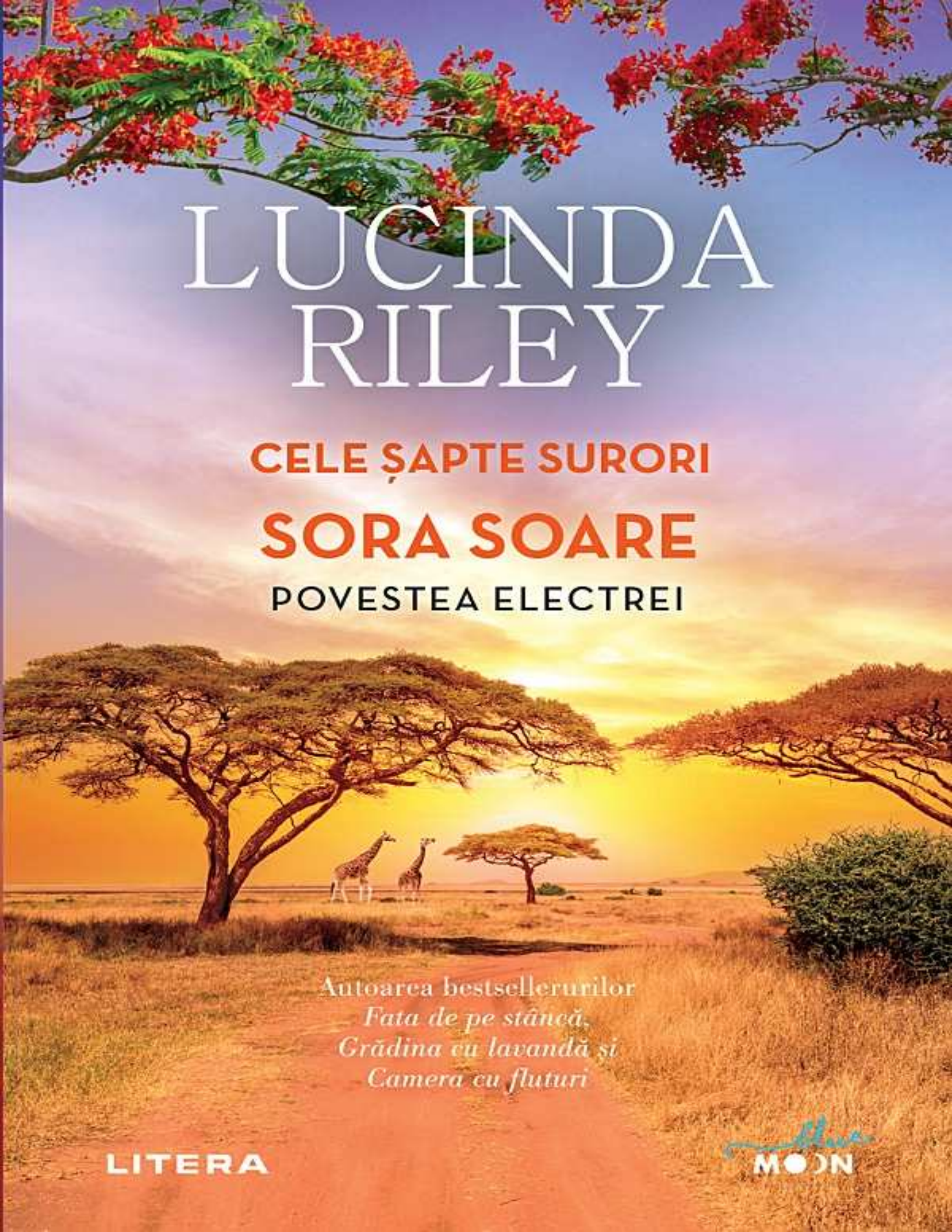
LUCINDA
RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA SOARE
POVESTEA ELECTREI
Autoarea bestsellerurilor
Fata de pe stâncă,
Grădina cu lavandă și
Camera cu fluturi
LITERA
MOON

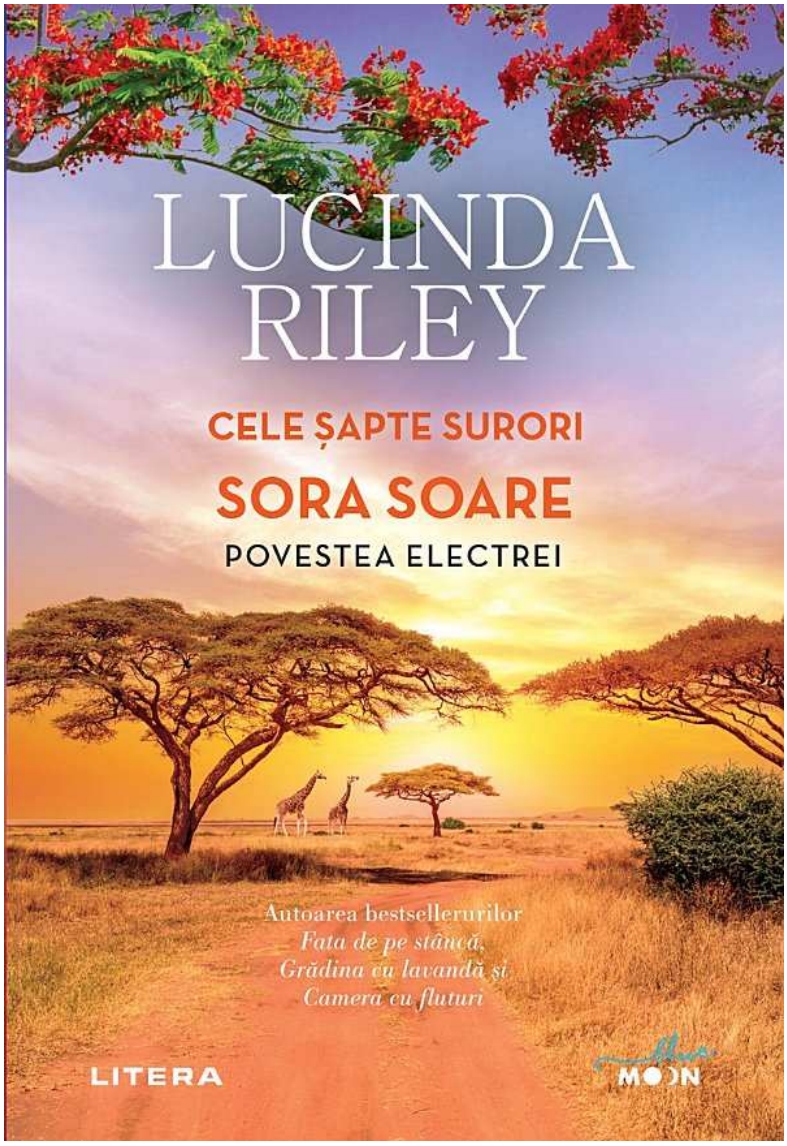
LUCINDA
RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA SOARE
POVESTEA ELECTREI
Autoarea bestsellerurilor
Fata de pe stâncă,
Grădina cu lavandă și
Cameră cu fluturi
LITERA
MOON

blue
MOON

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA SOARE

POVESTEA ELECTREI

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

The Sun Sister. Electra's Story
Lucinda Riley
Copyright © 2019 Lucinda Riley
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Sora soare. Povestea Electrei
Lucinda Riley

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RILEY, LUCINDA
Sora soare. Povestea Electrei / Lucinda Riley;
trad. din lb. engleză și note: Gabriela Ghircoiaș –
București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-8131-7
ISBN EPUB 978-606-33-8131-7
I. Ghircoiaș, Gabriela (trad. ; note)
821.111

Pentru Ella Micheler

Unele femei se tem de foc,
Altele devin focul însuși…

R.H. Sin

Distribuția personajelor

ATLANTIS

Pa Salt – *tatăl adoptiv al surorilor (decedat)*
Marina (Ma) – *guvernanta surorilor*
Claudia – *menajeră la Atlantis*
Georg Hoffman – *avocatul lui Pa Salt*
Christian – *căpitan de barcă*

SURORILE D'APLIÈSE

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

ELECTRA. New York. Martie 2008

Capitolul 1

– Nu-mi amintesc de locul în care mă aflam și nici ce anume făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei.

– Bine. Vrei să explorăm acest aspect?

M-am uitat la Theresa, care ședea pe scaunul ei de piele, cu spătar curbat. Îmi amintea de pârșul somnoros de la ceaiul din *Alice în Țara Minunilor*, sau de unul dintre amicii lui rozători. Clipea des în spatele micilor ei ochelari rotunzi și își ținea tot timpul buzele strânse. Avea picioare frumoase sub fusta de tweed care îi venea până la genunchi și avea și păr ca lumea. Mi-am spus că putea fi frumușică dacă voia, însă știam că nu-și dorea decât să pară inteligentă.

– Electra? Iar te pierd.

– Da, scuze, eram cu mintea în altă parte.

– Te gândeai la sentimentele pe care le nutreai atunci când a murit tatăl tău?

Cum nu-i puteam spune exact ce gândeam, am dat din cap cu toată convingerea.

– Da.

– Și?

– Chiar nu-mi amintesc. Îmi pare rău.

– Electra, moartea lui pare să te înfurie. De ce erai furioasă?

– Nu sunt… nu eram. Adică, sincer vorbind, nu-mi amintesc.

– Nu-ți amintești ce ai simțit în acel moment?

– Nu.

– Bine.

Am văzut că nota ceva în carneţel, probabil din categoria *refuză să se confrunte cu moartea tatălui*. Asta îmi spusese ultimul psihiatru, iar eu chiar nu aveam nici o problemă legată de asta. Aşa cum învăţasem de-a lungul anilor, celorlalţi le plăcea să găsească un motiv pentru care eram varză şi să ţină cu dinţii de el, întocmai ca un şoarece de bucata de brânză, şi să ciugulească din mine până când cădeam de acord cu ei şi aberam doar ca să fie ei fericiţi.

– Şi faţă de Mitch ce simţi?

Cuvintele pe care le-aş fi rostit ca să-l caracterizez pe fostul meu iubit ar fi făcut-o pe Theresa să pună mâna pe telefon şi să alerteze poliţia în legătură cu o nebună aflată în libertate, care voia să castreze unul dintre cele mai celebre staruri rock din lume. În schimb, am zâmbit dulce.

– Mi-a trecut. Am depăşit momentul.

– Electra, ultima oară când ne-am văzut erai foarte nervoasă din cauza lui.

– Da, dar mi-a trecut. Vorbesc serios.

– Ei bine, asta este o veste bună. Şi cu băutura? Ai mai lăsat-o?

– Da, am minţit eu din nou. Auzi, trebuie să fug la o întâlnire!

– Electra, dar suntem abia la jumătatea şedinţei!

– Ştiu, păcat, dar ce să-i faci, asta-i viaţa.

M-am ridicat şi m-am dus spre uşă.

– Ai vrea să-ţi găsesc un loc în agenda mea de programări, spre sfârşitul săptămânii? Vorbeşte cu Marcia la plecare.

– Bine, mersi.

Deja închideam uşa în urma mea. Am trecut pe lângă Marcia, secretara, şi m-am îndreptat spre lift, care a venit aproape imediat. În timp ce zburam spre parter, am închis ochii – detestam spaţiile închise – şi mi-am lipit fruntea încinsă de marmura rece.

„Aoleu, ce naiba am?“ mi-am spus. „Sunt atât de dusă cu capul, că nici psihologului nu-i pot spune adevărul!“

„Îţi este prea ruşine să spui oricui adevărul… Şi chiar dacă i l-ai spune Theresei, cum să-l priceapă?“ mi-am răspuns singură. „Probabil că ea locuieşte într-o casă ca lumea, dintre cele placate cu cărămidă, împreună cu soţul avocat, probabil că au doi copii şi un frigider pe care le etalează desenele, prinse cu magneţi simpatici. O, şi una dintre pozele alea scârboase cu mami, tati şi copiii purtând cu toţii cămăşi de blugi identice,

pe care au mărit-o și au agățat-o în spatele canapelei“, am continuat în sinea mea, în timp ce mă urcam în limuzină.

– Încotro, doamnă? m-a întrebat șoferul prin intercom.

– Acasă! am răcnit eu, înainte să scot o sticlă de apă din minifrigider, pe care l-am închis repede, ca să nu fiu tentată să explorez opțiunile legate de alcool.

Mă durea capul ca naiba, o durere pe care n-aș fi putut să mi-o domolesc nici dacă înghițeam un pumn de analgezice, iar, pe deasupra, era trecut de cinci după-amiaza. Totuși, cu o seară în urmă, luasem parte la o petrecere mișto, cel puțin din ce-mi aminteam. Maurice, creator de modă și noul meu prieten la cataramă, venise în oraș și, împreună cu câțiva dintre amicii lui newyorkezi, trecuse pe la mine ca să bem niște pahare și îi mai chemase și pe alții. Nu-mi aminteam când mă dusesem la culcare, iar azi-dimineață fusesem mirată să mă trezesc cu un străin lângă mine. Cel puțin, era un străin frumos. După ce am făcut încă o dată cunoștință trupește, îl întrebasem cum îl chema. Cu câteva luni în urmă, Fernando fusese șofer la Walmart, în Philly. Unul dintre achizitori îl observase și îi ceruse să-l sune pe un prieten al lui de la o agenție de modele din New York. Fernando îmi spusese că i-ar fi plăcut să mă conducă cât de curând pe covorul roșu – însă eu aflasem deja pe propria piele că o fotografie cu mine la braț ar fi fost o mare trambulină pentru cariera *domnului Walmart* – așa că scăpasem de el imediat ce putusem.

„Păi, și ce dacă i-ai fi spus *doamnei Pârș* adevărul, Electra? Ce dacă ai fi recunoscut că aseară erai beată turtă, că luaseși cocaină și că nu ți-ai fi dat seama nici dacă te-ai fi culcat cu Moș Crăciun? Că motivul pentru care nici nu-ți vine să te gândești la taică-tău nu e moartea lui, ci faptul că știai cât de rușine i-ar fi fost cu tine… cât de rușine *i-a fost* cu tine?“

Pe când Pa Salt fusese în viață, cel puțin știam că nu vedea ce făceam, dar acum, că murise, parcă devenise omniprezent. Noaptea trecută ar fi putut să fie în dormitor, cu mine, sau chiar acum, aici, în limuzină.

Am cedat și am luat o sticlă mică de vodcă. Am dat-o pe gât, încercând să uit dezamăgirea de pe chipul lui Pa ultima oară când îl văzusem, înainte să moară. Venise în vizită la New York, spunând că trebuia să-mi zică ceva. Îl evitasem până în ultima seară, când acceptasem cu greu să iau cina cu el. Burdușită cu vodcă și amfetamină, ajunsesem la Asiate, un restaurant de dincolo de Central Park. Stătusem amorțită în fața lui pe toată durata cinei,

scuzându-mă și ducându-mă la baie ca să mai trag niște liniuțe pe nas ori de câte ori dădea să înceapă conversații la care nu voiam să iau parte.

Imediat ce venise desertul, Pa își încrucișase brațele pe piept și mă privise calm.

– Electra, sunt foarte îngrijorat în privința ta. Pari complet absentă.

– Păi, tu nu înțelegi cât de stresată sunt! mă răstisem la el. Ce înseamnă să fii în locul meu!

Spre rușinea mea, îmi aminteam doar vag ce urmase sau ce spusese el, dar știam că mă ridicasem și îl lăsasem baltă. Așa că acum nici măcar nu aveam de unde să știu ce voise să-mi spună.

„Electra, de ce naiba îți pasă?“ m-am întrebat eu în timp ce mă ștergeam la gură și băgam sticla goală în buzunar.

Aveam șofer nou și numai un articol în ziar nu-mi trebuia, unul care să spună că secasem minibarul.

„Nici măcar nu-i tatăl tău adevărat!“ am conchis în sinea mea.

Și apoi, oricum nu mai aveam ce face. Pa murise, la fel ca toți cei pe care îi iubisem în viața asta, viață pe care eu trebuia s-o duc mai departe. Nu aveam nevoie de el, nu aveam nevoie de nimeni…

– Am ajuns, doamnă, a spus șoferul prin intercom.

– Mersi. Cobor singură, am adăugat în timp ce ieșeam și închideam portiera.

Era mai bine să ajung oriunde pe neștiute, în măsura în care se putea. Alte vedete puteau să se deghizeze și să scape neobservate dacă luau masa la un restaurant din zonă, dar eu aveam peste 1,80 metri înălțime și m-ar fi dibuit oricine chiar dacă nu aș fi fost celebră.

– Salut, Electra!

– Tommy, ce mai faci?

Am încropit un zâmbet, trecând pe sub marchiza blocului în care locuiam.

– Acum, că te văd, mai bine, doamnă. Cum ți-a fost ziua?

– Nemaipomenită, mersi! am spus eu dând din cap și uitându-mă de sus – vreau să zic, de foarte de sus – la principalul meu fan. Pe mâine, Tommy!

– Pe mâine, Electra! Nu ieși astă-seară?

– Nu, azi stau cuminte. Pa!

I-am făcut cu mâna și am intrat.

„Măcar *el* mă iubește“, mi-am spus eu în gând, pe când îmi luam corespondența de la portar și mă duceam spre lift.

În timp ce liftierul mă însoțea doar pentru că asta era treaba lui, iar mie îmi venea să-i dau să-mi țină cheile, fiindcă numai asta aveam la mine, m-am gândit la Tommy. Mai tot timpul stătea de pază în fața blocului și făcea asta de câteva luni. La început, intrasem în panică și îi cerusem portarului să scape de el. Tommy nici nu se clintise și spusese că avea tot dreptul să stea pe trotuar, că nu deranja pe nimeni și că tot ce voia era să mă apere pe mine. Portarul mă sfătuise să chem poliția și să-l acuz de hărțuire, numai că într-o dimineață cerusem să-i aflu numele și îl căutasem pe internet. Descoperisem pe Facebook că era un veteran de război care câștigase multe medalii pentru bravură în Afganistan și că avea o soție și o fiică în Queens. Acum, în loc să mă simt amenințată, Tommy mă făcea să mă simt în siguranță. Și apoi, el era mereu respectuos și politicos, așa că-i cerusem portarului să-l lase în pace.

Liftierul a ieșit din cabină și mi-a făcut loc să trec. După asta, amândoi am executat un soi de dans în care eu a trebuit să fac un pas în spate pentru ca el s-o ia înainte, să mă conducă la apartamentul meu de lux și să-mi deschidă ușa cu cheia lui.

– Poftim, domnișoară D'Aplièse. Vă doresc o zi bună.

A dat din cap către mine, fără un dram de căldură în privire. Știam că personalul de aici își dorea să dispar precum un nor de fum ieșind pe un horn care, de altfel, nici nu exista. Majoritatea locatarilor trăiau aici de când fuseseră prunci în pântecul mamei, de pe vremea când o femeie de culoare, ca mine, ar fi fost „privilegiată" să le fie menajeră. Erau cu toții proprietari, iar pe mine mă socoteau doar un soi de bădărancă: o locatară – chiar și înstărită, în cazul meu – ce ajunsese acolo datorită unei bătrâne care locuise în clădire și care, în cele din urmă, murise, iar fiul ei renovase apartamentul și încercase să-l vândă la un preț exorbitant. Se pare că, din cauza unei chestii numite „criza creditelor ipotecare", o dăduse în bară. În schimb, fusese nevoit să vândă contractul de leasing celui care oferea mai mult – adică mie. Prețul fusese exorbitant, dar apartamentul merita, ticsit cum era cu lucrări de artă modernă și dotat cu toate dispozitivele electronice posibile (nu știam să umblu la majoritatea), iar priveliștea de pe terasa cu vedere la Central Park era uluitoare.

În cazul în care aveam nevoie să-mi amintească ceva de succesul de care mă bucuram, apartamentul o făcea de minune.

„Dar cel mai mult îmi amintește cât de singură sunt", mi-am spus.

M-am afundat în canapeaua pe care ar fi putut dormi confortabil cel puțin doi oameni în toată firea. Dimensiunea ei mă făcea să mă simt mică și delicată… și foarte, foarte izolată acolo, la ultimul etaj.

A început să-mi sune telefonul de undeva din casă, și astfel mi-a răsunat în urechi cântecul care-l făcuse pe Mitch vedetă internațională. Încercasem să schimb tonul de apel, dar nu reușisem.

„Dacă CeCe este dislexică la cuvinte, eu sigur sunt dislexică la electronice“, mi-am spus, intrând în baie ca să-mi iau telefonul.

Am fost ușurată să văd că menajera schimbase așternuturile pe patul enorm și că totul era perfect, ca la hotel. Îmi plăcea noua menajeră pe care mi-o găsise Pa. Semnase un contract de confidențialitate, ca toți ceilalți, prin care se angaja să nu divulge presei metehnele mele mai grave. Chiar și așa, m-am cutremurat întrebându-mă ce o fi crezut – oare Lisbet o chema? – azi-dimineață, după ce intrase în casă.

M-am așezat pe pat și mi-am ascultat mesajele vocale. Cinci erau de la agenta care-mi cerea s-o sun urgent în legătură cu ședința foto de a doua zi, pentru *Vanity Fair*, iar ultimul mesaj era de la Amy, noua mea asistentă personală. Lucra pentru mine doar de cinci luni, dar îmi plăcea.

Bună, Electra, Amy sunt. Voiam să-ți spun că mi-a plăcut foarte mult să lucrez pentru tine, dar că nu cred că asta va merge pe termen lung. Astăzi i-am înmânat agentei tale demisia mea, îți doresc baftă pe viitor și...

– RAHAT! am strigat, ștergând mesajul și aruncând telefonul cât colo. Ei, ce dracu’ i-am mai făcut? am întrebat tavanul, neștiind de ce mă enervam că o neica-nimeni, care se aruncase la picioarele mele și mă implorase să-i ofer o șansă, mă părăsise după trei luni.

– De când eram copil visam să lucrez în domeniul modei. Vă rog, domnișoară D’Aplièse, o să muncesc zi și noapte, viața dumneavoastră va fi a mea și jur că nu vă voi dezamăgi!

Îi imitam accentul smiorcăit, de Brooklyn, în timp ce-mi sunam agenta. Erau trei lucruri fără de care nu puteam trăi: cocaina, vodca și o asistentă personală.

– Bună, Susie, am auzit că Amy și-a dat demisia.

– Da, nu-i a bună. Era din ce în ce mai iscusită.

Accentul britanic al lui Susie suna aspru și profesional.

– Mda, așa mi se părea și mie. Ai idee de ce a plecat?

A făcut o pauză înainte să răspundă:

– Nu. Oricum, o pun pe Rebekah să se ocupe și sunt sigură că până la sfârșitul săptămânii îți facem rost de cineva. Ai primit mesajele mele?

– Da, bineînțeles.

– Păi, să nu întârzii mâine. Vor să înceapă ședința la răsărit. La patru dimineața te ia mașina, bine?

– Sigur că da.

– Am auzit că ai petrecut de mama focului azi-noapte.

– M-am distrat, da.

– Păi, să nu petreci astă-seară, Electra. Trebuie să fii odihnită mâine. Fotografia este pentru copertă.

– Nici o grijă, mă culc la ora nouă seara, ca o fată cuminte.

– Bine, scuze, mă așteaptă Lagerfeld pe cealaltă linie. Te sună Rebekah să-ți dea lista de posibile asistente. Ciao!

– Ciao! am îngânat-o, după ce a închis.

Susie era unul dintre puținii oameni de pe lumea asta care îndrăzneau să-mi închidă telefonul. Era cel mai influent agent de super modele din New York și lucra cu toate numele mari din industrie. Mă descoperise pe când aveam șaisprezece ani. La vremea aceea lucram la Paris ca ospătăriță, după ce mă exmatriculaseră din a treia școală în cam tot atâția ani. Îi spusesem lui Pa că nu avea rost să încerce să-mi găsească altă școală, pentru că tot urma să fiu exmatriculată și de acolo. Spre surprinderea mea, el nu făcuse mare tevatură.

Țin minte ce uluită fusesem că nu se enervase încă o dată din pricina unuia dintre nenumăratele mele eșecuri. Fusese doar cam dezamăgit, cred, chestie care-mi tăiase avântul.

– Mă gândeam să călătoresc sau ceva de genul ăsta, îi propusesem eu. Să învăț din experiențele vieții.

– Sunt de acord că mare parte din ceea ce trebuie să știi pentru a avea succes în viață nu vine neapărat prin educație școlară, dar, tocmai fiindcă ești atât de deșteaptă, sperasem să capeți măcar niște competențe de bază. Ești cam tânără să fii de capul tău în lumea largă, Electra.

– Pa, pot să am grijă de mine, spusesem, ferm.

– Nu mă îndoiesc, dar cu ce bani o să călătorești?

– O să-mi găsesc de lucru, normal. Ridicasem din umeri. Mă gândeam să mă duc la Paris mai întâi.

– O alegere excelentă, încuviințase Pa. Este un oraș incredibil.

În timp ce-l priveam peste biroul lui mare, mă gândisem că părea aproape visător și trist. Daaa, cu siguranță că păruse trist.

– Bine, atunci, continuase el, ce-ar fi să ajungem la o înțelegere? Tu vrei să te lași de școală, ceea ce înțeleg, dar eu mă tem de posibilitatea ca fiica mea cea mai mică să plece în lume la o vârstă atât de fragedă. Marina are niște cunoștințe la Paris. Sunt sigură că te poate ajuta să-ți găsești o locuință ca lumea. Stai peste vară acolo, iar apoi ne vedem și hotărâm unde să te duci mai departe.

– Bine, pare un plan bun.

Consimțisem, încă uimită că nu insistase să-mi termin școala. Atunci când mă ridicasem să plec, mă convinsesem că fie se spăla pe mâini de mine, fie îmi dădea drumul la lesă cât să cad în primul canal. În orice caz, Ma dăduse niște telefoane și ajunsesem într-un mic studio simpatic, de unde se vedeau acoperișurile din Montmartre. Era minuscul și trebuia să împart baia cu o grămadă de puști străini care veniseră să învețe franceza, dar era *al meu*.

Îmi aminteam primul și deliciosul gust al independenței pe care îl simțisem pe când stăteam în cămăruța mea, în seara în care sosisem și îmi dădusem seama că nu avea cine să-mi spună ce să fac. Nu avea nici cine să-mi gătească, așa că mă dusesem la o cafenea, mă așezasem la o masă, pe trotuar, și îmi aprinsesem o țigară, uitându-mă la meniu. Comandasem supă de ceapă franțuzească și un pahar de vin, iar chelnerul nici nu clipise văzând că fumam sau comandam alcool. Trei pahare mai târziu, căpătasem încrederea de a mă duce la manager ca să-l întreb dacă avea liber un post de chelneriță. După douăzeci de minute și câteva sute de metri, ajunsesem acasă, fiind angajată. Unul dintre momentele cele mai fericite îl trăisem a doua zi, pe când îl sunam pe Pa dintr-o cabină telefonică. Trebuie să recunosc că păruse la fel de încântat ca atunci când intrase sora mea, Maia, la Sorbona.

Patru săptămâni mai târziu, îi serveam lui Susie, agenta mea, un *croque monsieur*[1], iar restul se știe...

„De ce sunt mereu cu gândul la trecut?“ m-am întrebat, luând telefonul ca să-mi ascult celelalte mesaje. „Și de ce mă tot gândesc la Pa?“

– Mitch… Pa…, am murmurat, așteptând căsuța vocală să scuipe tot. S-au dus, Electra, ca și Amy, începând de azi, iar tu trebuie să-ți vezi de

drum.

Draga mea Electra! Ce mai faci? M-am întors la New York… Ce faci diseară? Ai chef de o sticlă de Cristal și niște chow mein[2] dans ton lit avec moi[3]*? Tânjesc după tine. Sună-mă cât de repede poți.*

Cu toate că eram abătută, mi-a venit să zâmbesc. Zed Eszu era o enigmă în viața mea. Era extrem de bogat, cunoștea foarte multă lume și, în ciuda faptului că era scund și nicidecum genul meu, era incredibil în pat. De trei ani ne tot întâlneam din acel unic motiv. Ne opriserăm după ce relația mea cu Mitch devenise serioasă, dar îl repusesem în drepturi cu câteva săptămâni în urmă. Și fără îndoială că îmi ridicase moralul, așa cum aveam nevoie.

Eram îndrăgostiți? Clar că nu – eu, cel puțin –, dar ne învârteam în aceleași cercuri din New York și mai mult decât atât cântărea faptul că, atunci când eram singuri, vorbeam în franceză. Ca și Mitch, nu era intimidat de mine, ceea ce nu se prea întâmpla și, într-un fel, mă alina.

M-am uitat la telefon, neștiind dacă să-l ignor pe Zed și să mă culc devreme, așa cum îmi ceruse Susie, sau să-l sun și să mă bucur de compania lui. Era la mintea cocoșului, așa că l-am sunat pe Zed și i-am zis să vină la mine. În timp ce-l așteptam, am făcut un duș și mi-am pus chimonoul meu preferat, de mătase, făcut special pentru mine de un atelier japonez aflat în plină ascensiune. Pe urmă am băut multă apă, ca să compensez alcoolul pe care aveam să-l beau sau alte chestii nasoale pe care aveam să le iau după ce venea el.

Portarul m-a sunat ca să mă anunțe că venise Zed, iar eu i-am cerut să-l trimită sus, la mine. A apărut în fața ușii ținând în mâini un buchet gigantic de trandafiri albi, preferații mei, și o sticlă de șampanie Cristal.

– *Bonsoir, ma belle Electra. Comment vas-tu?*[4] m-a întrebat el în ciudata lui franceză modulată, în timp ce punea deoparte florile și șampania și mă pupa pe obraji.

– Bine, am răspuns, privind cu lăcomie sticla de șampanie. S-o deschid?

– Cred că asta e treaba mea. Pot să-mi scot sacoul mai întâi?

– Evident.

– Dar înainte de asta… A băgat mâna în buzunarul jachetei și mi-a dat o cutie de catifea. L-am văzut și m-am gândit la tine.

– Mersi.

M-am așezat pe canapea, cu picioarele mele enervant de lungi îndoite sub mine, uitându-mă la cutie ca un copil entuziasmat. Zed îmi cumpăra cadouri destul de des și, în mod ironic, având în vedere avuția lui, nu prea erau costisitoare, ci mereu interesante și alese cu băgare de seamă. Am ridicat capacul și am văzut inelul împodobit cu o piatră ovală, de culoarea untului.

– Este chihlimbar, mi-a spus el, privindu-mă în timp ce studiam lumina care se reflecta din candelabru în piatra prețioasă. Probează-l.

– Pe ce deget? l-am tachinat, ridicându-mi privirea la el.

– Pe care preferi, *ma chère*[5], dar cred că, dacă aveam de gând să te iau de soție, m-aș fi descurcat mai bine de-atât. Știi, fără îndoială, că omonimul tău grecesc este asociat cu chihlimbarul.

– Zău? Nu, nu știam.

El a deschis șampania.

– Explică-mi, i-am cerut eu.

– Păi, cuvântul grecesc pentru „chihlimbar“ era „electron“, iar legenda spune că în piatră erau captive razele soarelui. Un filosof grec a observat că, dacă freca două bucăți de chihlimbar una de alta, acea frecare crea energie… Numele ți se potrivește de minune, a continuat el, zâmbind și punându-mi dinainte un pahar de șampanie.

– Vrei să spui că eu creez fricțiune? l-am întrebat, zâmbind la rândul meu. Mă întreb dacă numele îmi era destinat sau dacă eu îi eram destinată lui. *Santé!*[6]

– *Santé!*

Am ciocnit și s-a așezat lângă mine.

– Ăăă…

– Acum te întrebi dacă ți-am mai adus ceva?

– Daaa...

– Atunci, caută sub căptușeala cutiei.

M-am supus și, chiar sub bucățica subțire de catifea pe care fusese așezat inelul, am găsit un pachețel de plastic.

– Mersi, Zed!

Am desfăcut pachețelul, am băgat un deget în el precum ar fi făcut un copil cu conținutul unui borcan de dulceață, iar apoi mi-am frecat gingia.

– Bună, așa-i? a întrebat el în timp ce eu presăram puțin pe masă.

Am scos din pachet un pai scurt și am tras pe nas toată liniuța.

– Mmm, foarte bun! Vrei și tu?

– Știi că nu fac asta. Și? Ce-ai mai făcut?

– Of… bine.

– Electra, nu pari prea sigură atunci când o spui. Și pari și obosită.

– Am avut multă treabă, am răspuns eu în timp ce dădeam pe gât șampania. Săptămâna trecută am avut o ședință foto în Fiji, iar săptămâna viitoare zbor la Paris.

– Poate că ar trebui s-o iei mai ușor. Să faci o pauză.

– Zise cel care mi-a spus că își petrece nopțile mai mult dormind în avionul lui particular decât în pat, l-am tachinat.

– Atunci poate că amândoi ar trebui s-o luăm mai ușor. Te tentează o săptămână pe iahtul meu? Este ancorat în Santa Lucia lunile astea, până să-l trimit pe Mediterana, peste vară.

– Aș vrea eu, am suspinat. Până în iunie nu am timp de nimic.

– Iunie, atunci. Putem naviga în jurul insulelor grecești.

– Poate.

Am ridicat din umeri, fără să-l iau în serios. Atunci când eram împreună, el făcea mereu planuri care nu se concretizau. Mai mult decât atât, nici nu-mi doream asta. Zed era bun ca să-mi țină companie și ca să avem împreună activitate fizică pentru o noapte, dar pe urmă începea să mă enerveze cu mofturile și cu aroganța lui înfiorătoare.

M-a sunat din nou portarul, iar Zed s-a ridicat ca să răspundă la telefon.

– Trimite-l sus imediat, mulțumesc!

A mai turnat șampanie.

– Am comandat mâncare chinezească și te asigur că o să fie cel mai bun *chow mein*[7] pe care l-ai mâncat vreodată, mi-a spus el zâmbind. Ce mai fac surorile tale?

– Nu știu. În ultimul timp, am fost prea ocupată ca să le sun. Totuși, știu că Ally a născut un copil, un băiețel. L-a botezat „Bear“, un nume simpatic[8]. Dacă stau să mă gândesc, trebuie să ne vedem cu toatele în iunie, la Atlantis. Mergem cu barca lui Pa în insulele grecești, ca să aruncăm o coroană în mare, acolo unde crede Ally că a fost coborât sicriul lui. Parcă și tatăl tău a fost găsit pe o plajă din apropiere, nu-i așa?

– Da, dar, ca și tine, nu vreau să mă gândesc la moartea tatei, pentru că asta mă tulbură, a răspuns Zed, tăios. Eu mă gândesc numai la viitor.

– Știu, dar este o coincidență…

A sunat interfonul, iar Zed s-a dus să deschidă.

– Electra, hai să mă ajuți cu astea, mi-a cerut el, intrând în bucătărie cu două cutii în brațe.

Capitolul 2

A doua zi, după ședința foto, am ajuns acasă, am făcut un duș fierbinte și m-am băgat în pat, cu o vodcă. Mă simțeam complet epuizată. Oricine crede că modelele doar se fâțâie, îmbrăcate în haine frumoase, iar apoi primesc o avere pentru asta, ar trebui să încerce să facă vreme de o zi ceea ce fac eu. Nu era deloc ușor să te scoli la patru dimineața, iar apoi să ți se schimbe de șase ori coafura, ținuta și machiajul într-un depozit înghețat, undeva în centrul orașului. Niciodată nu m-am plâns public, adică nu era ca și cum trudeam într-o fabrică din China. În plus, făceam un purcoi de bani din asta, dar fiecare cu realitatea lui, așa că, din când în când, chiar dacă era genul de problemă pe care doar bogătașii o au, socoteam că oamenii au voie să se plângă în sinea lor, nu?

M-am bucurat să-mi încălzesc în sfârșit oasele pentru prima oară în acea zi, m-am sprijinit pe perne și mi-am verificat mesajele vocale. Rebekah, asistenta personala a lui Susie, îmi lăsase patru, în care-mi spunea că îmi trimisese prin e-mail niște CV-uri ale celor care mi s-ar fi potrivit ca asistente personale și îmi cerea să arunc o privire peste ele cât de repede posibil. Tocmai le citeam pe laptop, când mi-a sunat telefonul și am văzut că tot Rebekah era.

– Acum mă uitam la ele, am spus eu înainte ca ea să apuce să zică ceva.

– Minunat, mersi, Electra! De fapt, te-am sunat pentru că am găsit o fată care ar fi perfectă, însă i s-a oferit alt post și trebuie să dea un răspuns până mâine. Poate veni diseară, să vorbiți?

– Rebekah, tocmai m-am întors de la ședința foto pentru *Vanity Fair* și…

– Electra, sunt de părere că ar trebui să te întâlnești cu ea. Are referințe extraordinare. A lucrat ca asistentă personală la Bardin și știi cât de dificil este omul, a continuat, repede, Rebekah. Adică este obișnuită să lucreze în

condiții de stres, pentru clienți foarte importanți din lumea modei. Pot s-o trimit?

– Bine, am oftat, nevoind să par atât de „dificilă“ pe cât mă credea, în mod evident.

– Foarte bine, îi spun să treacă pe la tine. Știu că o să fie încântată, este unul dintre cei mai entuziaști fani ai tăi.

– Aha, bine. Spune-i să vină la ora șase.

La șase fix, m-a sunat portarul ca să mă anunțe că îmi sosise oaspetele.

– Trimite-o sus, am zis eu fără elan.

Nu aveam nici un chef. De când Susie îmi sugerase că trebuia să mă ajute cineva să-mi organizez viața, mă întâlnisem cu o serie de tinere entuziaste, care veniseră și plecaseră după câteva săptămâni.

– Sunt dificilă? m-am întrebat în oglindă, în timp ce mă asiguram că aveam dinții curați. Poate că sunt. Doar nu-i o noutate, nu? am adăugat, terminând de băut vodca și netezindu-mi părul.

Stefano, stilistul meu, îmi făcuse recent codițe împletite strâns pe scalp, ca să-mi prindă extensiile. Mă durea tot capul după ce-mi atașa un nou set.

A bătut la ușă și m-am dus să răspund, întrebându-mă ce mai urma. Mă așteptam la orice, mai puțin la silueta micuță și firavă, îmbrăcată într-un costum maro, simplu, cu o fustă până sub genunchi, complet demodată. Mi-au fugit ochii la picioarele ei, încălțate cu o pereche de pantofi maro, grosolani, „practici“ – după cum ar fi zis Ma. Cel mai surprinzător la ea era faptul că purta la gât și pe cap o basma aproape ermetică. Avea o figură de excepție: nas cârn, pomeți înalți, buze trandafirii, pline, și un ten curat, de culoarea cafelei cu lapte.

– Bună ziua.

Mi-a zâmbit și i s-au luminat ochii căprui, profunzi și superbi. Eu sunt Mariam Kazemi și sunt foarte încântată să vă cunosc, domnișoară D’Aplièse.

Mi-a plăcut la nebunie timbrul vocii ei – de fapt, dacă ar fi fost de vânzare, l-aș fi cumpărat, pentru că era profund, modulat și îi curgea din gură ca mierea.

– Bună, Mariam, intră!

– Mulțumesc.

M-am îndreptat cu pași mari spre canapea, dar Mariam Kazemi nu se grăbea. S-a oprit ca să se uite la lucrările de artă atârnate pe pereți – pânze

împroșcate cu vopsea – și, din expresia ei, mi-am dat seama că le prețuia la fel de mult ca mine.

– Nu sunt ale mele, ci ale proprietarului, i-am explicat, simțindu-mă, în mod paradoxal, obligată s-o fac. Te servesc cu ceva? Apă, cafea, ceai? Ceva mai tare?

– A, nu, nu beau. Adică beau, dar nu alcool. Apă aș vrea, dacă se poate.

– Sigur.

Am schimbat direcția spre bucătărie. Tocmai scoteam o sticlă de Evian din frigider, când Mariam a apărut lângă mine.

– Aș fi zis că aveți servitori pentru genul ăsta de lucruri.

– Am o menajeră, dar, în general, stau singură. Poftim!

I-am dat apa, iar ea s-a dus la fereastră, ca să se uite afară.

– Stați foarte sus.

– Așa este, am răspuns, complet debusolată de femeia asta care emana calm așa cum ar fi emanat un parfum, câtuși de puțin impresionată de mine sau de apartamentul luxos în care locuiam.

În mod obișnuit, potențialele candidate se fâțâiau de colo până colo, entuziasmate și debordând de promisiuni.

– Ne așezăm? i-am propus eu.

– Da, mulțumesc.

– Așadar, am auzit că ai lucrat pentru Bardin? am întrebat-o după ce ne-am așezat în camera de zi.

– Da.

– De ce ai plecat?

– Mi s-a oferit un post care mi se potrivește mai bine.

– Nu pentru că Bardin era dificil?

– A, nu! Mariam a chicotit. Nu era deloc dificil, numai că, de curând, s-a mutat cu totul la Paris, iar eu tot aici locuiesc. Am rămas prieteni la cataramă.

– Bun. Mă rog, este extraordinar. Și? De ce vrei să lucrezi cu mine?

– Pentru că v-am admirat dintotdeauna munca.

„Uau, nu se întâmplă prea des ca altcineva să considere *muncă* ceea ce fac eu!“

– Mersi.

– Sunt de părere că trebuie să ai un real talent ca să poți crea o personalitate care să întregească produsele la care faci reclamă.

Și-a deschis geanta de umăr maro, simplă, care aducea mai mult a ghiozdan decât a produs de firmă, și mi-a dat CV-ul. Mi-am zis că nu ați avut, cu siguranță, timp să aruncați o privire peste el înainte să vin.

– Așa este, am recunoscut eu, uitându-mă la rândurile neobișnuit de laconice. Nu ai făcut facultate?

– Nu, ai mei nu aveau bani. Sau mai degrabă, mi-a explicat ea ducându-și la față una dintre mâinile delicate și scărpinându-se cu un deget la nas, aveau, însă suntem șase copii la părinți și nu ar fi fost drept pentru ceilalți ca eu să fac școală, iar ei, nu.

– Și eu am tot cinci surori! Și nu am făcut facultate.

– Ei bine, cel puțin avem ceva în comun.

– Eu sunt cea mai mică.

– Iar eu, cea mai mare, a spus Mariam zâmbind.

– Ai douăzeci și șase de ani?

– Da.

– Atunci, suntem de-o vârstă.

Nu știu de ce, dar eram cumva mulțumită să îmi descopăr similarități cu acea ființă stranie.

– Și ce ai făcut după ce ai terminat școala?

– În timpul zilei lucram la o florărie, iar seara urmam cursuri de afaceri. Dacă aveți nevoie, pot face rost de diplomă. Sunt expertă în operarea computerului, știu să întocmesc foi de calcul și scriu… mă rog, nu știu viteza cu precizie, dar rapid.

– Nu astea sunt condițiile cerute, și nici n-am nevoie de foi de calcul. Contabilul meu se ocupă de finanțe.

– Da, dar sunt utile și la organizare. Vă pot crea un plan lunar detaliat dintr-un foc.

– În cazul ăsta, o s-o iau la fugă, am glumit. Eu trăiesc de pe-o zi pe alta. Doar așa fac față.

– Înțeleg perfect, domnișoară D'Aplièse, dar treaba mea este să organizez totul dincolo de asta. La Bardin, aveam chiar un tabel pentru curățătorie și discutam ținuta lui pentru fiecare eveniment, până la culoarea șosetelor, care de multe ori erau intenționat desperecheate.

Mariam a chicotit și am făcut și eu același lucru.

– Zici că este amabil?

– Minunat, da.

Că era sau nu așa, fata asta era integră. Multe asistente în devenire își împroșcaseră cu noroi foștii angajatori în fața mea. Or fi crezut ele că nu era nici o problemă să-mi explice în detaliu motivul pentru care își schimbaseră postul, numai că eu nu mă gândisem decât că, pe viitor, ar fi putut vorbi așa și despre mine.

– Înainte să întrebați, să știți că sunt foarte discretă. Mariam îmi citise gândurile. Am văzut că, de multe ori, poveștile care circulă despre celebritățile din domeniul nostru nu sunt adevărate. E interesant că…

– Ce anume?

– Nu, nimic.

– Spune-mi, te rog.

– Păi, mi se pare fascinant că atât de multă lume își dorește faima și totuși, după cum am băgat de seamă, de multe ori faima vine însoțită doar de nefericire. Oamenii cred că vor avea dreptul să facă sau să fie orice, când, de fapt, pierd cel mai prețios bun pe care-l avem ca specie, și anume libertatea. Libertatea *ta*, a adăugat.

M-am uitat, mirată, la ea. Aveam senzația că, în ciuda multitudinii de lucruri de care beneficiam, îi era milă de mine. Nu condescendent, ci cu afecțiune și compătimire.

– Daaa, mi-am pierdut libertatea. De fapt, sunt mai mult decât paranoică și am impresia că cineva o să mă vadă făcând cel mai banal lucru, pe care o să-l transforme într-o poveste urâtă doar ca să-și vândă mai bine ziarele, i-am declarat acelei femei pe care nu o cunoșteam defel.

– Domnișoară D'Aplièse, asta nu-i viață. Mariam a clătinat solemn din cap. Mi-e teamă că trebuie să plec. I-am promis mamei că o să am grijă de frățiorul meu cât timp ea și tata ies în oraș.

– Aha! Chestia asta… vreau să zic, o faci pe dădaca în mod regulat?

– A, nu, deloc, de-asta este important să ajung astă-seară la timp. Vedeți dumneavoastră, e ziua mamei și în familie se glumește că ultima oară când a scos-o tata la cină a fost atunci când a cerut-o de nevastă, acum douăzeci și opt de ani. Înțeleg că, dacă mă angajați, veți avea nevoie de mine de dimineață până seara.

– Și că vom călători mult peste hotare?

– Da, nu-i nici o problemă. Nu am nici obligații romantice. Vă rog să mă scuzați... S-a ridicat. A fost o plăcere să vă cunosc, domnișoară D'Aplièse, chiar dacă nu o să mă angajați.

S-a întors și s-a îndreptat spre ușă. Chiar și îmbrăcată în hainele ei urâte, avea o grație naturală și ceea ce fotografii numesc „prezență“. În ciuda faptului că interviul durase un sfert de oră și că nu apucasem să-i pun nici o zecime din întrebările care îmi veniseră în minte, îmi doream foarte, foarte mult calmul sublim al lui Mariam Kazemi în viața mea.

– Auzi? Dacă îți ofer acum postul, l-ai accepta? Adică, știu că ai o altă ofertă și că trebuie să dai răspunsul până mâine, am spus eu sărind de pe canapea ca s-o conduc.

S-a oprit locului, s-a întors spre mine și a zâmbit.

– Păi, sigur că mi-aș pune problema. Cred că sunteți un om încântător, cu un suflet bun.

– Când poți începe?

– Săptămâna viitoare, dacă doriți.

– S-a făcut!

I-am întins mâna, dar mi-a răspuns la gest abia după o ezitare de două secunde.

– S-a făcut! a repetat ea. Acum chiar trebuie să plec.

– Desigur.

A deschis ușa, iar eu am condus-o la lift.

– Știi deja ce ofer, dar o s-o rog pe Rebekah să facă oferta de angajare în scris și să ți-o trimită prin curier mâine-dimineață.

– Foarte bine, a spus ea în timp ce se deschideau ușile liftului.

– Apropo, ce parfum ai? E sublim.

– De fapt, este ulei de corp și îl fac singură. La revedere, domnișoară D'Aplièse.

Ușile liftului s-au închis și Mariam Kazemi s-a făcut nevăzută.

Referințele lui Mariam nu numai că s-au confirmat, ci au întrecut așteptările. Așa că joia următoare ne-am îmbarcat într-un avion particular care pleca spre Paris de pe aeroportul Teterboro din New Jersey. Singurul compromis pe care l-a făcut pentru călătorie în privința „uniformei“ ei a fost să poarte o pereche de pantaloni bej în loc de fustă. S-a așezat în cabină și și-a scos laptopul din geanta de umăr.

– Ai mai zburat cu un avion particular? am întrebat-o.

– O, da, doar așa zbura Bardin. Domnișoară D'Aplièse...

– Electra, te rog.

– Electra, s-a corectat ea. Trebuie să te întreb dacă preferi să te odihnești în timpul zborului sau dacă ai vrea să profităm și să studiem împreună câteva lucruri de pe lista mea.

Având în vedere că mă jucasem cu Zed până la patru dimineața, am ales prima opțiune și, imediat ce ne-am ridicat în aer, am apăsat pe butonul care făcea un pat din scaunul meu, mi-am pus masca de ochi și am adormit.

Trei ore mai târziu, m-am trezit înviorată – eram obișnuită să dorm în avion – și am tras cu ochiul pe sub mască, să văd ce făcea asistenta mea. Nu ședea pe locul ei și am presupus că era la baie. Mi-am scos masca, m-am ridicat și, spre surprinderea mea, am văzut-o pe Mariam pe culoarul îngust, cu spatele la mine.

„Poate că face yoga“, mi-am zis, în timp ce ea se punea în patru labe, cu capul plecat într-o postură ce aducea cu poziția fetală.

Am auzit-o apoi murmurând și, când și-a ridicat ușor mâinile și capul, mi-am dat seama că se ruga. Mă simțeam prost că asistasem la o manifestare atât de personală, așa că mi-am luat ochii de la ea și m-am dus la baie. Atunci când m-am întors, Mariam ședea la locul ei și lucra la laptop.

– Ai dormit bine?

Mi-a zâmbit.

– Da, iar acum mi-e foame.

– Le-am cerut să aducă *sushi* la bord – Susie zicea că asta preferi să mănânci atunci când călătorești.

– Mersi, într-adevăr, asta prefer.

Însoțitoarea de zbor era deja lângă mine.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară D’Aplièse?

Am cerut fructe proaspete, *sushi* și jumătate de sticlă de șampanie, apoi m-am întors spre Mariam.

– Mănânci?

– Am mâncat deja, mulțumesc.

– Te stresează zborurile?

S-a încruntat la mine.

– Nu, deloc. De ce?

– Când m-am trezit, am văzut că te rugai.

– Ah! A râs. Nu de stres, ci pentru că la New York este prânzul, când mă rog în mod normal.

– Aha! Uau! Nu știam că trebuie.

– Electra, te rog, nu-ți face griji, nu o să mă vezi prea des făcând asta. De obicei o fac într-un spațiu intim, dar aici...

A făcut semn spre spațiul mic al cabinei.

– În toaletă nu încap.

– Trebuie să te rogi zilnic?

– O, da, chiar de cinci ori.

– Uau! Nu-ți stă ca un ghimpe în coastă?

– Nu așa privesc lucrurile, doar fac asta zi de zi, din pruncie. Și, de fiecare dată, mă simt mult mai bine după ce o fac. Asta sunt.

– Adică asta îți este religia?

– Nu, asta sunt *eu.* A venit *sushi*. Arată delicios.

– Ce-ar fi să stai cu mine cât timp mănânc? Nu-mi place să beau singură, am glumit, în timp ce însoțitoarea de zbor îmi turna șampanie într-o cupă.

– Doriți ceva, doamnă? a întrebat-o ea pe Mariam, care se așezase în fața mea.

– Niște apă, vă rog.

– Noroc! i-am urat. În cinstea unei relații profesionale de succes!

– Da. Nu mă îndoiesc că așa va fi.

– Îmi cer scuze că nu-ți cunosc datinile.

– Te rog, nu este cazul, m-a liniștit Mariam. Nici eu nu aș ști, în locul tău.

– Ai o familie strictă?

– Nu tocmai. Sau cel puțin prin comparație cu altele. M-am născut la New York, la fel ca frații și surorile mele, așa că suntem americani. După cum zice tata mereu, țara le-a oferit lui și mamei un adăpost atunci când au avut nevoie de el și trebuie să le cinstim și lor datinile, așa cum facem cu cele ale noastre, strămoșești.

– Unde s-au născut părinții tăi? am întrebat.

– În Iran... sau Persia, după cum îi zicem acasă. Este un nume mult mai frumos, nu crezi?

– Ba da. Și ai tăi au fost nevoiți să-și părăsească țara împotriva voinței lor?

– Da. Amândoi au venit în America în copilărie, împreună cu părinții lor, după căderea Șahului.

– Șah?

– Regele Iranului, foarte occidental ca idealuri. Extremiștii din țara noastră nu priveau cu ochi buni treaba asta, așa că orice rudă a lui a trebuit să fugă ca să scape cu viață.

– Atunci, dacă el era rege, tu ce ești, vreo prințesă?

– Păi, practic da, dar nu-i ca în Europa, a zâmbit Mariam. Cu sutele suntem înrudiți cu el, veri de toate gradele, prin căsătorie. În Occident cred că s-ar spune că suntem de viță nobilă.

– Măi, să fie! Am angajat o prințesă!

– Cine știe, dacă lucrurile stăteau altfel, poate că aș fi fost, dacă m-aș fi măritat cu omul potrivit.

Nu voiam să-i spun că făcusem o glumă, dar mă uitam la Mariam și începeam să pun lucrurile cap la cap. Rezervată, sigură pe ea, maniere impecabile, toate astea or fi fost lucruri pe care le puteau oferi doar sute de ani de descendență aristocratică.

– Dar tu, Electra? De unde provine familia ta?

– Habar n-am, am răspuns eu terminându-mi de băut paharul de șampanie. Am fost adoptată pe când eram încă în fașă.

– Și nu ți-a trecut niciodată prin gând să-ți explorezi trecutul?

– Nu. Ce sens are să te uiți înapoi dacă oricum nu poți schimba ceea ce-a fost? Eu privesc doar înainte.

– Atunci, ar fi bine să nu-l cunoști pe tata. Privirea parcă îi dansa, plină de voioșie. Mereu deapănă povești despre viața pe care o ducea în Iran, împreună cu bunicii mei. Și despre strămoșii noștri care au trăit cu sute de ani în urmă. Istorisirile lui sunt foarte frumoase și în copilărie îmi plăcea la nebunie să le ascult.

– Mda, mă rog, eu am avut parte doar de basmele fraților Grimm, iar în acele povești se găsea mereu câte o vrăjitoare rea sau câte un trol care să mă sperie de moarte.

– Avem și noi astfel de personaje în povești, se cheamă *djini*. Le fac tot soiul de lucruri oribile oamenilor.

Mariam a sorbit din apă, privindu-mă peste buza paharului.

– Tata zice mereu că istoria noastră îți oferă covorul pe care să te ridici ca să-ți iei zborul. Poate că într-o zi vei vrea să-ți descoperi trecutul. Iar acum vrei să mă asculți cât timp îți prezint programul de la Paris?

O oră mai târziu, Mariam s-a întors la locul ei, ca să scrie și pe laptop ceea ce-și notase în timpul discuției noastre. Mi-am lăsat scaunul pe spate

și m-am uitat la cerul care începea să se întunece, vestind lăsarea nopții în Europa. Undeva, în acea beznă, se afla casa familiei mele sau, cel puțin, casa copiilor dispăruți pe care-i adunase Pa din toată lumea.

Nu mă deranjase niciodată că nouă, surorilor, nu ne curgea același sânge în vine. Însă ascultând-o pe Mariam cum vorbea despre rădăcinile ei și văzând, într-un avion particular aflat în drum spre Paris, cum perpetua o cultură ancestrală pe care încă o preamărea, devenisem aproape invidioasă.

M-am dus cu gândul la scrisoarea lui Pa, care zăcea pe undeva prin apartamentul meu de la New York. Nici nu știam sigur unde anume pusesem acea scrisoare. Cum nu o deschisesem încă și cum probabil că se pierduse, nu urma să am vreodată ocazia să aflu ceva despre trecutul meu. Poate că ar fi putut să mă lumineze *The Hoff*[9], așa cum îl poreclisem în sinea mea pe avocatul lui Pa. Apoi mi-am amintit că mai erau numerele acelea din sfera armilară, despre care Ally zicea că ne-ar fi putut îndruma pe noi, surorile, spre locul de baștină al fiecăreia. Dintr-odată, mi s-a părut cel mai important lucru din lume să găsesc scrisoarea de la Pa, aproape destul de important cât să-i cer pilotului să întoarcă, doar ca să răscolesc prin sertare până când o găseam. În acel moment, după ce mă întorsesem la New York în urma pseudocomemorării aranjate pentru că Pa hotărâse, pe cât se părea, să fie înmormântat pe mare înainte să ajungem noi la Atlantis, fusesem atât de furioasă încât nu mai voisem să știu de nimic.

„De ce erai furioasă, Electra?“ îmi răsunau în minte cuvintele psihologului.

Adevărul era că nu știam. Se pare că am fost furioasă de când am învățat să merg și să vorbesc, probabil că și mai devreme de-atât. Surorilor mele le plăcea să-mi povestească despre faptul că în copilărie țipam de mama focului, iar lucrurile nu se schimbaseră în bine nici de când mă făcusem mare. Nu era de vină educația, care fusese perfectă, oricât de ciudată, având în vedere faptul că eram cu toatele adoptate și că, din pricina etniilor noastre diferite, pozele de familie semănau dubios de mult cu reclamele la îmbrăcămintea Gap. Dacă mai puneam câte o întrebare, Pa ne spunea mereu că ne alesese pe sprânceană ca să-i fim fiice, dar, dacă vorbele lui le linișteau pe surorile mele, nu ăsta era și cazul meu. Eu voiam să știu *de ce*. Acum, că murise, probabil că în veci nu mai aveam cum să aflu.

– Aterizăm într-o oră, domnișoară D’Aplièse, a spus însoțitoarea de zbor în timp ce-mi umplea paharul. Vă mai aduc ceva?

– Nu, mulțumesc.

Am închis ochii, în speranța că amicul de la Paris se ținuse de cuvânt și îmi lăsase la hotel lucrul de care aveam nevoie, fiindcă eram disperată să trag o liniuță. Ori de câte ori nu luam nimic și, în consecință, aveam mintea limpede, începeam să mă gândesc la Pa, la surorile mele, la viața mea, iar așa ceva nu-mi era deloc pe plac. Cel puțin nu în acel moment.

De data asta, mi-a plăcut ședința foto. Primăvara la Paris – când zilele erau oricum însorite – era nemaipomenit de frumoasă, iar, dacă ar fi existat un oraș în care să mă simt ca acasă, acela ar fi fost. Eram în Jardin des Plantes, pe care puseseră stăpânire florile de cireș, stânjeneii și bujorii; totul prinsese viață. În plus, îmi plăcea fotograful. Am terminat cu mult înainte de sfârșitul programului și, la amiază, am continuat să ne seducem unul pe celălalt în camera mea de hotel.

– Cum de locuiești la New York? m-a întrebat Maxime în franceză, în timp ce beam, în pat, ceai din ceșcuțe delicate de porțelan, înainte să folosim tava ca să tragem o liniuță. Ai spirit european.

– Știi, nu sunt sigură, am oftat. Acolo locuiește Susie, agenta mea, și mi se părea normal să fiu aproape de ea.

– Adică „mama“ top-modelelor? m-a tachinat el. Electra, ești fată mare deja și poți decide singură. Mută-te aici, ca să facem asta mai des, a adăugat el coborând din pat și dispărând în baie ca să facă un duș.

Mă uitam pe fereastră la aglomerația de turiști din Place Vendôme și la cei care se uitau în vitrinele magazinelor elegante și mă gândeam la ce-mi spusese Maxime. Avea dreptate, puteam locui oriunde. Nu prea avea importanță, având în vedere că oricum îmi petreceam viața pe drumuri.

– Unde e *acasă*? am șoptit, bosumflată deodată la gândul de a mă întoarce la New York și la apartamentul meu pustiu și anost.

Dintr-un impuls de moment, am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Mariam.

– Am treabă mâine la New York?

– La șapte iei cina cu Thomas Allebach, șeful de marketing pentru contractul cu parfumul, mi-a răspuns pe loc Mariam.

– Aha!

De câteva luni, de când mă părăsise Mitch, eu și Thomas ne mai bucuram unul de celălalt în timpul liber, dar nu eram îndrăgostită de el.

– Și duminică?

– Nu ai nimic programat.

– Minunat! Anulează cina – spune-i lui Thomas că n-am terminat cu ședința foto, sau ceva de genul ăsta – iar apoi mută zborul duminică seara și prelungește cu câteva nopți cazarea la hotel. Vreau să mai rămân la Paris.

– Perfect. Este un oraș minunat. Confirm totul imediat ce pot.

– Mulțumesc, Mariam.

– Cu plăcere.

– Mai rămân, i-am spus eu lui Maxime după ce a ieșit de la duș.

– Păcat, weekendul ăsta nu sunt în oraș! Dacă aș fi știut...

– Of! N-am vrut să-i arăt că eram dezamăgită. Păi, oricum mă întorc în curând.

– Să-mi spui când, bine?

S-a îmbrăcat.

– Dacă aș putea, aș anula, dar e vorba de nunta unui prieten. Îmi pare rău, Electra.

– Rămân pentru oraș, nu pentru tine, am spus eu cu un zâmbet forțat.

– Iar orașul te adoră, ca și mine. M-a sărutat pe frunte. Să ai un weekend minunat! Ținem legătura.

– Sigur că da.

De îndată ce el a plecat, am tras o liniuță ca să mă binedispun. Apoi m-am întrebat ce voiam să fac la Paris. Dar, ca în oricare alt oraș mare, în clipa în care ieșeam pe ușa hotelului Ritz aș fi fost recunoscută și, în câteva minute, cineva ar fi alertat presa și aș fi fost urmărită de un anturaj nedorit.

Stăteam cu mâna pe telefon, gata s-o sun pe Mariam și să-i cer să ne întoarcem la planul inițial, când, ca prin magie, a sunat ea.

– Electra? Mariam sunt, voiam să-ți spun că am reprogramat zborul tău spre New York pentru duminică seara și că ți-am prelungit șederea la hotel.

– Mersi.

– Vrei să-ți fac rezervare la vreun restaurant?

– Nu...

Nu știu de ce, dar mi-au dat lacrimile.

– Electra, te simți bine?

– Da, n-am nimic.

– Ai... treabă acum?

– Nu, deloc.

– Atunci, pot să vin la tine? Mi-a trimis Susie niște contracte azi și trebuie să le semnezi.

– Bine, sigur că da.

Mariam a apărut câteva minute mai târziu, învăluită în superbul ei parfum. Am semnat contractele, iar apoi am contemplat, visătoare, amurgul care se lăsa peste Paris.

– Și? Ce planuri ai astă-seară? m-a întrebat ea.

– Nu am. Tu?

– Doar baie și o carte bună, în pat, a răspuns.

– Aș vrea să ies în oraș, la cafeneaua la care am lucrat pe vremuri, și să mănânc ceva normal, ca un om normal, dar nu am chef să fiu recunoscută.

– Înțeleg. M-a privit îndelung și s-a ridicat. Am o idee. Stai așa. S-a făcut nevăzută și s-a întors după câteva minute. Ținea în mână o năframă. Pot să ți-o pun pe cap, ca să văd cum îți stă?

– Pe umeri?

– Nu, Electra, pe cap, așa cum o port eu. Oamenii tind să ocolească femeile cu *hijab*, unul dintre motivele pentru care multe femei de aceeași religie cu mine aleg să poarte așa ceva. Vrei să încercăm?

– Bine. Cred că numai asta n-am încercat, am adăugat eu chicotind.

M-am așezat la picioarele patului, iar Mariam mi-a înfășurat năframa pe cap și pe umeri, iar apoi a legat-o.

– Așa, vezi și tu.

Mi-a arătat oglinda.

M-am uitat și nu-mi venea să cred. Nici măcar eu nu mă recunoșteam.

– E bine, foarte bine, dar în rest nu prea avem ce face, nu?

– Ai niște pantaloni sau colanți închiși la culoare?

– Doar cei negri, de trening, pe care i-am purtat în avion.

– Merg. Pune-i pe tine în timp ce mă duc să mai aduc ceva.

M-am îmbrăcat, iar în scurtă vreme Mariam s-a întors, cu o rochie pe braț. A scuturat-o și am văzut că era un veșmânt de bumbac, înflorat și cu mâneci lungi.

– Am adus-o în caz că mergeam într-un loc elegant. O păstrez pentru ocazii speciale, dar ți-o pot împrumuta.

– Mă îndoiesc că-mi vine.

– Nu cred că avem dimensiuni diferite la bust. Și, cu toate că eu o port ca rochie, cred că ție ți-ar veni ca tunică. Probeaz-o, m-a îndemnat ea.

Am pus-o pe mine. Mariam avea dreptate. Rochia ei mi se potrivea în partea de sus și îmi venea până peste pulpe.

– Așa! Nu te mai recunoaște nimeni acum. Ești musulmană.

– Și cu ce să mă încalț? Am doar pantofii cu toc Louboutin sau Chanel.

– Ia tenișii pe care i-ai purtat în avion, mi-a propus ea, ducându-se la valiza mea. Pot?

– Bineînțeles, am spus eu în timp ce mă priveam în oglindă.

Deghizată cu eșarfa și cu rochia simplă, de bumbac, numai un uliu m-ar fi detectat.

– Poftim, a spus Mariam.

Mi-am pus tenișii.

– Transformarea este completă. Încă ceva... Pot să mă uit în trusa ta de machiaj?

– Da.

– Uite, te dau cu puțin dermatograf la ochi. Închide-i, te rog.

M-am supus, iar gândul mi-a zburat la surorile mele și la verile în care plecam în croaziera anuală pe iahtul lui Pa, călătorie în cursul căreia ieșeam să luăm cina oriunde andocam. Surorile mele mă considerau prea mică să mă machiez, așa că mă așezam pe pat și mă uitam la Maia, care o ajuta pe Ally să se aranjeze.

– Ce piele frumoasă ai! a suspinat Mariam. Pur și simplu strălucește. Acum sunt convinsă că nu te va deranja nimeni astă-seară.

– Crezi?

– Sunt sigură, dar putem verifica trecând pe lângă recepția hotelului. Ești gata?

– Da, de ce nu?

Am dat să-mi iau geanta Louis Vuitton, dar Mariam m-a împiedicat.

– Pune ce vrei în geanta mea, a spus ea în timp ce-mi întindea sacul acela maroniu, din imitație de piele. Gata?

– Gata.

În lift, cu toate că mai erau trei oameni, nici unul dintre ei nu a clipit la vederea mea. Am trecut pe lângă recepție, iar, înainte să se întoarcă la computerul lui, recepționerul ne-a aruncat o privire indiferentă.

– Uau! Christophe mă cunoaște de mulți ani, am șoptit eu ieșind în stradă.

Mariam l-a strigat pe portar.

– Avem nevoie de un taxi spre Montmartre, i-a cerut ea într-o franceză acceptabilă.

– *D'accord, mademoiselle*[10], dar s-ar putea să dureze zece minute, este coadă!

– Așteptăm.

– De ani și ani nu am mai așteptat un taxi, am murmurat.

– Bun-venit în lumea reală, Electra! Mariam a zâmbit. Gata, a sosit taxiul!

Douăzeci de minute mai târziu, ne-am așezat la o masă în cafeneaua în care lucrasem cândva. Nu era cea mai bună masă, ne-am înghesuit între alte două și auzeam fiecare șoaptă din conversațiile celorlalți. Mă tot uitam la George, care mă angajase ca ospătăriță cu zece ani în urmă. El stătea la bar, dar nu s-a întors spre mine nici măcar o dată.

– Și? Cum este să fii din nou invizibilă? m-a întrebat Mariam după ce am comandat o carafă din vinul casei.

– Nu prea știu. Ciudat, asta e clar.

– Eliberator?

– Da, adică îmi plăcea să merg neobservată pe stradă, dar toate situațiile au avantaje și dezavantaje, nu?

– Da, așa este, însă îmi imaginez că și înainte să devii celebră se uita lumea după tine.

– Cam da, într-adevăr, dar nu știam niciodată dacă erau priviri prietenoase sau altceva, pentru că, mă rog, arăt ca o girafă neagră!

– Pentru că ești foarte frumoasă, cred eu, Electra. În ceea ce mă privește, cel puțin după 11 septembrie, oamenii se uită cu suspiciune la mine oriunde mă duc. Orice musulman este terorist, știi?

A zâmbit cu tristețe, sorbind din apă.

– Înțeleg. Cred că îți este foarte greu.

– Este. În orice regim politic sau religios, orice om *normal* de pe stradă vrea să trăiască în pace. Din păcate, datorită felului în care mă îmbrac, sunt adesea judecată înainte să deschid gura.

– Ieși vreodată fără *hijab*?

– Nu, deși tata zicea că ar fi trebuit să nu-l port atunci când căutam de lucru. Era de părere că mi-ar fi putut reduce șansele.

– Poate că ar trebui să încerci. Să devii altcineva pentru câteva ore, așa cum fac eu astă-seară. Asta ar putea să-ți dea și ție o senzație de eliberare.

– Poate că ai dreptate, dar sunt mulțumită așa cum sunt. Comandăm?

Mariam a comandat în franceză.

– Câte talente ascunse ai! am tachinat-o eu. Unde ai învățat să vorbești franceza atât bine?

– La școală, apoi am mai învățat pe vremea când lucram pentru Bardin. Franceza este necesară în lumea modei. Și cred că am ureche și învăț ușor limbile străine. Am observat că ai alt accent în franceză decât în engleză, parcă ești cu totul altcineva.

– Adică? m-am zbârlit eu.

– Nu-i de rău, a continuat ea, repede. Ești mult mai degajată în engleză, poate că din cauza accentului american. Pari mai... serioasă când vorbești franțuzește.

– Surorile mele s-ar prăpădi de râs dacă te-ar auzi, am spus eu rânjind.

În timp ce mâncam *moules marinières*[11] și pâine proaspătă, crocantă, așa cum numai francezii știu să facă, am încurajat-o pe Mariam să-mi povestească despre familia ei. Se vedea că-și adora frații și surorile și îi invidiam dragostea ce-i făcea ochii să sclipească.

– Parcă nu-mi vine să cred că surioara mea se mărită la anul. Părinții îmi spun „fată bătrână“, a zis ea zâmbind, în vreme ce atacam desertul *tarte Tatin*.

Hotărâsem deja ca, a doua zi de dimineață, să scap de caloriile în plus la sala de sport a hotelului.

– Crezi că o să te măriți vreodată? am întrebat-o.

– Nu știu. Deocamdată nu mă simt pregătită să mă așez la casa mea. Sau poate că nu l-am găsit pe „acela“. Dacă nu te superi, îmi răspunzi și tu la întrebarea asta? Ai fost vreodată îndrăgostită?

Cumva, de data asta nu m-a deranjat întrebarea. În acea seară eram doar două tinere care luau cina și sporovăiau.

– Daaa... și nu cred că mai vreau să fiu.

– S-a terminat prost?

– Asta, cu siguranță, am murmurat. Mi-a frânt inima. M-a terminat, dar, na! Se mai întâmplă și rahaturi, nu?

– Electra, o să găsești tu pe cineva, știu eu.

– Parcă ești sora mea, Tiggy. Este foarte spirituală și mereu spune lucruri de felul ăsta.

– Păi, poate că are dreptate, ca și mine. Fiecare are un ursit, sunt sigură de asta.

– Dar întrebarea este dacă o să-i găsim vreodată pe bărbații care ne sunt destinați. Lumea e mare, în fond.

– Așa-i, a spus Mariam înainte să-și înăbușe un căscat. Scuză-mă, nu am dormit prea bine azi-noapte. Nu-mi prind bine diferențele de fus orar.

– Cer nota de plată.

I-am făcut semn chelnerului să vină. M-a ignorat complet.

– Cât de nesimțit să fii? am spus eu, furioasă, după alte cinci minute în care ne-a ignorat.

– Are treabă, Electra, o să vină când o să aibă timp. Răbdarea este o virtute, să știi.

– Pe care nu am avut-o niciodată, am mormăit eu, încercând să-mi stăpânesc mânia.

– Ei bine, în seara asta am aflat că nu-ți place să fii ignorată, a spus ea după ce în sfârșit am ieșit din restaurant, chelnerul binevoind să ne onoreze, până la urmă, cu prezența.

– Fără îndoială, fiindcă într-o familie cu șase fete trebuia să strigi cel mai tare ca să te faci auzită. Și asta făceam, am chicotit eu.

– Haide să încercăm să găsim un taxi spre hotel.

Nici n-am auzit bine ce zicea, căci ochii îmi fugiseră la un bărbat care stătea singur afară, la o masă, și bea un coniac.

– O, Doamne! am șoptit.

– Ce-i?

– Tipul de-acolo. Îl cunosc. Lucrează pentru familia mea.

M-am dus la masa lui și mai că l-am atacat înainte să-și ridice privirea la mine.

– Christian?

M-a privit lung și cu nedumerire.

– *Pardon, mademoiselle*[12], vă cunosc? m-a întrebat el în franceză.

M-am aplecat ca să-i șoptesc la ureche:

– Sigur că da, idiotule! Sunt eu, Electra!

– *Mon Dieu!*[13] Electra! Doamne!

– Șștt! Sunt deghizată!

– Și încă excelent, dar acum te recunosc.

Mi-am dat seama că Mariam era în spatele meu.

– Mariam, el este Christian și... mă rog, face parte din familie, aș zice.

I-am zâmbit lui Christian.

– Te deranjează dacă stăm și noi să bem ceva cu tine? E prea mare coincidența că te afli aici.

– Pe mine mă scuzați, trebuie să mă întorc la hotel, a spus Mariam. Altminteri, adorm în picioare. Încântată de cunoștință, Christian! *Bonne soirée*![14]

A dat din cap, iar apoi s-a răsucit pe călcâie și a dispărut în marea de oameni care se perindau pe strada aceea din Montmartre.

– Îmi permiți? am întrebat.

– Sigur, te rog, ia loc! Îți comand un coniac.

Christian i-a făcut semn tinerei chelnerițe care servea afară. Adolescentă fiind, fusesem foarte îndrăgostită de el, în fond era singurul tip sub treizeci de ani cu care aveam contact la Atlantis. După zece ani, nu părea deloc schimbat și mi-am dat seama că habar nu aveam câți ani avea, de fapt. Sau *cine* era, mi-am reproșat eu în gând.

– Și? Ce faci aici? l-am întrebat.

– Păi, vizitez un vechi prieten.

– Aha! am încuviințat, aproape sigură că mințea. Știi, Ma a fost cea care mi-a găsit un apartament câteva case mai încolo, atunci când am venit prima dată la Paris. Am lucrat chiar în cafeneaua asta. Pare să fi trecut o eternitate.

– Chiar a trecut, Electra, sunt aproape zece ani de atunci. O, iată coniacul! *Santé!*

– *Santé!*

Am ciocnit cu el și am luat amândoi câte o gură sănătoasă din băutură.

– Și pot să te întreb ce faci, deghizată, pe străzile din Montmartre?

– Mariam, fata de adineauri, este asistenta mea personală și mă plângeam că nu pot merge nicăieri fără să fiu recunoscută. Așa că m-a costumat și am ieșit împreună la masă.

– Și ți-a plăcut să fii altcineva?

– Nu sunt sigură, sinceră să fiu. Există avantaje, fără îndoială, adică n-am fi putut să stăm de vorbă aici fără să fim deranjați, dar în același timp este cumplit de enervant să fii ignorat.

– Da, te cred. Deci..., a reluat Christian, sorbind din coniac, ce mai faci?

– Bine.

Am ridicat din umeri.

– Ma ce face? Claudia?

– Sunt bine, da. Amândouă sunt sănătoase.

– Mă întreb deseori ce fac în perioada asta în care nici noi, nici Pa nu mai suntem acolo.

– Electra, în locul tău nu m-aș îngrijora prea tare. Își fac de lucru.

– Și tu?

– Sunt multe de făcut pe moșie și rareori trece o lună fără să vină una dintre surorile tale în vizită. Ally este la Atlantis acum, împreună cu frumosul ei fiu, Bear.

– Cred că Ma e în al nouălea cer.

– Da, cred și eu. Christian mi-a zâmbit așa cum nu prea obișnuia. Bear e primul dintr-o nouă generație. Marina se simte utilă din nou și mă bucur s-o văd fericită.

– Bear cum este? Nepotul meu, am adăugat, mirată să pronunț cuvântul.

– Perfect, ca orice bebeluș.

– Mai plânge, mai țipă? am întrebat și eu.

Christian era, practic, doar unul dintre angajații noștri, dar mă irita atâta cuviință din partea lui în acea seară.

– A, da, dar ce copil nu face asta din când în când?

– Îți amintești de vremurile în care eram acasă?

– Da, normal.

– Pe când eram eu bebeluș.

– Pe când erai tu bebeluș, eu aveam doar nouă ani, Electra.

„Aha! Așadar, Christian ar avea cam treizeci și cinci de ani.“

– Dar îmi amintesc cum conduceai barca pe când eu eram foarte mică.

– Da, dar tatăl tău era mereu cu mine, ca să se asigure că mă puteam descurca să conduc singur barca.

– Doamne! Mi-am dus mâna la gură, amintindu-mi. Mai ții minte când, la treisprezece ani, am fugit de la școală și m-am întors la Atlantis? Pe urmă, Pa mi-a cerut să mă duc din nou la școală și să încerc măcar să rezist, fiindcă până atunci nu făcusem nici un efort ca să mă adaptez. Și, pentru că *nu* voiam cu nici un preț să fac asta, am sărit din barcă în mijlocul lacului Geneva și am încercat să înot spre Atlantis.

Privirea din ochii căprui și calzi ai lui Christian mi-a spus că și el își amintea.

– Cum să uit? Era să te înec. Nici nu te-ai gândit să-ți scoți paltonul înainte să sari, așa că te-ai dus la fund. O vreme, nu te-am găsit. A clătinat din cap. A fost unul dintre cele mai crunte momente din viața mea. Dacă te-aș fi pierdut...

– Păi, desigur că Pa ar fi înnebunit de supărare.

Încercam să destind atmosfera, căci mi se părea că mai avea un pic și plângea.

– Nu mi-aș fi iertat-o niciodată, Electra.

– Ei, cel puțin șmecheria a ținut. Parțial. Vreme de câteva zile, tata nu m-a mai obligat să mă întorc la școală.

– Nu.

– Cât stai la Paris?

– Mâine plec. Tu?

– Eu plec duminică seara. Tocmai schimbasem zborul, când m-a lăsat baltă tipul cu care trebuia să mă văd.

Am ridicat din umeri.

– Atunci, ar trebui să vii cu mine la Atlantis ca să-ți cunoști nepotul. Sunt cu mașina, pot să te duc eu. O să se bucure toată lumea să te vadă.

– Zici tu? Am clătinat din cap. Eu nu cred asta.

– De ce spui așa ceva? Marina și Claudia vorbesc mereu despre tine. Au un jurnal cu toate fotografiile tale de modă.

– Da? Ce drăguț... Poate că vin altă dată.

– Dacă te răzgândești, ai numărul meu de telefon.

– Cu siguranță, l-am asigurat eu zâmbind. Îl am imprimat în creier. Ori de câte ori nu mergea treaba la școală, știam că o să vii pe negândite ca să mă salvezi.

– Ar trebui să plec. Mâine o iau din loc devreme.

Christian a cerut nota de plată.

– Unde stai? l-am întrebat.

– Acolo unde ai stat și tu. E apartamentul prietenei Marinei.

– Serios? N-am știut.

Mi-am amintit de proprietara mea din Paris, o bătrână pe chipul căreia se citeau urmele unei vieți înecate în absint și fum de țigară.

– Bine, atunci. Christian s-a ridicat. În cazul în care te răzgândești, dă-mi de știre. Plec la șapte. Haide să-ți găsesc un taxi.

Mergând pe stradă alături de el, m-am bucurat că, cel puțin, era la fel de înalt ca mine. Arăta de milioane, cu torsul lui musculos, conturat sub cămașa albă. A oprit un taxi și, din cine știe ce motiv ridicol, m-am simțit ca atunci când mă lăsa la școală și mă uitam în urma lui, dorindu-mi să fi rămas cu el în mașină.

– Care e adresa ta, Electra?

– Hotelul Ritz, am răspuns eu în timp ce mă urcam în taxi.

– Mă bucur că te-am văzut. Ai grijă de tine, bine?

– Promit să am! i-am strigat eu prin fereastra deschisă a taxiului ce demara în trombă.

Jumătate de oră mai târziu, m-am întins în pat și mi-am dat seama, dintr-odată, că nu mai trăsesem nici o liniuță din acea după-amiază pe care mi-o petrecusem împreună cu Maxime. Iar asta m-a făcut să mă simt, într-adevăr, foarte bine.

M-am enervat că a doua zi m-am trezit la cinci dimineața și, cu toate că am luat un somnifer, creierul meu refuza să facă pauză. Așa că am stat și m-am gândit la weekendul meu deșert din Paris, în timp ce căutam în lista de contacte un partener de distracție care să mă țină ocupată. Mi-am dat seama că nu voiam să văd pe nimeni în special, deoarece ar fi trebuit să fac efortul de a fi Electra Top-Modelul, iar eu voiam, de fapt, doar un răgaz.

„Doar că nu singură!“

Mă uitam la cifrele luminoase care se schimbau îngrozitor de lent pe ecranul ceasului, apropiindu-se de ora șase.

Apoi m-am gândit la Atlantis, la Ma și la Claudia, la felul în care aș fi putut bântui prin casă și pe proprietate îmbrăcată în treningul vechi pe care-l țineam în sertarul de jos din camera mea, precum și la faptul că nu ar fi trebuit să fac nici un efort să fiu altcineva.

Înainte să mă răzgândesc, l-am sunat pe Christian.

– Bună dimineața, Electra!

– Bună, Christian! Mă gândeam să vin totuși la Atlantis.

– Ce veste bună! Marina și Claudia se vor bucura foarte tare. Te iau într-o oră de la Ritz?

– Excelent, mersi!

Apoi i-am dat un mesaj lui Mariam.

Dormi?
Da. Ce-ți trebuie?
Sună-mă.

M-a sunat și i-am explicat că trebuia să mă întorc în State plecând din Geneva, nu din Paris.

– Nici o problemă, Electra. Vrei să-ți rezerv cameră la hotel?

– Nu, mă duc acasă, la familie.

– Minunat! a răspuns ea cu atâta căldură, încât parcă o vedeam zâmbind. Te sun din nou după ce am toate confirmările.

– Și tu, Mariam? am spus, brusc, conștientă că o lăsam de izbeliște. Te descurci la Paris? Dacă preferi, poți să te duci acasă cu avionul și să plătești cu cartea mea de credit.

– Nu, Electra, mi-e foarte bine aici. Voiam să mă întâlnesc cu Bardin după-amiază, dacă nu te deranjează, așa că îmi fac planul și ne vedem la aeroportul din Geneva mâine-seară.

Am tras o liniuță dintr-un pachet pe care mi-l lăsase Maxime, iar după ce mi-am aruncat toate lucrurile în valiză și în geanta de voiaj, am comandat niște pateuri franțuzești cu umplutură de fructe, ca să mă simt mai bine după excesul de carbohidrați. După micul dejun, am chemat hamalul să-mi ducă bagajele jos. Mi-am pus ochelarii mari de soare (CeCe spusese cândva că mă făceau să arăt ca o muscă) și m-am dus la Christian și la confortabila limuzină Mercedes pe care o conducea. M-a salutat și mi-a deschis ușa din spate, dar eu am clătinat din cap.

– Dacă nu te superi, stau cu tine, în față.

– Desigur, a spus Christian deschizând portiera din stânga.

M-am așezat comod în față și am adulmecat cunoscuta și calmanta aromă a pielii, odorizantului și inconfundabilului miros de lămâie al lui Pa. De când eram mică mergeam cu mașinile familiei, iar mirosul nu se schimbase nici după moartea lui Pa. Îmi dădea ideea de siguranță, de cămin, iar dacă aș fi putut să-l conserv într-o sticluță, aș fi făcut-o.

– Electra, ai luat totul? m-a întrebat Christian în timp ce pornea motorul.

– Da, mulțumesc.

– De obicei drumul durează cinci ore, a adăugat el în timp ce ne îndepărtam de Ritz.

– I-ai spus lui Ma că vin?

– Da. A întrebat dacă vrei să mănânci ceva anume.

– Păi...

Mi-am dat seama că ultima oară când dădusem pe acasă fusesem la cură de detoxifiere, prin urmare băusem ceai verde cu găleata. Fusesem cu Mitch, care era curat ca lacrima, dar eu luasem cu mine o sticlă de vodcă în caz de urgență. Sigur că recidivasem, dar asta era de înțeles din moment ce mă aflam la Atlantis pentru prima oară fără Pa – un priveghi fără înmormântare.

– Ești OK, Electra?

– Sunt foarte bine, mersi. Christian?

– Da?

– L-ai dus în multe locuri pe Pa?

– Nu tocmai. De cele mai multe ori, la aeroportul din Geneva, de unde lua avionul particular.

– Ai știut vreodată unde se ducea?

– Uneori, da.

– Unde anume?

– Ei, în diverse locuri din lume.

– Și știai cu ce se ocupa, de fapt?

– Habar n-am, Electra. Era foarte discret de fel.

– Puțin spus, am suspinat eu. Nu ți se pare ciudat că nu știa nici unul dintre noi? Adică, majoritatea copiilor știu că tatăl lor este vânzător sau avocat, dar eu niciodată n-am știut ce să spun că era tatăl meu, pentru că habar nu aveam.

Christian nu a spus nimic, ci a rămas cu ochii ațintiți la drum. După părerea mea, cel care conducea atât mașinile, cât și barca familiei nu prea avea cum să nu știe mai multe decât spunea.

– Știi ce?

– Doar dacă-mi spui, Electra.

Christian mi-a oferit un licăr de zâmbet.

– Ori de câte ori aveam necazuri la școală și veneai să mă iei de acolo, tu și mașina ta erați zona mea neutră[15].

– Ce este o zonă neutră, mă rog?

– O, așa numesc psihologii locul în care poți rătăci în imaginația ta sau într-o realitate a amintirilor care te fac fericit. Am visat de multe ori că o să

vii să mă iei.

– În cazul ăsta, mă simt onorat.

De data asta, Christian mi-a zâmbit sincer.

– Cum te-ai angajat la Pa? am încercat eu din nou să-l trag de limbă.

– Tatăl tău mă cunoștea de când eram mic. Locuiam... în preajmă. El m-a ajutat – și pe mama, de asemenea – foarte mult.

– Adică a fost pentru tine un fel de figură paternă?

– Da, a recunoscut Christian după o clipă. Asta a fost.

– Atunci, poate că tu ești cea de a șaptea soră, cea misterioasă, am chicotit eu.

– Tatăl tău a fost un om foarte bun și pe toți ne-a durut profund pierderea lui.

„Pa să fi fost bun sau autoritar? Sau și una, și alta?“ mă întrebam în timp ce ajungeam la periferia Parisului și intram pe autostrada spre Geneva.

Mi-am lăsat scaunul pe spate și am închis ochii.

Capitolul 3

– Electra, am ajuns la debarcader, mi-a șoptit o voce suavă la ureche.

M-am trezit și am clipit în lumina puternică. Abia atunci mi-am dat seama că vedeam reflexia soarelui pe suprafața sticloasă a lacului Geneva.

– Am dormit patru ore neîntoarsă, am spus, mirată, coborând din mașină. Ți-am zis că tu ești refugiul meu, i-am spus eu lui Christian zâmbindu-i larg, în timp ce el deschidea portbagajul. N-am nevoie decât de geanta sport, restul lasă-l aici până mâine.

Christian a încuiat mașina și a luat-o înainte, spre pontonul de care era legată șalupa. Mi-a întins mâna ca să urc la bord, după care s-a apucat de chestiile pe care trebuia să le facă pentru a putea porni, iar eu m-am așezat pe banca de piele de la pupa. Mă gândeam că ori de câte ori mă aflam în drum spre Atlantis mă entuziasma perspectiva sosirii, iar pe urmă, la întoarcere, mă simțeam ușurată că plecam.

„Poate că o să fie altfel de data asta“, mi-am spus, iar apoi am oftat, fiindcă *și asta* simțeam de fiecare dată.

Christian a pornit motorul și am început să înaintăm spre casa copilăriei mele. Era cald pentru o zi de sfârșit de martie și mă bucuram să simt soarele pe față și părul fluturându-mi în spate.

Pe măsură ce ne apropiam de peninsula pe care se afla Atlantisul, mi-am lungit gâtul ca să mă uit printre arbori. Casa era spectaculoasă și, de drăgălașă ce era, semăna puțin cu un castel Disney.

„Foarte deosebită de Pa“, mi-am spus.

Pa avusese o garderobă minimalistă. Din cât știam, purtase toată viața aceleași trei sacouri: unul de in vara, unul de tweed iarna, iar pe cel de al treilea, croit dintr-un material incert, îl purta toamna și primăvara. Avea extrem de puțină mobilă în camera lui, așișderea unei chilii. La un moment dat, mă întrebasem dacă ispășea vreo pedeapsă pentru cine știe ce crimă comisă în trecut, dar, mă rog… Pe când ne apropiam de pontonul de la Atlantis, mi-am spus că atât garderoba, cât și camera lui erau cu certitudine un paradox în comparație cu restul casei.

Ma aștepta deja și îmi făcea cu mâna, încântată. Ca de fiecare dată, era îmbrăcată impecabil. Am observat că purta fusta *bouclé* de la Chanel, pe care reușisem s-o sustrag din colecția de mostre, pentru că știam că i-ar fi plăcut la nebunie.

– Electra! *Chérie*[16], ce surpriză neașteptată! S-a ridicat pe vârfuri și m-a luat în brațe, apoi a făcut un pas în spate și m-a privit din cap până-n picioare. Ești frumoasă ca întotdeauna, dar sunt de părere că ești prea slabă. Lasă, Claudia a pregătit deja ingredientele pentru clătitele cu afine, preferatele tale, dacă dorești. Știi că Ally este aici, împreună cu copilul?

– Da, mi-a spus Christian. Abia aștept să-mi cunosc nepotul, am spus eu în timp ce urcam în urma ei pe poteca din grădina aflată în fața casei, potecă ce apoi cobora spre lac.

Aroma ierbii și izul parfumat al plantelor care tocmai înfloreau, aduceau o prospețime incomparabilă cu duhoarea de la New York. Am tras adânc aerul curat în piept.

– Vino la bucătărie, a spus Ma. Claudia pregătește deja masa.

Christian venea în urma noastră. Mi-a lăsat geanta de voiaj lângă scară, iar eu m-am dus la el.

– Mersi că m-ai adus. Mă bucur că am venit.

– Cu plăcere, Electra. La ce oră plecăm mâine la aeroport?

– În jur de zece seara. Asistenta mea mi-a făcut rezervare la o cursă care decolează la miezul nopții.

– Bine. Dacă intervine ceva, spune-i Marinei și mă anunță ea.

– Bine. Weekend plăcut!

– Și ție!

A dat din cap și a dispărut pe ușă.

– Electra!

M-am întors și am văzut-o pe Ally venind spre mine din bucătărie, cu brațele deschise.

– Salutare, proaspătă mămică! am spus, în timp ce ea mă îmbrățișa. Felicitări!

– Mersi. Încă nu-mi vine să cred că sunt mamă.

Mă gândeam, ușor geloasă, că arăta superb. Figura colțuroasă i se rotunjise după ce se îngrășase cu câteva kilograme în timpul sarcinii, iar fabulosul ei păr roșcat-auriu sclipea ca o aură, în contrast cu pielea de porțelan.

– Arăți minunat, i-am spus.

– Ba deloc. Am pus pe mine opt kilograme de care nu pot să scap și dorm cam două ore pe noapte. Am în pat un bărbat flămând, a spus ea râzând.

– Unde e?

– Doarme, evident, fiindcă nu a făcut-o azi-noapte.

Ally a ridicat dintr-o sprânceană, prefăcându-se frustrată, dar parcă nu o văzusem nicicând atât de fericită.

– Măcar ne dă răgaz să vorbim puțin, a adăugat ea în timp ce intram împreună în bucătărie. Mă gândeam astăzi că nu te-am văzut din iunie trecut, de când am venit aici cu toatele, după moartea lui Pa.

– Așa este, am fost ocupată.

– Încerc să țin pasul cu viața ta citind ziare și reviste, dar…

– Bună, Electra, m-a salutat Claudia în franceza ei cu accent german. Ce mai faci?

Tocmai turna în tigaie amestecul pentru clătite și m-a încântat să aud sfârâitul acela ademenitor.

– Bine, mulțumesc.

– Vino, așază-te și spune-mi tot ce s-a întâmplat de când nu te-am mai văzut. Ally a arătat spre un scaun așezat la masa cea lungă din bucătărie.

– Bine, dar înainte de asta o să urc ca să mă aranjez puțin, am spus eu.

M-am întors și am ieșit din bucătărie, cuprinsă, brusc, de panică. Știam că lui Ally îi plăcea să ne interogheze pe toate și nu eram sigură că la momentul acela eram în stare să fac față.

Mi-am înșfăcat geanta și am urcat la mansardă, care numai asta nu era, ci un etaj spațios, unde fiecare dintre surori își avea camera ei, după care am deschis ușa mea. Toate lucrurile erau exact așa cum le lăsasem pe vremea când, adolescentă fiind, plecasem la Paris. M-am uitat la pereții crem, care fuseseră zugrăviți dintotdeauna în acea culoare, iar apoi m-am așezat pe pat. Spre deosebire de camerele celorlalte fete, unde pereții păreau să înfățișeze personalitățile celor care locuiau acolo, ai mei erau goi, fără nici un indiciu care să sugereze ce fel de persoană viețuise între acele ziduri în primii săi șaisprezece ani de viață. Nu existau afișe cu fotomodele, vedete pop, balerine sau sportivi, nimic care să arate cine eram.

Am băgat mâna în geanta de voiaj, am apucat sticla de vodcă înfășurată în treningul de cașmir și am sorbit, hulpav, din ea. Camera asta părea să exprime tot ce era de spus despre mine – o cochilie goală. Nu aveam și nu avusesem niciodată o pasiune. În timp ce ascundeam sticla la loc, în cuibul de cașmir, am scos pachețelul pitit în buzunarul din față al genții, ca să trag o liniuță.

„Nu știam nici atunci cine eram, după cum nici acum nu știu“, mi-am spus în sinea mea.

Până să cobor, vodca mă calmase, iar cocaina mă înveselise. M-am așezat la masă alături de Ma și de Ally, ca să ne bucurăm de celebra mâncare a Claudiei. Am făcut ceea ce voiau ele, anume să le povestesc despre fermecătoarele petreceri la care fusesem și despre celebrițățile pe care le cunoscusem, oferindu-le bârfe nevinovate pe parcurs.

– Cum stau lucrurile între tine și Mitch? Am citit în ziare că v-ați despărțit. Este adevărat?

Mă așteptam la asta. Ally era cea care, de fiecare dată, trecea direct la subiect.

– Da, acum câteva luni.

– Ce s-a întâmplat?

– Ei, știi tu, am spus eu ridicând din umeri, luând o gură de cafea tare și dorindu-mi să fi fost dreasă cu alcool. El locuia la Los Angeles, eu – la New

York, amândoi eram pe drumuri…

– Deci nu el a fost „ursitul“? a insistat Ally.

S-a auzit atunci un zgomot undeva în bucătărie și m-am întors să văd de unde venea.

– Este monitorul digital al copilului. S-a trezit Bear, a oftat Ally.

– Mă duc eu la el, s-a oferit Ma, dar Ally se ridicase deja și o împingea ușor pe Ma, încercând s-o facă să șadă în continuare pe scaun.

– Ai fost la datorie de la ora cinci dimineața, dragă Ma, este rândul meu.

Încă nu-mi cunoscusem nepotul, dar îmi plăcea deja de omulețul acela. Mă scăpase de Cumplita Inchizitoare Ally.

– Cum e noul apartament? m-a întrebat Ma, schimbând subiectul.

Dacă tactul s-ar fi putut întrupa, ar fi arătat precum mama mea adoptivă.

– E în regulă, dar l-am închiriat doar pe un an, așa că oricum o să-mi caut altul în curând, am răspuns.

– Bănuiesc că, la cât călătorești, nu stai prea mult acolo.

– Bineînțeles, dar cel puțin am unde să-mi țin lucrurile. Uau, ia te uită cine a venit!

Ally înainta spre masă ținând în brațe un copil cu ochi căprui, enormi și curioși. Părul roșcovan începea deja să i se cârlionțeze în creștet.

– El este Bear, a spus Ally, cu acea privire luminoasă, de mamă mândră.

Și de ce n-ar fi fost mândră? După părerea mea, orice femeie care avea curajul să nască era o eroină.

– Vai de mine! Este… delicios! Cât are? am întrebat, în timp ce Ally se așeza, cu el în poală.

– Șapte săptămâni.

– Uau! Este uriaș!

– Asta, pentru că are un apetit sănătos.

Ally a zâmbit, descheindu-și bluza și punând copilul la piept. Bear a început să sugă zgomotos, iar eu m-am strâmbat.

– Nu te doare atunci când mănâncă?

– A durut la început, dar ne-am acomodat, nu-i așa, puiule?

Ea se uita la copil așa cum cred că mă uitam eu uneori la Mitch. Cu alte cuvinte, cu dragoste.

– Păi, fetelor, noi vă lăsăm să vorbiți și ne vedem mai târziu, a spus Claudia, care terminase de strâns.

Apoi ea a ieșit din bucătărie, în urma lui Ma.

– Îmi pare rău de tatăl lui Bear, Ally.

– Mulțumesc pentru condoleanțe, Electra.

– A… tatăl, a….

– Theo îl chema.

– Theo știa de Bear?

– Nu, și nici eu. Am aflat la câteva săptămâni după ce a murit. Pe vremea aceea aveam senzația că-mi căzuse cerul în cap, dar acum…Ally mi-a zâmbit, iar în ochii ei albaștri și senini am văzut mulțumire pură… Nu știu ce-aș face fără el.

– Te-ai gândit să…?

– Avortez? Da, mi-a trecut o clipă prin cap. Adică aveam o carieră sportivă nautică, tatăl lui Bear murise și, la vremea aceea, nu aveam nici casa mea. Însă nu aș fi putut s-o fac. Îl văd pe Bear ca pe un dar. Uneori, pe când îl hrănesc în zorii zilei, parcă-l simt pe Theo alături de mine.

– Te referi la spiritul lui?

– Da.

– N-aș fi zis că ai crede în prostiile astea, am spus, încruntată.

– Nici eu, dar, cu o noapte înainte să se nască Bear, s-a întâmplat ceva extraordinar.

– Adică?

– Zburasem în Spania ca s-o caut pe Tiggy, care tocmai fusese diagnosticată cu o afecțiune cardiacă, iar ea fugise ca să-și găsească familia biologică. Și, Electra, Tiggy mi-a spus ceva ce numai Theo ar fi știut.

Ally și-a dus mâna albă la lănțișorul pe care-l purta la gât.

– Ce anume?

– Theo mi-a cumpărat asta.

Ally a ridicat medalionul de turcoaz, în formă de ochi minuscul.

– Lănțișorul se rupsese cu câteva săptămâni în urmă, iar Tiggy mi-a spus că Theo voia să știe de ce nu-l mai purtam. Apoi mi-a zis că îi plăcea numele de Bear și știi ce, Electra? Așa și era! I-au dat lacrimile. Mă rog, mi-e teamă că, deși eram o cinică, m-am convertit. Și știu sigur că Theo ne veghează.

A ridicat din umeri și mi-a zâmbit printre lacrimi.

– Mi-ar plăcea cu siguranță să cred și eu astfel de lucruri. Problema este că nu prea cred în nimic. Și? Tiggy mai are necazuri cu inima?

– Se pare că e mult mai bine. S-a întors în munții Scoției, unde s-a pitulat, fericită nevoie mare, împreună cu doctorul care a avut grijă de ea pe când era bolnavă. Întâmplător, el este și proprietarul moșiei la care lucrează sora noastră.

– Așadar, e posibil ca în curând să auzim clopote de nuntă?

– Mă îndoiesc. Practic, Charlie este căsătorit încă și trece printr-un divorț destul de urât, din ce mi-a spus Tiggy.

– Și celelalte surori?

– Maia este încă în Brazilia, împreună cu minunatul ei Floriano și cu fiica lui. Star este în Kent, unde îl ajută la renovarea casei pe iubitul ei, căruia, nu se știe de ce, i se spune „Mouse“, iar CeCe locuiește în brusa australiană, împreună cu bunicul ei și cu prietena ei pe nume Chrissie. Am văzut niște fotografii după picturile lui CeCe și sunt uluitoare. Este foarte talentată.

– Așadar, toate surorile și-au găsit o nouă viață? am întrebat.

– Da, așa se pare.

– Și fiecare a găsit-o cercetându-și trecutul?

– Da. La fel și eu. Ți-am scris un e-mail în care îți spuneam că am un frate geamăn, nu?

– Ăăă…

– Of, Electra, zău că ți-am scris! Și un tată biologic, un geniu al muzicii, dar bețiv notoriu.

Ally a zâmbit cu drag gândindu-se la el, în timp ce muta, cu dibăcie, copilul la celălalt sân.

– Deci, ai făcut ceva în privința scrisorii de la Pa? m-a întrebat ea.

– Nici nu am deschis-o și, sinceră să fiu, nu-mi amintesc unde am pus-o. Cred că am pierdut-o.

– Of, Electra! Ally m-a privit profund dezaprobator. Doar nu vorbești serios?

– Ei, trebuie să fie pusă pe undeva, doar că nu m-am obosit s-o găsesc.

– Chiar nu vrei să știi de unde și din cine anume te tragi?

– Nu, nu văd rostul. Ce contează? Acum sunt cine sunt.

– Păi, pe mine toate astea m-au ajutat mult. Și, chiar dacă nu vrei să mergi pe urmele indiciilor din scrisoare, cuvintele scrise de Pa sunt ultimul lui dar pentru noi.

– Aoleu! Mă săturasem. Tu și celelalte surori vorbiți de Pa de parcă era cine știe ce zeu! Era doar un tip care ne-a adoptat, dintr-un motiv complet

necunoscut nouă.

– Electra, nu țipa, te rog, sperii copilul, dar îmi pare rău dacă...

– Ies să mă plimb.

M-am ridicat de la masă, m-am dus, furioasă, la ușă și am deschis-o. Am trântit-o după mine și am traversat peluza spre ponton, dorindu-mi, ca de obicei după câteva ore petrecute la Atlantis, să nu fi decis să mă întorc.

– Ce o tot țin surorile mele una și bună cu Pa? Nici măcar nu este tatăl nostru biologic, la naiba!

M-am așezat, continuând să mă plâng cu glas tare, cu picioarele atârnate deasupra apei și am încercat să trag aer în piept de câteva ori. Nu ajuta deloc. Poate că ar fi ajutat încă o liniuță. M-am ridicat și m-am întors în casă, intrând tiptil, ca să nu mă audă nimeni. M-am încuiat în camera mea și am scos din geantă ceea ce-mi trebuia.

Câteva minute mai târziu, eram mult mai calmă. M-am întins pe pat și m-am gândit, pe rând, la fiecare soră. Nu știu de ce îmi apăreau în minte ca niște prințese Disney, lucru care m-a distrat. Atunci când arătau așa, nu mă enervau și le iubeam pe toate, mai puțin pe CeCe (mi-a apărut brusc în minte ca vrăjitoarea cea rea din *Albă-ca-Zăpada*). Am chicotit și am hotărât că era o cruzime, chiar și în privința uneia ca ea. Știam că se spunea că nu îți alegi familia, ci doar prietenii, dar Pa ne alesese pe noi și nu aveam cale de scăpare. Poate că motivul pentru care nu mă înțelegeam cu CeCe era că ea nu îmi tolera rahaturile, așa cum o făceau celelalte. În plus, țipa mai tare decât mine. Restul surorilor ar fi făcut orice ca să fie pace, dar ei nu-i păsa. Cam ca mine...

Probabil că cele patru surori mai mari nici nu se gândeau că se aveau una pe alta – Ally și Maia, Star și CeCe –, astfel că mie îmi rămânea Tiggy. Cu ea crescusem cel mai aproape, era o diferență de câteva luni între noi și, cu toate că o iubeam cu adevărat, eram complet diferite. Nu mă ajuta nici faptul ca surorile mai mari arătau mereu că preferata lor la joacă era Tiggy, nu eu. Tiggy nu zbiera și nu se tăvălea pe jos tot timpul. Stătea, cuminte, în poala cuiva, își sugea degetul și era perfectă. Încercasem în copilărie să mă apropii mai mult de ea, pentru că eram singuratică, dar mă scoteau din minți prostiile ei spirituale.

Efectul cocainei se ducea, iar surorile mele nu mai erau niște prințese Disney, ci ele însele. Ce mai conta? Pa se dusese, iar noi eram o gașcă de femei diferite, care fuseseră aduse laolaltă în copilărie, dar care acum

mergeau fiecare pe drumul ei. Am tras aer în piept de câteva ori și am încercat să fac ceea ce-mi sugeraseră toți psihologii, și anume să analizez motivul pentru care mă înfuriasem. Și, de data asta, mi s-a părut că se lega: Ally îmi spusese că toate surorile erau fericite, că își găsiseră drumul în viață alături de oameni care le iubeau. Până și CeCe, despre care credeam că era mai greu de iubit decât mine, reușise cumva să treacă peste dubioasa ei obsesie față de Star și să-și vadă de viață. Mai mult, își găsise pasiunea în artă, lucru pe care-l îndrăgise dintotdeauna.

Și rămăsesem eu, ca de obicei – oaia neagră. De când murise Pa, nu reușisem să găsesc nimic în afară de un furnizor nou de droguri, pe care mă puteam baza. Cu toate că aveam de departe cel mai mare succes financiar – după spusele contabilului meu, mă puteam opri oricând din muncit fără să-mi mai fac griji în privința banilor –, ce sens avea, dacă eu habar nu aveam ce altceva aș fi vrut să fac?

A bătut cineva la ușă.

– Electra? Ești aici?

Ally era.

– Da, intră.

A intrat, cu Bear așezat pe îndoitura brațului.

– Îmi pare foarte rău dacă te-am supărat, Electra, a spus ea, din prag.

– Știi ce, lasă, nu-ți face griji. E vina mea, nu a ta.

– Oricum ar fi, îmi pare rău. Mă bucur să te văd și că ai venit. Pot să mă așez? Parcă Bear ar cântări o tonă.

– Sigur, am oftat eu.

Numai să fiu închisă în camera mea cu Ally și cu mania ei de-a ancheta nu aveam chef.

– Electra, voiam să-ți împărtășesc ceva. Ceva ce mi-a spus Tiggy că ar trebui investigat.

– A, da? Ce?

– Se pare că ea, luna trecută, atunci când a fost aici, a găsit o pivniță în care se află un lift secret.

– Ăăă... așa. Și?

– Tiggy a zis că liftul era folosit la stocarea vinurilor, dar tot ea a mai observat o ușă secretă, aflată în spatele unuia dintre rafturi. Poate că ar trebui să aflăm unde duce ușa aceea.

– Bine. Ce-ar fi s-o întrebăm pe Ma?

– Da, putem, dar Tiggy a avut senzația că Ma nu voia să vorbească despre acel subiect.

– Aoleu, Ally! Asta este casa noastră, iar Ma lucrează pentru noi! Putem întreba ce vrem și putem face ce avem chef, da?

– Da, putem. Dar, mă rog, poate că ar trebui să fim delicate, din respect, a murmurat Ally. Ma este de mult timp aici, se ocupă de casă împreună cu Claudia și a avut grijă de noi. Nu vreau să simtă că acum, când lucrurile stau... altfel, îi nesocotim dorințele.

– Adică vrei să ne strecurăm în liftul ăsta în toiul nopții și să aflăm unde duce ușa?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Tot nu înțeleg de ce trebuie să facem pe misterioasele, când o putem întreba direct.

– Haide, Electra, nu mai fi atât de urâcioasă! Există un lift secret și o pivniță pe care Pa le-a construit cu un motiv. Indiferent de ceea ce crezi sau simți față de el, era un individ pragmatic. Oricum sunt mai mult trează noaptea, din pricina lui Bear, așa că o să investighez. Mă întrebam dacă ai chef să vii cu mine. Tiggy zicea că este nevoie de doi oameni ca să mute rastelul de vinuri din fața ușii secrete. Mi-a spus și unde este cheia. Poți să-l ții câteva minute pe Bear, până mă duc la baie?

Ally s-a ridicat și mi l-a pus pe Bear în poală. Ca să nu se răstoarne pe spate, a trebuit să-l apuc cu ambele mâini. S-a răzbunat râgâind.

– Excelent! a exclamat Ally, din ușă. De o oră încercam să-l conving.

Ușa s-a închis după ea. Eu și Bear am rămas singuri. Ne-am uitat unul la altul.

– Salut, am spus, dorindu-mi din toată inima să nu facă ceva pe mine.

Era prima oară când țineam un bebeluș în brațe. A sughițat, fără să-și ia ochii de la mine.

– La ce te gândești, micuțule? Te întrebi de ce, chiar dacă îți sunt mătușă, am altă culoare de piele decât mama ta? Nu l-ai cunoscut, dar ai avut un bunic tare ciudat, am continuat, având în vedere că părea să-i placă ceea ce-i povesteam. Vreau să spun că era uimitor, super deștept și așa mai departe, dar cred că avea multe secrete față de noi. Tu ce părere ai?

Am simțit dintr-odată cum s-a relaxat în brațele mele și, până să se întoarcă Ally, Bear închisese ochii și adormise tun.

– Uau, te pricepi! mi-a spus Ally zâmbind. În mod normal, trebuie să-l legăn cu orele înainte să adoarmă.

– Cred că era plictisit.

Am ridicat din umeri, iar Ally mi l-a luat din brațe.

– Mă duc să-l pun în pat și să mă odihnesc cât de mult pot, a șoptit ea. Ne vedem mai încolo.

*

Înainte de cină am băut niște vodcă în scopul de a mă calma, iar, după ce am ajuns la parter, am luat o sticlă din cămară și mi-am mai pregătit o porție mare. Din fericire, discuția s-a redus la fenomenalele talente culinare ale Claudiei (faimosul ei șnițel, din care nu am lăsat o firimitură) și la planul de a merge cu barca în Grecia, ca să punem o coroană cu prilejul comemorării morții lui Pa.

– Mă gândeam să facem singure croaziera, dar, cu o săptămâna înainte, o să vină cu avionul Maia, Floriano, pe care abia aștept să-l cunosc, împreună cu fiica lui, Valentina, m-a anunțat Ally. Star, Mouse și fiul lui, Rory, vin și ei, la fel și Tiggy cu iubitul ei, Charlie, și cu fiica lui, Zara.

– Uau! am întrerupt-o. Deci Maia, Star și Tiggy sunt, cu toatele, mame-surogat pentru copiii iubiților lor?

– Da, a confirmat Ally.

– Și, ca mamă-surogat pentru voi, știu că fetele mele îi vor iubi pe acei copii pe care-i au în grijă ca și cum ar fi sânge din sângele lor, a spus Ma cu fermitate.

– Vine și CeCe?

– Da, așa a zis. Speră ca bunicul ei și prietena ei, Chrissie, să vină, de asemenea.

– „Prietena“ ei Chrissie?

Și Ma, și Ally s-au uitat lung la mine și m-am întrebat de ce trebuia să fiu singura din familie care spunea lucrurilor pe nume.

– Au o relație, nu?

– Nu știu, a răspuns Ally, dar pare foarte fericită, iar ăsta e lucrul cel mai important.

– Dar a fost evident de la bun început că CeCe e gay, nu? Că era îndrăgostită de Star?

– Electra, nu e treaba noastră să ne băgăm în viețile personale ale oamenilor, m-a întrerupt Ma.

– Dar CeCe nu este orice om, nu-i așa? Și apoi, care e problema? Mă bucur pentru ea dacă și-a găsit pe cineva la care ține.

– O să ne cam înghesuim, a continuat Ma, implacabil.

– Păi, având în vedere că voi toate v-ați găsit pe cineva, iar eu sunt de una singură, poate că, dacă nu este loc, nu ar trebui să vin.

– Of, Electra, nu spune asta! Trebuie să vii, ai promis.

Ally părea sincer supărată.

– Mda, mă rog, poate că o să dorm în pivnița secretă pe care a găsit-o Tiggy ultima oară când a fost aici, am răspuns eu întorcându-mă spre Ma.

Ally m-a săgetat cu privirea peste masă, dar eram prea criță ca să-mi pese.

– O, pivnița... Ma ne-a privit amândouă. Da, i-am spus lui Tiggy de ea și nu este nici un mister. După ce terminăm de mâncat minunatul ștrudel cu mere al Claudiei, vă duc să vedeți.

I-am aruncat lui Ally o privire care spunea *„Vezi?“*, iar ea a ridicat din sprâncene, exasperată. După ce am terminat desertul, Ma s-a ridicat și a scos o cheie dintr-o cutie atârnată de perete.

– Bun, coborâm?

Nu era nevoie de răspuns, deja ieșea din bucătărie, iar eu și Ally ne-am ținut după ea. Pe coridor, Ma a tras un șnur de alamă și a dat la o parte un panou de mahon, dincolo de care se afla liftul.

– De ce a fost instalat? am întrebat.

– Așa cum i-am explicat lui Tiggy, tatăl vostru, care nu întinerea, voia să aibă acces în toată casa, fără probleme.

Ma a deschis ușa liftului și toate trei ne-am îngrămădit înăuntru. Brusc, am avut un acces de claustrofobie și am tras aer în piept de câteva ori, în timp ce Ma a apăsat pe un buton de alamă și ușa s-a închis.

– Da, înțeleg, dar de ce l-a ascuns? am întrebat eu atunci când liftul a început să coboare.

– Electra, mai taci! a șuierat Ally, deja iritată din cauza mea. Sunt sigură că Ma o să ne explice totul.

După patru secunde, am ajuns la capătul drumului. Ușa s-a deschis și am ieșit în acea pivniță banală, care, după cum spunea și Ally, era burdușită de rafturi cu vinuri.

– Iată!

Ma a ieșit și a făcut, cu brațele larg întinse, un semn spre întreaga încăpere.

– Iată pivnița de vinuri a tatălui vostru.

S-a întors spre mine și a zâmbit.

– Îmi pare rău, Electra, nu este nici un mare mister aici.

– Dar...

În spatele lui Ma, Ally mi-a aruncat o privire prin care îmi transmitea un mesaj pe care nici măcar eu nu-l puteam ignora.

– Mda, e foarte frumos.

Am început să mă plimb pe lângă rafturi și să mă uit la vinurile păstrate de Pa. Am scos o sticlă.

– Uau! Château Margaux, 1957. Ăsta se vinde cu peste două mii de dolari în cele mai bune restaurante din New York. Păcat că mie îmi place vodca.

– Putem urca? Trebuie să văd ce face Bear, a spus Ally, aruncându-mi încă o privire de avertisment.

– Lasă-mă câteva minute, am răspuns eu continuând să mă uit la vinuri, luând de pe un raft o sticlă ciudată și prefăcându-mă că citeam eticheta, timp în care nu-mi dezlipeam privirea de la ușa secretă despre care-mi povestise Ally.

În dreapta încăperii, m-am uitat la un Rothschild Burgundy 1972 și am descoperit, în tencuiala din spatele rafturilor, marginile aproape invizibile ale unei uși.

– Mda, haideți să mergem, am spus, întorcându-mă la ele.

În vreme ce ne îndreptam spre lift, am observat oțelul cu care era ranforsat.

– Asta pentru ce e, Ma? am întrebat eu.

– Dacă apeși pe butonul acela, m-a lămurit Ma, arătând spre o latură, în fața liftului se închid ușile de oțel.

– Adică dacă apăsăm acum, rămânem blocate aici? am întrebat, instinctiv cuprinsă de panică.

– Nu, evident că nu, Electra, dar dacă un intrus coboară aici cu liftul și încearcă să intre în pivniță, nu poate accesa dispozitivul. E un spațiu blindat, ne-a explicat ea în timp ce ne strecuram din nou în cabina îngustă a liftului. Nu este ceva neobișnuit într-o casă a unei familii bogate care locuiește într-un loc izolat. Dacă, Doamne ferește, ne atacă jefuitorii aici, la Atlantis, sau chiar unii mai răi decât niște simpli hoți, ne putem ascunde și

putem chema ajutor. Și, da, *chérie*, a continuat Ma în timp ce urcam, zâmbindu-mi cu buzele strânse, peste tot aici, jos, există semnal Wi-Fi. Iar acum vă rog să mă scuzați, dar sunt obosită astă-seară și trebuie sa mă bag în pat, a spus ea în timp ce ieșeam din lift și ne întorceam în bucătărie.

– Este vina lui Bear, te-ai trezit de la ora cinci, Ma. Mă ocup eu de el mâine-dimineață.

– Nu, Ally. Dacă dorm acum, o să mă simt bine. Oricum mă trezesc cu noaptea-n cap zilele astea. Noapte bună!

Cu aceste vorbe, Ma a dat din cap și a ieșit din bucătărie.

– Mă duc să văd de Bear, a spus Ally, gata s-o urmeze pe Ma, înainte s-o bat pe umăr.

– De ce nu iei liftul?

Am luat cheia din cui și am clătinat-o în fața ei.

– Urcă până la mansardă. Ai buton în lift.

– Nu, Electra, mă descurc, mersi.

– N-ai decât.

Am ridicat din umeri, iar ea a urcat. Mi-am făcut un amestec de vodcă și cola și m-am dus pe hol, unde am deschis ușa biroului lui Pa. Totul arăta acolo ca un muzeu viu, părea că Pa ieșise puțin și urma să se întoarcă. Stiloul și agenda tronau în centrul mesei. Ca de obicei, totul era imaculat.

„Spre deosebire de lucrurile fiicei celei mai mici“, mi-am spus eu rânjind și așezându-mă pe vechiul scaun de piele.

M-am uitat la rafturile cu cărți înșirate pe un perete, iar apoi m-am ridicat și m-am dus să iau dicționarul englez Oxford, pe care-l foloseam în copilărie. Într-o zi, intrasem și îl găsisem pe Pa șezând pe scaunul lui și dezlegând un rebus dintr-un ziar englezesc.

– Bună, Electra, îmi spusese el zâmbind și ridicându-și ochii la mine. Mă chinui cu ăsta.

Citisem definiția – *Se apleacă la culcare (7)* – și mă gândisem la răspuns.

– Poate că e vorba despre pleoape?

– Da, desigur, ai dreptate! Ce fată deșteaptă ești!

De-atunci, în vacanțe, dacă era acasă, Pa mă chema în birou și făceam rebusuri împreună. Mă liniștea activitatea asta – de multe ori, și în prezent mai luam câte un ziar din sală, în așteptarea avionului. Dobândisem un vocabular foarte extins în engleză, ceea ce-i lua prin surprindere pe

jurnaliștii care îmi luau interviuri, întrucât cu toții presupuneau că eram la fel de stupidă precum machiajul ce-mi acoperea, în mod normal, tenul.

Am pus dicționarul la loc și tocmai mă pregăteam să ies din cameră, când m-am oprit brusc, simțind mirosul tare al coloniei pe care o folosea Pa. Aș fi recunoscut oriunde și oricând acel miros de lămâie. M-a trecut un fior gândindu-mă la ceea ce-mi spusese mai devreme Ally, și anume că îl simțea pe Theo alături de ea.

M-am cutremurat și am ieșit repede din birou, trântind ușa în urma mea.

Ally era la bucătărie, făcându-și de lucru cu biberoanele lui Bear.

– Ce lapte este în sticlă? am întrebat. Credeam că-l alăptezi pe Bear la sân.

– Da, însă tocmai m-am muls, ca Ma să-l poată hrăni pe Bear după ce se trezește, mâine-dimineață.

– Bleah! M-am cutremurat din nou, uitându-mă cum Ally turna laptele în biberon. Dacă o să am vreodată un copil, deși mă îndoiesc, nu aș putea trece prin toate astea.

– Niciodată să nu spui „niciodată“.

Ally mi-a zâmbit.

– Apropo, acum câteva săptămâni am văzut într-o revistă o poză cu tine și cu Zed Eszu. Sunteți împreună?

– Aoleu, nu! Am băgat mâna în cutia cu biscuiți și am scos unul.Uneori, ne mai întâlnim la New York ca să ne distrăm. Mai precis, ne închidem în casă.

– Adică sunteți amanți?

– Da, de ce mă întrebi? Ai o problemă cu asta?

– Absolut deloc, doar că... Ally s-a întors spre mine, agitată. Am...

– Ce e, Ally?

– Nimic. Ei, acum mă duc să încerc să dorm cât pot de mult. Tu?

– Mda, vin și eu, am spus.

Abia după ce am dat pe gât o întreagă cană de vodcă, pe care mi-am turnat-o din rezerva ascunsă în geanta de voiaj, iar apoi m-am urcat, amețită bine, în patul în care dormeam încă din copilărie, mi-am amintit de conturul ușii din spatele raftului cu vinuri. Poate că acum ar fi trebuit să mă duc acolo și să investighez.

– Mâine, mi-am promis, în timp ce mi se închideau ochii.

Capitolul 4

A doua zi, m-a trezit plânsul lui Bear. Mi-am pus dopurile de urechi, sperând să mai prind câteva ore de somn, dar asta n-a mai ajutat la nimic. Eram perfect trează. Mi-am îmbrăcat vechiul halat atârnat în spatele ușii și am ieșit din cameră, în căutarea companiei. Plânsul se auzea din camera lui Ma, la capătul coridorului, așa că am bătut încetișor la ușă.

– *Entrez!*[17]

Am intrat și am văzut-o, așa cum rar se întâmpla, încă purtându-și halatul de casă.

– Închide ușa, Electra! Nu vreau să se trezească Ally.

– Păi, copilul a reușit deja să mă trezească pe mine, am spus eu uitându-mă cum ea se plimba prin cameră purtându-l în brațe pe Bear, care urla de mama focului.

– Acum știi cum era pentru surorile tale pe vremea când le trezeai noapte de noapte, mi-a spus Ma zâmbind.

– Ce are? am întrebat, în timp ce ea îl bătea, ușor și ritmic, pe spate.

– Gaze, nimic mai mult. Nu reușește să scoată aerul.

– De-asta țipam și eu?

– Nu, tu nu aveai problema asta. Ție îți plăcea să-ți auzi glasul.

– Chiar am fost un copil atât de rău?

– Nici vorbă, Electra, doar că nu-ți plăcea să fii singură. Adormeai în brațele mele, dar, în clipa în care te așezam în pătuț, te trezeai și plângeai până când te luam iar în brațe. Îmi dai, te rog, șervetul ăla?

Ma a arătat spre o bucată de material alb, pătrat, de pe măsuță.

– Desigur.

I l-am dat. M-am uitat în jur, la perdelele înflorate și frumoase, la canapeaua crem, tapițată cu damasc, la fotografiile de pe scrinul de mahon și la mesele din cameră. Pe o măsuță erau niște trandafiri roz și m-am gândit că acel spațiu reflecta întocmai personalitatea lui Ma: elegantă, discretă și imaculată. M-am dus să iau fotografia înrămată în care apăreau Ma și Pa, ea – purtând perle și o rochie de seară, iar el – smoching și papion.

– Unde ați făcut-o?

– La Opera din Paris. Am văzut-o pe Kiri Te Kanawa în rolul lui Mimi din opera *La Bohème.* A fost o seară cu totul aparte, mi-a explicat Ma păşind, cu Bear în braţe, în susul şi-n josul covorului crem şi moale.

– Ieşeaţi des în oraş?

– Nu, dar ne plăcea amândurora opera, mai ales Puccini.

– Ma?

– Da, Electra?

Nici la vârsta de douăzeci şi şase de ani nu ştiam dacă aveam curajul să-i pun lui Ma întrebarea care mă rodea încă din copilărie.

– Tu şi Pa aţi... aveaţi o relaţie amoroasă?

– Nu, *chérie*. Să ştii că nu am decât şaizeci şi cinci de ani. Tatăl tău îmi putea fi şi mie tată.

– În lumea mea, vârsta nu-i opreşte pe bogătani să aibă relaţii cu femei suficient de tinere ca să le fie fiice.

– Poate că nu, Electra, dar tatăl tău nu şi-ar fi permis niciodată aşa ceva. Era un gentleman desăvârşit. Şi apoi...

– Şi apoi, ce?

– Nimic.

– Te rog, spune ce voiai să spui.

– Ei bine, el avea pe cineva tot timpul.

– Zău? Pe cine?

– Electra, am spus deja prea multe.

În sfârşit, Bear a râgâit sănătos. Într-o clipită, Ma a absorbit cu şervetul lichidul lăptos care i-a curs din gură.

– *Bien, bien, mon petit chéri*[18], a şoptit ea în timp ce-l ştergea. Nu-i aşa că este adorabil?

– Dacă e posibil să fie cineva adorabil la ora cinci dimineaţa, în timp ce vomită, atunci, da, este.

– Parcă văd cum mă plimbam pe aici cu tine, liniştindu-te ori de câte ori plângeai, a spus Ma aşezându-se pe un scaun şi punându-l pe Bear la îndoitura braţului ei.

Micuţul arăta de parcă băuse prea multă vodcă şi îşi dădea ochii peste cap.

– Parcă a fost ieri. Şi iată! Primul dintr-o nouă generaţie. Tatăl tău ar fi fost foarte fericit dacă, înainte să moară, ar fi aflat despre Bear. Dar n-a fost să fie.

– Nu. Ma?

– Da, Electra?

– Erai împreună cu Pa atunci când el m-a găsit și m-a adus acasă?

– Nu, eram aici și îngrijeam de surorile tale.

– Și nu știi de unde mă trag?

– Știi deja, bănuiesc, că el ți-a lăsat o scrisoare.

– Am pierdut-o. Am înălțat din umeri și m-am ridicat, înainte ca ea să apuce să-mi facă vreun reproș. Mă duc jos, ca să-mi iau o cafea. Vrei ceva?

– Nu, mulțumesc. Îl pun pe micuț în pat și vin și eu după ce mă îmbrac.

– Bine, ne vedem mai târziu.

La ora opt, când s-a trezit Ally, eu eram deja la a doua vodcă și îmi doream să fi luat avionul mai repede spre New York. Aveam de pierdut paisprezece ore înainte de plecare. Chiar nu știam „să fac pauză“. Pragul plictiselii era atât de scăzut, încât, practic, nu exista.

– Ai chef să mergem cu barca, Electra? m-a întrebat Ally în timp ce mâncam clătitele făcute de Claudia.

– Cu Laserul tău?

– Da. Vremea este frumoasă și condițiile de navigare sunt perfecte, bate doar o briză plăcută.

– Știi că nu mă pasionează sporturile extreme.

– Electra, zău dacă aș numi „sport extrem“ o plimbare pe lac. Ally și-a dat ochii peste cap. Ei bine, eu și Bear mergem, așa că ne vedem mai târziu.

Pe când ea se făcea nevăzută, am oftat din rărunchi și am mâncat o brioșă proaspăt coaptă, doar pentru că părea singurică în coș. Zece minute mai târziu, Ally s-a întors însoțită de Bear, care purta cea mai simpatică vestă de salvare și era pus într-un marsupiu legat de brâul maică-sii.

– Sigur nu vrei să vii cu noi?

– Nu, mersi, am repetat, după care m-am dus în sufragerie, hotărâtă să mă uit la filme toată ziua.

Am deschis televizorul și m-am uitat la vraful de DVD-uri, însă nu găseam nimic pe gustul meu.

– Rahat, am mormăit, cu ochii la ceas. Oare ce făceam aici în copilărie, atunci când mă plictiseam și nu aveam stare?

„O luai la goană, Electra…“

– Așa este, am murmurat.

Dacă eram supărată sau dacă se supăra cineva pe mine (și, în mod normal, deseori erau valabile ambele variante), o tuleam în munții din spatele casei. Găsisem o potecă șerpuitoare, care traversa un teren stâncos, și alergam de-a lungul ei până când nu mai știam de mine.

Am urcat în camera mea și, în sertarul de jos, mi-am găsit vechii colanți de lycra, alături de un tricou pe care era scris un slogan obscen și pe care Ma insistase să-l port pe dos. Sub haine, am dat de un caiet în care mâzgăleam în copilărie. L-am scos și l-am răsfoit. Era pe jumătate plin cu desene de rochii cu gulere înfoiate extravagant, blugi tăiați din șold până la gleznă și cămăși cu aspect decent în partea din față, dar fără spate.

– Uau! am exclamat, aducându-mi aminte de cămașa pe care o purtasem recent la o ședință foto, aproape identică, în ceea ce privește stilul, cu cele pe care le schițasem cândva.

Ba chiar atașasem, la desenele din acel caiet, mostre de materiale viu colorate. În copilărie *adorasem* culorile intense. Am pus caietul în buzunarul din față al genții de voiaj, cu gândul că era singurul lucru care făcea legătura între copilul care fusesem și adultul care devenisem. Mi-am scos, apoi, încălțările sport din fundul șifonierului, mi le-am pus în picioare și am ieșit din casă prin bucătărie. Am alergat prin grădina de legume și am deschis poarta din spate, care dădea spre munte.

Am urmat poteca pe care urcam cu zece ani în urmă. Cu toate că mergem în mod regulat la o sală de sport, am simțit că mă dureau picioarele și de-abia am urcat ultimii zece metri. M-am cățărat peste bolovani și am alunecat pe iarba jilavă, dar am ajuns, în cele din urmă.

Gâfâind, m-am cățărat pe o stâncă de la baza muntelui care se înălța în spatele meu. De acolo se vedea o panoramă spectaculoasă a lacului. Am privit acoperișurile din Atlantis și, mulțumită psihoterapiei de care avusesem parte, am înțeles motivul pentru care, în copilărie, socotisem că acea priveliște era cu totul deosebită: Atlantis fusese întreg universul meu – atotcuprinzător – și totuși, aici, sus, părea o casă de păpuși, mic și insignifiant.

„Îmi oferea o perspectivă“, mi-am spus eu pe când ședeam și îmi țineam picioarele atârnate în gol. „Până și pe mine mă făcea să mă simt măruntă.“

Am rămas acolo o vreme și m-am bucurat de acea zi fabuloasă. Pe lac, am văzut o barcă ce părea de jucărie, cu vela în vânt, lunecând alene pe apă.

Dintr-odată, n-am mai vrut să cobor cu picioarele pe pământ, ci să rămân acolo și să nu mă mai găsească nimeni. Mă simțeam liberă și mă îngrețoșa gândul de a zbura la New York și de a trăi din nou în Manhattan, printre munții aceia ridicați de mâna omului. Acolo totul părea fals, hrăpăreț, fără rost, pe când aici totul era real, pur și curat.

– Aoleu, Electra, începi să gândești ca Tiggy, mi-am reproșat eu cu voce tare.

Dar, chiar dacă ar fi fost așa, ce importanță avea? Nu știam decât că eram cumplit de nefericită și că le invidiam pe toate surorile mele pentru viețile pline și vesele pe care le duceau. Când îmi povestise Ma că urma ca ele să vină la Atlantis însoțite de noii lor iubiți, prieteni, și chiar de noile lor rude, mă simțisem și mai singură, fiindcă eu nici măcar nu aveam pe cineva la care să mă gândesc că l-aș fi putut aduce.

M-am ridicat, știind că trebuia să mă întorc doar pentru că, prostește, uitasem să iau apă cu mine și îmi era sete, așa că am mai aruncat o ultimă privire.

– Cum se face că ar trebui să am totul, dar simt că nu am nimic? am întrebat piscurile ce se înălțau spre cer.

Am sărit de pe stâncă și mi-am dat seama că trebuia să iau taurul de coarne: să duc o viață normală și să am parte de iubire. Numai cerul – și, poate, Pa, de acolo, de sus – știau de unde să încep căutările.

Capitolul 5

Odată întoarsă la New York, impresionată de starea de bine pe care mi-o dăduse drumeția la Atlantis, am început să alerg în Central Park ori de câte ori îmi permitea programul. Vestea bună era că și dacă mă observa cineva, puteam să alerg și să-l întrec pe un asemenea intrus fără nici o problemă. Am încercat și să beau mai puțin și, poate că din pricina alergatului și a efectului său euforic natural, nu mai simțeam la fel de mult nevoia de cocaină. Dacă mă apuca panica, deschideam cartea cu rebusuri pe care o comandasem de la *Telegraph* și dezlegam unul, ca să mă liniștesc.

Pe scurt, aveam senzația că eram ceva mai stăpână pe mine. Singurul lucru care nu-mi dădea pace era că, în ciuda faptului că răscolisem în toată casa, nu dădusem nicăieri de scrisoarea lui Pa. Mi-am bătut capul încercând să-mi amintesc unde o pusesem după ce mă mutasem în apartament, ba îi cerusem și lui Mariam s-o caute.

– Of, Electra, trebuie s-o găsim, spusese ea aruncându-mi o privire ce exprima compătimire, stând în genunchi, pregătită să întoarcă sertarele de lenjerie cu susul în jos.

– Ei, chiar dacă o găsesc, nu zic că vreau s-o citesc, dar aș vrea să știu unde se află.

– Normal. Erau ultimele cuvinte pe care ți le-a adresat tatăl tău și sunt sigură că voia să le citești. Nu-ți face griji, Electra, o s-o găsim.

Dar până și optimismul lui Mariam se diluase după ce răscoliserăm fiecare sertar, șifonier, buzunar și bilețel din apartament.

– Lasă, am spus eu într-o dimineață de aprilie, în timp ce ea golea sertarele noptierelor pentru a mia oară. Poate că nu mi-e dat s-o citesc. O să-mi pregătesc băutura de prânz. Vrei și tu?

Ca de obicei, Mariam a refuzat și a cerut doar apă. Ne-am așezat și am trecut prin e-mailuri, majoritatea – invitații la deschiderea unui nou magazin de modă, la premiera unui film sau la vreun bal de caritate. Îmi aminteam perioada în care le primeam cu încântare, numai că acum știam că nu *pe mine* mă voiau, ci își doreau doar ca evenimentul organizat de ei să fie popularizat în ziare.

– A, era să uit! Mariam și-a vârât mâna în geanta ei de umăr. Susie ți-a trimis o scrisoare primită la agenție.

– Asta-i treaba ta, am spus, iritată. De obicei sunt scrisori în care mi se cere ceva, o donație, sau în care cineva se dă drept fratele meu pierdut de multă vreme.

– Știu, Electra, și de obicei mă ocup singură de astfel de lucruri, dar eu și Susie considerăm că pe asta ar trebui s-o citești personal.

Mi-a dat plicul și am văzut scrisul elegant cu care fusese trecută pe el adresa agenției. M-am uitat la Mariam peste măsuță.

– De ce? Ce zice?

– Cred că ar trebui s-o citești, atâta tot, a repetat Mariam.

– Bine, am oftat, scoțând scrisoarea din plic. Nu-i de rău, nu? Doar nu-mi scrie Fiscul mie, personal!

– Nu, Electra, crede-mă că nu.

– Bine.

Am despăturit scrisoarea și am văzut că adresa expeditorului era în Brooklyn. M-am apucat să citesc.

Dragă domnișoară D'Aplièse – sau Electra, dacă-mi permiți?
Mă numesc Stella Jackson și sunt bunica ta biologică...

– Aoleu!

Am mototolit hârtia și i-am aruncat-o, în joacă, lui Mariam.

– Ai idee câte astfel de scrisori primesc de la „rude pierdute"? Susie le aruncă drept la gunoi. Asta ce voia?

– Nimic, din ce scrie, doar că ar vrea să te cunoască.

– Bine, și ce-i atât de neobișnuit la scrisoarea asta, de mi-ai dat-o?

– Mai este ceva în plic, Electra. Mariam a arătat spre scrisoarea aruncată pe măsuță. Chiar cred că ar trebui să te uiți.

Doar ca să mă lase în pace, am luat din nou plicul și m-am uitat în interiorul lui. Într-un colț era o fotografie micuță, pe care am scos-o. Era alb-negru, îngălbenită ușor pe margini, iar în ea se putea vedea o negresă foarte frumoasă, cu un copil în brațe, zâmbindu-i fotografului.

– Ei bine?

M-am uitat la Mariam.

– Ei bine, ce?

– Nu vezi asemănarea?

– Cu cine?

– Cu tine, normal! Susie, ca și mine, a observat numaidecât.

M-am uitat din nou.

– Mda, bine, o negresă, chiar că una de toată frumusețea, dar fără îndoială că există mii de femei care seamănă cu ea și cu mine.

Am ridicat din umeri.

– Electra, după cum bine știi, sunt foarte *puține* femei care arată ca tine. Forma feței, a ochilor, a pomeților. Serios vorbind, zici că sunteți una și aceeași.

– Mda, mă rog, până când găsesc scrisoarea de la Pa nu am de gând să adopt oameni la întâmplare, doar pentru că-mi scriu că suntem rude și pentru că seamănă puțin cu mine, bine?

– Atunci, haide să găsim scrisoarea de la tatăl tău, a spus Mariam în timp ce recupera și despăturea scrisoarea de la pretinsa mea bunică, deși mie, personal, mi se părea că foaia aceea de hârtie era de nerecuperat.

Mariam a împăturit-o și a pus-o în plic, alături de fotografie.

– O bag în seif, da?

– Bine.

Am primit un mesaj pe telefon și m-am apucat să-l citesc.

– Bun, vin să te iau mâine-dimineață, la ora opt. Ai întâlnire cu Thomas și cu Marcella ca să discutați despre campania de Crăciun pentru parfum. Electra?

– Da. Minunat. Pa.

În timp ce eram cu ochii la mesaj, i-am făcut semn cu mâna să plece.

– Pe urmă, ai ședința foto de la amiază. Dacă nu mai e nimic acum, ne vedem de dimineață.

Nu mai ascultam, fiindcă nu-mi puteam lua ochii de la cuvintele pe care le citeam, așa că m-am mulțumit să dau din cap spre Mariam, care ieșea pe ușă. Am înșfăcat sticla de vodcă și am tras o dușcă zdravănă în timp ce reciteam mesajul.

Bună, draga mea, am un spectacol în oraș și mă întrebam ce faci mâine. Mi-ar plăcea să vorbim. Mitch.

„Rahat! Rahat! Rahat!“

Mi-am terminat de băut vodca și m-am ridicat să-mi torn alta, ca să-mi potolesc bătăile inimii. Am recitit mesajul acela de nenumărate ori, după care am deschis laptopul ca să verific spusele lui Mitch. Era adevărat. Cel mai recent turneu al lui îl aducea, două seri mai târziu, la Madison Square Garden. M-am ridicat, m-am dus la ferestrele lungi și am tras de una ca să ies pe terasă. Mitch se afla prin preajmă, undeva în oraș. În acea seară, oriunde ar fi fost el, respiram același aer.

M-am uitat din nou la telefon. Am încercat să-mi dau seama dacă Mitch voia să facem pace și m-am întrebat ce anume ar fi însemnat asta. Numai că oferta lui putea să aibă mai multe înțelesuri, ca, de pildă: *„Hei, mi-e dor de tine, te iubesc și mi-am dat seama ce greșeală am făcut“*, sau: *„Acum, că a trecut ceva timp, ar fi bine să ne vedem de viață și să rămânem prieteni“*. Habar nu aveam care era, de fapt, mesajul.

„Refuză, Electra. Este prea periculos s-o iei de la capăt.“

– Rahat! La naiba cu toate astea!

Am lovit cu pumnul peretele de sticlă care mă împiedica să cad în gol cale de câteva sute de metri și să mor. În acel moment mă întrebam dacă nu cumva era mai simplu așa. Ajunsesem la limita disperării fiindcă nu știam deloc ce să fac. Mi-ar fi plăcut să am o prietenă bună căreia să-i cer sfatul. Ce trist era să am cinci surori și să n-o pot numi pe nici una dintre ele „prietenă“ sau „om de încredere“!

– Ignoră mesajul! am spus eu cu voce tare, umblând de colo până colo pe terasă, smulgând o floare dintr-un arbust ornamental și azvârlind petalele peste panoul de sticlă.

Am intrat și am aruncat telefonul pe pat, cu ecranul în jos. Poate că n-ar fi trebuit să răspund. În fond, dacă nu-i scriam nimic lui Mitch, iar el nu se obosea să-mi trimită un nou mesaj, asta ar fi spus multe.

Da, asta urma să fac. Mi-am turnat încă un pahar de vodcă și am intrat în debaraua de haine, întrebându-mă ce să port dacă mă întâlneam cu el. Arsenalul meu era format doar din îmbrăcăminte. Puteam suna orice creator de modă din oraș și, în câteva ore, aș fi primit ținuta ideală. Desigur, alegerea hainelor potrivite depindea de locul întâlnirii. La mine acasă, aș fi purtat ceva de toată ziua, dar sexy. Mitch îmi adora picioarele, așa că răspunsul era simplu.

Am intrat în baie și m-am dezbrăcat, iar apoi am luat un prosop alb și pufos de pe caloriferul cald. M-am înfășurat în el, am dat drumul la robinet, mi-am udat palma și mi-am împroșcat pielea. Mi-am prins părul în coc și m-am privit în oglindă din cap până-n picioare.

Am chicotit, pentru că *asta* aș fi purtat dacă venea Mitch în vizită. Totuși, dacă ne întâlneam în altă parte… Am lăsat prosopul să cadă și m-am întors la șifonier. Tocmai scoteam rochia Versace mini, verde ca smaraldul, când am auzit că primisem un mesaj și am dat fuga la telefon.

Era de la Mitch și mi-am ținut respirația în timp ce-l citeam.

Electra, ai primit mesajul? Chiar aș vrea să ne vedem mâine și să vorbim.

– Ce bineee! am țipat. Este disperat!

De bucurie, am început să sar în pat, am băut vodcă să-mi fac curaj și m-am străduit să formulez un răspuns:

Salut, acum am văzut.

Încercam să-mi dau seama ce program ar fi avut el a doua zi. Interviurile ar fi fost dimineață, apoi, după prânz, el și trupa s-ar fi dus la sala de repetiții pentru probele de sunet. Așa că ar fi fost liber în jur de ora opt seara.

Nu pot în timpul zilei, am o întâlnire pentru campania de promovare a unui parfum, dar cred că pe la ora opt sunt acasă.

Am recitit tot mesajul și am fost îndeajuns de mulțumită de el încât să-l trimit. În câteva secunde, Mitch mi-a răspuns:

Pot să ajung la tine pe la nouă. E OK?

Hotărâsem deja să fac o baie. Am pus muzică, am dat volumul tare și m-am cufundat în apa parfumată, ascultând cel mai recent CD al lui Mitch. Ieșind din cadă, m-am bucurat că în acel moment avem, în sfârșit, ultimul cuvânt, așa că m-am dus în dormitor și am luat telefonul.

Da, e OK. Ne vedem mâine.

Am trimis mesajul și am zâmbit.

„Și cel mai bun lucru dintre toate este că pot purta ținuta pe care o prefer mai nou“, mi-am spus, privindu-mă în oglindă.

N-am pus geană pe geană peste noapte și – chiar dacă îmi promisesem să n-o fac, fiindcă Mitch s-ar fi prins de îndată – eram atât de agitată, încât a trebuit să trag o liniuță înainte să încep ședința de dimineață pentru campania publicitară.

– Cum te simți? m-a întrebat Mariam pe când ieșeam de la baie.

– Bine. Intrăm?

Am ieșit două ore mai târziu, bucuroasă că Mariam fusese prezentă și că înregistrase în scris acordul în privința programului meu pentru reclama care avea să se filmeze în Brazilia, plus lansarea din octombrie. Puteam ca o prostituată de doi bani – clientul fusese la ședință și pusese pe cineva să parfumeze camera înainte să ajungem.

– Uau! a făcut Mariam în timp ce coboram cu liftul. Dar știu că nu se zgârcesc deloc la bani. Nu am mai fost la Rio. Tu?

– Știi, nu mai țin aminte, dar nu prea cred.

– Nu ziceai că sora ta cea mare locuiește acolo?

– Probabil că ți-am spus, din moment ce tu știi, am răspuns, întrebându-mă în gând dacă aveam timp să chem manichiurista la amiază.

– Poți să te duci în vizită la ea, nu?

– Daaa, așa cred.

Mariam a luat-o înainte, ieșind din clădire înainte să intrăm în limuzina care ne aștepta.

– Vrei să comand ceva anume la prânz?

– Nu, mersi, găsesc eu ceva acasă.

– Electra, ai frigiderul gol și este important să mănânci. La ora trei ai ședința foto pentru campania Jaeger-LeCoultre.

– Ce? M-am întors spre ea, îngrozită. Nu mi-ai zis asta ieri.

– Ba da, Electra, a răspuns Mariam, calm. Adu-ți aminte că săptămâna trecută au trimis la noi doi paznici de securitate cu ceasul cu diamante roz, ca să vadă dacă îți vine.

Din păcate, îmi aduceam aminte.

– Rahat, am mormăit în barbă, căci observasem că Mariam se strâmba de câte ori înjuram. Putem anula? Să spunem că sunt bolnavă?

– Cred că putem, dar de ce am face-o?

– Pentru că am uitat cu desăvârșire că aveam treabă diseară.

– La ce oră?

– Of, în jur de opt.

Mă gândeam că aveam nevoie de o oră ca să mă pregătesc pentru Mitch.

– Păi, vor un cadru la apus, iar la șapte și jumătate este deja întuneric, așa că-mi imaginez că ai ajunge la timp dacă te duci la întâlnire direct de la ședința foto.

– Dar am nevoie de timp ca să mă pregătesc! Aoleu! Chiar nu pot aștepta încă o săptămână cei cu reclama? Campania începe în câteva luni. De cât timp au nevoie oamenii ăștia?!

– Electra, nu-ți spun eu ce să faci, dar….

– Nu, exact! Nimeni nu-mi spune ce să fac, deși toți au impresia că o pot face!

Ea s-a înroșit și și-a plecat privirea.

– Îmi cer scuze dacă asta crezi.

Brusc, m-am simțit oribil. Nu era vina lui Mariam, ci a mea.

– Nu, *eu* ar trebui să-mi cer scuze. Sunt foarte agitată azi, atâta tot. În fine, cred că ai dreptate. Nu dă bine să-i dezamăgesc. Trebuie să fiu impecabilă și să-i ajut să obțină cât se poate de repede cadrul perfect.

– Ești singura în stare de asta, Electra. Bun, ești sigură că nu vrei să mănânci?

– Poate că ar fi bine să-mi comanzi niște tăieței *wasabi*, cu *kale* ca garnitură.

– În regulă. Trebuie să ajung la Susie, dar mă întorc să te iau la două și jumătate, da?

– Bine.

Ajunsă acasă, am tras niște liniuțe pe nas, fiindcă aveam nervii țăndări. După ce am mâncat, mi-am clătit gura cu vodca mea preferată, Grey Goose. Am băut un litru de apă, am făcut gargară cu jumătate de sticlă de apă de gură și am mestecat gumă stând în pat și încercând să fac niște exerciții de respirație pentru calmare, așa cum mă învățase psihologul.

Nu aveau efect. Doar vodca și pulberea trasă pe nas, pe care o numisem Paradisul Alb, aveau efect.

– De ce tot ce-i plăcut are un efect negativ? m-am plâns, trăgând pe nas singurul calmant în care mă încredeam.

– Bună, Electra, răvășitoare ca întotdeauna!

Tommy, cel mai mare fan al meu, m-a salutat de cum am ieșit din clădire.

– Mersi.

– Pot să te ajut cu ceva azi? a vrut el să știe.

– Nu, mersi de întrebare.

I-am zâmbit când am trecut pe lângă el, iar apoi am urcat în limuzină.

– Ce amabil este, a comentat Mariam, urcând și ea lângă mine. Te apără cu ferocitate. Poate că ar trebui să-l angajezi ca bodyguard. Se vede, pe sub treningul ăla pe care-l poartă, că e foarte bine făcut.

– Mariam! M-am întors spre ea, mirată. Mă șochezi!

– Sincer vorbind, Electra, nu beau și nu înjur, dar să știi că puls am, a spus ea zâmbind, în timp ce intram în trafic. Ce faci atât de important astă-seară?

– E vorba doar despre o cină intimă cu un prieten.

– Păi, o să fac tot posibilul să te aduc înapoi la timp.

Am ajuns acasă chiar înainte de ora opt. Mă durea umărul de cât ținusem brațul întins în aceeași poziție, până când ieșise cadrul perfect. M-am bucurat că Tommy nu era la locul lui – de obicei, înainte să plece, aștepta să mă vadă întoarsă acasă în siguranță. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-l vadă cineva pe Mitch intrând în blocul în care locuiam, oricât de bine știa el să se deghizeze cu toate bărbile, mustățile și perucile pe care le avea. De îndată ce m-a lăsat liftierul la ultimul etaj, am dat fuga să umplu cada, după care mi-am verificat machiajul rămas în urma ședinței foto, ca să-mi dau seama dacă puteam să-l păstrez sau nu. Știam că Mitch mă prefera naturală, așa că m-am demachiat cu totul și m-am băgat în cadă, atentă să nu-mi ud părul. Tânjeam să am părul mătăsos și natural. Poate că într-o zi aveam să mă rad în cap, ca Alek Wek – un alt model pe care îl cunoscusem pe podium –, ceea ce ar fi simplificat simțitor problema.

Am ieșit din cadă și m-am dus la bucătărie să pun gheață în vodcă, ca s-o mai diluez.

– Rahat!

Mariam avea dreptate: frigiderul era gol. Mitch avea obiceiul ca, o dată la câteva minute, să ceară de băut ceai verde cu gheață.

„Pe de altă parte, cui îi pasă ce bea el?“

M-am întors în baie ca să mă spăl pe dinți.

„Te-a părăsit, ai uitat? Ți-a frânt inima.“

– Exact! am exclamat eu în timp ce mă priveam în oglindă și mă dădeam cu emolient pe buze.

M-am dus în camera de zi și m-am uitat la ceas. Era nouă fără un sfert. Fiindcă nu mă îmbrăcam, ci rămâneam înfășurată în prosop, nu mai aveam altceva de făcut decât să umplu cu vodcă o sticlă goală de apă, ca să am la îndemână porția de urgență, fără ca Mitch să-și dea seama că beam alcool. Mi-am luat portofoliul, am scos cele mai recente fotografii și le-am așezat la întâmplare pe măsuță, ca să pară că tocmai alegeam una anume. Apoi m-am dus la combina muzicală și n-am știut dacă să aleg Springsteen – pe care-l idolatriza Mitch – sau muzica pop a anilor ’80, care îmi plăcea mie și pe care o detesta el. Compromisul a fost să nu pun muzică deloc.

– Aoleu, cât de stresată sunt! am mormăit, așezându-mă pe canapea.

Am simțit imediat un miros acru, de transpirație, și am dat fuga să mă curăț și să mă dau cu mai mult spray. Nu mai fusesem atât de agitată de când ieșisem prima oară pe podium, la Paris.

„Și ce dacă te vrea înapoi? Te întorci ca un mieluțel? Știi că da, Electra…“

Nu am avut timp să mă lămuresc, fiindcă a sunat portarul ca să-mi spună că „domnul Mike“ aștepta la intrare.

– Da, să urce, am spus eu trântind receptorul, iar apoi am fugit la baie, ca să-mi dau cu apă pe umeri.

M-am uitat în oglindă și am așteptat să sune la ușă. După o eternitate, am auzit, venind din camera de zi, o voce familiară:

– Electra? Ești aici?

„Aoleu! Mitch e în casă!“

– Imediat!

Am făcut zgomot cu apa în cadă, timp în care mi-am mai picurat câțiva stropi parfumați pe umeri. M-am asigurat că prosopul cel alb stătea seducător pe mine, iar apoi mi-am făcut apariția în camera de zi.

Și iată-l, în carne și oase, pe tipul care îmi frânsese inima! Își scosese șapca de baseball și barba falsă și arăta, ca de obicei, enervant de înalt și de sexy, în blugii *dirty*, cămașa cadrilată și cu cizmele de cowboy pe care nu și le scotea din picioare. Nimeni nu reprezenta mai bine masculul american decât Mitch. De când nu-l mai văzusem, avea părul mai lung. Se vedea că nu se bărbierise de ceva timp, căci avea o barbă scurtă. Îmi venea să sar la el și să-i smulg hainele.

– Cum ai intrat?

– Ușa era larg deschisă, a spus el ridicând din umeri. E clar că nu ai închis-o bine.

– Fir-ar să fie, mereu uit! Într-o zi, o să fiu ucisă în pat.

– Sper că nu. M-a măsurat iute din cap până-n picioare, iar apoi și-a luat ochii de la mine. Te-am deranjat. Nu vrei să te îmbraci?

– O, da, desigur! Tocmai am ieșit din cadă. Ședința foto a durat mai mult decât mă așteptam.

– Nu-i nimic, nu mă grăbesc. Fugi!

– Bine.

Am intrat în dormitor și-mi venea să-mi dau palme. În sinea mea, crezusem că, văzându-mă aproape goală, înfășurată în prosop, avea să-i

vină să mi-l smulgă pe loc. Era clar că înainte de asta aveam de dansat pe piesa *„Hai să ne mai cunoaștem o dată“*.

Cum nu știam cu ce să mă îmbrac, am lăsat prosopul să cadă pe jos și am intrat în debaraua de haine. Până la urmă, am ales blugii mei preferați și un maiou verde. Mitch era sudist în sufletul lui și murea după blugii mulați.

Pe când mă întorceam în camera de zi, gâfâiam și-mi făceam vânt ca să mă răcoresc, căci încă transpiram de emoție. L-am găsit pe Mitch așezat pe canapea, uitându-se la fotografiile cu mine.

– Jur că te faci din ce în ce mai frumoasă! Și mă refer la realitate, nu la astea.

Mi-a zâmbit.

– Mersi. Bei ceva?

– Ai cumva cola?

– Parcă beai doar ceai de plante.

– A fost o zi grea și omul mai are nevoie și de o doză de cofeină.

– Stai să văd.

Am intrat în bucătărie și am văzut că aveam câteva cutii de cola pe ușa frigiderului.

– Poftim.

I-am dat o cutie. Nu bea niciodată din pahar, doar fetele făceau asta.

– Și? M-am așezat mai departe pe canapea și am luat sticla cu „apă“. Ce mai faci?

– Sunt ocupat cu turneul. Cred că mâine-seară este cel de-al o sutelea spectacol.

– Uau, chiar că da! Am tras din pai și mi-am umplut gura cu vodcă nediluată. Am înghițit și am dat din cap către el. Păi, mai ai un pic și gata.

– Da, așa este. Abia aștept să mă întorc acasă, la Malibu, ca să iau o pauză. Și tu, Electra? Ce mai faci?

– Bine. Ocupată, ca și tine, dar bine.

– Mă bucur să aud asta. După cum am spus deja, arăți fantastic.

– Și tu arăți bine.

– Mersi, dar nu prea cred. Atâtea luni în care nu dormi în patul tău ajung să te coste. După spectacolul de mâine, o să fac o pauză de câteva luni. Sunt prea bătrân pentru stilul ăsta de viață, a spus el zâmbindu-mi leneș – un zâmbet care îngenunchea milioane de femei.

– Mitch, nu fi idiot! Rockerii bătrâni nu mor niciodată, știi asta. Doar uită-te la *Stones*.

– Da, exact. Și-a dat ochii peste cap. Draga mea, vino în brațe la Mitch.

Mai mult nici nu-mi trebuia. M-am lăsat în brațele lui întinse, așteptând să-mi ridice capul și să mă sărute. În schimb, m-a mângâiat pe păr.

– Ești o copilă pe lângă mine.

– Nici vorbă! Lucrând într-un domeniu ca al meu, a fost nevoie să mă maturizez repede. Mă simt bătrână, mai bătrână decât tine.

Mi-am ridicat privirea la el, pregătită, cu buzele desfăcute, dar el m-a privit cu o expresie stranie.

– Deci nu mă urăști?

– De ce te-aș urî?

– Fiindcă… te-am dezamăgit atât de tare.

– Mda, ai făcut-o, dar asta a fost demult. Ai avut motivele tale. Înțeleg.

– Electra, ești extrem de generoasă, dar tot ca un mârlan mă simt. Nu ar fi fost drept să continuăm dacă știam că nu va merge.

Am așteptat un „dar“ care nu a venit.

– Mă bucur foarte mult că ți-ai văzut de viață, a spus el în schimb. Nu am vrut să-ți fac rău.

– Ți-am zis că n-am nimic.

Discuția nu era cea pe care mi-o imaginasem, așa că m-am ridicat din brațele lui și m-am întins spre sticla cu „apă“, ca să mai iau o gură.

– Se pare că nici nu mai bei.

– Într-adevăr. Am dat pe gât o gură mare de vodcă. Era momentul să lăsăm vrăjeala. Și? De ce ai venit?

– Pentru că… trebuie să-ți spun ceva.

– Ce anume?

– Păi, voiam să afli înainte să se anunțe oficial. Simțeam că-ți datoram asta.

M-am uitat lung la el, mută de uimire, fără să înțeleg ce voia să-mi spună, sigură, însă, că nu avea de gând să-mi facă vreo declarație de dragoste veșnică.

– Mă căsătoresc, m-a anunțat Mitch. Cu o femeie extraordinară, pe care am cunoscut-o în turneu. O solistă care mă acompaniază. Și e tot din Sud, ca și mine. Ne potrivim pur și simplu, știi?

Auzisem povești despre felul în care îți îngheață sângele în vine, dar, până în acel moment, nu știusem cum era.

– Felicitări, am îngăimat, cât pe ce să mă înec în efortul de a pronunța cuvântul.

– Mersi. Acum mă simt prost că am venit să-ți spun personal, având în vedere că tu, evident, n-ai nici o problemă.

– Da, o, da, normal!

M-am stăpânit cât am putut și n-am luat statueta de bronz de pe măsuța de sticlă, ca să-i trag una cu ea în capul lui frumos și arogant.

– Deci, asta este. Mâine-seară, pe scenă, o să le spun fanilor, iar apoi o aduc pe Sharon lângă mine și fac public anunțul.

Dădea din cap, încântat de scenariul care i se desfășura în minte. Am tăcut, sugând din pai, dar nu mai aveam ce.

– Dacă vrei, îți fac rost de bilete VIP la concertul de mâine.

– Îmi pare rău, dar nu pot mâine-seară.

Am dat din umeri, nonșalant.

S-a ridicat, la rândul.

– Bine, atunci te las în pace. Trebuie să prind câteva ore de somn. Mâine este o zi mare.

– Așa se pare.

Am dat din cap în semn de aprobare, fără să mă clintesc din loc.

S-a uitat la mine și parcă, din privirea mea, și-a dat seama cum stăteau lucrurile de fapt.

– Am greșit că am venit? Am vrut doar…

– Mitch?

– Da?

– Ieși dracului din casa mea! Acum!

M-am ridicat de pe canapea și mai că mi-am lipit nasul de al lui.

– Sigur că da, plec. Îmi pare rău, Electra, a spus el în drum spre ușă. Numai să te supăr nu voiam.

– Ce să vezi? Ai reușit. Și încă cum! Am luat-o înainte și am deschis ușa. Pa, Mitch! Îți doresc o viață frumoasă împreună cu noua ta soție, am icnit eu în urma lui.

Din fericire pentru el, nu a mai spus nimic, fiindcă, dacă ar fi făcut-o, poate că aș fi înfundat pușcăria pentru crimă. A ieșit și am trântit ușa după el atât de tare, încât au zăngănit geamurile dulapurilor din bucătărie. M-am

lăsat în jos, cu spatele alunecând pe perete, și, de furie și de durere, am izbucnit în hohote.

Capitolul 6

– Ce să vă aduc, domnișoară D'Aplièse? a întrebat însoțitorul de zbor.

– O apă tonică cu gheață.

– Doriți și lămâie?

– Nu, mersi.

– Ceva de mâncare?

M-am uitat de jur împrejurul scaunului, în căutarea cartonului pe care era tipărit meniul.

– Nici o grijă, am unul la îndemână.

Mi-a dat meniul. Mi se învârtea capul mult prea tare ca mă pot concentra.

– Tăieței asiatici și o salată, am spus eu.

– Perfect. Doriți și vin?

– Nu, doar apă tonică.

Însoțitorul de zbor a dat din cap și a trecut mai departe, prin cabina de la clasa întâi. Am deschis compartimentul în care îmi țineam poșeta și cumpărăturile pe care le făcusem în aeroport. Nu se uita nimeni la mine, așa că am deschis sticla de vodcă Grey Goose pe care tocmai o cumpărasem și am tras o dușcă. Aveam de gând ca, după ce însoțitorul de zbor îmi dădea apa tonică, să beau jumătate din ea și s-o completez la loc cu vodcă din rezerva mea. M-am rezemat și am închis ochii, dar mă sâcâiau niște luminițe ciudate și intense, care îmi tot apăreau în spatele pleoapelor. Știam că luasem prea multă cocaină cu o seară în urmă, iar adrenalina nu-mi pria. Se făcuse șapte dimineața când începusem să mă liniștesc, însă luasem deja niște somnifere. Nu-mi aminteam decât că auzisem pe cineva strigându-mă și făcusem efortul de a deschide ochii. Mariam se uita la mine și-mi spunea că trebuia să plec la aeroportul JFK.

– Salut.

„Vorbești de lup…!“

Mariam, care avea loc la clasa business, a apărut lângă mine.

– Bună, am răspuns, ridicându-mi privirea la ea.

– Cum te simți? m-a întrebat.

– Bine, mulțumesc. Am avut o noapte lungă, nimic mai mult.

– Ei bine, zborul până la São Paulo durează zece ore, așa că sper să apuci să dormi înainte să ne îmbarcăm spre Rio, în avionul particular. Mâine o să lucrezi toată ziua la reclamă.

– Știu. O să mă descurc de minune, crede-mă, am asigurat-o.

– Apropo, ai vorbit cu sora ta?

– Nu încă.

– Păi, vă puteți vedea mâine-seară sau joi, înainte să zburăm înapoi.

– Bine, o sun de cum aterizăm.

– Minunat! Păi, dacă ai nevoie de ceva, trimite însoțitorul de zbor la mine.

Mariam a zâmbit.

– Așa o să fac.

Am dat din cap. Tocmai sosiseră apa tonică și nucile caju.

Am mulțumit și, de îndată ce Mariam și însoțitorul de zbor s-au retras, am dat pe gât jumătate din apa tonică, după care am umplut-o cu vodcă, așa cum cum plănuisem.

Luând două înghițituri lacome din băutură, mi-am spus că ultimele două săptămâni fuseseră, efectiv, cele mai groaznice din viața mea. Oriunde mă duceam, vedeam, pe coperțile revistelor și pe prima pagină a ziarelor, fotografii cu Mitch și cu Prea-Simpla lui Logodnică, iar la televizor era difuzat constant momentul în care Mitch anunțase, pe scena de la Madison Square Garden, că urma să se însoare cu ea. Numai despre asta se vorbea la ședințele foto. Cu toții începeau să șușotească imediat ce mă vedeau. Asemenea știrilor CNN, tot coșmarul ăsta se derula necontenit în mintea mea. Și, bineînțeles, nici măcar nu puteam arăta că-mi păsa. La primul indiciu că fosta iubită era tristă, presa obținea exact ceea ce voia. Așa că o ținusem numai într-o petrecere: în fiecare noapte, fusesem văzută la premiera unui film, într-un club sau la inaugurarea vreunei galerii cu pretenții. Sunasem toți bărbații influenți ca să mă însoțească – Zed fusese la îndemână și apăruseră poze și articole care dezbăteau dacă eram oficial împreună sau nu. Făcusem toate astea ca să nu mă vadă nimeni plângând.

– Nimeni, am murmurat, golind paharul.

– Tăieței și salata, domnișoară D'Aplièse, a spus însoțitorul de zbor, care apăruse lângă mine precum Clopoțica. Mi-a desfăcut masa, iar un alt însoțitor de zbor a pus fața de masă și argintăria, înainte să-mi așeze mâncarea în față. Vă mai aduc ceva?

– Un pahar de șampanie, poate, i-am spus eu zâmbind și ridicându-mi privirea la el.

– Sigur că da, a răspuns, înainte să-mi ia paharul de apă tonică aproape gol.

– Mai aduceți și apă tonică, dacă nu vă supărați.

– Cum să nu, domnișoară D'Aplièse!

Fir-ar să fie, era obositor să fiu cine eram. Nici la zece mii de metri sus, în aer, nu eram în stare să fiu eu însămi. Mă prefăceam stăpână pe mine, nu beată și drogată cum eram, de fapt.

După ce mi-am mâncat tăieței, am mai băut o apă tonică, iar apoi m-am uitat pe lista de filme disponibile. La jumătatea ultimului *Harry Potter* (în nici un caz nu era momentul pentru comedii romantice), am adormit și m-am trezit abia atunci când luminile erau stinse, iar toți pasagerii se aflau sub pături și prinși în centurile de siguranță. M-am dus la baie, m-am întors și am privit cabina care arăta ca un laborator spațial, plin de luminițe albastre.

„Ce vulnerabili sunt oamenii atunci când dorm", m-am gândit eu în timp ce-mi ocupam iarăși locul, care între timp se transformase, ca prin magie, în pat.

Singurul lucru pe care nu-mi permiteam să-l arăt era vulnerabilitatea. La orice semn că mă chinuiam, presa ar fi difuzat detaliile sordide în toată lumea. Din Tallahassee până la Tokio, oamenii ar fi dat din cap aprobator unul la altul, în timpul meselor, și ar fi spus că era de așteptat și că se bucurau că se întâmplase așa, pentru că ăsta era prețul succesului.

Poate că da, însă, în timp ce mă uitam pe geam și vedeam luminile Americii din Sud, mă gândeam că nu cerusem niciodată așa ceva. Multe dintre „vedetele" pe care le cunoscusem îmi spuseseră că visaseră din copilărie să se îmbogățească și să devină celebre. Eu visam numai la o lume în care să nu mă mai simt ca o intrusă, ci căreia să-i aparțin, pentru că doar asta îmi dorisem întotdeauna, de fapt.

– Aoleu, ce dogorește! Putem face o pauză? i-am cerut regizorului.

Era ora trei după-amiază și mă moleșisem deja.

– Încă un cadru, Electra, și cred că putem termina pe ziua de azi. Te descurci de minune, draga mea!

Mi-am mușcat limba – încă nu-mi încălcasem propria regulă de aur de a nu trece, la o ședință foto, dincolo de o simplă obiecție – și m-am întors pe nisipul fin al plajei Ipanema, pe semnele marcate pentru poziția mea. Fata de la machiaj mă aștepta și mi-a pudrat încă o dată tenul, ca să estompeze broboanele de sudoare.

– Poate să înceapă! a strigat ea pentru a se face auzită în vântul fierbinte și puternic care bătea pe plajă.

– Așa, Electra! s-a auzit, la megafon, glasul regizorului. Trei pași în față, apoi ridici brațele până zic eu *„Stop!“*

I-am făcut semn că am înțeles.

– Și… motor!

Am pornit din nou, a suta oară, parcă, rugându-mă în gând să fie ultima, să-mi scot veșmântul alb, de șifon, cu gluga imensă care îmi țâșnea ca o parașută la ceafă, cu lenjeria intimă transpirată și lipită de corp – și să mă arunc în valurile imense care vuiau în spatele meu.

– Bun, stop!

Am rămas pe loc, așteptând ca regizorul să verifice cadrul.

– Gata, oameni buni, am terminat pe ziua de azi!

Era să-mi smulg rochia de pe mine în timp ce mă îndreptam, pe nisip, spre cortul pentru costume.

– Are cineva chef să înoate? i-am întrebat pe regizor și pe Mariam, care tocmai își vârau capetele în cort.

– Nu cred că îți permite asigurarea să înoți când sunt asemenea valuri, Electra, m-a atenționat regizorul.

– Haide, Ken! Dacă te uiți în lungul plajei, vezi niște copii care se bălăcesc în apă.

– Ce-ar fi s-o faci mâine, după ce terminăm? Pe urmă te las bucuros să te înec, a chicotit el. Tocmai a sosit Joaquim, așa că avem tot ce ne trebuie.

– Bine. Mă întorc la hotel și fac baie în piscină. Iar acum, dacă nu vă supărați, trebuie să mă schimb.

– Sigur, draga mea.

Ken a ieșit, iar Mariam a rămas și mi-a dat o sticlă cu apă.

– Bravo, mi-a spus ea zâmbind. Arăta foarte bine pe cameră.

– Minunat! Haide s-o ștergem acum, am murmurat în barbă, întorcându-mă spre costumieră și zâmbindu-i dulce. Mulțumesc pentru ajutorul de astăzi.

– O plăcere, Electra! Ne vedem mâine la ora șapte, a spus costumiera în engleza ei cu accent puternic.

Am ajuns la Copacabana Palace și, la intrare, am dat peste un grup de vânători de autografe. Au început să strige la mine după ce am coborât din limuzină și am zâmbit în fața aparatelor de fotografiat, iar apoi am semnat fotografii și pagini de jurnale cu colecții de autografe.

Cum am intrat, aproape că am luat-o la fugă spre lift, dornică să ajung în apartament.

– Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Mariam.

– Nu, o să fac un duș rece, iar apoi mă culc. A fost o zi lungă.

– Nu mai ai chef să înoți? m-a întrebat ea după ce s-au deschis ușile liftului.

– Mai târziu, poate.

Am intrat și am apăsat pe butonul ultimului etaj.

– Te sun, am adăugat eu în timp ce se închideau ușile.

În cameră, m-am dus la geanta de voiaj și mi-am turnat o vodcă. Îmi tremurau mâinile vizibil pe când duceam paharul la gură. Nu îndrăznisem să aduc alte substanțe cu avionul unei companii publice și mă bazam pe faptul că aveam să găsesc pe cineva în echipa de filmare dispus să-și împartă cu mine provizia personală. Dar în echipa asta, cel puțin din câte văzusem, nu folosea nimeni substanțe interzise și nu-l cunoșteam pe nici unul destul de bine încât să am încredere. Și totuși, mă aflam în America de Sud, unde traficul de droguri aducea, probabil, mai mulți bani decât oricare altă industrie. În cel mai rău caz, îmi spuneam eu, aveam să mă duc la portar. În fond, eram în Brazilia, așa că puteam să găsesc, fără îndoială, pe cineva care să mă ajute.

Tocmai intram în duș, când a sunat telefonul. L-am lăsat să sune, cu gândul că nu aveam chef să vorbesc cu nimeni pe lumea asta.

Stăteam sub jetul de apă și înjuram de mama focului, într-un fel ce ar fi făcut-o pe Ma, care ne învățase să nu vorbim urât, să se cutremure. Totuși, Mitch merita fiecare înjurătură în parte. Am luat un prosop și m-am întors în sufragerie, cu ochii la telefonul al cărui led roșu clipea. M-am dus să-l iau, am ridicat receptorul și am ascultat mesajul, bănuind că voiau să mă

întrebe când să-mi pregătească apartamentul pentru culcare. În schimb, am auzit vocea plăcuta a surorii mele, Maia.

Bună, Electra, îmi pare rău că n-am putut vorbi cu tine. Floriano a văzut o poză în ziarul de dimineaţă, făcută când ai sosit la Copacabana Palace. Nu ştiu cât stai, dar sigur că mi-ar plăcea să ne vedem. Locuiesc lângă hotel şi numărul meu de telefon este...

Am înşfăcat creionul de lângă telefon şi am notat numărul pe carneţel. M-am întrebat, apoi, ce să fac pe seară. Echipa de filmare şi modelele se duceau la un restaurant sofisticat, la o cină la care promisesem să iau şi eu parte, dar de care puteam scăpa, prefăcându-mă obosită. Maia zicea că locuia aproape, aşa că puteam să sar peste cina de la restaurant şi, în schimb, s-o sun pe sora mea cea mai mare şi să mă duc să-i cunosc familia.

Adevărul era că nici asta nu aveam chef să fac. De fapt, nu voiam decât să dispar de pe faţa pământului şi să uit că existam.

– Of, am nevoie de nişte cocaină! am strigat, cu gândul că singurul defect al noii şi genialei mele asistente personale era că nu lua nici un drog.

Cel puţin, Amy fusese gata să mă ajute ori de câte ori aveam nevoie de ceva în sensul ăsta, dar Mariam ar fi leşinat şi dacă-i ceream o vodca tonic.

A sunat cineva la uşă, dar am ignorat. După treizeci de secunde, a sunat din nou.

– Cine e? am strigat.

– Eu sunt, Joaquim, a răspuns o voce profundă de dincolo de uşă.

– Joaquim?

„Oare cunosc vreun Joaquim?“

Apoi, după cum zicea Pa, mi-a picat fisa. Era modelul super sexy care apărea alături de mine în reclamă. Regizorul îmi spusese că urma să vină în cursul zilei, pentru filmarea de a doua zi.

– Imediat, vin acum!

Mi-am înşfăcat halatul şi mi l-am pus pe mine, iar apoi m-am dus la uşă.

– *Olá*[19], Electra!

Mi-a zâmbit leneş, iar buclele negre şi dese îi cădeau pe lângă figura aproape la fel de celebră pentru frumuseţe ca şi a mea. L-am măsurat din cap până-n picioare şi i-am zâmbit.

– Hei, salut!

– E o onoare să te cunosc, în sfârşit. Te deranjez?

– Nu, intră.

Am deschis ușa mai larg.

– Mă gândeam că, dacă tot ne sărutăm mâine pe platoul de filmare, să mă prezint mai întâi.

– Desigur. Am arătat spre canapea. Intră și ia loc.

A traversat camera și mi-am spus că da, era extrem de sexy.

– Bei ceva?

– Ce ai?

– Ce se află în minibar sau ce se poate comanda prin room service.

Am ridicat din umeri.

– Atunci, să bem șampanie, *sim*[20]?

– Bineînțeles, dacă asta vrei.

Am sunat și am comandat o sticlă de Taittinger la gheață.

– Ce nebunie, știi?

Mi-a zâmbit, arătându-și dantura albă, impecabilă.

– Ce anume?

– Acum un an locuiam aici, la Rio. Dădeam nisipul de pe stradă, cu lopata. A arătat spre plaja Ipanema, care se întindea ca o dungă albă, perfectă, la baza hotelului.

– Apoi a venit la mine o doamnă americană și mi-a spus că mă face vedetă. Și iată-mă, stau în cel mai bun hotel de aici, Copacabana Palace, împreună cu una dintre cele mai celebre femei din lume.

– Mda, cam așa mi s-a întâmplat și mie. Ciudată tranziție, nu?

– *Sim*. Și mâine o să fim pe plaja pe care eu o curățam cândva, iar, pentru că te sărut, o să fiu plătit cu mai mult decât câștigam în cinci ani.

M-am uitat mai atent la el și mi-am dat seama că nu avea mai mult de nouăsprezece-douăzeci de ani – practic, era un copil. Mă simțeam bunică pe lângă el.

– Electra, pot să-ți spun ceva?

– Orice vrei.

– Încă am poze cu tine în camera pe care, înainte să ajung celebru, o împărțeam cu frații mei mai mici. Tu ești – cum se zice? – top-modelul meu!

– Ce drăguț, mersi!

A sunat la ușă și a sosit șampania.

– Așa!

Am ciocnit cu el după ce am rămas singuri.

– Pentru succesul tău! Ți-am văzut chipul pe panouri publicitare în tot New Yorkul. Ești celebru.

– Nu la fel de celebru ca tine. Încă.

A rânjit copilărește la mine și a sorbit din șampanie.

– Păi, poate fi destul de anevoios. Dacă ai nevoie de sfaturi, m-aș bucura să-ți fiu de folos. Am trecut prin asta, am spus eu cu patos.

– Și încă treci! Agentul meu îmi spune tot timpul că pot dispărea de pe firmament la fel de repede cum am apărut. Așa că o să fac orice efort ca să ard ca o flacără puternică, doar să nu mă mai întorc de unde am plecat. Joaquim a arătat spre plajă.

– Trebuie să mă port frumos, nu-i așa?

– Da, probabil că ți-ai dat seama deja cum stă treaba cu faima.

– Știu, este greu. Sunt văzut pe stradă sau la bar și trebuie să fac poze și să dau autografe. Pe urmă, programul! Uau! Și-a trecut mâna prin păr. În ultima lună am fost pe trei continente. Mă trezesc dimineața și nu știu unde sunt. Dar nu o să mă plâng, știu ce noroc am!

– Așa te vreau, bravo! am mormăit, golind paharul și turnând altul și pentru mine, și pentru el.

– În plus, iau asta mai mult decât ar trebui. A scos din buzunar un pachețel cu pulbere albă. Te superi dacă…?

A arătat spre punguță.

Dintr-odată, credeam în Dumnezeu, Moș Crăciun și Iepurașul de Paște.

– Și dacă ți-aș spune că mă deranjează?

I-am zâmbit în timp ce el presăra din pulbere pe masă.

Mi-a aruncat o privire îngrozită.

– Atunci nu aș face asta aici, Electra, dar oamenii din industrie spun că… nu te deranjează.

Era rândul meu să mă îngrozesc, cu toate că nu am lăsat să se vadă.

– Mda, dar nu vreau să devină un obicei, desigur.

– Dar ești la Copacabana Palace și te întâlnesc pentru prima oară. Vrei și tu?

Dacă voiam? Am încercat să par calmă.

– De ce nu?

– Poftim, ia tu prima. E de foarte bună calitate. De la un prieten din Rio.

Și, în timp ce senzația atât de bine-venită îmi gâdila simțurile, am izbucnit în râs.

– Chiar este bună! Poate îmi dai numărul de telefon al prietenului tău, în caz că mai am nevoie.

– Nici o grijă, Electra, am suficient pentru amândoi.

Joaquim a găsit combina muzicală și a pornit-o, apoi am ieșit pe terasă și ne-am uitat la plaja Ipanema. Deodată, viața era frumoasă, iar noul meu prieten, din ce în ce mai atrăgător.

– Ieși la cină astă-seară? m-a întrebat el.

– Ar trebui, da, dar nu prea am chef.

– Nici eu. Sunt în orașul meu natal și vreau să petrec. Pot să te duc în diverse locuri pe care numai un băștinaș le cunoaște.

– Mi-ar plăcea, zău! Rareori am ocazia să văd ceva din orașele pe care le vizitez.

M-am ridicat ca s-o chem pe Mariam, dar el a venit în spatele meu și m-a cuprins de mijloc.

– Sau putem petrece aici – singuri.

Își legăna șoldurile suple în spatele meu, pe ritmul muzicii. M-a întors cu fața spre el și m-a sărutat fără preget.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, s-a auzit soneria de la intrare. Am ignorat-o, dar a sunat și telefonul.

– Stai aici, i-am spus eu lui Joaquim, sărutându-l.

Apoi am coborât din pat, mi-am îmbrăcat halatul și m-am dus în camera de zi, ca să răspund la telefon.

– Electra, aici Mariam. Sunt la ușă.

– Aoleu! am mormăit.

M-am dus să deschid. Cu ocazia asta, am ridicat și un plic strecurat pe sub ușă.

– Bună!

Încercam să par adormită, deși eram plină de energie.

– Electra, nu te-ai îmbrăcat și trebuie să plecăm la cină într-un sfert de oră.

– Îmi pare rău, nu mă simt prea bine. Poți să ceri scuze în numele meu? Spune-le că m-am culcat devreme.

– Bine…

Îi simțeam privirea pătrunzătoare. I-am dat plicul pe care tocmai îl găsisem.

– Ocupă-te tu de asta, bine? Ne vedem mâine, la prima oră.

– Bine, dar nu uita să ceri să te trezească la șase și jumătate.
– Nu uit.
– Odihnește-te, a spus ea.
– Mersi. Noapte bună!

Am închis ușa și am pus și lanțul. M-am dus la măsuță, am mai tras o liniuță, apoi m-am întors în dormitor și în brațele primitoare ale lui Joaquim.

Capitolul 7

Poate fiindcă eu și Joaquim apucaserăm să ne cunoaștem atât de bine cu o seară în urmă, filmarea a fost de vis și am terminat înainte de ora patru.

– Îți aduci aminte că ți-am spus că biletul pe care ți l-a strecurat portarul pe sub ușă era de la sora ta, Maia? a întrebat Mariam în timp ce mă schimbam în cortul pentru costume.

– Da, să știi că am și eu creier, i-am răspuns, în timp ce-mi încheiam șortul.

– O suni după ce te întorci la hotel? Sora ta ți-a scris că este liberă diseară, iar noi nu plecăm la aeroport până la ora zece.

– Bineînțeles, am spus, iritată.

Aveam senzația că, în ultima vreme, Mariam începuse să exagereze cu protecția părintească și autoritară. Totuși, după ce m-am întors în apartament, am sunat la numărul notat cu o zi în urmă.

– *Oi!*

Glasul suav al Maiei a răspuns imediat.

– Hei, eu sunt, Electra!

– Electra! Nu-mi vine să cred că ești la Rio! Cât stai?

– Plec la miezul nopții.

– Atunci, ai timp să vii și să rămâi la mine câteva ore, ca să-i cunoști pe Floriano și pe Valentina?

– Probabil că nu, am mințit, cu gândul la întâlnirea secretă pe care o aveam cu Joaquim în douăzeci de minute. Dar ne putem vedea puțin pe la

ora opt, înainte să plec la aeroport?

– Aha! Bine. O să vin.

– Spune-i portarului să te trimită la apartamentul meu, da? Îl anunț că vii.

– Așa rămâne! Abia aștept să te văd, Electra!

– Bine, pa!

Am închis și, înainte să fac duș, am tras o liniuță din cocaina pe care mi-o lăsase Joaquim cu o seară în urmă. Am cerut de la recepție o sticlă de vodcă și una de șampanie la gheață. Zece minute mai târziu, Joaquim a ajuns în apartament, iar apoi în patul meu.

– Ești o splendoare, mi-a murmurat el la ureche. Nu mă mai satur de tine.

Apoi am adormit. După ce ne-am trezit, am mai luat o porție de cocaină și am făcut dragoste din nou. Apoi, atunci când m-am plâns că aveam dificultăți să rămân trează, el a scos câteva pastile din portofel.

– Încearcă-le pe astea, Electra, te scoală și din morți!

Am luat o tabletă cu șampanie, ca și el. Zece minute mai târziu, făceam dragoste din nou, apoi duș. Nu ne puteam opri din chicotit pe când stăteam, goi, pe terasă, în timp ce Joaquim încerca să mă învețe să dansez *samba*.

– S-ar putea să ne vadă cineva, am șoptit eu, văzând piscina peste balustradă.

– Ar fi o imagine frumoasă, a spus el zâmbind și sărutându-mă.

– Nu!

Așa ametită cum eram de la droguri și alcool, știam că ceea ce făceam era periculos, așa că l-am tras înăuntru. Unde am dat de Mariam și de sora mea, Maia, care așteptau în camera de zi.

– Ups!

Am încercat să mă acopăr cu mâinile, iar Joaquim a înșfăcat o pernă, ca să-și acopere goliciunea. Am izbucnit într-un râs isteric văzând cum mă priveau asistenta mea personală și sora mea.

– Îmi pare rău, fetelor, ar fi trebuit să bateți la ușă!

– Am încercat, am și sunat. Eram îngrijorate, așa că până la urmă ne-a deschis managerul, a spus Mariam.

În acel moment îmi venea s-o plesnesc peste obrajii ăia de virgină – fără îndoială! – și de nebăutoare de alcool.

– Mă duc să-ți aduc halatul, Electra.

– Eu ar trebui să plec, a adăugat Joaquim, făcându-se nevăzut în spatele lui Mariam, în dormitor.

– Ia loc, te rog, i-am spus Maiei după ce Mariam s-a întors și mi-a dat halatul.

– Trebuie să plecăm la aeroport în patruzeci de minute. Mă duc să-ți fac bagajele, a spus Mariam cu glas scăzut.

– Mersi.

Joaquim a reapărut, îmbrăcat. L-am strâns în brațe cu putere.

– Ne vedem la aeroport? l-am întrebat.

– Nu, eu mai rămân, pe urmă zbor în Mexic, pentru reclama la GQ.

– Bine, am spus eu dând din cap. Ținem legătura, OK?

– Te sun după ce mă întorc la New York. Ciao, Electra! *Adeus, senhora*[21], i-a spus el Maiei, la plecare.

– Vrei niște șampanie? am întrebat-o pe sora mea, luând sticla de pe măsuță și scuturând-o. Ups, nu mai e! Stai să mai comand.

– Nu, mersi, Electra.

– Nu vrei nimic? am întrebat, turnându-mi vodcă din sticla pe care o comandasem mai devreme.

– Vorbesc serios, nu-mi trebuie nimic. Tu ce mai faci?

– O, minunat! Îmi place la nebunie Rio! Ce oraș strașnic!

Maia m-a privit, tăcută, cum beam vodcă. Am lăsat paharul și m-am uitat la ea cu atenție.

– Știi, chiar ești frumusețea familiei. Tu ar trebui să practici meseria mea.

– Mulțumesc pentru compliment.

– Nu, serios, am continuat, privindu-i superbul păr negru, pielea impecabilă și ochii mari și negri, care-mi aminteau de cei ai lui Joaquim. Ești cu adevărat frumoasă. Chiar mai frumoasă decât ultima oară când te-am văzut, am spus eu dând din cap cu putere.

– Ei, poate pentru că sunt fericită, a răspuns Maia cu glasul ei domol și blând. Tu ești fericită, Electra?

– Oho! Mi-am deschis brațele larg. Sunt în extaz! Ai văzut ce superb este Joaquim? S-a născut în Brazilia, știi? Oare toți brazilienii sunt la fel de frumoși ca voi? Dacă da, mă gândesc să mă mut aici.

– Electra, e timpul să te pregătești de plecare. Mariam apăruse în spatele meu. Ți-am lăsat hainele de călătorie pe pat.

– Mersi, am spus, clătinându-mă ușor pe când luam de pe masă paharul cu vodcă. N-ai uitat de chiloți, nu? am chicotit. Nu durează, am adăugat, făcându-i cu mâna Maiei în drum spre dormitor, ca să fac ce mi se ceruse.

Sora mea și asistenta mea personală vorbeau în șoaptă în timp ce mă îmbrăcam.

– Hei, Mariam! Mi-e foaaarte foame! Poți cere un *club sandwich* la pachet? i-am strigat.

– Desigur, a răspuns ea.

M-am așezat pe pat și am încercat să-mi leg șireturile tenișilor, înainte să-mi dau seama că-i pusesem invers, ceea ce m-a făcut să râd. Mă gândeam la cât de mult semănau Maia și Mariam. Stăpânite, amândouă, nu știai niciodată ce gândeau, și…

– Știți ce? Tocmai mi-am dat seama că numele de „Maia“ se află în „Mariam“! am anunțat eu intrând în camera de zi și plonjând pe canapea. Nu-i așa că-i drăguț?

Mi-au zâmbit straniu. În ușă a apărut un bărbat îmbrăcat în uniformă.

– Ați venit să mă luați? l-am întrebat, chicotind din nou.

Mariam s-a dus să vorbească cu el și acesta a dispărut pe loc.

– Glumeam! Trebuie să-mi ia bagajele.

– Electra, eu și Mariam ne întrebam dacă nu cumva ai vrea să rămâi câteva zile cu mine la Rio, a spus Maia. Mai ales că îți place atât de mult, după cum spuneai.

– Mda, îmi place, dar asta – pentru că m-am distrat atât de bine cu Joaquim, știi? Ne înțelegem de minune.

– Am văzut, a confirmat Maia. Era evident că v-ați împrietenit într-adevăr.

– Da, da.

– Deci, rămâi peste noapte și dormi aici, iar pe urmă hotărâm dacă rămâi și mâine? a adăugat sora mea după o pauză.

– N... nu știu, am spus eu ridicând din umeri și căscând de mama focului.

Suna foarte bine ideea de a mă afunda în patul comod de alături, în loc să mă târăsc la aeroport și să mă urc într-un avion care să mă ducă la… ce? La un oraș în care mă aștepta apartamentul meu gol?

– Joaquim o să fie și mâine aici, mi-am amintit eu brusc, zâmbind. Așa a zis.

– Da, a confirmat Maia.

– Deci… Mariam a venit în fața mea. Rămânem aici? Luăm o mică vacanță?

– Bine, am încuviințat.

– Bun, mă duc jos să prelungesc șederea și să schimb zborul, da?

– Bine.

După ce a plecat, Maia a venit la canapea, s-a așezat lângă mine și mi-a luat mâinile.

– Mariam este minunată, nu-i așa?

– Daaa, e un înger pe pământ. Ceea ce mă cam enervează uneori, am adăugat eu ridicând din sprâncene.

Ochii Maiei mă străpungeau.

– Ce e?

– Mă gândeam doar la cât de mult te iubesc, surioara mea.

– Și eu te iubesc, sora mea.

Avea lacrimi în ochi.

– Hei, de ce plângi? Nu te bucuri că mă vezi?

– Îți jur că sunt foarte fericită, Electra.

Am căscat din nou.

– Ce-ar fi să mergem în dormitor, să te bag în pat, ca în copilărie, și să-ți spun o poveste?

Mi-am amintit ceva atunci: Maia, la treisprezece ani, șezând pe patul meu și citindu-mi basme. Îmi spusese cândva că numele ei însemna „mamă“ în limba greacă și hotărâsem că, dacă era să am o mamă a mea, aș fi vrut să semene cu ea.

– Sigur, am spus eu ridicându-mă, încă nesigură pe picioare. M-am dus cu Maia în dormitor. Hei! M-am târât în pat și am netezit așternuturile încă răvășite după ce îmi petrecusem acolo după-amiaza împreună cu Joaquim.

– Ai loc lângă mine.

Maia a întins pătura pe partea ei și s-a așezat deasupra. Mi-a întins din nou mâna și i-am strâns-o, simțind cum începea să-mi treacă efectul provocat de ecstasy și de cocaină.

– Știi că ai fost dintotdeauna sora mea preferată? i-am spus eu întorcându-mă spre ea.

– Da? Mă bucur că mi-ai spus, Electra. Trebuie să recunosc că erai cel mai scump copil. Chiar dacă țipai mereu.

– Știu cum mă porecleați tu și Ally.

– Da?

Gâtul de lebădă al Maiei s-a înroșit ușor.

– Da, îmi spuneați „Tricky[22]“. Bineînțeles că știu ce înseamnă, dar cum v-a venit?

– Pentru că te cheamă „Electra“, de-aici vine „electric“ – „Tricky“, înțelegi? Îmi pare rău, draga mea, glumeam și noi.

– Pe vremea aia mă durea, dar poate că aveați dreptate. Și nu cred că m-am schimbat prea mult.

Îmi dădeau lacrimile.

– Este adevărat că mai făceai crize, dar, în multe feluri, erai cea mai deșteaptă dintre surorile mele mai mici. Vara, pe barcă, atunci când jucam acele jocuri matematice cu Pa, tu erai cea care câștiga de fiecare dată.

– Da? Și cum am ajuns mai proastă în loc să devin mai deșteaptă? Doar știi că am picat toate examenele la școală.

– Cred că nu-ți păsa de ele, așa că nu depuneai nici un efort.

– Adevărat, am spus. Maia? Crezi că pot să beau niște cafea? Sunt cam amețită.

– Sigur. Cu sau fără cofeină?

– Cu cofeină, bineînțeles, am răspuns, întinzând mâna spre telefon. Mizeria aia „sănătoasă“ pe care o beam ultima oară când ne-am văzut, o beam doar de dragul lui Mitch. El socotea că trupul lui era un templu.

– Vorbești serios? a întrebat Maia în timp ce aștepta să răspundă recepționerul. Am văzut o poză cu el într-o revistă și părea o epavă.

Sora mea a comandat cafeaua, iar eu am chicotit înainte să gem și, în cele din urmă, să plâng.

– Ei, ce e? m-a întrebat ea cu blândețe.

– Of! Nimic nu merge.

Am ridicat din umeri, cu lacrimile șiroindu-mi pe față.

– Mai mult din cauza lui Mitch, cred. Nu mi-e prea bine în perioada asta.

– Înțeleg, draga mea. Și probabil că nu vrei s-o arăți, nu?

– Evident că nu! Presa s-ar distra de minune! Și nu vreau să-mi plângă nimeni de milă.

– Păi, eu nu sunt jurnalistă, sunt doar sora ta care te iubește. Vino încoace.

Maia m-a luat în brațe și am adulmecat aroma naturală a pielii ei.

– E ca acasă, am spus eu zâmbind.

– Ce drăguț!

– Știi, m-am întors la Atlantis acum câteva săptămâni și nu m-am simțit ca acasă.

Am scuturat din cap cu vehemență.

– Nu m-am simțit deloc ca acasă.

– Știu, Electra. Din cauză că nu mai este Pa.

– Nu doar el, voi, cu toatele. Este cam trist acolo doar cu Ma și cu Claudia.

– Dar Ally mi-a zis că era acolo, împreună cu Bear.

– Da, e foarte drăgălaș. Este norocoasă că are pe cine să iubească și s-o iubească. Eu… nu am. Nu am pe nimeni. Atunci am început să plâng în hohote, pe cămașa albă a Maiei, care mirosea a calm și a prospețime, ca și ea. Îmi pare rău, nu mă pot abține, din cauza... chestiilor pe care le-am luat.

Mi-am dat seama că era prima oară când pronunțam astfel de cuvinte față de cineva apropiat.

– Știu.

– Și vreau să mai spun că îmi pare rău că am fost rea cu tine la Atlantis după ce a murit Pa, am continuat, ștergându-mi nasul.

– Ai fost rea? Nu-mi amintesc.

– Da, așa am fost. Am spus că nu conta cum arătai, din moment ce nu erai în stare să ai o relație de lungă durată cu nimeni. Nu am vrut, Maia, serios! Ești tare scumpă, bună și perfectă – tot ce nu sunt eu.

S-a auzit soneria de la intrare, iar Maia s-a dus să aducă ceașca de cafea.

– Poftim.

Mi-a întins-o și, în clipa în care m-am ridicat în capul oaselor, m-a cuprins o durere atroce de cap, mi s-a făcut rău și m-am întins la loc.

– Poate mai încolo.

– Bine. Dragă Electra…

– Da?

– Crezi că ar fi o idee bună să iei o pauză și să ceri ajutor?

– Acum am tot ajutorul din lume, am suspinat eu. Am concediat cinci psihologi în ultimele luni.

– Nu sună deloc bine, dar mă refeream la… un ajutor de specialitate.

– Cum ar fi?

– Știu un loc foarte bun în Arizona. Prietenul lui Floriano s-a dus acolo și s-a întors cu totul alt om.

Cu toate că mă durea capul, m-am ridicat și m-am uitat urât la ea.

– Îmi propui să mă duc la dezintoxicare?

– Păi, da. Mariam zicea că nu te-ai… Maia a oftat, căutându-și cuvintele. ...simțit prea bine în ultimul timp.

– Păi, normal! Iubirea vieții mele m-a anunțat că se căsătorește cu altcineva. Vuiește toată presa! Ce era să fac? Să sar în sus de bucurie?

– Chiar l-ai iubit, nu?

– Da, l-am iubit, dar o să-mi treacă. Am avut niște săptămâni proaste, atâta tot. Și de ce vorbește Mariam despre mine?

– Nu te bârfește, Electra. Doar ține la tine.

– Ține la rahatul ei de post! La asta ține!

– Dragă Electra, te rog să te calmezi.

– Uau! am explodat. Of, cât urăsc să mi se spună asta! Oare de câte ori mi-ați spus-o, și voi, surorile, și Pa, și Ma?

– Îmi pare rău, vreau doar să te ajut.

– Păi, nu o face! O să-mi treacă! Am dat din cap, supărată. O să-mi treacă. Putem vorbi despre altceva, te rog?

– Da, Electra, dar…

– Nu! Vreau să-mi spui o poveste, ca pe vremuri.

– Bine. Maia s-a uitat la mine. Ce poveste vrei?

– Povestea ta. Vreau să-mi spui cum l-ai cunoscut pe iubitul tău la Rio și cum v-ați îndrăgostit.

– Bine. Mai vrei cafea înainte să încep?

– Nu, mi-e foarte rău. Povestește-mi despre tine și despre Floriano. Ce nume drăguț, apropo! Nu vreau să mă mai gândesc la problemele mele.

Am bătut cu palma locul de lângă mine, iar Maia s-a urcat din nou în pat. Mi-am pus capul pe pieptul ei, neputând să închid ochii ca să nu mi se învârtă capul, dar am început să mă liniștesc de îndată ce ea a prins să mă mângâie pe cap.

– De fapt, l-am cunoscut atunci când m-am dus să-l văd pe *Hristos Mântuitorul*[23], pe care, apropo, ar trebui să-l vezi și tu înainte să pleci, fiindcă este uluitor. Floriano era ghidul turului, știi? Și…

Am ascultat povestea, romantică precum un basm.

– Și o să trăiți fericiți până la adânci bătrânețe.

– Da, sau cel puțin așa sperăm. Adică Floriano nu este vreun prinț. Avem foarte puțini bani, dar suntem fericiți.

– Și ruda pe care ai găsit-o cu ajutorul lui? Ai cunoscut-o?

– Da, dar era foarte bolnavă și, din păcate, a murit la scurt timp după ce ne-am cunoscut. Măcar am noroc că am apucat să petrecem ceva timp împreună.

– Mai povestește-mi, Maia, am rugat-o, disperată să uit de cocaina de lângă mine, vârâtă în sertarul noptierei.

Dacă mai luam din ea n-aș mai fi putut adormi. Și aveam mare nevoie de somn. Dormeam atât de bine pe când eram cu Mitch…

Așa că Maia mi-a spus povestea bărbatului care îl crease pe *Hristos Mântuitorul* și pe cea a tânărului sculptor de care se îndrăgostise străbunica ei.

După aceea, Maia m-a sărutat pe frunte și a stins lumina.

– Unde te duci?

Am apucat-o de braț pe întuneric.

– Acasă, Electra. Trebuie să dormi.

– Maia, te rog, nu mă lăsa. Mai stai puțin, te rog. Și aprinde lumina. Mi-e frică de întuneric.

– Înainte nu îți era, a spus ea, dar tot a aprins lumina, după cum îi cerusem.

– Acum îmi este. Vreau și eu să găsesc dragostea ca tine și Floriano, ca Izabela și Laurent, i-am spus eu zâmbind.

– *Chérie*, ai doar douăzeci și șase de ani. Nu uita că eu am aproape treizeci și patru – cu opt ani mai mult decât tine. Ai tot timpul din lume ca să-ți găsești dragostea, crede-mă.

– Sper doar că nu trebuie să mai aștept opt ani. Am ridicat din umeri. Mă simt tare bătrână, Maia.

– Îți jur că nu ești. Mi-a pus mâna pe frunte și-mi plăcea să-i simt palma rece pe piele. A trebuit să te maturizezi foarte repede, nu?

– Poate că da.

– Ești atât de curajoasă și de puternică, Electra.

– Ba nu. Am clătinat din cap. Vrei să-ți spun un secret?

– Cred că da, a spus Maia zâmbindu-mi cu toată gura.

– Știi de ce cred că țipam pe vremea când eram mică?

– Nu, de ce?

– Țipam fiindcă nu-mi plăcea să fiu singură. Nici acum nu-mi place.

– Poate că ar trebui să locuiești cu cineva.

– Cine ar vrea să stea cu mine?

– Electra, nu dispera. Ești un simbol pentru milioane de femei din întreaga lume. Mi-ar plăcea să te duc pe dealurile din Rio și să-ți arăt *fazenda* – asta înseamnă „fermă“ în portugheză – pe care am moștenit-o de la bunica mea. Am transformat-o în centru pentru copiii dezavantajați din *favele*[24]. Dacă te-ar vedea în carne și oase, lor li s-ar părea că visează. Nu-ți dai seama că, pentru ei, ești o adevărată personalitate?

– Da, dar copiii ăia nu mă cunosc, nu? Uită-te la tine, tot ce ai moștenit le oferi altora. Eu nu fac nimic pentru nimeni în afară de mine.

Maia a suspinat încet, dar eram într-o stare atât de proastă încât nu-mi puteam reveni, așa că am închis ochii și m-am rugat să adorm repede.

M-am trezit a doua zi suferind de mama mahmurelilor, am luat niște analgezice și am turnat în mine o sticlă întreagă de apă. M-am uitat la ceas și am văzut că era trecut de ora șase. Am cerut cafea și un coș de plăcinte cu brânză, care, descoperisem, veneau fierbinți, de-a dreptul din cuptor, și erau extrem de gustoase. În timp ce așteptam comanda, derulam ziua precedentă în minte și m-am pleoștit amintindu-mi, vag, cum dansasem goală împreună cu Joaquim, pe terasă. Mi-am amintit și ce fețe făcuseră Maia și Mariam atunci când apăruserăm în camera de zi…

– Aoleu, Electra, am gemut, coborând cu greu din pat ca să deschid ușa.

Am băut cafeaua fierbinte și mi-am amintit că-i spusesem surorii mele că luasem niște chestii – nu că ar fi mirat-o neapărat, având în vedere faptul că mă găsise drogată și goală pușcă, împreună cu un tip oarecare. Apoi îmi sugerase să rămân câteva zile în Brazilia și să iau în considerare dezintoxicarea.

Vai de mine! Nu era de bine. Mai mult, Mariam mă pârâse. SUB NICI O FORMĂ nu aveam de gând să mă duc la o clinică de țicniți. Avusesem doar o zi proastă și nici prin gând nu-mi trecea să ascult predicile Sfintei Maia. Am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Mariam.

– Bună dimineața, Electra, cum te simți?

– Minunat, pur și simplu minunat, am mințit, întrebându-mă dacă aveam s-o prind vreodată adormită. Vreau să rezervi zborurile spre New York cât de curând posibil.

Nu a spus nimic imediat, apoi:

– Bine. Credeam că plănuiai să mai rămâi o vreme împreună cu sora ta.

– Nu plănuiam nimic, Mariam, era doar o idee, dar cred că vreau să mă întorc la Big Apple[25].

– După cum ți-am zis, nu ai nimic în program, așa că poți rămâne.

– Iar eu îți spun să rezervi bilete spre New York, bine? Am bagajele făcute și pot pleca la orice oră.

Mariam a priceput că nu aveam chef să mă cert cu ea și, o oră mai târziu, eram în drum spre aeroport. I-am trimis Maiei un mesaj în care-i mulțumeam pentru seara trecută și îi spuneam că în iunie aveam să ne vedem la Atlantis, la comemorarea morții lui Pa.

În timp ce decolam, eram ușurată că evadasem. Nu mă lăsam închisă în nici o colivie. *Niciodată*.

Capitolul 8

Fiind speriată din cauză că scăpasem frâiele din mână la Rio, m-am hotărât să fac un efort și să nu iau nimic în weekend. Am băut apă în cantități industriale și am comandat smoothie cu vitamina C. În prima zi, am reușit să apuc prânzul fără un dram de vodcă. Știind că m-aș fi apucat de băut dacă nu făceam ceva, am traversat strada ca să alerg în Central Park.

– Ce faci, Electra? m-a întrebat Tommy la întoarcere.

– Bine. Tu?

– Bine, mersi de întrebare. Știi, pe când erai la Rio, a venit aici o femeie care semăna foarte mult cu tine.

– Zău? Mirată, m-am oprit locului. Dacă mai vine, spune-i, te rog, că nu sunt aici, chiar dacă știi că sunt. Mai mult ca sigur că este o țicnită convinsă că mi-e rudă.

– Mda, păi chiar seamănă cu tine. Ne vedem mâine, Electra.

Ajunsă acasă, mi-am scos de pe mine echipamentul ud de transpirație și tocmai mă pregăteam să fac duș, când m-a sunat portarul.

– Bună ziua.

– Bună ziua, domnișoară D'Aplièse, au sosit niște cutii pentru dumneavoastră. Să le aduc sus?

– Da, bineînțeles, dacă ești sigur că nu e dinamită, am încercat eu să glumesc.

Cinci minute mai târziu, portarul și asistentul lui au adus un căruț în care se aflau două cutii mari, de carton, pe care le-au așezat în sufragerie.

– Cine le-a livrat? Parcă sunt pentru mutări.

– Le-a lăsat un curier care conducea o dubă. Împreună cu ăsta. Portarul mi-a dat un plic. Să vă ajutăm să le desfaceți, domnișoară?

– Nu, dar mersi.

Nu mai puteam de curiozitate și, ca un copil în fața unui cadou, am scos capacul uneia dintre cutii. Era plină cu haine – hainele *mele*. Deasupra teancului era o cutie de pantofi, pe care am deschis-o și în care mi-am găsit masca de noapte, emolientul pentru buze, dopurile de urechi, o pereche de ochelari de soare. Sub toate astea, am zărit hârtia crem a scrisorii de la Pa.

Am luat-o și mi-am dat seama imediat de unde proveneau cutiile, întrucât ele conțineau lucrurile lăsate de mine în casa din Malibu a lui Mitch. În cutia de pantofi se aflau lucrurile de pe noptiera de lângă patul în care dormisem împreună cu Mitch, loc în care crezusem că urma să dorm toată viața.

– Nu, Electra! Nu-îl-vei-mai-lăsa-să-ți-facă-rău!

L-am sunat pe portar și i-am cerut să trimită pe cineva care să aducă sus căruciorul și să ia cutiile.

– Le puteți da soției sau fiicelor dumneavoastră, dacă le vor. Restul îl puteți trimite la instituțiile de caritate, i-am cerut eu liftierului după ce el a încărcat cărucior.

– Bine, domnișoară D'Aplièse, așa fac, mulțumesc.

Am ieșit pe terasă luând cu mine scrisoarea pe care mi-o trimisese Mitch și o cutie de chibrituri. Am dat foc scrisorii fără s-o deschid. Apoi m-am dus la dulapul cu băuturi și mi-am făcut o vodca tonic cu gheață. Meritam, după toate cele. Deși am încercat să-mi iau gândul de la pachetul expediat de fostul meu iubit și să mă concentrez la vestea bună, adică la faptul că găsisem scrisoarea de la Pa, nu mă puteam abține. Parcă îl vedeam pe Mitch sosind acasă după turneu și, știind că logodnica lui avea să ajungă și ea în curând, scoțându-mi din casă toate lucrurile și ștergând orice urmă a mea din viața lui.

Am luat o dușcă și mi-am umplut paharul la loc. Dacă nu luam cocaină, nu făceam nici un rău, nu? M-am uitat la scrisoarea lui Pa, care stătea pe

măsuță precum o bombă cu ceas.

– Să te deschid? am întrebat-o.

M-am gândit că surorile mele păreau să fi găsit în plicurile lor lozul câștigător al fericirii. Așa că, după ce am băut încă o dușcă de vodcă, am deschis scrisoarea.

Atlantis
Lacul Geneva
Elveția

Draga mea Electra…

– O, Doamne!

Am înghițit în sec și mi-au dat lacrimile înainte să apuc să citesc mai departe.

O parte din mine se întreabă dacă vei citi vreodată ceea ce scriu acum. Poate că vei lăsa scrisoarea pe mai târziu sau poate că o vei arde, nu știu, pentru că ești cea mai imprevizibilă dintre fiicele mele. Și ironia sorții face ca, după părerea mea, să fii și cea mai vulnerabilă.

Electra, știu că noi doi nu am avut cea mai simplă relație. Două firi puternice și încăpățânate se ceartă mereu. Totuși, tocmai astfel de firi iubesc cel mai pasional – o altă calitate pe care o avem în comun.

Mai întâi, dă-mi voie să-mi cer scuze pentru ultima oară când ne-am întâlnit la New York. Nici unul dintre noi nu era într-o stare prea bună. În ceea ce mă privește, m-a durut profund să-mi văd extraordinara mezină apelând la droguri ca să poată lua cina împreună cu tatăl ei. Știi deja foarte bine ce părere am despre droguri și nutresc speranța ca tu să fi decis – sau să decizi în viitor – să faci tot posibilul ca să scapi definitiv de ele. Orice părinte care-și vede copilul iubit distrugându-se este devastat, firește, dar există o singură persoană care te poate ajuta, Electra, și aceea ești tu.

Am terminat cu asta. Acum aș vrea să-ți explic de ce întotdeauna ți s-a părut că nu eram atât de mândru de tine pe cât voiai tu să fiu. În primul rând, vreau să-ți spun că, de fiecare dată când îți zăresc fotografia într-o revistă, îmi crește inima de bucurie văzându-ți frumusețea și eleganța. Și, desigur, talentul, căci înțeleg că este un har să știi cum să te faci iubită de camera foto. Mai ai și o răbdare care mie-mi lipsește și de care nu credeam că poți da dovadă. Dar cumva ai învățat s-o faci, iar pentru asta te admir sincer.

Motivul pentru care am devenit atât de frustrat în privința ta pe când erai la școală este că vedeam cât erai de deșteaptă, poate că cea mai bine înzestrată cu inteligență nativă dintre toate fiicele mele. Sper doar ca într-o zi să poți îmbina faima pe care ți-ai câștigat-o cu deșteptăciunea ta înnăscută. În cazul ăsta, vei fi o adevărată forță. Poți deveni orice îți dorești – o voce a celor care nu pot vorbi pentru ei înșiși. Sincer, frumoasa mea, ești capabilă de lucruri măreț.

S-ar putea ca acum să înțelegi de ce mi-a fost greu să-ți fiu tată. Poate fi foarte frustrant să-ți vezi copilul că are atât de mult potențial, dar că nu înțelege ce har are. Mă întreb dacă te-am dezamăgit, fiindcă nu mi-ai spus niciodată de ce urai internatul. Dacă ai fi avut încredere în mine, poate că aș fi reușit să te ajut, dar știu că ești orgolioasă.

Din păcate, acum trebuie să te las să descoperi singură cine ești și ce om incredibil poți deveni. Totuși, nu te las fără ajutor. După cum știi, toate surorile tale au primit câte o scrisoare în care i-am oferit fiecăreia suficiente indicii ca să-și găsească drumul înapoi spre părinții biologici. Trebuie numai ca ele să-și dorească asta. Ție îți pot da numai numele bunicii tale și un număr de telefon al ei. Locuiește destul de aproape de tine. Este una dintre cele mai charismatice femei pe care am avut privilegiul să le întâlnesc și aș vrea doar să fi apucat s-o cunosc mai bine. Voi pune separat informația în plic, împreună cu o fotografie. Asemănarea nu lasă loc de dubii și cred cu tărie că bunica ta te va ajuta atunci când eu nu voi mai fi.

Draga mea Electra, te implor să înțelegi că ești și vei fi pe veci iubită din suflet de tatăl tău.

Pa Salt x

Am mai luat o dușcă de vodcă și m-am uitat în gol, fără să-mi iau ochii de la scrisoare. Poate că mintea nu-mi era suficient de lucidă ca să pricep ce scrisese Pa, sau poate că nu aveam chef s-o fac. Am oftat și am mai scos ceva din plic. O fotografie alb-negru și…

– O, Doamne! Vai de mine!

M-am uitat din nou, cu atenție, dar știam deja că era aceeași fotografie pe care o văzusem în urmă cu câteva săptămâni, trimisă de femeia care susținea că era bunica mea.

M-am uitat mai bine și – da, femeia din fotografie semăna foarte mult cu mine, ori poate că eu semănam cu ea. Mi-am adus aminte că Mariam îmi spusese că pusese în seif scrisoarea de la „bunica“ mea, așa că m-am dus și am luat-o de acolo. Am scos, timid, poza trimisă de femeie și am așezat-o lângă cea din plicul pe care mi-l lăsase Pa. Erau identice.

Am întors pe dos fotografia de la Pa și am văzut, scrise pe spate, o adresă și un număr de telefon. Apoi m-am uitat la scrisoarea mototolită pe care Mariam insistase s-o netezească, și am citit adresa.

Încă o dată, identice. Am recitit scrisoarea, așternută pe hârtie vădit scumpă și cu aceeași ortografie frumoasă precum cea de pe plic.

Apartamentul 1
Sidney Place 28
Brooklyn 112 01

Draga mea domnișoară D'Aplièse – sau Electra, dacă-mi permiți?

Mă numesc Stella Jackson și sunt bunica ta biologică. Sunt sigură că primești multe scrisori și că, probabil, unele dintre ele îți cer câte ceva. Te asigur că eu nu fac asta. Am decis doar că este timpul să mă prezint.

Știu că ești o femeie ocupată, dar cred că ne-ar prinde bine să ne cunoaștem. Tatăl tău adoptiv mă consideră un „indiciu viu“. Nu sunt sigură că-mi place descrierea, dar deocamdată

ataşez la această scrisoare o fotografie cu mine şi cu mama ta. Mă găseşti la adresa de mai sus şi am telefonul deschis ziua şi noaptea.

Abia aştept să-mi dai de veste.

Toate cele bune,

Stella Jackson

Oricine ar fi fost acea Stella, era o femeie educată. Dacă ar fi trebuit să scriu o asemenea epistolă, eu, personal, nu aş fi ştiut cum şi cu ce să încep. Nu-mi plăcea faptul că autoarea acelor rânduri îmi lăsa senzaţia că parcă încerca să stabilească o întâlnire cu un vecin pe care nu-l cunoştea, pentru a discuta despre renovarea părţilor comune ale blocului, în loc să se prezinte nepoatei de mult pierdute, dacă asta eram…

Dar până şi mie, maestră într-ale cinismului, mi se părea imposibil ca femeia aceea să nu fie cine zicea că era.

– Doamne! Am o rudă de sânge! am strigat eu ridicându-mă în picioare şi plimbându-mă prin cameră. Deci, Electra, cum te simţi acum, când ai descoperit o rudă de sânge care e în viaţă şi care locuieşte în apropiere? am întrebat, imitând intonaţia nazală a Theresei, cu care vorbeam în mintea mea.

– Ei bine, Theresa, încă nu ştiu. Nu am cunoscut-o.

– Şi ai de gând?

– Nu am hotărât încă.

– Păi, e mare lucru, aşa că nu te grăbi. Iar dacă vrei s-o cunoşti, trebuie să te pregăteşti foarte bine pentru asta.

– Cum adică, Teresa? E posibil să n-o plac?

– Nu, vreau să spun că este periculos să dai prea multă importanţă unui asemenea eveniment, fiindcă riscul e mare în caz că vei fi dezamăgită.

– Te rog, nu-ţi face griji, o să mă pregătesc foarte bine. Înainte de asta o să beau jumătate de sticlă de vodcă şi o să trag câteva liniuţe pe nas, promit.

– Excelent, Electra, trebuie să fii relaxată atunci când te vezi cu ea.

Am chicotit şi m-am dus la amfora în care ţineam Zâna Albă. În fond, mi-am spus, nu descoperi zilnic o bunicuţă adevărată.

„Şi ce o să faci în rest, azi şi mâine, Electra?“ m-am întrebat. „Nu pari prea ocupată în următoarele douăzeci şi patru de ore, aşa-i?“

„Aş putea fi, dar nu am chef de nimeni.“

„Nici de Joaquim?“

„Ai uitat că este în Mexic? Şi e un băiat tare rău.“

Mi-am amenințat cu degetul insistentul alter ego.

M-am întors la cele două poze cu bunica, întrebându-mă dacă acel copil din brațele ei era chiar mama, după care am tras aer în piept și mi-am luat mobilul. Am sunat după ce m-am asigurat că numărul din plicul lui Pa era identic cu cel atașat la scrisoarea bunicii, iar apoi am așteptat ca ea să răspundă.

– Stella Jackson la telefon.

– O! Ăăă, bună ziua, sunt Electra D'Aplièse și…

– Electra! Măi, măi…

Avea un ton de ciudată familiaritate și mi-am dat seama, în cele din urmă, că vorbea cu aceeași intonație ca și mine.

– Da, am primit mesajele. M-am gândit că ar fi bine să luăm legătura.

– Mă bucur. Când pot să vin să te văd?

– Mâine, poate?

– Mâine nu pot, este duminică. Ce zici de seara asta? Și apoi, cum să mai aștept o zi întreagă ca să-mi cunosc nepoata?

– Bine. Am ridicat din umeri. Vino astă-seară. La ora șapte e bine?

– Da, e bine. Am adresa ta, așa că ne vedem la șapte. Pa, Electra!

– Ăăă, da, pa! Am închis și mi-am dat seama că ea venea într-o oră. Bine.

Am dat din cap, fâțâindu-mă prin casă, ametită. Așadar, bunica mea – adică bunica mea biologică – venea în vizită chiar în seara aceea. Foarte bine, toate bune… Aoleu, cum de se întâmpla așa ceva?

„Vestea bună e că nu m-am dus la fund din cauza lui Mitch și a cutiilor", mi-am spus eu în timp ce făceam ordine, disperată, în camera de zi, suflând pulberea albă de pe măsuță.

Psihologul meu ar fi zis că asta era o mare izbândă. După ce am făcut ordine cât am putut, m-am dus la debaraua de haine. Ce ar fi trebuit să poarte o nepoată atunci când își cunoștea bunica? Am luat de pe umeraș sacoul de tweed de la Chanel, ca să-l combin cu niște blugi mai simpli.

„Dar ești la tine acasă, Electra, și sunt douăzeci și șase de grade, fiindcă bate soarele în geam."

Până la urmă mi-am pus pe mine blugii și un tricou alb, simplu. M-am încălțat cu o pereche de balerini Chanel, ca să fiu mai stilată. Urma bucătăria – bătrânii beau ceai, nu? Am răscolit prin dulapuri, dar nu prea găseai ceainice în apartamentele supersșic din New York.

– Auzi, va trebui să te ia ca atare, Electra, mi-am spus eu cu fermitate. Ceea ce înseamnă că va primi apă sau vodca tonic, am chicotit.

Am stat să mă gândesc dacă s-o sun pe Mariam și să-i cer să facă rost de un serviciu de ceai și de o prăjitură. Dar, nu știu de ce, nu aveam chef să-i spun că mă întâlneam cu Stella Jackson. Voiam să am un secret – unul dintre cele onorabile.

N-am mai avut timp să stau pe gânduri, fiindcă a sunat portarul ca să-mi spună că doamna Jackson ajunsese și cerea să fie lăsată să urce.

– Da, desigur, am confirmat.

M-am plimbat un minut prin casă, cu pulsul ridicat. S-a auzit soneria de la intrare și am tras aer în piept, încercând să nu mă gândesc la însemnătatea evenimentului. Dacă aveam s-o urăsc? În timp ce deschideam ușa, mă gândeam că ar fi fost tipic pentru mine, mai ales atunci când surorile mele își găsiseră fericirea după ce își cunoscuseră rudele.

– Bună!

Am zâmbit doar pentru că eram obișnuită să zâmbesc în fața camerelor, sau, de fapt, să afișez expresia cerută de situație.

– Bună, Electra. Eu sunt Stella Jackson, bunica ta.

– Te rog, intră.

– Mulțumesc frumos.

A luat-o înainte și am avut, parcă, cel mai puternic déjà-vu din viața mea. Tommy nu glumise spunându-mi că noi două semănam. Parcă eram eu, doar că mai bătrână.

– Ce tânără pari! am exclamat, fiindcă nu mă puteam abține.

– Mulțumesc, de fapt am aproape șaizeci și opt de ani.

– Uau! Ți-aș fi dat maximum patruzeci și cinci. Te rog, ia loc!

– Mulțumesc. S-a uitat în jur. Ai un apartament foarte sofisticat.

– Da, e și foarte confortabil.

– Pe vremuri, am locuit de cealaltă parte a parcului. Este un cartier bun. Unul sigur, foarte sigur.

– Ai locuit în Upper East Side? am întrebat, holbându-mă la ea.

Stătea în fața mea și am observat că purta o cămașă de calitate și o pereche de pantaloni negri, făcuți pe comandă. Avea la gât, legată lejer, o eșarfă care părea să fi fost marca Hermès, și era tunsă scurt, afro. Una peste alta, degaja eleganță și frumusețe naturală – și părea bogată!

– Da, o vreme.

Mi-am dat seama că mă studia așa cum o studiam și eu pe ea.

– Ce înălțime ai? m-a întrebat.

– Puțin peste 1,80.

– Atunci, te-am luat. Stella părea încântată. Am 1,82.

– Ce bei?

– Nimic, mulțumesc.

– Bine. Atunci îmi iau eu ceva.

M-am dus la bar și m-am prefăcut că nu găseam vodca, după care mi-am turnat din sticlă și am pus și tonic.

– Îți place vodca? m-a întrebat.

– Uneori, da. Ție?

Am luat o gură din băutură.

– Nu, nu mi-a plăcut niciodată alcoolul.

– Aha, am îngăimat. Și? Ziceai în scrisoare că vrei să mă vezi.

– Așa este.

– De ce?

S-a uitat o vreme la mine, iar apoi mi-a aruncat un zâmbet slab.

– Probabil că te întrebi ce vreau, așa-i? Crezi că vreau să profit de faima și de averea ta?

Mi s-au încins obrajii. Acea doamnă vorbea pe șleau, nu se încurca.

„De cine îți amintește, Electra?“

– Da, puțin.

Mă gândisem să-i răspund cu aceeași monedă.

– Ei bine, te asigur că nu am venit ca să-ți cer bani. Am și eu destui.

– Aha. Bine, am spus, ascultându-i accentul american, foarte rafinat.

Cu alte cuvinte, era o femeie stilată.

– Luăm loc?

Am arătat spre canapea, dar Stella Jackson s-a îndreptat spre unul dintre scaunele cu spătar drept și s-a așezat pe el.

– Nu-mi pui marea întrebare?

– Care anume? Vreau să spun că sunt multe, am adăugat eu ridicând din umeri.

– Poate că vrei să mă întrebi de unde te tragi?

S-a uitat la mine cu atenție.

– Asta, pentru început, am confirmat, încercând să sorb politicos, dar nereușind și bând, până la urmă, hulpav.

– Te tragi dintr-un lung șir de prințese kenyene – sau, oricum, din echivalentul lor.

– Kenya nu este în Africa?

– Bravo, Electra! Ai dreptate.

– Tu te-ai născut acolo?

– Da.

– Și cum ai ajuns aici? Sau mama a fost cea care a venit?

– Ei bine, asta este o poveste lungă.

– Aș vrea s-o aud, dacă ești pregătită să mi-o spui.

– Sunt, sigur că sunt. De-asta am venit. Înainte să încep, aș vrea un pahar cu apă.

– Îți aduc imediat.

M-am ridicat și m-am dus în bucătărie, am luat o sticlă cu apă din frigider și am turnat într-un pahar. Mi se învârtea capul – și nu de la vodcă. Doamna care ședea acum în camera mea de zi era cu totul altfel decât îmi imaginasem. Ardeam de nerăbdare să aflu cum de ajunsesem să fiu adoptată, când bunica mea părea atât de înstărită. Și unde se afla mama mea, și cine era ea?

– Mulțumesc, a spus Stella după ce i-am dat paharul și a sorbit din el. Ce-ar fi să iei loc?

M-am așezat, cu mișcări nesigure.

– Pari temătoare, Electra. Ești?

– Poate că da, am recunoscut eu.

– Înțeleg. A trecut mult timp de când nu am spus povestea. Ai răbdare, bine?

– Da, normal.

– Așa, cu ce să încep?

Se lovea ușor cu degetele peste coapsă. Gestul îmi era cunoscut, îl făceam ori de câte ori cădeam pe gânduri. Atunci mi-a fost clar, fără urmă de îndoială, că eram sânge din sângele ei.

– Pa zicea mereu să începem cu începutul.

Stella a zâmbit.

– Atunci, dragul tău Pa are dreptate și așa o să fac...

Sendviș franțuzesc cu șuncă și cașcaval
Mâncare chinezească

Cu mine în patul tău (în limba franceză în original)
Bună, frumoasa mea Electra. Ce mai faci? (în limba franceză în original)
Draga mea (în limba franceză în original)
Noroc! (în limba franceză în original)
Fel de mâncare chinezesc, bazat pe tăieței sotați în ulei fierbinte
Urs
Poreclă informală pentru cineva care rezolvă probleme complicate, bazată pe un joc de cuvinte legat de „Hoffman“, numele avocatului
Nici o problemă, domnișoară (în limba franceză în original)
Scoici marinărești (în limba franceză în original)
Îmi cer scuze, domnișoară (în limba franceză în original)
Doamne, Dumnezeule! (în limba franceză în original)
O seară bună! (în limba franceză în original)
„Safe space“ – zonă creată pentru indivizi marginalizați în campusuri universitare, la locul de muncă sau acolo unde instituțiile nu tolerează violență, hățuire sau incitare la ură
Draga mea (în limba franceză în original)
Intră! (în limba franceză în original)
Bravo, bravo, drăguțul meu (în limba franceză în original)
Bună (în limba portugheză în original)
Da (în limba portugheză în original)
La revedere, doamnă (în limba portugheză în original)
Problematic (în limba engleză în original)
Monument de mari dimensiuni, amplasat la sud de Rio de Janeiro
Cartierele săracilor din Brazilia
Poreclă dată New Yorkului

CECILY. New York. Anul Nou, 1938

Scuturile războinicilor masai din Kenya, cu însemnele bizonului

Capitolul 9

– Cecily, draga mea, ce naiba faci în pat? În jumătate de oră trebuie să plecăm la petrecere!

– Nu vin, mamă. Ți-am spus de la prânz.

– Iar eu ți-am spus că vii. Vrei să umble vorba în tot Manhattanul că nu ai apărut astă-seară?

– Puțin îmi pasă de bârfe, mamă. Și apoi, sunt sigură că lumea are subiecte mai interesante de discutat decât despre mine și despre logodna mea ruptă.

Cecily Huntley-Morgan și-a întors privirea la *Marele Gatsby* și a continuat să citească.

– Ei bine, poate că ție nu-ți pasă, domnișoară, dar eu nu vreau ca lumea să creadă că, doar pentru că are inima frântă, fiica mea se ascunde acasă de Anul Nou.

– Dar, mamă, chiar mă ascund de Anul Nou. Și chiar am inima frântă.

– Ia și bea asta.

Dorothea Huntley-Morgan i-a întins fiicei sale o cupă de șampanie plină ochi.

– Haide să ciocnim în cinstea noului an, dar să-mi promiți că-l dai pe gât, bine?

– Mamă, nu am chef să beau.

– Nu despre asta-i vorba, draga mea. Toată lumea bea șampanie de Revelion, fie că are chef sau nu. Gata?

Dorothea a ridicat paharul, cu un gest încurajator.

– Dacă promiți că apoi mă lași în pace.

– În cinstea anului 1939 și a unui nou început!

Dorothea a ciocnit cu fiica ei.

Șovăitoare, Cecily a dat paharul pe gât, așa cum îi ceruse mama ei. Bulele de șampanie îi făceau greață, probabil pentru că în ultimele patru zile nu mâncase nimic în afară de câteva linguri de supă.

– Va fi un an bun, dacă vrei *tu*.

Cecily s-a lăsat strânsă la pieptul voluminos al mamei și, din respirația acesteia, și-a dat seama că nu era primul pahar dat pe gât în după-amiaza respectivă. Iar asta, doar din cauza ei: Jack Hamblin rupsese logodna cu două zile înainte de Crăciun, în timp ce familia ei se adunase pentru sărbători la casa din Hamptons. Ea și Jack se cunoșteau din copilărie și familia lui deținea una dintre proprietățile vecine din Westhampton. Cecily își petrecuse verile acolo, împreună cu Jack, iar ea nu-și amintea vreo perioadă în care să nu fi fost îndrăgostită de el. Nici măcar atunci, pe plajă, la vârsta de șase ani, când Jack îi spusese că-i adusese un cadou și îi dăduse un crab care o mușcase pe loc de deget, până la sânge, făcând-o să-și păteze costumul de baie. Numai că nu plânsese în fața lui. Aproape șaptesprezece ani mai târziu, nu plânsese nici măcar atunci când el îi spusese că nu se putea căsători cu ea, fiindcă iubea pe altcineva.

Cecily auzise zvonuri despre Patricia Ogden-Forbes – cine din societatea newyorkeză nu auzise? O moștenitoare din Chicago, singura fiică a unei familii strașnic de bogate și despre a cărei frumusețe se vorbise neîncetat de când ea apăruse în Manhattan cu ocazia sezonului monden de Crăciun. Jack – despre care Dorothea îi spunea necontenit atât fiicei sale, cât și oricui dispus să asculte, că era o rudă îndepărtată a familiei Vanderbilt – îi aruncase o singură privire domnișoarei Ogden-Forbes și toate planurile i se duseseră pe apa sâmbetei, inclusiv nunta cu Cecily, care tocmai urma să aibă loc.

– Nu uita, draga mea, Patricia nu este de familie bună, i-a șoptit la ureche mama ei. Până una-alta, este doar fiica unui măcelar.

„Iar tu ești fiica unui producător de pastă de dinți“, și-a spus Cecily fără să scoată un cuvânt.

Se gândise adeseori că așa-zisa înaltă societate din America era formată din lumea negustorilor și a bancherilor. Statutul aristocratic le fusese conferit familiilor cu cele mai mari averi, nu cu cel mai albastru sânge. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu asta, dar, spre deosebire de Europa, pe Tărâmul Libertății nu existau lorzi, duci sau prinți.

– Chiar nu vrei să vii la petrecere, Cecily? Doar o oră, dacă mai mult nu suporți, a implorat-o Dorothea.

– Poate că vin. Dar *ea* va fi acolo, mamă, împreună cu el.

– Știu, draga mea, dar ești o Morgan, iar noi, cei din familia Morgan, suntem curajoși, puternici și ne înfruntăm dușmanul! Dorothea i-a ridicat bărbia lui Cecily, ca s-o silească să se uite în ochii ei. Sunt sigură că poți face față. I-am cerut lui Evelyn să-ți calce rochia verde de satin și o să-ți împrumut colierul Cartier al mamei mele. Vei fi senzațională – și cine știe cine este acolo la bal și te așteaptă!

Cecily știa că ceea ce o aștepta era umilința, căci fostul ei logodnic urma să facă paradă cu frumoasa lui de la Chicago în sala de bal de la Waldorf Astoria, în fața cremei societății din New York. Dar mama ei avea dreptate: indiferent ce defecte avea Cecily, lașitatea nu se număra printre ele.

– Bine, mamă, a suspinat ea. Ai câștigat.

– Așa te vreau! O rog pe Evelyn să-ți aducă rochia, să-ți aranjeze părul și să-ți pregătească baia. Nu miroși extraordinar de bine, draga mea.

– O, mamă, mulțumesc!

Cecily a ridicat din umeri.

– O să am nevoie de mai multă șampanie! a strigat ea în urma Dorotheei, pe când aceasta ieșea din cameră. Cu găleata!

S-a strâmbat și a pus semnul de carte între paginile *Marelui Gatsby*, clătinând din cap la ideea că dragostea și un mare conac puteau să rezolve totul.

Cecily le avusese pe amândouă și știa că nu era deloc așa.

*

Partea bună era că sala de bal a hotelului Waldorf Astoria era atât de vastă, încât aveai senzația că parcurgeai Calea spre Oregon[26] ca să ajungi de cealaltă parte. Din plafonul înalt cobora un candelabru orbitor, iar luminile străluceau în balcoanele din jurul sălii. Murmurul conversației și râsetele erau înăbușite de covoarele de pluș roșu. Muzicienii își acordau

instrumentele pe podiumul ridicat la capătul sălii, unde se afla și ringul de dans, al cărui parchet era perfect lustruit. Mesele adiacente erau pregătite impecabil, cu fețe de masă din olandă, veselă de porțelan fin, cristaluri sclipitoare și aranjamente florale. Lângă Cecily și-a făcut apariția un ospătar cu o tavă, iar ea a luat o cupă de șampanie în palma transpirată.

Toți newyorkezii de vază se aflau acolo, desigur.

„Numai bijuteriile purtate de femei ar putea cumpăra o țară destul de mare ca să cuprindă sute de mii de săraci ai acestei mărețe națiii“, și-a spus Cecily după ce și-a găsit numele scris pe un cartonaș, la una dintre mese, și s-a așezat. Se bucura că stătea cu fața la perete, în loc să aibă vedere directă la abisul bogăției de acolo, așteptând să se cufunde în cel a umilinței iminente și să încerce, chiar dacă știa că nu făcea bine, să-i dibuiască pe Jack și pe Patricia.

– Ia te uită cine a venit, dragă!

Cecily și-a ridicat privirea și s-a trezit că se uita în ochii senini ai uneia dintre bine-cunoscutele frumuseți ale societății newyorkeze: Kiki Preston. Luată în brațe, Cecily a observat că pupilele nașei ei păreau să se dilate, ca niște sfere întunecate, aflate în nimbul irisului.

– Fată scumpă! Mi-a spus mama ta prin ce *calvar* treci… nici o grijă, are balta pește.

Kiki i-a făcut cu ochiul lui Cecily, s-a apucat de spătarul scaunului ei și s-a legănat ușor, iar apoi s-a așezat alături, a scos un portțigaret de fildeș și și-a aprins o țigară.

Cecily nu-și văzuse nașa de câțiva ani – probabil că de la vârsta de doisprezece-treisprezece ani – și nu avea decât admirație pentru femeia despre care mama ei îi povestise că fusese amanta unui prinț moștenitor al tronului englez. Știa că trăise mulți ani în Africa, însă Kiki avea pielea la fel de albă și de strălucitoare precum șiragul de perle ce-i împodobea gâtul zvelt și rochia Chanel, fără spate, cu care era îmbrăcată. Avea părul strâns, lucru care-i punea în evidență pometii deosebiți, fruntea înaltă și fascinanții ochi verzi.

– Ce bucurie pe tine s-o întâlnești pe nașa ta după atât timp! s-a bucurat Dorothea. Kiki, trebuia să-mi spui că vii în Manhattan, aș fi dat o petrecere în cinstea ta.

– Priveghi, mai degrabă, a mormăit Kiki, suflând o dâră subțire de fum. După atâtea decese… Am venit să mă întâlnesc cu avocații.

– Știu, draga mea.

Dorothea s-a așezat de cealaltă parte a lui Kiki și i-a luat mâna.

– Ai avut niște ani cumplit de grei.

În timp ce-și privea mama care o consola pe ființa exotică de lângă ea, pentru prima oară în ultimele zile Cecily a început să tragă nădejde în privința propriei vieți. După cum știa deja, Kiki pierduse multe rude, inclusiv pe soțul ei, Jerome, într-o serie de circumstanțe tragice. Având în vedere că o considera pe Kiki – chiar și ajunsă la vârsta de patruzeci de ani – cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, Cecily realiza că nașa ei era dovada vie a faptului că frumusețea nu aducea neapărat fericirea.

– Cu cine stai la masă? a întrebat-o Dorothea pe Kiki.

– Habar n-am, dar sunt sigură că o să mă plictisească de moarte, așa că poate stau aici, cu voi.

– Draga mea, ar fi minunat. Mă duc după ospătar, să-i spun să mai pună un tacâm.

Mama ei a și plecat, iar Kiki și-a întors privirea la Cecily și i-a întins mâna. Cecily i-a luat-o și a observat că degetele lungi și conice ale nașei ei erau reci ca gheața, în ciuda căldurii din încăpere.

– Ai făcut bine că ți-ai luat inima în dinți și ai venit astă-seară, a spus Kiki, stingând țigara în scrumieră. Nu dau doi bani pe nimeni de aici. Să știi că nimic din toate astea nu este real, a oftat ea luând cupa de șampanie lăsată de Dorothea pe masă și golind-o. Așa cum spunea prietena mea, Alice, cu toții ajungem în groapă într-o zi, oricâte blestemate de diamante am avea.

Kiki s-a uitat în gol, de parcă încerca să vadă dincolo de zidurile hotelului.

– Cum este Africa? a întrebat Cecily în cele din urmă, ca să ducă discuția într-o direcție oarecare, având în vedere că nașa ei părea cu totul absentă.

– Maiestuoasă, înspăimântătoare, misterioasă și… complet inexplicabilă. Am o casă pe malurile lacului Naivasha, în Kenya. Când mă trezesc dimineața, văd hipopotami care înoată, girafe care-și țin capul între copaci prefăcându-se ramuri…, a râs Kiki cu glasul ei gutural. Ar trebui să vii în vizită, să ieși din ghetoul ăsta claustrofob de oraș și să vezi cum este lumea adevărată.

– Într-o zi, mi-ar plăcea s-o fac, a spus Cecily.

– Draga mea, nu există „într-o zi“. Nu avem decât prezentul, clipa asta, poate chiar milisecunda.

I-a pierit glasul în timp ce și-a luat poșeta cu mărgele care păreau a fi sute de diamante minuscule.

– Scuză-mă, te rog, trebuie să merg la toaletă, dar revin imediat.

Cu un gest elegant, Kiki a dat din cap și s-a ridicat, strecurându-se printre mese. Cecily o vedea ca pe Daisy Buchanan – femeia pe care o idolatriza Jay Gatsby în roman –, cea mai interesantă *flapper*[27] de douăzeci de ani. Însă vremurile se schimbaseră. Nu mai erau anii ’20 cei de pomină, chiar dacă mama și prietenele ei încă își duceau viețile precum o făcuseră în acel moment glorios și nebunesc de după încheierea războiului. Dincolo de zidurile luxoase ale sălii de bal, restul Americii se zbătea să iasă din fundătura Marii Crize economice. Singurul contact personal al lui Cecily cu consecințele acesteia fusese atunci când, la vârsta de treisprezece ani, își văzuse tatăl plângând pe umărul mamei ei și povestind cum un bun prieten al lui se aruncase pe fereastră după colapsul de pe Wall Street. Mai târziu, Cecily luase din mâinile lui Mary, menajera lor, ziarul tatei, pe care aceasta din urmă tocmai îl arunca la gunoi, și încercase să citească articolele de acolo ca să rămână la curent cu evenimentele. În mod surprinzător, acel subiect nu se discuta la Spence, școala de fete particulară la care studia, cu toate că își întrebase profesorii de câteva ori despre asta. După ce terminase școala, Cecily îl rugase cu cerul și cu pământul pe Walter, tatăl ei, s-o lase să studieze economia la colegiul Vassar – susținând că două dintre prietenele ei, care aveau părinți mai luminați, se duseseră la Brown. Spre mirarea ei, Walter consimțise s-o lase să meargă la facultate, numai că pusese la îndoială specialitatea.

– Economie? întrebase el încruntându-se și trăgând, apoi, o duște sănătoasă din whisky-ul lui preferat. Draga mea Cecily, asta este o carieră destinată exclusiv bărbaților. Ce-ar fi să studiezi istoria? Nu o să fie prea greu pentru tine și, cel puțin, vei avea despre ce să vorbești în viitor, atunci când vei face conversație cu prietenii și colegii soțului tău.

Cecily făcuse așa cum i se ceruse, înțelegând compromisul. Alesese economia ca specializare secundară și îi plăceau la nebunie cursurile de algebră, de statistică, precum și celebrul curs de introducere în economie al domnișoarei Newcomer. În sălile de curs cu pereți acoperiți de lambriuri, stimulată de alte femei inteligente, se simțea mai însuflețită ca niciodată.

Și atunci cum se făcea că se trezise în camera ei din copilărie, în casa de pe Fifth Avenue a familiei, fără nici o speranță de viitor? Singură la masă, Cecily s-a uitat în jur după mama ei și a luat o gură de șampanie ca să-și stăvilească mâhnirea ce nu-i dădea pace.

După facultate, se dusese peste vară la casa din Hamptons a familiei, unde nu-i venise să creadă că Jack începea să-i facă tocmai ei curte, alegând să stea de vorbă cu ea la petreceri, insistând să joace tenis cu el în echipă și răsfățând-o cu complimente și cadouri care o descumpăneau, dar, în aceeași măsură, o și încântau. Părinții ei urmăriseră totul de pe margine, cu o satisfacție previzibilă, comentând în șoaptă o potențială logodnă. În septembrie, Jack o ceruse, în sfârșit, de nevastă, ironia sorții făcând ca asta să se întâmple chiar în timpul cumplitului uragan care lovise Long Island pe nepusă masă. Cecily își amintea acea după-amiază înspăimântătoare, când Jack, familia lui și servitorii apăruseră, livizi, la casa Huntley-Morgan, căutând adăpost din calea furtunii violente. Casa Hamblins din Westhamptons Beach fusese lovită de talazurile furibunde și avea să cadă pradă inundațiilor, pe când reședința familiei lui Cecily era clădită pe deal, mai departe de țărm, și avea o pivniță încăpătoare. Se adăpostiseră acolo în timpul furtunii care smulgea țiglele acoperișului și culca pomii la pământ, iar, la un moment dat, Jack o luase pe Cecily deoparte și se lipise de ea.

– Cecily, fată dragă, astfel de lucruri ne amintesc cât de scurtă este viața, șoptise el în vreme ce ea îi tremura în brațe. Te măriți cu mine?

Cecily își ridicase privirea la el, șocată.

– Doar nu vorbești serios, Jack!

– Ba te asigur că da. Te rog, draga mea, spune „da“!

Și, firește, așa făcuse. În sinea ei, ar fi trebuit să știe cumva că era prea frumos ca să fie adevărat, dar, uluită că pe *ea* o alesese Jack și fiind dintotdeauna îndrăgostită de el, își pierduse cu totul judecata. Însă, doar trei luni mai târziu, logodna era ruptă, iar ea stătea singură acolo, de Revelion, complet umilită.

– Cecily! Ce să vezi, ai venit! Nu aș fi crezut.

Cecily a fost smulsă din reverie la vederea Priscillei, sora ei mai mică, îmbrăcată într-o superbă rochie de mătase trandafirie și cu părul blond aranjat în bucle perfecte, care-i cădeau pe umeri. Semăna cu Carole Lombard – eroina ei – și adoptase și stilul domnișoarei Lombard. Din păcate, Robert, soțul Priscillei, nu era un Clark Gable. Pe tocuri înalte, soția

lui îl depășea în înălțime. Robert și-a întins mâinile mici și cam transpirate spre Cecily.

– Dragă cumnată, condoleanțe pentru pierdere...

Cecily s-a abținut să-i spună că Jack nu murise, de fapt.

– ...și îți urez, de asemenea, un An Nou fericit!

Cecily l-a lăsat s-o cuprindă de umeri și să o sărute, iar el i-a lăsat urme de salivă pe obraji. Ea nu putea defel să priceapă cum se băga Priscilla noapte de noapte în pat alături de acel bărbat urât și slab, cu tenul de culoarea terciului stricat.

„Poate că în acest timp îi numără lui Robert dolarii din bancă“, și-a spus ea cu cruzime.

În spatele Priscillei era sora mijlocie, Mamie. Avea douăzeci și unu de ani și era mai mică decât Cecily cu doar treisprezece luni. Avea pieptul plat și conformație băiețească, dar, în șapte luni de sarcină, se transformase. Rochia albastră de satin îi scotea discret în evidență sânii deveniți plini și curbura lină a pântecului care îl adăpostea pe copilul ce urma să vină curând pe lume.

– Bună, draga mea.

Mamie a sărutat-o pe Cecily pe obraji.

– Arăți minunat, mai ales în condițiile astea.

Cecily nu prea știa dacă vorbele surorii ei fuseseră un compliment sau o insultă.

– Nu-i așa, Hunter?

Mamie s-a întors spre soțul ei, care, spre deosebire de Robert, era mai înalt decât toți.

– Arată foarte bine, a confirmat Hunter luând-o în brațe pe Cecily cu un gest mai potrivit la jocul de rugby.

Cecily îl plăcea foarte mult pe Hunter – de fapt, când îl adusese Mamie acasă, cu un an în urmă, aproape că se îndrăgostise de el. Blond, cu ochi căprui și dinți perfect albi, absolvise Yale summa cum laude și călcase pe urmele tatălui său, care era bancher. Hunter era deștept, chipeș și cel puțin el muncea, cu toate că Mamie zicea că soțul ei petrecea prea mult timp la cinele pe care le lua împreună cu clienții la Union Club. Cecily spera ca, în seara aceea, să stea lângă el la masă și să-l întrebe despre efectul pe care-l avea anexarea regiunii Sudeților de către *Herr* Hitler asupra economiei americane.

– Doamnelor și domnilor, vă rog să luați loc, a răsunat un glas pe scena sălii de bal.

– Ai ajuns la țanc, Papa, a spus Cecily în timp ce Walter Huntley-Morgan II se îndrepta spre masă.

– M-a prins Jeremiah Swift la intrare, cred că este cel mai plictisitor bărbat din Manhattan.

Walter i-a zâmbit cordial lui Cecily.

– Eu unde stau? a întrebat.

– Pe cealaltă parte, lângă Edith Wilberforce, i-a răspuns Cecily.

– Care este, probabil, cea mai plictisitoare femeie din Manhattan. Ei, mama ta spune mereu că o place. Arăți încântător, apropo, a adăugat el privindu-și cu afecțiune fiica cea mare. Ești curajoasă că ai venit, Cecily, iar mie îmi place curajul.

Cecily i-a zâmbit vag, în timp ce el s-a dus la locul lui. Pentru un bărbat în vârstă, încă i se părea foarte atrăgător – părul lui blond încărunțise foarte puțin, iar burta care începea să i se vadă sugera trecerea anilor. Cei din familia Huntley-Morgan erau considerați „arătoși“, cu toate că Cecily se considera o dezamăgire din punctul ăsta de vedere. Priscilla era blondă, cu ochi albaștri, identici cu ai tatei, Mamie semăna cu mama lor, iar ea, Cecily, se simțea uneori ca și cum n-ar fi făcut parte din acea familie, cu cârlionții ei șateni, dezordonați, cu ochii de un albastru pal într-o zi bună și cenușii într-una rea și cu nasul punctat de pistrui care se înmulțeau la soare. Minionă, cu trupul zvelt – spre slăbănog, după cum credea ea –, Cecily se simțea ca un pitic printre surorile ei înalte.

– Cecily, ai văzut-o pe Kiki? a întrebat Dorothea, care se așezase la trei scaune distanță de fiica ei.

– N-am mai văzut-o de când a plecat la toaletă, mamă, a răspuns Cecily.

Fuseseră serviți creveții, iar locul lui Kiki era gol.

„Asta îmi trebuia, un loc liber lângă mine!“

Hunter s-a aplecat și i-a șoptit:

– Dacă nu vine în zece minute, mă așez eu acolo.

– Mulțumesc, a spus Cecily și, știind că urma o noapte lungă, a luat o gură din vinul pe care tocmai i-l turnase un chelner.

Kiki n-a apărut nici după o oră, așa că i-au fost luate tacâmurile, iar Hunter s-a mutat lângă Cecily și cei doi au purtat o lungă discuție despre

situația din Europa. Hunter nu credea că venea războiul, având în vedere acordul semnat la începutul anului între prim-ministrul britanic și Hitler.

– Pe de altă parte, domnul Hitler este imprevizibil, ceea ce face ca piața să devină volatilă din nou, tocmai când începea să se stabilizeze. Sigur că, a spus Hunter aplecându-se spre Cecily, cunosc mulți indivizi care își freacă mâinile de bucurie la gândul că ar putea izbucni războiul în Europa.

– Serios?

Cecily s-a încruntat.

– De ce s-ar bucura?

– În război este nevoie de arme și muniții, iar America la asta se pricepe. Mai ales dacă țara nu e implicată direct în conflictul militar.

– Ești sigur că America nu se va implica?

– Destul de sigur. Nici măcar domnului Hitler nu i-ar trece prin cap să anexeze Statele Unite ale Americii.

– Îmi vine greu să cred că există oameni care și-ar *dori* război.

– Războaiele îi îmbogățesc pe unii – și, în consecință, îmbogățesc unele țări, Cecily. Uită-te la America după Primul Război: au apărut noi miliardari. Este un cerc vicios. Practic vorbind, toate lucrurile bune au un sfârșit.

– Cam deprimant.

– Așa este, cu toate că sper ca oamenii să învețe din propriile greșeli și să meargă mai departe. Și totuși, Europa este în pragul războiului.

Hunter a suspinat.

– Mă rog, trebuie să avem încredere în natura umană și poate că Anul Nou este singura noapte în care ar trebui să uităm de griji și să sărbătorim, a adăugat el, în timp ce trupa a început să cânte și invitații s-au îndreptat spre ringul de dans.

– Dansezi cu mine?

S-a ridicat și i-a întins mâna lui Cecily.

– Cu plăcere.

Zece minute mai târziu, Cecily era la locul ei de la masa goală. Toată lumea dansa. Iar, cum un necaz nu vine niciodată singur, Cecily a zărit un crâmpei de rochie argintie, superbă, și două picioare lungi și frumoase trecând pe lângă ea, toate astea aparținându-i unei femei aflate la brațul fostului ei logodnic.

Deși nu fuma, Cecily a luat pachetul uitat de cineva pe masă și și-a aprins o țigară, ca să aibă ce face. Se gândea cât de singur se putea simți cineva într-o încăpere plină cu sute de oameni. Tocmai se gândea să ia un taxi spre casă, când în fața ei s-a ivit Kiki, trăgând după ea un bărbat frumos.

– Of, Cecily! Nu poți sta singură aici. Dă-mi voie să ți-l prezint pe căpitanul Tarquin Price. Un bun prieten al meu, din Kenya.

– Încântat de cunoștință, a spus el, făcând o plecăciune formală în fața lui Cecily.

– Vă las să vorbiți, trebuie să merg la toaletă.

Tarquin s-a așezat lângă Cecily și i-a mai oferit o țigară, pe care ea a refuzat-o, în timp ce se gândea că nașa ei avea o vezică foarte slabă.

– Am auzit că ești fina lui Kiki.

– Da. Iar tu ești bunul ei prieten?

– Ei, nu aș merge până într-acolo. Ne-am văzut de câteva ori la clubul Muthaiga din Nairobi. Eram în permisie, iar Kiki m-a invitat să-mi petrec Crăciunul la ea, în Manhattan. Nașa ta este genul de femeie care își face foarte ușor prieteni. E fantastică, nu?

– Într-adevăr. Cecily voia doar să închidă ochii și să asculte acel accent străin toată noaptea. Trăiești în Kenya?

– Deocamdată, da. Sunt căpitan în armata britanică și m-au trimis acolo acum câteva luni, când a început nebunia cu Hitler.

– Îți place în Kenya?

– Fără îndoială că este o țară uluitor de frumoasă, cum rar am văzut. Destul de diferită de Anglia.

Chipul lui frumos, cu piele închisă la culoare, care se potrivea de minune cu ochii căprui și cu părul des și negru, s-a încrețit într-un zâmbet.

– Ai văzut lei și tigri de când ești acolo?

– Ei bine, sunt nevoit să te corectez, domnișoară…

– Te rog, spune-mi Cecily.

– Cecily, aparent există un mit cum că ar exista tigri în Africa. Însă nu există. Dar da, am văzut câțiva lei. Am împușcat unul acum câteva săptămâni, în brusă.

– Serios?

– Da, a spus Tarquin întărindu-și vorbele printr-o clătinare din cap. Pacostea dădea târcoale pe lângă tabăra noastră, negrii ăia nenorociți

dormeau cu toții tun, așa că leul i-a luat prin surprindere. Noroc că am auzit zarva, am înșfăcat pușca și l-am ucis înainte să ne mănânce pe toți. Printre noi se aflau și femei.

– Erau femei în tabără?

– Da, iar unele dintre ele țintesc mai bine decât bărbații. Dacă vrei să supraviețuiești în Africa, trebuie să știi să mânuiești bine o armă, de orice sex ai fi.

– Nici măcar nu am ținut vreodată o armă în mână, darămite să trag!

– Sunt sigur că ai învăța repede, la fel ca majoritatea oamenilor. Așadar, Cecily, ce faci la New York?

– În principal, o ajut pe mama să-și desfășoare munca filantropică. Sunt în câteva comisii… I-a pierit glasul. Părea deplasat să-i povestească despre dineurile în scop caritabil unui bărbat care împușcase un leu. Aș vrea să fac multe altele, dar… „Haide, Cecily, fă și tu un efort să nu mai vorbești ca o mimoză jalnică ce ești…“ De fapt, sunt pasionată de economie.

– Nu, zău? Ce-ar fi să mergem pe ringul de dans și să-mi povestești cum și unde să-mi investesc banii pe care-i câștig în armată?

– Ăăă… bine, a consimțit Cecily, spunându-și că se pricepea mai bine la dans decât la pălăvrăgeli.

Benny Goodman și trupa lui cântau de mama focului. Chiar dacă Cecily ar fi zis ceva inteligent și amuzant, Tarquin nu ar fi auzit-o. A observat, încântată, că el dansa mai bine decât Jack, așa că i-a crescut inima când era cât pe ce ca ei doi să se lovească, în timpul dansului, de Jack și de zeița lui îmbrăcată în rochie argintie. La miezul nopții, peste oaspeți au început să cadă baloanele păstrate pentru trecerea în noul an.

– La mulți ani, Cecily! Tarquin s-a aplecat s-o sărute pe obraz. Pentru prieteni vechi și noi!

După *Auld Lang Syne*, trupa a început să cânte din nou. Tarquin nu părea înclinat să plece de lângă Cecily, până când a apărut Kiki, asemenea unui spectru, și l-a tras de braț.

– Fii amabil și condu-mă în apartamentul meu. Am dansat toată noaptea și mă dor picioarele de moarte. Trebuie să-mi scot pantofii. Am invitat niște oameni ca să continuăm petrecerea la etaj. Sper că vii și tu, dragă Cecily.

– Mulțumesc, Kiki, dar deja mă așteaptă șoferul.

– Atunci, spune-i să mai aștepte, a spus Kiki râzând.

– Nu pot, trebuie să plec acasă.

După câteva nopți nedormite, Cecily avea impresia că mai avea puțin și adormea în brațele lui Tarquin.

– Dacă trebuie, du-te acasă, dar atunci ne mai vedem înainte să plec în Kenya. Am îndemnat-o pe Cecily să vină în vizită la mine, i-a spus Kiki însoțitorului lor.

– Absolut, a fost de acord Tarquin, uitându-se afectuos la Cecily. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. I-a luat mâna și i-a dus-o la buze. Dacă vii, o să fiu bucuros să-ți arăt împrejurimile. Sper să ne reîntâlnim. Noapte bună.

– Noapte bună.

Tarquin a condus-o pe Kiki prin mulțime, iar Cecily s-a uitat după mama și tatăl ei, gândindu-se că, chiar dacă nu-l mai revedea pe căpitanul Tarquin Price, în acea seară el fusese cavalerul ei salvator.

Capitolul 10

Asemenea oricărui locuitor al New Yorkului, lui Cecily nu-i plăcuse nicicând luna ianuarie, dar acel ianuarie anume o făcea să se simtă mai nefericită decât oricând. De obicei se înveselea văzând, de la fereastra camerei ei, priveliștea înzăpezitului Central Park, numai că mai și plouase mult în acel an, iar trotuarele erau înecate într-o mocirlă care se potrivea cu cerul întunecos.

Înainte de dispariția bruscă a lui Jack din viața ei, Cecily își umplea zilele făcând planuri de nuntă și mergând la acțiuni caritabile pentru care mama și prietenii ei munceau necontenit. Din punctul de vedere al lui Cecily, asta presupunea nenumărate ore pierdute pentru alegerea locului în care se desfășura evenimentul strângerilor de fonduri, după care alte ore pierdute pentru întocmirea meniurilor. Urma lista de oaspeți – exclusiv în funcție de sumele pe care invitatul era dispus să le cheltuiască. Dorothea se baza pe fiica ei mai mare ca s-o anunțe care dintre prietenele debutante urmau să se

căsătorească. Dacă logodnicul sau noul soț erau suficient de avuți, Cecily le invita.

Cu toate că știa cât munceau mama și prietenele ei pentru acțiunile caritabile, Cecily nu le văzuse vreodată să-și murdărească imaculatele mănuși de mătase vizitând vreuna dintre instituțiile pe care le sponsorizau. Atunci când Cecily spusese că voia să se ducă în Harlem, ca să viziteze orfelinatul pentru care se strânseseră, la un dineu, peste o mie de dolari, Dorothea se uitase la ea ca la o nebună.

– Cecily, dragă, oare unde ți-e mintea? Negroteii ăia te-ar jefui înainte să cobori din mașină. Toată munca ta caritabilă produce bani pentru bieții copilași de culoare. Mulțumește-te cu asta.

Încă de la revolta care avusese loc în Harlem în 1935[28], pe când era ea în primul an de studii la Vassar, Cecily fusese conștientă de tensiuni. De multe ori fusese tentată s-o întrebe pe Evelyn, servitoarea negresă pe care o avuseseră în ultimii douăzeci de ani, ce fel de viață ducea, însă regula de aur era să nu faci schimb de informații private cu servitorii. Evelyn locuia la mansardă, împreună cu restul angajaților de la bucătărie. Ieșea din casă doar duminica, iar atunci se ducea la „biserica mea“, după cum zicea ea. Archer, șoferul, și Mary, menajera, erau căsătoriți și locuiau la periferie, în Harlem. La Vassar, Cecily avusese câteva colege care cereau fățiș schimbări sociale. În multe weekenduri, prietena ei, Theodora, pleca din campus ca să se ducă la câte un miting pentru drepturi civile, care avea loc în notoriul cartier 19th Ward. Se întorcea pe furiș, intrând pe fereastra căminului un picuț înainte de miezul nopții, duhnind a fum de țigară și debordând de furie.

– Lumea are nevoie de o schimbare, șoptea ea, nervoasă, în timp ce-și trăgea cămașa de noapte pe ea. S-o fi terminat cu sclavia, dar încă tratăm o rasă întreagă de oameni de parcă ar fi mai puțin umani – îi segregăm, îi împiedicăm să progreseze. M-am săturat, Cecily...

Ianuarie era o perioadă foarte liniștită în circuitul comitetului pentru caritate, așa că Cecily stătea mai mult în casă, singură cu gândurile ei. Nici radioul nu era mai breaz, cu discursurile incendiare ale lui Hitler, care ataca Anglia și evreii „ațâțători la război“.

– Iarna lui 1939 este tare nesuferită, mormăia Cecily, care, doar ca să iasă din casă, se plimba prin ceața ce învăluia Central Park.

Dorothea era în vizită la mama ei, la Chicago. Cecily ședea, alături de taică-său, la vasta masă din salonul care dădea spre grădina înzăpezită. Se întreba dacă să-și ia inima în dinți și să-i propună ca, în astfel de ocazii, să mănânce la masa mică, din camera de zi, care era mult mai plăcută.

– Îți plac mobilele și decorațiunile în stil nou? a întrebat-o Walter, luând o gură de vin și făcând semn spre mobila modernă lustruită.

Casa din Fifth Avenue, cu impunătoarea ei fațadă de piatră orientată spre Central Park, fusese de curând renovată de Dorothea în modernul stil art deco – un stil care o dezorientase pe Cecily atunci când văzuse renovările. Părea că, oriunde se uita, își vedea reflexia într-una dintre nesfârșitele oglinzi. Chiar îi lipsea mobila greoaie, de mahon, pe care o știa din copilărie. Singura amintire pe care o mai avea în dormitor era Horace, vechiul ei ursuleț de pluș.

– Păi, îmi plăcea cum era înainte, dar mama pare fericită cu noul aspect, a îndrăznit ea să spună.

– Așa este. Și asta-i bine.

Cum tatăl ei nu a mai spus nimic, Cecily a decis să deschidă subiectul care o preocupa.

– Papa, sunt la curent cu știrile și voiam să te întreb ceva. De ce continuă Hitler să provoace la război? Doar, în urma Acordului de la München, a obținut ceea ce a vrut, nu?

– Draga mea, omul ăla este un psihopat în cel mai adevărat sens al cuvântului, a spus Walter, revenind cu picioarele pe pământ. Cu alte cuvinte, nu simte nici vinovăție, nici rușine, și este foarte puțin probabil să adere la orice acord ar semna.

– Așadar, este posibil să izbucnească războiul în Europa?

– Cine știe?

Walter a ridicat din umeri.

– Cred că depinde de cum bate vântul în mintea lui Hitler. Poate că ai observat că economia germană înflorește. A reușit s-o salveze, așa că își permite un război, dacă asta își dorește.

– Totul se reduce la bani, nu?

Cecily a suspinat, jucându-se cu antricotul de miel.

– Multe, nu totul. Și? Tu ce planuri ai astăzi?

– Nimic. Absolut nimic, a răspuns ea.

– Nu iei masa cu nici una dintre prietenele tale?

– Papa, majoritatea prietenelor mele sunt măritate, însărcinate sau deja mame.

– Fără îndoială, vei fi în aceeași situație curând, a consolat-o el.

– Personal, nu prea cred. Papa?

– Da, Cecily?

– Ăăă… mă întrebam, având în vedere că nu mă voi căsători prea curând, dacă nu m-ai lăsa să mă... Cecily a înghițit în sec. ...angajez. Poate că ai un post la bancă pentru mine?

Walter și-a șters mustața cu șervetul, l-a împăturit frumos și l-a așezat lângă farfurie.

– Cecily, am mai discutat asta de câteva ori. Iar răspunsul este „nu".

– Dar de ce? În tot New Yorkul femeile lucrează! Nu așteaptă să apară vreun bărbat de care să se îndrăgostească! Am o diplomă și vreau s-o folosesc. Chiar nu am ce face la bancă? Ori de câte ori ne întâlnim ca să luăm masa de prânz, văd fete care ies din clădire, așa că ceva fac ele acolo.

– Ai dreptate. Dactilografiază toată ziua scrisorile directorilor, umezesc plicuri cu limba, lipesc timbre și le trimit la poștă. Asta vrei?

– Da! Cel puțin aș face ceva util.

– Cecily, știi la fel de bine ca și mine că nici una dintre fiicele mele nu ar putea lucra ca dactilografă la bancă. Și eu, și tu ne-am face de râs. Fetele astea vin dintr-un cu totul alt mediu.

– Știu asta, Papa, dar nu-mi pasă de „mediu". Vreau să… fac ceva cu timpul meu.

Cecily simțea cum îi dădeau lacrimile de frustrare.

– Draga mea, înțeleg că te-a rănit și te-a destabilizat trădarea lui Jack, dar cu siguranță că o să apară altcineva curând.

– Dar dacă nu *vreau* să mă căsătoresc?

– Atunci o să rămâi fată bătrână, cu o droaie de nepoți și nepoate. Privirea lui Walter trăda un amuzament binevoitor. Ți se pare ispititor?

– Nu… da, adică în momentul ăsta chiar nu-mi pasă, Papa! Dar ce rost a avut să-mi permiți să studiez la o facultate, dacă nu mă pot folosi de ea?

– Cecily, învățătura ți-a lărgit orizontul, te-a ajutat să stăpânești o mulțime de subiecte pe care să poți să le abordezi la dineuri.

– Of, parcă ești mama! Cecily și-a luat capul în mâini. De ce să nu-mi folosesc diploma într-un mod mai productiv?

– Cecily, înțeleg cum este să nu poți urma calea la care visezi. Am studiat economia la Harvard doar pentru că așa a făcut bunicul meu. Înaintea lui, tot asta au făcut Dumnezeu știe câți „stră-stră“ din familie. După ce am absolvit, nu voiam decât să călătoresc prin lume și să-mi câștig existența din orice altceva în afară de comerț. Cred că mă vedeam un soi de mare vânător alb, sau ceva de felul ăsta, a chicotit el, melancolic. Desigur că, atunci când i-am spus tatei ce aveam de gând, s-a uitat la mine ca la un nebun și m-a refuzat. În consecință, a trebuit să-i calc pe urme la bancă și să intru în consiliul de administrație.

Cecily s-a uitat la tatăl ei, care a tăcut și a băut o gură generoasă de vin.

– Crezi că mie îmi place ceea ce fac? a întrebat-o el.

– Așa am crezut, Papa. Cel puțin, tu muncești.

– Dacă se poate numi așa. În realitate, mă întâlnesc cu clienți, îi scot la masă la prânz și la cină, îi fac să se simtă bine, iar fratele meu mai mare, Victor, este cel care încheie toate contractele. Eu sunt doar un asociat fermecător. Și nu uita că, de când cu criza, trăim vremuri mult mai grele.

– Dar banca a supraviețuit, nu? Avem destui bani, nu-i așa?

– Da, dar trebuie să înțelegi că gospodăria noastră nu a avut de suferit mulțumită averii moștenite de mama ta, nu mulțumită mie. Îți înțeleg frustrarea, dar nimic nu este perfect – viața este o provocare, așa că trebuie să profităm de orice ni se oferă. Cel puțin, când te vei mărita și vei avea casa ta, vei dibui pe loc orice angajat care încearcă să te păcălească, a spus el zâmbind. Destinul tău este să fii soție, iar al meu – să mă uit la Victor cum duce de râpă banca familiei. Dacă ai terminat, o s-o rog pe Mary să aducă desertul.

Pe măsură ce treceau zilele mohorâte, Cecily se gândea mult la discuția neobișnuit de onestă pe care o avusese cu tatăl ei. Își dăduse seama atunci că acesta se simțea emasculat de mult mai bogata lui soție. Casa lor din Fifth Avenue fusese moștenită de Dorothea de la bunicul matern al lui Cecily, după care aceasta din urmă fusese botezată. Cecil H. Homer fusese unul dintre primii producători americani de pastă de dinți la scară industrială. În consecință, făcuse avere. Soția lui, Jacqueline, divorțase de Cecil pe când Dorothea era mică, trecând drept motiv în documente „abandonul“, ceea ce, spre amuzamentul lui Jacqueline, însemna că Cecil o părăsise pentru un tub lung și subțire plin cu pastă albă, mentolată, și nu

pentru altă femeie. La treisprezece ani, Dorothea devenise unica moștenitoare a averii tatălui, după ce acesta murise în urma unui infarct survenit pe când se afla la birou. La vârsta de douăzeci și unul de ani, Dorothea devenise moștenitoarea legală a casei din Fifth Avenue, a unei mari moșii aflate în Hamptons, a unor depozite impresionante de bani peșin și a unor investiții făcute peste hotare.

Curând după aceea, ea se căsătorise cu Walter Huntley-Morgan. Walter era de familie excelentă, dar rolul de a conduce banca familiei îi revenise fratelui mai mare, în vreme ce Walter era un „bun asociat“, după cum spunea el, melancolic.

Numai că, oricât încerca să-și spună că tatăl ei avea dreptate, că viața chiar era o provocare ce trebuia înfruntată, Cecily nu știa decât că nu *întâlnea* nici o provocare și că putea să-și piardă mințile de plictiseală. Mai știa și că, oricât de mohorât era ianuarie, întotdeauna se întâmpla ceva în cercul ei din New York, doar că pe tipsia de argint din vestibul nu apăruse nici o invitație la masă sau la ceai. Și, uitându-se la pagina socială din *New York Times*, și-a dat seama, în cele din urmă, care era motivul: era de neconceput ca o fostă logodnică și una actuală să fie invitate la aceleași evenimente, iar Patricia Ogden-Forbes câștigase afecțiunea celor din cercul ei. Până și cele mai apropiate prietene păreau s-o fi abandonat pe Cecily.

Într-o zi, la amiază, Cecily a luat o gură de burbon din decantorul de pe bufetul din salon și a sunat-o pe cea mai veche și mai apropiată prietenă, Charlotte Amery. A vorbit cu menajera, care s-a dus s-o caute pe Charlotte, iar apoi a revenit cu informația că aceasta „avea treabă“.

– Dar este urgent! a insistat Cecily. Vă rog să-i spuneți să mă sune imediat ce poate.

Au mai trecut două ore până să-i spună Mary, menajera lor, că tocmai sunase Charlotte.

– Bună, Charlotte, ce mai faci?

– Bine, draga mea. Tu?

– Păi, știi și tu, pe mine m-a părăsit frumosul meu logodnic, iar în Europa probabil că începe războiul, a chicotit Cecily.

– Of, Cecily, îmi pare foarte rău!

– Lasă, Charlotte, glumeam și eu. N-am nimic, zău!

– O, ce mă bucur! Cred că ți-e greu din cauza lui Jack.

– Nu-i cea mai mare fericire, dar uite că am supraviețuit. Mă gândeam că nu mai aveam vești de la tine de multă vreme. Ce-ar fi să ne vedem mâine? Bem un ceai bun la Plaza. Acolo găsești cele mai bune brioșe din oraș.

– O, mi-e teamă că nu pot. Rosemary dă o mică petrecere. Se pare că prietena ei din Anglia o să stea o vreme în vizită și cu toatele o să învățăm să jucăm bridge!

Cecily a înghițit în sec. Rosemary Ellis era, fără doar și poate, regina societății din generația lor. Până de curând, fusese prietena lui Cecily.

– Înțeleg. Bine, poate săptămâna viitoare?

– Nu am agenda la mine, dar ce-ar fi să te sun luni, ca să vedem cum facem?

– Ce idee bună! a răspuns Cecily, nelăsând să-i tremure glasul.

În societatea din New York, nimic nu era spontan. Fiecare programare la coafor, croitor și manichiură, darămite o întâlnire cu un prieten, trebuia stabilită și notată în agende cu câteva săptămâni înainte. Charlotte nu avea de gând s-o sune lunea următoare.

– Bine, excelent! a îngăimat Cecily. Pa!

A trântit receptorul și a izbucnit în lacrimi.

O oră mai târziu, zăcea pe pat, cu ochii în tavan, căci nici să citească nu-i venea. Evelyn a bătut la ușă.

– Mă scuzați, domnișoară Cecily, m-a trimis Mary să vă spun că așteaptă o doamnă și un domn în vestibul. Voiau să vorbească cu mama dumneavoastră, așa că Mary le-a zis că-i plecată. Doamna aceea zicea că vrea să vă vadă și pe dumneavoastră.

Evelyn a traversat camera și i-a dat o carte de vizită lui Cecily, care a citit-o și a oftat. Nașa ei, Kiki, era la parter. Îi venea să se prefacă bolnavă, dar știa că mama nu ar fi iertat-o în veci dacă nu o primea pe vechea ei prietenă.

– Condu-i în salon și spune-le că vin în zece minute. Trebuie să mă aranjez.

– Dar nu este aprins focul, domnișoară Cecily.

– Păi, atunci aprinde-l, Evelyn.

– Da, domnișoară.

Cecily s-a dat jos din pat și s-a privit în oglindă. Și-a periat părul enervant de cârlionțat și s-a gândit că semăna mai degrabă cu Shirley Temple decât

cu Greta Garbo, după care și-a netezit bluza și fusta, s-a încălțat, s-a dat cu puțin ruj și a coborât ca s-o întâmpine pe Kiki.

– Drrraga mea! a exclamat Kiki, torcând ca o pisică și îmbrățișând-o pe Cecily. Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc.

– Nu prea pari să faci bine, scumpo! Ești trasă la față și palidă precum cerul din Manhattan.

– Sunt și puțin răcită, dar îmi trece curând, a mințit Cecily.

– Nu pot spune că mă mir. În fond, Manhattanul este un frigider în perioada asta, și încă unul gol.

Kiki a râs, cutremurându-se și strângându-și haina de nurcă pe ea, în timp ce se îndrepta spre șemineu, unde se făcuse focul. A scos un portțigaret din poșetă.

– Trebuie să recunosc că admir gustul îndrăzneț al mamei tale în materie de design. Art deco nu este pentru toată lumea. A făcut semn spre salonul care avea un întreg perete acoperit cu oglinzi. Ți-l amintești pe Tarquin, nu? a întrebat ea, după ce, aparent, uitase de prezența frumosului bărbat cu care dansase Cecily de Revelion, în urmă cu două săptămâni.

El încă nu-și scosese paltonul de tweed. Chiar și cu focul făcut, temperatura din salon era extrem de scăzută.

– Sigur că da, a spus Cecily zâmbind. Ce mai faci, Tarquin?

– Bine, mulțumesc, Cecily.

– Doriți ceva? Ceai? Cafea?

– Știi, cred că ne trebuie niște brandy ca să ne încălzim. Tarquin, fii amabil!

Kiki i-a făcut semn cu mâna spre decantoarele de pe bufet.

– Desigur, a încuviințat Tarquin. Vrei și tu, Cecily?

– Păi…

– Ei, haide, brandy-ul e medicinal, mai ales ca leac la răceală, nu crezi, Tarquin?

– Ba bine că nu.

„Dar poate nu la două și jumătate după-amiaza“, și-a spus Cecily.

– Și? Unde a plecat maică-ta? Sper că undeva la căldură, a spus Kiki.

– Nu, de fapt s-a dus la Chicago, ca s-o vadă pe mama ei, adică pe bunica.

– O femeie înfiorătoare, Jacqueline, asta, a comentat Kiki, așezându-se pe paravanul protector, garnisit cu piele, din fața șemineului. Extrem de

bogată, desigur, a adăugat ea în timp ce Tarquin le oferea câte un pahar cu brandy. Era rudă cu familia Whitney, să știi.

– Habar n-am cine sunt ăștia, a spus Tarquin, oferindu-i lui Cecily fotoliul de lângă foc și așezându-se pe cel așezat în fața ei, în timp ce Kiki continua să troneze pe paravan.

– Iartă-mă, mi-e teamă că nu sunt la curent în privința membrilor de vază ai societății americane.

– Să zicem, doar, că dacă am fi în Anglia, familiile Vanderbilt și Rockefeller s-ar lupta pentru tron, în timp ce familia Whitney s-ar uita de pe margine, ca să-și dea seama pe cine să favorizeze, a spus Kiki râzând.

– Să înțeleg că bunicii lui Cecily îi curge în vine sânge nobil american?

– Absolut, dar oare nu este totul o mare farsă? Cecily, draga mea, mare păcat că nu-i maică-ta acasă! Plec din Statele Unite la sfârșitul lunii și voiam să-i propun să vină cu mine în Kenya. Și, desigur, să te ia și pe tine. Ți-ar plăcea la nebunie. Cerul este mereu albastru, vremea e caldă, iar sălbăticiunile sunt adorabile.

– Kiki, înțeleg că tânjești să te întorci acolo. Dar, Cecily, în Kenya nu este tocmai așa cum zice ea, a întrerupt-o Tarquin. Da, cerul este albastru, dar mai și plouă – Doamne, toarnă cu găleata! – iar animalele pot fi mai puțin adorabile dacă te privesc ca pe hrana lor.

– Tarquin, nu s-ar întâmpla așa ceva la Mundui House! Draga mea Cecily, tu și mama ta trebuie neapărat să veniți și să vedeți cu ochii voștri.

– Ești amabilă, dar mă cam îndoiesc că mama este pregătită s-o lase singură pe sora mea, Mamie, înainte să nască.

– Ei, zău așa, femeile nasc în fiecare zi, chiar și eu am adus pe lume trei copii! Cu puțin timp în urmă, am intrat în bucătăria de la Mundui House ca să dau instrucțiuni pentru dineul a cărui gazdă eram, și am dat peste una dintre servitoarele mele, care stătea pe vine, cu capul copilului ieșit dintre picioare. Desigur, am chemat ajutoare, dar, până să vină cineva, copilul ieșise cu totul și zăcea în praf, urlând de mama focului, încă legat cu cordonul ombilical.

– Măi, să fie! a exclamat Cecily. A supraviețuit copilul?

– Bineînțeles. Una dintre rudele mamei a tăiat cordonul, a luat copilul în brațe și a dus-o pe mamă să se odihnească. A doua zi era pe picioarele ei, în bucătăria mea. Cred că în prezent se face prea multă zarvă pe tema asta. Nu-i așa, Tarquin?

– Sincer să fiu, nu m-am gândit niciodată la un astfel de subiect, a răspuns el, verde la față, luând o gură de brandy.

– Mă rog, Cecily, ideea este că tu și mama ta trebuie musai să veniți cu mine în Kenya. Plec la sfârșitul lui ianuarie, după ce mă întâlnesc la Denver cu avocații răposatului meu soț, așa că aveți timp să vă pregătiți. Unde este toaleta?

– Pe coridor, la dreapta. Cecily s-a ridicat. Îți arăt.

– Mi-am găsit calea în brusă, cred că mă descurc până la toaletă, a spus Kiki zâmbind, iar apoi a ieșit, ca o boare, din cameră.

– Așadar, Cecily, ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut? a întrebat Tarquin.

– Nu multe. După cum spuneam, am fost răcită.

– Ei bine, o excursie în Kenya te-ar pune pe picioare de îndată. Nu ți se pare interesantă ideea?

– Sincer vorbind, nu știu. Am fost în Europa, desigur. La Londra, în Scoția, la Paris și la Roma, dar acolo nu există lei. Chiar dacă mi s-ar părea interesant, știu că mama nu o va lăsa singură pe Mamie, orice ar zice Kiki. Băștinașii din Kenya sunt… prietenoși? a întrebat Cecily.

– Majoritatea celor pe care i-am întâlnit, da. Mulți dintre ei lucrează pentru noi, în armată, iar kikuyu îi sunt devotați lui Kiki.

– Kikuyu?

– Un trib local din Naivasha și împrejurimi.

– Prin urmare, nu au sulițe și nu poartă pânze înfășurate peste... șolduri?

Cecily a roșit.

– Cei din tribul masai, da, dar ei trăiesc în savană, având grijă de vitele lor. Nu te deranjează, dacă n-o faci nici tu.

Kiki a intrat în cameră legănându-și poșeta ale cărei barete și le înfășurase pe degetele ei albe și elegante.

– Prin urmare, ai izbutit s-o convingi pe Cecily să vină cu mine?

– Nu știu. Am izbutit?

Ochii căprui ai lui Tarquin au sclipit privind-o pe Cecily.

– Cu siguranță că sună mult mai interesant decât New Yorkul, dar...

– Scumpo...

Kiki a pus mâna pe brațul lui Tarquin.

– Trebuie să plecăm, altfel întârzii la ceaiul familiei Forbes, și doar știi cât sunt ei de punctuali!

– Eu plec mâine în Africa, a spus Tarquin ridicându-se. Săptămâna asta trebuie să mă întorc la bază, dar sper să te gândești, să vii în Kenya și să ne revedem curând acolo, Cecily.

– Iar eu mă voi întoarce ca să nu-ți dau pace până când te hotărăști s-o faci, a spus Kiki râzând, în timp ce Tarquin ținea ușa deschisă pentru ea.

Cum au plecat, Cecily s-a așezat pe paravanul șemineului și și-a sfârșit de băut brandy-ul, cu gândul la oferta lui Kiki. De Revelion crezuse că invitația fusese făcută din simplă politețe, nicidecum că ar fi fost o propunere serioasă.

– Africa, a pronunțat ea, lent, trecându-și degetul peste buza paharului.

S-a ridicat brusc, după care și-a luat mantoul și pălăria din dulapul aflat în vestibul. Ajunsă afară, s-a îndreptat spre bibliotecă, grăbindu-se să ajungă înainte de ora închiderii.

În seara aceea, la cină, Cecily i-a prezentat tatălui ei propunerea lui Kiki.

– Ce părere ai, Papa? M-ar lăsa mama să mă duc acolo fără să mă însoțească?

– Ce părere am? Walter a lăsat din mână paharul de burbon și și-a unit vârfurile degetelor, cu palmele depărtate, ca să chibzuiască. Aș vrea să vin eu cu tine în locul mamei tale. Am tânjit dintotdeauna să văd Africa. Poate că o vizită la Kiki este exact ceea ce-ți trebuie ca să uiți de Jack și să-ți vezi de viață. Tu ești fiica mea cea specială, a adăugat Walter, ridicându-se și sărutând-o pe creștet. Așa, am întâlnire la club. Spune-i lui Mary că mă întorc înainte de ora zece. O să vorbesc cu mama ta după ce se întoarce de la Chicago. Noapte bună, draga mea!

Cum a plecat tatăl ei, Cecily a urcat, s-a întins pe pat și a deschis cele trei cărți pe care le împrumutase de la bibliotecă. Erau nenumărate desene, picturi și fotografii cu băștinași negri și cu albi care se făleau lângă leșurile leilor sau țineau în fiecare mână câte un colț de fildeș imens. Cecily s-a cutremurat la vederea lor, dar în același timp a trecut-o și un fior de entuziasm la gândul de a vizita ceea ce părea a fi un tărâm glorios și neîncătușat. Un tărâm unde nu ar fi știut nimeni cine era, sau că Jack Hamblin rupsese logodna cu ea.

– Cecily, după ce ești gata, poți să ni te alături, mie și mamei tale, în salon? a întrebat tatăl ei.

Cecily tocmai intrase în vestibul și își scutura fulgii de nea de pe palton. Fusese plecată toată ziua, mai întâi la coafor, iar apoi, după-amiază, la Mamie.

– Sigur, Papa! Vin numaidecât.

I-a dat paltonul lui Mary, iar apoi s-a dus la toaleta de la parter și s-a aranjat, privindu-se în oglindă. A intrat în salonul luminat de sclipirile unui foc viu. A observat că, în vreme ce o întâmpina taică-său, mama rămăsese nemișcată, precum o stană de piatră.

– Ia loc, draga mea.

– Despre ce voiați să vorbim? a întrebat Cecily pe când Walter se așeza pe un scaun de lângă foc.

– Astăzi a venit Kiki din nou, ca să ne implore să mergem cu ea în Africa. I-am spus că nu o pot lăsa pe Mamie singură tocmai înainte să nască, însă tatăl tău consideră că ar trebui să te duci fără mine, a spus Dorothea.

– Într-adevăr, a întărit Walter. Așa cum îi explicam și mamei tale, nu este doar o ocazie să vezi ceva din lumea asta, ci și un prilej de a sta departe până când o să aibă loc nunta lui Jack, pentru ca apoi tu să-ți poți vedea mai departe de viață.

– Jack și Patricia au anunțat data? a întrebat Cecily cât a putut de calm.

– Da, se căsătoresc pe 17 aprilie. Toate ziarele au anunțat asta azi-dimineață.

– Și tu ce părere ai, mamă?

– Ei bine, sunt de acord cu tatăl tău. În următoarele câteva luni, numai despre nunta lui Jack și a Patriciei se va discuta în Manhattan, ceea ce ar putea fi cam dur pentru tine. Dar să fie ăsta un motiv să fugi în Africa? Mi se pare un loc complet necivilizat. Băștinași despuiați care aleargă de colo până colo, animale sălbatice care-ți intră în grădină... Dorothea era îngrozită. Și mai există și riscul bolilor. Walter, doar o putem trimite pe Cecily la mama mea, dacă vrea să evadeze!

Cecily și tatăl ei au schimbat o privire și s-au cutremurat imperceptibil.

– Ei bine, Kiki a reușit să supraviețuiască în ultimii douăzeci de ani și există o comunitate de emigranți bine închegată, după cum bine știi, a spus Walter.

– Știu, iar notorietatea lor mă îngrijorează mai mult decât leii, a răspuns, sec, Dorothea. Din ceea ce am citit în ziare, mi se par cu toții niște inși indecenți. Prietena aia a lui Kiki... Cum o chema?

– Alice de Janzé, a răspuns Walter. Dar asta a fost demult.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Cecily, iar apoi a observat cum se priveau părinții ei.

– Ei... Dorothea a ridicat din umeri. A fost ditamai scandalul. Alice și Kiki făceau parte dintr-o comunitate numită Happy Valley, în Kenya. Se vorbea mult despre năzbâtiile lor. Alice era căsătorită, dar avea o... relație regretabilă cu un bărbat pe nume...

– Raymund de Trafford, a răspuns Walter.

– Așa! În orice caz, Alice s-a amorezat de Raymund și a fost complet devastată atunci când acesta a refuzat s-o ia de nevastă. Așa că l-a împușcat într-un tren, în Gara de Nord din Paris, pe când își lua rămas-bun de la el, iar apoi s-a împușcat și ea. Nu a murit nici unul dintre ei, a adăugat Dorothea.

– Nemaipomenit! Cecily era de-a dreptul uluită. Alice a ajuns în închisoare?

– Nu. Sigur că a urmat un proces și că ea a fost reținută o vreme, dar, în cele din urmă, a ajuns să se mărite cu el!

– Nu!

Cecily era fascinată de o asemenea poveste desăvârșită de dragoste. Africa începea să i se pară captivantă.

– Dar toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă și sunt sigur că nu așa se poartă Kiki, a spus Walter cu fermitate. Zicea că o să aibă grijă de fiica noastră ca și cum ar fi copilul ei. Acum, Cecily, întrebarea este dacă tu vrei să mergi.

– De fapt... da, cred că da. Și nu numai din cauza nunții lui Jack, acum sunt femeie matură și pot trece peste asta. Mai degrabă mi se pare că șederea în Kenya n-ar putea să fie decât fascinantă.

– Chiar dacă o să pierzi momentul în care va naște sora ta? a întrebat Dorothea.

– Of, mamă, tu oricum o să fii alături de Mamie. Iar eu nu plec pentru totdeauna, știi asta. Doar pentru câteva săptămâni.

– Și, desigur, draga mea, Cecily poate merge să stea la Audrey câtă vreme rămâne în Anglia, în drum spre Africa, a spus Walter întorcându-se spre soția lui.

Audrey era „prietena-trofeu“ a Dorotheei, fiindcă pusese mâna pe un lord englez, pe care îl luase de bărbat cu cincisprezece ani în urmă. Ideea ca fiica

ei să stea la Audrey și să cunoască, în timpul ședерii acolo, toți tinerii bărbați burlaci din înalta societate – iată singurul lucru care o putea convinge pe Dorothea.

– Adevărat, adevărat, dar oare Cecily ar fi în siguranță pe pământ englez în perioada asta, Walter? Cu amenințarea pe care o reprezintă domnul Hitler?

– În Manhattan este în siguranță?

Walter a ridicat din sprâncene.

– Dacă vrei să fii în siguranță, nu mai ieși din casă deloc. Așadar, ne-am hotărât?

– Va trebui să iau legătura cu Audrey, ca sa văd dacă este acasă atunci când ajunge Cecily în Anglia. Șoferul ei ar putea s-o ia pe fiica noastră de la vapor. Ar putea s-o însoțească și Kiki pe Cecily în vizită la Audrey. Kiki și Audrey se cunosc de când locuiau la Paris, a gândit Dorothea cu voce tare.

Water i-a aruncat o privire fiicei sale și i-a făcut, discret, cu ochiul.

– Ei bine, dacă nu aveți nici o problemă în legătură cu plecarea mea, atunci așa voi face, a spus Cecily. Da, mă duc, a spus ea dând din cap cu hotărâre.

Pentru prima oară în ultimele săptămâni, pe fața lui Cecily s-a înfiripat un zâmbet firesc.

Întrucât lui Cecily îi mai rămăseseră doar două săptămâni și câteva zile ca să se pregătească de plecare, ea și Dorothea erau ocupate să cumpere toate cele necesare călătoriei: îmbrăcăminte elegantă pentru ședерea de o săptămână la Audrey, rochii de vară, bluze de bumbac și de muselină (pe care trebuia să le lucreze o croitoreasă, dat fiind că se aflau în toiul iernii), fuste și chiar pantaloni scurți, la care Dorothea s-a opus.

– O, Doamne! Unde te trimitem?

A făcut o grimasă atunci când Cecily a probat pantalonii.

– Într-un loc în care este foarte cald, mamă. Așa cum e vara la Hamptons.

În ciuda constantei atitudini negativiste a Dorotheei, Cecily devenea din ce în ce mai entuziasmată în vreme ce Evelyn o ajuta să-și umple cufărul. Cu o seară înainte de plecare, au venit la cină surorile ei, împreună cu soții lor. Walter i-a oferit fiicei lui un aparat de fotografiat Kodak Bantam Special, iar surorile i-au dat un binoclu pentru „observarea bărbaților“, după cum spunea Priscilla.

– Să ai mare grijă, soră dragă, a spus Mamie pe când stăteau în salon, după masă. Sper ca la întoarcerea ta să-ți pot prezenta un nepot sau o nepoată.

– Să te întorci cu bine, a spus Hunter, sărutând-o de rămas-bun.

– Și, preferabil, căsătorită! a strigat Priscilla de pe verandă.

– O să fac tot posibilul! a strigat și Cecily, în timp ce oaspeții se făceau nevăzuți în ninsoarea nopții.

Capitolul 11

Anglia
Februarie 1939

Pe măsură ce vaporul se apropia de portul din Southampton, Cecily a observat, destul de decepționată, că Anglia era la fel de mohorâtă și de cenușie ca și Manhattanul pe care-l lăsase în urmă. Și-a potrivit noua pălărie, și-a pus etola de blană pe umeri, iar stewardul a venit să-i ia bagajele.

– Vă așteaptă cineva, domnișoară?

– Da.

Cecily a scos din poșetă cartea de vizită cu numele șoferului care, spera ea, fusese trimis de la Woodhead Hall ca s-o ia din port.

– Mulțumesc, domnișoară. Rămâneți în cabină deocamdată, fiindcă afară este un ger de crapă pietrele. Vin eu să vă iau după ce parchează mașina.

– Mulțumesc, domnule Jones. Mi-ați fost de mare ajutor.

Cecily i-a dat un bacșiș generos, de cinci dolari, iar tânărul a roșit și a dat din cap în semn de mulțumire.

– A fost o plăcere să am grijă de dumneavoastră, domnișoară Cecily, zău așa. Poate că ne reîntâlnim pe drumul dumneavoastră de întoarcere.

– Da, așa sper și eu.

Stewardul a închis ușa cabinei, iar Cecily s-a dus să șadă pe scaunul de lângă hublou. Știa că, de îndată ce sosea la Woodhead Hall, trebuia să

telefoneze acasă și să le spună părinților că ajunsese cu bine. Cu o săptămână înainte, ultimele douăzeci și patru de ore de dinainte de plecarea din New York fuseseră haotice. Servitoarea lui Kiki sunase în dimineața plecării, ca să le spună că stăpâna ei se îmbolnăvise de bronșită. Medicul ei o avertizase pe Kiki că putea face pneumonie dacă nu rămânea la pat câteva zile. Cecily ar fi așteptat bucuroasă ca aceasta să se facă bine, dar Dorothea, care organizase vizita la Woodhead Hall, nu fusese de acord.

– Kiki zice că doctorul a asigurat-o că va putea pleca într-o săptămână, ceea ce înseamnă că vă întâlniți în Anglia ca să luați avionul spre Kenya. Cecily, poți merge în continuare la Audrey și la familia ei. Audrey a făcut planuri special pentru venirea ta.

Așa că Cecily plecase singură din New York și, încântată de ideea de a călători de una singură, gustase din plin drumul de câteva zile cu vaporul. Mai mult ca orice, călătoria îi sporise încrederea în sine, fiind obligată să converseze cu străini la masă și mai apoi să accepte invitații la jocuri de cărți (la care se pricepea foarte bine). Cel puțin trei tineri încercaseră s-o cucerească. Era ca și cum, departe de Manhattan, într-un loc în care nimeni nu știa cine era, putea, în sfârșit, să fie ea însăși.

Domnul Jones a ciocănit, iar apoi și-a vârât capul pe ușă.

– Vi s-au verificat documentele și a sosit mașina, a spus el, dându-i pașaportul înapoi lui Cecily. Am pus cufărul în portbagaj, domnișoară. Sunteți gata?

– Da, mulțumesc, domnule Jones.

De îndată ce a coborât pe pasarelă, a izbit-o un vânt rece. Ceața densă învăluia totul în jur. Șoferul a ajutat-o să se urce în Bentley și a pornit motorul.

– Stați comod, domnișoară? a întrebat el după ce Cecily s-a așezat pe bancheta bombată, de piele. Mai aveți niște pături, dacă vă trebuie.

– Nu-mi trebuie nimic, mulțumesc. Cât avem de mers?

– Depinde de ceață, domnișoară, dar cred că în două-trei ore ajungem la Woodhead Hall. Aveți un termos cu ceai fierbinte, dacă sunteți însetoșată.

– Mulțumesc, a repetat Cecily, întrebându-se ce însemna „însetoșat“.

Drumul a durat, de fapt, mai bine de trei ore, de-a lungul cărora Cecily a tot moțăit, ceața împiedicând-o să vadă mare lucru din peisajul englezesc. Mai fusese în Anglia împreună cu părinții ei, ocazie cu care Audrey îi găzduise pe toți la marele ei conac londonez din Eaton Square, după care

plecaseră mai departe la Paris. Cecily spera ca vremea să se schimbe puțin, ca să vadă și ea ceva din faimosul peisaj rural englezesc. Dorothea își vizitase prietena la vasta moșie din West Sussex a acesteia și declarase că locul era „întru totul frumos“. Dar atunci când mașina a intrat pe porțile mari, iar șoferul a anunțat-o că ajunseseră, era aproape întuneric. Cecily a văzut numai conturul enormului conac gotic, misterios, cuibărit în lumina ce scădea înapoia lui. Apropiindu-se de ușa străjuită de o arcadă impunătoare, Cecily a suspinat, dezamăgită, observând fațada placată impecabil cu cărămidă roșie. Nu semăna cu nici una dintre casele din cărțile lui Jane Austen, care erau din piatră, pe când cea pe care o avea înaintea ochilor părea desprinsă din poveștile lui Edgar Allan Poe.

Un bărbat cu înfățișare solemnă a deschis ușa. Cecily a crezut că acela era soțul lui Audrey, Lord Woodhead, dar omul s-a prezentat ca majordom. Musafira a pătruns într-un vestibul imens, în care piesa de rezistență era o scară impresionantă, dar cam urâtă, din lemn de mahon.

– Dragă Cecily! Audrey, frumoasă și vivace, așa cum și-o amintea Cecily, i-a ieșit în întâmpinare și a sărutat-o pe ambii obraji. Cum a fost drumul? Urăsc din tot sufletul să traversez oceanul, tu, nu? Toate valurile acelea imense îmi tulbură digestia. Haide să-ți arăt camera ta, probabil că ești complet epuizată. I-am cerut servitoarei să-ți facă focul, dragul de Edgar se cam zgârcește atunci când vine vorba de încălzire.

Instalată în camera ei, Cecily și-a încălzit mâinile la foc, privind patul monumental, cu baldachin. Aerul din încăpere era de-a dreptul înghețat, iar ea s-a bucurat că maică-sa o prevenise în privința temperaturii din casele rurale englezești, așa că o pusese să-și ia niște izmene și maiouri care s-o ferească de frig.

Deși Audrey pretinsese că musafira ei era obosită după ce străbătuse un drum atât de lung, Cecily se simțea într-o formă perfectă. Odată ce camerista i-a despachetat hainele „de Anglia“ și i-a scos din bagaje rochia de seară, ca s-o pregătească pentru cină, Cecily a înșfăcat o jachetă de lână și a îmbrăcat-o, iar apoi a deschis ușa și s-a uitat pe coridor. A cotit la stânga și, până să ajungă la capăt, numărase deja douăsprezece uși. A trecut din nou pe lângă camera ei, după care a cotit la dreapta, spre celălalt capăt.

– Douăzeci și patru de uși, a oftat ea, întrebându-se cum de țineau minte servitoarele a cui era fiece cameră în parte, căci ușile nu erau numerotate, ca la hotel. S-a întors în camera ei, unde servitoarea aținea focul.

– Am pus rochia în garderob, domnișoară, e gata pentru diseară.

– Garderob?

– Da, ăla de colo, a spus fata arătând spre șifonier. V-am pregătit și baia alături, domnișoară, dar este cam friguleț acolo, așa că în locul ’mneavoastră m-aș scălda iute, înainte să înghețe apa, și m-aș întoarce ca să mă încălzesc la foc.

– Bine, mulțumesc.

– Să vă ajut cu părul, domnișoară? Eu i-l aranjez stăpânei de cele mai multe ori, mi-s cercată, zău așa.

– Ești amabilă, dar mă descurc singură. Cum te cheamă?

– Doris, domnișoară. Mă întorc mintenaș, de cum isprăviți baia.

Debusolată, Cecily s-a dezbrăcat și și-a pus pe ea halatul, ca să se ducă la baie. Doris parcă vorbea o limbă străină, dar nu se înșelase în privința frigului sau a apei reci. Cecily a intrat și a ieșit cât de repede a putut. Tocmai se întorcea în cameră, când a zărit un tânăr – cam de vârsta ei – venind spre ea pe coridor.

Având în vedere experiența ei cu Jack, Cecily nu prea avea chef să flirteze cu nimeni. Dar atunci când tânărul acela și-a ridicat privirea spre ea și i-a zâmbit, i s-a întețit pulsul. De sub bretonul negru și lucios, mult prea lung pentru un bărbat, o studiau niște ochi mari și căprui, cu gene dese, ca de fată.

– Bună, a spus el când a ajuns lângă ea. Pot să întreb cu cine vorbesc?

– Sunt Cecily Huntley-Morgan.

– Nu, zău? Și ce anume faci aici?

– O, mama mea și Lady Woodhead sunt vechi prietene. Eu sunt găzduită aici vreme de câteva zile, iar apoi plec în Kenya.

Cecily și-a dus mâna la decolteu, simțindu-se golașă în capotul subțire cu care se îmbrăcase după baie.

– Africa, serios? a întrebat tânărul, cu un zâmbet. Măi, măi! Eu sunt Julius Woodhead. I-a întins mâna. Încântat de cunoștință.

– Asemenea.

Cecily i-a strâns mâna și a avut senzația stranie că un curent tocmai îi străbătuse brațul.

– Ne vedem la cină! a strigat el în timp ce trecea agale pe lângă ea. Se pare că iar mâncăm fazan, ai grijă la alice.

– Ăăă... bine, o să am, a răspuns Cecily fără să aibă habar la ce se referea el.

Julius a dispărut într-un dormitor a cărui ușă se profila în depărtare, pe coridor. Lui Cecily îi tremura mâna în vreme ce deschidea ușa camerei ei, după care a închis-o și s-a dus la foc.

– Julius Woodhead... a șoptit ea. Doar nu este unul dintre copiii lui Audrey!

Mai întâi, ea nu știa dacă Audrey avea sau nu copii. În al doilea rând, tânărul purta un pulover vechi de lână, cu găuri mari cât inelul cu sigiliu al tatălui ei.

– Doamne! a exclamat Cecily, făcându-și vânt ca să-și răcorească fața care i se înroșise brusc.

S-a ridicat ca să se ducă la sertarul cu lenjerie și a hotărât, în cele din urmă, să-i ceară lui Doris să-i aranjeze părul pentru cină.

– Bun-venit, draga mea! i-a urat Audrey lui Cecily în timp ce aceasta din urmă intra în salonul vast, pe lângă care cel al părinților ei arăta ca o casă de păpuși. Vino lângă foc! Audrey s-a apropiat și a luat, de pe tava întinsă de un servitor care stătea nemișcat, un cocktail pe care i l-a oferit lui Cecily. Mă bucur să te văd îmbrăcată în catifea, ține mai cald decât satinul sau mătasea. Luna viitoare instalăm încălzirea centrală. I-am spus lui Edgar că, altfel, refuz pur și simplu să mai petrec o iarnă în casa asta.

– Mi-e bine, Audrey. Ești foarte amabilă că mă găzduiești.

– Da, păi... Audrey a gesticulat vag spre oaspeții din încăpere. Din păcate, începutul lui februarie nu este culmea sezonului social aici. Majoritatea au plecat în țări calde sau schiază la St Moritz. Iar dragul de Edgar este la Londra toată săptămâna asta, așa că nu-l vei cunoaște, dar am făcut tot ce-am putut. Haide să te prezint unor prieteni și vecini.

Cecily a făcut turul salonului împreună cu Audrey, dând din cap și zâmbindu-le celor adunați acolo. Era dezamăgită de faptul că doar fiul vicarului – Tristan Nu-Știu-Cum – era de-o seamă cu ea. Acesta i-a spus că venise într-o scurtă vizită ca să-și vadă părinții care locuiau într-un sat din apropiere, în timp ce se pregătea, undeva în Sandhurst, să devină ofițer al armatei britanice.

– Crezi că va începe războiul? l-a întrebat Cecily.

– Păi, așa sper, domnișoară Huntley-Morgan. Ce sens are să te pregătești pentru ceva ce nu se va întâmpla?

– Chiar îți dorești să fie război?

– Mă îndoiesc că există cineva în toată Anglia care nu consideră că *Herr* Hitler are nevoie de o chelfăneală zdravănă. Eu abia aștept să dau o mână de ajutor.

Amețită, poate, de la cele două cocktailuri pe care le băuse, ori obosită după lunga călătorie, Cecily a izbutit să scape de Tristan în cele din urmă și să se întoarcă la foc.

– Bună seara, domnișoară Huntley-Morgan! Mă bucur să văd că, pentru cină, ai pus ceva haine pe tine.

Cecily s-a întors spre Julius, care arăta de-a dreptul divin cu cravata lui neagră și care râdea, vădit amuzat.

– Dar tocmai ieșisem din baie!

– Serios? Și eu care credeam că ieșeai pe furiș din camera amantului!

– Ăăă...

Cecily a roșit toată.

– Te tachinez, a spus Julius zâmbind. Trebuie să recunosc că arăți minunat în rochia asta. Se asortează cu ochii tăi.

– Dar rochia este mov!

– Ei, da, păi nu asta le spun bărbații tot timpul femeilor? Julius a ridicat din umeri. Când o fac în mod cuviincios, da.

– Ei bine, ăsta sunt. „Necuviinciosul“ ar trebui să-mi fie porecla. Iartă-mă. Am auzit că mătușa Audrey dă această mică petrecere în cinstea ta. Se pare că ești oaspetele de onoare.

– Ce amabil din partea ei! Dar nu era nevoie s-o facă.

– Având în vedere că ești americancă, bănuiesc că o să arunci o privire în jur ca să găsești un aristocrat englez disponibil. Sunt câțiva aici, ce-i drept, dar cu toții au peste cincizeci de ani. În afară de mine, desigur, a adăugat el aruncându-i lui Cecily un zâmbet.

– Zici că Audrey este mătușa ta?

– Da, dar nu suntem rude de sânge. Răposatul meu tată era fratele mai mic al unchiului Edgar.

– O, îmi pare rău pentru pierderea suferită!

– Mulțumesc pentru condoleanțe, dar tata a murit acum douăzeci de ani, în Marele Război. Aveam un an și jumătate pe atunci.

– Am înțeles. Ai mamă?

– Am, da. Din fericire, nu este aici astă-seară. Julius s-a aplecat spre Cecily. Unchiul și mătușa mea nu o suportă.

– Și de ce, mă rog?

– Ei, pentru că, în loc să poarte doliu după ce a dat tata ortul popii în Flandra, și-a găsit un pretendent mult mai bogat decât bătrânul, dragul de el, și s-a căsătorit șase luni mai târziu. Acum trăiește în Italia.

– Ador Italia! Ce noroc pe tine să crești acolo!

– Nu, nu, domnișoară Huntley-Morgan, a spus Julius aprinzându-și o țigară. Mama nu m-a luat cu ea atunci când a fugit spre o țară cu climă mai caldă. M-a abandonat în pragul acestui mausoleu și am fost crescut de fosta bonă a unchiului Edgar. Domnișoara Naylor o chema, și ce drac de femeie!

– Așadar, locuiești la Woodhead Hall?

– Într-adevăr. Am făcut tot posibilul să mă extrag, dar asemenea bumerangului, tot aici mă întorc.

– Și cu ce te ocupi? Adică din ce îți câștigi traiul?

– Păi, în momentul de față „trai“ este un eufemism, pentru că nu prea fac nici un ban din asta, din păcate. Dar, de fapt, sunt poet.

– O, Doamne! Ar fi trebuit să aud de tine?

– Încă nu, domnișoară Huntley-Morgan, decât dacă ai fi o cititoare devotată a gazetei *Woodhead Village*, care, din pură bunătate, publică mâzgălelile mele.

În salon s-a auzit un zgomot puternic, care a răsunat vreme de câteva secunde.

– E gongul care ne cheamă la masă, domnișoară Huntley-Morgan.

– Te rog, spune-mi pe nume, a zis ea în timp ce străbăteau, împreună cu restul oaspeților, coridorul pe care bătea vântul, înainte să intre în sala de mese măreață și înghețată.

– Haide să vedem unde te-a așezat mătușa mea, a spus Julius în timp ce mergea pe lângă masă și se uita la numele scrise frumos pe cartonașele așezate în dreptul tacâmurilor. Mă gândeam eu! a spus el zâmbind. Aici stai, chiar lângă foc. Pe când eu sunt alungat în Siberia, la celălalt capăt al mesei. Nu uita de alice, a adăugat el, iar apoi a plecat de lângă ea.

Cecily s-a așezat, complet pleoștită fiindcă trebuia să stea lângă Tristan și nu lângă Julius. Pe toată durata cinei, oricât de mult se străduia să converseze cu Tristan și cu maiorul bătrân din dreapta ei, gândurile și ochii

îi zburau de-a lungul mesei, la Julius. Mânca din fazan și, în clipa în care își scotea o bucată de metal argintiu din gură, și-a ridicat privirea la el.

– Eu te-am avertizat, a murmurat el zâmbind, iar apoi și-a continuat conversația cu o femeie pieptoasă, care era, se pare, soția maiorului.

– Prin urmare, pleci în Africa? Unde anume? a răsunat vocea maiorului. Am fost și eu acolo acum câțiva ani. Fratele meu mai mic a cumpărat o fermă de vite în Kenya, undeva la vest de munții Aberdare.

– Păi, acolo mă duc. În Kenya, adică. Voi locui într-o casă de pe malul lacului Naivasha. Ați auzit de acest loc?

– Dacă am auzit?! Sigur că am auzit, draga mea! Așadar, te alături grupului din Happy Valley?

– Mi-e teamă că habar n-am. Nașa mea m-a invitat să stau o vreme cu ea.

– Și, mă rog, cine este nașa ta, dacă-mi permiți să te întreb?

– O doamnă pe nume Kiki Preston. Americancă, la fel ca mine.

– Dumnezeule mare! Obrajii rumeni ai maiorului s-au înroșit și mai tare de îndată ce el a privit-o din nou pe Cecily. Măi, măi, cine-ar fi zis, o dulceață de fată ca tine...

– O cunoașteți?

– Ei, aș minți dacă aș spune că o cunosc, pentru că nu am întâlnit-o personal. Dar desigur că am auzit de ea. La fel ca toată lumea din Kenya.

– Este faimoasă acolo?

– O, da, ea și prietena ei, Alice de Trafford, sunt ceea ce se cheamă „dame cu reputație scandaloasă“. La clubul Muthaiga din Nairobi numai despre poznele lor se vorbea. Și, desigur, despre superba Idina Sackville. Dacă aveam cu douăzeci de ani mai puțin și aș fi fost necăsătorit, sunt sigur că Idina m-ar fi putut duce pe calea pierzaniei. Într-adevăr, pe mulți alți pungași fericiți i-a abătut de la calea cea dreaptă. Petrecerile ei și ale lui Joss Errol erau legendare, să știi. Și... sunt aproape sigur că nașa ta, Kiki, a fost cea cunoscută drept „Fata cu acul de argint“.

– Cosea?

Lui Cecily i se învârtea capul.

– Sunt sigur că avea destui negrotei care să coasă în locul ei, dar...Maiorul s-a uitat lung la expresia neliniștită a lui Cecily. Draga mea, nu mă îndoiesc că erau mai mult bârfe. Și apoi, am fost acolo acum aproape douăzeci de ani. Toți cei implicați s-au lăsat de șotiile din tinerețe.

– Se pare că se distrau pe cinste.

– O, da, cred și eu! Maiorul s-a șters cu șervetul la gură. Din păcate, fratele meu nu făcea parte din acea comunitate, îl interesau mai mult vitele decât bazaconiile de la clubul Muthaiga. Și totuși, ne-am distrat câteva nopți acolo. Neapărat să-l cauți pe fratele meu în timpul șederii tale. Îți las la Audrey numele și adresa lui. Să știi că nu este greu de găsit, trebuie doar să întrebi de Bill și vei fi dusă la el.

– Ziceați că are o fermă de vite?

– Într-adevăr. Mare pezevenghi, fratele meu, a spus maiorul. Nu s-a căsătorit și pare să petreacă mult timp cu tribul masai, în savană. A fost dintotdeauna mai singuratic, încă de mic copil. Domnișoară Huntley-Morgan, povestește-mi puțin despre dumneata.

Cecily pica de oboseală atunci când a plecat, în sfârșit, ultimul musafir, iar ea a putut să-și ia rămas-bun și să urce, extenuată, scara interminabilă. Tocmai se pregătea să deschidă ușa camerei, când cineva i-a pus o mână pe umăr. A scos un țipăt și s-a întors spre Julius, care îi zâmbea larg.

– Venisem să văd dacă mai ai dinți în gură după infernalul fazan.

– Vai de mine! M-ai speriat de moarte, cum să te furișezi așa?

– Scuzele mele, Cecily, dar, înainte să te retragi, voiam să te întreb dacă nu cumva călărești.

– Ba bine că nu! Avem cai la moșia noastră din Hamptons. Îmi place la nebunie, chiar dacă nu călăresc extrem de civilizat.

– Nu prea știu cum ai putea călări „civilizat“, dar nu contează. În mod normal, ies cu calul prin Downs. Mă dezmeticește ca să mă pot apuca de lucru dimineața. Dacă ai chef să vii cu mine, mă găsești în grajd la ora șapte, mâine-dimineață. Desigur, dacă nu este ceață.

– Aș vrea, Julius, dar nu am ce purta.

– O să-i cer lui Doris să-ți dea pantaloni și cizme de călărie. Avem un garderob întreg plin cu lucruri de la oaspeții care le-au lăsat aici de-a lungul anilor. Mai mult ca sigur că o să găsești ceva pe măsura ta. Pe mâine, poate! i-a spus el zâmbind.

– Da. Noapte bună, Julius!

Zece minute mai târziu, extrem de ușurată să stea întinsă (chiar dacă salteaua era atât de îndesată cu păr de cal încât devenise rigidă), Cecily nu reușea să adoarmă și inima îi bătea cu putere ori de câte ori se ducea cu gândul la Julius.

Nu pricepea defel. Fusese sigură că avea să fie îndrăgostită de Jack toată viața, dar nicicând mintea *și* trupul ei nu reacționaseră astfel în fața unui bărbat. Julius nici măcar nu era genul ei. Blonzii i se păreau mult mai atrăgători, pe când el era brunet, arătând aproape mediteraneean. Dincolo de atitudinea lui față de ea... Cecily nu-i tolera insinuările, mai ales având în vedere că abia se cunoscuseră în acea seară. Parcă puțin îi păsa ce credea oricine despre el.

„De ce i-ar păsa? Și mai ales, de ce mi-ar păsa mie?“

Până la urmă Cecily a avut un somn agitat, visând femei ce mânuiau imense ace de cusut din argint, luptând cu sulițe împotriva băștinașilor din Kenya, și pe Julius devorat de un leu...

Cecily s-a trezit brusc și s-a ridicat. A coborât din pat și a dat fuga să tragă perdelele, ca să vadă dacă era ceață. I s-a făcut un gol în stomac când a văzut că era o dimineață senină și răcoroasă. Cât vedeai cu ochii, vasta întindere era acoperită de chiciură albă, care urma să se topească repede, desigur, având în vedere răsăritul perfect trandafiriu care trăgea cu ochiul peste șirurile nesfârșite de castani de la marginea grădinilor simetrice.

– Ar trebui să se scrie o operă despre această priveliște, a murmurat ea în timp ce auzea o bătaie în ușă. Doris a intrat, aducând o tavă cu ceai.

– Ați dormit bine, domnișoară?

– O, da, perfect, mulțumesc, Doris.

– Să vă torn?

– Nu, mă descurc singură.

– Că bine ziceți. Mergeți să călăriți? V-am ales costumul și cizmele care cred că vă vin. Sunteți mititică și aveți o siluetă superbă, domnișoară Cecily.

– Mulțumesc. Da, cred că mă duc să călăresc.

– De ce nu? Este o dimineață superbă. Doris i-a zâmbit. Mă întorc una-două cu echipamentul.

Cecily a sorbit din ceai, mult mai apos decât cel cu care era obișnuită, și și-a amintit dintr-odată că încă nu vorbise cu părinții ei, ca să-i anunțe că ajunsese cu bine în Anglia. Se întreba ce-ar fi zis maică-sa dacă ar fi prins de veste că se ducea la călărie împreună cu nepotul lui Audrey și Edgar.

– Probabil că până la întoarcerea mea ar pune la cale petrecerea de logodnă, a chicotit Cecily.

– Ce-ați spus, domnișoară? a întrebat Doris.

– Mi-am amintit că trebuie să le dau un telefon părinților mei, ca să știe că am ajuns cu bine.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Cecily. I-a sunat majordomul aseară. Haideți să vă echipăm, da?

Când Cecily a ajuns la grajduri, Julius era deja călare pe un magnific armăsar negru.

– Bună dimineața! Chiar mă întrebam dacă vii, a spus Julius aruncându-i o privire de la înălțime. Hopa, sus!

A arătat spre frumoasa iapă castanie, pe care o scotea unul dintre grăjdari.

Cecily i-a permis grăjdarului s-o ajute să încalece. Iapa a nechezat și și-a dat capul pe spate, aproape azvârlind-o pe călăreață din șa.

– Bonnie este sprintenă, Cecily. Crezi că te descurci cu ea?

Era mai mult o provocare decât o întrebare.

– O să fac tot posibilul, a spus ea, luând hățurile din mâinile grăjdarului și liniștind calul.

– Atunci, să pornim.

Cei doi au ieșit din curte. Cecily l-a urmat pe Julius pe poteca îngustă, care străbătea apoi păduricea și dădea în câmp liber. El a așteptat-o câteva clipe pentru ca ea să-l prindă din urmă.

– Stai bine în șa? a întrebat-o.

– Cred că da, dar prefer să merg mai încet o vreme, dacă nu te superi.

– Nici o problemă. Mergem prin parc în galop ușor și vedem dacă apoi te poți pune cu întinderea din Downs.

Julius a făcut un gest vag spre orizont.

– Priveliștile sunt absolut uluitoare de-acolo.

Cei doi au pornit ușor la trap, ceea ce a ajutat-o pe Cecily să prindă încredere, după care Julius a luat-o la galop, iar ea l-a urmat. Copitele lui Bonnie răscoleau țărâna frumos mirositoare. Cecily vedea chiciura sclipitoare topindu-se și câțiva ghiocei, vestitorii primăverii, scoțând capul din iarba înaltă de sub castani. Oricât de frig era, păsările se strigau între ele și Cecily se simțea, în sfârșit, ca în romanele lui Jane Austen.

– Să-mi spui dacă vrei să mergem mai încet! i-a strigat Julius.

Coada armăsarului se legăna în fața ei.

– Doar nu o să permit că oaspetele de onoare al mătușii Audrey să-și frângă gâtul cu mine de față!

Vântul aprig îi bătea în față lui Cecily. I-au dat lacrimile și a început să-i curgă nasul, dar l-a urmat, cuminte, pe Julius. Tocmai voia s-o oprească pe Bonnie, căci nu mai vedea bine, când Julius a încetinit în fața ei și a întors calul.

– Cum mere? a întrebat-o el.

– Habar n-am ce înseamnă „mere“, dar am nevoie de o batistă, a răspuns Cecily gâfâind.

– Firește.

Julius a întors calul și a venit în fața ei. A scos, apoi, o batista albă și curată din buzunarul de sus al sacoului de tweed, s-a aplecat și a dat s-o șteargă pe Cecily la ochi.

– Zău, mă descurc, a spus ea încercând să apuce batista.

– Nu-i nici o problemă, nu o să te ajut să-ți sufli nasul, a chicotit el dându-i batista.

Ea a suflat cât a putut de delicat.

– Ce ochi frumoși ai!

– Mulțumesc pentru compliment, dar în clipa asta îmi vine greu să te cred. Îmi curg lacrimile șiroaie.

– Poate mergem mâine-dimineață la Downs, cu toate că vântul este feroce în acest anotimp. Și bănuiesc că ești obișnuită cu o vreme mai caldă în America.

– Nu, este mult mai frig la New York decât aici. Doar că… s-ar putea să răcesc.

– Nu m-ar mira. Dragul meu unchi Edgar este cam avar și îți dai seama cât costă să încălzești o casă precum Woodhead Hall. Cam ridicol, dacă te gândești la faptul că ai putea trăi într-o colibă, la tropice, fără să ai nevoie de mare lucru. Haide să ne întoarcem acasă și să te pună Doris la foc, cu un ceai fierbinte în față.

– Te rog, dacă vrei să te bucuri de Downs, mă întorc singură.

– Câtuși de puțin. Pot să mă duc oricând, i-a spus el zâmbind. Tu ai o ședere scurtă aici, așa că prefer să te văd pe tine.

Cecily s-a întors, ca să nu-l lase să vadă cum roșea toată. A strâns hățurile bine și s-au întors împreună la trap, unul lângă altul.

– Și? Ea și-a dres glasul. Cum îți duci zilele aici? Bănuiesc că scrii poezie.

– Numai de-ar fi așa... a suspinat Julius. Poate că într-o zi o să fug la Paris, ca să trăiesc într-o mansardă din Montmartre. Din păcate, în mare parte din timp îl ajut pe unchiul Edgar pe moșie. Mă pregătește să preiau afacerea într-o zi, dar, precum unui armăsar recalcitrant, îmi vine greu să stau locului. Registrele mă chinuie cel mai tare. Doamne, registrele! Știi ce-i aia, nu?

– Da, desigur. Și tata își petrece mult timp din viață cu registrele.

– Viața fără registre este sublimă, numai de-aș scăpa de ele într-o zi, a chicotit Julius. Cred că dragul meu unchi Edgar și-a dat deja seama că nu am câtuși de puțin talent la matematică și la afaceri, dar, având în vedere că nu există alt moștenitor, nu are de ales și trage nădejde, crezând că într-o zi o să învăț să fac adunări. Problema este că nu mă interesează.

– O, mie-mi plac adunările! a spus Cecily aruncându-i un zâmbet.

– Extraordinar! Pe cuvânt de onoare, domnișoară Cecily, ești din ce în ce mai fenomenală cu fiecare cuvânt care îți iese pe gură. Nu am mai cunoscut o femeie care să spună că îi place matematica.

– O fi o nebunie, dar asta e, s-a apărat ea.

– Te rog să nu crezi că te criticam. Mai degrabă îmi exprimam dorința de a găsi o femeie ca tine cu care să mă însor. Și în loc să-i jur credință, ce-o mai fi însemnând și asta, i-aș oferi registrele. Am ajuns, a spus el arătând spre clădirile de care se apropiau. Îți propun să nu mai vii cu mine la grajduri, ci să intri direct în casă.

Cecily a dat să protesteze, căci orice clipă petrecută alături de noul ei prieten era una pe care avea s-o prețuiască pe veci, însă Julius deja descăleca, privind-o cu nerăbdare. A ajutat-o și pe ea să descalece, ținând-o zdravăn de mijloc chiar și după ce a lăsat-o jos.

– Ce zveltă ești, așa-i? Nu simt un gram de carne în plus pe șoldurile tale. Fugi în casă! O să vin și eu mai târziu, ca să văd cum te simți.

– Zău că mă simt bine!

Dar Julius deja încăleca și apuca hățurile iepei. A salutat-o pe Cecily și a pornit cu caii spre grajduri.

*

Cecily a fost dezamăgită că Julius nu a venit la masă. Ea și Audrey erau singure. Audrey a întrebat de Dorothea, de surori, de prieteni și de cunoștințele pe care Cecily le știa vag din cercul mamei ei. Nu-i venea să

înghită supa, care trebuia să fie una de legume, și care avea, de fapt, gust de leșie.

– Draga mea, nici nu te-ai atins de miel, a comentat Audrey în vreme ce servitoarea lua farfuriile după primul fel. Chiar că răcești!

– Este posibil, a răspuns Cecily, cu o bucățică de carne grasă și necomestibilă în gură. Mă duc sus, să mă odihnesc. Nu înțeleg cum aș putea să răcesc, este mult mai frig în Manhattan.

– Poate că așa e, dar, vezi tu, aici te prinde umezeala, a răspuns Audrey cu accent pe jumătate american, pe jumătate britanic. Julius zicea că te-ai îmbolnăvit mai devreme, probabil. O s-o trimit pe Doris la tine cu o sticlă cu apă fierbinte și cu niște aspirină. Dacă preferi să mănânci diseară în camera ta, aranjăm și asta. Din păcate, eu am o întâlnire la ora șase – sunt în consiliul local al parohiei și acolo întrunirile se târăgănează mereu. După cum ți-am spus, Edgar este la Londra și habar nu am unde se duce Julius astă-seară. Audrey a ridicat din sprâncene. Nu că absențele lui Julius ar fi ceva neobișnuit. Mă rog, vreau ca duminică să fii întreagă și sănătoasă, fiindcă dau o petrecere în cinstea ultimei seri pe care o petreci la noi. Iar acum, fugi în pat!

Sus, în camera ei, culcată în pat, Cecily privea flăcările care dansau în cămin. Nu era deloc bolnavă, în cel mai rău caz răcise ușor, însă altceva îi tăiase pofta de mâncare. A închis ochii, încercând cu disperare să adoarmă, dar nu vedea în spatele pleoapelor decât chipul lui Julius, așa cum îl zărise de dimineață, când îi șterse, tandru, lacrimile iscate de vântul puternic.

A deschis palma și a inspirat mirosul batistei pe care o strângea în mână – mirosul *lui*.

„Cecily, ești de-a dreptul ridicolă! În primul rând, nu știi nimic despre el. Apoi, pe lângă faptul că abia îți vindeci inima frântă, în cinci zile pleci în Africa și nu o să-l mai vezi niciodată“, și-a spus ea cu fermitate, punând batista în sertarul noptierei. „În seara asta vei mânca la tine în cameră și nu te vei mai gândi defel la el!“

Până la urmă, a adormit și s-a trezit pe când cerul se întuneca, anunțând lăsarea nopții. Doris a apărut din nou, aducându-i ceai.

– Dacă nu vă simțiți bine, vă sfătuiesc să nu faceți baie astă-seară, a spus camerista. E tare frig în camera aia. La ce oră să vă aduc mâncarea? Aș zice că pe la șapte, ca să vă faceți digestia, pălăvrăgea Doris, ațâțând focul.

– E foarte bine, mulțumesc.

– Am liber diseară, așa că, după ce plec, se ocupă de ’mneavoastră Ellen, fata care servește în salon. Sunați din clopoțel dacă vă trebe ceva.

– Bine. Deci diseară nu este nimeni aici? a întrebat Cecily, curioasă.

– Din câte știu eu, nu, domnișoară. Domnul Julius vine și pleacă după pofta inimii, așa că despre dumnealui nu știu.

Doris repeta cuvintele de mai devreme ale lui Audrey.

– Ce-i de făcut aici? Adică este vreun orășel în apropiere?

– Da, deși e mai mult de-atât. Haslemere are prăvălii și cinema, acolo merg diseară, cu Betty. Vedem *Aventurile lui Robin Hood*, cu Errol Flynn. Dacă nu mai aveți nevoie de nimic, îi spun lui Ellen să vă aducă cina la ora șapte.

– Seară frumoasă și să te distrezi, Doris!

– Da’ cum nu, domnișoară! Însănătoșire grabnică!

Cum a plecat Doris, Cecily a luat *Marele Gatsby*, cartea pe care, fiind cu gândurile împrăștiate în ultimele săptămâni, nu reușise s-o termine – și s-a pus să citească, lângă foc. Nu voia *deloc* să se gândească că era posibil ca Julius să fie prin casă, dar *deloc*…

La șapte fix a bătut cineva la ușă și s-a ivit Ellen cu tava promisă. Supă, un ou fiert și felii subțiri de pâine cu unt. Chiar dacă i-ar fi fost foame, pentru Cecily mâncarea nu arăta deloc apetisant. A pipăit oul, bănuitoare. Era tare ca piatra. Tocmai lua o gură de supă călâie, când a mai bătut cineva la ușă. Înainte ca ea să apuce să zică ceva, s-a deschis ușa.

– Bună seara, Cecily. Am auzit că mănânci în camera ta și, cum mă pregăteam să fac la fel, mi-am zis să ne plângem împreună de halul în care gătește bucătăreasa. Iată-l pe Julius, cu o tavă identică în mâini! Te deranjează tare dacă intru?

– N-nu, sigur că nu.

– *Bon*.

El a așezat tava pe măsuța de lângă foc, iar apoi a luat loc în fața lui Cecily.

– Așa, deci, am auzit că ai răcit. Mai mult de-atât, având în vedere că cina este de nemâncat, am adus ceva care să ne meargă la suflet.

Și, acestea fiind zise, Julius a scos o sticlă de burbon dintr-un buzunar și o cănuță din celălalt.

– Va trebui să împărțim, dar viața întreagă este o improvizație, nu? I-a zâmbit, turnând o cantitate sănătoasă de alcool în cană, înainte să i-o

întindă. Doamnele mai întâi! Firește, îți dau să bei în scop medicinal.

– Totuși, n…

– Bine, eu primul, a spus el trăgând o dușcă. O, acum e mult mai bine! Un dram de burbon te ferește de răceală.

Cecily era foarte emoționată și avea nevoie de ceva care s-o calmeze.

– Poate că o gură mică nu-mi face rău.

– Sigur că nu, iar una mare, îți face chiar bine, a încurajat-o Julius în timp ce ea ducea, timid, cana la gură. Așa, oul, a spus el.

A luat lingurița, a lovit vârful oului, iar apoi l-a tăiat cu cuțitul.

– Fiert tare, ca de obicei, a oftat. Am vorbit cu mătușa despre mâncarea din casă și despre competența îndoielnică a celei care se ocupă cu gătitul, dar se pare că vorbesc cu pereții. S-a așezat pe scaun. Nu-i comestibil. Nu ne rămâne decât să bem. Noroc! A ridicat cana și a dat-o pe gât. Povestește-mi despre viața la New York, a spus el, umplând cana și oferindu-i-o lui Cecily. Eu nu am fost acolo, dar toată lumea spune că este un oraș minunat.

– Așa-i. Zgârie-nori care urcă la cer, dar și spații deschise, ca să nu ai accese de claustrofobie. Casa noastră dă spre Central Park și poți merge kilometri întregi fără să vezi pe nimeni. Cred că este numai bine pentru toată lumea. E căminul meu și îmi place, a spus Cecily ridicând din umeri.

– Spune-mi, te rog, dacă-ți place atât de mult, cum de fugi în savana africană peste câteva zile?

– Pentru că… m-a invitat nașa mea.

– Vorbești serios? Ochii străpungători ai lui Julius o priveau intens. Având în vedere că Europa este în bucluc și Kenya se poate implica oricând într-un război iminent, aș zice că nu-i doar asta.

– Trebuia să mă... căsătoresc, dar, în fine, nu a fost să fie.

– Înțeleg. Julius a mai luat o gură din cana pe care o împărțeau. Prin urmare, pe scurt, fugi.

– Eu sper că mai degrabă mă îndrept spre ceva. Este o mare șansă să te afli în alt loc și am decis să profit de ea.

– Bravo, îmi place că ești optimistă! Oriunde este mai bine decât la Woodhead Hall în toiul iernii, a oftat Julius. Dar aici îmi este locul. Mai puțin dacă izbucnește războiul în Europa și va trebui, fără îndoială, să traversez lumea îmbrăcat în uniformă și să înfrunt o moarte sigură. Așa că

trebuie să trăiești clipa, nu? Poate că o să devin Rupert Brooke al noului război, deși sper să nu sfârșesc pe frontul din Gallipoli.

– Îmi pare rău, dar nu știu despre ce vorbești.

– Vai de mine, domnișoară Huntley-Morgan, nu ai fost la școală?

– Cum să nu? Am studiat la Vassar, una dintre cele mai bune universități din America! a răspuns ea, supărată.

– Atunci, profesorul tău de literatură engleză nu și-a făcut deloc treaba. Rupert Brooke a fost un geniu și cel mai faimos poet de război al tuturor timpurilor. Îți voi da o carte cu poeziile lui.

– Nu mă pasionează literatura, cu toate că citesc de plăcere. Cecily a ridicat din umeri, mult mai relaxată după ce băuse acel burbon. Așa cum spuneam, mă pricep mai bine la aritmetică.

– Ai, așadar, un creier logic mai degrabă decât unul înclinat spre estetică. Ia să vedem: cât de repede poți calcula în clipa asta… de pildă, 907 minus 214?

– 783, a spus Cecily după câteva secunde.

– 172 împărțit la 6?

– 28 și multe zecimale de 6.

– 560 înmulțit cu 39.

– 21840.

Cecily a chicotit.

– Astea sunt simple, întreabă-mă de algebră sau de logaritmi.

– Nu știu ce cuvinte sunt astea, așa că nu o să-mi bat capul. Tu chiar ești fată deșteaptă, nu? Nu te supără că ai studii superioare și totuși, pentru că ești femeie, chiar dacă treci prin registrele casei într-o clipită, nu îți poți folosi dibăcia ca să-ți câștigi traiul?

– Sinceră să fiu, asta mă supără. Dar tata nu-i permite să muncească nici uneia dintre fiicele lui. Așa stau lucrurile.

– Ce ironie a sorții! Eu nu vreau decât să fiu lăsat în pace, ca să-mi vină în minte cuvintele perfecte pentru poezii și să visez cu ochii deschiși toată ziua, în loc să învăț cum se conduce moșia și, desigur, să trec prin registre. Julius a privit-o pe Cecily și a rânjit. Iar tu, care ai putea face toate astea cu râvnă, nu ai ocazia, doar pentru că ești femeie.

– Viața nu este niciodată dreaptă și cred că nu putem decât să ne resemnăm în privința asta. Vreau să spun, Julius, că suntem amândoi privilegiați. Într-o zi, tu vei moșteni toată această proprietate și casa, iar eu

voi duce o viață plăcută ca soție și mamă. Nu are nici unul parte de sărăcie, nu?

– Asta, cu siguranță, dar întrebarea este, domnișoară Cecily, oare banii aduc fericirea? a întrebat el privind-o. Adică, tu ești fericită? Dar eu?

„În clipa asta, sunt mai fericită decât oricând“, și-a spus Cecily.

– Mă simt foarte bine acum, a spus ea cu voce tare.

– Dar ce anume aduce adevărata fericire, ce zici?

– Păi… cred că dragostea, a răspuns Cecily, gândindu-se că, și dacă roșea la față, oricum era deja îmbujorată de la băutură.

– Exact! Julius a lovit brațul scaunului. Așadar, chiar ai un suflet poetic ascuns undeva sub stratul de rațiune.

– Toată lumea știe că dragostea este ceea ce te face fericit.

– Dar tot ea îți poate aduce cea mai cruntă durere, nu ești de acord?

– Ba da.

Era rândul lui Cecily să termine băutura din cană. I se învârtea capul pentru că băuse pe nemâncate, dar nu-i păsa. Asta era cea mai delicios de sinceră conversație pe care o avusese vreodată cu un bărbat.

– Zău că ești cea mai interesantă femeie cu putință, dar, având în vedere că mătușa mea trebuie să apară în orice clipă, venind de la nesfârșitele ei întâlniri, trebuie să te las. Julius s-a ridicat, iar Cecily a făcut la fel. Mergem și mâine să călărim? a întrebat el, venind spre ea. Asta, dacă te simți mai bine, firește.

Apoi i-a luat mâna și a tras-o spre el. Înainte ca ea să protesteze, și-a lipit gura de a ei, iar ea l-a sărutat mai pasional decât o făcuse vreodată cu Jack. Nu l-a oprit nici atunci când mâna i-a lunecat peste sânii ei, iar cu cealaltă a tras-o atât de aproape de el, încât l-a simțit ațâțat.

– O, Doamne, ești divină! i-a murmurat el la ureche.

Abia atunci când i-a pătruns cu mâna sub bluză, Cecily s-a retras, cu greu.

– Julius, nu ar trebui să…

– Știu, nu ar *trebui*, a spus el ducându-și mâna la obrazul ei și mângâindu-i-l cu tandrețe. Îmi cer scuze, Cecily. Ești pur și simplu… irezistibilă. Și, înainte să fiu și mai ispitit, o să plec. Noapte bună!

A mai sărutat-o o dată pe buze și a ieșit din cameră, luându-și cu el tava cu mâncare aproape neatinsă.

Capitolul 12

Desigur, Cecily s-a simțit suficient de bine încât să se ducă a doua zi la călărie împreună cu Julius, după Marele Sărut. De fapt, niciodată nu se simțise mai sănătoasă, și-a spus ea două zile mai târziu, pe când stătea în brațele lui, pe o pătură pentru cai, urât mirositoare. Odată ce văzuseră răsăritul peste dealurile Downs, el îi propusese să lege caii ca să-i arate glorieta – o construcție stranie, pătrată, așezată în pustietate, departe de priviri indiscrete. Înăuntru era întuneric și jilav, dar, în clipa în care s-a închis ușa în spatele lor, Cecily îi căzuse în brațe lui Julius. Se topise toată atunci când îl lăsase s-o atingă pe sub bluză, după care, în ziua următoare, peste tot.

– Ce fac? a gemut ea, uitându-se pe fereastra dormitorului, după ce în acea dimineață fusese cât pe ce să-i permită să meargă până la capăt, lucru care o înspăimânta. În două zile plec în Kenya. Nu vreau să mă duc acolo, a șoptit ea printre lacrimi. Vreau să rămân aici, cu Julius.

Neconsolată, Cecily s-a întors la pat și s-a întins, cu ochii închiși. Era extenuată după atâtea nopți nedormite, iar inima îi palpita ori de câte ori se gândea la felul în care se simțea în brațele lui Julius. Și totuși, trăia o stare de euforie, debordând de energie, cel puțin atunci când se întâlnea cu el.

– Nu am simțit niciodată așa ceva față de Jack, i-a mărturisit ea patului cu baldachin, amintindu-și pipăitul pe care mai mult îl îndurase decât să se bucure de el, atunci când Jack o săruta de bun-rămas. Doamne, ce mă fac?

Ea și Julius nu prea vorbiseră despre viitor. De fapt, nu vorbiseră despre nimic, pentru că buzele lui Julius fuseseră lipite de ale ei ori de câte ori rămăseseră singuri. Totuși, el îi spusese de nenumărate ori că era cea mai frumoasă fată din lume, că nu mai întâlnise pe nimeni care să-i semene, ba chiar că se credea îndrăgostit de ea.

– Ei bine, eu sigur îl iubesc, a spus ea, cu ochii șiroind de lacrimi la gândul plecării.

Totuși, mai erau două zile până atunci, două zile în care el încă îi putea cere să rămână.

În acea seară, după ce a luat masa cu Audrey, Cecily s-a scuzat și a urcat la ea, pretextând o migrenă. Nu putea suporta durerea de a-l vedea pe Julius

pălăvrăgind la masă, știind că fiecare minut prețios care trecea atunci când ea nu era în brațele lui era pierdut. Strecurându-se în pat, a stins lumina, rugându-se să fie în stare să-și stăvilească gândurile și să poată dormi. Tocmai ațipea, când a auzit o bătaie în ușă.

– Cecily, draga mea, dormi?

Pe nepusă masă, el era deja lângă ea, pe pat, și o lua în brațe.

– Julius, ce faci? Și mătușa ta?

– S-a culcat. Și apoi, doarme în celălalt capăt al coridorului. Șștt, lasă-mă să te sărut.

Întâi a tras pledul de pe ea, apoi i-a scos cămașa de noapte.

– Nu! Nu se poate, nu trebuie! Curând plec în Kenya.

– Dar nu te simți minunat, draga mea? Goală pentru prima oară, piele peste piele...

I-a luat mâna și i-a așezat-o pe gâtul lui cu piele mătăsoasă, după care i-a dus-o în jos. Cecily i-a simțit părul care i se ridica pe piept, apoi a simțit cum mușchii lui abdominali se încordau, iar apoi...

– Nu! Te rog, nu pot! Nici nu suntem oficial împreună.

– O, ba da! O pereche îndrăgostită pasional. Te iubesc, Cecily. Te iubesc atât de mult...

– Și eu te iubesc, a murmurat ea.

Julius a dat drumul mâinii ei, pentru ca a lui să-i coboare lui Cecily pe sâni, iar apoi să-i exploreze mai departe trupul.

– Mă aștepți până mă întorc? a șoptit ea.

– Ce să aștept? a întrebat el urcându-se deasupra ei, iar Cecily i-a simțit erecția.

– Pe mine, normal, a șoptit ea, anesteziată de senzațiile minunate pe care le trăia corpul ei.

– Sigur că da, draga mea, sigur că da.

Abia atunci când el a început să pătrundă în ea ușor, a redevenit rațională.

– Nu, Julius! S-ar putea să rămân însărcinată. Nu pot, te rog!

– Nici o grijă, draga mea, nu o să las să se întâmple așa ceva, promit! O să mă retrag la timp. Relaxează-te și ai încredere în mine.

– Julius, dar nu suntem nici măcar logodiți!

– Atunci, o să ne logodim, a spus el, intrând mai adânc și mișcându-se în ea. Așa ne-a fost dat, dragă Cecily, nu-i așa?

Pentru o fracțiune de secundă, ea s-a gândit la cât de încântată avea să fie Dorothea dacă fiica ei ar fi devenit cândva stăpână la Woodhead Hall. Pentru o asemenea recompensă, până și tatăl ei i-ar fi iertat acea seară.

– Da, a răspuns ea.

Cecily s-a trezit târziu a doua zi, s-a uitat la ceasul de pe noptieră și a văzut că era trecut de nouă. A rămas în pat, încă somnoroasă după frământările din toiul nopții, iar gândul i-a zburat de la fapta imorală – s-a alinat de îndată, cu gândul la faptul că multe fete de la Vassar își pierduseră virginitatea în timpul facultății – la felul și la momentul în care ea și Julius aveau să-și anunțe logodna. El încă nu-i spusese când aveau să se căsătorească sau că urma s-o facă – poate că după întoarcerea ei din Africa. Desigur, exista și amenințarea războiului.

În cele din urmă, Cecily s-a ridicat și și-a coborât picioarele peste marginea patului. O durea tot corpul, simțea asta în locuri despre care nu știa că puteau s-o doară. S-a ridicat ca să sune din clopoțel și a văzut o pată de sânge pe cearșaf.

– Doar nu mi-a venit ciclul..., a murmurat ea, nedumerită, după care și-a amintit de unele conversații șoptite, auzite în camera comună de la Vassar, și și-a dat seama ce reprezenta sângele. Roșind la gândul că putea să observe Doris, a scos cearșaful de pe pat și a tras plapuma de puf deasupra saltelei, iar după aceea a sunat. A observat, apoi, un plic împins pe sub ușă. S-a grăbit să-l ridice înainte să vină Doris cu ceaiul, s-a așezat pe pat și l-a deschis.

Draga mea Cecily,

A trebuit să plec la Londra, cu treburi pentru unchiul meu, dar sper să mă întorc ca să-mi iau rămas-bun de la tine înainte de plecare. Săptămâna asta a fost minunată, nu crezi? În caz că nu mă întorc, drum bun, dragă fată! Și scrie-mi neapărat, imediat ce poți, ca să am adresa ta din Kenya. Trebuie să ținem legătura.

Julius x

Cecily n-a prea avut timp să priceapă subînțelesul biletului înainte ca Doris să năvălească în cameră, cu tava cu ceai.

– Bună dimineața, domnișoară Cecily, ați văzut ce frumoasă îi? a întrebat camerista, trăgând perdelele. Ați dormit mult de data asta, dar n-are nimica, mai ales că diseară îi petrecerea și mâine sunteți în avion la Southampton. Io n-aș putea să zbor cu avionul, a adăugat Doris, înfiorându-se în timp ce-i

turna ceaiul. O să mă rog pentru ’mneavoastră, zău așa. Vă simțiți bine, domnișoară? Nu păreți în apele ’mneavoastră.

Cecily, care se uita pe fereastră, s-a întors spre Doris cu fața luminată de un zâmbet.

– Poate că sunt emoțiile din pricina zborului, atâta tot.

– Ei bine, tre’ să plecați cu noaptea-n cap, așa că ce-ar fi să pregătim cufărul la amiază? Ca să vă puteți odihni după petrecere. Vă fac părul din nou pentru diseară?

– De ce nu?

Cecily a zâmbit, dorindu-și cu disperare ca Doris să plece din cameră, pentru ca ea să poată diseca biletul de la Julius.

– Mulțumesc, Doris! Cobor imediat la micul dejun.

– Bine, domnișoară. Mă sunați dacă aveți nevoie de ceva.

Doris a făcut o plecăciune și a ieșit.

În clipa în care s-a închis ușa, Cecily a recitit biletul. Nu izbutea să deslușească sentimentele din spatele cuvintelor – ori motivul pentru care Julius nu-i spusese, naibii, că pleca la Londra de dimineață. Poate că fusese grăbit – da, poate că asta explica răceala care părea să transpară din cuvintele scrise de el. Era ditamai contrastul față de lucrurile pe care i le spusese noaptea trecută.

„A zis că speră să se întoarcă la timp ca să-și ia rămas-bun personal“, și-a zis Cecily, sorbind din ceai. „Poate că ăsta e doar un bilet pe care mi l-a lăsat în cazul în care nu ajunge...“

Simțindu-se foarte singură – Julius îi fusese partener de distracție mare parte din timpul vizitei ei la Audrey –, Cecily s-a dus la plimbare în parc, ca să-și limpezească gândurile. Avea o senzație cumplită în timp ce își reamintea la nesfârșit cuvintele din biletul lui. Oamenii scriu adesea mult mai formal decât vorbesc, dar, pe de altă parte, Julius era poet.

În acea după-amiază, Cecily s-a plimbat încoace și-ncolo prin cameră cât timp Doris îi împăturea frumos hainele și i le punea în cufăr. Servitoarea vorbea atât de mult, încât tot ce trebuia să facă Cecily era să spună câte un „da“, un „nu“, sau un „Serios?“, până când, în sfârșit, Doris a închis capacul cufărului.

– Gata, domnișoară, am terminat. Acum vă puteți relaxa și distra la petrecere.

– Știi cumva dacă vine și Julius astă-seară?

– Nu mă întrebați pe mine, domnișoară, își face singur legea. Doris și-a dat ochii peste cap, ca să-și întărească spusele. De multe ori rămâne peste noapte la Londra. Acolo locuiește logodnica lui, știți?

– Logodnica?

– Da, Veronica o cheamă. O adevărată fată de societate – mereu o văd în paginile câte unei reviste. 'Mniezău știe ce-o să facă ea după căsătorie, când o să trebuiască să stea aici, în pustietate.

Brusc, Cecily s-a așezat pe pat, întrebându-se dacă urma să leșine de șoc.

– Înțeleg. Ăăă... De când sunt... Cecily a înghițit în sec. ...logodiți?

– A, de mai bine de șase luni, aș zice. Au nunta la vară.

– Lady Woodhead nu mi-a zis nimic.

– Nu, păi, n-are de ce, nu este de acord. Excelența Sa zice că Veronica este o „destrăbălată" și nu-i nimerită să fie următoarea stăpână a casei. Ei bine, o dată suntem tineri, nu, domnișoară? Și sunt sigură că o să se liniștească ea după ce se căsătorește. Și apoi, numai ușor n-o să-i meargă să-i fie nevastă, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

– Mi-e teamă că nu, a spus Cecily cu glas gutural. Explică-mi, te rog.

– Am eu așa o bănuială că el se vede cu alte femei. La fel cred și restul servitoarelor de-aici. Știu sigur că era o fată din sat pe care o voia. Eu și Ellen n-avem urmă de îndoială că, acum câteva luni, într-o dimineață când ne-am trezit în zori ca să facem focul, am văzut-o fugind din casă. Bărbații, nu? Uneori îmi zic că mi-ar fi mai bine o viață întreagă singură decât să mă încred în ei. Mda, vă las, odihniți-vă. Eu vin să vă pregătesc baia la cinci.

Doris a plecat, iar Cecily a rămas pe loc, cu mâinile împreunate în poală, uitându-se pe fereastră. Încă îl simțea în ea, cu o durere trupească ce-i amintea fizic de felul în care fusese păcălită. În trecut, se gândise la prostia pe care o făceau unele femei atunci când se încredeau în dulcegăriile debitate de un bărbat care voia să obțină ceva de la ele. Acum era și ea una dintre ele.

Nici măcar o dată nu-i vorbise Julius despre Veronica sau despre căsătoria care urma să aibă loc. Poate că, totuși, el voia să încheie relația cu Veronica în acea seară, motiv pentru care se putea să fi plecat la Londra.

– Nu, Cecily, a șoptit ea lăsându-și capul în piept și clătinându-și-l ritmic. Nu fi naivă, știi bine că nu o să facă așa ceva.

I-a curs o lacrimă pe care și-a șters-o degrabă, cu brutalitate. Nu avea deloc de gând să-și plângă de milă. Ea crease acea situație. Fusese foarte

proastă, în ciuda presupusei ei inteligențe. Atât de proastă, încât nu merita un dram de compătimire.

După o vreme, s-a ridicat, s-a dus la cufăr, a întors cheia de alamă ca să-l încuie și s-a așezat pe capac. Tot ce știa cu certitudine era că în vecii vecilor nu avea să se mai încreadă într-un bărbat.

Capitolul 13

Lacul Naivasha, Kenya

– Bun-venit la Mundui House, fată dragă! a exclamat Kiki, sărind de pe locul din față al unui Bugatti alb, cu care veniseră cale de trei ore de la Nairobi și care, în acel moment, era acoperit de un strat dens de praf maroniu.

Cecily ținuse ochii închiși mare parte din drum, întrucâtva din pricina prafului care învăluia mașina precum fumul lămpii lui Aladdin și le dădea mâncărimi, însă mai mult pentru că era complet extenuată și nu-și putea împiedica pleoapele să i se închidă.

– O! a făcut Kiki, ridicând mâinile către cer. Ce mă bucur să fiu acasă! Haide, vreau să-ți arăt împrejurimile. Trebuie să vezi totul. Pe urmă bem șampanie în cinstea venirii tale – sau poate că o s-o bem înainte de tur, fiindcă s-ar putea să chem mai târziu niște prieteni la un cocktail, ca să te cunoască.

– Kiki... nu mai pot face un pas după drumul ăsta, a spus Cecily, reușind să se ridice din mașină și clipind în soarele puternic, care parcă îi sfredelea pupilele.

A închis ochii ca să oprească măcelul solar, s-a clătinat puțin și s-a apucat de portieră.

– Sigur că da. Biata de tine!

Kiki a ajuns lângă ea numaidecât și a ținut-o.

– Aleeki! a strigat Kiki. Haide s-o ajuți pe domnișoara Cecily să intre în casă, mai are un pic și cade din picioare. Du-o în Apartamentul Trandafiriu,

la capătul celălalt al coridorului față de camera mea, unde a stat Winston.

– Da, *memsahib*[29].

O mână puternică, la capătul căreia se aflau niște degete de oțel, s-a așezat pe umărul lui Cecily.

Ea a deschis ochii, așteptându-se să vadă un negru înalt și masiv. În schimb, s-a trezit privind în ochii căprui și curioși ai unui bătrân care semăna cu un păsăroi.

– Sprijiniți-vă de mine, *memsahib*.

Cecily s-a supus, cumplit de stânjenită, bărbatul având cel puțin de trei ori vârsta ei. În timp ce el o conducea pe scară, la etaj, tot ceea ce a observat ea a fost răcoarea minunată, care venea ca o binecuvântare după arșița înăbușitoare pe care o îndurase pe drum.

– Asta camera dumneavoastră, *memsahib.*

Cecily s-a dus direct la scaunul din colț și s-a așezat. Altfel, ar fi căzut din picioare. Aleeki s-a apucat să tragă cearșaful alb și pledul de pe pat – de ce naiba exista pled pe zăduful ăla? –, după care s-a întins și a tras de o sfoară, pornind ventilatorul din tavan, care s-a trezit la viață.

– Doriți obloane închise, *memsahib?*

– Da, te rog!

Cecily a răsuflat ușurată în clipa în care a fost alungat din încăpere soarele, a cărui lumină se strecura prin ferestrele mari, cu multe ochiuri de geam.

– Aduc ceai? Cafea?

– Nu, doar apă, mulțumesc!

– Apa acolo, a spus Aleeki arătând spre o sticluță de lângă pat. Jos, mai mult.

A arătat spre dulapul de dedesubt.

– Aveți nevoie de ajutor cu hainele? Pot suna servitoarea.

– Nu, mulțumesc, n-am nevoie decât de somn.

– Bine, *memsahib*.

– Sunați clopoțel pentru ajutor, înțelegeți?

A arătat spre un buton montat pe peretele de lângă pat.

– Da, mulțumesc.

În sfârșit, s-a închis ușa. Lui Cecily îi venea să plângă de ușurare. A făcut câțiva pași până la patul acela mare și s-a afundat în saltea. Ar fi trebuit să se dezbrace, firește, avea hainele pline de praf de pe drum, însă...

A închis ochii și, în briza blândă a ventilatorului, care-i răcorea obrajii, a adormit.

– Draga mea, este timpul să te trezești, altfel nu mai dormi la noapte! Și apoi, într-o oră vin câțiva prieteni, ca să te cunoască.

Vocea nașei răzbătea în visele lui Cecily.

– I-am cerut Murathei să-ți pregătească baia. Aici ai un pahar de șampanie, ca să te pui pe picioare.

– Ăăă... cât este ceasul? a murmurat Cecily.

Era răgușită și a înghițit în sec, simțind o durere în gâtul uscat.

– Cinci la amiază, drăguță. Ai dormit tun vreme de șase ore.

„Și aș mai fi dormit șase săptămâni“, și-a spus Cecily, ridicându-și capul de pe pernă și uitându-se, ca prin ceață, la nașa ei.

Kiki era plină de viață, cu părul ei negru prins într-un coc și cu machiajul perfect. Rochia lungă, de mătase verde, îi scotea în evidență setul incrustat cu smaralde și cu diamante, alcătuit din cercei și dintr-un colier. Pe scurt, era superbă și nu se vedea că tocmai traversase continente cu avionul, cu vaporul și cu mașina. Oricare ar fi fost stimulentul pe care îl avea nașa ei în poșeta aceea sclipitoare, Cecily considera că și ea, în clipa aceea, avea nevoie de un asemenea leac.

– Bea, draga mea, te asigur că este remediul perfect.

Kiki i-a întins paharul, dar Cecily a clătinat din cap, întrebându-se care era motivul pentru care membrii mai vârstnici ai familiei ei insistau ca ea să bea alcool.

– Zău, nu pot, Kiki!

– Ei bine, atunci îl las lângă pat, în caz că te răzgândești. Ți-am ales o rochie din cufăr pentru diseară, iar Muratha a călcat-o. Este agățată acolo, în șifonier.

Kiki a arătat spre dulapul în stil oriental, în timp ce traversa încăperea ca să deschidă obloanele.

– Grăbește-te să te gătești, draga mea, altfel o să pierzi primul apus la Mundui. Oricât de tristă aș fi, pe mine mă înveselește de fiecare dată.

Nașa ei s-a oprit câteva clipe ca să se uite pe una dintre ferestre. Înainte să se întoarcă și să-i zâmbească finei, i-a scăpat un mic suspin.

– Mă bucur că ai venit, draga mea! O să ne distrăm împreună și o să-ți vindecăm inima frântă. Ne vedem jos, nu mai târziu de ora șase.

Kiki a ieșit, lăsând în urmă parfumul ei distinct, la fel de neobișnuit și de exotic cum era și ea. Dezmeticită, Cecily și-a dat seama că-i era incredibil de sete. A scos dopul sticlei și a băut apa călâie, care i-a lăsat un ușor gust amar. A mai bătut cineva la ușă și a intrat o tânără negresă, cu părul sârmos, tăiat atât de aproape de scalp, încât părea ras cu lama. Purta o rochie simplă, de bumbac bej, un pic largă pe silueta ei zveltă. Părea să aibă treisprezece-paisprezece ani.

„Un copil“, și-a spus Cecily.

– *Bwana*[30], făcut baia.

Fata a arătat spre ușa din spatele ei și i-a făcut semn lui Cecily s-o urmeze.

Șovăitoare, Cecily a coborât din pat și a urmat-o pe fată într-o încăpere în care se aflau o cadă mare și un closet cu scaun enorm, de lemn, care arăta ca un tron.

Muratha a arătat spre săpun, spre cârpa de spălat pe corp și spre mormanul de prosoape de bumbac împăturite frumos, lângă cadă.

– Bine, *bwana?*

– Bine, mulțumesc.

Cecily a dat din cap și i-a zâmbit fetei.

Dacă Cecily crezuse că se mai răsfățase într-o cameră de toaletă înainte să intre în cea în care se afla acum, ea își dădu seama că nu cunoscuse adevăratul sens al noțiunii de lux. Călătoria începuse de la Southampton și durase trei, poate patru zile. Se opriseră de câteva ori ca să facă plinul avionului, ultima oară undeva la Kisume, lângă lacul Victoria, cu toate că Cecily pierduse de mult noțiunea timpului și pe cea a direcției. Coborâse ametită din micul avion, iar Kiki o vârâse într-o colibă mititică de lângă aerodrom, unde turnaseră niște apă pe ele înainte ca, în sfârșit, să se îmbarce din nou spre Nairobi. În tot acel răstimp, Cecily nu se spălase, nici nu dormise. De la plecarea din Anglia, nici vorbă să-și fi găsit în vreun fel liniștea.

După ce s-a înmuiat bine, Cecily s-a uitat la apa din jur, deosebit de murdară, cu reziduuri care pluteau pe lângă marginile căzii. Tânjea să mai facă o baie ca să se curețe bine, dar nu mai avea timp. Și cine știe câte zeci de litri de apă căraseră servitorii ca să umple cada! Nu se vedea nici un robinet.

În camera ei, Cecily a răsuflat ușurată fiindcă locuința lui Kiki nu era o cocioabă de lut, așa cum se așteptase. Casa avea ferestre mari, cu rame pătrate, tavan înalt și dușumele de lemn, lucru care-i amintea de casele coloniale de pe vremuri, pe care le văzuse la Boston. Dormitorul fusese zugrăvit în alb și punea în evidență mobila în stil oriental. În centru se afla patul masiv, cu cadru de lemn, deasupra căruia atârna o drăcie bizară, făcută din plasă. Cecily s-a dus la fereastră și, pentru prima oară, a privit împrejurimile.

Și-a dus mâna la gură, icnind cu zgomot. Descrierea făcută de Kiki nu făcea dreptate peisajului. Soarele poposea aproape de linia orizontului senin și învăluia într-o lumină aurie arborii stranii, cu coroane aplatizate. Pajiștile de la Mundui House șerpuiau grațios spre malurile vastului lac, iar apa reflecta nuanțele cerului, în vreme ce păsări colorate planau printre copaci. Culorile păreau mai vii decât toate cele pe care le văzuse ea până atunci.

– Uau! a exclamat Cecily cu glas scăzut, căci priveliștea era aproape „biblică“, așa cum spunea una dintre prietenele ei de la Vassar, care, firește, studiase teologia.

Pentru prima oară de când părăsise țărmurile englezești, începea să-i scadă ușor pulsul, care-i gonise nebunește ori de câte ori își amintise ce făcuse cu Julius, ca să nu mai vorbim de experiența salturilor pe care le experimentase în zborul de deasupra pământului și a mării, în ultimele zile. A deschis fereastra și și-a înclinat fața în aerul cald, ascultând strigătele păsărilor și ale animalelor necunoscute și gândindu-se că Anglia și America păreau extrem de departe în acea clipă. Se afla într-o altă țară, într-o altă lume. Cecily a avut dintr-odată senzația uluitoare că locul acela avea să-i schimbe întreg cursul vieții.

– *Bwana*? s-a auzit o voce timidă în spatele ei, trezind-o din reverie.

– D-da, bună!

– Nu, nu, nu!

Muratha, tânăra servitoare, a venit la ea.

– Niciodată, niciodată, a spus fata, închizând bine geamul. Nu noaptea, a adăugat, vânturându-și degetul. *Mbu*.

– Poftim?

Fata a bătut din degete de parcă ar fi dat dintr-o pereche de aripi și a scos un bâzâit, arătând, apoi, spre plasa de deasupra patului.

– Aha! Țânțari, adică?

– Da, da, *bwana*. Foarte rău.

Muratha a mimat că-și tăia beregata cu degetul și a adăugat o expresie de agonie, înainte să închidă bine fereastra și s-o ferece, ca și cum țânțarii ar fi putut s-o descuie.

– Nu noaptea. Înțelegeți?

– Da, sigur.

Cecily a dat din cap exagerat de tare, cu gândul la chinina care se părea că te ferea de malarie și pe care mama ei insistase s-o pună în trusa medicală burdușită cu medicamente prescrise de medicul familiei.

Fata s-a dus la șifonier și a scos rochia de seară.

– Ajut?

– Nu, mulțumesc.

– *Hakuna matata*[31]*, bwana!* a răspuns Muratha și s-a făcut nevăzută.

– Drrraga mea! Kiki a întâmpinat-o pe terasă pe Cecily, care venise însoțită de Aleeki. Ai sosit la țanc!

Kiki a luat-o de braț și au traversat împreună terasa, îndreptându-se, apoi, către malul apei. Au trecut printre arborii ciudați, cu coroane aplatizate, care creșteau în lateral și nu în sus.

– Mă bucur că încă nu a sosit nimeni și că putem să privim apusul singure. Nu-i așa că este spectaculos?

– Da, așa e, a șoptit Cecily privind soarele care aprindea cerul în nuanțe de portocaliu și de roșu, ducându-se la culcare după o zi lungă.

Apoi s-a auzit un cor strident de cicade, care au făcut aerul cald să vibreze. Zgomotul infernal o făcea pe Cecily să se înfioare și, în ciuda arșiței, i s-a făcut pielea de găină. După ce soarele a coborât, în sfârșit, sub orizont, zgomotul s-a intensificat în amurgul purpuriu.

– Nu te teme, scumpa mea, sunt doar insecte, păsări și animale care își urează noapte bună. Sau cel puțin asta îmi place mie să cred, până când aud răgetul unui leu pe terasă, la trei dimineața! a chicotit Kiki. Râd și eu de tine, povestea cu leul s-a întâmplat doar o dată. Iar vestea bună este că nu a fost nimeni mâncat. După ce îți revii în urma călătoriei, te ducem în safari, în brusă.

Cecily a surprins, cu coada ochiului, o mișcare vălurită în apele calme.

– Aha, un hipopotam a ieșit să înoate pe înserat. Kiki a ridicat din umeri, aprinzându-și una dintre nesfârșitele țigări pe care le fuma dintr-un

portțigaret de fildeș. Hipopotamii sunt foarte urâți, sunt enormi și mă mir că nu se duc la fund, dar zău că sunt drăgălași. Atât timp cât nu-i deranjăm, nu ne deranjează nici ei.

Kiki a suflat, lent, fumul pe nas.

– Asta este esența vieții în Africa: trebuie să-i respectăm pe primii veniți. Atât pe oameni, cât și pe animale.

Un țânțar i-a bâzâit în ureche lui Cecily, care l-a gonit, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-l respecte.

– Nu-ți face griji în privința lor, a spus Kiki, surprinzând gestul. O să te muște inevitabil, să sperăm că nu mori de malarie. Pe urmă ești de-a locului și imună. Aloe vera face bine la înțepături. Șampanie? a întrebat-o Kiki, în timp ce se întorceau pe terasă, unde câțiva dintre servitorii ei, îmbrăcați în diverse haine bej, de bumbac, pregăteau băuturile pe o masă.

Cecily l-a recunoscut pe Aleeki, care o ajutase mai devreme. El avea hainele diferite de ale celorlalți servitori. Pe lângă o vestă gri, purta o țesătură cadrilată, prinsă la brâul ce părea nu de pantaloni, ci de fustă. Pe capul încărunțit purta un chipiu cu model, care semăna cu un fes. S-a uitat la Cecily cu ochii lui negri, serioși, și i-a făcut semn spre bar.

– Poate un martini? i-a propus Kiki. Aleeki face unul excelent.

– Nu cred că ar trebui să beau alcool în seara asta, Kiki. Sunt foarte obosită după drum și...

– Două martini, te rog, Aleeki, a cerut Kiki, iar apoi i-a luat brațul lui Cecily și i l-a trecut pe sub al ei. Îți jur, draga mea, călătoresc de ani și ani între continente și cel mai bun lucru pe care-l poți face este să începi în maniera în care vrei să continui. Ia loc, i-a cerut, în timp ce stăteau în fața unor mese ca de cafenea, aranjate pe terasă.

– Adică ar trebui să ne îmbătăm tot timpul?

– Cred că aș fi nesinceră dacă aș trece sub tăcere faptul că aici toată lumea bea mai mult decât ar trebui, dar alcoolul amorțește durerea și face ca totul să fie mult mai plăcut. Păi, cine vrea să trăiască până la optzeci de ani? Cei mai distractivi oameni pe care i-am cunoscut au murit deja!

Kiki a râs gutural și scurt, în timp ce Aleeki venea cu băuturile. Kiki și-a luat paharul imediat. Cecily, nevoind să fie nepoliticoasă, i-a urmat exemplul.

– Noroc, draga mea, și bun venit în Kenya!

Au ciocnit și, în vreme ce Kiki a golit paharul dintr-o înghițitură, Cecily a sorbit delicat, cât pe ce să se înece din pricina tăriei.

– Așa, în seara asta vei cunoaște o parte dintre personajele care locuiesc în împrejurimi, a spus Kiki, făcându-i semn lui Aleeki să-i mai pregătească un pahar. Și stai liniștită, sunt *cu toții* niște personaje în cel mai pur înțeles al cuvântului. Cred că, atunci când bați lumea în lung și-n lat și alegi să te stabilești într-o astfel de țară, nu ai de ales. Viața aici, oricum o iei, este al naibii de sălbatică. Sau cel puțin așa era. Aleeki, dragă, pune gramofonul, da? Avem nevoie de muzică.

– Da, *memsahib*, a răspuns el, oferindu-i lui Kiki încă un pahar.

Cecily s-a uitat la femeia de lângă ea, cu profilul perfect conturat pe cerul de chihlimbar al amurgului, și s-a gândit că era cel mai bulversant om pe care-l cunoscuse: în drum spre Africa, Kiki fusese fie euforică, dansând pe culoarul îngust al avionului și cântând melodii de Cole Porter cât o țineau plămânii, în vreme ce nava plonja printre nori, fie moartă de oboseală, situație în care cădea lată și dormea pe rupte. Când se îmbarcaseră în avionul care urma să le ducă pe ultima bucată de drum, Cecily observase că nașa ei se uita la peisajul terestru.

– Este atât frumos și totuși atât de brutal, șoptise Kiki aproape numai pentru sine, cu lacrimi în ochi.

Cu toate că Cecily era conștientă de numeroasele pierderi pe care le suferise Kiki în ultimii ani, aceasta nu prea vorbea făți‍ș despre ele, ci le amintea doar în general. Și, chiar dacă zburaseră patru zile înghesuite într-o cutie de tinichea cu aripi, Cecily considera că nu știa mai multe despre acea femeie decât atunci când plecaseră din Southampton. În ciuda frumuseții ei răvășitoare și a averii „extraordinare“, după cum spunea Dorothea, ca să nu mai vorbim despre dezinvoltura absolută pe care o afișa în înalta societate – și pe care fina ei nici măcar nu visa s-o imite –, Cecily percepea la Kiki, dincolo de armură, o certă vulnerabilitate. Însă aceasta nu a ieșit deloc la iveală în seara aceea, atunci când au sosit primii oaspeți, conduși pe terasă de Aleeki.

– M-am întors, dragii mei! Kiki s-a ridicat și s-a dus să îmbrățișeze cu vădită afecțiune cuplul care tocmai venise. Trebuie să-mi povestiți tot ce s-a întâmplat de când am plecat. Știind valea, sunt multe de spus, iar, după ce era să mor de pneumonie la New York, nu vă pot spune cât mă bucur să fiu

din nou acasă. Haideți s-o salutați pe sublima mea fină. Cecily, dragă, ea este Idina, una dintre cele mai bune prietene din întreaga lume!

Cecily a salutat-o pe femeia care purta o rochie lungă de voal, despre care mama ei ar fi spus, cu siguranță, că era croită din cel mai bun șifon. Idina mirosea a parfum scump, avea părul scurt, ondulat și tuns bob, iar sprâncenele îi erau perfect arcuite.

– Iar el cine este? a întrebat Kiki, zâmbindu-i domnului înalt de lângă Idina.

– Păi, cum, Lynx, desigur! a răspuns Idina cu un accent profund britanic. Desigur, îți aduci aminte că ți-am scris despre el. Suntem logodiți și urmează să ne căsătorim.

– Bună, Cecily!

Lynx a făcut o plecăciune, i-a luat mâna și i-a sărutat-o. Cecily a observat trăsăturile perfecte ale chipului său și ochii ce o evaluau, ageri și inteligenți, precum cei ai animalului după care fusese botezat.

– Ce încântare să te cunosc, draga mea! a exclamat Idina. Sper că ți-a povestit Kiki fiecare detaliu al scandalurilor pe care le-am provocat de când am ajuns în Kenya.

– De fapt, a fost foarte discretă.

– Nu-i stă defel în fire. Oricum, acum m-am potolit, nu-i așa, Lynx?

– Eu sper că da, draga mea, a răspuns el, în timp ce Aleeki le aducea o tavă cu martini și șampanie. Cu toate că, din ce-mi spunea Idina, mi se pare că am ratat toată distracția.

– Nu mai este ca pe vremuri, dar facem tot posibilul să ne ridicăm la nivelul reputației scandaloase pe care ne-am câștigat-o de-a lungul anilor, a spus Idina făcându-i cu ochiul lui Kiki.

Mulțumită să asculte în loc să participe, încă foarte obosită, Cecily a făcut un efort să stea dreaptă pe scaun, ca să nu ațipească. Idina și Kiki continuau să bârfească despre prietenii comuni, timp în care Lynx ședea, răbdător, lângă logodnica lui.

Cecily l-a văzut pe Aleeki așezând un samovar auriu pe masă. Kiki a scos capacul, sub care se aflau o pulbere albă și niște paie subțiri, de hârtie. Vorbind în continuare cu Idina, Kiki a adus samovarul lângă ea, a luat un pai și a separat o cantitate mică de pulbere de restul. A dus paiul la nas, s-a aplecat și a tras puternic. Și-a luat paiul de la nas, a șters restul prafului și i-a oferit samovarul Idinei, care i-a urmat exemplul.

– Vrei și tu, draga mea? O să te ajute să rămâi trează mai mult astă-seară, a spus Kiki.

– Ăăă, nu, mersi.

Cecily habar nu avea ce fel de pulbere era aceea și de ce ar fi tras-o cineva pe nas, în loc s-o bage în gură, așa că a decis să nu riște.

– Alice, draga mea!

Kiki s-a ridicat încă o dată, ca să întâmpine o femeie care sosise pe terasă, îmbrăcată într-o rochie de mătase bleumarin, ce-i cădea frumos pe trupul subțire. Avea ochi mari și căprui și păr negru, scurt, care-i mângâia maxilarul elegant.

– Este însăși Madona noastră cea păcătoasă!

Kiki a strâns-o în brațe.

– Mulțumesc că nu ai venit îmbrăcată ca la fermă, draga mea! Ia te uită pe cine ai adus cu tine!

– De fapt, mai degrabă el m-a adus, a spus Alice.

Cecily l-a recunoscut imediat, chiar dacă arăta cumva diferit de înfățișarea pe care o avusese la New York – căpitanul Tarquin Price, îmbrăcat în uniformă militară completă, în ciuda căldurii care se lăsase la apus.

– Îmi pare rău că nu am avut timp să mă schimb, am venit direct de la Nairobi și am făcut ditamai ocolul până la ferma lui Alice, ca s-o iau cu mine pe prietena voastră.

– Arătați strașnic, Tarquin, dragă, a spus Kiki în timp ce-i conducea pe cei doi la masă. Și uite pe cine am reușit eu să aduc tocmai din Manhattan!

A arătat spre Cecily.

– Dumnezeule mare! Domnișoară Huntley-Morgan, ne întâlnim încă o dată. Mă bucur că ai izbutit să vii, a spus Tarquin cu un subînțeles evident, în timp ce Cecily s-a ridicat, din politețe, pentru ca el s-o sărute pe obraji.

Tarquin a luat un pahar de șampanie și s-a așezat lângă ea.

– Cum a fost drumul?

– Lung și plin de praf, a spus Cecily, luând o gură de martini.

– Dar te bucuri că ai venit? Nașa ta are o casă extraordinară aici, nu-i așa?

– Nu-mi dau seama încă, am dormit aproape toată ziua. Dar apusul a fost incredibil și lacul este pur și simplu spectaculos. Se poate înota în el?

– Dacă ai grijă la hipopotami, da. Și, desigur, la crocodili.

– Crocodili?!

– Glumesc, Cecily, firește că poți înota. Apa este răcoroasă și minunată. Și eu am făcut, dimineața, câteva băi în el. Oricum, bun-venit în Kenya! Trebuie să recunosc că sunt ușor mirat că ai venit. Este nevoie de o inimă curajoasă pentru o astfel de călătorie, mai ales atunci când e vorba de o femeie.

– Sper să mă acomodez, pentru că nu am chef s-o mai fac prea curând înapoi.

– Ai răbdare să te obișnuiești, locul ăsta este foarte diferit de New York, o altă planetă, s-ar putea spune. Dar acum, că ești aici, trebuie să te bucuri de tot. Uit-o pe Cecily din Manhattan, cu ideile ei preconcepute, și bucură-te de fiecare clipă petrecută aici.

– Asta am de gând, imediat ce-mi trece somnul. Cecily și-a înăbușit alt căscat. Kiki zicea să iau și eu, a spus ea arătând spre samovar. Zicea că o să mă țină trează, dar adevărul este că nu știu ce anume e praful ăsta alimba

– Aia, draga mea Cecily, a spus Tarquin aplecându-se spre ea, este o substanță ilegală, care dă dependență și care se numește cocaină.

– Cocaină! Măi, să fie! Vreau să zic că am auzit de ea, desigur, dar nu am văzut-o niciodată până acum. Dar dacă este ilegală, oare ar putea veni poliția ca s-o aresteze pe Kiki?

– Draga mea, cu toții suntem „polițiști“ aici, a chicotit Tarquin. După cum vei afla, orice este posibil în Happy Valley, a adăugat el, în vreme ce se uitau amândoi la Kiki, care mai lua o porție din samovar.

– Tu ai încercat? l-a întrebat Cecily.

– Un gentleman nu ar trebui să mintă, și aș minți dacă aș nega. Da, am luat cocaină din când în când. Îți dă o senzație nemaipomenită. Dar nu aș recomanda-o unei tinere ca tine. Sunt sigur că știi, nașa ta a avut niște ani extrem de dificili. Poți să apelezi la orice te ajută să treci cu bine noaptea, după cum se spune. Nici eu, nici tu nu avem dreptul să judecăm.

– Nu, sigur că nu. Totuși, nu aș vrea ca nașa mea să se îmbolnăvească din pricina cocainei.

– Știu la ce te referi, Cecily, dar, după cum spuneam, regulile normale nu i se aplică nici lui Kiki, nici Kenyei, iar ăsta este cel mai bun sfat pe care ți-l pot da.

Tarquin a plecat câteva clipe mai târziu, probabil ca să discute cu cineva mai interesant. În timp ce le era prezentată diverșilor prieteni între două

vârste ai lui Kiki, Cecily se mulțumea să stea și să se uite la mulțimea care se aduna. Aleeki și trupa lui de servitori forfoteau, menținând pline paharele oaspeților și oferind *hors d'œuvre*. Dându-și seama că nu mâncase toată ziua, Cecily a luat, timid, un ou umplut. Spre surpriza ei, a descoperit că gustul acestuia era exact ca acasă. Cumva se așteptase să mănânce antilopă rumenită la foc, nu delicatese americane. După ce a luat câte două din toate, Aleeki s-a aplecat să-i șoptească la ureche.

– Un sendviș pentru *memsahib*? Mai este supă în bucătărie.

– A, nu, aperitivele sunt divine, a răspuns ea, emoționată că-i observase apetitul vădit.

– Singură și deja uitată de nașa ta, draga mea?

Alice, doamna în rochia albastră de mătase, care sosise împreună cu Tarquin, s-a așezat lângă ea.

– Nu o lua personal, până la sfârșitul serii Kiki o să uite și de ea însăși, a spus Alice, tărăgănat. Cred că am cunoscut-o pe mama ta la New York. Locuiește în casa aceea frumoasă, înconjurată de blocuri, de pe Fifth Avenue, nu-i așa?

– Da, a spus Cecily, uitându-se în ochii lui Alice, foarte frumoși, dar cam sticloși. Locuiți în apropiere? a adăugat ea, făcând un efort să continue conversația.

– Depinde ce anume înțelegi prin asta, nu? Nu stau departe, cel puțin dacă mergi în linie dreaptă, precum cioara. Dar problema este că nu suntem ciori, nu? Suntem oameni, la naiba, indivizi cu mâini și cu picioare, nu cu aripi. Trebuie să vii într-o zi la fermă. Să-mi cunoști toate animalele.

– Ce fel de animale aveți?

– De toate felurile. Am avut un pui de leu vreme de câțiva ani, dar din păcate a trebuit să-l dau după ce s-a făcut mare.

– Leu?

– Da. Nu-ți plac armele, nu?

– Nu știu, nu am folosit niciodată una și nici nu am avut.

– Bravo, să n-o faci. Și animalele au inimă și minte, să știi. Simt ca și noi.

S-au uitat la Idina, care trecea pe lângă ele însoțită de Lynx, cel cu care venise la petrecere. Cuplul a pornit spre lac și a dispărut în beznă.

– Știi, Idina a fost măritată cândva cu iubirea vieții mele, a suspinat Alice. L-am împărțit, cu mult timp în urmă.

– Ooo...! Cecily era să se înece cu băutura. El este aici? a întrebat-o ea pe Alice.

– Nu, cu toate că locuia după colț, la palatul Djinn, pe lac. Să nu-l lași pe Joss Erroll să te seducă, ai înțeles, draga mea? Ar fi bine de știut că măcar o fată a izbutit să-și ferească fecioria de el.

Cecily a roșit la vorbele lui Alice, nu pentru că o șocau neapărat – fiindcă învăța repede că șesurile sălbatice ale Africii nu aveau legătură cu sălbăticia localnicilor –, ci pentru că-i aminteau de faptul că nu mai avea ce feciorie să piardă.

– Americanii sunt de părere că începe războiul? a întrebat Alice uitându-se, visătoare, la ceilalți oaspeți.

– Sunt la fel de neștiutori ca toată lumea, a spus Cecily încercând să țină pasul cu discuția, care părea să sară de la un subiect la altul.

Totuși, ceva îi plăcea la Alice, oricât de țicnită părea.

– Sper că nu, altfel vine sfârșitul pentru tot ceea ce suntem și avem aici. Desigur, Joss se va implica în război. Dar știi că nu aș suporta să moară? Alice s-a ridicat. Mă bucur că te-am cunoscut, draga mea. Vino în vizită curând.

Cecily s-a uitat după ea și a văzut-o plutind în mulțimea de pe terasă. Câțiva oaspeți începuseră să danseze pe muzica stridentă a gramofonului și o femeie își săruta partenerul de dans, ale cărui mâini lunecau în josul spatelui ei, peste rochie.

– E vremea să mă duc la culcare, a oftat ea, ridicându-se.

A auzit un hohot de râs care venea de lângă lac, s-a întors și a zărit două spinări aparținând unor trupuri goale care alergau prin apă. A mai oftat o dată și s-a îndreptat spre refugiul dormitorului ei.

Pe Cecily a trezit-o o zarvă de piuituri, țipete și croncăniturі de păsări și de animale necunoscute. Lenevea în pat, încercând cu disperare să adoarmă la loc. Toată noaptea se zvârcolise, tulburată de zgomotele făcute de oaspeți și de cele ale gramofonului care cântase sub fereastra camerei ei până la ora patru dimineața. Chiar și după aceea, în interior se auziseră chiote și chicoteli, astfel că, dacă era posibil, Cecily s-a trezit și mai obosită. Totuși, în timp ce făcea eforturi să adoarmă, corul de la răsărit se întețea.

– La naiba! a înjurat ea, dându-și seama că nu îi folosea la nimic să numere oi sau lei.

Așa că s-a ridicat din pat, a ieșit cu greu de sub plasa de țânțari, s-a dus la una dintre ferestre și a tras obloanele.

– Dumnezeule mare! a icnit, căci în fața ochilor ei, pe pajiștea care cobora spre lac, era o girafă care ronțăia frunzele unuia dintre copacii cu coroane plate.

În pofida extenuării și a anxietății care-i scobeau un gol în stomac după toate cele văzute și auzite cu o seară în urmă, Cecily tot a zâmbit. A căutat degrabă aparatul de fotografiat primit de la tatăl ei în dar la despărțire, dar habar nu avea unde îl pusese Muratha după ce golise cufărul. Până să-l găsească, girafa se făcuse nevăzută. Totuși, își spunea Cecily, chiar și fără girafă, priveliștea era absolut uluitoare.

Nu se făcuse nici șapte dimineața și cerul sclipea în nuanțe de turcoaz, reflectându-se în oglinda lacului. Cecily s-a dus la dulap ca să-și caute una dintre rochiile de bumbac pe care, la sugestia lui Kiki, și le adusese de la New York. După ce s-a îmbrăcat în grabă și și-a periat, pe fugă, părul care îi era și mai dezordonat de la căldură, a deschis ușa, a pornit pe coridorul tăcut și a coborât tiptil.

– Bună dimineața, *memsahib*.

Cecily a tresărit, s-a întors și l-a văzut pe Aleeki în spatele ei.

– Ați dormit bine?

– Da, sigur, mulțumesc.

– Doriți micul dejun?

– Ești amabil, dar voiam să fac mai întâi o plimbare la lac.

– Atunci pregătesc mic dejun pe verandă, gata la întoarcere. Ceai sau cafea, *memsahib*?

– O, cafea, te rog! Mulțumesc, Aleeki!

A dat să iasă pe ușă, însă Aleeki i-a deschis-o de îndată, făcându-i o mică plecăciune pe când ieșea. Pe terasă nu rămăsese nici o urmă a petrecerii, totul fusese curățat de servitori. În timp ce-și punea ochelarii ca să-și ocrotească ochii fragili de soarele ce părea să se fi apropiat foarte mult peste noapte, Cecily s-a minunat să-l vadă pe „băiatul în casă“, după cum îl numise Kiki, complet înviorat după o noapte în care cu siguranță că dormise mai puțin decât ea. La câteva zeci de metri pe malul apei, în stânga, Cecily a zărit o turmă de hipopotami care se lăfăiau la soare.

– Este ireal, a șoptit ea pentru sine. Chiar mă aflu aici?

S-a dus la banca așezată foarte convenabil pe malul lacului și a observat un sutien alb agățat de spătar. Și-a adus aminte de Idina și de logodnicul ei, care înotaseră dezbrăcați. A chicotit și s-a întrebat dacă să-i atragă sau nu atenția lui Aleeki asupra sutienului. Omul era impenetrabil, iar Cecily nu și-l putea închipui nici măcar clipind, chiar dacă ea i-ar fi înmânat sutienul acela peste masa pe care se găsea micul dejun.

– O fi fost o petrecere de bun-venit care a scăpat de sub control, i-a spus ea cu voce tare unei păsări cu penaj de un albastru combinat cu verde metalic, cocoțată în copacul de la marginea apei.

Era destul de sigură că pasărea aceea era un pescăruș albastru. Supoziția i s-a confirmat în clipa în care pasărea a plonjat brusc în apă, chiar sub creangă, iar apoi a ieșit, câteva clipe mai târziu, cu un pește în cioc.

Cecily a rămas acolo o vreme, simțind cum i se relaxau umerii în timp ce privea natura desfășurându-se în jurul ei. Oricum doreau să se poarte oamenii care încă dormeau în casa din spate, acel peisaj, cu tot ceea ce trăia în el, își avea propriul puls. Cu acesta trebuia să încerce ea să se sincronizeze.

În cele din urmă, soarele a silit-o să se adăpostească la umbra verandei laterale – trebuia să nu mai uite să poarte pălărie, chiar și dis-de-dimineață, înainte ca pistruii să-i acopere chipul precum petele din blana unui leopard. A traversat grădina de la marginea terasei, plină de flori cu miros dulceag și de plante exotice ale căror nume nu le cunoștea. Soarele încălzise deja iarba pe care călca, iar aerul zumzăia de insecte care plonjau în polenul florilor.

– Totul este pregătit, *memsahib*.

Cecily a ajuns pe verandă, iar Aleeki a tras un scaun, așteptând ca ea să se așeze. Micul dejun era gata, iar bunătăți de toate felurile ticseau atât coșurile, cât și platourile de argint.

– Mulțumesc, a spus Cecily, ușor ametită de soare.

– Poftim! Aleeki i-a întins un pahar cu apă și un evantai. Ajută pe arșiță. Vă torn cafea?

– Da, te rog. Cecily a golit paharul cu apă rece și a început să-și facă vânt cu repeziciune. Doamne, ce cald este astăzi!

– *Memsahib*, în fiecare zi e cald aici, dar vă veți obișnui.

Pocnind din degete, el a chemat un servitor care a sosit pe loc și care ținea în mână un evantai gigantic. A început să-l vânture, iar pe Cecily a mai lăsat-o amețeala.

– *Memsahib* trebuie să poarte pălărie, e foarte important, a spus Aleeki. Lapte în cafea?

– Fără, mulțumesc. La ce oră vine nașa mea la micul dejun?

– O, nu prea se trezește înainte de prânz. Avem fructe, cereale, pâine proaspătă cu gem de casă sau cu miere. Putem prăji pâinea dacă doriți, dar avem și ouă. Le vreți ochiuri?

– Nu-mi mai trebuie nimic, mulțumesc.

Cecily a arătat spre ospățul de pe masă.

Aleeki a făcut plecăciunea cuvenită, după care s-a retras într-o parte a verandei. În timp ce-și bea cafeaua, lui Cecily i se părea că lua micul dejun în versiunea tropicală a hotelului Waldorf Astoria. Până în acel moment, mâncarea fusese mult mai gustoasă decât orice gătea bucătarul lor din Manhattan. Iar personalul era foarte dedicat.

În vreme ce Aleeki îi turna a doua ceașcă de cafea, iar ea mânca o delicioasă felie de pâine proaspătă unsă cu miere, Cecily s-a întors spre el.

– De când lucrezi pentru nașa mea?

– O, de când a sosit și a construit casa asta. De mulți ani, *memsahib*!

– Aș vrea să văd ce se află dincolo de arbori, a spus ea arătând spre hotarul plantat în jurul grădinilor și al casei. Ce-i acolo?

– Într-o parte e o fermă de vite și în cealaltă își ține *memsahib* caii. Dacă doriți să călăriți după micul dejun, pot pregăti un cal bun.

Dintr-odată, Cecily și-a amintit cum călărise cu Julius pe proprietatea înghețată din Anglia, cum făcuseră focul în pavilion și se încălziseră împreună.

– Poate că altă dată, Aleeki, încă sunt obosită.

– Desigur, *memsahib*. Doriți ouă acum?

– Nu, mulțumesc! a murmurat Cecily, căci imaginea lui Julius îi spulberase plăcerea de a gusta frumusețea și liniștea primei ei dimineți în Kenya.

Abia la două după-amiază a zărit-o Cecily pe nașa ei, care a ieșit pe verandă. Cecily își petrecuse ultimele ore singură, în camera ei, evitând soarele intens al prânzului și făcând fotografii de la fereastră. Trebuia să găsească un loc în care să le developeze, ca să le trimită acasă, familiei. Le scrisese alor ei o lungă scrisoare, pe hârtie groasă, de pergament, primită de la Aleeki. În acea scrisoare, ea își povestise călătoria și viața pe care o

dusese până în acel moment. Pe când scrisese, îi dăduseră lacrimile. Se simțea mai departe de casă ca niciodată.

– Cecily, draga mea! Dormi? a strigat o voce sub fereastra ei.

„Dacă dormeam, m-ai fi trezit cu siguranță…“

A scos capul pe fereastră.

– Nu, le scriam părinților.

– Atunci, coboară de îndată!

– Bine.

Oftând, Cecily a luat scrisoarea și a coborât.

– Șampanie? i-a oferit Kiki, în timp ce Cecily se apropia de masă, pe verandă.

Nașa ei era singură, având alături o sticlă îndesată într-o frapieră plină cu gheață și un pachet de Lucky Strikes în loc de mâncare.

– Nu, mulțumesc, am mâncat de prânz.

– Te rog să mă ierți, draga mea, a suspinat Kiki, luând o gură sănătoasă de șampanie și trăgând un fum din țigară. Petrecerea a ținut mult azi-noapte.

Cecily nu era de părere că nașa ei ar fi avut, de fapt, vreun regret.

– Și? Ce părere ai despre prietenii mei? Sper că s-au purtat frumos cu tine. Așa le-am cerut.

– Au fost foarte amabili, mulțumesc.

– Pe Alice ai impresionat-o. Ne-a invitat la ceai mâine, la ferma Wanjohi. Ți-a plăcut de ea?

– Da, firește, este interesantă, desigur…

– Asta, fără îndoială. Știi că acum câțiva ani Alice a fost judecată pentru că și-a împușcat iubitul în gara din Paris?

– O, Doamne! Ea e aceea?

Cecily își aminti istorisirea mamei ei despre acel scandal.

– Chiar ea. Din fericire, Alice l-a împușcat la Paris, orașul care are înțelegere pentru dragoste, așa că ea nu a făcut închisoare pentru tentativă de crimă. Este complet nebună și, pur și simplu, o ador.

– Mi-a spus că a avut un pui de leu.

– Dragul de Samson, da… I-a dat drumul abia după ce el a început să mănânce două zebre pe săptămână.

Kiki a sorbit din șampanie.

– S-a ocupat Aleeki de tine?

– O, da, totul este minunat, a confirmat Cecily. Mă întrebam dacă aș putea trimite scrisoarea asta părinților.

– Nici o problemă. I-o dai lui Aleeki și se ocupă el.

– Bine. Unde este cel mai apropiat oraș?

– Depinde de ce anume vrei să faci sau să cumperi. Gilgil e cel mai apropiat, dar este o dărăpănătură traversată de o cale ferată. Mai sunt, desigur, Nairobi, unde am aterizat ieri, și Nyeri, ceva mai departe, de cealaltă parte a munților Aberdare, însă acolo se duc cei din valea Wanjohi.

– Valea Wanjohi?

– Acolo locuiesc majoritatea celor care au venit aseară, inclusiv Alice. O s-o vezi mâine, când mergem la ea. Of, azi nu mă simt extraordinar. Probabil că suport, ca și tine, consecințele călătoriei. Și, în plus, pe cele ale bronșitei. Dacă vrei să citești, Aleeki îți va arăta unde se află biblioteca. Ne vedem diseară, la ora opt, bine?

– Da.

Ca prin magie, căci Cecily nu văzuse ca nașa ei să fi făcut nici cel mai mic gest, Aleeki a apărut lângă stăpâna lui. Kiki s-a ridicat, l-a luat de braț și a intrat în casă.

În timp ce se îmbrăca pentru cină, Cecily se gândea la toate cele pe care le știa sau le auzise despre nașa ei: că era moștenitoare și, mai cu seamă, înrudită atât cu familia Vanderbilt, cât și cu familia Whitney. Divorțase de primul soț, se căsătorise cu Jerome Preston – Cecily își amintea că-l întâlnise în copilărie și că fusese impresionată de frumusețea și de firea lui jovială. Întreaga ei familie fusese în stare de șoc atunci când el murise pe nepusă masă, cu cinci ani în urmă. Apoi, după cum îi povestise mama ei, cumnatul lui Kiki murise cu doi ani în urmă. Iubitul ei văr, William, tocmai paralizase în urma unui accident de mașină.

Iar acum Kiki era singură, în patul ei, la o depărtare de numai câțiva metri.

– Și cât de tristă! a suspinat Cecily, dându-și seama de asta din senin. Este foarte tristă.

Capitolul 14

– Mi-e teamă că stăpâna tot nu se simte bine, a anunțat-o Aleeki a doua zi pe Cecily, atunci când ea a apărut pe terasă, la prânz, gata să plece spre ferma lui Alice.

– Doamne! Sper că nu este nimic serios!

– Nu, până diseară își revine, *memsahib*, nu mă îndoiesc. Dar zice să vă duceți singură. Și vă oferă acestea în semn de scuză.

Aleeki ținea două coșuri de răchită, unul plin cu sticle de șampanie și celălalt, acoperit cu o pânză de in, în care, bănuia Cecily, era mâncare.

Ea l-a urmat pe Aleeki în spatele casei, iar el a deschis portiera din spate a unui Bugatti, care fusese spălat și lustruit atât de bine, încât soarele se oglindea și sclipea în caroseria lui. În interior era zăpușeală și, odată așezată pe bancheta de piele crem, Cecily s-a apropiat de fereastra deschisă, făcându-și vânt cu mișcări violente.

– El este Makena, *memsahib*, șoferul care vă conduce la ferma Wanjohi.

Bărbatul, îmbrăcat în alb imaculat, a făcut o plecăciune. Cecily și amintea vag de el, din timpul drumului pe care îl făcuse venind la proprietatea lui Kiki.

– Ne vedem mai târziu la cină, domnișoară Cecily, a spus Aleeki, închizând portiera.

Makena a pornit motorul.

Drumul pe lângă lac a fost plăcut, dar abia atunci când au trecut printr-o mică așezare, care, s-a gândit Cecily văzând calea ferată care trecea prin mijloc, probabil că era Gilgil, totul a început să devină interesant. Ea simțea cum motorul puternic al mașinii se străduia să facă față făgașelor neîndurătoare ale drumului (care, în America, ar fi fost considerat o potecă îngustă) și a zâmbit gândindu-se că era tipic pentru Kiki să aibă o mașină elegantă, dar complet nepotrivită pentru terenul kenyan. În depărtare, peisajul devenea din ce în ce mai luxuriant și mai exotic. Cecily a zărit un lanț muntos, cu piscurile în nori. Ar fi vrut să-l întrebe pe Makena cum se numeau acei munți, dar, după câteva încercări de a face conversație, și-a dat seama că engleza lui se limita la câteva cuvinte de bază. A observat că temperatura scădea considerabil și a simțit cum o briză apărută subit îi sufla

părul în față. Mirosurile erau diferite aici față de cele de la Mundui House. Cecily a adulmecat încărcătura electrică a ploii iminente, precum și fumul de lemne ce emana din diversele ferme pe lângă care treceau.

– Doamne! a exclamat ea văzând casele, care nu ar fi făcut deloc notă discordantă în satele englezești pe lângă care trecuse în drum spre aerodromul din Southampton.

La fel erau și grădinile impecabil întreținute, încărcate de trandafiri înfloriți, crini și iasomie, flori care înmiresmau aerul cu arome dulci.

După două ore de mers, mașina a oprit pe aleea unei case fără etaj, în formă de U, care avea același acoperiș gigantic ca și casele înșirate de-a lungul drumului. Cecily bănuia că un astfel de acoperiș ținea umbră casei, dar, coborând din mașină, ea s-a cam înfiorat în vântul aprig. Peluza era mărginită de tufișuri de un verde-închis. Se zărea o antilopă care rumega iarbă. Aceasta și-a ridicat ochii mari și căprui către Cecily, după care și-a văzut de ale ei.

– Bună, draga mea, ai ajuns!

Cecily s-a întors și a văzut că Alice venea spre ea, îmbrăcată cu o cămașă largă, de bumbac, și cu pantaloni kaki, lăbărțați.

– O, da, bună, adică bună ziua, Alice! Iartă-mă, eram fascinată de priveliște. Este… spectaculoasă, a spus Cecily privind valea verde prin care trecea un râu.

– Este extraordinar, nu-i așa? Atunci când o vezi zilnic, tinzi s-o ignori.

– Ultima oară când am fost în Europa, împreună cu părinții mei, am mers, vreme de câteva zile, de la Londra până în munții Scoției. Locurile de aici seamănă puțin cu cele de acolo, a adăugat Cecily.

Apoi ea și-a dat seama că gazda avea cuibărită la gât o creatură stranie, care părea foarte mulțumită să se afle acolo. Era mică și păroasă, cu nasul lung și ascuțit și cu urechi rotunde. Îi amintea lui Cecily de un pisoi diform.

– Ce-i aia? a întrebat-o ea pe Alice în vreme ce o urma spre casă, ceea ce a făcut să se ia după ele un mare număr de câini.

– O mangustă. Are doar câteva zile. Am găsit-o abandonată sub un tufiș din grădină. Nu i-am dat nume, firește, pentru că dacă fac asta va trebui s-o adopt, după care o să mă atașez de ea și va trebui să doarmă cu mine noapte de noapte. Câinii ar deveni geloși și… Poate că ai vrea-o tu?

Alice și-a luat mangusta de pe umăr și a așezat-o, agitată, în mâinile lui Cecily.

– Sunt animale de casă foarte bune și sunt extrem de agile atunci când vine vorba de uciderea dăunătorilor.

– Alice, nu am mai avut animal de casă și stau puțin aici, nu ar fi drept s-o iau.

– Păcat. Atunci, îi voi da drumul în sălbăticie, unde va fi mâncată. Mangustele sunt buni apărători, pentru că sunt insensibili la veninul de șarpe. Odată, am găsit o cobră în dormitor. Dragul de Bertie, pe care îl aveam de ani și ani, a sărit de pe pat și a ucis-o. Ține-o puțin pe asta și vezi cum vă înțelegeți până te hotărăști, a spus Alice, conducând-o pe Cecily pe o terasă mare, unde deja erau adunați mai mulți oameni care beau ceai, așezați la o masă lungă.

– Ăăă… bine, a răspuns Cecily, încercând să țină zdravăn creatura, care părea disperată să i se cațăre pe umăr și să-i scape. Am uitat să spun că nașa mea nu mai ajunge. Își cere scuze. Nu se simțea bine.

– M-a sunat Aleeki mai devreme, a spus Alice într-o doară. Ne rămâne nouă mai multă șampanie, nu? Haide s-o desfacem!

A arătat spre coșurile aduse de Makena, în timp ce anunța grupul:

– Ea este… A arătat spre Cecily, cu un gest grațios. Cecily Huntley-Morgan!

În vreme ce Cecily se chinuia să țină mangusta și, în același timp, să salute, a fost ușurată să vadă câteva figuri tinere la masă.

– Dă-mi obrăznicătura aia! Alice i-a luat-o și a așezat-o pe umărul ei, unde mangusta s-a ghemuit, satisfăcută, iar apoi și-a închis ochii micuți și roz. Mergi și stai lângă Katherine, și-a îndemnat Alice musafira.

Cecily s-a așezat, ușor obosită și foarte răvășită. După ce străbătuse un drum atât de lung, își dorea cu disperare să poată să întrebe unde era toaleta, dar îi era jenă.

– Bună, sunt Katherine Stewart, a spus tânăra de lângă ea, care era lipsită de frumusețe, după cum ar fi spus mama lui Cecily.

Era durdulie, dar nicidecum mai puțin frumoasă, după părerea lui Cecily. Avea părul vopsit într-un arămiu uluitor, ondulat fermecător în jurul chipului palid și rotund, iar ochii îi erau albaștri și luminoși precum azurul cerului.

– Iar eu sunt Cecily Huntley-Morgan. Încântată de cunoștință!

– Tocmai ai sosit? a întrebat-o Katherine cu un domol accent britanic.

– Nu, am ajuns aici acum câteva zile, cu avionul. A fost un drum lung, asta-i clar, și încă mă resimt.

– Ceai sau șampanie? a întrebat un servitor.

Katherine i-a zâmbit lui Cecily, în timp ce omologul lui Aleeki i le oferea pe ambele. Spre deosebire de impecabilul Aleeki, acesta purta o robă albă, șifonată, care mai avea și pete, și un fes roșu, uzat.

– Doar ceai, mulțumesc! spuse și Cecily.

– Bună alegere! Chiar dacă am crescut în Vale, nu-mi vine să cred că lumea bea la amiază. Și dimineața, a adăugat Katherine, coborându-și glasul.

Cecily nu o cunoștea îndeajuns de bine încât să-și permită să comenteze, dar a dat din cap în semn de încuviințare.

– La ora asta, mie cu siguranță că îmi ajunge un ceai.

– Cecily, unde locuiești?

– La nașa mea, care are o casă lângă lacul Naivasha. E frumos, dar acolo e mult mai cald decât aici.

– Ei, suntem la trei sute de metri deasupra nivelului mării și de multe ori aprindem focul seara. Poate că ăsta e motivul pentru care mulți dintre primii coloniști au ales zona asta. Climatul le-a amintit de Anglia și de căminele lor.

– I-am spus lui Alice că locul ăsta mi-a amintit de munții Scoției, mai ales lanțul muntos, purpuriu, din fundal.

– O, Doamne, tata este scoțian, iar eu am fost la internat chiar lângă Aberdeen, de-acolo încep munții, a spus Katherine zâmbind.

– Și ai venit în vizită la familie?

Cecily a mușcat din sendvișul cu castraveți oferit de servitor pe un platou de argint.

– De fapt, m-am întors definitiv. Inițial, tata a venit aici ca misionar, împreună cu mama, înainte să mă nasc eu. Din păcate, mama a murit acum câțiva ani, dar tata este cât se poate de viu, iar logodnicul meu, Bobby Sinclair, locuiește aici. După ce ne căsătorim, o să mă mut la ferma părinților lui Bobby – ei s-au mutat înapoi în Albion acum câțiva ani – și vrem să refacem șeptelul de vite și să renovăm străvechea lor casă.

Katherine i-a zâmbit cu afecțiune, peste masă, unui bărbat corpolent și cu tenul tăbăcit de expunerea îndelungată la soare, al cărui păr negru era

străbătut, în mod straniu, de o șuviță sură.

– Cum v-ați cunoscut?

– Îl știu pe Bobby de când eram copil și locuiam aici. Este cu zece ani mai mare decât mine, dar dintotdeauna l-am adorat de departe. Nu puteai scăpa de mine când veneam în vacanțe, așa-i, dragul meu? i-a strigat ea bărbatului.

– O, da! Bobby i-a zâmbit logodnicei lui, adăugând: Era o fătucă mititică, zău așa, mereu venea să mă roage s-o duc să înoate la râu. Cine ar fi zis că o să ne căsătorim într-o zi?

Afecțiunea dintre cei doi era vădită. Faptul că se cunoșteau din copilărie și că în curând aveau să se căsătorească i-a amintit lui Cecily de Jack. Ea a făcut un efort să-și amintească de jurământul pe care îl făcuse pe când se uita la întinderile Africii, în timp ce avionul o purta departe de cei doi bărbați care îi distruseseră credința în dragoste. Iubirea, cu toată bucuria și durerea pe care le aducea, era ceva ce nu își dorea să mai trăiască prea curând.

– Cât vei rămâne? a întrebat-o Katherine.

– O, nu știu cu exactitate. Câteva săptămâni, probabil.

– Păi, dacă mai ești în țară, neapărat să vii la nunta noastră! Căutăm cu disperare invitați care să aibă sub cincizeci de ani, nu-i așa, Bobby?

– O, da, și sper că mă incluzi și pe mine în acea categorie, în ciuda părului meu grizonant.

– Dacă pot, vin negreșit, mulțumesc. Cecily și-a coborât glasul: Ai idee cumva unde este... ăăă...?

– A, toaleta? Sigur că da, vino cu mine.

Cecily a urmat-o pe Katherine în casă și a auzit râsete la masă, unde curgea șampania trimisă de Kiki. Interiorul era minunat de răcoros, deși haotic, având în vedere câinii care alergau printre picioarele lor. În plus, peste mobila antică și elegantă, dar prăfuită, erau împrăștiate cărți și hârtii.

După ce s-a ușurat și a făcut un efort să se aranjeze, Cecily a străbătut coridorul și a ieșit în curte. Auzea voci ridicate venind dintr-o clădire de lângă casa principală și s-a dus spre ea, găsind, astfel, bucătăria. Katherine vorbea foarte ferm și fluent într-o limba străină, cu o negresă șleampătă, care, după șorțul pe care-l purta, cu siguranță că era bucătăreasa sau vreo servitoare. Deși Cecily nu înțelegea o iotă din ce vorbeau, era evident că se certau. Femeia gesticula, dar Katherine părea de neclintit.

Katherine a zărit-o pe Cecily, i-a spus ce mai avea de spus femeii aceleia, iar apoi s-a îndreptat spre noua ei prietenă.

– Măi, să fie, ai văzut cum arăta bucătăria? Dezgustător! Nu mă mir că biata Alice are dureri de stomac.

– Este bolnavă?

– Da, și încă de ceva vreme. Săptămâna trecută a consultat-o doctorul Boyle, doar pentru că am târât-o eu acolo. O trimite la spitalul din Nairobi, pentru analize. Dar, desigur, când pisica nu-i acasă...

– Poftim?

– Vreau să spun că Alice nu a mai supravegheat mersul casei și, având în vedere ca fosta menajeră, Noel, și-a luat tălpășița acum câteva săptămâni, servitorii nu fac ce trebuie. Mă rog, nu contează.Katherine i-a zâmbit lui Cecily în timp ce se întorceau la terasă. Alice mi-a cerut să rămân aici câtă vreme ea este plecată la Nairobi, așa că una-două îi pun la punct, asta-i clar.

– O cunoști de mult pe Alice?

– Da, de când eram mică. Mama era prietenă cu ea. Privind în urmă, mi se pare ciudat, fiindcă erau al naibii de diferite una de cealaltă.

– În ce sens?

– Păi, Alice era o moștenitoare înstărită și și-a adus contribuția la stilul hedonist de viață din Vale, iar mama era o femeie simplă, măritată cu un misionar scoțian lefter. Cred că le-a legat dragostea pentru animale. În timp ce Alice și soțul ei călătoreau în străinătate, mama venea aici, cu mine, ca să facă un ban ca îngrijitoare și ca să aibă grijă de menajerie. Dacă vrei, mai vino pe la mine câtă vreme e internată Alice, a îmbiat-o Katherine pe Cecily în timp ce se așezau din nou la masă.

– Mi-ar plăcea, a răspuns Cecily, luând loc.

O simpatiza din ce în ce mai mult pe Katherine.

– Uite, mica Minnie te cam place! i-a strigat Alice lui Cecily atunci când pe genunchiul acesteia din urmă a sărit un teckel mic. Animalele cunosc omul bun, a declarat Alice turnându-și șampanie.

Încă o dată, Cecily a refuzat paharul cu „bule“, după cum îl numea Alice și și-a îndreptat atenția spre norii care se așterneau într-un strat din ce în ce mai compact peste piscurile munților din spatele fermei.

– Ups!

Katherine s-a ridicat, în vreme ce bolta de safir s-a întunecat aproape instantaneu și au început să cadă picături mari.

– Toată lumea, sub verandă! a exclamat ea, adunând, într-unul dintre coșuri, ce se mai putea lua de pe masă.

Ca o mașină bine unsă, oaspeții s-au așezat cu toții la altă masă, sub acoperișul generos, în timp ce ploaia se întețea și începea să șiroiască de jur împrejurul lor.

– Trece repede, a spus Katherine. Stai să vezi adevăratul sezon ploios în aprilie, când drumul de sub noi devine un râu de mâl roșu, învolburat, care o ia la vale.

– Sună dramatic, dar nu cred că voi mai fi aici, a spus Cecily.

– Apropo de plecare, fătucă, ar fi bine să ne ducem, a spus Bobby în timp ce-și trecea un braț protector peste umerii lui Katherine.

Fizic, era un monstru de om, mult mai înalt decât viitoarea lui soție.

– Locuiți în apropiere? i-a întrebat Cecily.

– Da, cam la trei kilometri la vest de aici, dacă mergi în linie dreaptă, dar drumul propriu-zis e mai lung de-atât. Călărești, Cecily? a întrebat-o Bobby.

– Da.

Cecily se întreba de ce, mai nou, tot venea vorba de cai, când până de curând caii nu avuseseră tangență cu mare parte din trecutul ei.

– Pe aici, ăsta este cel mai practic mijloc de transport, sincer să fiu. Oricum, așa mergem acasă, a adăugat Bobby.

– Cecily, a fost o mare plăcere să te cunosc, a spus Katherine zâmbindu-i cu căldură. Luăm legătura ca să-mi ții companie câtă vreme este Alice în spital. Data viitoare să rămâi peste noapte, este drum lung până la Naivasha.

Bobby și Katherine au încălecat și au ieșit pe alee, la trap.

O oră mai târziu, ploaia se oprise și oaspeții ieșiseră din nou la aer. Cecily spera să nu o considere nimeni nepoliticoasă dacă pleca.

– Mi-e teamă că trebuie să plec acasă, a spus, apropiindu-se de gazda din capul mesei, care încă avea mica mangustă pe umăr. Nașa mea dă un dineu astă-seară.

Cecily nu era sigură de asta, dar era foarte probabil să aibă dreptate.

– Desigur, draga mea. Mă bucur că te-ai înțeles bine cu Katherine. Este o fată încântătoare, mult mai cu picioarele pe pământ decât sunt eu. Salutări lui Kiki și vino să mă vezi curând, bine? Mâna delicată și albă a lui Alice i-a strâns-o pe cea a lui Cecily. Este reconfortant să avem și tineri printre noi, moșnegii terminați care trăiesc pe seama gloriei lor apuse.

– Mi-ar plăcea să revin. Mulțumesc, Alice!

Cecily nu s-a mai obosit să-și ia rămas-bun de la restul oaspeților care rămâneau peste noapte dând pe gât șampania ca pe apă și râzând de răsuna toată valea, ci s-a îndreptat spre Bugatti. Makena i-a deschis portiera și ea s-a așezat pe banchetă cu o pătură pe genunchi, ca să se apere de răcoarea pe care o adusese ploaia.

Cu toate că nu băuse șampanie, se simțea amețită pe când mașina își croia drum prin noroaie. La acea altitudine față de nivelul mării, aerul era rarefiat și poate că acela era motivul amețelii, și-a spus Cecily, uitându-se pe fereastra mașinii la vasta întindere a Văii Marelui Rift, care se zărea sub ea. Contrastul cu vegetația luxuriantă de deasupra era uriaș și de-a dreptul spectaculos. Din cărțile despre Africa pe care le citise la bibliotecă, Cecily știa că Riftul avea o lungime de 6 400 de kilometri și că fusese format cu milioane de ani în urmă, de forțele primordiale ale naturii. Totuși, oricât ar fi citit, nimic nu ar fi putut s-o pregătească pentru priveliștea aceea spectaculară, la scară enormă, mai ales văzută din punctul în care se afla mașina lor. Apusul scălda valea, netedă și în mare parte lipsită de arbori, într-o lumină de culoarea caisei, iar, dacă se străduia puțin, Cecily putea să deslușească niște punctulețe care puteau fi animale sau oameni – poate că ambele –, mișcându-se aproape imperceptibil în cuprinsul acelei întinderi spectaculare.

– Ce țară incredibilă! a murmurat ea, sprijinindu-și capul de geam. Prea mult de cuprins cu mintea, a oftat, dorindu-și să-și aibă familia alături ca să împărtășească și să înțeleagă câte ceva.

Contrastul față de Manhattan era la fel de mare precum riftul maiestuoasei văi, cele două locuri fiind separate de o întreagă lume. Cecily voia să cunoască totul, oamenii și întinderile deopotrivă. Parcă ar fi vrut să înghită un elefant, atât de copleșitor era, dar, cumva, și-a jurat să izbândească înainte să se întoarcă acasă.

Până una-alta, Aleeki o scutura ușor ca s-o trezească.

– Bun venit, *memsahib*! Dați-mi voie să vă ajut să coborâți.

Cecily l-a lăsat și au traversat împreună terasa, înainte să intre în casă.

– Cât este ceasul? a întrebat ea.

– Opt și jumătate.

– O, a spus Cecily uitându-se la terasa pustie și a ascultând liniștea, nașa mea este plecată?

– Nu, *memsahib*, încă nu se simte bine și doarme în camera ei. Probabil că vă este foame. Pot pune masa pe terasă sau pot să trimit o tavă în cameră, cum preferați.

– Îmi ajunge un pahar cu lapte, mulțumesc! Pot să fac o baie? Mă simt murdară după drum.

– Desigur, *memsahib*. O trimit pe Muratha cu laptele și să vă umple cada.

– Mulțumesc. Cecily s-a îndreptat spre scară, dar s-a oprit. Nașa mea... e bine? Cât de bolnavă este?

– Se va face bine în curând. Nu vă tulburați, am eu grijă de ea.

– Atunci, te rog să-i urezi noapte bună din partea mea.

– Firește, a răspuns Aleeki, înclinându-se. Noapte bună, *memsahib*!

Capitolul 15

A doua zi, Kiki fiind încă indispusă, Cecily s-a simțit recunoscătoare (și, totodată, vinovată din pricina asta) că se lăsase liniștea în casă. Pentru prima oară de când venise, ea simțea că avea timp să respire frumusețea împrejurimilor și să se lase pătrunsă de ea. Aleeki a ajutat-o cu sugestii de distracții și, în acea după-amiază, Kagai, un tânăr kikuyu, a dus-o la lac și i-a spus, în engleza lui stâlcită, că el se născuse acolo. După ce a învățat-o câteva cuvinte de bază în graiul băștinașilor, i-a arătat cum să pună undița pe lângă barcă și cum s-o țină bine, până când simțea că trăgea. Apoi a ajutat-o să scoată un pește care se zbătea, unul ai cărui solzi metalici sclipeau în culorile curcubeului. În mijlocul lacului enorm, cu apa ca o oglindă, Cecily a privit hipopotamii care stăteau la soare, pe uscat, și care la un moment dat se ridicau și lunecau în lac, tăind luciul apei cu o grație de lebede.

A doua zi – nici urmă de Kiki –, Cecily a mers la Gilgil împreună cu Aleeki, a pus la poștă scrisoarea pentru părinți și i-a dus filmul din aparatul de fotografiat, pentru developare, unui german pe care-l cunoștea Aleeki și care avea o cameră obscură în spatele service-ului său. Cecily a colindat

prin oraș, oprindu-se la tarabele de pe stradă, care vindeau o sumedenie de fructe și de legume bizare, dar și unele cât se poate de obișnuite.

– Astea sunt banane?

Cecily tocmai arăta spre niște fructe verzui, asemănătoare bananelor, când a apărut Aleeki, care tocmai își terminase treburile.

– Nu, *memsahib*, sunt plantane. Da, seamănă cu bananele și sunt folosite la gătitul tocăniței *matoki*. Dacă vreți, îi cer bucătarului să vă gătească asta.

– De ce nu? Chiar aș vrea sa încerc bucătăria locală înainte să plec.

– Aveți destul timp, *memsahib*, a spus el în timp ce negocia prețul corect cu vânzătorul. Mâncarea indiană este foarte populară aici. E foarte condimentată. Mie-mi place foarte mult.

– Nu am mâncat nimic condimentat de când mă aflu în Kenya, a recunoscut Cecily pe când se întorceau la mașină pe strada prăfuită, învăluită în arșiță.

– Atunci trebuie să încercați curry, niște tocăniță și *yugali* – le place foarte mult celor din tribul kikuyu.

– Tu ești kikuyu? a întrebat Cecily, din ce în ce mai curioasă.

– Nu, *memsahib*, eu sunt din Somaliland, a răspuns el. Dincolo de graniță.

Înainte să apuce să-l mai întrebe ceva, Cecily a tresărit la auzul unei voci venite din spatele lor.

– Cecily?

S-a întors și a văzut-o pe Katherine, care se grăbea să ajungă la ea.

– Doamne! Mi s-a părut mie că tu erai! Cum te-ai acomodat cu locurile?

– Foarte bine, mulțumesc. Cel puțin așa cred, Katherine!

– Durează până să te obișnuiești cu toate astea, dar, imediat ce o faci, îți jur că o să-ți vină greu să mai pleci.

– Aleeki, ea este Katherine Steward. Am cunoscut-o la ceaiul lui Alice.

– Foarte încântat de cunoștință, *memsahib*, a spus Aleeki făcând o plecăciune.

– Cum se simte Alice? a întrebat Cecily.

– E tot în spital, la Nairobi, și se pare că o să mai stea o vreme acolo. Mă duce Bobby la amiază în vizită la ea.

Cecily bănuia că problema lui Alice, oricare ar fi fost aceea, nu era provocată de toxiinfecția alimentară făcută din pricina bucătăriei murdare.

– Te rog să-i transmiți toate cele bune din partea mea.

– Sigur că da. Și te rog să vii cât de repede să mă vizitezi la ferma Wanjohi. Bobby este ocupat cu propria noastră fermă și cu hardughia aia care într-o lună ne va aparține, a spus Katherine zâmbind. Mă simt singură. Ce-ai zice să vii vineri?

Cecily s-a uitat, automat, la Aleeki, ca să-i confirme.

– Desigur, *memsahib*. La ce oră ați vrea să fie vizita?

– Ce-ar fi ca domnișoara Cecily să vină la masa de prânz și să plece sâmbătă, după micul dejun? a propus Katherine.

– Atunci, o să mă ocup de tot, a răspuns Aleeki.

– Trebuie să mă duc și să-l găsesc pe Bobby. A mers la bancă să discute despre un împrumut care să ne ajute să cumpărăm mai multe vite pentru fermă, a spus Katherine ridicând din sprâncene. Noi două ne vedem la sfârșitul săptămânii. La revedere, Cecily!

– La revedere, Katherine! Și mulțumesc!

– Katherine a fost vreodată la Mundui House? a întrebat Cecily în timp ce Aleeki o ajuta să urce în mașina care dogorea, ca de obicei, precum un furnal.

– Nu, nu cred, a răspuns acesta, înainte să închidă portiera din spate și să urce în față, lângă Makena.

Cecily a coborât geamul, a scos evantaiul și a început să-și facă vânt cu el cât putea de repede, cumplit de amețită și întrebându-se de ce sugerase Aleeki atât de limpede, în ciuda cuvintelor politicoase, că noua ei prietenă nu era bine-venită la Mundui House.

Până să pună la cale șederea peste noapte la Katherine, Cecily tânjea cu disperare după companie. Trecuseră încă cinci zile, iar Kiki nu ieșise din camera ei. Cu toate că-l implorase pe Aleeki să-i permită s-o vadă pe Kiki, răspunsul era invariabil:

– *Memsahib* doarme!

De câteva ori în cursul acelei săptămâni, Cecily chiar se întrebase dacă nu cumva nașa ei murise, iar lui Aleeki îi era teamă să-i spună.

În acea dimineață, la micul dejun, Cecily se pregătea să insiste să se ducă la Kiki înainte de a pleca la ferma Wanjohi, când Aleeki i-a dat un plic. L-a deschis și a scos hârtia de scrisori cu decorațiuni în relief, scumpă, a lui Kiki, recunoscând caligrafia elegantă și familiară a nașei ei.

Draga mea fată,

Iartă-mă că nu m-am ocupat de nevoile tale, sunt indispusă. Mă va lecui odihna, nu mă îndoiesc, iar apoi îți voi sta la dispoziție tot restul ședерii tale aici.

Deocamdată, sper că Aleeki îți face toate poftele. Mi-a spus că te duci s-o vizitezi pe Katherine la ferma Wanjohi. Distracție plăcută!

Te sărut,

Kiki

Cel puțin, nașa ei era în viață, iar Cecily se bucura că, astfel, putea fugi cu conștiința curată din Mundui House, departe de atmosfera misterios de taciturnă, după cum își spunea ea în vreme ce, după micul dejun, Aleeki îi făcea semn să intre în Bugatti.

– Cecily! Ai ajuns! Ce mă bucur că ai venit! a exclamat Katherine pe când Cecily cobora din mașină, pe aleea fermei Wanjohi.

– Și eu mă bucur că am venit, a răspuns Cecily, în vreme ce Makena descărca nu doar micul ei bagaj, ci și alte coșuri de răchită pline cu șampanie și cu mâncare, din partea lui Kiki.

– Dumnezeule mare! Nașa ta crede că petrecem în noaptea asta?

Katherine a luat-o de braț pe Cecily, îndreptându-se spre casă.

– Poate că nici o vizită nu este perfectă dacă nu curge șampania.

– Văd că ai învățat deja cum merge treaba pe aici, a spus Katherine, conducând-o pe Cecily într-un interior care fusese renovat radical în decursul unei singure săptămâni.

Vrafurile de cărți și de hârtii dispăruseră, iar duhoarea câinilor și a altor sălbăticiuni necunoscute era camuflată de mirosul dulceag de ceară de mobilă și de crini și trandafiri așezați în vaze pe masa de mahon, acum strălucitoare.

– Vai! Ai făcut miracole aici! a exclamat Cecily, în vreme ce Katherine îi arăta camera ei.

– Mulțumesc, mi-e teamă că am făcut-o mai mult pentru mine decât pentru Alice, dar nu suport să trăiesc în haos, i-a explicat ea lui Cecily. Ba chiar am ridicat un adăpost temporar pentru câinii lui Alice, deși mi-e teamă că nu vor fi ușor de controlat maimuțele care socotesc că locul ăsta e casa lor. Crezi că sunt rea?

– Câtuși de puțin, a răspuns Cecily, în timp ce o servitoare îi ducea, grăbită, bagajul în cameră. Spune-i, te rog, să nu despacheteze, nu am nimic

în afară de cămașa de noapte, periuța de dinți, un rând de haine și cuvenita lenjerie curată.

– Mi-e teamă că o va face oricum, a spus Katherine.

Apoi a strigat la fată, care părea de-a dreptul înspăimântată, dându-i câteva porunci în limba aceea necunoscută.

– Au uitat cu toții ce bine sunt plătiți și ce grijă are Alice de ei. În schimb, ar trebui să facă și niște treabă. Bun. Sunt sigură că mori de sete. Avem limonadă de casă care ne va fi servită pe terasă numaidecât.

– Nu șampanie?

Cecily s-a prefăcut îngrozită, iar Katherine a chicotit.

S-au așezat pe terasă. Cecily a privit peisajul care se întindea în fața ei, cu pajiști verzi străbătute de un râu cu ape sclipitoare. Antilope, cai și capre rătăceau liber, iar briza blândă îi mângâia fața.

– Ce face Alice? a întrebat Cecily, sorbind din delicioasa limonadă.

– Mi-e teamă că nu extraordinar de bine. I-au băgat un dren în stomac. William, adică doctorul Boyle, crede că durerile ar putea fi o consecință a plăgilor prin împușcare suferite la Paris, pe vremuri.

– O să se facă bine?

– Așa sper, cu toate că nu prea are grijă de ea.

– Of, ce viață complicată a avut Alice! Probabil că l-a iubit foarte mult pe bărbatul acela, ca să vrea să-l împuște și apoi să se împuște și ea.

– Am auzit multe versiuni ale poveștii, dar se pare că Raymund i-a spus că nu se putea însura cu ea din pricina familiei lui, care amenințase să-l dezmoștenească dacă făcea asta. Vai, ce fac oamenii pentru dragoste, nu?

Katherine a suspinat.

– Cu toate că poate l-aș împușca și eu pe Bobby dacă m-ar anunța dintr-odată că nu se poate căsători cu mine. Nu îmi imaginez viața fără el.

– Când și unde vă căsătoriți? a întrebat Cecily.

– Pentru „când“ răspunsul este: în mai puțin de o lună, după cum cred că deja ți-am spus. În ceea ce privește locul, este destul de complicat.

– De ce?

– Păi, tata lucrează într-o misiune în Tumutumu, de cealaltă parte a munților Aberdare, unde se află de mai mulți ani. Vorbește fluent limba locală și, după cum ai aflat, și eu la fel. El ar vrea să mă căsătoresc acolo, dar biserica este o cocioabă și parcă nu-i văd pe Idina și pe cei ca ea sosind acolo gătiți la patru ace, mai ales dacă încep ploile, a chicotit Katherine.

– Doar nunta e a ta, așa că și deciziile legate de ea te privesc tot pe tine!

– E a mea și a lui Bobby, da, deși lui nu-i pasă de organizare, atât timp cât rezultatul este că ne căsătorim. Dar trebuie să înțelegi că, atunci când au sosit părinții mei prima oară în Kenya, trăiau la sediul misiunii. Apoi am apărut eu și, având în vedere că tata era mereu pe drumuri, în brusă, ca să propovăduiască Biblia, mama a insistat să ne construiască o casă mică în Vale, pentru ca măcar să-mi pot face prieteni.

– Are sens, a încuviințat Cecily. Deci, ai crescut între două lumi.

– Da, cam așa ceva. Și, sinceră să fiu, le-am iubit pe amândouă. Am fost trimisă la școală pe când aveam zece ani, însă îmi petreceam vacanțele aici, mai mult împreună cu mama și cu enervantul de Bobby, iar apoi cel puțin două săptămâni la sediul misiunii, împreună cu tata. Ceea ce-mi amintește de subiectul spinos al locului în care ar trebui ca eu și Bobby să ne unim destinele. Cred că am ajuns, în sfârșit, la un compromis. Ne vom căsători oficial la misiunea din Tumutumu, lucru care îl va face fericit pe tata, după care recepția va avea loc la clubul Muthaiga, a doua zi. Draga de Alice a insistat să plătească totul, ca dar de nuntă, chiar dacă i-am sugerat că ne-ar prinde mai bine un cec, ca să punem ceva mobilă în noua casă. Alice este o bătrână romantică, chiar și în urma dezastrelor din propriile căsnicii. Și, desigur, toate astea înseamnă o scuză bună pentru o petrecere, a adăugat Katherine, șugubăț. Sper, doar, ca ea să se simtă destul de bine ca să poată veni la nuntă. Ce părere ai?

– Cred că este soluția ideală. Unde vă duceți în luna de miere?

– Vai, nicăieri! a spus Katherine zâmbind. Mă voi muta în vechea casă a părinților lui Bobby, pe care, după cum ți-am spus, bietul și dragul de el face tot posibilul s-o renoveze înainte de ziua cea mare. Asta o să țină foarte bine locul lunii de miere, iar, în plus, aducerea mai multor vaci la fermă este o afacere destul de riscantă. O să-l ajut pe Bobby la îngrijirea animalelor, ceea ce înseamnă că o să trag în sfârșit foloase de pe urma tuturor acelor ani pe care mi i-am petrecut la Dick.

– Poftim?

– Facultatea Veterinară Dick, din Edinburgh. Sunt veterinar cu diplomă, Cecily, ceea ce mă va ajuta cu siguranță să mențin sănătatea vitelor. Bill Forsythe, cel mai apropiat vecin al lui Bobby și, curând, și al meu, ne învață pe amândoi metodele moderne de creștere a vitelor și ne instruiește în privința beneficiilor vaccinării, băilor cu pesticide și așa mai departe.

Atunci când ai multe animale laolaltă, pot apărea foarte multe boli îngrijorătoare – antrax, pestă bovină, polimicrogirie. Ca să nu mai zic de leii care încearcă să mănânce vitele, a adăugat Katherine. De fapt, l-am invitat pe Bill la cină diseară. Totuși, trebuie să te avertizez că este o figură.

– Nu-i nimic, încep să mă obișnuiesc cu localnicii. Chiar sunt niște personalități interesante pe-aici, a spus Cecily.

– Bill are o relație specială cu tribul masai, de la care avem multe de învățat, cu remediile lor naturale dezvoltate de-a lungul secolelor.

– Servitorii de-aici sunt masai? a întrebat Cecily văzând o femeie care apăruse dinspre bucătărie și care acum mătura praful de pe veranda acoperită, la marginea curții interioare.

– Nu, kikuyu. Masaii sunt nomazi, își petrec viața alături de vite, pe câmpii. Personalul este format de obicei din kikuyu, iar Ada, aici de față, a fost recomandată de mama atunci când Alice a vrut să sporească rândurile personalului.

– Sunt servitori buni?

– Cu certitudine, atât timp cât au stăpâni fermi. Una peste alta, sunt foarte loiali. Gata cu astea. Spune-mi cu ce te ocupi tu în Manhattan.

– Ăăă, cu mai nimic. Știi, am fost logodită și, mă rog, pe urmă n-am mai fost.

– Aha! Deci ai venit aici ca să-ți tămăduiești inima frântă? Pot să te întreb câți ani ai?

– Împlinesc douăzeci și trei anul ăsta. Fată bătrână.

– Nici vorbă! Katherine a chicotit. Eu împlinesc douăzeci și șapte. L-ai iubit?

– Așa am crezut. Dar, sincer vorbind, am terminat-o cu bărbații.

– Mai vedem noi. Katherine a zâmbit și s-a ridicat. Așa, cred că este momentul să mâncăm de prânz.

Au mâncat un pește iute, delicios, care, după cum spusese Katherine, fusese pescuit chiar de dimineață din râu.

– Ai fost vreodată la Mundui House? a întrebat timid Cecily, amintindu-și răceala discretă a lui Aleeki față de noua ei prietenă.

– Nu, mama și tata au fost cu totul împotriva a ceea ce se întâmpla în Happy Valley. Le repugnau toți cei de acolo, în afară de Alice, desigur, din pricina animalelor. Însă am auzit că e frumos acolo. Și, desigur, Kiki este foarte generoasă.

– Da, este, deși... Mă rog, îmi fac griji pentru ea, a mărturisit Cecily. Nu a ieșit de câteva zile din camera ei. Sunt sigură că trăiește doar pentru că mi-a scris de dimineață, înainte să plec. Nu cumva știi dacă suferă de vreo boală?

– Doamne, nu, nu cred, Cecily! Ce-ar fi să mergem la grajduri și să călărim? Să-ți arăt niște locuri frumoase.

Reprimându-și senzația că, de fapt, Katherine știa mai multe decât spunea și împăcându-se cu gândul de a călări din nou – știa că, dacă mai rămânea în Kenya, trebuia neapărat s-o facă – Cecily a dat din cap în semn că se învoia.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea.

Din fericire, terenul era accidentat, așa că, în loc să se gândească la ultima oară când călărise împreună cu Julius, Cecily s-a concentrat să strunească iapa pe malul râului. A inspirat aerul răcoros și curat, a ascultat sunetele păsărilor și s-a bucurat de soarele care sclipea în apa liniștită a râului de alături. Atunci când caii s-au oprit ca să se adape, Cecily s-a uitat peste întinderea vastă, la valea verde care se așternea sub ea.

– Știi, zici că Anglia de aici, de sus, s-a lipit de Kenya de acolo, de jos, a spus.

– Ai dreptate, așa pare. Bobby și Bill trebuie să sosească, ar trebui să ne întoarcem.

După ce s-a spălat cum a putut folosindu-se de bol cu apă caldă așezat pe servantă, Cecily și-a pus o rochie curată de bumbac, și-a aranjat părul și s-a întors afară, la Katherine, ca să privească apusul care se lăsa peste vale. În vreme ce soarele dispărea la orizont, Cecily tremura în briza proaspătă care sufla pe terasă. Și-a strâns șalul pe umeri, bucurându-se de aerul rece.

Au auzit amândouă zgomotul mașinilor care se apropiau.

– Au venit băieții, a spus Katherine.

Cecily a urmat-o pe alee, unde tocmai opriseră două camionete vechi de când lumea. Bobby a coborât dintr-una, urmat de un alt bărbat, care, bănuia Cecily, era Bill.

– După cum spuneam, încearcă să nu te simți jignită de Bill. A devenit băștinaș de-a lungul anilor și a uitat manierele care se impun atunci când ești în compania celor de-o seamă cu tine, a șoptit Katherine în timp ce bărbații veneau spre ele.

De departe, Cecily s-a mirat văzând cât de tânăr și de slăbuț părea Bill, dar, pe măsură ce el se apropia, ea și-a dat seama că, în ciuda coamei lui de păr blonde ca nisipul, Bill avea riduri adânci pe chipul bronzat. Cecily s-a răzgândit în privința vârstei și i-a dat în jur de patruzeci de ani. Bill i se părea vag cunoscut.

– Bună, dragul meu! a spus Katherine, ridicându-se pe vârfuri ca s-o sărute Bobby. Bill, ce mai faci?

– Destul de bine, mulțumesc!

Avea o voce joasă și cam răgușită, cu un oarecare accent britanic.

– Ea este Cecily Huntley-Morgan, care a venit recent de la New York, l-a informat Katherine în timp ce mergeau cu toții spre terasă.

Cecily a simțit că Bill a măsurat-o din priviri, însă, aproape imediat după aceea, și-a luat ochii de la ea și a privit în depărtare.

– Biata de tine, a spus el după câteva clipe. Să trăiești acolo...

– Îmi place să trăiesc în Manhattan. E un loc minunat și este casa mea, a răspuns Cecily, intrată, brusc, în defensivă.

– Toate clădirile alea ridicol de înalte, ca să nu mai zic de numărul uriaș de oameni care se înghesuie pe insulița aia.

– Cecily, ignoră-l pe Bill. Stă de prea mult timp în brusă, nu? a spus Katherine în timp ce se așezau, iar ea le oferea celor doi șampanie și bere.

– Totuși, e așa cum spun eu, a zis Bill, luând sticla de bere. După cum știi, Katherine, nu îmi plac prea mult oamenii.

Încă o dată, privirea stranie și aproape hipnotică a lui Bill s-a oprit asupra lui Cecily.

– Cât stai aici, înainte să te repezi să te întorci la claustrofobia a ceea ce tu ai numit „civilizație“?

– Nu știe, Bill, nu-i așa, Cecily? a intervenit Katherine.

– Nu, nu știu, a răspuns Cecily, întinzându-se spre cupa de șampanie.

O tulbura bruscheța acelui individ.

– În brusă ai ajuns până acum?

– Nu.

– Atunci, încă nu știi ce-i aia Africa.

– Sunt sigur că vom găsi o cale să-i arătăm, nu-i așa, Bill? a intervenit Bobby.

Cecily a observat că Bill se uita sub masă.

– Ei bine, a spus el în cele din urmă, ridicându-și privirea și paharul către ea. Cel puțin tu nu ai pantofii ăia ridicoli, cu toc, pe care țin să-i poarte alte americance, așa cum face femeia aia oribilă, Preston.

Cecily era să se înece cu șampanie. S-a uitat la Katherine, implorând-o pe mutește s-o ajute.

– Întâmplător, Kiki este nașa lui Cecily, Bill, a spus Katherine, calm. Și, pentru numele Domnului, încetează s-o mai sperii pe fata asta! Nu seamănă deloc cu nașa ei. Nu ar trebui s-o categorisești doar pentru că este americancă. Nu judeca după aparențe, da? Mai bine spune-mi cum v-ați petrecut ziua tu și Bobby.

Cecily a ascultat fără tragere de inimă cum descria Bobby licitația de vite la care cumpărase și el un număr oarecare de „capete".

– Bobby s-a descurcat bine, a spus Bill, primul lucru pozitiv auzit de Cecily din gura acelui bărbat de când dăduse cu ochii de el. A cumpărat vitele Boran la un preț bun.

– Cu ajutorul tău, Bill. Negustorii de vite știu prea bine că pe tine nu te pot păcăli. Bill este celebru în zonă pentru cunoștințele lui despre vite, a adăugat Bobby, ca să înțeleagă și Cecily.

– Tu la ce te pricepi, domnișoară Huntley-Morgan? a întrebat Bill.

– La mai nimic.

Cecily a ridicat din umeri, încă insultată de nepolitețea pe care Bill o arătase atât față de ea, cât și față de nașa ei.

– Ei, haide, Cecily! Nu-l lăsa pe Bill să te necăjească.

Katherine s-a uitat urât la Bill.

– Îi faci asta oricui la prima întâlnire, nu?

– După cum știi, n-am mai locuit de ceva vreme în societatea civilizată.

– O încântare, nu mă îndoiesc!

Bobby și-a dat ochii peste cap la Bill.

– Bun, dar noi amândoi suntem morți de foame! Ce avem la masă?

În timpul cinei, Cecily s-a bucurat că ceilalți i-au distras atenția lui Bill vorbind despre cât de curând putea Bobby să facă profit de pe urma fermei de vite și despre cât de mult putea amâna returnarea împrumutului pe care îl luase de la bancă.

– În principiu, totul se reduce la timpul pe care ești pregătită să-l lași pe Bobby să-l petreacă pe dealuri sau pe câmpii alături de animale, în sezonul ploios, Katherine. În noiembrie trecut, am fost plecat doar o săptămână,

fiindcă aveam treabă la Nairobi. Cred că am pierdut cel puțin o sută de capete.

– Din ce motiv? a întrebat Cecily, curioasă pentru prima oară.

– Din pricina masailor, firește.

– Dar parcă ei se ocupau de vite, lucrau pentru tine…

– Unii dintre ei, da, dar în părțile astea sunt mai multe clanuri de masai. Ei văd toate vitele din Kenya ca fiind ale lor. Vezi tu, vitele sunt sacre pentru trib și, chiar dacă arareori ucid vite, masaii pot face troc cu alte clanuri, la schimb cu porumb sau cu legume.

– Dar vitele îți aparțin?

– Practic, da, dar nu pun ei mare preț pe trocul cu *mzungu.*

– *Mzungu* este termenul local pentru „albi“, i-a explicat Katherine.

– Nu i-ai putea concedia, ca să angajezi alți oameni care să îngrijească de vite? a întrebat Cecily.

Bill s-a uitat lung la ea.

– Nu, domnișoară Huntley-Morgan, nu aș putea. Am o relație excelentă cu ei, mulți mi-au devenit prieteni. Dacă prețul pe care trebuie să-l plătesc este de câteva capete pe an, atunci așa să fie. Masaii au fost aici primii și, în ciuda diverselor tentative ale autorităților de a-i disloca sau îngrădi, își continuă tradițiile nomade. Relația lor cu vitele este una simbiotică. Le scurg sângele și îl beau, crezând că le dă putere și sănătate.

– Sună extrem de revoltător, a comentat Cecily.

– Cel puțin, spre deosebire de lei, vitelor nu le place gustul de sânge omenesc, a răspuns Bill.

– Nu am văzut nici un leu și nici un elefant până acum.

Bill a privit-o în liniște o vreme, cugetând, parcă. În cele din urmă, a grăit:

– Mâine plec în brusă, domnișoară Huntley-Nu-Știu-Cum. Vrei să vii? Sau îți piere curajul, acum că ți se oferă ocazia?

– O, Cecily, trebuie să mergi! Firește, venim cu tine, a spus Katherine repede. Bill m-a dus acolo pe când aveam unsprezece ani. Îți amintești cum mi-ai spus că este vârsta la care fetele masai devin femei?

– La unsprezece ani?! s-a mirat Cecily.

– Multe dintre ele sunt căsătorite sau însărcinate până la doisprezece-treisprezece ani, domnișoară Huntley-Și-Așa-Mai-Departe, a spus Bill.

– Of, te rog să-mi spui „Cecily“, a suspinat ea, exasperată să știe că el făcea tot posibilul ca s-o scoată din minți.

– Trebuie? Mi-e teamă că detest numele ăsta. Am avut o străbătușă care locuia în West Sussex. Chiar dacă era pur și simplu un balaur, părinții mei mă trimiteau în fiecare vacanță de vară la ea, împreună cu fratele meu. O chema Cecily.

– Atunci, îmi cer scuze că îți provoc amintiri amare, dar nu îmi pot asuma vina, nu-i așa?

– Of, Bill, lasă biata fată în pace! l-a admonestat Katherine.

Numai că Bill încă se zgâia la ea, iar, din acea privire fixă și auzind de West Sussex, Cecily și-a dat seama, în sfârșit, cine era el.

– Și zici că te cheamă Bill? Bill Forsythe?

– Da, un nume britanic serios, numai bun.

– Fratele tău este maior, nu-i așa? Și locuiește acolo unde ziceai că locuia străbătușa ta, în West Sussex?

– Cum nu! Da și da. De unde știi?

– L-am cunoscut de curând în Anglia.

Cecily s-a bucurat să-l vadă pe Bill puțin zdruncinat.

– Nu, zău! Unde și când?

– La Woodhead Hall, în Sussex, acum trei săptămâni. M-a invitat Lady Woodhead, iar el locuiește în apropiere.

– Măi să fie, vorba maiorului! Dragul meu frate mai mare a venit în Kenya după ce m-am stabilit aici și a ajuns sub toate fustele de la clubul Muthaiga, cu toate că avea o nevastă foarte drăguță. Ești căsătorită?

– Nu.

– Ca și în cazul tău, Bill, nu o interesează dragostea, l-a anunțat Katherine din cealaltă parte a mesei, liniștind-o pe Cecily dintr-o privire.

– Ei bine, asta da, declarație, dacă-mi permiți. Bill a ridicat din sprânceană. Mai ales la vârsta ta. Eu a trebuit să ajung la treizeci și opt de ani ca să-mi dau seama că dragostea este un mit. Mă rog, a continuat Bill ridicându-se și întorcându-se spre Bobby, având în vedere că mâine ne trezim cu noaptea-n cap, noi doi ar trebui să plecăm.

– Desigur, s-a învoit Bobby.

El s-a ridicat, iar Cecily a avut impresia că-l venera pe prietenul lui.

– Și? Îți iei inima în dinți și pleci în safari, Cecily?

– O, spune că da! a exclamat Katherine, însoțind-o pe alee. Personalul de aici se descurcă o noapte și fără mine. Și a trecut o veșnicie de când nu am mai fost în brusă.

– Prietena ta din America ar trebui să știe că statul în brusă nu este la fel de fermecător precum glumele alea de excursii despre care i-o fi vorbit nașa ei. Bill a ignorat-o pe Cecily în timp ce se îndreptau spre camionetă. Nu avem aperitive, șampanie și servitori, ci doar o pătură, un cort improvizat și un foc de tabără sub cerul înstelat.

– Bill, se descurcă ea. Cecily, accepți?

Trei perechi de ochi s-au ațintit asupra ei.

– Ăăă… bine. Mi-ar plăcea să vin.

– Așa, da, a făcut Bill. Atunci ne vedem cu toții la mine mâine-dimineață, la șapte fix. Mulțumesc pentru cină, Katherine! Nu prea mai apuc eu o mâncare bună, făcută în casă.

– La revedere, dragul meu!

Katherine l-a sărutat pe Bobby, care se urca în camioneta de lângă cea a lui Bill.

– Ne vedem dis-de-dimineață.

Cecily și Katherine le-au făcut cu mâna și s-au întors în casă.

– Trebuie să te pregătim pentru mâine, a spus Katherine. Alice are multe haine de safari și ai aproximativ măsura ei.

– Mersi. Trebuie să recunosc că sunt puțin neliniștită, mai ales în legătură cu Bill. Mi-a dat foarte clar de înțeles că nu mă place, a spus Cecily în timp ce intrau pe coridor.

– Doamne, nu cred că-i displaci deloc. De mult nu a mai dat atâta atenție unei femei.

– Păi, dacă așa știe el să dea atenție, nu mă mir că nu s-a căsătorit niciodată. Este al naibii de mitocan!

– Interesant! Bill, din câte știu, tot cu inima frântă a fugit în Africa, așa cum ai făcut și tu. Asta se întâmpla acum aproape douăzeci de ani și, de când este aici, nu am auzit nici cea mai mică bârfă despre el. Este foarte discret, dacă înțelegi la ce mă refer. Arată foarte bine, nu ți se pare?

– Nu, nu mi se pare, a spus Cecily răspicat, după cele două pahare de șampanie pe care le băuse ca să suporte seara. M-a insultat tot timpul.

– Ei bine, așa e Bill, dar, la prima ta călătorie în brusă, nu puteai să încapi pe mâini mai bune. Cunoaște teritoriul și primejdiile mai bine decât oricare

alimba

– Așa… Katherine și-a înăbușit un căscat. Trebuie să închid câinii în țarc și să găsesc mangusta aia pe care o îndrăgește Alice. Am hrănit-o de dimineață și de-atunci nu am mai văzut-o. O să caut și haine potrivite pentru amândouă. Noapte bună, Cecily, ne vedem dis-de-dimineață.

– Noapte bună și îți mulțumesc pentru această seară.

În timp ce Katherine ieșea în răcoarea nopții ca să adune câinii omniprezenți, Cecily a închis ușa dormitorului, s-a dus la pat și s-a întins. Se întreba în ce fel îi fusese frântă inima lui Bill de se transformase într-un om care nu prea mai avea încredere în umanitate și, aproape sigur, nici în femei.

Aruncându-și pantofii din picioare și descheindu-și rochia, Cecily s-a bucurat că avea la îndemână plapuma, pentru că i se făcuse frig. Cuibărindu-se sub ea, a întins mâna și a simțit ceva cald și păros. A țipat și s-a uitat dedesubt, unde a văzut puiul de mangustă pe care-l cunoscuse la prima ei vizită în acel loc. Se ascunsese sub plapumă în tot acest timp. Și-a pus lăbuțele pe pieptul ei și i s-a așezat între gât și umăr.

Cecily a zâmbit cu gândul la mama ei, de-ar fi văzut-o ea acum… Un animal sălbatic, probabil puricos și păduchios, ghemuit în pat alături de ea! Și totuși, o alina respirația lui, iar Cecily se bucura că mangusta se refugiase tocmai în camera *ei*. În privința lui Bill și a complicațiilor din seara aceea, Cecily era prea obosită ca să se mai gândească la așa ceva.

„Dacă m-aș hotărî să rămân aici, cu siguranță că aș locui în valea Wanjohi.“

Și, cu acest gând, a adormit.

Oregon Trail (în limba engleză în original)

Flappers – generație de tinere femei occidentale din anii 1920, care își etalau disprețul pentru tot ce era considerat comportament rezonabil, fiind considerate îndrăznețe

Considerată „prima revoltă modernă rasială“, a avut loc în timpul marii crize economice, când populația săracă de afro-americani era discriminată în domeniul ocupării forței de muncă și supusă violenței poliției

Stăpân, om alb în limbajul colonial britanic, „sahib“ pentru bărbați, „memsahib“ pentru femei

Stăpân (în limba swahili în original)

Nu-ți face griji (în limba swahili în original)

ELECTRA. New York. Aprilie 2008

Capitolul 16

Mă uitam la bunica și la felul în care-și ținea mâinile frumos încrucișate în poală. Avea ochii închiși și bănuiam că încă nu revenise cu picioarele pe pământ. Un pământ atât de diferit față de cel pe care ne aflam în acel moment, încât era greu de înțeles. În sfârșit, a deschis ochii și am văzut cum se scutura, revenind, trup și suflet, în prezent.

– Uau, Africa! am spus, ridicându-mă și ducându-mă să-mi torn încă un pahar de vodcă. Într-o zi, aș vrea să aflu unde îmi este locul în poveste și de ce m-au dat părinții spre adopție.

– Știu că vrei, dar mai sunt multe de spus înainte de asta. Ca să înțelegi, trebuie să-ți explic cine era Cecily și ce s-a întâmplat cu ea. Răbdare, Electra! a adăugat bunica, suspinând.

– Mda, răbdarea nu este una dintre calitățile mele. Oricum, se pare că nu i-a fost deloc ușor lui Cecily. Englezul ăla părea un adevărat căcăcios.

– Electra, chiar trebuie să vorbești urât? Sunt multe cuvinte în superba limbă engleză ca să descrii adecvat firea acelui bărbat.

– Scuze.

M-a scrutat cu acea privire sfredelitoare care-i era caracteristică.

– Vrei? am întrebat.

– După cum spuneam, nu beau alcool. Și nu ar trebui s-o faci nici tu. De când am venit, ți-ai turnat patru pahare enorme de vodcă.

– Și ce dacă? m-am burzuluit eu, luând o înghițitură. Oricum, cine ești tu să vii și să-mi spui ce să fac, ce să spun și ce să beau? Cum de ai apărut dintr-odată în viața mea? Unde erai atunci când am fost adoptată?!

Stella s-a ridicat.

– Pleci? am întrebat-o.

– Da, Electra, pentru că ai pierdut controlul, așa cum spunea Pa. Nu numai că bei alcool, dar, după ce ai spus că te duci la baie, te-ai întors și am văzut, după pupilele tale, că trăseseși o liniuță-două de cocaină. Probabil că degeaba mi-am scuipat plămânii în seara asta cu tine, că mâine n-o să ții minte nimic din ce-am zis. Am venit pentru că sunt sânge din sângele tău și pentru că Pa al tău m-a trimis la tine. Și, împreună cu el, te implor să ceri ajutor înainte să fie prea târziu și să-ți distrugi tânăra viață. Mă îndoiesc că o să vrei să mă revezi, supărată fiind că îți spun toate astea. În acest moment ești în faza de negare, dar într-o zi, foarte curând, o să cazi la fundul prăpastiei și atunci să mă suni, căci voi veni. Bine? Acum îți spun la revedere!

Astea fiind spuse, a traversat încăperea, a deschis ușa și a plecat, trântind-o.

– Uau! am chicotit eu. Nu-mi vine să cred!

M-am dus la bar ca să mai iau vodcă și am văzut că sticla era goală. Am luat alta din dulapul de jos, mi-am turnat un pahar mare și l-am dat pe gât.

„Fir-ar să fie! Este complet dementă! Cum îndrăznește să vină aici și, fără să mă mai fi văzut vreodată, să mă acuze de toate cele?! Cine dracu' se crede?! Nimeni nu mi-a mai vorbit niciodată așa!“

Însă o altă voce interioară mi-a șoptit:

„Este bunica ta, sânge din sângele tău...“

– Cum adică a trimis-o Pa? am întrebat eu camera pustie. Pa este mort, nu?

Simțeam cum mă cuprindea furia și m-am dus să mai trag o liniuță, ca să mă înveselesc. Mânia era primejdioasă, mă făcea să spun și să fac tot soiul de lucruri stupide. Ca, de pildă, să vreau să-l sun pe Mitch ca să-i spun ce părere aveam despre el.

– Poate că, de fapt, ar trebui s-o sun pe logodnica lui, să-i spun eu cum stau lucrurile cu el, am scrâșnit, uitându-mă pe fereastră la linia orizontului newyorkez.

Îmi bubuia inima și simțeam că-mi exploda capul.

– O, Doamne! De ce surorile mele își găsesc iubiți drăgălași și afectuoși, iar eu mă aleg cu bunica descinsă direct din iad?

Am început să plâng în hohote și m-am lăsat în genunchi.

„De ce nu mă iubește nimeni? De ce mă părăsesc toți? Trebuie să dorm. Chiar trebuie să dorm.“

Da, ăsta era răspunsul. Să mă culc. Ridicându-mă cu greu și luându-mi cu mine paharul de vodcă, am intrat, clătinându-mă, în dormitor. Am deschis sertarul noptierei și am găsit sticluța cu somniferele prescrise de medic pentru insomnia cauzată de diferențele de fus orar. Am scos dopul sticluței și am vărsat pastilele pe pled. Am dat câteva pe gât, cu vodcă, pentru că una nu mai era de ajuns, am pus capul pe pernă și am închis ochii. Simțeam că totul se învârtea cu mine, așa că i-am deschis din nou. Voiam să-mi fie Maia alături, ca să-mi spună povești, ca la Rio.

– Ea mă iubește, știu eu, am scâncit.

Am încercat încă o dată să închid ochii, dar îmi șiroiau lacrimile și camera se învârtea, așa că m-am ridicat și am mai luat câteva pastile.

– Vreau să vorbesc cu Maia, am spus, dându-mă jos din pat ca să caut mobilul. Unde ești? Trebuie s-o sun pe sora mea!

Plângeam, căutând prin apartament. În cele din urmă, l-am găsit pe bar, lângă sticla de vodcă, le-am luat pe amândouă și m-am lăsat la pământ, și mai amețită. Am reușit să găsesc numărul Maiei, așa, cu privirea încețoșată, și l-am apelat. A sunat de câteva ori, iar apoi a intrat căsuța vocală.

– Maia, sunt Electra, am spus, printre bocete. Am mare nevoie să mă suni. Te rog!

M-am uitat la telefon, sperând să sune, dar cum asta nu se întâmpla, l-am azvârlit cât colo. Apoi chiar a sunat și a trebuit să mă târăsc pe jos, până la el.

– Alo?

– Maia sunt. Ce s-a întâmplat, *chérie*?

– Totul! am strigat eu, iar lacrimile mi-au țâșnit la auzul vocii blânde a surorii mele. Mitch mi-a trimis lucrurile acasă, fiindcă se însoară cu alta, și tocmai am cunoscut-o pe bunică-mea, care este o cotoroanță și... Am clătinat din cap și mi-am șters nasul cu mâneca. Vreau să dorm și să nu mă mai trezesc o vreme, știi?

– Of, Electra, aș vrea să fiu cu tine. Ce să fac?

– Nu știu.

Am ridicat din umeri.

– Nimic, nu are nimeni ce face.

În timp ce rosteam acele vorbe, mi-am dat seama că era adevărat.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, o să-mi revin. Am luat niște tablete și sper să adorm curând. Pa!

Am închis telefonul și mi-am luat sticla de vodcă în pat, lăsând mobilul acolo unde era. Am mai luat două pastile, pentru că voiam musai să dorm și m-am făcut ghem, dorindu-mi să nu mă fi născut.

– Oricum nu m-a vrut nimeni, am icnit eu închizând ochii, în sfârșit, și adormind.

– Electra? Electra, vorbește! Ai pățit ceva?

Vocea se auzea de departe, înăbușită, parcă, de un nor negru care plutea deasupra mea.

– Mmm, am îngăimat, simțind cum se pogora întunericul, însă atunci cineva a început să mă plesnească peste față.

– Ai idee câte a luat? întreba un bărbat a cărui voce o știam, dar pe care nu o recunoșteam.

– Habar n-am. Să sun la salvare?

Cineva mi-a luat încheietura mâinii și și-a lipit degetele de ea.

– Are puls slab, dar are. Adu niște apă din bucătărie. Și sare. Trebuie s-o facem să vomite.

– Bine.

– Electra, câte pastile ai luat?! urla vocea bărbatului în urechea mea. Electra!

– Câteva..., am murmurat.

– Câte, adică?

– Patru... șase... Vorbeam nedeslușit. Nu puteam dormi, știi...

– Bine, bine...

– Tommy, chemăm salvarea?

– Este conștientă și vorbește. Dacă o facem să vomite, nu cred că pățește nimic. Bine, pune sarea în apă și amestecă. Electra, o să te ridicăm. Dacă nu vrei la Urgență, unde te vede întreaga lume pe targă, o să faci exact așa cum îți spun. Bun, haide!

M-am simțit ridicată de două brațe puternice. Lumea a început să se învârtă din nou.

– O să vomit! La naiba!

Și am vomitat, pe mine, pe jos.

– Adu un lighean! a strigat bărbatul, în timp ce vomitam din nou. Haide, draga mea, te descurci de minune! Nici n-a trebuit să-ți dăm apa cu sare, a adăugat, iar eu continuam să vărs.

Nu mă mai opream.

– Trebuie să mă întind. Te rog, lasă-mă să mă întind!

– Nu încă. Te sprijini de mine și eu te ridic și începem să mergem, bine?

– Nu, te rog, lasă-mă să stau întinsă.

– Mariam, adu niște cafea tare. Electra, te descurci de minune!

M-a ridicat, eu m-am aplecat și mi s-a făcut rău din nou.

– Cine ești? am întrebat, cu capul plecat și moale ca o cârpă.

– Tommy, tipul din fața blocului tău, ai uitat? Sunt prietenul tău, da? Știu ce fac, ai încredere în mine. Haide să ne plimbăm, da? Un pas după altul. Foarte bine, draga mea, nu te opri! Ai adus cafeaua, Mariam?

– Imediat.

– Foarte bine! Ieșim pe terasă ca să luăm aer curat, da? Așa! Ai grijă la prag... bravo! Am ieșit.

– Pot să mă așez? Sunt foarte amețită.

– Haide să ne mai plimbăm puțin și pe urmă te așezi și bei ceva fierbinte și bun.

Răcoarea aerului își făcea efectul în vreme ce Tommy mă plimba de colo până colo pe terasă. Am deschis ochii și m-am legănat puțin, în timp ce el număra reprizele de respirat.

– Te descurci fantastic! Te simți mai bine?

– Un pic, am recunoscut eu.

– Bine, foarte bine! Așază-te aici.

M-a ajutat să mă las pe un scaun și, câteva clipe mai târziu, am adulmecat aroma puternică a cafelei, așa că mi s-a făcut din nou greață.

– Nu cred că mai ai ce vomita, a spus el. Ia cafeaua, drăguță!

Pentru prima oară, am văzut limpede și i-am privit fața, iar apoi am luat cafeaua pe care mi-o oferea.

– Mă duc să fac curat în dormitor, a spus o femeie, iar atunci i-am recunoscut vocea lui Mariam.

– Nu, te rog să nu faci așa ceva! E dezgustător!

– Electra, nu-ți face griji în privința mea! Nu uita, am cinci frați și surori acasă. Sunt obișnuită cu voma, a adăugat ea, degajată, intrând.

– Bea cafeaua, Electra, asta o să te ajute!

Am băut, dar am și vărsat-o peste tot, pentru că-mi tremurau mâinile în ultimul hal.

– Îți dau eu să bei. Ia!

Tommy a ridicat ceașca la gura mea și am sorbit încet, până când mi s-a limpezit mintea.

– Cum de ești aici? l-am întrebat.

– A venit Mariam să vadă ce faci, fiindcă o sunase sora ta, speriată. Eram afară și Mariam mi-a spus că sora ta bănuia că luaseși o supradoză. Voia să cheme salvarea, dar am zis să te văd mai întâi, pentru că am ceva pregătire medicală din perioada armatei și știu că nu ai fi vrut să mergi la spital, nu?

– Nu, mulțumesc, Tommy! Mi-e foarte rușine. A fost complet dezgustătooor!

– Sunt veteran și am văzut mulți soldați recurgând la alcool și la droguri atunci când s-au întors la viața de civili. O vreme am făcut și eu asta.

– Păi, bine, mulțumesc încă o dată.

Mi se întorcea stomacul pe dos din cauza substanțelor cu care-l murdărisem și din pricina părerii pe care avea să și-o facă Tommy despre mine.

– Numai zeiță nu sunt în seara asta, așa-i?

– Electra, ești făcută din carne și oase, ca noi toți. Ești om, da?

M-am uitat la mine, la blugii plini de vomă și m-a scârbit nivelul la care ajunsesem.

– Mă duc să fac duș, dacă nu te superi.

– Firește că nu. Ai nevoie de ajutor ca să ajungi la baie?

– Nu, mersi, mă descurc.

M-am ridicat, încă ametită, dar capabilă să merg fără ajutor până în camera de zi.

– Aproape că am terminat, a spus Mariam ieșind din dormitor. Mai bine dormi în camera de oaspeți în seara asta. Mirosul de dezinfectant este destul de puternic.

– Bine, mersi!

În duș, mi-am frecat pielea până la sânge, de parcă voiam să scot din ea toate drogurile pe care le luasem. Am ieșit, m-am înfășurat în prosop și m-am prăvălit pe closet. Voiam să rămân acolo, ca să nu mă confrunt cu dezastrul în care ajunsesem și cu faptul că oamenii care încercaseră să mă ajute văzuseră totul.

– Electra, ești o ratată nenorocită! am șoptit, masându-mi frenetic, neîncetat, coapsele. Au dreptate. Ai nevoie de ajutor. Ai-nevoie-de-ajutor!

În timp ce pronunțam cuvintele, am simțit un soi de eliberare sau de ușurare, ceva care mă ajuta să mă simt mai bine decât o făcusem în ultimele săptămâni.

– Fii sinceră, Electra, în ultimul an...

M-am gândit că spusele lui Tommy mă făcuseră să ajung la concluzia asta.

„Ești făcută din carne și oase, ca noi toți. Ești om...“

Și avea atât de multă dreptate, așa și era.

A bătut cineva la ușa băii.

– Toate bune? a întrebat Mariam, dincolo de ușă.

– Da, sunt bine.

– A sunat Maia. Vrei să vorbești cu ea?

– Da.

M-am ridicat și am deschis ușa. Mariam mi-a dat mobilul și m-am întors în camera mea.

– Mersi, Mariam! Maia?

– Of, Electra! s-a auzit vocea blândă a Maiei. Slavă Domnului că n-ai pățit nimic! M-am îngrijorat foarte tare atunci când ai spus că nu voiai decât să dormi!

– Nu încercam să mă sinucid, Maia. Chiar voiam să dorm. Atât și nimic mai mult, vorbesc serios.

– Mariam zice că ești bine acum, dar că atunci când te-a găsit nu erai deloc așa.

– Nu eram. Am luat din greșeală prea multe pastile, atâta tot.

– Aveai o voce cumplită, așa că, imediat după ce ai închis, am sunat-o pe Mariam și i-am cerut să vadă cum te simțeai.

– Da, știu. Mersi că ai făcut-o.

– Electra...

– Înainte să-mi mai spui că am nevoie de ajutor, știu deja că așa este. Și, am continuat eu, înghițind în sec foarte tare, dacă îi poți spune lui Mariam mai multe despre clinica de care vorbeai, o să verifice ea când mă pot interna.

S-a lăsat liniștea. După icnetele pe care le auzeam, mi-am dat seama că Maia plângea.

– Dumnezeule mare! Uimitor! Eram atât de îngrijorată, cu toții am fost! Faci un lucru foarte curajos să recunoști că ai nevoie de ajutor. Sunt foarte mândră de tine, Electra, zău așa!

– Nu zic că va funcționa, dar cel puțin pot să încerc, nu?

– Sigur că da.

Maia și-a suflat nasul.

– Pot să le spun lui Ma și lui Ally? Și ele sunt foarte îngrijorate.

– Doar lui Ma și lui Ally. Da, desigur. Îmi pare rău că v-am îngrijorat pe toți.

– Nu ne-am îngrijora dacă nu te-am iubi, nu, surioară? Chiar te iubim. Foarte, foarte mult.

– Bine, o să închid înainte să încep să plâng și eu. Ți-o dau pe Mariam. Pa, Maia, mulțumesc din nou!

I-am înmânat telefonul lui Mariam și i-am spus, cu glas scăzut:

– Maia vrea să-ți dea detaliile despre clinica de dezintoxicare din Arizona. Mă duc acolo imediat ce mi se face programarea.

Înainte să-i văd reacția, mi-am îmbrăcat halatul, am ieșit din dormitorul care duhnea – din toate motivele pentru care urma să zbor a doua zi în Arizona – și m-am întors pe terasă, la Tommy.

– Bună, Electra! a exclamat, întorcându-se spre mine de lângă balustrada de care se sprijinea. Ce priveliște superbă ai de-aici!

– Așa este. Îmi dai, te rog, niște apă? Mi-e sete.

– Sigur că da. S-a întors cu apă pentru amândoi. Noroc!

Am ciocnit cu el și am băut.

– Trebuie să-ți mulțumesc încă o dată pentru ajutorul din seara asta.

– Ei, tu ești regina mea! Mă bucur că te-am putut ajuta și o s-o fac mereu!

– De fapt, mă gândeam la ce mi-ai zis, la vorbele tale despre faptul că sunt om. M-au luminat. Este bine să-ți recunoști slăbiciunile, nu?

– Bineînțeles.

– Tocmai i-am spus surorii mele că, imediat ce pot, mă internez la clinica de dezintoxicare pe care mi-a sugerat-o. M-am săturat să fiu o ratată.

– Electra, asta este cea mai bună veste, dar o să-mi lipsești!

– Sper că nu voi fi plecată prea mult timp, dar oricum, Tommy, ai fost minunat! am continuat eu repede, nevoind să mă gândesc la concretețea deciziei luate.

– Nu o să fie ușor – îți spune asta cineva care știe –, însă ai trecut deja de cea mai grea parte: să recunoști că ai nevoie de ajutor. Dacă aș putea da timpul înapoi...

A ridicat din umeri.

– Mă rog, aș face-o. Tu încă nu ai pierdut nimic. Și, îți jur, viața devine din ce în ce mai bună odată ce nu mai ești dependent. Ei, acum ar trebui să plec.

– Bine.

El s-a ridicat.

– Ne vedem după ce mă întorc, Tommy.

– Baftă, Electra! O să fiu mereu cu gândul la tine, îți promit!

Mi-a mai zâmbit o dată și a intrat în apartament.

Câteva minute mai târziu, a ieșit Mariam.

– Salut din nou!

– Bună.

– Am vorbit cu Maia și am sunat la clinică. Cei de la recepție răspund la orice oră din zi și din noapte. Și, da, au loc, așa că mâine putem merge acolo. Am sunat la o companie privată, ca să aibă un avion pregătit pe pista din Teterboro la zece dimineața.

– Bine. Au spus cât mă vor ține internată?

– Doamna cu care am vorbit zicea că media este de o lună, așa că atât am rezervat.

– O lună! Doamne, Mariam, ce o să spunem? Ca să nu afle nimeni adevărul.

– Susie știe, am sunat-o și pe ea. Nu ești primul fotomodel care s-a... îmbolnăvit. Îți transmite toate cele bune și este foarte încântată de decizia ta. Este obișnuită să treacă prin astfel de situații și le va spune clienților că ești extenuată și că ai nevoie de o pauză.

– Mda, o să și creadă..., am mormăit eu, îmbufnată.

– Cui îi pasă ce cred ei? Cel mai important este ca, odată ce te întorci, să ai calendarul la fel de plin ca până acum. Ești unul dintre cele mai bune fotomodele, dacă nu cel mai bun. Electra, se lucrează bine cu tine, toată lumea spune asta.

– Serios?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Da! Nu întârzii la ședințe, ești mereu politicoasă pe platou și îi tratezi pe toți cu respect, spre deosebire de alte modele pe care le-aș putea numi.

– Atunci eu de ce mă cred un coșmar?

– Poate că din pricina felului în care te simți înlăuntrul tău? a sugerat Mariam cu blândețe. Vestea bună este că acel coșmar nu a răzbătut niciodată în public. Mai ești și creativă. Mai ții minte ședința foto pentru *Marie Claire*, când nu găseau imaginea pe care o căutau și tu te-ai ridicat, ai luat de la echipa de catering fața de masă cu imprimeu african și te-ai înfășurat în ea? Arăta superb și ai salvat ședința!

S-a auzit soneria de la intrare, iar Mariam a sărit să răspundă. Avea o privire stranie, parcă de vinovăție. Am auzit-o vorbind cu cineva în camera de zi și m-am ridicat ca să văd cine era noul oaspete.

– Bună, Electra! m-a salutat bunica. Cum te simți?

– Ăăă... bine! M-am încruntat, simțind cum mă apuca furia. Ce cauți aici?

– Am sunat-o pe asistenta ta după ce am plecat, a spus Stella. Îți aduci aminte că mi-ai dat numărul ei?

– Da, dar...

– I-am spus că eram îngrijorată în privința ta și că vizita mea te destabilizase, probabil, și mai mult. I-am cerut să mă anunțe dacă se întâmpla ceva.

– După ce te-am găsit leșinată, fiindcă nu îți era bine, am sunat-o.Mariam s-a înroșit pe gât în timp ce-mi descifra expresia. Stella este bunica ta, Electra, vrea să te ajute.

– Electra, te rog...

Stella a venit spre mine și a întins mâinile.

– Am venit doar ca să-ți ofer sprijin. Nu ca să-ți țin predici. Mariam mi-a spus că ai decis să primești ajutor. Sunt foarte mândră de tine.

Am început să mă simt ca și când aș fi câștigat un fel de competiție la școală, nu ca și când tocmai recunoscusem că eram dependentă de alcool și de droguri.

– Mersi, am spus, simțind palmele reci și calme ale Stellei puse peste ale mele. Este târziu și ar trebui să ne culcăm cu toții.

– Ce-ar fi să se ducă Mariam acasă și să rămân cu tine în caz că ai nevoie de companie?

Am văzut privirea pe care au schimbat-o Mariam și bunica și m-am legat de ea.

– Ai venit ca să te asiguri că nu mă răzgândesc și că nu mă urc până mâine într-un avion spre Timbuktu, așa-i?

– Poate că da.

Stella mi-a zâmbit într-un fel care-i făcea ochii, atât de asemănători cu ai mei, să sclipească.

– S-a mai întâmplat. Mai important este că vreau să te știu în siguranță astă-seară.

– Adică să te asiguri că nu mai beau și nu mai iau droguri?

– Și asta. Mariam, ai făcut destule și trebuie să pleci acasă. Sunt sigură că Electra îți este foarte recunoscătoare, nu-i așa?

– Sigur că da! Mariam știe asta.

– Bine. Mariam mi-a zâmbit. Ei, bine, ne vedem dimineață, la ora opt. Am strâns în valiză tot ce-ți trebuie, nu prea multe lucruri. Din punctul ăsta de vedere, ești gata de plecare. Noapte bună!

Eu și Stella am rămas tăcute în timp ce Mariam ieșea pe ușă.

– Ai o comoară în fata asta, Electra!

– Știu, e foarte eficientă.

– Este o comoară pentru că ține sincer la tine.

– Să știi că nu trebuie să rămâi. Îți promit să mă port frumos. Mă duc la culcare ca o fată cuminte și mă trezesc dis-de-dimineață ca să plec la aeroport.

– Știu că nu trebuie să rămân, dar vreau. Măcar puțin.

– Ei bine, eu mă duc la baie și la culcare. Și nu, am spus eu aruncându-i o ocheadă, nu o să trag nimic pe nas.

Câteva minute mai târziu, eram în patul din camera de oaspeți și mă gândeam la cât de obosită mă simțeam. Am stins lumina și, imediat după asta, am auzit o bătaie în ușă.

– Intră.

– Ăăă... voiam să-i urez noapte bună nepoatei mele pentru prima oară în douăzeci și șase de ani. Îmi permiți?

– Sigur.

A venit și m-a sărutat pe frunte cu blândețe. Mi-am ridicat privirea la ea, conturată cum era în lumina ce se strecura pe ușa din spate.

– De ce nu ai luat legătura cu mine până acum? am întrebat-o.

– Pentru că până de curând nu am știut că exiști.

– Aha! De ce?

– Asta, draga mea Electra, este o poveste lungă și nu pentru seara asta.
– Ai... ai zis că Pa ți-a cerut să mă cauți?
– Da.
– Dar a murit.
– Așa este, Dumnezeu să-l odihnească!
– Atunci, cum?
– Îți amintești că v-ați întâlnit la New York... probabil că acum un an?
– Da, am luat cina. Pe atunci, eram o epavă.
– Știu, mi-a spus ea. De fapt, venise să ne vadă atât pe mine, cât și pe tine. A izbutit să dea de mine după mulți ani și voia să ne cunoaștem personal. Cred că știa deja că era foarte bolnav. Mi-a spus că era foarte îngrijorat din cauza ta și mi-a cerut sa iau legătura cu tine dacă el nu avea să mai fie pe lumea asta. În consecință, în iulie m-a contactat prin poștă avocatul lui, domnul Hoffman, informându-mă de moartea lui, însă eram în străinătate pentru câteva luni și nu i-am citit scrisoarea decât după ce m-am întors, în martie. Atunci i-am scris agentei tale.
– Aha, înțeleg.
Picam de somn.
– Mă rog, ai avut o noapte foarte grea, draga mea, și mai ai de trecut prin multe. Vreau să dormi. Să plec acum?
Ciudat era că, știind acum că Pa avusese într-adevăr încredere în ea, nu mai voiam să plece. Femeia asta, a cărei fire nu o deslușeam bine, fusese trimisă de el ca să vegheze asupra mea. Ceea ce mă alina.
– Ai mai putea să stai puțin?
– Bine, a spus ea, ducându-se la fotoliul din colțul camerei. Ce-ar fi să-ți cânt, așa cum făcea *Yeyo* a mea? Închide ochii și imaginează-ți cerul larg, plin de stele, deasupra câmpiilor africane.
Mi-am amintit brusc de *Regele Leu*, filmul meu preferat de la Disney, mai ales că „Buni“ (oare așa aveam să-i spun într-o zi?) a început să fredoneze, apoi să cânte cuvinte de neînțeles pentru mine. Glasul ei, însă, era atât de amplu, melodios și al naibii de sublim, că am închis într-adevăr ochii și am văzut bolta vastă, înstelată. Am adormit legănată de vocea ei.

– Electra, trezește-te! A venit Mariam.
Am deschis ochii, frustrată că nu dormisem atât de adânc de când mă știam, iar tocmai acum cineva încerca să mă trezească. M-am întors pe

cealaltă parte, clărinând din cap.

– Electra, trebuie să te trezești, draga mea! A venit mașina ca să te ducă la aeroport.

M-am predat și m-am dezmeticit, amintindu-mi motivul pentru care mă trezea bunica.

„Nuuu...“

– Nu vreau să plec... Te rog, lasă-mă să stau aici. Deja mă simt mai bine, am gemut.

Cineva a tras pledul de pe mine și niște brațe puternice m-au ridicat din pat.

– Electra, trebuie să mergi! Îmbracă-te!

M-am uitat la bunica mea, care-mi întindea pantalonii de trening din cașmir și am izbit cu pumnul în pat.

– Cine ești tu ca să-mi spui ce să fac?! am strigat. Timp de douăzeci și șase de ani nici nu am avut habar de existența ta, iar acum apari deodată și îmi dai ordine!

– Păi, cineva trebuie s-o facă. Uite ce-ai făcut fără ordinele astea!

– Ieși! Ieși! am țipat la ea.

– Bine, bine. Ies. Știu că nu am nici un drept să-ți spun nimic, dar te implor să te gândești că, dacă nu înfrunți problema acum, calvarul ăsta nu se va termina niciodată. Și vrei să știi ceva? Mi-am pierdut iubitul meu copil din cauza dependenței. Așa că să nu te văd cum îți plângi de milă, domnișoară! Nu știi ce înseamnă să ai greutăți și a naibii să fiu dacă o să te pierd și pe tine! Mută-ți dosul slăbănog din pat și spală-te!

Și spunând asta, bunică-mea a făcut cale întoarsă și a trântit ușa după ea, răscolindu-mă până în străfunduri. Nimeni – nici măcar Pa Salt – nu-mi vorbise vreodată cu asemenea mânie. Poate că din pricina șocului, m-am îmbrăcat și am deschis, timid, ușa, dincolo de care mă aștepta Mariam, așezată pe canapea.

– Ești gata de plecare? a întrebat.

– Da. A plecat?

– Bunica ta? Da. Așa, geanta este în portbagaj. Trebuie să plecăm acum.

Am urmat-o pe Mariam afară, cu aceeași senzație pe care o aveam ori de câte ori plecam de la Atlantis pentru un nou trimestru la internat. Aș fi putut să mă opresc și să mă întorc în casă, să-mi torn o vodcă, să trag o liniuță...

Însă cuvintele bunicii îmi răsunau în urechi, așa că am urmat-o pe Mariam în lift, ca un miel care mergea la tăiere.

Capitolul 17

Ranch, Arizona
Mai

– Electra, ești în cea de-a douăzeci și doua zi a programului tău la Ranch, cum te simți?

Fi mă evalua cu privirea ei înșelător de blajină. Când începuserăm ședințele de terapie, avem senzația că nu conta ce rahaturi îi turnam, vocea ei blândă, cu urme de accent european, și ochii ei albaștri, ascunși sub pleoapele mari făcând-o să pară aproape adormită. Mă înșelasem enorm. Acea întrebare, laitmotivul „Cum te simți?“, mă hăituise de la prima ședință de terapie aici.

Așadar, cum *mă simțeam*?

Prima săptămână: în cele dintâi patruzeci și opt de ore petrecute la centrul medical de dezintoxicare, reacția mea fusese:

„Ce să-ți spun, doar nu vreau să-mi bag în venă vodcă amestecată cu ecstasy și să trag pe nas douăzeci de liniuțe de cocaină, după care să fur un pistol ca să împușc în stânga și-n dreapta până când scap de-aici!“

Din cauza „supradozei“, mă vegheaseră fără întrerupere ca să nu mă sinucid și îmi pompaseră în organism medicamente menite să-mi dea senzația că nu-mi trebuiau băutura și drogurile. Nu cred că am simțit mai multă furie și disperare în viața mea decât simțisem în acele două zile. Parcă nu credea nimeni că nu încercasem să mă sinucid și că nu mi-aș fi făcut rău din nou.

Odată ce trecusem de dezintoxicare și ajunsesem în „dormitor“, mă îngrozisem să constat că, practic, mă întorsesem la internat, cu două colege de cameră care sforăiau, țipau în somn, trăgeau pârțuri și hohoteau cu capetele ascunse în perne – uneori câte puțin din fiecare în aceeași noapte.

De ce naiba un astfel de loc, care costa mai mult decât cel mai exclusivist hotel de cinci stele, nu avea saloane private?

Săptămâna a doua: trăisem, plină de furie, senzația că cei doisprezece pași din programul Alcoolicii Anonimi presupuneau că trebuia să cer ajutor unui Dumnezeu în care nu credeam și, mai rău de-atât, că, dacă voiam să scap de dependență, trebuia să mă supun acelei figuri mitice și să mă închin în fața slavei Sale. În plus, o uram pe Fi pentru că își băga nasul în viața mea și mă exaspera cu acel „Cum te simți?“, asta nefiind nicidecum treaba ei. Partea bună era că îmi plăcea foarte mult Lizzie, una dintre colegele mele de cameră, precum și faptul că în grupul de terapie erau oameni mult mai distruși decât mine.

Săptămâna a treia: a fost perioada în care începusem să simt ușurare, căci cei doisprezece pași începuseră să aibă sens din clipa în care unul dintre tipii din grup spusese că nici el nu credea în Dumnezeu și că, în schimb, își imagina o forță divină, ceva mult mai puternic decât ar fi putut vreodată să fie ființele umane ce calcă pe acest pământ. Iar asta mă ajutase mult. De asemenea, descoperisem că îmi plăcea terapia ecvestră, însă nu-mi doream doar să țesăl caii, ci voiam să-i călăresc și să gonesc prin deșertul Sonora. În plus, „legasem prietenie“ cu Lizzie și deveniserăm din ce în ce mai apropiate, mai ales după ce plecase cea de-a treia colegă, care avea probleme serioase cu felul în care mirosea și care dormea cu un iepure de pluș pe care-l chema Bobo.

– Electra? Cum te simți? m-a iscodit Fi cu eterna întrebare.

De fapt, acum, că mă gândeam, mă simțeam *mândră*, da, mândră că nu pusesem picătură de alcool în gură, nu trăsesem nici o liniuță și nu înghițisem nici o pastilă de douăzeci și două de zile.

Așa că asta i-am spus, pentru că știam că lui Fi îi plăcea să primească reacții pozitive.

– Fantastic, Electra! Așa ar și trebui să fii. La fel ca toată lumea de la Ranch, ai bătut cale lungă, dar te-ai ținut bine. Ar trebui să fii mândră de tine. Eu sunt, a spus ea zâmbind.

– Mersi.

Am ridicat din umeri.

– Știu că ai avut momente grele confruntându-te cu evenimentele care te-au făcut să ajungi aici, a început Fi.

Știam exact unde voia să ajungă și simțeam cum mă apuca din nou furia.

– Te-ai mai gândit la seara în care ai luat supradoza la New York? a întrebat ea.

– Nu! m-am răstit eu. Tot încerc să-ți spun că a fost un accident. Voiam doar să dorm! Asta a fost tot ce îmi doream! Îmi era groaznic de greu să-mi stăvilesc gândurile și voiam să le reduc la tăcere...

– Electra, nu-i vorba că nu te cred, numai că la cel mai mic semn că ai încerca să-ți faci rău, este treaba mea, ca psiholog, să te protejez. Chiar dacă mă bucur că acum ai o cu totul altă perspectivă, aș vrea să vorbim despre faptul că mi-ai spus că îți este dificil să vorbești cu cineva despre sentimentele tale. Așa cum ai învățat în timpul ședерii tale aici, felul în care simțim afectează tot ceea ce facem, iar asta include capacitatea ta de a rămâne abstinentă odată ce pleci de la Ranch.

– Ți-am spus, sunt un om care ține la intimitatea lui. Îmi place să-mi rezolv problemele singură.

– Și asta înțeleg, Electra, zău că da, însă, atunci când ai fost de acord să vii aici, ai acceptat ideea că aveai nevoie de ajutor din partea altora. Și mă preocupă faptul că, odată ce te întorci în lumea „reală“, nu vei mai cere acest ajutor când vei avea nevoie.

– Am vorbit despre problemele mele legate de încrederea pe care o am în ceilalți. Asta este situația...

– Da, și sunt de acord cu ideea că, asemenea oricărei celebrități, e firesc ca tu să fii astfel. Totuși, te-ai încăpățânat să vorbești în special despre copilăria ta.

– Ți-am spus că am fost adoptată, împreună cu alte cinci surori. Că am dus un trai privilegiat. Nu mai am ce adăuga. Și apoi, Pa m-a învățat să nu mă uit în urmă. Chiar dacă pe asta pare să se concentreze terapia pe care o urmez acum.

– Terapia presupune să te confrunți cu trecutul, tocmai ca pe viitor să nu mai fie nevoie să te uiți în urmă, Electra. Și până una-alta, copilăria constituie două treimi din viața ta.

Ca de obicei, am ridicat din umeri și mi-am privit unghiile nelăcuite, gândindu-mă la cât de mult crescuseră de când nu mi le mai rodeam. A urmat ceea ce numeam eu „războiul tăcerii“, o luptă pe care știam că o puteam câștiga oricând. Ceea ce se întâmpla de obicei.

– Ai zice așadar că tatăl tău a fost cea mai mare influență din viața ta? a reluat Fi în cele în urmă.

– Poate. Oare nu toți părinții sunt la fel?

– De cele mai multe ori, da, însă uneori acest rol e îndeplinit de o rudă oarecare sau de un frate. Mi-ai spus că tatăl tău era plecat adesea pe când erai copil?

– Da. Dar toate surorile mele îl venerau și, fiind cea mai mică între ele, cred că le-am urmat exemplul.

– Cred că-i tare greu să fii mezina dintr-un grup de șase fete, a spus Fi. Eu sunt una din patru fete, dar sunt cea mai mare.

– Norocul tău.

– De ce zici asta?

– Pentru că... nu știu. Două dintre surorile mele mai mari au fost mereu la cârmă și restul făceau așa cum spuneau ele. Eu am fost singura care nu s-a supus.

– Tu erai rebela?

– Cam da. Dar nu o făceam dinadins, am răspuns, conștientă că Fi mă ademenea pe un teritoriu despre care chiar *nu* voiam să vorbesc.

– Asta se întâmpla în adolescență?

– Nu, cred că m-am născut răzvrătită. Toată lumea mi-a povestit că țipam de mama focului pe când eram bebeluș. Îmi spuneau „Tricky“, le-am auzit pe Ally și pe Maia zicându-mi așa la vremea la care aveam patru sau cinci ani. M-am ascuns în grădină și am plâns până n-am mai putut.

– Îmi imaginez.

– Am depășit momentul. Nu-i mare lucru. Toate surorile își dau porecle, nu?

– Așa este. Și care erau poreclele celorlalte surori?

– Nu-mi amintesc. Mi-am ridicat privirea la ceasul de perete. Trebuie să plec. Am terapie ecvestră la ora trei.

– Bine, încheiem pe ziua de azi, a spus Fi, cu toate că mai aveam zece minute din ședință. Doar că tema ta pentru astă-seară este să continui să scrii în jurnalul de senzații și să te concentrezi pe lucrurile care declanșau poftele. Și ce-ar fi să încerci să-ți amintești care erau poreclele celorlalte surori?

– Sigur că da. Ne vedem mâine.

M-am ridicat de pe scaun și am ieșit din cameră, iritată de faptul că amândouă știam că nu urma să-mi amintesc nici o poreclă, fiindcă surorile mele nu avuseseră nici una. În timp ce mergeam pe coridor spre recepție, iar

apoi ieșeam în soarele orbitor al Arizonei, am recunoscut că Fi câștigase runda. O, era iscusită, tare iscusită, mă ghida spre capcanele pe care mi le întinsesem singură. Cum mai aveam câteva minute la dispoziție, m-am îndreptat spre noul meu loc preferat: Labirintul Grijilor – o potecă circulară, pavată cu cărămidă, care te ducea de jur împrejur, de fiecare dată într-o altă direcție, în funcție de punctul în care alegeai să cotești la un moment dat. Îmi părea o metaforă a vieții. La terapia de grup vorbiserăm despre felul în care fiecare decizie pe care o luăm ne afectează cursul vieții, unele decizii într-un mod minor, altele – într-unul major, dar, cu toate astea, fiecare dintre acele decizii are un efect în sine. Astăzi, mergând pe poteca bătătorită, mă gândeam la decizia pe care se părea că o luasem fără ca măcar să-mi dau seama.

– De ce nu poți avea încredere în nimeni? m-am întrebat.

Era simplu să dau vina pe statutul meu de celebritate. Am zâmbit cu jale, gândindu-mă la miliardele de oameni din lumea asta care voiau să fie faimoși și la felul în care faima mi se ivise în cale pe neașteptate, chiar peste noapte, la o vârstă atât de fragedă.

Știam, totuși, că nu asta era problema. Și nu era nici faptul că le enervasem pe surorile mele și că făcusem asta chiar și cu Pa, deși el era parțial responsabil fiindcă mă pusese de la bun început în acea situație.

„Și de ce nu-i spui lui Fi, ca să lămuriți problema?“ m-am întrebat. „Pentru că ți-e frică, Electra, te temi ca nu cumva să retrăiești totul...“

Iar apoi, era penibil să pun pe seama unei întâmplări mărunte din copilărie întregul meu mod de a percepe încrederea în semeni. Singurul lucru care nu mă reprezenta și nu avea să mă reprezinte niciodată era victimizarea. Și, ce să vezi, câte victime întâlnisem acolo, la Ranch!

Oricum, eu nu venisem la terapie psihologică, ci ca să mă descotorosesc de droguri. Iar asta chiar izbutisem să fac.

– Deocamdată, am spus eu cu voce tare, amintindu-mi de cei doisprezece pași.

Mantra era „rând pe rând“. Cele trei săptămâni fuseseră foarte grele, cel mai greu lucru pe care-l făcusem în viața asta și nici în acea zi nu mă simțeam ideal, pentru că, fără droguri, mintea era activă și trebuia să te confrunți cu tine însuți, să afli cine ești și... Mă rog, toate rahaturile alea. Era totuși excelent să mă trezesc dimineața după o noapte de somn bun și să pot gândi. Așa că, în ciuda faptului că nu reușisem să-mi depășesc

problemele legate de încrederea în ceilalți, câștigasem lupta cu dependențele. Oare nu ăsta era lucrul cel mai important?

Am ieșit din Labirintul Grijilor și m-am îndreptat spre grajduri și spre câmpul pe care pășteau caii, pregătiți să vină și să-i mângâie toți distrușii, inclusiv eu.

– Ce mai faci, Electra? a întrebat tânăra Marissa, unul dintre ajutoarele de la grajd.

– Bine, mulțumesc, am răspuns. Ca de obicei. Tu?

– O, sunt bine!

M-a dus în grajd și mi-a arătat mormanul de paie murdare.

– E rândul tău să strângi balega.

A rânjit la mine și mi-a dat niște mănuși de cauciuc și o furcă.

– Mersi.

Marissa a ieșit din grajd și m-am întrebat ce părere îi făcea faptul că vedea cu ochii ei cum unul dintre cele mai faimoase fotomodele din lume era în rahat până-n gât. Indiferent ce părere ar fi avut ea, știam că, cel puțin pragmatic vorbind, cei care lucrau la Ranch semnaseră un contract de confidențialitate și numai cu pistolul la tâmplă ar fi dezvăluit cine anume ajungea între zidurile clinicii.

În timp ce mă apucam să-mi îndeplinesc revoltătoarea, însă calmanta sarcină de schimbare a paielor murdare, m-am gândit la Fi și la discuția noastră despre copilăria mea, ba chiar mi-am adus aminte de un episod fericit. Pe când aveam șase sau șapte ani, fiind pe *Titan*, în vacanță pe Mediterana, Pa mă luase cu barca cu motor și mă dusese la niște grajduri din apropiere de Nisa, care îi aparțineau unuia dintre prietenii lui.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să vezi caii, spusese Pa. Dacă vrei, poți să și călărești.

La început mă speriasem, fiindcă păreau gigantici, iar eu eram mititică, însă grăjdarul găsise cel mai mic ponei din curte și, călare pe el, mă simțisem mai înaltă ca niciodată. Grăjdarul mă condusese în jurul padocului, iar eu mă hurducasem la început, însă apoi îmi lăsasem corpul să se adapteze la ritmul firesc al animalului și, până la urmă, reușisem să îmboldesc poneiul să meargă la trap ușor.

– Ai un talent natural în privința cailor, spusese Pa oprindu-se lângă mine, călare pe un falnic armăsar murg. Ai vrea să înveți să călărești propriu-zis?

– Mi-ar plăcea foarte mult, Pa!

Și așa, Pa îmi aranjase lecții de călărie la Geneva, care continuaseră cu cele pe care le-am luat după ce plecasem la internat. Pentru mine, lecțiile acelea fuseseră cel mai așteptat moment al săptămânii, fiindcă știam că-i puteam dezvălui calului toate secretele mele și îl puteam iubi oricât de mult, iar el nu m-ar fi trădat niciodată.

– Gata, am terminat, i-am spus Marissei, scoțându-mi mănușile, după ce schimbasem paiele cu unele luate dintr-un balot aflat în curte.

Marissa mi-a făcut semn să mă duc în padoc, unde trei dintre pacienți se sprijineau de gard și se uitau la un al patrulea care o mângâia pe Philomena, o roaibă blajină. M-am dus și m-am aplecat peste gard, dând din cap către ceilalți, fără să intru în vorbă cu ei.

– Bună, Electra! Hank, care se ocupa de grajduri, mi-a făcut cu mâna. E rândul tău! a adăugat el.

– Mersi, am răspuns eu ridicându-mi degetele mari de la mâini.

L-am privit de departe, admirându-l cât era de chipeș, cu trunchiul lui musculos, devenit astfel nu grație sălii de sport, ci călăritului zilnic prin deșert. Îmi plăcea felul în care se purta Hank cu caii. Chiar dacă îl văzusem ucigând cu lopata un șarpe cu clopoței care se ivise în padoc, cu caii se purta minunat. Trebuia să recunosc că veneam acolo atât pentru animale, cât și pentru el.

– Bun, draga mea, este rândul tău! mi-a strigat el câteva minute mai târziu, după ce, în imaginația mea, îl dezbrăcasem în grajd.

Din fericire, tenul meu închis la culoare nu-mi trăda niciodată îmbujorarea.

– A ta este, mi-a spus el după ce m-am apropiat de Philomena.

– Bună, Philly, am șoptit, mângâindu-i botul, sărutând-o și adulmecând plăcutul miros de cal. Doamne, ce fată norocoasă! În primul rând, ești animal, în al doilea rând, primești multă afecțiune și nici un pic din suferința care vine la pachet. Dar chiar mi-ar plăcea să te încalec și să te duc la plimbare, am adăugat eu întorcându-mă spre Hank, care mă privea, și zâmbindu-i.

La început, după ce mă evaluaseră psihiatric, voiseră să știe dacă eram sau nu dependentă de sex. Spusesem că eram o femeie de douăzeci și șase de ani căreia îi plăcea sexul, mai ales după ce bea ceva, dar că în nici un caz – în nici un caz! – nu consideram că eram dependentă. În fine, nu mai dependentă decât altele de vârsta mea.

– Asta este problema aici, i-am șoptit eu lui Philly. Pleci cu mai multe dependențe decât cu câte ai venit.

De cum s-a terminat ședința de „mângâiat calul“ – mai mult nu puteai face cu o iapă care stătea pe loc –, am dat din cap spre Hank, care a venit să-mi ofere ceva de rontăit pentru Philly.

– Toate bune? m-a întrebat el în timp ce-i dădeam morcovul lui Philly, probabil că al douăzecilea pe ziua aceea.

– Da, toate bune. Calul ăsta o să se îngrașe dacă stă aici și mănâncă toată ziua.

– Nici o grijă, o alerg mai târziu.

– Aș vrea s-o pot călări, am oftat eu.

– Mi-e teamă că asta e împotriva regulamentului. Altfel...

A ridicat din umeri.

– Înțeleg.

– Poate că, după ce ieși de-aici, vii la ferma mea și călărim împreună.

– Mersi, mai vedem, am răspuns eu asudând la subsuori.

Poate că mi se păruse, dar, pe când mă îndepărtam, parcă văzusem cu coada ochiului că Hank mă privea, așa că m-am întrebat dacă vorbele lui fuseseră cumva o aluzie. Mă rog, m-a înveselit puțin să mă gândesc că încă mai puteam atrage un bărbat, chiar și la clinica de dezintoxicare.

M-am întors în dormitor, o cameră în culori pastel, cu trei paturi duble, lungi doar cât să încapă în ele cineva de statura mea. Aveam un dulap îngust, în care îmi țineam hanoracele și pantalonii de sport, precum și un birou pe care încă nu-l folosisem. La început, gândul de a împărți dușul și de a da de părul pe care altul îl lăsase în urmă (detestam părul căzut în scurgeri) mă făcea să rămân transpirată și nespălată, dar în cele din urmă cedasem în momentul în care îmi dădusem seama că ajunsesem să duhnesc. În realitate, totul fusese în perfectă regulă.

Din fericire, baia era extrem de curată în acea zi, se vedea că tocmai lucrase acolo menajera, așa că m-am dezbrăcat cât am putut de repede și am stat sub dușul sublim de rece, ridicând privirea în loc să mi-o cobor la vârtejul de apă de la picioare. Am ieșit și m-am îmbrăcat, iar apoi mi-am luat vechiul caiet găsit în buzunarul din față al genții de voiaj în care îl vârâsem ultima dată când fusesem la Atlantis. Am luat creionul și am început să desenez. Îmi dădusem seama recent că mă relaxa să schițez idei de haine neobișnuite, dar comode. De multe ori mă îmbrăcau în toalete

haute couture de nepurtat și adesea odioase, doar pentru a crea imagini pe care nici o femeie de pe stradă nu putea concepe să le imite. Totuși, aflasem de la nenumărați creatori din domeniu că moda era o formă de artă modernă. Personal, mă deranja faptul că pretindeau că o astfel de definiție era ideea lor, când moda fusese *dintotdeauna* o formă de artă. Curtenii de la Versailles, de exemplu, sau egiptenii antici.

Am început să schițez o rochie cu guler sclipitor, detașabil, și care ar fi căzut în falduri delicate până la glezne. Frumos de simplă și foarte ușor de purtat. Câteva minute mai târziu, m-a distras o nouă pacientă care ne fusese repartizată în dormitor. Fata s-a dus, agale, la patul gol de lângă fereastră. Era – ca multe alte paciente de acolo – slabă de parcă ar fi avut anorexie, și nu foarte înaltă. Avea o piele superbă, ca a Maiei, lucru care sugera un amestec de rase, și niște bucle bogate, negre și lucioase.

– Bună, am salutat-o, lăsând creionul din mână. Ești nouă?

A dat din cap în semn că da și s-a așezat pe pat, cu genunchii lipiți și cu mâinile strânse în pumn peste ei. Nu și-a ridicat privirea la mine, fapt care m-a bucurat. În mod normal, un străin mă recunoștea dintr-o singură ochire și începea să-mi pună întrebări.

Și-a desfăcut mâinile tremurânde, ridicând una ca să-și dea la o parte părul care-i cădea pe față.

– Acum ai terminat dezintoxicarea? am întrebat.

A dat din nou din cap în semn că da.

– E greu, dar o să treci peste asta, am spus eu, simțindu-mă, după trei săptămâni petrecute la Ranch, ca o profesionistă cu experiență.

Reacția ei a fost să ridice din umeri.

– Te-au pus pe benzodiazepine? Pe mine asta m-a ajutat, am adăugat.

Fata părea foarte fragilă și, cu părul dat la o parte, îi vedeam fața pe care i se citea frica.

– Dependentă de cocaină? am întrebat-o.

– Nu, de heroină.

În vreme ce căutam cu privirea, pe interiorul brațelor ei subțiri, urmele specifice, fata și le-a acoperit, automat, cu mâinile.

– Am auzit că dependența asta este cea mai dură, am spus.

– Mda.

Nou-venita s-a cuprins cu brațele și s-a ghemuit pe pat în poziție fetală, cu spatele la mine. Vedeam că tremura, așa că am luat pătura de la capătul

patului și am învelit-o.

– O s-o scoți la capăt, am spus, bătând-o pe umăr. Apropo, eu sunt Electra.

Nici o reacție, ceea ce m-a mirat, pentru că de obicei obțineam una atunci când mă prezentam.

– Bine, mă duc la masă. Ne vedem mai târziu.

Am lăsat-o ghemuită sub pătură, minunându-mă că-mi venea să am grijă de ea. S-o văd în aceeași stare în care fusesem eu după ce ieșisem de la dezintoxicare mă făcea, pesemne, să am „empatie“.

Era aglomerat la cantină, mulți pacienți vorbeau cu glas scăzut la mesele rotunde și lumina se cernea prin ferestrele înalte, care ofereau o priveliște fantastică asupra Grădinii Senine. Pe toată lungimea cantinei se întindea bufetul la care bucătari cu capetele acoperite serveau, surprinzător, o mâncare delicioasă. Mi-am luat porția zilnică de carbohidrați – o *enchilada* de vită extrem de picantă, cu cașcaval topit și cartofi prăjiți. Bănuiam că după ce plecam de acolo mă aștepta o dietă drastică, dar mâncatul mă făcea să uit de vodcă. În timp ce mâncam, mă gândeam la cuvântul „empatie“. Se folosea foarte des la Ranch. Cel mai probabil, consumul de alcool și de droguri te făcea să ți-o pierzi în întregime, să elimini anumite părți bune ale tale și, totodată, să atenuezi lucrurile rele pe care voiai să le uiți – motivul principal, de altfel, pentru care lumea bea și ia droguri. Mă gândeam că a doua zi urma să-i spun lui Fi că exista o mică posibilitate ca eu să fi dat dovadă de empatie față de noua fată din dormitorul meu. I-ar fi plăcut.

– Bună!

Mi-am ridicat privirea. Lizzie, colega al cărei pat era lângă al meu, a venit și s-a așezat, punându-și pe masă supa și farfuria cu verdețuri. Avea părul lucios, ca de obicei, blond, cu șuvițe perfecte și tuns bob. Îmi amintea de o păpușă de porțelan, numai că se operase estetic de atâtea ori, încât chipul ei părea creat de un sculptor psihopat care-l avusese ca mentor pe Picasso. Era internată pentru dependență de mâncare și mă miram că venise la cantină. În cazul meu, un astfel de gest periculos ar fi fost echivalent cu statul într-un bar pe a cărui tejghea să fi fost întinse liniuțe de cocaină.

– Cum te simți azi? m-a întrebat, cu accentul ei britanic.

– Bine, mersi, Lizzie, am răspuns, întrebându-mă dacă-și amintea că o întorsesem pe cealaltă parte cu o noapte în urmă, pe când sforăia de trezea toți coioții din zonă.

– Arăți mult mai bine. Ai ochii mai luminoși. Nu că ar fi fost terni vreodată, a adăugat ea repede. Ai ochi frumoși, Electra.

– Mersi.

Mă simțeam vinovată în timp ce mâncam *enchilada*, la care Lizzie se uita într-un fel care-mi sugera că ar fi ucis ca să guste din ea.

– Tu ce faci?

– O, bine! a răspuns ea. Am pierdut cinci kilograme de când am venit. Încă trei săptămâni și Christopher nu o să mă mai recunoască!

Christopher era soțul ei. Un producător de film din Los Angeles, care, din ce-mi spusese Lizzie pe șleau, întruchipa clișeul bărbatului căsătorit care își făcea de cap. Lizzie era convinsă că, dacă slăbea cinci kilograme, el ar fi încetat cu crailâcul. Adevărul era că Lizzie nici măcar nu era grasă și, pe deasupra, nu știam cât din ea mai era real. I se trăsese, întinsese și ridicase atât de mult din chip, că parcă două mâini invizibile îi înălțau în permanență pielea feței. Personal, nu credeam deloc în revenirea lui Christopher pe drumul cel bun. După umila mea părere, Lizzie nu era dependentă de mâncare, ci de obișnuința de a-și mulțumi soțul.

– Cât mai ai? a întrebat.

– Plec într-o săptămână.

– Te-ai descurcat de minune, Electra. Am văzut cum mulți au venit aici și nu au scos-o la capăt, să știi. Iar tu ești prea frumoasă și deșteaptă ca să ai nevoie de prostiile alea de droguri, a adăugat ea, luând cu furculița o frunză de salată și mestecând-o apăsat, ca și cum ar fi fost o bucată de antricot. Sunt mândră de tine.

– Mersi, am răspuns eu zâmbind, cu senzația că era prima mea zi „bună“, și simțindu-mă minunat fiindcă primeam astfel de complimente. Apropo, avem o fată nouă în dormitor, am informat-o, întrebându-mă dacă era cazul să vin la masă cu o felie de *cheesecake* cu ciocolată.

– O, da, Vanessa. Lizzie a ridicat din sprâncene – afla prima tot ce se petrecea la Ranch, iar eu profitam și mă delectam cu bârfele ei. Biata de ea! Atât de tânără, se pare că are doar optsprezece ani! Una dintre asistentele de la dezintoxicare mi-a zis că a scos-o dintr-un șanț, la New York, un bogătan care i-a plătit costurile ca să intre în acest program. Există programe sponsorizate de stat pentru tineri, dar unul care se internează, până când termină cu dezintoxicarea și, practic, nu mai are urmă de droguri în sânge, se și întoarce la vechiul stil de viață. În câteva săptămâni o ia de la capăt, a

oftat Lizzie. Dacă din punct de vedere legal mai ești și adult, ca Vanessa, programele astea nu te ajută deloc!

Abia în ultimele câteva zile îmi dădusem seama, în timp ce creierul meu își relua funcțiile normale, că acolo eram cu toții privilegiați. Nici măcar nu trebuise să mă gândesc cât costa să intru dependentă și să ies dezintoxicată, nu fusese nevoie decât să mă decid dacă voiam s-o fac sau nu. Însă existau mii de tineri americani, dependenți ca și mine, pentru nu exista speranța de a obține tratamentul necesar.

– Asistenta zicea că Vanessa este unul dintre cazurile cele mai grave de aici. A stat patru zile la clinica de dezintoxicare. Biata de ea!

Lizzie, în ciuda disperării de a fi frumoasă și a măcelului la care își supusese chipul drăgălaș, avea o înclinație maternă evidentă.

– O să avem noi grijă de ea, nu-i așa, Electra?

– Da, Lizzie, o să încercăm.

În acea după-amiază, ca să scap de caloriile mesei de prânz, am fost la alergat pe poteca ce împrejmuia Ranch-ul. În timp ce fugeam, mi-am amintit cât de bine mă simțisem când alergasem în munții de la Atlantis, cu o lună în urmă. Cu toate că aerul uscat și încins al Arizonei îmi ardea plămânii și îmi înțepa nasul, nu m-am oprit.

Am poposit lângă dozatorul de apă, unde mi-am turnat un pahar pe care l-am băut cu sete și încă unul pe care l-am turnat, apoi, peste mine. M-am lăsat pe o bancă, dorind să mă bucur de senzația de a… ei bine, de a simți ceva. În ciuda șovăielii mele de a îmbrățișa abordarea spirituală de la Ranch, cu munții în spate și cu cerul senin – în contrast cu țărâna roșie –, mă simțeam calmă. Natura mă liniștea. Aerul purta miresmele tufelor verzi, care se scăldau în soare. Existau acolo flori incredibile și cactuși presărați pretutindeni prin frumosul deșert arid, unii dintre ei – înalți de trei metri, cu tulpinile verzi, spinoase, pline de apa ce-i ținea sătui până la următoarea ploaie.

Pentru prima oară, m-am văzut în apartamentul de la New York ca într-o capcană, ca un animal închis în cușcă. Cumva, tot ce mă înconjura în acel moment îmi părea un teritoriu mai firesc pentru mine, ca și cum era croit în armonie cu personalitatea mea. Nu mă deranja arșița, ca pe Lizzie, iar spațiile deschise mă făceau să simt că trăiam.

Cum stăteam așa, mi-a venit să zâmbesc.

– De ce? m-am întrebat.

„Pur și simplu, Electra…“

Când m-am ridicat ca să intru în clinică, având în vedere că trebuia să înceapă terapia de grup, iar eu eram nevoită să particip îmbrăcată în echipamentul de sport, mi-am dat seama dintr-odată că timp de două ore nu mă gândisem la alcool sau la droguri, lucru care m-a făcut să zâmbesc din nou.

Mai târziu m-am întors în dormitor, dorindu-mi cu disperare să mai fac un duș. Vanessa era încă ghemuită pe pat. Tremura rău, iar Lizzie, așezată pe patul dintre al meu și cel al Vanessei, stătea și o privea.

– Electra, nu-i e bine, a suspinat ea. Am chemat asistenta și i-a mai făcut o injecție cu ceea ce-i trebuie, dar…

– Nu arată bine, așa-i, am confirmat, luându-mi prosopul ca să intru la duș.

După o vreme am ieșit, iar apoi mi-am pus niște pantaloni și un hanorac curat.

– Vii la cină? am întrebat-o pe Lizzie.

– Nu, stau aici ca să o țin pe Vanessa sub observație. Mă tem pentru ea.

– Bine, ne vedem mai târziu.

Deprimată, cum nu aveam neapărat chef să stau s-o văd pe Vanessa trecând prin ce trecusem eu, m-am dus la cantină. I-am evitat pe țăcăniții care îmbrățișaseră etosul Ranch-ului și vorbeau numai în citate, asemenea unor cărți de dezvoltare personală vorbitoare și ambulante, și mi-am umplut tava cu friptură și cu garnitură. Nevoind să mă întorc în dormitor după ce am terminat de mâncat, am luat hârtie și niște pixuri de pe masa alăturată și m-am gândit la discuția de dimineață a grupului AA. Eram la al nouălea pas, care consta în a-mi cere scuze în scris celor pe care-i rănisem atunci când consumul de stupefiante îmi scăpase de sub control.

„Bun, cui trebuie să-ți ceri scuze? Lui Ma?“

Da. Știam că fusesem o pacoste în copilărie și că ea avusese mereu răbdare cu mine. Desigur că ea merita să-i scriu. Dar apoi, în timp ce înfulecam prăjitura, m-am întrebat dacă trebuia să-mi cer scuze pentru că eram un om rău sau pentru că stupefiantele mă făcuseră un om rău? Pe Ma nu o prea văzusem în ultimii câțiva ani și o sunam rareori.

„Atunci, merită scuze din partea mea pentru că am ignorat-o“, mi-am spus, după care am bifat-o pe listă.

Maiei? Daaa, cu siguranță că ea merita scuze pentru purtarea mea mizerabilă după moartea lui Pa, atât la Atlantis, cât și la Rio. Dacă nu o suna ea pe Mariam, aș fi putut muri. Se purtase minunat cu mine și o iubeam foarte, foarte mult. Am bifat-o apăsat.

Ally: și ei ar fi trebuit să-i cer scuze. M-am uitat pe fereastră, amintindu-mi despre șederea mea la Atlantis, luna trecută, și despre cât de necioplit mă purtasem cu sora mea. M-am întrebat de ce mă enerva Ally mereu, pentru că ea era, la urma urmei, un om foarte bun. Poate că tocmai asta era problema: faptul că, deși își pierduse dragostea vieții și avea un copil, reușise să rămână un om bun, stăpân pe sine și stabil emoțional, lucru care scosese în evidență lipsa mea de stabilitate.

Star: surioara mea cea sfioasă, care nu ar fi făcut rău nici măcar unei muște. Habar nu aveam dacă o plăceam sau nu, fiindcă nu spunea niciodată prea multe. Ea era liniștea contrapusă la zgomotul pe care-l reprezentam eu. Ally îmi povestise că, după ce cunoscuse un tip, Star se mutase în Anglia împreună cu el. Poate că ar fi trebuit să fac un efort și să trec pe la ea după ce scăpam de-aici. Întotdeauna mi-a fost milă de ea, fiindcă se afla, în toate privințele, în umbra surorii care pe mine personal mă obseda, implacabila CeCe. Urma să-i scriu oricum lui Star, măcar ca s-o salut, căci nu știam să-i fi pricinuit vreun neajuns anume.

CeCe. Am înfipt vârful pixului în hârtie. Nu ne înțeleseserăm niciodată. Ma spunea că eram prea asemănătoare, dar nu știam ce să zic. Nu-mi plăcea felul în care o domina pe Star, iar în copilărie uneori ne certam și ne băteam până când ne despărțea Ally. Mă bucurasem când aflasem că se mutase în Australia.

– Practic, s-a mutat fiindcă Star a lăsat-o baltă pentru un bărbat, am murmurat eu, răutăcios, știind că Fi și cei din grupul de terapie s-ar fi împotrivit atitudinii mele negative.

Dar n-are cum să-ți placă toată lumea, nu? Deși se părea că stătea în puterea noastră să-i facem pe toți ceilalți să ne ierte.

Deocamdată am pus semnul întrebării lângă numele lui CeCe și am trecut la Tiggy. Ca adult, mai mult ca sigur că se metamorfozase în genul de om care ar fi putut lucra la Ranch. M-am plesnit apoi, metaforic vorbind, fiindcă nu merita să fiu ticăloasă cu ea. Era dulce, blajină și voia să-i facă pe toți fericiți. Eram la poli opuși și totuși eu aspiram să fiu ca ea, doar pentru că ea vedea binele în tot și în toți, pe când eu eram construită exact

pe dos. Îmi aminteam vag ce-mi spusese Ally la Atlantic despre problema de sănătate a lui Tiggy. Spre ruşinea mea, nu-i scrisesem acesteia din urmă nici măcar un e-mail, ca să aflu cum se simţea. Tiggy merita, fără doar şi poate, scuzele mele.

Apoi m-am lăsat pe spate în scaun, gânditoare şi m-am întrebat dacă, în cazul în care Pa ar fi fost în viaţă, i-aş fi cerut şi lui scuze. Nu. Aveam impresia că el trebuia să-mi ceară mie scuze, pentru că murise pe când eu eram atât de tânără, iar moartea lui mă lăsase să mă confrunt cu mulţimea de probleme din ultimul timp. Inclusiv cu Stella, bunica mea. În orice caz, nu aveam chef să mă gândesc la toate astea, aşa că am trecut la viaţa mea de la New York.

Mariam: *SCUZE MAJORE*, am notat. Era de departe cea mai bună asistentă personală pe care o avusesem, cu toate că habar nu aveam dacă încă mai lucra pentru mine. Am notat, ca să nu uit s-o întreb pe Maia în răspunsul pe care urma să i-l dau la e-mailul trimis de ea cu câteva zile în urmă. La clinică ni se dădea voie cu laptopuri şi cu telefoane mobile o oră pe zi, dar monitorizau tot ce scriam, aşa că încă nu scrisesem nimănui.

Stella, sau „Buni“. M-am oprit şi am ronţăit capătul pixului, rătăcind prin ceaţa în care erau învăluite, în mintea mea, săptămânile de dinaintea venirii mele aici. Sincer vorbind, nu-mi aminteam mare lucru din ceea ce vorbiserăm, deşi ştiam că, trezindu-mă, o văzusem stând pe fotoliul de lângă patul meu. Parcă o auzisem şi cântând, dar poate că fusese un vis. Chiar şi din amintirea neclară a celor două întâlniri avute cu ea, rămăsesem cu senzaţia că era una dintre cele mai înspăimântătoare fiinţe pe care le cunoscusem vreodată.

Înainte să hotărăsc dacă să-i scriu sau nu, am fost distrasă de un tip foarte înalt, de culoare, care trecea pe lângă mine ducând o tavă cu mâncare. Spre deosebire de majoritatea pacienţilor, care purtau hanorace şi pantaloni de trening, ca mine, el purta o cămaşă albă, scrobită, şi pantaloni de doc. El s-a aşezat la masa din faţa mea, iar eu mi-am aplecat capul peste lista pe care o scriam. În mod normal, nu dădeam doi bani dacă mă vedea cineva în ultimul hal, dar m-am uitat în stânga şi am văzut că tipul era al naibii de frumos şi că avea o anumită eleganţă. Înainte să mă observe, mi-am pus gluga pe cap, mi-am luat tava, hârtia şi pixul şi am ieşit din cantină.

În dormitor, patul Vanessei era gol, iar Lizzie îşi vedea de ritualul ei nocturn de înfrumuseţare, scop în care îşi transformase masa într-un fel de

tejghea înțesată cu cosmetice scumpe.

– Unde-i Vanessa? am întrebat, uitându-mă la Lizzie cum se dădea cu cremă pe față, cum își picura cu pipeta pe gât ceea ce ea numea „fulgi de aur“ și cum înghițea tot soiul de pastile permise de doctor, care probabil că erau placebo.

– Mititica a avut o criză și am chemat asistenta, așa că au dus-o din nou la dezintoxicare, a oftat Lizzie. Sper că nu-i prea târziu.

– Cum adică?

– Electra, doar știi ce efect au asupra organelor vitale heroina și celelalte droguri pe care le-a luat ea! Dacă abuzezi de ele atât de mult timp, poți avea crize atunci când încerci să te lași. Se pare că iubitul care-i dădea drogurile era și peștele ei. Cine știe ce conțineau drogurile alea!

– Era prostituată?

– Da, așa zicea o asistentă. Mai are și HIV, a comentat Lizzie, care începuse să-și strângă „prăvălia“ în valiza Louis Vuitton. Mare păcat, fiindcă ea este doar vârful icebergului. Soțul meu a produs cândva un documentar despre găștile de traficanți din Harlem. Ăia sunt adevărații criminali în toată povestea asta.

– Mda, am spus, punându-mi pijamaua și băgându-mă în pat. Greu de crezut că Harlemul este la doar câteva străzi de locuința mea.

Am luat caietul și creionul de pe noptieră și am găsit o pagină nouă. Acum, când îmi revenise impulsul de a desena, făceam câteva schițe de modă în fiecare seară, înainte de culcare.

– Da, așa este, a consimțit Lizzie, băgându-se și ea în pat. Și în L.A. avem bande mari de infractori. Din păcate, sunt peste tot. Nu prea suntem conștiente de norocul pe care-l avem, nu? Ne ducem viața în siguranță.

– Ai dreptate, am spus și eu.

Aveam senzația că învățam mai multe despre lume la Ranch, în mijlocul deșertului, decât învățasem la New York și în toate călătoriile mele în jurul lumii. Și mi-am dat seama cât de naivă fusesem să cred că eram cumva mai presus de toate astea. De unde credeam că mi se aducea mie cocaina? Nu avea nici o importanță dacă te drogai într-un hotel scump sau dacă o făceai la colțul străzii. Drogul venea din aceeași sursă: brutalitate, moarte și dorința de a câștiga bani nemunciți. M-am cutremurat.

– Mâine ce faci? a întrebat Lizzie.

– Ei, știi tu, ca de obicei. Alerg înainte de micul dejun, ședința AA, terapie cu Fi…

– Este cel mai bun psiholog din câți am avut. Și n-au fost puțini, a spus Lizzie.

– Ca și mine, am spus eu cu patos. Dar cred că nu mă prea descurc cu terapia, în general.

– Cum adică?

– Nu-mi place să stau și să vorbesc despre mine.

– Adică nu-ți place să te confrunți cu sinele tău, a observat ea, perspicace. Draga mea, până când nu facem asta, nici unul dintre noi, cei de aici, nu ajunge nicăieri.

– Pe vremuri parcă era mai bine. Nu am auzit să aibă careva un psiholog în filmele despre cele două războaie mondiale.

– Nu, s-a opus Lizzie, făcând o grimasă dubioasă din pricina botoxului din buze. Nu uita, Electra, că mulți dintre bărbații care luptaseră pe front se întorceau acasă în stare de șoc – sau sindromul de stres posttraumatic, așa cum îi zicem astăzi – și aveau nevoie de ajutor, cum au avut soldații după Vietnam, însă li s-au ignorat nevoile. Așa că este bine că trăim într-o cultură în care poți recunoaște că ai nevoie de ajutor. Fără îndoială, asta va salva multe vieți care altfel ar fi fost pierdute.

– Daaa, ai dreptate, am confirmat.

– Nu-i bine nici că ne-am pierdut comunitățile. Am crescut într-un cătun din Anglia, unde toată lumea știa pe toată lumea. Când a murit tata, îmi amintesc cum s-au adunat în jurul mamei. Cu toții ne-au stat alături, dar astăzi nu pare să se mai întâmple asta. Suntem cu toții dislocați. Nu ne mai simțim apartenența de vreun loc sau atașamentul față de vreo persoană anume. Cred că este unul dintre dezavantajele globalizării. În câți prieteni poți avea încredere?

M-am gândit o clipă la întrebarea ei și am ridicat din umeri.

– În nici unul, dar poate că asta se întâmplă din cauza felului meu de-a fi.

– Da, nu mă îndoiesc că și din motivul ăsta, dar nici noi, restul, nu suntem mai cu moț. Este trist că mulți dintre noi se simt singuri și tot singuri se confruntă cu problemele lor.

M-am uitat la Lizzie și la chipul ei bizar, m-am gândit la ritualul ei ridicol de înfrumusețare și la acel soț duplicitar pe care-l avea. Mă întrebam cum de o dăduse în bară o femeie atât de profundă și de elocventă.

– Ce făceai înainte să te măriți cu Christopher? am întrebat.

– Eram magistrat stagiar. Când l-am cunoscut pe Chris, eram detașată la New York. Voiam să mă specializez în dreptul familiei, dar m-am îndrăgostit de el și am ajuns să ne mutăm în L.A. Pe urmă am făcut copii, care au plecat de-acasă și… Lizzie a ridicat din umeri. Asta este povestea.

– Și ți-ai luat diploma?

– O, da, dar nu am lucrat niciodată.

– Poate că ar trebui să te gândești s-o faci. După cum zici și tu, copiii au plecat deja.

– O, Electra, mai am puțin și împlinesc cincizeci de ani! E prea târziu acum.

– Lizzie, ești foarte deșteaptă. Nu ar trebui să-ți lași creierul să lâncezească. Asta-mi spunea mie tata.

– Da?

– Chiar așa. Când am devenit model, el a crezut că, de fapt, dădeam bir cu fugiții.

– Electra, aveai numai șaisprezece ani! Din ce mi-ai spus, nu tu ai ales meseria asta, ci ea pe tine, iar apoi, până una-alta, te-ai trezit într-o vâltoare din care n-ai mai știut cum să ieși. Doamne, ai douăzeci și șase de ani, adică ești doar cu un an mai mare decât primul meu copil, care este student la Medicină.

– El, cel puțin, a știut ce voia să facă. Eu nu am știut niciodată.

– Oricum ar fi, ai luxul de a alege. Cineva cu statutul tău are un cuvânt de spus.

– Cum adică?

– Știi, ai putea să fii ambasadorul celor care nu au glas. Ca Vanessa, de exemplu. Tu știi din experiență ce fac drogurile. Ai putea da o mână de ajutor.

– Poate că da. Am ridicat din umeri. Dar fotomodelele nu au glas sau creier, nu?

– Acum îți plângi de milă, iar dacă ai fi Rosie a mea, ți-aș spune vreo două. Mi se pare clar, ca și tatălui tău, că ești într-adevăr foarte deșteaptă. Ai toate instrumentele la îndemână, așa că folosește-le. Uite ce schiță ai făcut doar câtă vreme am stat de vorbă, a spus ea arătând spre caietul pe care-l țineam, protector, la piept. Ești foarte talentată, Electra. Aș cumpăra pe loc jacheta aceea.

M-am uitat la schița unei jachete scurte de piele și a unei rochii asimetrice.

– Mda, mă rog… Cred că ar trebui să dorm, Lizzie. Noapte bună!

M-am întins ca să sting veioza.

– Noapte bună!

Lizzie a deschis cartea pe care o citea, una despre dietele care, de fapt, îngrășau. M-am ghemuit sub pătură și m-am întors pe cealaltă parte.

– O, și încă ceva…, a adăugat ea.

– Da?

– E nevoie de putere ca să recunoști că ai o problemă, Electra. Nu e un semn de slăbiciune s-o faci, din contră. Noapte bună!

Capitolul 18

A doua zi m-am trezit firesc, odată cu soarele, senzație cu totul nouă pentru mine. Ani la rând trebuise să mă târăsc dimineața din pat, să iau un pumn de analgezice pentru durerile de cap și de amfetamine ca să am energie. Discutasem la ședințele de terapie de grup despre plimbările mele la răsărit (era ceva inofensiv, menit să pară că mă implicam un pic, fără să dezvălui mai nimic) și câțiva dintre pacienți mi-au spus că ritmul natural al ceasului meu biologic revenea, după ce fusese suprimat de alcool și de droguri vreme de ani de zile. Dacă mă gândeam mai bine, îmi aminteam că în copilărie, la Atlantis, eram prima care se trezea. Alergam de colo până colo, plină de energie, în timp ce surorile mele dormeau, și mă duceam pe furiș la bucătărie, unde Claudia era singura trează din casă. Îmi dădea o felie de pâine proaspăt coaptă, caldă din cuptor, cu unt și miere, câtă vreme așteptam, nerăbdătoare, să se trezească surorile mele.

Mi-am pus un șort, mi-am legat șireturile tenișilor și am plecat la alergat. Nu era nimeni prin preajmă, în afară de grupul de budiști care ședeau turcește în Grădina Senină și, cu ochii închiși, binecuvântau noua zi. Am ajuns la potecă, iar apoi, în timp ce alergam pe țărâna roșie, m-am gândit la discuția pe care o avusesem noaptea trecută cu Lizzie și la faptul că nu era

un semn de slăbiciune să recunoști că aveai nevoie de ajutor. Păi, o făcusem – eram la Ranch și primeam ajutorul necesar, nu-i așa? În mod ironic, partea ușoară, cel puțin prin comparație, fusese sevrajul la drăciile pe care le luasem. Așa cum îmi explicaseră medicul și apoi Fi, mă găsiseră la timp, când nu mulți erau găsiți. Dacă nu mai luam nimic de-acum înainte, mi-aș fi păstrat intactă sănătatea pe termen lung, spre deosebire de Vanessa.

Partea dificilă era confruntarea cu sinele, ceea ce ar fi explicat motivul consumului de substanțe. Nu era suficient să spun că nu mai beam și că nu mai luam droguri – trecuseră doar trei săptămâni, pentru numele Domnului, iar euforia dezintoxicării și a mediului protector în care mă aflam aveau să dispară în ceață odată ce mă întorceam în circuitul nesfârșit al vieții mele „reale“. Aș fi început să beau un pahar, apoi, poate, să trag o liniuță cu alții, iar în cele din urmă era posibil să ajung din nou la clinică, probabil că într-o stare mai rea decât prima dată, ceea ce ar fi însemnat s-o sfârșesc ca Vanessa. Totuși, până să-mi recunosc anxietatea și să-i dau glas, știam că aveam să fiu mereu în pericol.

În timp ce cugetam la toate astea, am avut cel mai straniu presentiment că eram urmărită. Din fericire tocmai coteam la dreapta, așa că am putut arunca o privire peste umăr și l-am zărit pe tipul cel frumos de la cantină, cam la o sută de metri în spate, prinzându-mă din urmă rapid. Dintr-o sumedenie de motive neclare, nu aveam de gând să-l las să mă ajungă, așa că am iuțit pasul și am mărit distanța dintre noi. Totuși, el se apropia de mine, cu toate că în acel moment alergam cât puteam de repede. Capătul potecii era la numai câteva zeci de metri, așa că am dat tot ce-am putut din mine și am țâșnit într-acolo.

Am ajuns la linia de sosire și am dat fuga la dozator, gâfâind și însetată nevoie mare.

– Ai ceva combustibil în rezervor, a spus o voce profundă și armonioasă în spatele meu. Îmi cer scuze, a adăugat, în timp ce o mână mare, cu degete lungi și elegante – cel mic, împodobit cu un inel de absolvire din aur – s-a întins ca să ia un pahar de îndată ce m-am dat la o parte. Am alergat cinci kilometri într-o competiție la care îmi reprezentam facultatea și nu m-a învins nimeni. Și tu la fel?

– Nu am mers la nici o facultate, am spus eu ridicându-mi capul ca să mă uit la el, ceea ce era neobișnuit.

– O, ai cumva accent american? m-a întrebat, în timp ce turnam un pahar de apă peste mine.

Chiar dacă era devreme, soarele bătea puternic.

– Nu, parțial francez. Am crescut în Elveția.

– Zău? El s-a uitat mai bine la mine. Te știu de undeva? Îmi pari cunoscută, a adăugat.

– Nu, nu ne-am cunoscut.

– O să te cred pe cuvânt. Mi-a zâmbit. Dar chiar am impresia că te cunosc. Eu sunt Miles, apropo. Tu?

– Electra, am oftat, așteptând să se prindă. Și s-a prins.

– Uau… bine, a spus, aruncând paharul la coș și băgându-și mâinile în buzunarele șortului. Săptămâna trecută, în drum spre aeroport, am văzut un panou de șase metri pe care apărea imaginea ta.

– Aha! Mă rog, trebuie să mă întorc.

– Da, și eu.

Ne-am înapoiat, tăcuți, la Ranch. Acel tip mă făcea să mă simt ca o puștoaică timidă. După încrederea pe care o afișa și după firele cărunte din cârlionții lipiți de scalp, cred că avea aproape patruzeci de ani.

– Pot să te întreb de ce ești aici? a întrebat.

– Da, la Ranch nu avem secrete, nu? Consum excesiv de alcool și de stupefiante.

– Ăsta-i și cazul meu.

– Adevărat? Te-am văzut aseară la cantină și nu pari genul de tip care a trecut prin dezintoxicare.

– Nu am trecut, de cinci ani sunt abstinent, dar mă întorc la Ranch în fiecare an ca să mă odihnesc și ca să-mi amintesc ce am de pierdut. Când ești aici și ai parte de tot sprijinul din lume, este simplu să crezi că o să faci față, dar odată ce ieși în lumea mare și rea, problemele te prind din urmă.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt avocat, a spus el. Sunt supus presiunilor de tot felul și… vreau să mă asigur că nu mai explodez și că nu mai sfârșesc în situația grea în care m-am aflat cândva. Dar bănuiesc că știi cum este.

– Daaa, am răspuns, ajungând pe terasa Ranch-ului.

– Nu pot să-ți spun decât să nu te grăbești, s-o iei încet. Ceea ce ne-a adus aici este o afecțiune care nu se vindecă. Soluția e să înveți cum s-o tratezi

corespunzător. Trebuie să asculți ce spun oamenii de-aici, Electra, căci ei știu cum să-ți salveze viața. Ne mai vedem.

Mi-a făcut cu mâna și a pornit pe coridor, făcând pași mari cu picioarele lui robuste, mai lungi chiar decât ale mele.

– Mda…, am șoptit, șocată de-a dreptul.

Miles avea un aer solemn, care îmi amintea de bunica.

„În fața oricărei instanțe de judecată, l-aș vrea pe acest tip de partea mea", mi-am spus eu intrând ca să iau micul dejun, încinsă și tulburată.

Și nu eram așa de la alergat.

„Să-mi dea Dumnezeu seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a le schimba pe celelalte și înțelepciunea de a cunoaște diferența dintre ele."

Am recitat rugăciunea seninătății, ce marca încheierea ședinței, în cor cu alți cinci membri ai micului cerc AA. Mă țineam de mână cu Ben, basistul unei trupe de care nu auzisem, și cu o femeie nouă, Sabrina, în cealaltă parte. Vedeam că Sabrina încă lăcrima după ce tocmai ne împărtășise povestea ei.

– Aveam totul, dar viața mea s-a dus de râpă după ce m-am apucat de băut, spusese ea, cu mâinile împreunate în față.

Era o asiatică micuță, cu părul lung și negru precum o cortină lucioasă, drapată în jurul figurii slabe.

– Mi-am pierdut slujba, soțul, familia… Am furat de la toți cunoscuții, chiar și din pușculițele copiilor, doar ca să cumpăr alcool. Abia atunci când am ajuns la Urgență, după ce-mi pierdusem cunoștința în toaleta de la serviciu, am decis să vin aici.

Își mușcase buza.

– Nu mai pot să-mi distrug viața și nici s-o distrug pe a altora.

Am rămas trăsnită la sfârșitul ședinței de terapie, când mi-am dat seama că și eu mă jucasem cu viața mea într-un mod iresponsabil. Fusesem atât de disperată să evadez, încât aproape că o irosisem cu totul.

*

– Deci, Electra, cum au fost ultimele douăzeci și patru de ore? m-a întrebat Fi mai târziu, în acea dimineață.

– Interesante, am spus, scărpinându-mă la nas.

– Bun, bun, a zis ea zâmbind. Îmi poți spune de ce?

– Ăăă… păi, nu prea știu, dar mi se pare că încep să văd lucrurile mai limpede. Parcă în ultimul an am trăit într-un vis.

– Într-un fel, așa a fost. Ăsta e rezultatul consumului de stupefiante, numai că, desigur, totul se termină cu un coșmar, iar tu știi asta. Și cum te simți acum, când vezi realitatea mai clar?

„Iar începe…“

– Păi, ăăă, euforică, pentru că nu am mai consumat nimic, rușinată – pentru că îmi amintesc de lucrurile urâte pe care li le-am făcut altora și de felul în care mă purtam cu ei. Sunt și speriată, fiindcă mă tem ca nu cumva să recidivez după plecare.

– Minunat, bravo, Electra! Fi mi-a zâmbit. Chiar faci progrese. Toate emoțiile pe care le trăiești în etapa asta sunt complet firești. Să-ți asumi responsabilitatea pentru tine și pentru comportamentul tău față de alții este un mare pas înainte. Nu mai ești o victimă.

– Victimă? La naiba, n-am fost niciodată o victimă.

– Ba nu, Electra, ai fost, din proprie voință, victima consumului de alcool și de droguri, a protestat Fi. Dar acum încerci să te recuperezi, acum te lupți să nu mai devii din nou o victimă, pricepi?

– Mda, pricep, dar am băut și am luat toate chestiile alea tocmai ca să mă ajute să trec prin viață, ca nimeni să nu vadă în mine o victimă.

– Te sperie gândul de a fi percepută ca o victimă? Ca un om slab?

– Da, normal, am încuviințat eu cu vehemență. Însă colega mea de cameră mi-a spus aseară ceva care m-a făcut să mă simt mai bine.

– Ce anume?

– Că atunci când am cerut ajutor, am încetat să fiu slabă.

– Crezi că avea dreptate?

– Da, dar nu vreau să devin dependentă de atenție. Pot să am singură grijă de mine.

– Pesemne că ideea era că nu puteai să ai grijă de tine și că, în consecință, nu ai făcut-o. Ești de acord?

– Mda, cred că da, am răspuns.

– Știi cum se zice: nici un om – bărbat sau femeie – nu este o insulă.

Fi a zâmbit.

– Dar nu ești singură. Lumea în care trăim este plină de oameni prea speriați și prea rușinați ca să ceară ajutor.

– Sau prea orgolioși, am adăugat. Eu sunt foarte orgolioasă.

– Văd, a spus Fi. Crezi că asta e o calitate?

– Nu știu. Că este sau nu, asta sunt. Poate că orgoliul e și o calitate, și un defect.

Fi a dat din cap și a notat ceva în carnet.

– Știi ce, Electra? Cred că ești pregătită să primești o vizită. Ce părere ai?

– Nu...n u știu.

– Ai vrea să vină să te vadă o rudă sau un prieten?

– Am voie să mă mai gândesc?

– Sigur că da. Poate fi înspăimântător să-ți dezvălui noua personalitate și să iei legătură cu lumea din afară prin intermediul cuiva apropiat. Asta te sperie?

– Da. Adică, știi că nu am vrut deloc să vin aici, dar la Ranch am cunoscut niște oameni grozavi și mă simt în siguranță aici.

– Încă nu am discutat despre data la care ai vrea să pleci, fiindcă amândouă știm că acum nu te simți pregătită. Mai ai șapte zile până ți se încheie programul de treizeci de zile. Ai făcut mari progrese în ultimul timp, dar ești de acord că încă ai probleme pe care trebuie să le rezolvi înainte să pleci?

– Probabil că ai dreptate, am spus.

– Cum stai cu poftele?

– Nu mă supără atunci când sunt activă. Dacă alerg, nu mă gândesc la ele.

– Bun, asta înseamnă că unul dintre instrumentele de care te poți folosi este activitatea fizică. Cum stai cu stările emoționale? Săptămâna trecută spuneai că aveai sentimente de furie și de „înnegurare“, după cum le-ai descris. Încă le ai?

– Nu. Am înghițit în sec. Gândurile alea negative s-au mai diluat. Da, au dispărut în mare parte.

– Și ce părere ai despre vizită? a întrebat Fi din nou.

– Poate săptămâna viitoare? am întrebat.

– Bine. Și cine crezi că ai vrea să vină?

„Ei, asta-i întrebarea!“ mi-am spus eu, citând din Shakespeare.

Din păcate, lista potențialilor vizitatori reflecta fundul prăpastiei în care ajunsese viața mea: pe acea listă erau doar Ma – care întrucâtva îmi era mamă –, sau Maia, sau Stella, bunica pe care o întâlnisem de două ori, în timp ce eram cu totul scăpată de sub control.

– Pot să mă mai gândesc? am întrebat.

– Sigur că da. Oare lista ta e una scurtă?

– Foarte scurtă, am recunoscut eu.

– Câți oameni?

– Trei.

– Ei bine, poate că ți se pare că nu sunt mulți, Electra, dar îți spun sigur că, atunci când ajung în acest anume punct al terapiei și aud de la mine întrebarea asta, toți pacienții mei se chinuie să numească pe cineva. S-au izolat, au alungat oamenii pe care îi iubeau și de care erau iubiți. Au rămas doar cu alcoolul și cu drogurile drept prieteni. Ești de acord?

– Mda, am spus, auzindu-mi teama din propriul glas. Sunt de acord. De fapt, probabil că pe lista mea ar putea exista o a patra persoană.

– Și mai bine, a spus Fi zâmbind. Cine anume?

– Mariam. E doar asistenta mea personală, dar, mă rog, o admir foarte mult.

– Și crezi că și ea te place?

– Ăăă… m-am purtat urât cu ea, dar poate că totuși mă place.

– Uneori face bine să ai, ca prim contact, pe cineva care nu îți este direct atașat emoțional. Oricum, gândește-te, Electra, și îmi spui mâine.

– Bine, am consimțit.

– Minunat! Păi, ține-o tot așa, a spus Fi în timp ce mă ridicam.

– Mersi. La revedere, Fi!

Am ieșit din biroul ei simțind o euforie pe care altădată doar drogurile puteau să mi-o inducă. Și simțindu-mă ca un copil care tocmai primise premiul întâi de la profesorul lui.

– Vreo veste de la Vanessa? am întrebat-o pe Lizzie mai târziu.

– Nu, nici măcar eu n-am izbutit să aflu ceva de la asistentă, așa că nu cred că-i de bine. Arăți splendid azi, Electra! a comentat Lizzie, în timp ce-mi luam prosopul din cui și mă pregăteam să intru la duș. Care-i treaba?

– Mai nimic.

Mi-am scos hainele și m-am înfășurat într-un prosop.

– Doamne, dintre toate fetele cu care puteam ajunge colegă de cameră la dezintoxicare, m-am ales cu una dintre cele mai frumoase femei din lume! Ai un trup de invidiat. În plus, mănânci de rupi și nu te îngrași deloc. Ar

trebui să te urăsc, a chicotit Lizzie pe când intram în baie, închizând ușa în urma mea.

Stând sub duș, m-am gândit la ce spusese Lizzie adineauri. Nu era o noutate să mi se spună că aveam un corp fantastic. Dacă era așa, de ce insistam să-l distrug?

Poate pentru că-l *uram*, pentru că-i făcea pe ceilalți să *mă* urască. Majoritatea femeilor nu aveau încredere în mine și, dacă erau însoțite de un bărbat, mai că le simțeam unghiile lăcuite strângând mai aprig brațul bărbatului în vreme ce mă apropiam. Și apoi, nici măcar nu consideram că aveam o față frumoasă sau un trup perfect, întâmplător arătam bine în hainele care erau atunci la modă. Crescusem alături de o soră cunoscută ca fiind frumusețea familiei. Dacă ar fi fost să descriu femeia perfectă, pe Maia aș fi ales-o, pentru formele ei, sânii plini, părul negru și lucios și trăsăturile uluitoare.

În timp ce mă spălam pe dinți, m-am privit în oglindă și am hotărât că aveam ochi frumoși, pometi minunați și buze cărora nu le trebuia nici pic de botox. Nu avea să mi se schimbe nici culoarea pielii, unul dintre lucrurile care îmi oferiseră statutul de fotomodel de succes. Speram, doar, ca în scurt timp să apară și alte fotomodele de culoare. În copilărie nu m-am prea gândit la faptul că eram neagră și că restul surorilor mele aveau diverse nuanțe de piele, de la cafeniu (Maia și CeCe) la alb (Star, Tiggy și Ally). Eram foarte diferite una de alta și ăsta era „normalul“ meu. Abia după ce am ajuns la internat, unde eram singura fată de culoare și singura cu un cap și jumătate mai înaltă decât restul fetelor, am devenit conștientă de felul în care arătam.

– Electra, ai terminat? Fac pe mine!

– Ies, am spus, deschizându-i ușa lui Lizzie.

Ținuse o dietă cu sucuri, care te umpleau cu lichid. Drept urmare, te ușurai toată ziua.

După ce a reapărut, Lizzie s-a uitat la mine, care stăteam cocoțată în vârful patului, îmbrăcată în hanorac și în pantaloni de trening.

– Știi că în seara asta este marțea în oraș, nu? m-a întrebat ea, cu brațele încrucișate pe piept. Mergem cu toții la bowling.

– Da, știu, dar nu mă omor după chestia asta.

– Așa am zis și eu la început, dar chiar te distrezi. Pe urmă mergem să mâncăm pizza – mă rog, toți în afară de mine. Cred că ți-ar plăcea. Ai

ocazia să-i cunoști pe ceilalți rezidenți și să vorbești și despre altceva, dacă înțelegi ce zic.

– Am înțeles, dar nu, mersi, am spus eu ridicând din umeri. Am de scris niște scrisori.

– Bine. Apropo, a spus ea, pregătindu-și trusa cu cosmetice ca să se machieze pentru ieșirea în oraș, l-ai văzut pe vlăjganul care tocmai a sosit?

– Ăăă, da?

– N-aveai cum să nu-l vezi, este cel puțin la fel de înalt ca tine, numai mușchi, și are cei mai seducători ochi căprui.

– A, te referi la Miles…

Lizzie și-a ridicat privirea la mine și a rămas cu periuța de la rimel suspendată în aer.

– Ai vorbit cu el?

– Da. De dimineață, când am ieșit, alerga și el pe potecă.

– Ăsta este genul de bărbat cu care îmi închipui că fac niște treburi de-a dreptul necuvenite, a chicotit Lizzie. Arată ca o vedetă de cinema. O fi?

– Nu, este avocat.

– Uau! Chiar v-ați cunoscut bine de dimineață. La prânz, stătea singur la masa lui de la cantină. Și, prietenoasă și primitoare cum sunt, m-am dus să stau cu el. Două minute mai târziu, și-a luat tava și a plecat. Lizzie s-a încruntat. Ce tactici de agățat mai am și eu, nu?

– Parcă îi erai devotată soțului tău, am spus.

– Știi că îi sunt, dar nu se întâmplă nimic dacă mai arunc din când în când o privire într-o vitrină, chiar dacă nu cumpăr. Acest Miles arată prea bine ca să fie aici. De ce a venit?

– Cică vine an de an, ca să nu recidiveze.

– La mine este a șasea oară, așa că înțeleg perfect. Îmi place aici pentru că toată lumea este prietenoasă și ai mereu cu cine vorbi. Nu ca acasă.

– Soțului tău nu îi este dor de tine?

– A, nu prea mai stă pe-acasă. Și acum, că au plecat copiii, mă rog… Oricum, dacă ești sigură că nu vii, eu plec. Cum arăt în blugii ăștia? a întrebat ea ridicându-se și făcând o piruetă. Acum câteva săptămâni nu-i puteam încheia. Te rog să nu minți, spune drept!

M-am uitat la silueta firavă, cu talia îngustă și cu un fund mic și obraznic, de care ar fi fost mândră orice femeie de douăzeci și cinci de ani, darămite una de patruzeci și opt.

– Zău, Lizzie, arăți foarte bine.

– Sigur? Soțul meu nu mă place în blugi. Cică am „burta ca piftia“.

– Jur că nu-i adevărat. Fugi și distrează-te, bine?

– Mersi, Electra, ne vedem mai târziu.

Lizzie a ieșit, învăluită într-un nor de parfum scump. Dintr-odată, mi-am dat seama că ea nu venea la Ranch ca să slăbească, ci ca să nu fie singură.

Am tras scaunul de la birou, am scos hârtia, plicurile și pixurile din sertar și m-am apucat de scrisorile de „scuze“.

Dragă Maia,

Mi-e foarte bine aici. De trei săptămâni sunt complet abstinentă și merg zilnic la ședințele AA. De când sunt aici, am timp să mă gândesc la cât de urât m-am purtat cu tine în ultima…

„...lună? Ultimul an?“ m-am întrebat.

...ultimul an. Mai ales atunci când am fost la Rio. Acum știu că voiai doar să mă ajuți. Dacă nu o sunai pe Mariam în acea seară, acum nu aș mai fi aici. Sper să mă poți ierta și abia aștept să ne vedem în iunie.

Mulțumesc încă o dată.

Cu dragoste,

Electra

În timp ce împăturem scrisoarea și o puneam în plic, îmi doream să-i pot trimite Maiei un e-mail, pentru că numai Dumnezeu știa cât făcea scrisoarea până la Rio. Dar Margot, liderul grupului AA, spusese că trebuia scrisă de mână, pentru că astfel spusele noastre erau mai semnificative. Poate că în cele din urmă aveam să-i scriu Maiei un e-mail în care să-i spun că scrisoarea era pe drum. Sau, dacă sora mea ar fi venit săptămâna următoare, puteam să-i dau scrisoarea atunci.

Am trecut adresa pe plic, iar apoi l-am îndesat în sertar. Pe urmă i-am scris lui Ma, folosind, în mare, aceleași cuvinte, dar schimbând câte ceva pentru ca mesajul să i se potrivească. Mi-a venit dintr-odată să-i scriu la sfârșit „Te iubesc“. Nici nu mai știam dacă-i spusesem asta vreodată. Dar în clipa aceea mi-am dat seama că o iubeam, chiar foarte mult. Era cel mai bun om pe care-l cunoșteam și îmi tolerase multă vreme hachițele, așa că am încheiat scrisoarea cu acele cuvinte, ca să știe.

Cu ochii dintr-odată năpădiți de lacrimi, m-am gândit la Atlantis, la faptul că acolo mă simțisem în siguranță și că, în perioadele în care mă aflam la

internat, tot acolo îmi dorisem să mă întorc cât mai repede cu putință. Pentru că Atlantis fusese întotdeauna *căminul* meu.

– Acum trebuie să-mi găsesc propriul loc, am murmurat eu vărsând o lacrimă pe plic, în timp ce scriam numele și adresa lui Ma.

Deja mă simțeam deplorabil, ceea ce nu era de bine, așa că am pus deoparte hârtia și pixul, m-am ridicat de pe scaun și am hotărât să ies și să iau aer. Pe coridor era o chicinetă cu cafea, ceai și fursecuri, așa că mi-am făcut un ceai de ghimbir – iuțeala pe care o simțeam alunecându-mi prin gâtlej fiind, în acele zile, senzația cea mai apropiată de vechea euforie indusă altădată de stupefiante – și am ieșit. Noaptea era remarcabil mai răcoroasă și simțeam mireasma florilor mari care creșteau pe cactușii saguaro din grădină. Cerul era incredibil, negru precum cerneala și larg boltit deasupra mea. Ca de fiecare dată când mă uitam la stele, am căutat Cele Șapte Surori și le-am zărit sclipind departe, în tării. Am numărat tot șase, foarte rar o vedeam pe a șaptea. Pa îmi spusese cândva că în unele culturi, dintre Pleiade, Electra, adică eu, era sora pierdută. Ba chiar îmi dăduse un afiș alb-negru foarte vechi, cu o secvență dintr-un balet numit *Electra sau Pleiada pierdută,* pus în scenă la Londra. M-am îndreptat spre banca din mijlocul Grădinii Senine. Aceasta din urmă era plină de ierburi ascunse printre flori colorate, care miroseau delicat. În fundal șopotea o mică fântână. Am închis ochii, gândindu-mă cum mă crezusem mereu sora „pierdută“ dintre noi șase. Nici măcar Pa nu o găsise pe cea de a șaptea.

– Bună seara, a spus o voce de pe banca din cealaltă parte a grădinii.

Am deschis ochii, încercând să văd prin grădina slab luminată, și l-am zărit pe Miles, care fuma o țigară.

– Bună! Te deranjez? am strigat eu peste fântână.

– Nu, sincer să fiu, mi-ar prinde bine compania. S-a ridicat și a venit la banca mea. Se poate?

Cum ședeam, el se înălța peste mine și a trebuit să-mi lungesc gâtul ca să mă uit în ochii lui.

– Da, ia loc, am spus.

S-a așezat lângă mine.

– Vrei?

Mi-a oferit pachetul de țigări, pe care și l-a scos din buzunarul de la piept.

– Nu, mersi. Asta este o dependență pe care nu o am și nu vreau să plec de-aici cu una nouă.

– La mine a fost prima dintre multe, și cea cu care am rămas după ce am renunțat la celelalte, a spus el în timp ce trăgea din țigară, înainte s-o stingă strivind-o sub talpă. Acum câțiva ani, cam pe la ora asta, la New York, aș fi fost într-un bar, ascultând cum cădeau în pahar cuburile de gheață, peste care vodca Grey Goose curgea ca un izvor de munte.

– Ce poetic! am chicotit. Eu și Goose eram bune prietene. Acum mă delectez doar cu ghimbir uscat, amestecat cu apă fierbinte.

– Au trecut cinci ani de când nu am mai fost la barul ăla, a continuat el, aprinzându-și altă țigară. Fostul meu furnizor de droguri tot pe-acolo își face veacul.

– Câtă vreme ai fost dependent?

– Prima liniuță am tras-o acum nouăsprezece ani, la Harvard.

– Uau! Ai fost la Harvard? Probabil că ești foarte deștept.

– Eram, la un moment dat. A ridicat din umeri. Eram un tocilar, știi, clubul de dezbateri și toate alea. Aveam bursă, chiar dacă eram înalt și negru, jucam baschet ca o cizmă, lucru pe care nu-l prea pricepeau colegii mei albi. Mă simțeam ca un extraterestru, știi? Totuși… Am o diplomă în drept și am pus bazele uneia dintre cele mai mari firme din New York. Și așa am devenit dependent de alcool și de droguri.

– E interesant că, în vremea facultății, te-ai simțit atât de diferit față de ceilalți. Eu am fost crescută într-o familie multiculturală. Noi, cele șase surori, am fost cu toatele adoptate din diverse țări ale lumii și, tocmai pentru că suntem „diferite“, nu m-am gândit deloc la asta. Pe urmă m-am dus la internat și, mă rog, lucrurile s-au schimbat. Mă gândesc mult la perioada aceea, știi că aici, la Ranch, le place să te transporte în trecut.

– Da, Electra. Să dai la o parte reziduurile care îți blochează mintea este la fel de important ca a scoate mizeriile din corp. Scuze, continuă, te-am întrerupt.

– Am tot frământat în minte ideea că, fiindcă nu m-am simțit niciodată diferită față de surorile mele, nu am avut conștiința faptului că eram „negresă“. Iar după ce am ajuns la internat și au început să se întâmple tot soiul de lucruri rele, nu le-am asociat cu asta. Ca și tine, am învățat la o școală în care predominau albii, și, da, se mai întâmpla câte ceva neplăcut, dar nu știu dacă motivul era culoarea pielii mele, sau faptul că eram o pacoste.

– Poate că motivul era faptul că nu semănai cu ei. Copiii pot fi cruzi.

– Așa este și chiar erau, dar ce sens are să mai discutăm? Nu mai e cazul.

– Serios?!

Miles a râs în hohote.

– Dacă zici asta, înseamnă că nu ești de mult timp aici. Se pare că sunt la polul opus față de tine. Eu am avut mereu necazuri cu sevrajul fizic, pe când tu ai nevoie să te lămurești asupra aspectelor mentale și să găsești motivul pentru care ai devenit dependentă de la bun început.

S-a lăsat liniștea între noi, în timp ce Miles își termina țigara.

– Ai pe cineva? a întrebat el după un timp. Ți-ai găsit jumătatea?

– Nu, și nici întregul, am glumit eu sorbind din ceai. Am crezut pe vremuri că îmi găsisem alesul, dar apoi el m-a lăsat baltă.

– Mda, cred că am citit în ziare despre asta. Îmi pare rău. Miles părea stânjenit. Te-a rănit serios întreaga poveste?

– Și încă cum! Îți imaginezi ce umilitor este ca toată lumea să știe că ai fost părăsit și că iubirea vieții tale s-a logodit cu altcineva?

– Iubirea vieții tale până acum, Electra, a intervenit Miles. Nu ai mai mulți ani decât majoritatea celor care sunt acum studenți. Dar nu, ca să-ți răspund la întrebare, nu-mi pot imagina. Am reprezentat câțiva clienți celebri în niște procese cu presa, dar mai mult de-atât nu am avut de-a face cu paparazzi.

– Ai câștigat?

– Nu, a răspuns el zâmbind șugubăț.

– Erai sub influența drogurilor atunci când te aflai la tribunal?

– Probabil că da. Dar tu, atunci când mergeai la ședințele foto?

– Probabil.

M-am uitat la el și ne-am zâmbit strâmb.

– Ei bine, știu o grămadă de avocați care trag iute o liniuță înainte să intre în sală și să-și prezinte cazul. Dar nu spune nimănui că ți-am zis, m-a rugat el, rânjind.

– O, la fel e și în meseria mea! Amândoi ne dăm în spectacol, ca actorii.

– Problema este că, atunci când te crezi stăpânul lumii, nu prea știi când să te oprești. Cred că am pierdut câteva cazuri din pricina asta. Și, cum eu lucrez într-o lume în care predomină albii, nu-mi pot permite așa ceva.

– N-ai de unde să știi, poate că în curând o să avem primul președinte negru, am spus, după ce mai devreme, la cantină, aruncasem o privire la știri. Obama se descurcă foarte bine în alegerile preliminare.

– Cum ar fi?

Miles a zâmbit.

– Mai avem drum lung de parcurs, dar cel puțin lumea începe, în sfârșit, să se schimbe.

– Sunt norocoasă că m-a crescut un tată care nu ne-a tratat diferit pe noi, surorile. Cu toatele eram fetițele lui. Iar dacă vreodată avea motive să ne mustruluiască, asta era din cauza comportamentului nostru, nu a culorii pielii. Iar pe mine mă mustruluia destul de des.

– Mda, îmi și imaginez, pari cam năbădăioasă. De unde ești de fel?

– Ăăă… nu știu sigur, am răspuns, cu gândul la ceea ce-mi povestise Stella.

– Păcat că nu ai părinți, bunici și străbunici care să-ți depene povești din trecut. Ai mei nu mai conteneau cu ale lor.

– Ți-am spus, am fost adoptată.

– Și nu i-ai cerut niciodată tatălui tău să-ți vorbească despre familia ta biologică?

– Nu.

Miles începea să mă enerveze cu întrebările lui insuportabile. Parcă eram la o ședință de terapie prin *speed dating* și mi se învârtea capul. M-am ridicat.

– Știi ce? Sunt foarte obosită astă-seară. Ne mai vedem.

La adăpostul camerei mele, m-am urcat în pat, dorindu-mi să nu mă fi dus afară, la bancă. Aveam capul varză și am înțeles dintr-odată motivul pentru care se duceau oamenii la terapie – împărțeai un spațiu sigur cu cineva care nu-și dădea cu părerea, ci doar îți punea întrebări cu duhul blândeții, ca să afle părerea ta.

Pentru prima oară de când venisem la Ranch, eram întru totul recunoscătoare că puteam vorbi a doua zi cu Fi.

Capitolul 19

A doua zi de dimineață alergam din nou pe potecă, după ce mă trezisem și mai devreme, cu nevoia de a-mi auzi zgomotul pașilor pe țărână, ca să mă simt cu picioarele pe pământ. Eram la a doua tură de alergare, când l-am văzut pe Miles începându-și-o pe prima. Partea bună era că ne despărțea o tură întreagă și îi era imposibil să mă prindă din urmă. Totuși, pentru orice eventualitate, am prins viteză și m-am concentrat la limpezirea minții și la admirarea naturii. Câteva minute mai târziu, l-am văzut în fața mea – nu în spate, dându-mi seama, spre marea mea neplăcere, că, de fapt, eu îl prindeam pe el din urmă. Am încetinit, dar, spre deosebire de ziua precedentă, Miles alerga precum bătrânii pe care-i depășeam ori de câte ori alergam în Central Park.

– Cretinul! am mormăit, folosind unul dintre cuvintele preferate ale lui Lizzie.

M-am oprit din alergat, dar mi-am dat seama că, dacă nu plecam de pe potecă, aveam să-l ajung.

– Bine, ai câștigat, am murmurat eu în barbă, pășind peste cărămizile care marcau poteca și alergând spre intrarea principală a Ranch-ului.

– Hei!

Am prins viteză, uitându-mă peste umăr și văzând că gonea spre mine.

– Stai!

Am înjurat printre dinți și am dat fuga la ușă. Tocmai mă pregăteam s-o zbughesc la adăpost, când mi-a pus mâna lui puternică pe umăr.

– Ia mâna de pe mine!

– Stai așa, Electra!

M-am întors. Miles stătea cu mâinile în aer, de parcă ar fi vrut să se predea poliției.

– Nu am vrut să te sperii, doar să-mi cer scuze pentru aseară. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te tulbur cu o problemă inexistentă. Îmi pare foarte rău. Îmi dau seama că te împovăram cu propriile mele probleme.

Gâfâiam amândoi după cursa pe care o făcuserăm până la ușă. M-am aplecat, cu mâinile încleștate pe genunchi.

– Zău, nu face nimic, am îngăimat.

– Ba da.

– Mă rog, trebuie să-mi iau micul dejun și pe urmă…

– Rugăciunea seninătății, știu.

Am împins ușa și am intrat, fără să mă întorc ca să văd dacă venea după mine. Trebuia să vorbesc cu Fi despre toate astea.

– Stai să înțeleg, a spus Fi uitându-se la notițele ei. Vrei să vorbești despre ceva ce ți s-a întâmplat la internat?

– Da.

Mă rog, nu voiam cu tot dinadinsul, dar știam că trebuia s-o fac.

– Ce anume ai pățit, Electra?

Am înghițit în sec și am tras aer adânc în piept de câteva ori, luându-mi inima în dinți să-i povestesc, fiindcă în vecii vecilor nu povestisem asta nimănui altcuiva.

– Așadar… tocmai sosisem la noua școală și era o gașcă de fete despre care știam că erau… foarte simpatizate printre eleve. Cu toatele erau foarte frumoase și vorbeau despre averile părinților. Voiam să fiu prietenoasă și să… am sentimentul apartenenței, am spus, dându-mi seama că gâfâiam la fel de tare ca după cursă.

– Ia-o încetișor, Electra, nu-i nici o grabă. Ne putem opri oricând.

– Nu.

Eram deja pe pistă, iar acel avion plin de rahat trebuia să decoleze înainte să se prăbușească și să mă ucidă.

– Așa că le-am povestit despre casa noastră, Atlantis, le-am spus că era pe malul lacului și că arăta ca un castel, iar Pa ne numea „prințesele“ lui și primeam orice ne doream, ceea ce nu era adevărat, fiindcă primeam cadouri doar de Crăciun și de zilele noastre, sau câteodată când se întorcea acasă din cine știe ce călătorie. Le-am povestit fetelor cum plecam cu super-iahtul în fiecare an în sudul Franței și…

Am înghițit iar în sec și am tras aer în piept.

– Am făcut tot posibilul să fiu ca ele, cu casele lor mari și cu hainele de designer și…

– Poftim, ia niște apă.

Fi mi-a dat un pahar de plastic care se afla în fața mea ori de câte ori veneam în biroul ei, dar niciodată până atunci nu simțisem nevoia să beau. Am dat apa pe gât.

– În sfârșit, câteva săptămâni la rând am pierdut vremea cu ele. Celelalte surori care mai erau acolo, în clasele mai mari, Tiggy, Star și CeCe, m-au văzut cu grupul meu și s-au bucurat că mă acomodam. Și pe urmă…

Am băut apă din nou.

– Ei bine, i-am povestit acestei fete, Sylvie, liderul găștii, că în copilărie mă blocasem în closetul cabinei în care dormeam, la bordul lui *Titan*, iahtul tatălui meu. Toate surorile mele erau pe punte sau înotau, iar eu stătusem cu orele, parcă, în spațiul ăla mic și țipam, și țipam, dar nu mă auzea nimeni.

Am înghițit în sec.

– În cele din urmă, a venit o cameristă în cabină și m-a scos de acolo, dar de-atunci am avut frică de spații mici.

– Este de înțeles, Electra. Și ce s-a întâmplat după ce i-ai povestit asta colegei tale?

– Păi, totul s-a întâmplat chiar înaintea unui meci de hochei, și crede-mă că mă pricepeam foarte bine să joc, am spus eu dând din cap, în timp ce mă podideau lacrimile. În sala de sport se afla un dulăpior unde se ținea echipamentul. Sylvie a zis că nu-și găsea crosa, că i-o furase cineva și m-a rugat s-o ajut s-o găsească. Așa că m-am dus la dulap ca s-o caut și, până să-mi dau seama ce se petrecea, cineva m-a împins înăuntru și a încuiat ușa. Am stat acolo cu orele. Toată lumea era pe terenul de hochei, iar pe urmă la discuții și… Până la urmă a venit Sylvie și m-a scos.

– Poftim, Electra…

Fi mi-a oferit cutia cu șervețele, pe care jurasem să n-o folosesc niciodată. Îmi șiroiau lacrimile pe obraji și am smuls câteva șervețele. M-am adunat și mi-am ridicat privirea la chipul blajin al lui Fi.

– Cum te-ai simțit când ai fost încuiată în dulap?

– Simțeam că o să înnebunesc, că voiam să mor, îmi era îngrozitor de frică. Nu pot retrăi așa ceva, pur și simplu nu pot.

– Tocmai faci asta, Electra, ca să poți trece peste acel moment. Știi ce? Ai ieșit de-acolo și nimeni nu o să te mai bage la loc niciodată.

– Asta-i clar, am spus. Niciodată.

– Ce ți-a spus această Sylvie după ce ți-a dat drumul?

– Că nu eram ca ele, că mă dădeam mare, că nici una dintre ele nu voia să aibă de-a face cu mine. Și că, dacă spuneam cuiva, aveau să mă pedepsească din nou. Așa că asta am făcut. Adică mi-am ținut gura.

– Nici surorilor tale nu le-ai spus?

– Mă văzuseră fericită, petrecusem câteva săptămâni împreună cu fetele acelea. Ar fi crezut că scorneam încă o poveste doar pentru că mă certasem cu ele.

– Nu le cunosc pe surorile tale, dar, din câte mi-ai povestit, în special despre Tiggy, nu cred că era cazul.

– Fi, mințisem și înainte. Mințisem mult ca să nu dau de necaz acasă.

– Și ce ai făcut?

– Am fugit la Atlantis. Aveam banii de buzunar, așa am ajuns în oraș, iar apoi l-am sunat pe Christian, șoferul nostru, și i-am cerut să vină să mă ia.

– Și ce au spus Ma și tatăl tău când ai ajuns acasă?

– Nu înțelegeau, evident, pentru că până în acel moment le spusesem că eram fericită la școală. Așa că m-au convins să mă întorc.

– Înțeleg. Și atunci ce s-a întâmplat?

– O, știi cum este. Alte hărțuieli. Am găsit cerneală pe cămășile de școală – profesorii erau foarte stricți în privința curățeniei –, mi-au luat șireturile încălțărilor de sport, îmi puneau păienjeni și alte târâtoare sinistre în bancă… Chestii de copii, cred, dar făceau orice ca să dau de necaz sau ca să mă sperie de moarte.

– Cu alte cuvinte, hărțuire clasică.

– Daaa... Așa că am fugit din nou acasă, iar, după ce ai mei m-au trimis înapoi, am decis că singura cale să scap de-acolo era să fiu exmatriculată. M-am dus la altă școală și, da, am devenit eu tartorul, ca să nu mă mai hărțuiască fetele. Știi tu, ca să nu se pună nimeni cu mine. Dar m-au exmatriculat încă o dată pentru prostiile pe care le făceam, după ce că picasem și examenele. Așa că am plecat la Paris, m-am angajat ca ospătăriță și în câteva săptămâni m-a observat un agent de fotomodele. Restul este istorie.

Am ridicat din umeri.

Fi scria de zor – scrisese în ziua aceea mai mult decât în ultimele trei săptămâni laolaltă. Și-a ridicat privirea la mine și mi-a zâmbit.

– Îți mulțumesc că ai avut încredere să-mi spui, Electra. Știam că aveai o povară pe suflet și ai fost curajoasă să te destăinuiești. Cum te simți?

– Scuză-mi limbajul, dar să mor dacă știu.

– Sigur că nu știi. Însă ești o femeie deșteaptă și pricepi, fără să-ți spun eu nimic, că de-acolo provin multe dintre problemele tale legate de încrederea în semeni. Să ți se întindă mâna prieteniei și să vezi apoi cum se profită de tine cu cruzime… Oricum, ajunge pentru astăzi. Te-ai descurcat foarte bine, mi-a spus ea în timp ce mă ridicam. De curiozitate, ce te-a făcut să-mi spui?

– O discuție cu cineva de-aici. Ne vedem mâine.

După ce am dat roată prin Labirintul Grijilor de câteva ori, ca să mă calmez, m-am întors ca să mă duc la baie. Vanessa se întorsese în camera noastră, părând mai sănătoasă decât ultima oară.

– Bună, cum te simți? am întrebat-o.

– Ca naiba, a răspuns ea. Mi-au dat drumul prea devreme. Aceste *putas*[32] habar n-au ce fac. Să n-ai încredere în ele!

Având în vedere confesiunea pe care tocmai o făcusem, am decis că cel mai bine era să nu rămân cu Vanessa în acel moment.

– Mă duc la terapia ecvestră. Ne vedem mai târziu.

După duhoarea amintirilor otrăvitoare care ieșiseră din mine, mi-a făcut bine să adulmec mirosul curat și natural al cailor. Acum, că tocmai călătorisem mental în trecut, mi-am amintit că una dintre „marile evadări", așa cum le numea Ally, o făcusem călare. Luasem unul dintre caii din grajdurile școlii, călărisem până la cea mai apropiată fermă, îi explicasem fermierului unde anume trebuia înapoiat armăsarul, iar pe urmă plecasem pe jos – mai degrabă, alergasem – străbătând opt kilometri până la Zürich, unde mă urcasem în trenul de Geneva.

Hank a venit agale spre mine, cu un morcov în mână, ca să-mi dea de înțeles că se încheiase timpul alocat.

– Chiar nu am voie să călăresc la un moment dat? l-am întrebat. Mi-ar prinde bine un galop.

– Nu pot să te las s-o faci atâta vreme cât ești internată aici, domnișoară. După cum ți-am mai spus, asta e împotriva regulamentului. Dar vecinul meu are o fermă prin împrejurimi. Vorbește la recepție, spune că ai experiență la călărie și că îți face bine în ceea ce privește sănătatea mentală.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Mersi, așa o să fac.

Am plecat de la grajd cu o misiune. După ce am negociat o veșnicie, s-a dovedit că problema era legată mai mult de asigurare. Ar fi trebuit să mă externez cu acte în regulă, apoi să mă duc la grajduri și să călăresc, asumându-mi pericolul de a cădea și de a-mi rupe gâtul, după care, la întoarcere, să mă internez la loc. Mare tevatură cu procesele astea în State, mi-am spus eu în drum spre cantină, extenuată în urma stresului pe care-l îndurasem de dimineață. M-am așezat la masă cu Lizzie, căutându-l din priviri, agitată, pe Miles, fiindcă nu aveam chef să vorbesc cu el.

– Bună, Electra, m-a salutat Lizzie. Pari încordată. Ce-i?

– Nimic. De fapt, totul va fi bine. Tu?

– Nu prea bine, ca să fiu sinceră.

Lizzie a suspinat, jucându-se cu o roșie cherry.

– De ce?

– Tocmai am vorbit cu Fi, s-a confesat Lizzie cu lacrimi în ochi. Ea zice că e timpul să plec. I-am vorbit despre faptul că mănânc prea mult ca să compensez acele lucruri care-mi lipsesc în viață, dar Fi consideră că trebuie să mă întorc în lumea reală.

– Înțeleg. Asta nu-i de bine?

– Nu tocmai. Asemenea ție și tuturor celor de-aici, o să-mi fie bine câteva săptămâni, după care se va întâmpla ceva care o să mă facă să ajung la brutărie, să cumpăr o tonă de gogoși și de brioșe cu fulgi de ciocolată, iar apoi o să mănânc neîncetat.

– Of, Lizzie, nu-ți stă în fire să fii pesimistă, am alinat-o eu. Doar abia aștepți să-i arăți lui Chris ce siluetă uluitoare ai.

– Electra, știm amândouă că nu-i așa, a spus ea cu glas scăzut. Mi-am distrus fața cu toate operațiile estetice prin care am trecut – arăt ca în filmele de groază! De ce-am făcut-o? Numai pentru el! Și el unde este acum? Probabil că în pat cu una din târfulițele lui!

Lizzie țipa acum, iar în cantină se lăsase tăcerea. Aruncând furculița în farfurie, Lizzie s-a ridicat și a fugit din încăpere.

Am rămas pe loc, încurcată, neștiind dacă trebuia să mă duc după ea sau dacă voia să fie singură. După câteva clipe, am decis s-o urmez, chiar dacă m-ar fi respins, ca să știe că-i păsa cuiva de ea. Am încercat întâi în camera noastră, unde era doar Vanessa, ghemuită pe pat, cu căștile pe urechi, după care am dat o raită prin grădini, știind că slăbiciunea lui Lizzie pentru tocuri nu avea s-o ducă prea departe. În cele din urmă, am găsit-o cu ochii umflați de plâns, în spatele unui cactus uriaș, într-un ungher din Grădina Seninătății.

– Lizzie, eu sunt, Electra. Pot să mă așez?

A ridicat din umeri, iar eu am considerat că era de acord. Habar nu aveam ce să-i spun, abia învățam cum era să ofer mângâiere altora (alt lucru de trecut pe lista, din ce în ce mai lungă, de lucruri pe care trebuia să le discut cu Fi). M-am întins spre mâna lui Lizzie și am ținut-o într-a mea până când hohotele ei s-au transformat în sughițuri. Parcă i se topea fața în timp ce

machiajul, aplicat cu mare grijă, i se scurgea sub potopul lacrimilor. Mi-am scos hanoracul și i-am dat o mânecă în loc de batistă.

– Mersi, Electra, s-a smiorcăit Lizzie. Ești om încântător.

– Nu prea cred, dar mulțumesc pentru compliment.

– Ba ești. Și-a suflat nasul și și-a ridicat privirea la mine, cu un zâmbet jalnic. În ce hal arăt, nu?

– Cam da, am recunoscut, dar așa arătăm cu toții când avem ochii umflați de plâns.

– Adevărul este că mi-e groază să mă întorc acasă, în mausoleul ăla gol. Să-i pregătesc cina lui Chris, iar apoi el să mă sune la ora zece ca să-mi spună că întârzie și că nu vrea să-l aștept. Dimineața, până să mă trezesc, e deja plecat. Avem dormitoare separate, știi? Am învățat că poți locui sub același acoperiș cu cineva fără să-l vezi de la o săptămână la alta.

Nu mă mira nimic din ce-mi spunea.

– Ăăă, Lizzie?

– Da?

– Te-ai gândit vreodată să divorțezi de el?

– Da, firește. Și, mai mult decât atât, el s-a gândit să divorțeze de mine, dar, după legea Californiei, primesc jumătate din averea lui, iar el e prea lacom ca să ajungă la așa ceva. În concluzie, sunt prinsă în capcana acestei caricaturi de căsnicii și… deși știu despre toate aventurile pe care le are, ceea ce mă doare cel mai mult este faptul că îi e rușine cu mine, Electra. Îi e rușine cu propria soție! Iar eu tot îl iubesc.

– Ești sigură? Nu vreau să spun că aș fi vreo expertă, dar, după ce am încheiat o relație, am făcut niște ședințe de terapie la New York. Psihologul m-a întrebat dacă îmi plăcea cu adevărat tipul și am răspuns că nu, că îl uram, dar că îl și iubeam. După acea mărturisire, psihologul mi-a dat de înțeles că eram într-o relație de codependență.

– O, draga mea, am trecut prin tot ce se putea trece cu psihologii în ultimii ani, a oftat Lizzie. Mii de dolari și multe cutii de șervețele. Și tot nu pot să nu-l iubesc pe Chris, oricum i-ar zice ei acestui sentiment al meu. Iar apoi mai sunt și copiii. Le-aș frânge inima.

– Lizzie, cel mai mic are douăzeci și trei de ani. Și nu mai locuiesc acasă. În plus, nu cred că există vreun copil care să vrea să-și vadă părinții nefericiți.

– Atunci când sunt ei de față, eu și Chris ne prefacem. Dăm spectacole demne de Oscar, jucând rolul familiei perfect fericite. Odraslele noastre ar fi șocate dacă ar afla adevărul.

– Dar copiii voștri știu despre internarea ta, nu? Adică unde au impresia că ai fost în toată perioada în care ai stat aici?

– Ei cred că sunt la Billie, cea mai bună prietenă a mea, care locuiește lângă Tucson. Îi sun săptămânal și îi mint că eu și Billie ne distrăm de minune. Penibil, nu?

Într-adevăr, așa mi se părea. Doar copiii erau adulți, pentru numele Domnului! Dar, evident, nu-i puteam spune asta lui Lizzie.

– Când ești părinte, vrei să-ți ocrotești copiii cu orice preț, orice vârstă ar avea, am răspuns eu gândindu-mă că începeam, poate, să învăț să am tact, o calitate despre care Pa îmi spusese cândva că-mi lipsea.

Îmi amintesc că-i spusesem atunci lui Pa că a avea tact era ca și cum ai minți.

– Așa este, Electra. Copiii mei reprezintă singurul lucru de care sunt mândră în viața asta. Oricum, a suspinat Lizzie, n-ar trebui să te plictisesc cu chestiile astea. Ai destule pe cap.

– Lizzie, ești prietena mea, iar prietenii se ajută între ei, nu?

– Da, așa-i. Și nu prea am prieteni, sinceră să fiu. Cert este că nu am unii în care să mă pot încrede.

– Nici eu.

– Aș fi mândră să te numesc prietena mea.

Lizzie s-a întins și m-a luat de mână.

– Și eu, am răspuns.

Pentru a doua oară în aceeași zi, mi s-a pus un nod în gât. Nu eram o plângăcioasă, nu fusesem în viața mea, dar eram destul de emoționată. Ne-am ridicat și ne-am întors împreună la Ranch. Tocmai atunci l-am văzut pe Hank în depărtare, mergând spre grajduri.

– Hei, Lizzie, știi să călărești? am întrebat-o eu dintr-odată.

– Cum să nu! Să știi că la treisprezece ani am fost campioana Clubului de Ponei din ținutul meu.

– Și când scapi de-aici?

– Sâmbătă.

– Atunci, ce-ar fi să rezerv pentru amândouă o tură călare prin deșert, înainte să te întorci în California?

Lizzie s-a luminat la față.

– Știi ce? Mi-ar plăcea la nebunie!

După ce am dormit bușteau, extenuată fiind în urma emoțiilor pe care le trăisem cu o zi înainte, m-am trezit în zori și am găsit-o pe Lizzie îmbrăcată în capot, stând pe patul ei și bând o ceașcă de cafea.

– 'Neața, am spus, somnoroasă. Te-ai trezit devreme.

– Da, nu-mi vine să cred că ai reușit să dormi toată noaptea, cu toate coșmarurile colegei noastre de cameră.

A făcut semn spre Vanessa, care sforăia ușor.

– Cum țipeam, cum mă trezea cu țipetele ei. Până la urmă am renunțat și m-am sculat. Acum însă, doarme liniștită. Biata de ea! Se vede că este foarte traumatizată.

– Nimic n-am auzit, am spus eu în timp ce mă dezbrăcam și îmi puneam maioul, șortul și tenișii. Mă duc la alergat. Ne vedem la rugăciune.

Am ieșit în fugă din Ranch, dornică să ajung la pistă înaintea lui Miles și să-mi fac cele trei ture. Cum am pornit, m-am enervat la gândul că el îmi tulbura seninătatea alergărilor de dimineață. Tocmai beam apă de la dozator, când Miles a apărut la capătul potecii.

– 'Neața, Electra, m-a salutat el pe când dădeam să mă întorc spre Ranch.

– 'Neața.

– Auzi, mă eviți? m-a întrebat, schimbând direcția și venind lângă mine.

– Poate că da.

– Ți-am spus ieri că-mi pare rău. Trebuie să-mi cer scuze din nou?

– Nu, nu… M-am oprit și m-am întors spre el. De fapt, ar trebui să-ți mulțumesc.

– Să-mi mulțumești?

– Da, cumva ție ți se datorează faptul că m-am răcorit spunând ce aveam pe suflet.

– A, bine. Deci nu avem probleme?

– Nu.

– Atunci de ce mă eviți?

– Încă încerc să rezolv niște chestiuni.

– Aha! Și nu vrei să spun nimic din ceea ce ar putea să complice lucrurile?

– Cam așa ceva.

– Atunci, mă retrag.

S-a întors cu spatele spre potecă și am înjurat printre dinți. Cred că fusese unul dintre cele mai incomode schimburi de replici pe care le avusesem vreodată cu cineva. În plus, habar nu aveam de ce eram atât de stângace în preajma lui.

După micul dejun și rugăciuni, m-am dus la Fi.

– Bună dimineața, Electra. Cum te simți azi?

– Mai ușurată, am răspuns.

Pentru că așa și era.

– O veste foarte bună. Vrei să vorbim despre asta?

– Sunt… tulburată.

– De ce?

– Tocmai am cunoscut pe cineva aici, este de culoare și aseară îmi vorbea despre idei preconcepute. Și cred că fetele acelea au fost rele cu mine pentru că așa sunt și eu. Negresă, vreau să spun.

– Nu te-ai gândit la asta până acum?

– Nu, chiar nu. Oi fi naivă, dar asta sunt: Electra, top-modelul!

– Exact. Crezi că felul tău de-a fi este definit întrucâtva de rasa căreia îi aparții?

– Nu, dar azi-dimineață, pe când alergam, mă gândeam că unii oameni îi definesc *pe alții* în funcție de culoarea pielii lor. Mi-am ridicat privirea la ea. Crezi că așa se întâmplă?

– Neoficial, sigur că da. Suntem animale tribale, cultural vorbind. Cei mai luminați pot să progreseze în gândire, dar…

– Cei mai mulți nu pot s-o facă, am oftat. Dar eu n-am prea suferit de pe urma acestui fapt, nu-i așa? Chipul și corpul meu reprezintă averea, nu căderea mea.

– Dar, Electra, este clar că ai suferit.

– Cum?

– Ai suferit din cauza a ceea ce ai trăit la școală. Oricare ar fi motivul – și cu siguranță că sunt mai multe la un loc – acea întâmplare ți-a schimbat cursul vieții. Ești conștientă de asta?

– Da, cred că da. N-am mai avut încredere în oameni și…

– Continuă…, m-a încurajat Fi.

– ...și cred că dacă îți pierzi încrederea în natura umană, te simți singur. De-atunci, m-am simțit singură. Da, așa este, am repetat, dând din cap pe

măsură ce mă gândeam mai adânc la asta.

– Acum câteva zile vorbeam despre faptul că nici un om nu este o insulă, nu? Iar tu acolo erai, pe insula ta. Cum te simți la momentul ăsta?

– Mai bine, mai puțin singură.

Am ridicat din umeri.

– Cred… cred că mi-am făcut o prietenă aici. O prietenă adevărată.

– Electra, asta este o veste foarte bună! Și te simți confortabil dacă vine pe insula ta? a întrebat Fi zâmbind.

– Dacă pui problema așa, da, am răspuns, cu gândul la mâna pe care mi-o întinsese Lizzie în urmă cu o zi. Știi, mă enervează că le-am lăsat pe fetele acelea să mă împiedice să iau note bune. Pa ar fi fost mândru dacă aș fi învățat bine.

– Crezi că era mândru pentru ce ai obținut ca fotomodel?

– Așa zicea, dar am avut și noroc. M-am născut cu această față și cu acest corp. Nu-ți trebuie creier ca să apari într-o reclamă, nu?

– Multe fotomodele celebre au stat unde stai tu acum și mi-au spus același lucru. Totuși, din câte știu, asta mi se pare o meserie cumplită, mai ales că vine la pachet cu faima și cu banii la o vârstă fragedă. Ziceai că ți se pare că ți-ai dezamăgit tatăl de mai multe ori. Să fie asta din pricina faptului că, la un anumit nivel, îți este rușine cu ceea ce faci?

– Poate. Nu-mi place ca cineva, mai ales o persoană precum Pa, să mă creadă proastă. Învățam bine înainte să mă mut la internat și… să se întâmple chestia aceea. Iar acum nu-i pot spune lui Pa motivul pentru care s-a schimbat totul, fiindcă Pa a murit.

– Ești furioasă din cauza asta?

– Dacă sunt furioasă fiindcă a murit? Da, cred că da. Nu ne-am înțeles prea bine în ultimii ani, sinceră să fiu. Nu prea mai dădeam pe acasă.

– Îl evitai?

– Da. Iar ultima oară l-am văzut la New York. Eram… mă rog, drogată. Nu-mi amintesc mare lucru, în afară de privirea pe care mi-a aruncat-o atunci când ne-am luat rămas-bun. Părea să fie în ea, am continuat eu, înghițind în sec, pură dezamăgire. Iar câteva săptămâni mai târziu, era mort.

– Mi-ai zis că a murit vara trecută. Exact în perioada în care ai început să abuzezi mai frecvent de stupefiante și de alcool. Crezi că există o legătură între cele două?

– Cu siguranță. Nu voiam să fiu tristă fiindcă murise Pa, preferam să fiu furioasă. Dar, am spus eu mai departe, înecându-mă subit din pricina nodului care mi se pusese în gât, Pa îmi lipsește foarte, foarte mult. O, Doamne!

Am început să vărs lacrimi amare.

– Era preferatul meu, știi? Singura ființă umană care mă iubea. Chiar dacă ne certam, îmi rămânea alături și… acum nu mai este, în locul lui e un mare gol și nu-i pot spune că-l iubesc, sau că sunt aici, că mă tratez și…

– Of, Electra, îmi pare foarte rău, a spus Fi.

Am văzut că îi dăduseră și ei lacrimile, ceea ce m-a făcut să plâng din nou.

– Și, știi, toate surorile mele îl jeleau și cred că atunci mi s-a părut că se considerau cu toatele mai apropiate de el decât eram eu, fiindcă știau că ne certaserăm, că eu nu fusesem în preajmă. Așa că iarăși m-am simțit exclusă.

– Relația cu surorile este un alt lucru pe care l-am putea discuta, dacă dorești.

Am dat din cap în semn că eram de acord, apoi mi-am suflat nasul cu zgomot.

– Da, de ce nu? În fond, trecem prin toate subiectele importante, nu?

– Aș mai vrea să te întrebi dacă există o legătură între relația pe care ai avut-o cu surorile și felul în care, după ce ai ajuns la internat, ai gravitat în jurul unui grup de fete deja format. Te-ai fi putut împrieteni cu o singură fată, care să-ți fie cea mai bună prietenă, dar erai obișnuită, poate, să faci parte dintr-un grup mai mare?

– O, nu m-am gândit până acum la asta, dar, da, s-ar putea să ai dreptate.

– Iar relația firească pe care o avuseseși în copilărie cu surorile tale a făcut ca așteptările de la noul grup să fie nerealiste.

– Adică mă așteptam să mă iubească și să mă accepte pentru că așa făceau surorile mele? Vrei să spui că eram oarbă și că nu vedeam cine erau, de fapt, acele fete?

– Poate că da, asta vreau să spun. În sfârșit, gândește-te la discuția noastră și haide să punem punct aici. Ajunge pentru astăzi, a spus Fi, uitându-se la ceas.

Am văzut, spre uimirea mea, că depășiserăm cu trei minute timpul alocat ședinței.

– Ne vedem mâine. Electra, faci progrese uluitoare! Fi s-a ridicat odată cu mine, și-a întins brațele și m-a strâns la piept. Îți spun sincer că sunt mândră de tine.

– Mersi!

Am ieșit degrabă, înainte să izbucnesc din nou în lacrimi.

Capitolul 20

– O să-mi lipsești enorm, Electra, a spus Lizzie în timp ce plecam cu mașina de la Ranch, sâmbătă.

Era prima oară când ieșeam de când venisem aici, în urmă cu patru săptămâni.

– Ei, nici n-am trecut bine de poartă! Și nu uita că avem o zi întreagă la dispoziție, am răspuns, amețind de îndată ce am intrat pe drumul care se pierdea în deșert.

– Da, și trebuie să mă bucur de ea, a consimțit Lizzie. Parcă suntem cele două eroine din filmul acela – cum se chema? *Thelma și Louise*. Ăsta era! L-ai văzut?

– Poate că da. Nu cumva era vorba despre două femei care furau și care pe urmă au sărit cu mașina în prăpastie?

– Da, acela e filmul, a chicotit Lizzie. Nici o grijă, sper că mica noastră aventură să nu se termine astfel. Deși pentru mine escapada noastră nu-i o mică aventură, ci marea evadare.

– Este o nebunie că trebuie să mă externez ca să nu-i dau în judecată dacă pic de pe cal, am spus eu râzând.

– Dar te întorci la clinică, nu?

– Da, sigur că da, încă nu am terminat tratamentul, dar sunt pe aproape.

– Să sperăm că vei ști când te-ai vindecat, spre deosebire de mine, care a trebuit să fiu dat afară. Să știi că locurile astea dau dependență. Mai ales celor dependenți.

– Pentru mine nu este vorba doar despre Ranch, ci despre tot!

Mi-am desfăcut brațele larg, cuprinzând împrejurimile.

– Mă simt liberă!

– Și eu! Iu-hu! Pe cai!

Lizzie a apăsat pe accelerație, iar puternicul Mercedes decapotat ne-a dus ca vântul și ca gândul prin peisajul incredibil al Arizonei. Aerul sclipea de la căldură, iar cactușii înalți, înfipți în țărâna roșie, își ridicau brațele către cerul albastru. Tufele verzi, perene, care creșteau din nisip, erau presărate cu flori aurii. Pe alocuri vedeam câte un iepure care o zbughea ca să se ascundă de mașina noastră. Înainte, eu crezusem că deșerturile erau doar niște peisaje pustii, dar acesta era plin de viață și de culoare.

– De fiecare dată, praful roșu și spațiile deschise îmi amintesc de Africa, a spus Lizzie. Ai fost vreodată acolo?

– Nu.

Lizzie conducea, iar eu mă gândeam la Stella și la povestea pe care începuse să mi-o spună despre Cecily, care fugise în Kenya după ce o părăsise logodnicul. Habar nu aveam ce legătură era între povestea lui Cecily și povestea mea, dar bănuiam că exista totuși una. Asta însemna, probabil, că eu veneam din Africa. Dat fiind că Lizzie spunea că Arizona semăna cu Africa, pesemne că acea asemănare era motivul pentru care îmi plăcea Arizona.

– Electra? Încotro?

– Scuze, căzusem pe gânduri.

M-am uitat pe mica hartă pe care mi-o desenase Hank.

– Te îndrepți spre Tucson și, atunci când ajungem la semnul care indică parcul montan, cotești la dreapta.

Câteva minute mai târziu, în fața noastră s-a ivit acel indicator. Am ieșit de pe șosea și am pornit spre munți. În cele din urmă, am zărit plăcuța care ne îndruma către Hacienda Orchídea și am pătruns pe o cărare îngustă și prăfuită, care nu părea să ducă nicăieri.

– Vai, Mercedesul nostru nu-i cel mai potrivit vehicul pentru un astfel de drum, a glumit Lizzie, în vreme ce mașina aceea cu garda joasă dădea în gropi. Ești sigură că pe aici trebuie să mergem?

– Da, uite!

Am arătat, printre doi cactuși imenși, spre calul care păștea pe un câmp îngrădit. Puțin mai departe, s-a ivit o clădire cu acoperiș scund. Lizzie a oprit în fața ei și am coborât amândouă din Mercedes.

– Sper că acești cai sunt în formă, nu știu dacă mașina mea mai e în stare să mă ducă la L.A., așa că s-ar putea să fie nevoie să mă întorc acasă călare, a chicotit Lizzie.

Nu ne spunea nici un indicator încotro s-o luăm, așa că am urcat treptele unei verande vaste, pe care acoperișul imens o ferea de soare. Era plină de vase mari, turcoaz, în care creșteau leandri, și mobilată cu o masă rustică lungă, de lemn, înconjurată de scaune. În timp ce mă uitam la deșertul care se unea la orizont cu munții, m-am văzut acolo, luând cina în serile călduțe, într-o perfectă solitudine.

– Salutare! a strigat Lizzie.

Înainte ca ea să apuce să bată la ușă, a deschis un bărbat.

– Sunteți prietenele lui Hank?

Mi-am ridicat privirea la el, întrebându-mă dacă toți bărbații din Arizona erau înalți și bine făcuți. Acesta părea hispanic, avea pielea închisă la culoare, ochii căprui și părul negru-albăstrui.

– Da, noi suntem.

– Bun-venit la Hacienda Orchídea! ne-a urat el, întinzându-ne mâna. Eu sunt Manuel. Pot să vă ofer ceva răcoritor înainte să mergem la grajduri? ne-a întrebat, conducându-ne înăuntru.

În casă temperatura era mai joasă cu câteva grade, din pricina aerului condiționat.

– Mersi, a răspuns Lizzie, în timp ce eu mă uitam în jur.

Mă înșelasem complet în cazul în care mă așteptasem să găsesc o cocioabă care duhnea a cai și a câini. Ne aflam într-o încăpere imensă, pătrată, cu doi pereți de sticlă prin care se vedeau panorame spectaculare ale munților din spatele casei. De jur împrejurul casei vedeai plante și flori indigene, colorate, iar în depărtare, cai care pășteau într-un padoc.

Podeaua de lemn roșu sclipea, iar în centru se afla un gigantic șemineu de piatră, cu canapele comode de fiecare parte. Casa avea o bucătărie mobilată modern, cu corpuri închise cu fronturi lucioase, totul amintindu-mi de apartamentul meu din New York.

– Uau! Ce casă uluitoare! am exclamat, în vreme ce Manuel turna în două pahare apă și gheață de la frigider.

– Mă bucur că vă place, a spus gazda noastră zâmbind. Soția mea a creat totul. Este talentată, *sí*[33]?

– Foarte, a răspuns Lizzie venind lângă noi, în timp ce ne uitam la munți pe fereastra din spate.

În spatele bucătăriei mai era o verandă mare, iar Manuel a deschis ușa de sticlă, făcându-ne semn să-l urmăm. Chiar și aici spațiul avea un acoperiș gigantic și auzeam apa clipocind în fundal atunci când ne-am așezat la o masă curbată de lemn, care părea sculptată dintr-un trunchi de copac foarte bătrân.

– Este vreun râu în apropiere? l-am întrebat eu pe Manuel.

– Nu, dar soția mea spune că dacă auzi apa, te răcorești, așa că am tras niște țevi din casă.

Manuel a arătat spre un heleșteu dreptunghiular, placat cu piatră, în care înotau crapi mari. Era înconjurat de flori de hibiscus și de leandru, iar mie mi s-a părut că era cel mai frumos lucru din lume.

Am dus paharul la buze și clinchetul gheții m-a făcut să tânjesc după fierbințeala alcoolului. Mi-am spus, totuși, că asta era prima conjunctură socială în care mă aflam în afara Ranch-ului și că, firește, n-avea cum să-mi fie ușor.

Am tras aer în piept și am luat o mână de chipsuri dintr-un bol pe care Manuel îl pusese pe masă. Cel puțin erau iuți, lucru care-mi potolea setea de alcool, și le-am înghițit iute, sperând să nu mă întorc în câteva luni la Ranch cu vreo dependență de mâncare, ca Lizzie.

– Manuel, este cel mai încântător loc pe care l-am văzut, a spus Lizzie. Cum l-ai găsit?

– Până să fie a mea, a fost ferma tatei și a bunicului. Tata a murit acum doi ani, iar eu am moștenit-o. Însă, înainte să moară, tata a vândut mult pământ și, din păcate, ceea ce a rămas nu ajunge pentru o afacere. Eu și soția mea, Sammi, am hotărât să ne investim toate economiile și s-o renovăm ca pe un cămin pentru cineva care vrea să țină câțiva cai. N-am avut noroc până acum.

– Este de vânzare? l-am întrebat.

– *Sí, señorita!*[34] Eu și Sammi locuim la oraș, ea are propria afacere de design interior, iar eu lucrez în construcții, ne-a explicat Manuel. Bun, sunteți gata pentru călărie?

– Da, am răspuns, ridicându-mă cu vioiciune și sperând să nu cedez tentației și să nu mă opresc la primul magazin de băuturi alcoolice din Tucson, căci deja tânjeam după alcool.

– O, Doamne! a zis Lizzie în timp ce ieșeam pe verandă în urma lui Manuel și ne îndreptam spre grajdul nou construit. Locul ăsta este pur și simplu magic, nu-i așa? Aș putea locui aici. Tu, nu?

Răspunsul era un mare „da“, însă nu am fost în stare decât să dau din cap în semn de aprobare, fiindcă pe dinaintea ochilor minții îmi juca imaginea unei sticle de Grey Goose.

– Te simți bine?

Lizzie se uita la mine.

– Da, n-am nimic.

M-a luat de mână și mi-a strâns-o.

– Pași mici! Prima ieșire este cea mai dificilă. Te descurci foarte, foarte bine, a șoptit ea când am ajuns la grajd și Manuel ne-a dat cizmele și pălăriile de jocheu.

– Deci tu nu ții grajdul ăsta ca pe unul obișnuit? am întrebat eu.

– Nu, dar în weekenduri îmi place să plec din oraș și să vin aici ca să călăresc.

– Dar nu vei mai avea opțiunea asta odată ce vinzi, nu? a întrebat Lizzie, pragmatic.

– Ei, o să păstrăm destul pământ pentru un mic padoc și o să renovăm coliba din spate.

Manuel a arătat spre o construcție dărăpănată, de lemn, care se profila pe întinderea câmpiei roșii, la câteva sute de metri în spatele grajdurilor.

– Așteptăm banii din vânzarea casei mari, ca să avem cu ce renova.

A ridicat din umeri, punându-și pălăria.

– Ei bine, când m-a sunat Hank ca să mă întrebe dacă vin cu voi, zicea că vă pricepeți la călărie.

– În cazul meu ar fi o exagerare, a spus Lizzie, dându-și ochii peste cap. De treizeci de ani nu m-am mai urcat pe cal.

– Atunci, ți-o dau pe Jenny. Este foarte blândă. Și tu, Electra?

– Ca Lizzie, dar nu a trecut atât de mult timp în cazul meu.

– Ce să spun...

Lizzie a scos limba la mine, iar Manuel a adus-o pe Jenny din grajd și i-a dat hățurile.

– Ce zici de Hector?

Manuel mi-a făcut semn spre un armăsar negru, imens, care se agita în boxă.

– O să încerc, am spus.

– Nu-i un cal rău, odată ce învață cine-i stăpânul. Mie îmi pari genul de lider.

– Zău?

– *Sí,* și Sammy a mea este un lider, m-a lămurit Manuel, luând hățurile și scoțându-l pe Hector din grajd. Iar acum încalecă, bine?

Mergând prin curte, în spatele lui, Hector a tot nechezat și și-a dat capul pe spate, iar în timpul ăsta eu încercam să mă așez bine în șa.

– Bine, la început o luăm ușurel și apoi mai vedem, a propus Manuel, venind lângă noi.

Lizzie a luat-o înainte și m-am gândit că arăta foarte elegant călare.

– Prietena ta este englezoaică?

– Da.

– Ha! Se vede după cum stă pe cal.

– Pe când eu habar n-am, știu, am zis, iar Hector și-a dat capul pe spate, nerăbdător.

– Se va calma odată ce pornim. Îi place să alerge.

Abia după cincisprezece minute m-am obișnuit cu Hector, iar atunci Manuel mi-a făcut semn.

– Așa, acum putem porni.

Eu și Manuel ne-am întors câteva ore mai târziu, plini de praf roșu pe care-l simțeam și în gură. Dar, uau! Eram euforică. Pornisem la un trap cuviincios, după care am simțit motorul lui Hector zbârnâind sub mine. Îi aruncasem o privire lui Manuel, care dăduse din cap în semn că era de acord, evident încrezător în talentul meu de călăreață, așa că l-a lăsat pe Hector s-o ia înainte. Zburaserăm peste câmpia magnifică și mă gândeam că de mult nu mai fusesem atât de fericită. Eram liberă și totuși dețineam controlul, iar asta era incredibil.

– Ți-a plăcut? m-a întrebat Lizzie când m-am întors în curte, urmată de Manuel.

Ea se întorsese cu douăzeci de minute înaintea noastră.

– Uau, Lizzie! Mi-a plăcut la nebunie! am spus, descălecând. Îmi pare rău dacă am mers prea repede.

– Nu-i nimic, a fost fantastic să vă urmăresc pe amândoi. În Anglia, preferam cursele de viteză. Ai un talent înnăscut. Nu-i așa, Manuel?

– Așa-i, a spus Manuel zâmbind. Bun, haideți să bem o bere rece.

Eu și Lizzie ne-am dus în baia mare și modernă, ca să ne spălăm pe față de praf și ca să tragem cu ochiul la incredibilul dormitor principal, cu fața la munți și cu o piscină construită pe o mică terasă îngrădită, dincolo de peretele de sticlă. Apoi ne-am dus pe verandă, la Manuel, și ne-am așezat.

El băuse deja jumătate de bere și mai erau două pe masă, împreună cu un urcior de apă.

– Vreți?

Manuel a arătat spre beri.

– Mersi, a spus Lizzie, luând una.

– Ăăă... am înghițit în sec. Nu, mersi. Beau apă.

Lizzie s-a întors și s-a uitat, mulțumită, la mine, în timp ce-mi turnam un pahar din urcior. După ce mă întorceam la vechea mea viață, trebuia să mă obișnuiesc cu faptul că oamenii aveau să bea constant în jurul meu. Partea bună era că acum nu mă simțeam foarte tentată, fiindcă nu-mi plăcea berea. Am lăsat vocile lui Lizzie și Manuel în fundal și am inspirat adânc, privind în jur și bucurându-mă de briza deșertului.

– Doamnelor, îmi pare rău să vă spun, dar eu trebuie să plec, ne-a anunțat Manuel în cele din urmă. Astă-seară, eu și Sammi mergem în oraș, la un dineu.

– Desigur, mulțumim foarte mult pentru ziua de azi, a spus Lizzie, sfârșindu-și de băut berea. Ai o casă absolut superbă. Sper s-o vinzi curând, a adăugat, în timp ce ne întorceam, prin casă, spre ieșire.

– Și noi. Pe vremea când ne mergea bine, am împrumutat bani ca s-o renovăm, iar acum... mă rog. A deschis ușa și ne-a strâns mâinile. Mă bucur că v-am cunoscut.

– Și noi, a spus Lizzie, coborând treptele.

– Aș mai putea veni? am întrebat eu în timp ce Manuel încuia ușa și apoi ne îndreptam spre jeepul lui, parcat lângă mașina lui Lizzie.

– Sigur că da, eu vin aici în fiecare weekend.

– Bine, ai un număr de telefon?

– Cere-i-l lui Hank, ți-l dă el. *Hasta luego*[35], Electra, Lizzie.

Până în oraș, am mers cu mașina în spatele lui Hank. Vedeam că cerul deșertului începea să-și schimbe nuanțele în magenta și purpuriu, în vreme ce soarele se pregătea de culcare.

– Cred că așa mașină îmi trebuie, am spus eu după ce Manuel ne-a făcut cu mâna, pe fereastra mașinii lui, iar noi ne-am continuat drumul înainte.

– Pentru ce? m-a întrebat Lizzie.

– Ca să vin și să plec din oraș, normal. După ce mă întorc la Ranch, trebuie să-mi sun directorul financiar.

– De ce?

M-am întors și i-am zâmbit.

– Pentru că o să cumpăr casa.

Fiind sâmbătă, la Ranch nu erau psihologi de serviciu. Alt grup de pacienți ieșise la cinema, așa că pretutindeni domnea o liniște plăcută. Până acum cel mai mult îmi plăcuse în weekenduri, pentru că nu aveam ședințe de terapie, dar în seara aceea aș fi vrut să vorbesc, cu Fi sau cu oricine altcineva, despre ziua mea uimitoare. După cina pe care am luat-o în cantina aproape pustie, m-am întors în dormitor cu gândul să termin de scris și să trimit scrisorile în care îmi ceream iertare. Am decis că trebuia să-i cer scuze și lui Susie, agentei, și bunei mele Mariam.

Vanessa zăcea în pat, cu căștile pe urechi, uitându-se, ca de obicei, în tavan. O văzusem stând împreună cu Miles în Grădina Seninătății, după ce, cu lacrimi în ochi, îmi luasem rămas-bun de la Lizzie și mă întorsesem. M-am așezat pe scaun și am scos hârtia, pixul și plicurile din sertarul biroului.

– Unde ai fost azi? m-a întrebat Vanessa, făcându-mă să tresar, fiindcă ea vorbea rareori.

– La călărie.

– Te-au lăsat să ieși? Singură?

– Da, dar am fost cu Lizzie. Nu suntem prizonieri aici, să știi, i-am reamintit. Putem pleca oricând dorim.

– Mda, eu aș pleca, dar nu am unde mă duce.

– Nu ai unde sta?

– Ba da, dar nu mă pot întoarce acolo. M-ar ucide.

– Cine?

– Iubitul meu, Tyler. E cam aprig. Te-a bătut vreun iubit până acum?

– Nu.

– Ce noroc pe tine, fată!

– Păi, și ce o să faci?

Vanessa a ridicat din umeri.

– Miles zicea că mă ajută să-mi găsesc o locuință în oraș și o slujbă. Dar nu am terminat liceul și nu o să-mi iau în veci diploma.

– Miles?

– Da, el este cel care m-a cules pe pe stradă și m-a adus aici. El plătește totul, dar asta nu-l face Iisus Hristos Mântuitorul, a mormăit ea.

– Mda, am răspuns eu pe un ton neutru. Știam că nu înțelegeam mare lucru în ceea ce-o privea pe fata aceea. Îți este bine acum, după dezintoxicare?

– Da, bagă tot felul de chestii în tine ca să scoată alte chestii. Vanessei i-a apărut un licăr de zâmbet pe buze. Dar imediat ce mă întorc în oraș, mă apuc iar.

– Dacă Miles spune că îți face rost de slujbă și de un loc în care să stai, atunci va trebui să ai încredere în el.

Vanessa a pufnit și și-a dat ochii peste cap, după care și-a pus căștile pe urechi. M-am uitat la pix și la hârtie, le-am băgat în sertar și am ieșit ca să iau un pic de aer.

„Nu m-am simțit nicicând atât de privilegiată ca acum“, mi-am spus, intrând în Grădina Seninătății și așezându-mă pe bancă.

Mai rău era că fusesem conștientă că drogurile și prostituția constituiau un zgomot de fond în viața pe care o duceam la New York. Totuși, până atunci, fuseseră doar zgomot de fond.

– Salut, a spus, din spatele fântânii, o voce familiară. N-ar trebui să ne tot întâlnim așa, o să vorbească lumea.

– Salut, Miles, am răspuns eu, și m-am bucurat când a venit să șadă lângă mine.

– Mi-a șoptit o vrăbiuță că astăzi ai evadat.

– E drept. Am fost la călărie și m-am simțit fantastic.

– Mă bucur pentru tine. Cu toții trebuie să găsim lucruri care să ne facă viața mai bună.

– Nu știam că tu ești sponsorul Vanessei.

– Mda, mă rog, puteam fi eu cel din șanț, dar pe mine m-a sprijinit familia. Ea nu are pe nimeni.

– Zice că nu se poate întoarce de unde a plecat și că o să-i găsești tu o slujbă și o casă.

– Sigur că îi pot plăti o chirie undeva – o instituție de reeducare, un cămin, poate – și să-i găsesc o slujbă prost plătită. Dar asta nu garantează

că nu se va întoarce la vechile ei obiceiuri. Miles a oftat. Trebuie să vrea să se lase de droguri de dragul ei înseși.

– Poate că o ajută terapia după ce-și scoate toate mizeriile acelea din cap și din corp.

– Poate că da, însă, de când am adus-o aici, mi-am dat seama că nu este suficient să asculte o sumedenie de indivizi cu știință de carte, cărora li se cuvine totul și care habar n-au cum este viața ei. Eu fac voluntariat în Manhattan, la un centru de primire a minorilor, unde ofer consultanță juridică copiilor cu necazuri și încerc să-i țin departe de închisoare, în măsura în care pot. Acolo este ditamai epidemia de consumatori și, crede-mă, nu-i discriminează în funcție de culoarea pielii sau de credință.

– Aș putea da o mână de ajutor, așa-i?

Vorbele mi-au ieșit pe gură înainte să-mi dau seama.

– Vreau să fac ceva. Mă gândeam că am văzut la televizor despre chestiile astea, dar…

– …nu dai doi bani până când nu te afectează pe tine, a încheiat Miles.

– Întocmai. Mă simt prost, egoistă, răsfățată și…

– Nu te pedepsi singură, Electra, ești cam de-o seamă cu Vanessa și ai trăit într-o cu totul altă lume. Nu este vina ta.

– Dar acum, că-mi pasă, vreau să ajut.

Mi-am masat cu putere fruntea, cu gândul la chipul Vanessei și la pustietatea din privirea ei.

– Știi, când m-am uitat la ea, parcă era moartă sufletește, parcă nu avea nici o…

– …speranță. Ăsta este cuvântul pe care-l cauți. Mda, mă rog, asta încerc să le ofer copiilor cu care lucrez. Crezul că merită dusă lupta, pentru că, poate, îi așteaptă ceva mai departe, în loc să se lase purtați către fundul prăpastiei, cu sentimentul că nu contează dacă trăiesc sau mor. Să le insufli speranță e cel mai greu lucru, dar, cu toate astea, trebuie încercat.

– Știi, mă gândeam ieri la cei doisprezece pași și la faptul că numai de Dumnezeu este vorba, de felul în care ne ajută El și ne salvează sufletele. Dar de ce unora le dă niște vieți de rahat, iar altora, tot ce vor?

– Pentru că suferim pentru păcatele noastre aici, pe pământ, înainte să pătrundem în slăvitul Lui tărâm.

– Adică este mai bine în cer decât pe pământ?

– Da, doamnă, a răspuns el.

– Atunci, de ce nu te sinucizi de pe-acum?

– Of, Electra, a chicotit Miles. Pentru că avem lucruri de făcut aici, orice ne-ar cere El să facem. Iar dacă te uiți în sufletul tău și te rogi să te călăuzească, vei afla și ce anume ai de făcut. Ca mine.

M-am întors cu totul spre el.

– Ești credincios?

– Sigur că da. Iisus m-a salvat acum câțiva ani, iar acum fac ce-mi cere. Sau, cel puțin, încerc.

– Aha! M-am uitat o vreme în beznă, neștiind ce să spun, fiindcă eram șocată. Nu mai cunoscusem un creștin pios până atunci. Pentru mine, Biblia era un soi de basm sau de legendă grecească. Mi-am dres glasul și am spus: Ei bine, mi-ar plăcea să ajut, dacă pot. Oricum, trebuie să-mi sun directorul financiar, el se ocupă de toate astea, ca să vorbesc cu el și să văd ce pot oferi. Cred că sunt destul de bogată.

A fost rândul lui Miles să se uite, șocat, la mine.

– Adică nu știi câți bani ai?

– Nu. Locuiesc într-un apartament frumos și cumpăr ce-mi trebuie, cu toate că majoritatea hainelor le primesc gratis de la creatorii de modă. Nu am vrut nimic altceva în afară de droguri și alcool. Acum însă, vreau.

Gândul acela m-a făcut să zâmbesc.

– Scuză-mă, Electra, dar nu ar trebui să știi câți bani ai? Personal, nu am încredere în nimeni atunci când vine vorba de banii mei.

– Cei care se ocupă de finanțele mele îmi arată conturile o dată pe an și îmi spun despre investițiile care se fac cu banii mei, dar sunt doar coloane de cifre și… Habar nu am ce înseamnă de fapt, am mărturisit.

Dintr-odată, Miles a întins mâna și mi-a mângâiat obrazul cu degetele. A suspinat când s-a uitat în ochii mei.

– Te porți ca o tigroaică, dar în sinea ta ești doar un pui nevinovat, nu? Mă faci să mă simt foarte bătrân, a spus el zâmbind. Și ar trebui să mă duc la culcare, așa cum fac bătrânii.

S-a ridicat și-mi venea să-i cer cu toată ființa să rămână și să mă atingă din nou pe față. Nu am făcut-o, mi-era prea rușine – pentru prima oară.

– Noapte bună, draga mea, a spus, făcându-se nevăzut în întuneric.

În noaptea aceea nu am dormit bine, oricât de obosită fusesem după călărie. În parte din cauza Vanessei, care se zvârcolise toată noaptea, dar și pentru că nu-mi puteam lua gândul de la Miles. Credeam că știam să miros

pe loc bărbații, dar pe el nu reușeam să-l dibuiesc. Avocat, absolvent de Harvard, fost dependent, salvator de drogați și creștin…

M-am întrebat, apoi, dacă era căsătorit, căci nu suflase o vorbă despre asta, nu că vorbiserăm prea des. Și apoi, ce-mi păsa? Era mult mai în vârstă decât mine și trăiam în lumi diferite.

M-am trezit cu o stare care semăna cu mahmureala. Când m-am uitat la ceasul de lângă pat, am văzut că era trecut de zece. În mod normal, gongul suna la șapte dimineața, ca să avem jumătate de oră la dispoziție să ne strângem în cantină, pentru rugăciunea seninătății, dar era duminică, gongul nu suna și rugăciunea se făcea la ora zece.

– Ai pierdut micul dejun și rugăciunea, a spus Vanessa când m-am ridicat în capul oaselor. Ți-am adus un bol cu cereale și suc.

A arătat spre biroul meu.

– O, mersi! am spus, emoționată că se gândise la mine.

– Nu face nimic. Miles voia să mă ducă în oraș, la biserică, dar i-am spus că rămân aici, ca să am grijă de tine.

– Dormeam, doar. Puteai să te duci.

– Crezi că vreau să mă duc acolo! Ăia sunt ca traficanții, încearcă să ți-l bage pe Iisus pe gât. Te-am căutat pe Google azi-noapte, a continuat Vanessa. Cred că ești cel mai celebru top-model din lume, iar eu dorm cu tine în cameră. Nu-i așa că trăim într-o lume nebună?

– Fără îndoială, am spus, întinzându-mă spre cerealele pe care le uram, dar nevoind s-o supăr pe Vanessa.

– Cum ai ajuns model?

– M-a observat un agent, la Paris, pe când aveam șaisprezece ani.Am ridicat din umeri. A fost pur noroc.

– Asta, pentru că ești înaltă ca o girafă, a chicotit ea.

Chiar dacă râdea de mine, m-am bucurat s-o văd zâmbind.

– Faci hainele să arate bine. În plus, ești și frumoasă. De unde sunt ai tăi?

– Nu știu. Am fost adoptată. Ai tăi?

– Mama e din Puerto Rico și tata, na, doar un spermatozoid, știi? Vanessa m-a privit cu atenție. Părul este al tău?

– Nu. Cel puțin, nu tot. Aș vrea să am păr ca al tău, Vanessa. Lung și frumos.

– Nu cred că vrei nimic de-al meu, a spus ea, dar vedeam în ochii ei că se bucura. Îți place ce faci?

– Nu mă plâng. Adică sunt plătită bine, dar mă plictisesc să fiu îmbrăcată în fiecare zi așa cum s-ar face cu o păpușă, să mi se coafeze părul și să fiu machiată.

– Ca și cum corpul tău nu ți-ar aparține?

– Cam așa ceva.

– Eu în fiecare zi îl vând pe al meu oricui îl vrea. Așa că suntem la fel, nu?

Și, cu asta, Vanessa s-a ridicat și a ieșit din cameră.

– Uau… Uau…

Am răsuflat, simțind că-mi ieșea inima din piept. Mi-au dat lacrimile, întrucât, cumva, o tânără drogată, culeasă de pe străzile New Yorkului, mă făcuse să mă simt ultimul om.

Cuprinsă de panică, fiindcă furia fusese cea care mă împinsese pe Calea Vodcii și, inevitabil, ajunsesem pe Drumul Cocainei, m-am echipat de alergat și am ieșit pe ușă. Pe potecă era mai aglomerat decât la răsărit și am trecut pe lângă alții care alergau, încercând să-mi calc în picioare furia pe care o simțeam.

– Cum naiba îndrăznește! Să mă compare cu ea… Iisuse Hristoase!

Până să ies de pe pistă și să ajung la dozatorul de apă, eram udă leoarcă, atât din pricina soarelui care pârjolea totul sub el, cât și fiindcă terminasem de făcut cinci ture. Am dat apa pe gât, amețită și dezorientată, dorindu-mi să pot vorbi cu Fi despre sentimentele mele.

– Salut!

Miles venea spre mine din parcare, în timp ce îmi târșâiam picioarele spre intrarea Ranch-ului. Era mai elegant ca de obicei, îmbrăcat în sacou și cămașă cu cravată.

– Ai ajuns târziu la alergat, a spus el atunci când am ajuns în dreptul ușii.

– Așa este. Auzi, putem să vorbim puțin?

– Sigur că da. La cantină? Astăzi soarele dogorește rău de tot, iar acolo este aer condiționat.

Am intrat, am luat o sticlă de apă, iar Miles și-a făcut o cafea.

– Despre ce-i vorba? m-a întrebat el după ce ne-am așezat și și-a desfăcut cravata.

– Despre Vanessa. Mi-a spus că nu sunt cu nimic mai presus decât ea. Că și eu îmi vând trupul.

– Bănuiesc că ți-a apăsat pe un anumit buton. Miles a sorbit din cafea și m-a privit în ochi. Și?

– Cum adică „și“? Doamne, Miles, poți să vorbești și altfel decât un psiholog?

– Nu asta încerc să fac, dar e normal să te înfurii din pricina unei acuzații oarecare, fiindcă o parte din tine crede că acea acuzație e adevărată.

– A, mersi! Așadar, crezi că manechinele și prostituatele sunt totuna?

– Nu asta spun, Electra. Te întreb ce părere ai tu.

– Sunt de părere că primesc un purcoi de bani ca să lucrez în domeniul publicității, am spus eu, citând vorbele pe această temă ale unei celebre colege de breaslă. Și știi ce? M-am săturat ca oamenii să creadă că este ușor să faci asta. M-am ridicat dintr-odată. Este o muncă al naibii de grea, cu un program crunt, rareori dorm în același pat mai mult de câteva zile și, înainte să vin aici, nu am avut mai mult de câteva zile libere în doi ani. Și… îți mai spun ceva.

– Insist.

– Să fii celebru nu-i chiar atât de grozav pe cât pare. Adică, toată lumea caută faimă, dar oamenilor nu li se pare mare lucru să aibă libertatea de a ieși din casă duminică dimineața, la alergat, fără să fie recunoscuți și fără să anunțe cineva jurnaliștii, care să vină și să le facă poze în timp ce ei transpiră ca niște porci. În fiecare săptămână citesc bârfe despre mine și câte un bărbat, sau despre faptul că am părăsit pe cineva, sau că nu l-am părăsit, dar că, în același timp, mi-o trag cu altcineva. Iisuse Hristoase! Scuze, am adăugat, iute.

– Nu-i nimic. Mersi că ți-ai cerut scuze.

– Și mai știi ceva? Chiar am câștigat o grămadă de bani și nu știu exact câți, dar o să aflu și atunci o să-mi cumpăr o casă adevărată și o să fac lucruri care contează. Cum ar fi să ajut copii ca Vanessa.

– Aleluia! a făcut Miles, aplaudând.

– Te rog să nu râzi de mine. Vorbesc serios. Foarte serios.

– Știu. Și nu mai pot după tine pentru asta. Parcă ai fi avut o epifanie.

– E posibil.

Dintr-odată, m-am simțit extenuată și m-am moleșit în scaun.

– Poate că nu am avut niciodată controlul asupra vieții mele. Poate că am avut acest control doar vreme de câteva zile, la Paris, înainte să fiu observată și să-mi încep cariera de fotomodel. Toată povestea asta cu

alcoolul și cu drogurile, faptul că nu știu nimic despre banii mei și că las pe toată lumea să ia decizii în numele meu – iată o mare greșeală! De aceea, sunt hotărâtă să schimb totul, Miles, zău că da. Noroc!

Am ciocnit cu el și am dat apa pe gât.

– Bravo, draga mea! m-a felicitat el. Și știi ce?

– Ce?

– Legat de spusele tale despre munca asiduă și despre faimă...

– Da?

– Poți întoarce totul, așa cum întorci un ou cu gălbenușul în sus. Poți să te folosești de celebritate pentru a face bine. De exemplu, poți să vii cu nenorocitele alea de camere foto la centrul meu de primire și să începi să aduci la cunoștința oamenilor ce se petrece pe străzi.

– Știi ce? Ai dreptate. Și mai știi ceva?

– Ce?

– Cred că sunt pregătită să mă duc acasă.

– Ești sigură?

– Da. Firește, o să vorbesc cu Fi, ca să văd ce părere are, dar dintr-odată mă simt pusă pe treabă.

– Se vede, dar ai grijă, Electra. Dezechilibrul se poate instala ușor și…

– Știu, l-am întrerupt. Știu.

– Te descurci foarte bine, Electra, și sunt mândru de tine.

– Mersi, Miles. M-am ridicat. Trebuie ca până mâine să termin de scris și acele scrisori prin care îmi cer scuze.

– Bine. Electra...

– Da?

– Ai numai douăzeci și șase de ani. A trebuit să te maturizezi repede, ca și Vanessa. Ai destul timp ca să le faci bine celorlalți, așa că ia-o mai ușurel, da?

– Sigur că da. Mersi. Am plecat de la masă, iar apoi m-am oprit și m-am întors spre el. Câți ani ai? Vorbești ca un om matur.

– Treizeci și șapte. Ca și tine, am văzut multe. Asta te face să îmbătrânești înainte de vreme.

– Poate că amândoi ar trebui s-o lăsăm mai moale, am spus eu luând-o iarăși din loc.

– Poate că ai dreptate, a murmurat Miles, rămas în urma mea.

Capitolul 21

– Și? Crezi că sunt gata de plecare? am întrebat-o pe Fi a doua zi de dimineață, după ce i-am povestit despre activitățile mele din weekend și despre „epifanie“, după cum o numise Miles.

– Numai tu poți să decizi. Acum o săptămână, nu aș fi fost de acord, dar cumva a cedat barajul și s-a revărsat tot ce ai stăvilit în tine cu anii.

– Da, bine spus, am murmurat.

– Poate că ar fi o idee bună să vezi cum vor fi următoarele zile, pentru că de multe ori simți euforie în urma unei revelații, iar apoi, deprimare. Nu crezi că ar trebui să-ți recapeți echilibrul?

– Cred că da. Ce-ar fi să plec joi? Aș ajunge la New York în weekend și aș avea timp să mă adaptez înainte să înceapă viața reală. Și, în loc să chem un prieten în vizită, i-aș putea cere acelui prieten să mă ia de aici și să mă ducă acasă.

– Sună bine. Cine ai vrea s-o facă?

– Mariam, am răspuns eu cu fermitate. Maia este departe, la Rio, și nu cred că ar fi drept față de ea s-o fac să bată drumul până aici. Are o familie de îngrijit.

– Ei bine, de tine depinde. Ori de câte ori a sunat să vadă ce faci, sora ta a spus că s-ar bucura să facă drumul ăsta. Nu uita că ai fost bolnavă, Electra, și că, atunci când oamenii suferă, cei dragi le sar în ajutor.

– Nu, pe Mariam o aleg.

– Bine, o să-i spun medicului tău că recomand să pleci joi, da?

– Așa facem, am consimțit. Știi, locul ăsta este uimitor. Cel puțin, așa l-am simțit în ultima săptămână. În plus, uneori m-a ajutat foarte mult faptul că am vorbit cu cei de-aici. Când am venit, nu mi-a plăcut să împart camera cu alte paciente, dar acum mă bucur că a fost așa. Ba chiar am contribuit la ședința de grup de dimineață.

– Minunat.

Fi știa cât de mult mă chinuise participarea la acele ședințe de grup.

– Vrei să-mi împărtășești ce le-ai spus?

– O, una dintre fete, Miranda, a vorbit despre faptul că a fost foarte hărțuită de colegii de școală. Așa că mi-am spus și eu povestea, iar apoi ea

mi-a zis că i-a prins bine să afle prin ce-am trecut.

– Excelent, a spus Fi zâmbind.

– Și m-am gândit dacă nu cumva ar fi bine să-mi împărtășesc povestea unui public mai larg.

– Adică în presă?

– Da. Oricum, fii sigură că deja se fac speculații pe seama dispariției mele.

– Agenta ta a făcut vreo declarație?

– Cred că a pomenit ceva de o vacanță pe care mi-am luat-o din pricina extenuării. Probabil că au scris deja ziarele, dar mă gândeam că, dacă ar fi să mă implic în acel centru de primire a minorilor despre care ți-am vorbit, ar ajuta să vorbesc public despre experiențele prin care am trecut.

– Asta este decizia ta, Electra, iar puterea îți aparține în întregime. Încearcă să nu te gândești acum la asta. Este de ajuns că săptămâna viitoare vei fi pusă din nou în situația de a înfrunta viața reală. Nu uita că trebuie făcuți pași mici.

– Da, bineînțeles.

– Bine, ne vedem mâine. Ai grijă de tine, a spus Fi pe când ieșeam din cameră.

În acea seară mi-am recuperat mobilul și laptopul, m-am dus în Grădina Seninătății și am dat primul telefon pe luna aceea către lumea din afara Ranch-ului.

Casey, directorul financiar și contabilul meu, a răspuns aproape imediat.

– Electra! Ce naiba faci?

– Bine, Casey, foarte bine.

– Mă bucur să aud asta.

Mi s-a părut că detectam ușurare în glasul lui, ceea ce m-a făcut să cred că știa unde mă aflam.

– Cu ce te pot ajuta? a întrebat.

– Mă întorc săptămâna viitoare în oraș și aș vrea să stabilim o întâlnire. Mă gândesc să cumpăr o proprietate.

– Bine. Este un moment foarte bun să cumperi. Piața e perfect stabilă acum. Poți obține un chilipir cumpărând un imobil nou în oraș, o clădire căreia compania de construcții și investitorul trebuie să-i schimbe amplasarea. Vestea proastă este ca Dow Jones a suferit o mare lovitură.

– Mda, am spus, hotărâtă să aflu ce însemnau cuvinte precum „Dow Jones“. Numai că acum nu mă interesează nimic la New York. Am găsit o fermă în Arizona.

– Bine, poți să-mi spui niște cifre?

– Nu acum, dar o să aflu imediat ce mă întorc.

– Ei bine, mare parte din averea ta se află investită în acțiuni, cărora le-a scăzut valoarea din pricina pieței, dar, ca să cumperi proprietatea, putem lichida orice vrei.

– Despre ce sumă vorbim?

– Trebuie să verific registrele, dar, după cum știi, ești o tânără foarte bogată.

Voiam să-l întreb cât de bogată eram, de fapt, dar mi s-a făcut jenă să afle că nu citisem nici unul dintre documentele pe care mi le trimisese.

– Auzi, putem stabili să ne întâlnim lunea viitoare, de dimineață? Vin la biroul tău și verificăm diverse lucruri. Aș vrea să vorbim despre încă ceva.

– Desigur, Electra, aș fi încântat. La ora unsprezece, să zicem?

– Foarte bine, ne vedem atunci. Pa!

„N-a fost prea greu“, mi-am spus eu după ce am închis telefonul, văzând ecranul umed de sudoarea de pe palmele mele.

Apoi m-am gândit la Hacienda Orchídea și la felul în care mi-aș fi putut petrece timpul liber acolo, timp de care aveam de gând să profit indiferent de programul pe care mi l-ar fi prezentat Susie. Îmi puteam face propria pistă de alergat, puteam angaja o menajeră care să se ocupe de casă și un ajutor care să aibă grijă de caii pe care voiam să-i cumpăr. Poate că mi-l vindea Manuel pe Hector.

M-am întors în dormitor și m-am așezat pe pat, cu gândul că era momentul să trag un pui de somn, dar eram prea plină de energie. Am văzut că patul Vanessei era gol. Am adulmecat un miros straniu, metalic, și am văzut un lichid roșu ieșind pe sub ușa băii.

– Vai de mine! am țipat.

Am apăsat pe butonul pentru urgențe, iar apoi mi-am luat inima în dinți și am deschis ușa. Vanessa zăcea într-o baltă de sânge. Avea ochii închiși și am zărit niște tăieturi adânci de-a lungul interiorului brațelor întinse.

– Ajutor! Am dat fuga pe coridorul pustiu. Ajutor!

Nu a răspuns nimeni. Însă mi-am amintit că încă aveam mobilul, așa că m-am dus la pat, l-am luat și am sunat la salvare.

Mi-a răspuns operatorul, i-am dat adresa Ranch-ului și am încercat să răspund întrebărilor. Mercy, asistenta de serviciu, a intrat în cameră și a făcut ochii mari de groază atunci când am arătat spre baie.

– Vanessa! am îngăimat eu. Uite ce-a făcut... nu știu în ce stare este... nu știu...

Mercy a dat fuga în baie și a început s-o resusciteze pe Vanessa, al cărei corp firav era complet inert.

– Doamnă! a exclamat vocea de la telefon. Doamnă, vine imediat ambulanța. Vă rog să vă asigurați că este cineva la intrare pentru a primi paramedicii și a-i conduce la pacient.

Am lăsat telefonul pe pat și am fugit în baie, gâfâind din cauza șocului.

– Vine ambulanța! O să fie bine? am întrebat-o pe Mercy.

– Dă-mi niște prosoape, draga mea, a spus ea pe un ton energic. Trebuie să oprim sângerarea. Ar trebui să apară din clipă în clipă o soră de la clinică, să ne ajute.

Am înghițit în sec – nu-mi plăcuse niciodată sângele –, iar apoi eu și Mercy am apucat fiecare câte un braț al Vanessei. Urmând instrucțiunile lui Mercy, am înfășurat în prosoape, cât am putut de strâns, brațele brăzdate de tăieturi adânci. Am rămas așezată pe podea, iar prosopul pe care-l țineam se îmbiba din ce în ce mai mult. La un moment dat, am văzut un mic cuțit de bucătărie pe jos, lângă Vanessa, și l-am ridicat.

– De unde naiba îl avea?

– Dacă vrei, poți, a suspinat Mercy. Probabil că s-a strecurat în bucătărie, le-a cerut ceva celor de acolo și a furat cuțitul atunci când nu se uita nimeni.

În baie a apărut o altă asistentă medicală. Am răsuflat ușurată.

– Mulțumesc, Electra, se ocupă Vicky de acum încolo. Poți fugi la recepție ca să ceri să li se spună paznicilor să deschidă poarta ca să intre ambulanța?

– Sigur că da.

Am alergat la recepție și am transmis mesajul, după care m-am dus la cea mai apropiată baie, ca să mă spăl pe mâini de sânge. Când am ieșit, doi paramedici intrau cu targa pe ușile de sticlă. I-am condus în camera noastră și m-am uitat, încremenită, cum se ocupau de Vanessa. Au întins-o pe targă și i-am urmat până în parcare, unde pâlpâia girofarul albastru al ambulanței, luminând noaptea.

– O să fie bine? l-am întrebat pe unul dintre paramedici, în timp ce puneau targa în mașină.

Apoi a urcat și Mercy în ambulanță.

– O să facem tot ce putem, doamnă, a răspuns paramedicul. Însă trebuie să plecăm neîntârziat.

S-a dus spre portiera mașinii, dar, instinctiv, am întins mâna ca să-l opresc.

– Vin cu voi! Vanessa are nevoie de mine, i-am spus lui Mercy.

– Electra, mai bine stai aici. Vanessa este pe mâini bune.

– Nu! Vin.

– Bine, atunci, a spus Mercy, mergem împreună cu Vanessa, draga mea.

Mi-a întins mâna și m-a ajutat să urc alături de ea.

– Doamnă, luați loc și puneți-vă centura de siguranță, iar noi ne ocupăm de prietena dumneavoastră. Țineți-vă bine, a spus unul dintre paramedici.

Nu mai fusesem cu ambulanța până atunci și îmi imaginasem dintotdeauna că oferea confortul suprem în materie de suspensii. Dar nici vorbă de așa ceva. În vreme ce sirena urla, iar mașina gonea cu viteză maximă spre oraș, virând și zdruncinându-se, mă țineam de mânerul atașat la portieră. M-am uitat cu dezgust și cu mirare la paramedicii care puneau perfuzii în brațele cumplit de slabe și de rănite ale Vanessei.

– Vena este ciuruită la brațul ăsta, o să încerc deasupra palmei, spunea unul dintre ei.

M-am strâmbat și m-am întors când am văzut cât de vătămată era porțiunea de la plica brațului, din cauza numeroaselor înțepături de ac.

– Scade pulsul! a spus celălalt paramedic, când a început să piuie constant o mașinărie. Încetinește ritmul cardiac!

– Nu te lăsa, Vanessa!

Tipul care încerca acum să-i bage un ac în mână continua să-i vorbească.

– Cât mai avem? am întrebat.

– Nu mult, doamnă.

– Scade în continuare! Pune-i perfuzia!

– Mă străduiesc!

Cinci minute mai târziu, ambulanța a oprit brusc, ușile din spate s-au deschis și targa pe care se afla Vanessa a fost dusă degrabă înăuntru.

Mi-am scos centura de siguranță. Îmi bubuia inima în timp ce Mercy mă ajuta să cobor. Am intrat amândouă în sala de urgență, în care era mare

aglomerație. Mi-era jenă să recunosc că singurul lucru la care mă gândeam în acel moment era să ajung la cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice, pentru că niciodată nu avusesem mai mare nevoie de zece shoturi de Goose.

O asistentă a luat-o deoparte pe Mercy și au dispărut pe ușile batante, iar eu am fost condusă la recepție de către o asistentă care a început să-mi ceară detalii în legătură cu asigurarea de sănătate a Vanessei, lucru despre care nu știam absolut nimic. Până la urmă, am semnat un document care zicea că plăteam eu factura în cazul în care nu era asigurată (și mă îndoiesc că era), dar apoi asistenta mi-a cerut cardul de credit.

– Doar am sărit în salvare, nu m-am oprit să-mi iau geanta. Pentru numele lui Dumnezeu, prietena mea sângera de moarte!

– Da, doamnă, dar avem nevoie de numărul cardului. Aveți pe cine suna?

Mă pregăteam să spun că nu, când mi-am dat seama că aveam mobilul la mine.

– Da, imediat.

M-am îndepărtat de recepție, am băgat mâna în buzunar după telefon și am sunat-o pe Mariam.

– Electra? Ce mă bucur să te aud! Ce mai faci?

Glasul cald și profund al lui Mariam m-a mai liniștit puțin.

– Bine, foarte bine, dar, ăăă... am o prietenă care nu face bine. E o poveste lungă. Suntem la secția de urgențe a unui spital din Tucson și mi se cere cardul de credit. Poți să vorbești tu cu ei?

– Sigur că da. Of, Electra! Zici că îți este prietenă?

– Da, trebuie doar să garantez plata tratamentului, am spus, întorcându-mă la recepție și dând telefonul femeii de acolo.

Am rămas în preajmă cât timp au vorbit, după care recepționera mi-a dat mobilul.

– Doamna cu care am vorbit v-a cerut pe dumneavoastră, doamnă.

– Bine. Mariam, s-a rezolvat?

– Da, nici o problemă. Deși trebuie să fac rost de detaliile asigurării prietenei tale, pentru că, probabil, tratamentul va fi foarte costisitor.

– Asta e, am oftat. Plătesc și gata.

– Înțeleg. Sigur ești OK?

– Da, sunt. Trebuie să închid, dar te sun mai târziu. Mulțumesc, Mariam, la revedere!

Văzând ușa toaletei de cealaltă parte a sălii, am fugit acolo și m-am închis într-o cabină, gâfâind. M-am așezat pe capacul closetului și mi-am pus capul între picioare, fiindcă eram amețită, iar apoi m-am uitat la pantalonii mei de trening și am văzut că erau pătați de sânge. Am mormăit, cu gândul la toți cei de la recepție, care poate că mă recunoscuseră. Am scos mobilul ca să-i dau un mesaj lui Miles și să-i spun ce se întâmplase, dar mi-am dat seama că era târziu și că oricum nu l-ar fi primit, pentru că trecuse de ora până la care pacienții mai aveau voie să-și folosească telefoanele mobile. În schimb, am sunat la Ranch și i-am lăsat lui Miles un mesaj la recepție, cu rugămintea să-i fie transmis imediat. Apoi am rămas pe loc, uitându-mă la afișul informativ despre boli venerice, lipit pe ușă.

– Mi se putea întâmpla și mie într-o zi, am șoptit. Electra, nu te poți întoarce la băutură și la droguri, am adăugat eu în timp ce sfărâmam, în gând, imaginea sticlei de Grey Goose care-mi juca pe dinaintea ochilor.

Apoi s-a deschis ușa băii.

– Electra? Ești aici?

– Da, am spus eu ieșind din cabină și văzând-o pe Mercy. Ce face Vanessa?

– Ce-ar fi să mergem afară și să vorbim?

Am urmat-o, m-am uitat pe hol și am văzut zece fețe care mă priveau, uluite. Am oftat în timp ce Mercy mă conducea degrabă afară, pe o alee plină de tomberoane urât mirositoare.

– Deci?

– Trăiește, draga mea. Acum o stabilizează. Au luat-o la timp și o să fie bine.

Am răsuflat din rărunchi și am simțit brațul lui Mercy cuprinzându-mă de mijloc.

– Electra, și mulțumită ție este în viață. Dacă nu o găseai tu... Te-ai descurcat bine, draga mea. Ar trebui să te odihnești. Îți chem un taxi care să te ducă la Ranch. Eu rămân aici. Îți pot da altă cameră pentru noaptea asta.

– Nu! Trebuie să rămân și eu cu Vanessa. Nu mai are pe nimeni, este complet singură, am insistat.

– Electra, încă nu ai terminat tratamentul. Toată situația asta e prea mult pentru tine. Ar trebui să te întorci.

– În nici un caz! Rămân aici și o să stau lângă ea de îndată ce mi se dă voie. Dacă vrei să semnez că nu dau Ranch-ul în judecată, o fac, dar nu mă

poți obliga să plec, bine?!

– Cum vrei tu, Electra, a murmurat Mercy cu blândețe. Le spun celor de la recepție că rămâi și o să vorbesc cu cineva să-ți ofere un loc mai retras în care să aștepți. Până atunci, e mai bine să nu fii văzută.

– Da, am oftat eu.

– Vrei ceva de băut?

„Vodcă...“

– O cafea, mersi, am răspuns, în schimb.

M-am uitat după ea, în acea clipă urându-mi faima mai mult decât oricând și nepăsându-mi dacă ajungeam în toate ziarele din Tucson. Voiam să fiu lângă Vanessa cu orice preț.

Douăzeci de minute mai târziu, mă băgau pe ușa din spate și mă conduceau într-o sală în care se aflau câteva fotolii și un televizor. Un medic cu ochi albaștri, binevoitori, mă aștepta acolo.

– Bună seara, domnișoară D'Aplièse, sunt doctorul Cole.

– Ce face Vanessa? l-am întrebat.

– Semnele vitale sunt stabile, așa că am mutat-o din sala de reanimare într-un salon. Nu se lasă ea cu una, cu două, a spus el zâmbind. Doriți s-o vedeți?

– Da, vă rog.

M-am ridicat.

– Electra, mi-a spus Mercy, mă întorc la Ranch, dar mâine-dimineață vine cineva de la noi ca să vadă în ce stare este Vanessa și ca să te ia înapoi la clinică. Nu uita, în noaptea asta i-ai salvat viața Vanessei.

S-a întins, m-a îmbrățișat și mi-a zâmbit, iar apoi ne-a urmat pe mine și pe doctor afară din sală.

– Vanessa s-a trezit, dar nu prea vorbește. I-am dat niște analgezice puternice, așa că este somnolentă, a spus doctorul Cole, în timp ce mă conducea într-un salon întunecat de spital. Vă las.

Apoi doctorul a ieșit.

Am ocolit patul și m-am așezat pe scaunul de lângă patul Vanessei. Părea doar o copilă, într-atât era de plăpândă. Avea ochii deschiși și brațele întinse peste cearșaf, bandajate de la încheieturi până la coate. Era pe perfuzii și conectată la un monitor care piuia foarte des.

– Bună, Vanessa, Electra sunt, am șoptit eu aplecându-mă spre ea. Cum te simți?

Nu a spus nimic, doar se uita în tavan.

– Doctorul a spus că ești în stare foarte bună, că ești puternică, am asigurat-o, căutând cu disperare să-i spun lucruri optimiste. Mi-am ridicat mâna, neștiind unde s-o așez peste antebrațele ei bandajate, așa că i-am pus-o pe cap și i-am mângâiat părul superb.Voiam doar să-ți spun că îți sunt alături.

Nimic.

– Am venit cu tine, cu ambulanța. Nu am mai fost niciodată într-o mașină dintr-astea. A fost ca într-un episod din *Anatomia lui Grey*, dar doctorul zice că o să fie bine.

A urmat o pauză lungă, după care ea a scos un sunet.

– Ma...

Cel puțin așa suna, mi-am spus, văzând cum își lingea buzele.

– Mama făcea asta, a șoptit.

– Ce anume?

– Mă mângâia pe păr. E bine, a spus ea.

– Atunci, o s-o fac în continuare. Ai vrea să fie mama ta aici?

– Da, dar a murit.

I s-au prelins două lacrimi din ochi.

– Îmi pare rău, draga mea, am murmurat, simțind că-mi dădeau lacrimile și mie. O să stau cu tine și o să te mângâi pe păr până când adormi, bine?

A dat ușurel din cap și a închis ochii.

– Ești în siguranță, am adăugat, în timp ce respirația ei încetinea, iar eu mă pregăteam pentru o noapte lungă.

Câteva minute mai târziu, s-a deschis ușa și, spre mirarea mea, a apărut Miles.

– Ce face? a întrebat el.

– Doarme, am șoptit eu ducându-mi un deget la buze.

– Poți să vii puțin afară, ca să vorbim?

Am clătinat din cap.

– Nu. I-am promis să rămân cu ea până când se trezește.

– Bine.

Miles a intrat tiptil, a luat un scaun și l-a adus lângă mine.

– Cum ai ajuns aici? l-am întrebat.

– Cei de la recepție mi-au transmis mesajul. M-am urcat în mașina mea închiriată, dar cum nu aveam bilet de la „autorități“ că puteam pleca,

paznicul ăla nenorocit nu a vrut să-mi deschidă poarta! A trebuit să sar gardul și să chem un taxi pe care să-l aștept afară.

Ne-a bușit râsul.

– Asta este o evadare în masă a prizonierilor de la Ranch?

– Da, posibil. Tu ce faci?

– Bine, în afară de faptul că mă doare brațul. Am arătat spre cel cu care o mângâiam pe Vanessa. Mi-a spus că așa făcea mama ei, care acum e moartă.

– Da.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu, a răspuns Miles. Vanessa are HIV, poate că mama ei a murit de SIDA.

Vanessa s-a mișcat, iar eu am șâșâit la Miles ca să-l fac să tacă.

– Mai bine du-te. Vorbim mai încolo.

– Pot să stau fără să spun nimic. Stau aici și îți țin de urât.

Așa a făcut. Am avut strania senzație că eram doi părinți care-și vegheau copilul. În ciuda circumstanțelor, era plăcut. Pe măsură ce ceasul de pe perete anunța constant trecerea orelor, capul mi s-a făcut greu și am ațipit. Am simțit un braț pe după umeri. Miles m-a tras spre el și m-a făcut să-mi odihnesc capul pe pieptul lui cald.

Capitolul 22

– Mi-e sete, spunea o voce de undeva de departe.

Am tresărit când mi s-a luat perna de sub cap și am deschis ochii. Miles turna apă în pahar și apăsa pe butonul care ridica patul, ca să poată bea Vanessa.

– Soarbe doar, draga mea, ușurel, a spus el ținându-i paiul.

După ce Vanessa a terminat de băut, el s-a așezat din nou pe scaun, iar ea s-a întors spre noi.

– Ce căutați aici? Ce, sunteți cumva mama și tatăl meu?

Am zâmbit auzind-o că dădea glas simțămintelor mele de noaptea trecută.

– Văd că te simți mai bine, domnișoară, a spus Miles zâmbind. Ne-ai cam speriat.

Vanessa a ridicat din umeri.

– Speram să nu mai apuc dimineața următoare, dar na, iată!

Poate că doar mi se părea, dar m-am gândit că Vanessa devenise mai obraznică.

– Electra a refuzat să plece de lângă tine toată noaptea, în caz că te trezeai, a spus Miles, care s-a întors, apoi, spre mine. Ce-ar fi să te duci să te înviorezi un pic și să găsești pe cineva care să ne aducă niște cafea?

Întâmplător, abia așteptam să mă duc la baie, așa că am consimțit.

– Neagră sau albă? am întrebat eu.

– La cafea te referi, doamnă? a vrut să știe Miles, rânjind.

– Ha! O să culegi ce semeni.

– Ei, se petrece ceva între voi, sau ce? a ciripit Vanessa din pat, în timp ce ieșeam din salon.

Am ajuns în baie, m-am privit în oglindă și m-am înroșit de necaz. Părul împletit mi se desfăcuse și îmi atârna, slinos, de fiecare parte a feței, iar sub ochi aveam ditamai pungile. Am făcut tot posibilul să mă aranjez, dar neavând nimic la îndemână, era imposibil, așa că am ieșit pe coridor și m-am apucat să caut cafea.

– Vin imediat cei de la room service, am spus eu după ce m-am întors în salon.

Vanessa mi-a aruncat o privire.

– Ai un accent cam ciudat. Nu-i așa, Miles?

– Pentru că am crescut în Elveția. Limba mea maternă este franceza, am adăugat, așezându-mă.

Miles s-a ridicat.

– Mă scuzați, fetelor, vă las puțin și mă duc și eu să mă aranjez cât de cât.

– Io n-am ieșit din Manhattan, dacă nu pun la socoteală că am venit aici, la Ranch, iar asta asta nu seamănă cu nici o cameră de urgență în care am fost până acum.

Vanessa și-a dat ochii peste cap în timp ce Miles ieșea pe ușă.

– Trebuie să mi-o trag cu careva ca să plătesc pentru asta?

– Nu, totul e deja plătit, am asigurat-o, văzând cum dădea aprobator din cap și cum i se închideau ochii, precum unui cățeluș care se trezise ca să se joace și, brusc, rămăsese fără vlagă.

Mi-era greu să cred că tânăra aceea ursuză, lângă care dormisem la o clinică de dezintoxicare, încercase să se sinucidă cu o seară în urmă, pentru ca apoi să se trezească de dimineață, părând atât de fericită.

Poate că Vanessa reacționa astfel din pricină că și eu, și Miles îi stătuserăm alături. Sau – mi s-a strâns inima la un astfel de gând – veselia ei se datora faptului că era anesteziată cu vreun narcotic, iar creierul reacționa strict la stimul?

– Iar doarme, am spus eu când Miles a reapărut, odată cu asistenta care aducea cafeaua.

Am pus zahăr, ca substitut pentru carbohidrații de dimineață, și am dat cafeaua fierbinte pe gât.

– Ce crezi că urmează?

– Am vorbit aseară cu doctorul, iar el mi-a spus că va veni o echipă de psihologi care s-o evalueze. Știm amândoi că ce s-a întâmplat aseară nu era de probă.

– Și pe urmă?

– Nu prea știu, dar, după cum ziceam ieri, Vanessa are nevoie de mai mult decât pot să-i ofere rugăciunile seninătății și mângâiatul cailor, dacă e să ajungă pe calea cea bună. După ce își revine și este externată, singura soluție, în opinia doctorului, e repausul pe termen lung într-o clinică de dezintoxicare. În Manhattan avea o asistentă socială, cu toate că, odată ce a împlinit optsprezece ani acum câteva luni, Vanessa nu mai e, practic, adolescentă. Dar tot o s-o sun pe asistenta socială. În anumite circumstanțe, echipa de asistență socială poate cere continuarea supravegherii până când tânărul respectiv împlinește douăzeci și unu de ani. Propriu-zis, asta înseamnă că statul ar plăti pentru tot ajutorul de care ar avea nevoie Vanessa.

– Eu nu știu nimic despre toate astea. Însă cred că are nevoie să se simtă iubită.

– Ai dreptate, Electra, cu siguranță că așa e, iar asta nu se cumpără cu bani.

– Ce-ar fi s-o iau cu mine la New York? Aș putea avea grijă de ea.

A urmat o pauză, timp în care Miles s-a întors spre mine. Pe fața lui se întipărise o expresie de uluire vecină cu șocul.

– Ai înnebunit?! Ești un fotomodel care își petrece viața zburând cu avionul privat prin toată lumea! Nu ai timp să-i oferi Vanessei ceea ce-i

trebuie. Și apoi, a continuat el, coborându-și tonul fiindcă Vanessa începuse să se foiască în pat, nu poți s-o obișnuiești cu un stil de viață pe care ea n-are nici o șansă să și-l permită în viitor.

– Habar nu ai ce pot face cu viața mea după ce plec de-aici, am spus eu printre dinți.

– Ăăă… Uite, haide să vorbim mai târziu despre asta, bine? Ceea ce se întâmplă acum nu-i un basm, Electra, iar Vanessa nu este Cenușăreasa. Nu te poți juca astfel cu ea, ca și cum ar fi un proiect de care să uiți după ce te plictisești.

Mi s-a zgâlțâit ceașca în farfurioară, fiindcă am început să tremur de nervi.

– La naiba, Miles! Vreau doar s-o ajut! Oricum, am adăugat eu încercând să mă stăpânesc, ar trebui să știi că astăzi mă externez.

– A, da?

– A, da! Deocamdată sunt mai bine ca niciodată și am multă treabă de făcut. O viață de trăit, am spus, în timp ce strângeam ceașca în mâini ca sprijin moral. M-am ridicat și mi-am făcut loc pe lângă el. Mă duc să-l caut pe doctor.

– Bine, a oftat Miles. Fă cum crezi.

– Exact, am răspuns, pornind spre ușă cu pași apăsați.

– Electra, încă ceva înainte să pleci...

– Ce?

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș ieși în clipa asta în fața spitalului. Te așteaptă o haită de paparazzi.

Întrucât, de dragul Vanessei, mă străduiam să nu fac zgomot, nu am avut plăcerea de a trânti ușa după mine. Așa că am pornit tiptil spre recepție, ca să le cer asistentelor să mă îndrume spre medicul de gardă.

Recepționera a dat niște telefoane, apoi mi-a făcut semn din cap și a spus:

– Medicul de gardă își face vizitele la pacienți acum, draga mea. O să apară curând.

Nu aveam unde să mă duc, așa că m-am retras în baie și m-am așezat pe jos, fierbând în suc propriu. Pur și simplu nu știam de unde să-l apuc pe Miles. Seara trecută, pe când stăteam cu capul pe umărul lui și mă ținea atât de firesc în brațe, îl simțisem aproape din punct de vedere sufletesc. Iar azi-dimineață… Am gemut de frustrare.

Am tras aer în piept ca să mă calmez și am încercat să mă echilibrez și să scap de furia care mă cuprinsese. În cele din urmă, mi-am dat seama că, de fapt, el încercase să mă facă să înțeleg un lucru simplu: dacă o luam pe Vanessa la mine, trebuia să-i satisfac absolut toate nevoile, poate că pentru tot restul vieții. Nu era o jucărie nouă pe care o luam și pe care o puteam arunca după ce mă plictiseam de ea. Era o ființă umană vie și extrem de vătămată. *Și eu* eram o ființă umană vie și extrem de vătămată.

– Domnișoară D'Aplièse! a strigat o voce dincolo de ușă.

– Da?

– Puteți ieși ca să vorbim?

Am recunoscut vocea doctorului Cole.

– Desigur!

Am deschis ușa și am ieșit.

– Bună ziua, mi-a spus el zâmbind. Sunteți bine?

– Da. Care e starea Vanessei?

– E în stare bună. Fizic, cel puțin. O externăm, probabil, în câteva zile. În cazul ideal, în funcție de evaluarea făcută de echipa de psihologi și de părerea asistentei sociale, va trebui să stea o perioadă într-o instituție de specialitate, unde să poată fi ajutată.

– Credeți că Vanessa poate fi… salvată?

Doctorul Cole a oftat.

– Omul, cât trăiește, trage nădejde. Doar știți că fiecare toxicoman se află undeva într-un punct al unei scale care măsoară gradul de pericol. Unii au noroc și sunt depistați la timp, alții, precum Vanessa, sunt chiar la capăt și le este cel mai greu să se întoarcă din drum. Vestea bună este că la Ranch au început procedura de recuperare, dar acum Vanessa trebuie să continue cu un program pe termen mediu spre lung, pe care să-l integreze în viața ei după externare. Va trebui să facă asta în Manhattan sau în apropiere. Nu în ultimul rând, pentru că de-acolo primește fonduri, în cazul în care asistenta ei socială îi poate prelungi îngrijirea plătită de stat.

– Domnule doctor Cole, dacă este nevoie, pot ajuta și eu.

– Ceea ce vă face generoasă, doamnă, însă statul are banii necesari pentru a plăti ajutorul de care are ea nevoie. Trebuie doar să treci de birocrație și să ai o mână de fier de partea ta. Există delapidare și corupție în diverse departamente guvernamentale, dar prietenul dumneavoastră, Miles, pare să

știe ce face. Oricum, a spus el zâmbind, este bine că vă interesați de Vanessa și că sunteți pregătită s-o ajutați.

– Păi, nu demult, am primit și eu ajutor, am spus. Vă rog s-o țineți aici cât este nevoie. Aveți numărul meu de telefon, da?

– Da, a fost înregistrat. Iar acum vă rog să mă scuzați, trebuie să-mi închei vizita medicală. La revedere!

A dat din cap și s-a îndepărtat, iar eu m-am întors în „biroul“ meu, la baie, de unde am sunat-o pe Mariam.

– Bună, Electra! Ce face prietena ta? m-a întrebat Mariam înainte să apuc să zic ceva.

– A, a scăpat cu bine deocamdată, mulțumesc. De fapt, mă întrebam dacă poți căuta niște zboruri spre New York pentru mine.

– Când?

– Mâine-dimineață, dacă se poate. Oricum veneam joi, după cum știi. E doar cu o zi mai devreme.

S-a lăsat tăcerea.

– Bine. Vorbim de un avion particular?

– Probabil că da.

Mă gândeam la marea de paparazzi care, din cât se părea, așteptau în fața spitalului.

– Pe la ce oră îți convine?

– Nu știu, pe la prânz? În felul ăsta, aș ajunge până la ora zece seara.

– Nici o problemă. Ești sigură că nu vrei să vin și să te însoțesc la întoarcere, Electra?

– Am mai zburat singură, Mariam, și nu sunt bolnavă. Și apoi, ai avea prea mult de zburat.

– Dacă ai nevoie de mine, nu este nici o problemă.

– Îți mulțumesc sincer, dar poți fi sigură că n-o să pățesc nimic.

– Bine, o să verific totul și te sun între orele șapte și opt, când ai mobilul la tine.

– Nu-ți face griji în privința asta. Mă întorc la Ranch ca să vorbesc cu psihologul. Mai mult ca sigur că azi o să-mi dea mobilul de tot. Pa, Mariam!

În timp ce mă întorceam la salonul Vanessei, mă întrebam dacă zelul lui Mariam de a mă însoți acasă avea legătură cu faptul că ținea la mine, sau cu

teama ei că, până să aterizez la New York, aș fi putut să beau tot alcoolul din avion.

Până și eu mă întrebam asta, numai că o vreme trebuia să înfrunt singură tentațiile.

Vanessa stătea pe pat și ciugulea din micul dejun, care consta în suc și produse de patiserie. M-am bucurat să văd că îi scoseseră perfuzia și că era conectată doar la monitorul de tensiune arterială, prins de deget. Nu mai părea atât de agresivă ca mai devreme. Poate că, încetul cu încetul, o izbea crunta realitate.

– Ei, ce faci?

– Bine, mulțumesc.

– Îi este frică de psihologii care vin s-o evalueze, a comentat Miles, de cealaltă parte a patului.

– Păi, nu vreau să mă duc la nici un spital de țicniți. Oi fi eu drogată, dar nu-s nebună.

Vanessa s-a cutremurat.

– Să nu-i lași să mă bage într-un asemenea loc, bine, ’Lectra?

– Vanessa, toată lumea încearcă să te ajute și va trebui să ai încredere în ei, da?

– Mda, dar n-o să mă închidă într-un azil sau ceva de felul ăsta, nu? a repetat ea.

– Uite… Îmi dădeam seama că începea să se agite. Tocmai am vorbit cu medicul acela cumsecade, care te-a internat aseară. Cică ar trebui să încercăm să-ți găsim un centru de specialitate pe lângă Manhattan, unde să primești ajutor. Ar fi ca la Ranch, dar fără cai, am glumit. Eu și Miles ne-am speriat aseară și nu vrem s-o mai pățești încă o dată.

Vanessa m-a străpuns cu privirea.

– Și ce-ți pasă ție ce mi se întâmplă mie? Așa bogată cum ești…

– Îmi pasă. Și lui Miles, la fel. Și trebuie să ai încredere în noi și în medicii care vor să te ajute.

– De ce aș avea mai multă încredere în voi decât am avut în Tyler? A zis că o să-mi poarte de grijă, dar a făcut din mine o drogată.

– Fiindcă am spus aseară că nu mă clintesc de lângă tine și nu am făcut-o. Trebuie să alegi: fie ai încredere în noi și în profesioniștii care vor să te ajute, fie te întorci la vechea ta viață.

– Fie că îi pun capăt și scap de voi toți, a mormăit Vanessa.

– Nu uita că te descurci bine, a intervenit Miles. De două săptămâni nu ai mai luat nici un drog puternic.

– Mda, și a mers așa de bine că am vrut să mă sinucid.

Vanessa și-a dat ochii peste cap, a împins tava și s-a uitat în tavan.

Am căutat, din priviri, sprijinul lui Miles.

– Eu și Electra o să ieșim ca să discutăm ceva, a spus el, ridicându-se.

– Mda, vedeți că deja v-ați săturat de mine?

Am dat să răspund, însă Miles a clătinat din cap, așa că l-am urmat fără alte comentarii.

– Fir-ar să fie! Ce pesimistă e! m-am plâns eu.

– Doctorul zice că suferă de depresie postsevraj și că are nevoie de medicație prescrisă de psihiatru.

– Doctorul a spus și că Vanessa nu mai are stupefiante în organism și că are nevoie de ajutorul potrivit și de sprijin ca să nu recidiveze. Așa că e de bine.

– Da. Uite, îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul mai devreme, Electra. Știu că nu vrei decât s-o ajuți.

– Așa-i, dar înțeleg că are nevoie de mai mult decât îi pot oferi eu.

Mă simțeam atât de obosită fizic și psihic, încât mă legănam pe loc.

– Ce-ar fi să te duci să dormi? Rămân eu cu ea. A venit o asistentă de la Ranch ca să te ducă înapoi cu jeepul. Nu mai ai ce face aici.

– Bine. Sinceră să fiu, mă simt pe dinafară. Dar mai întâi trec pe la Vanessa, ca să-mi iau rămas-bun de la ea.

– Bine, atunci mă duc la baie în timp ce-ți iei rămas-bun.

Miles mi-a zâmbit și a pornit pe coridor.

– Vanessa? Ești trează? am întrebat, uitându-mă la ea.

Fata s-a mulțumit să ridice din umeri.

– Uite, voiam să-ți spun că doctorul mi-a zis că îți dă drumul imediat ce te simți mai bine.

– Și pe urmă o să mă trimită la balamuc, nu?

– Nu, Vanessa, jur pe viața mea că nu o să-i las să-ți facă asta. Mâine mă întorc la New York și…

– Deci mă părăsești, până la urmă?

– Nu! Mă întorc acolo ca să rezolv niște probleme. Fac asta tocmai ca să te ajut. Și pe alți tineri ca tine, care dau de bucluc. Te rog, Vanessa, ai

încredere în mine. Eu și Miles o să ne asigurăm că vei primi tot ceea ce-ți trebuie. Nu te abandonez, jur.

– Atunci, ia-mă cu tine. Vreau să plec acum, a mormăit Vanessa.

– Ascultă-mă, și ascultă-mă bine, am spus, cu cuvintele bunicii în minte. Ai trecut printr-o perioadă de rahat, dar când ai avut cel mai mult nevoie de ajutor, l-ai primit. Acum primești un ajutor de care alți tineri nu beneficiază. Nu spun că sunt zâna ta cea bună, nici Miles nu e…

Pe buzele ei s-a ivit un zâmbet.

– Dar, am continuat, suntem aici, tu ești în siguranță și o să te facem bine, da? Iar într-o zi o să-i ajuți și tu pe alții, așa cum ai fost ajutată și tu.

Habar n-aveam cum de știam asta, dar cumva știam (mă transformam în Tiggy).

– Așadar, domnișoară, faci ce îți spun doctorii și consideră-te norocoasă, bine? Și ne vedem la New York, iar, după ce te pui pe picioare, o să mergem la un restaurant sofisticat. Și toată lumea, inclusiv Tyler, o să te vadă într-o revistă, fotografiată împreună cu mine, și o să afle că ești o învingătoare, nu o ratată.

– Ce tare ar fi! a exclamat Vanessa în cele din urmă. Juri?

– Am jurat deja. Și știi ce?

– Ce?

– Părul tău o să fie întotdeauna mai frumos decât al meu. Te iubesc, Vanessa. Ne vedem curând.

Am sărutat-o pe creștet și am ieșit din salon. Miles aștepta pe coridor.

– Toate bune?

– Da. Plec. Ține-mă la curent.

– Așa fac.

– Mulțumesc.

– A, să nu uit! Jeepul este parcat discret în spatele spitalului, a spus Miles înainte să intre în salonul Vanessei.

Am urcat în mașina Ranch-ului și, pentru prima oară, mă bucuram că aveam notorietate și că le puteam fi de ajutor altora. Dețineam puterea și era timpul s-o pun în practică.

– Ești sigură că vrei să pleci mâine-dimineață? a întrebat Fi la amiază, după ce dormisem și apoi discutasem cu ea despre evenimentele de noaptea trecută. De ce nu mai rămâi? Ai avut o experiență traumatică, Electra.

– Pentru că trebuie să plec, am spus eu, simplu. Vreau să mă întorc la viața mea și să încep să fac schimbări, în loc să stau aici și doar să mă gândesc la ele.

– Vrei să-mi împărtășești ce schimbări ai în minte?

– Păi, mai întâi, o să arunc tot alcoolul din casă și o să șterg din memoria telefonului numărul furnizorului meu de cocaină, am glumit eu.

– Un început bun. Apoi?

– O să mă întâlnesc cu agenta mea, ca să găsim o soluție care să-mi ofere ceva timp liber. Am aranjat deja o întâlnire cu directorul financiar, ca să discutăm despre bani, fiindcă vreau să mai fac niște lucruri.

– Cum ar fi?

– Să ajut tineri precum Vanessa. Și nu dându-le bani, ci devenind un soi de purtător de cuvânt al lor și implicându-mă în lupta împotriva drogurilor.

– Electra, sună fantastic! Fi mi-a zâmbit sincer. Of, zău așa, ce nevoie au tinerii ăștia de cineva care să lupte pentru ei! Doar să ai grijă, mai ales în primele săptămâni, să nu te epuizezi implementând toate aceste noi idei. Trebuie să-ți acorzi timp și ție, așa cum ai făcut aici: să alergi dimineața, să te duci zilnic la întâlnirile AA, cel puțin în primele șase luni, să mănânci bine, să te culci devreme. Electra, ești în toiul recuperării și nu-ți poți permite să uiți asta. Nu ajuți pe nimeni dacă recidivezi. Urmează vreo vacanță?

– Da, chiar da, am răspuns eu.

Iar apoi i-am povestit lui Fi despre reuniunea pusă la cale, cea care avea să le adune la un loc pe toate surorile, urmând să plecăm la bordul lui *Titan* pe insulele grecești, unde să comemorăm moartea lui Pa.

– Este esențial să petreci timp cu familia, a spus Fi. Și acasă, la New York? Are cine să-ți stea alături?

– Le am pe Mariam, asistenta personală despre care ți-am povestit, și pe bunica mea, Stella. Nu am apucat să-ți spun nimic despre ea, dar știu că mă va susține.

– Bine, păi să nu te temi să le suni. Desigur, și pe Maia, care ți-a dus grija. O să le scriu și ei, și asistentei o listă cu ședințele AA din zonă, plus numele unor psihologi newyorkezi buni, pe care-i cunosc. Electra, să nu uiți că și tu ai nevoie de alții și că trebuie să te încrezi în ei.

– Nu uit, dar vreau s-o ajut și pe Vanessa, am adăugat.

– Asta-i bine, dar cu cât ești tu mai puternică, cu atât mai mult o poți ajuta.

– Are nevoie de mine. Și apoi, dacă mă gândesc la ceea ce-am făcut azi-noapte, pot să spun că asta a fost pentru mine, cum să zic, cea mai izbitoare revenire cu picioarele pe pământ.

– Adevărat, a confirmat Fi. Te simți bine la gândul că Vanessa are nevoie de tine?

– Da, cred că da.

Fi și-a ridicat privirea la ceas și am știut că s-a terminat ședința.

– Ascultă, Fi, înainte să plec vreau să-ți spun că-mi pare rău că am fost dificilă la început, dar îți mulțumesc pentru tot. Tu și toată experiența pe care am trăit-o la Ranch m-ați ajutat enorm. Mi-ați schimbat viața.

– Nu-mi mulțumi mie, singură ai izbândit, mi-a spus Fi în timp ce ne ridicam. Mult noroc, Electra! Și-a desfăcut brațele larg și m-a îmbrățișat. Ținem legătura, da? Să-mi spui cum îți merge.

– Sigur că da.

M-am dus spre ușă, iar apoi m-am întors și i-am zâmbit.

– Nu credeam că o s-o spun vreodată, dar o să-mi lipsești. Pa!

Pe seară, am dat de Miles la cantină.

– Ce face Vanessa? l-am întrebat, punându-mi tava față în față cu a lui.

– Speriată, pesimistă… cam ca de dimineață, când ai plecat, a răspuns el.

– Ce au spus psihologii?

– Psihiatrul zicea că știe un loc bun în Long Island, specializat în tratarea tinerilor ca Vanessa. Am vorbit deja cu asistenta ei socială și o să vorbesc și cu supraveghetorul ei.

– Are așa ceva?

– Da. Asistenta socială mi-a spus mai devreme că, de când a murit mama ei, a trecut dintr-un plasament în altul, după care, la șaisprezece ani, a dispărut de pe radare până când a fost arestată în Harlem, pentru prostituție. A primit doar un avertisment, însă au declarat-o delincventă juvenilă, ceea ce înseamnă că până acum câteva luni, când a împlinit optsprezece ani, o monitoriza o „echipă“. Ida, asistenta socială, o să grăbească mersul lucrurilor și, în cazul în care tribunalul îi oferă termenul până la douăzeci și unu de ani, Vanessa poate suna pe cine trebuie ca să intre în acel program pe care i l-a recomandat psihiatrul. Iar apoi va primi ajutorul social care i se

datorează și, în cele din urmă, o locuință. Să sperăm că nu în cadrul Proiectelor.

– Ce-i aia? am întrebat.

– Vai, Electra! Miles și-a dat ochii peste cap. Chiar că ai trăit pe altă lume! Credeam că toți americanii au auzit de asta.

– Practic, sunt elvețiancă. Am roșit, dar știam că vorbele mele nu erau o scuză. Ce înseamnă?

– Locuințe sociale plătite de stat. Problema este că uneori e greu de trăit acolo. Oricum, să vedem ce putem face de acum încolo.

– Miles, te rog, nu uita că v-am spus amândurora că vă ajut cât de mult pot. Dacă Vanessa are nevoie de o locuință, plătesc eu. Mă simt prost că am abandonat-o, dar acum chiar trebuie să plec de-aici.

– Electra, trebuie să faci ce-i mai bine pentru tine. Vanessa știe că o susții și că i-ai plătit tratamentul la spital.

– Dacă îți dau bani, îi cumperi tu un telefon? Ca s-o sun direct.

– Da, desigur, dar nu uita că în acest moment ea se află într-o gaură neagră și că, poate, n-o să vrea să comunice prea mult. Iar tu, domnișoară, trebuie să te pui pe primul loc. M-a mustruluit, gesticulând cu arătătorul îndreptat spre mine: Nu o ajuți cu nimic pe Vanessa dacă o iei de la capăt cu vodca.

– Știu, Miles. Și tu?

– Mai rămân o vreme, ca să văd ce se întâmplă cu Vanessa, iar apoi sper s-o iau cu mine la New York.

– Bine, atunci eu mă duc să-mi fac bagajele. Mâine, la ora șapte, vine să mă ia taxiul. Poftim! I-am dat un plic. Aici ai numărul meu de telefon, și, în caz că nu dai de mine, pe cel al asistentei mele personale. Mă anunți imediat ce ai vești despre Vanessa, da? La revedere, Miles!

– Firește. Hei! a strigat Miles în clipa în care m-am răsucit pe călcâie.

– Da?

– Ești un om bun, Electra. Mă bucur că te-am cunoscut.

– Mulțumesc.

M-am îndepărtat de el înainte să-mi dea lacrimile.

Capitolul 23

O săptămână mai târziu, m-am trezit lăfăindu-mă pe norul de puf, după cum numeam salteaua mea din apartamentul de lux din New York. M-am întins, m-am rostogolit ca să mă uit la ceas și am văzut că era șase dimineața. Trebuia să mă scol și să alerg înainte să se aglomereze parcul. Mi-am pus pantalonii, hanoracul, peruca, ochelarii de soare și șapca de baseball, care până în acel moment mă feriseră de paparazzi, am ieșit din casă, am luat liftul și am alergat spre parc. Magnoliile înfloriseră și florile verii dădeau culoare straturilor ce mărgineau aleea. Orașul era îmbrăcat în straiele lui cele mai bune, cerul era senin ca în sudul Franței, iar eu zâmbeam din pură fericire.

Când mă întâmpinase Mariam la aeroport, o văzusem jubilând. De îndată ce coborâsem din avion, mă dusesem la ea, o luasem în brațe, iar ea îmi răspunsese la îmbrățișare.

– Arăți uimitor, Electra! îmi spusese, în timp ce mergeam spre limuzina parcată pe pistă.

– Ba nu. Părul și unghiile îmi sunt în stare jalnică și îmi crește păr în tot soiul de locuri, spusesem eu râzând. La Ranch nu sunt permise lamele de ras.

În limuzină, în drum spre oraș, vorbiserăm despre timpul petrecut la clinică, iar Mariam îmi mulțumise pentru scrisoarea de scuze pe care i-o trimisesem, spunându-mi că avea s-o prețuiască pe veci.

– Nu-mi mulțumi. M-am purtat mizerabil cu tine și îmi cer scuze. Mai vrei să lucrezi pentru mine? o întrebasem eu aruncându-i o privire speriată.

– Sigur că da, îmi place la nebunie slujba și îmi place și de tine, Electra, adăugase ea.

Chiar dacă vorbele acelea puteau fi etichetate drept siropoase, eu nu le socotisem astfel.

Ajunsă acasă, observasem că Mariam decorase apartamentul cu flori cu miros dulce și că umpluse frigiderul cu cola, cu sucuri carbogazoase și cu nesfârșite varietăți de sucuri de fructe.

– Nu știam ce vrei să bei.

– Cola și ceai de ghimbir, spusesem, desfăcând o cutie și sorbind din ea.

Apoi discutaserăm despre explicația dată de Susie potențialilor clienți în legătură cu plecarea mea subită.

– Le-a spus că ai avut o criză în familie și că îți trebuia o perioadă de repaus. Serios vorbind, nu cred că s-a prea bârfit. Eu chiar n-am văzut în presă nici o relatare de scandal despre tine, m-a liniștit Mariam.

– Noroc că n-a apucat nimeni să-mi facă poze pe când eram la Urgențe, în Tucson, plină de sânge, suspinasem eu. Parcă omorâsem pe cineva.

Era târziu și îi spusesem să se ducă acasă, dar clătinase din cap.

– Scuze, nu, în seara asta rămân în camera de oaspeți.

– Mariam, jur că nu iau nimic, o asigurasem eu, simțindu-mă jignită pe moment.

– Știu, Electra, nu-i vorba că nu am încredere în tine. Doar că vreau să-mi povestești tot ce s-a întâmplat de când ai plecat. Mă gândeam să comandăm ceva de mâncare și să-mi spui totul despre prietena ta care a sfârșit la spital.

Așa că făcuserăm câte un duș, ne puseserăm capoatele pe noi și, la o cină cu mâncare chinezească, eu îi povestisem lui Mariam despre Vanessa.

– Of, Electra, ești bunul samaritean, spusese Mariam, ceea ce mă făcuse să roșesc. Are noroc că îți pasă de ea.

Și astfel începusem să-i destăinui lui Mariam planurile mele de a face mai multe, iar când simțisem că mi se închideau ochii, mă întinsesem pe norul meu de puf și dormisem până la șase dimineața.

De-atunci, nu contenisem. Mă întâlnisem cu Susie ca să-i spun că voiam un program mai lejer și, cu toate că nu părea mulțumită, consimțise, așa că hotărâserăm împreună să mă ocup doar de campaniile pentru care aveam deja contract.

– Și spectacolele din toamnă? mă întrebase ea.

– Nu, răspunsesem eu cu fermitate, știind că, mai mult decât orice altceva, lumea nebună a podiumului mă putea face să ajung acolo de unde plecasem.

– Am mai primit oferte din partea creatorilor de modă care vor să colaboreze cu tine, în același registru precum cel cu Xavier de anul trecut.

O ascultam pe Susie și, preț de câteva clipe, mă dusesem cu gândul la caietul meu de schițe și la plăcerea de a desena. Însă îmi promisesem să nu mă apuc de prea multe deodată.

– Poate că la anul, îi răspunsesem lui Susie.

Concluzia era că aveam îndeajuns de multă muncă încât aceasta să mă țină ocupată până la mijlocul lui iunie, iar apoi să mă duc la Atlantis și să plec în excursie împreună cu surorile mele. Speram să ajung apoi la Hacienda Orchídea, ca să încep organizarea lucrărilor pe care doream să le fac.

Ori de câte ori mă gândeam la viitoarea mea casă nouă, mă umpleam de entuziasm. Casey, directorul financiar, îmi confirmase că mi-o permiteam fără probleme, așa că-l sunasem pe Manuel și îi făcusem o ofertă, iar el o acceptase. Consimțise să mi-l vândă și pe Hector și-mi promisese să găsească pe cineva care să aibă grijă de el și de ceilalți cai pe care voiam să-i achiziționez.

– Dar trebuie să vii să alegi, *señorita*. Caii sunt o alegere de suflet, spusese Manuel.

Cumpăram casa complet mobilată și până și Casey spusese că prețul era bun. Aveam de gând să construiesc și o piscină, și o aripă suplimentară în care să amenajez mai multe dormitoare de oaspeți. Visam să-mi invit toate surorile de Crăciun.

În ceea ce-l privea pe Miles, acesta plecase de la Ranch și locuia la un motel de lângă spital, așteptând ca echipa Vanessei să termine actele necesare, iar apoi el s-o ducă la New York și s-o includă în programul recomandat de doctor. Despre Vanessa însăși nu prea erau vești. De când plecasem, era tratată cu antidepresive foarte puternice – după cum le descrisese Miles – și dormea mult. O sunasem pe mobil, dar nu-mi răspunsese, așa că îi trimiteam un mesaj în fiecare seară și, din când în când, primeam câte un „Bine!“ sau „Mersi!“ în schimb.

Era cu totul altceva să vorbesc cu Miles la telefon și nu față în față. Poate că din pricina tonului său profund și cald și a simțului inteligent al umorului, consideram convorbirile noastre cel mai important moment al zilei. În parte, fiindcă Miles știa exact prin ce trecusem și că revenirea la realitate era unul dintre cele mai grele momente în lupta de a nu recidiva. Puteam vorbi cu el sincer despre ceea ce simțeam, fapt care, inițial, fusese de bun augur. Da, încă mi-era greu să deschid frigiderul și să scot o cutie de cola sau un suc, din moment ce, cu o lună în urmă, în congelator era mereu o sticlă de vodcă. Noaptea, când mă uitam la televizor sau desenam în caiet (încă nu îndrăzneam să mă aventurez în societate, nu eram suficient de puternică), știam că era nevoie de un singur apel ca să-mi chem la ușă

furnizorul de droguri. Viața integră era grea. Îmi lipseau rău stările de euforie, dar cel puțin nu mai cădeam în gaura neagră.

Mariam avea lista trimisă de Fi cu numele psihologilor și cu datele despre ședințele AA din zonă. Prima dată trebuise să mă trimită cu forța la AA. Mă dusese cu mașina, îmi strânsese mâna și îmi spusese că mă aștepta afară. Ba chiar mă condusese la ușă.

– Dacă mă recunoaște cineva? o întrebasem înainte să intru, cuprinsă de groază.

– Nu uita că cei care vin aici sunt anonimi. Nimeni nu are voie să vorbească despre nimeni altcineva. Fugi, nu pățești nimic!

Mă dusesem și nu pățisem nimic. Spre uimirea mea, zărisem la ședință și alte figuri bine-cunoscute, iar când mă ridicasem, mă prezentasem și anunțasem că eram alcoolică, toată lumea aplaudase. Eu izbucnisem în plâns.

Liderul grupului mă primise cu brațele deschise și mă întrebase dacă voiam să spun ceva. La prima mea ședință de la Ranch, clătinasem din cap și mă așezasem la iuțeală, dar, spre șocul meu, de data asta fusesem de acord să vorbesc.

– Vreau doar să spun că abia am ieșit de la dezintoxicare și că la început nu mi-a plăcut deloc, nu înțelegeam cei doisprezece pași și felul în care puteau să mă ajute. Dar… am rezistat, iar apoi am înțeles cum funcționează și vreau să mulțumesc, mă rog, puterii divine și tuturor celor care m-au ajutat, pentru că oameni ca voi mi-au salvat viața.

M-au aplaudat din nou, ba am auzit chiar urale și m-am simțit învăluită de căldură și atât de bine primită, încât abia așteptam să mă întorc în fiecare zi.

„Dar nu-i prea frumos ca să fie adevărat?“ m-am întrebat în timp ce alergam, adică îmi repetam în gând ceea ce-i spusesem lui Miles cu o seară în urmă.

– Nici vorbă, protestase el. În momentul ăsta, ești în etapa „luna de miere“, când crezi că reziști, dar devine periculos abia atunci când te întorci la realitate și nu ai mai luat nimic de multă vreme.

De fiecare dată când mă apuca – un soi de pâclă roșie care se pogora, șoptindu-mi la ureche, cu vocea diavolului, că mergea o doză, că, sincer vorbind, o meritam, fie și pentru faptul că rezistasem întreaga zi fără ea și că mă duceam la AA sau că alergam –, vizualizam, în schimb, roșeața

sângelui care cursese din brațele Vanessei, în timp ce zăcea pe gresia din baie. Asta mă făcea să vomit de groază și mă ajuta să rezist tentației.

Mariam era colega ideală de apartament, îmi spuneam eu în gând pe când ieșeam din parc și alergam pe Central Park West, ca să ajung acasă. De când mă întorsesem, insistase să rămână la mine și părea să știe instinctiv când aveam nevoie de companie și când nu. Mă încuraja și faptul că în viața ei nu pusese picătură de alcool în gură și că era unul dintre cei mai calmi oameni pe care-i cunoșteam. Se dovedise o bucătăreasă de excepție, mai ales în ce privința felurilor care conțineau curry, pe care le devoram, pentru că gustul acela specific îmi tăia poftele. Cu toate că-i spusesem că puteam comanda mâncare, refuzase.

– Îmi place foarte mult să gătesc, Electra, așadar, este plăcerea mea. Și apoi, știind ce pun în mâncare cei de la restaurante, mă bucur că mâncăm sănătos amândouă.

– ’Neața, Tommy.

I-am zâmbit larg și m-am oprit lângă el. Când sosisem acasă, găsisem în apartament un buchețel de flori. Mariam spusese că erau de la Tommy, culese ilegal din Central Parc, adăugase ea.

– ’Neața, Electra. Cum te simți azi?

– Bine. Tu?

– Și eu sunt bine.

A ridicat din umeri.

– Sigur, Tommy? Pari cam trist.

– Ei, poate pentru că, mai nou, trebuie să mă scol devreme ca să te văd, a glumit el fără tragere de inimă.

– Ce-ar fi să alergi împreună cu mine la un moment dat? l-am întrebat eu dintr-odată. Mi-ar prinde bine compania.

– Chiar aș putea, să știi! Mersi, Electra.

Și-a înclinat șapca în semn de salut, iar eu am intrat în bloc.

– Micul dejun este gata în zece minute! a strigat Mariam din bucătărie.

– Bine, până atunci intru la duș, am răspuns, făcându-i cu mâna în trecere.

Mariam se trezea și mai devreme decât mine, ca să se roage.

– Delicioase, am spus, în timp ce dădeam gata clătitele cu afine, stropite cu sirop de arțar. Vai, m-am umflat ca un balon! am adăugat, ținându-mă de burtă.

Mai nou, apelam la „Vai!“ Ma și surorile mele îmi spuseseră mereu că eram rea de gură și, din pricina lui Miles și a faptului că se cutremura ori de câte ori luam în deșert numele sfânt al Dumnezeului său, la fel ca și Mariam, hotărâsem să renunț și la asta. Mai ziceam fără să mă gândesc câte un „Băga-mi-aș!“ sau „Rahat!“, dar eram mândră că, dacă o țineam așa, până și regina Angliei m-ar fi primit la masă. Mai lipsea să-mi cumpăr o Biblie și să mă duc la biserică, îmi spuneam, sarcastic.

– Mulțumesc pentru compliment.

Mariam s-a apucat să spele vasele.

– Într-o zi o să-ți gătesc un adevărat festin iranian, a spus ea, în timp ce mie îmi suna mobilul.

Mi-a săltat inima de bucurie când am văzut că era Miles.

– Bună!

– Salut, Electra! Vești bune: tocmai a sunat Ida ca să-mi spună că s-a prelungit programul de îngrijire al Vanessei și că au reușit s-o ducă la centrul recomandat de doctorul Cole. Este în Long Island, la treizeci de minute de aeroportul JFK. O să caut acum zboruri și sper să mă întorc fie diseară, fie mâine-dimineață.

– Fantastic! Ce veste bună!

– Așa este. Am sunat un prieten cu care lucrez la centrul de primire și care are o părere bună despre locul ăsta. Este un centru de dezintoxicare ca lumea, care presupune o durată de ședere medie spre lungă, adică nu o dau afară după câteva săptămâni. Oricum, mai vorbim atunci când ne vedem.

– Foarte bine! Ce-ar fi să te iau de la aeroport? Ca s-o pot vedea pe Vanessa.

„Și pe tine“, mi-am spus eu în gând.

– Dacă ai timp, ar fi minunat.

– Am. Auzi, trebuie să mă duc la ședința AA, dar sun-o pe Mariam după ce afli ceva despre zbor, da?

– Sigur. Ne vedem curând, Electra. Pa!

– O să te sune Miles, i-am spus lui Mariam, ducându-mă spre ușă.

– Bine. Apropo, a sunat din nou bunica ta azi-dimineață. Nu ai program în weekend, așa că…

– Te anunț, bine?

– Sigur. Ne vedem curând.

În drum spre ședința AA, mă întrebam de ce, chiar dacă Stella mă sunase de câteva ori și nu răspunsesem, după care o sunase și pe Mariam, care răspunsese, nu aveam nici o tragere de inimă s-o văd. Când am coborât din sedan – limuzinele săreau în ochi și voiam și să fac ceva mai constructiv cu banii –, am ajuns la concluzia că nu aveam răspunsul.

Ședința s-a ținut într-o biserică de lângă Flatiron Building, la intersecția dintre Broadway și Fifth Avenue. Îmi plăcea faptul că biserica se afla într-o intersecție, un creuzet metaforic al umanității. Nu-i păsa nimănui de unde erau ceilalți, căci aveam cu toții același diagnostic: ne aflam undeva pe scala dependențelor.

Mirosea a sudoare și a câini, a ceva alcool, probabil că în urma anilor de ședințe la care veniseră bețivii de pe stradă ca să spună că se apucaseră de băut. Era o adunare mare, cu vreo douăzeci și patru de oameni deja prezenți, așa că m-am așezat pe un scaun în fundul sălii.

Ne-am ridicat cu toții și am spus rugăciunea, după care liderul a întrebat dacă era vreun nou-venit. În față, cineva și-a potrivit șapca de baseball și s-a ridicat. Îmi părea cunoscut.

– Salut. Mă numesc Tommy și sunt alcoolic.

Automat, l-am aplaudat cu toții.

– Bun venit, Tommy! Ai vrea să împărtășești ceva grupului? a întrebat liderul, în vreme ce creierul meu s-a pus în mișcare, în sfârșit, și am tras aer adânc în piept.

– Da, aș vrea să spun că nu credeam să mai am nevoie de ședințele astea, așa că nu am mai venit. Iar acum două zile am băut.Tommy a tăcut, și-a dres glasul, în timp ce noi – eu îmi țineam respirația – așteptam să continue. Am cunoscut o fată… cred că o iubesc, dar nu putem fi împreună. A fost plecată o vreme și mi-a fost foarte dor de ea. Am nevoie de voi… de asta… ca să pot depăși situația.

Am aplaudat din nou, dar el nu s-a așezat, fiindcă mai avea ceva de spus.

– O parte dintre voi își amintesc că, atunci când m-am întors din Afganistan, am aflat că mă părăsise soția și că luase copilul cu ea. M-am apucat de băut și am jurat să nu mai iubesc pe nimeni. Dar n-am încotro și… ea a fost plecată o vreme, dar, da, nu mai am nimic de spus.

– Rahat! am înjurat eu în barbă.

– O să ne gândim la tine și o să ne rugăm pentru tine, Tommy. Să știi că îți suntem alături, a spus liderul.

Câțiva s-au strâns în jurul lui Tommy și l-au bătut prietenește pe spate.

– Mai vrea cineva să se ridice și să vorbească?

S-a ridicat un actor pe care-l recunoșteam, dar m-am pierdut în gânduri. Tommy, Tommy *al meu*, care pe Facebook avea o soție și un copil la care să se ducă acasă, în realitate nu avea nimic din toate astea. Și, se pare, mai era și îndrăgostit de cineva cu care nu putea fi, o femeie care fusese plecată o vreme și de care îi fusese dor.

Am fost complet aeriană până la sfârșitul ședinței, iar când liderul făcea ultimele observații, m-am furișat afară, înainte să mă vadă Tommy. Nu voiam să fie stânjenit că auzisem cele mai intime gânduri ale lui. Am sărit în mașină și m-am uitat la telefon. Mariam îmi lăsase un mesaj vocal, așa că am sunat-o, încă gâfâind.

– Eu sunt. M-ai sunat.

– Da. Ce-i, Electra? Toate bune?

„Uau, Mariam chiar mă cunoaște!“

Era prima dată când mă confruntam cu problema confidențialității, pentru că muream să-i povestesc asistentei mele. Știam că îl îndrăgea pe Tommy – la el apelase în noaptea în care mă făcusem praf, dar am înghițit în sec, cu gândul la codul AA.

– Nimic, o poveste tulburătoare a unui tip de la ședință. Ce voiai să-mi spui?

– Că fac supă de roșii cu chilli la prânz. E bine?

– Sună perfect, am spus eu.

– Miles și Vanessa au reușit să ia avionul din Tucson. Aterizează la zece în seara asta, pe JFK.

Am oprit în fața blocului, am coborât și m-am uitat la intrare ca să mă asigur că nu apărea Tommy să mă salute. Dacă nu avea vreun geamăn, nu era posibil să fie acolo, știam că el fusese la ședință. Totuși, am avut parte de o surpriză la intrare. Pe unul dintre fotoliile de piele mă aștepta Stella, bunica mea. S-a ridicat ca să mă salute.

– Bună, Electra! Iartă-mă, te rog, că vin așa, dar dacă nu vine muntele la Mohamed… Voiam să văd cu ochii mei cum te simți.

– Sigur, te rog, urcă.

Am condus-o la lift, fascinată că se ținea atât de dreaptă și că era atât de elegantă în sacoul și fusta ei de lână demodate.

– Nu te țin mult dacă ai treabă, a spus ea în timp ce intram în apartament.

– Nici o problemă, am răspuns, cuprinsă deodată de un val de căldură față de ea și întrebându-mă de ce mă înspăimântase atât de tare ideea de a o vedea.

– Intră, ia loc. Mariam pregătește masa.

– Da, a spus Mariam, ivindu-se în hol. Este gata în cinci minute. Bună, Stella! a adăugat ea zâmbind, înainte să se întoarcă în bucătărie.

– Un om de calitate, fata asta, Electra, a spus Stella așezându-se în fotoliu. Nu mi-o puteam imagina pe bunica întinsă pe canapea purtând trening și hanorac, ca mine.

– Mariam m-a sunat în mod regulat ca să mă țină la curent cât timp ai fost… plecată. Cum te simți?

– Bine, foarte bine, am adăugat, în caz că avea impresia că o păcăleam.

– Și tot nu bei, nu iei droguri?

– Tot nu iau, da. Dar, după cum știi, fac pași mici, așa că nu mi-o iau în cap și nu zic că am depășit perioada critică.

– Nici n-ar trebui. Asta-i cel mai periculos. Spune-mi, așadar, cum era acolo?

Am făcut tot posibilul să-i povestesc pe scurt.

– Știi, eram îngrozită, dar de fapt a fost fenomenal.

– Consideră-te norocoasă că ai putut merge într-un asemenea loc. Zici că ai fost în vacanță. Știu că nu-i așa, firește, a adăugat ea repede.

– Masa e gata! a strigat Mariam din bucătărie.

Eu și bunica ne-am așezat la masă, pe care Mariam așezase, în mijloc, o parte dintre florile răspândite prin vazele din apartament.

– Tocmai îi spuneam azi-dimineață lui Mariam că trebuie să am grijă la calorii, am comentat eu în timp ce ne apucam de mâncat. Curând o să fiu prea grasă ca să mai fiu considerată top-model.

– Mă îndoiesc. Uită-te la mine, am aproape șaptezeci de ani și nu m-am îngrășat un kilogram în viața mea. Ai gene bune.

– Aveți pomeții identici, a comentat Mariam. Ai mei parcă-s picați lângă maxilar.

– Aiurea! Ești o tânără foarte frumoasă, dacă-mi permiți, și la înfățișare, și la suflet, a spus Stella.

Mariam radia auzind complimentul.

– Apropo, vreau o părere, am spus eu după ce am golit bolul și am trecut la salata de fructe proaspete, în care Mariam turnase un sos de fructe

delicios. Mă gândeam să-mi schimb coafura.

– Așa…, a îngăimat Mariam. Ai vorbit cu Susie despre asta?

– Nu, e părul meu, nu? Fac ce vreau cu el.

– Bine spus, Electra. Corpul tău îți aparține și tu ar trebui să iei decizii în privința asta, a spus Stella. Personal, cred că ți-ar prinde bine o tunsoare decentă. E prea lung pentru gustul meu și e foarte greu de întreținut. Nu știu cum reușesc tinerele negrese să-l stăpânească.

– Vezi astea?

Am apucat o parte din coada de cal.

– Nu e părul meu, sunt extensii.

Bunica a luat șuvița și a ridicat din umeri.

– Mie-mi pare real.

– Este, doar că nu-i al meu. Mă gândeam că e de prost gust, mai ales că fata al cărei păr îl port probabil că a fost nevoită să-l vândă ca să-și hrănească familia. Așa că am decis să-mi scot extensiile și pe urmă să-l tund scurt, așa cum îl ai tu.

Am arătat spre coafura afro a Stellei, de un centimetru lungime.

– Uau! a făcut Mariam.

Îmi venea să râd, firește că de la mine luase cuvântul, dar nu suna bine în gura ei.

– Ei bine, eu îl port așa pentru că e practic, dar ar vrea creatorii de modă și fotografii să arăți așa?

– Habar n-am. Și știi ce? Mi se rupe.

Am observat expresia Stellei la auzul vorbelor mele urâte.

– Scuze, dar după cum ziceai și tu, este părul meu și poate că vreau să mă întorc la rădăcini în sens literal. N-au decât să-mi pună peruci la ședințele foto, dacă asta vor. Și…

– Da? m-a încurajat Stella, după o pauză lungă.

– Ei bine, e vorba despre firea mea, chiar dacă nu știu încă cine sunt. Adică, toți cei din familia lui Mariam sunt musulmani și își cunosc istoria de sute de ani. Eu am crescut într-o casă multiculturală, copil negru cu tată alb și cu surori din toată gama de nuanțe ale pielii.

– Și poate că ești nedumerită în privința identității tale, a spus Stella. Crede-mă, și eu am crescut între lumi, Electra, ca și tine. Unii ar zice că eram privilegiați și în multe feluri chiar eram, dar… ajungi să nu mai știi în ce tabără ești.

– Da, așa e, am încuviințat eu.

Brusc, m-au cuprins emoțiile, ca și cum tocmai găsisem un om cu picioarele pe pământ, care poate că îmi înțelegea dezorientarea.

– Stella, îți amintești că, înainte să plec la dezintoxicare, începuseși să-mi spui povestea fetei care a plecat în Africa?

– Sigur că da. Întrebarea este dacă tu îți amintești.

I-am zărit un licăr în ochi și știam că mă tachina. Parțial, cel puțin.

– O parte, da, dar cred… Cred că vreau să aflu mai multe.

– Atunci, găsim o zi în care ai timp și continuăm povestea. Povestea *ta.*

– Am timp acum. Vorbesc serios! Miles și Vanessa nu aterizează până diseară la ora zece, nu, Mariam?

– Da, a confirmat ea. Stella, dacă rămâi mai mult, aș ieși să rezolv una-alta. Vă duc cafeaua în sufragerie?

– Ar fi foarte bine, a spus Stella ridicându-se. Te putem ajuta cu vasele?

– Nu, dar mulțumesc. Mergeți.

Bosumflată că nu-mi trecuse prin minte să mă ofer s-o ajut pe Mariam în bucătărie, am urmat-o pe bunica în sufragerie, unde s-a așezat.

– Cât timp am fost plecată, mi-am dat seama că tot nu știu nimic despre mama ori despre restul familiei. Sau poate că mi-ai spus și am uitat, amețită fiind. Cine era mama mea? am întrebat, ghemuindu-mă pe canapea.

– Încă nu am ajuns la ea. Toate la timpul lor, Electra, toate la timpul lor, sunt multe de explicat. Îți amintești când ți-am spus că Cecily, americanca, fusese părăsită de logodnic și decisese să plece în Africa pentru a-și tămădui inima frântă?

– Da, și s-a îndrăgostit de o adevărată jigod… de un tip infidel, m-am corectat repede.

– Exact. Cred că am ajuns în punctul în care Cecily locuia împreună cu Katherine la ferma Wanjohi...

Curve (în limba spaniolă în original)
Nu-i așa? (în limba spaniolă în original)
Da, domnișoară (în limba spaniolă în original)
Pe curând (în limba spaniolă în original)

CECILY. Kenya. Februarie 1939

Taur din rasa Boran, cu însemnele clanului masai

Capitolul 24

A doua zi, Katherine a trezit-o pe Cecily la ora cinci dimineața.

– Trezirea! Ți-am pus hainele de safari la capul patului. Mergem acasă la Bill cu DeSoto a lui Alice, deci ne vedem afară. O să iau niște coșuri cu mâncare și pe urmă trebuie să-l sun pe Aleeki, ca să știe că ajungi mâine înapoi la nașa ta, a adăugat Katherine ieșind din dormitor.

Adormită, Cecily și-a pus costumul kaki, cu pantaloni care-i veneau aproape perfect, iar apoi și-a tras în picioare ghetele grele, cu șireturi, care nu-i veneau. Erau mult prea mari și ea avea picioare micuțe, dar nu avea de ales.

– Hopa, sus! a spus Katherine, punând niște pături pe bancheta mașinii.

A pornit motorul și a aprins farurile, pentru că era încă beznă.

Cecily a urcat și, aruncând o ultimă privire la ferma Wanjohi, la relativa siguranță și la confortul pe care le oferea aceasta, au pornit la drum.

În ora pe care și-au petrecut-o pe drum, Cecily a moțăit din timp în timp, până când lumina puternică a soarelui a făcut-o să tresară și să se trezească. A deschis ochii și a văzut că părăsiseră șoseaua principală și că se hurducau violent pe un drumeag îngust, interminabil, care șerpuia prin câmpiile încinse, cu iarba și arborii încleindu-se în țărâna cărămizie. Cecily a deschis geamul ca să intre aer și a fost izbită de duhoarea vitelor, a pământului și a balegii. A zărit o turmă de vite mânate la pășune de niște bărbați foarte înalți, care purtau robe de un portocaliu-închis, asortat cu

nuanța pământului de sub picioarele lor goale. A căscat gura la vitele care semănau destul de vag cu rudele lor americane. Aveau o cocoașă mare în spate și straturi de piele care le atârnau de gâtul subțire, până aproape de sol.

– Aproape că am ajuns, draga mea, a spus Katherine. Bun-venit la ferma lui Bill!

Cecily a văzut că se apropiau de mijlocul pășunii, pe care se găsea o construcție scundă, cu un schelet de cherestea și cu un acoperiș de tablă, în care se reflecta soarele.

– Salutare! Ați ajuns!

Bobby ieșise din colibă și venea spre ele, în timp ce Katherine oprea mașina.

Cecily a coborât.

– Vai! a exclamat ea uitându-se în jur. Asta este brusa? l-a întrebat pe Bobby.

– E la marginea câmpiei Loita, a spus Bobby, dar asta nu o lămurea cu nimic pe Cecily. Fetelor, intrați și beți ceva răcoritor. Eu și Bill încărcăm proviziile în mașini.

– Coșurile și păturile sunt în spatele mașinii lui Alice! a strigat Katherine, timp în care femeile se îndreptau spre cocioabă.

Înăuntru, Katherine a turnat câte un pahar cu apă pentru fiecare, în vreme ce Cecily se uita în jur, la locuința rudimentară.

– Aici locuiește Bill?

– Da. După cum vezi, se simte absența femeii, a spus Katherine zâmbind. Petrece prea mult timp în brusă și nu consideră că merită să facă ceva și pentru casă. Trebuie să recunosc că sunt entuziasmată. Chiar sper să vezi elefanți. Dintre toate creaturile de prin părțile astea, elefanții mi se par magnifici.

– Sunt periculoși?

– Ca orice animal sălbatic, pot fi, dar dacă ești cu Bill, nu ai de ce să te temi. Că tot vorbeam de lup, a spus Katherine văzând că Bill tocmai intra.

– Bună dimineața, Cecily! Mă bucur că ai ajuns. Ești gata?

– Da.

Cecily vedea că el se uita la picioarele ei.

– Katherine, te ocupi tu de jambierele ei?

Bill i-a întins două role de tifon.

– Nu vrem s-o muște de glezne vipera sâsâitoare, în somn, nu? Ne vedem afară.

– Ia loc, Cecily, i-a cerut Katherine.

Cecily s-a supus, iar Katherine i-a înfășurat bandajele în jurul gleznelor, băgând tivul pantalonilor în interior și legând totul cu două noduri strânse.

– Așa. Nu arată foarte bine, dar bandajele își fac treaba.

– Vai, asud ca un porc în hainele astea, a mormăit Cecily.

Arșița o copleșea, o amețea și îi venea să vomite.

– O să te obișnuiești, nici o grijă. Hai să pornim!

Au ieșit din cocioabă și au ocolit-o, îndreptându-se spre Bill, care ședea la volanul vechii lui camionete, cu Bobby alături. Cecily a făcut ochii mari când a dat cu ochii de ceea ce nu putea fi descris decât ca versiunea în carne și oase a unuia dintre desenele cu războinici masai, văzute în cărțile împrumutate de la biblioteca din Manhattan. Bărbatul, care stătea în spatele camionetei încărcate cu provizii, a salutat-o, regește, din cap. Își ținea sulița lungă în lături și purta o robă roșie, prinsă în jurul umerilor. Gâtul lui lung era ornat cu coliere din mărgele multicolore și avea urechile străpunse de mai multe inele mari. Avea fața ascuțită, tenul închis, vag ridat, iar părul, tuns foarte scurt și vopsit cu o pulbere roșiatică. Cecily bănuia că avea undeva între douăzeci și patruzeci de ani.

– El este Nygasi, un prieten, l-a prezentat Bill. La bord, doamnelor!

Bill i-a propus lui Cecily să șadă lângă el, în față, iar Katherine s-a urcat în spate, cu Nygasi cocoțat înapoia ei. Cecily și-a pus mâna streașină la ochi, fiindcă soarele s-a reflectat în sulița lui Nygasi. Ea s-a întrebat dacă omul acela avea vreodată motive s-o folosească.

– Este toată lumea gata de plecare? a strigat Bobby din camionetă.

Încă doi bărbați masai stăteau în fundul vehiculului, cu sulițele în mână.

– Absolut! a exclamat Katherine, veselă, oferindu-i un termos cu apă lui Cecily.

– Bea doar cât ai nevoie. În această perioadă a anului, apa este prețioasă în brusă, a sfătuit-o ea, lucru care nu a izbutit să calmeze nervii încordați ai lui Cecily.

Motorul camionetei s-a trezit la viață, iar Cecily s-a ținut bine de scaun, rugându-se să nu verse, în vreme ce Bill accelera, pornind brutal.

După ce au străbătut, cu orele, parcă, șesurile prăfuite, terenul a început, în cele din urmă, să se preschimbe subtil și să se înverzească. Era un câmp

deschis, sub vastul cer senin care mângâia coroanele eucaliptilor din care rumegau girafele ce-și desfăceau limbile ca să tragă ramurile spre ele. Camioneta a virat brusc, iar Cecily a zărit două hiene care se repeziseră la roți și pe care le ocoliseră la timp.

– Beleaua naibii! a înjurat Bill, mai tare decât zdrăngănea motorul.

– Uite, Cecily, antilope gnu! Cele cu coama pe spate. Și *enkangul* lui Nygasi – gospodăria lui, unde trăiesc soțiile și copiii lui.

Katherine arăta spre stânga.

Cecily a zărit un soi de gard circular, cenușiu, alcătuit din crengi. Niște femei îmbrăcate în robe de un roșu intens se îndreptau spre așezământ cu snopi de vreascuri sub braț, însoțite de niște capre. Unele dintre femei aveau atârnate peste umeri marsupii improvizate, în care țineau copiii. La auzul zgomotului camionetei, femeile s-au oprit, făcându-le cu mâna călătorilor și zâmbind.

– A spus cumva „soții“, la plural? Adică Nygasi are mai mult de una?

– Așa sunt masaii, a răspuns Bill. Cu cât ai mai multe vite, neveste și copii, cu atât mai mult respect primești din partea tribului. Iar Nygasi are parte de foarte mult respect.

– Uite! i-a strigat Katherine lui Cecily jumătate de oră mai târziu, arătând în depărtare, unde cea din urmă deslușea niște animale adunate în jurul unui licăr argintiu, neclar. Vezi gazelele Thomson? Cele mici, cu coarne drepte? Au mare curaj să se adape, nu știi când țâșnește un crocodil și le înșfacă! Dar așa-i viața aici, în savană.

Cecily s-a bucurat enorm atunci când Bill a oprit camioneta lângă un pâlc de eucalipți, iar Bobby a oprit în paralel. Soarele bătea în cabina deschisă, iar lui Cecily îi fusese rău tot drumul.

– Ne oprim aici? a strigat Bobby la ei.

– Da, Nygasi spune că-i cel mai bun loc pentru azi.

Bill a dat din cap în semn că era de acord și a coborât din mașină.

– E timpul să punem tabăra, a spus Katherine veselă nevoie mare, apucându-se să-l ajute pe Bill cu descărcarea echipamentului și a proviziilor. Cecily a dat s-o ajute, însă Bill i-a pus o mână pe umăr și a oprit-o.

– Aș vrea să dau o mână de ajutor, a protestat ea.

– Mai bine să nu ne stai în cale până când terminăm, a spus el cu fermitate. Ești roșie toată, Cecily. Mergi la umbră și bea niște apă.

Cecily s-a așezat pe un bolovan comod, sub copaci, sorbind apă și urmărindu-i pe cei care așezau tabăra. Rulouri mari de pânză, cutii frigorifice și coșuri de răchită scoase din camionete și așezate la umbră. Cei trei bărbați masai întindeau împreună straturile de bază și aruncau pânzele peste proptelele suple de bambus, ca să ridice corturile, cu tot cu plasele de țânțari. La sfârșit, au pus mormane de iarbă deasupra corturilor, camuflându-le perfect în peisaj. Katherine a desfăcut proviziile din cutiile frigorifice și s-a așezat, în sfârșit lângă Cecily, oferindu-i un sendviș învelit în hârtie cerată.

– Mănâncă tot, că o avem mult de umblat azi. Bill nu vrea să vedem animalele din camionetă și pe urmă să le împuște de la adăpostul ei.

– Are de gând să împuște animale? a întrebat Cecily.

Văzuse că încărcaseră puștile mari, dar crezuse că pentru protecție.

– Păi, ce vrei să mâncăm diseară? a chicotit Katherine. Ia niște ceai, te răcorește.

Cecily a primit termosul cu ceai negru, tare, dulce și fierbinte, iar stomacul ei agitat a început să se liniștească.

– A, să nu uit! Dacă ai nevoie de... toaletă, te duci în spatele unui tufiș, nu se uită nimeni, a șoptit Katherine. Numai să nu ridici pietre, că nu știi ce șarpe sau scorpion moțăie sub ele.

Katherine a bătut-o ușor pe genunchi și s-a ridicat ca să-l ajute pe Bobby, în vreme ce Cecily a rămas înlemnită de spaimă.

După ce au așezat tabăra și a mâncat toată lumea, Bill și Nygasi au luat-o înainte prin brusă, cu cei doi masai în spate. Cecily mergea alături de Katherine și de Bobby și asculta poveștile din alte expediții cu care o delectau.

– Se zicea la un moment dat că lordul Delamere a urmărit un elefant șapte zile la rând, a spus Bobby. Era foarte hotărât să-i vină de hac. Fildeșii încă sunt expuși la Sysambu. Alții mai mari nici că am văzut.

În spatele lor, ceilalți doi masai vorbeau încet în limba lor, iar Cecily se simțea protejată de faptul că ei se aflau acolo. Trecuse de ora prânzului și soarele era sus pe cer. Când a ridicat privirea, a zărit umbrele vulturilor care dădeau roată. O briză blândă a făcut iarba să foșnească, sporind zumzetul insectelor și ocazionalelor fornăieli ale antilopelor gnu. Katherine a arătat spre dreapta, unde douăsprezece zebre stăteau la umbra arborilor de acacia.

Cecily a scos aparatul de fotografiat și a tras cât de multe cadre a putut, sperând ca fotografiile să facă dreptate acelui loc uluitor.

În cele din urmă, pe când Cecily se întreba dacă mai putea călca în ciubotele greoaie, Bill le-a făcut semn femeilor să se așeze pe vine în iarba înaltă, arătând spre marea oază care se afla la aproximativ o sută de metri mai departe. El, Bobby și Nygasi au înaintat târâș, Nygasi ținând sulița în mână, iar Bill și Bobby cu puștile pe umăr.

La adăpătoare era plin de sălbăticiuni, însă Cecily l-a văzut pe Bill arătând spre o turmă de animale mari și dungate, cu coarne maiestuoase, răsucite.

– Kudu, i-a șoptit Katherine.

Cecily s-a uitat la Bill, care a ridicat trăgaciul și s-a uitat prin lunetă. O fracțiune de secundă mai târziu, a răsunat un foc de armă puternic. Speriate, păsările și-au luat zborul, iar animalele care se adăpau au țâșnit la adăpost. Cecily a văzut antilopa kudu ucisă, întinsă pe o parte.

Cei cinci bărbați au pornit spre pradă, Nygasi lovind cu sulița în pământ ca să sperie șacalii ce dădeau roată, adulmecând stârvul. Împotriva voinței ei, Cecily nu-și putea lua ochii de la acea scenă, în vreme ce jupuiau metodic animalul de dimensiunea unui cal, scoțându-i măruntaiele și hăcuindu-l. În sfârșit, cei trei masai au săltat hălcile de carne pe umeri, în timp ce Bobby și Bill cărau împreună capul de coarnele lungi cât piciorul unui adult.

– Glonțul a trecut drept prin creier, a spus Bobby, admirativ, după ce au ajuns cu toții lângă Cecily și Katherine. Bill este cel mai bun vânător pe care-l cunosc. Un kudu ajuns la maturitate. Uită-te la coarnele astea!

În fața bărbaților plini de sânge și a duhorii stârvului, Cecily s-a întors, abținându-se să vomite. Katherine a ajutat-o să se ridice și au pornit împreună spre tabără, Cecily încercând să tragă discret aer curat în piept.

– Te simți bine? a întrebat Katherine.

– Curând, a îngăimat. Nu am mai văzut nici un animal ucis înainte.

Katherine a încuviințat compătimitor.

– Este într-adevăr un șoc, știu. Oricât de dezgustătoare mi se pare vânătoarea pentru trofee, cred că există cumsecădenie pură în cea pentru hrană. Cecily, fiecare bucățică în parte în acel kudu va folosi cuiva. Ia uite în spate. A făcut semn spre rămășițele de la marginea apei. Vulturii, șacalii

și hienele deja se încăierau pe pradă. Ciclul vieții continuă, noi ne ocupăm doar locul în lanțul trofic.

Cecily era gata să protesteze, numai că și-a adus aminte că fiecare bucățică de carne pe care o îmbucase vreodată începuse cu procesul la care asistase mai devreme și, prin urmare, și-a ținut gura, smerită de naivitatea ei.

S-au întors în tabără mult mai domol și amurgul îi învăluia deja când au dat peste o turmă de elefanți, la mai puțin de un kilometru în depărtare.

– Nu-mi vine să cred! Cecily a înghițit în sec uitându-se prin binoclu, cu un nod în gât. Sunt... maiestuoși!

– Trebuie să fim cu grijă, că au pui, a sfătuit-o Katherine. Sunt foarte ocrotitori și nu vor șovăi să te atace.

– Este o turmă de femele, îi spunea Bill lui Bobby. Nu și masculi care să merite doborâți, sunt sigur că la un moment dat găsim și un trofeu de fildeș.

Pe Cecily a cuprins-o furia la gândul că Bill sau altcineva împușca aceste creaturi superbe. Turma înainta cătinel și puii se împleticeau printre picioarele mamelor. Aproape că simțea cum vibra pământul sub greutatea și forța lor.

Cineva a bătut-o brusc pe umăr și și-a luat ochii de la elefanți. Nygasi i-a făcut semn să se ducă și să se ghemuiască, arătându-i ceva la nivelul solului. S-a uitat într-acolo și a icnit. Pe țărâna cărămizie, se ivea conturul perfect al unei urme mari de picior.

– *Olgatuny*, a spus. Leu, a adăugat, să priceapă și Cecily.

– Da, leu, s-a auzit vocea lui Bill deasupra ei. Ba chiar recent a trecut pe-aici, judecând după forma deslușită a urmei. Nygasi știe care-i care între animale și la un moment dat a urmărit și ucis un leopard care dădea târcoale *enkangului* său – Cecily, asta înseamnă „sat“, i-a explicat, bătându-l pe spate pe bărbatul mai înalt. Este prea aproape de tabăra noastră pentru gustul meu. Trebuie să avem grijă.

Cei doi bărbați s-au îndepărtat câțiva metri, adânciți în conversație, iar Cecily a rămas pe loc, uitându-se la urma din fața ei. S-a întins s-o atingă ușor, cu pulsul ridicat din pricina dimensiunii pesemne uriașe a leului, dacă laba lăsase o asemenea amprentă.

Zece minute mai târziu, în tabără, Cecily s-a așezat grațios. Sorbind ceai, privea soarele care luneca suav sub orizont și acacia care descriau contururi negre în peisaj. Au aprins un foc mare și Katherine a apărut lângă ea ca să-i

pună o pătură pe umeri, căci temperatura începea să scadă. Se uita fascinată la masaii care pregăteau carnea de kudu pe bețe de frigărui și, curând, carnea friptă a aromat delicios aerul. Având în vedere faptul că fusese martora sfârșitului cumplit al animalului, Cecily se rușina că-i chiorăia stomacul de foame.

Amurgul s-a preschimbat în noapte și Cecily a ridicat privirea și a văzut bolta cerească mai înstelată ca niciodată. Bobby și Bill beau bere lângă focul de tabără, în timp ce discutau vânătoarea zilei și mâncau prada.

– Poftim, draga mea. Katherine i-a oferit o halcă de carne aburindă, în lipie încălzită la foc.

– Mulțumesc. Cecily zâmbea recunoscătoare și a mușcat timid. Era delicioasă.

După cină, s-a rezemat și a ascultat murmurele line ale conversației din jurul focului. Îi făcea plăcere: flăcările pâlpâiau, fumul se ridica în rotocoale spre cerul catifelat al nopții și făceau tabăra să pară un adăpost sigur. Totuși, pe măsură ce au început să se audă din beznă țipetele și mârâielile unor animale necunoscute de ea, Cecily a simțit ușurare la vederea puștii trainice de la picioarele lui Bill.

După ce au terminat de mâncat, Bill și-a aprins pipa și aroma plăcută a tutunului a ajuns la ea.

– Mă duc la culcare, a spus Katherine, căscând cu toată gura. Vii, Cecily?

Oricât de extenuată era, bolta incredibil de înstelată și faptul că stătea în buricul brusei africane o făcea pe Cecily să-și dorească să prelungească momentul.

– Vin imediat.

– Bine. Noapte bună tuturor! le-a urat, ridicându-se odată cu Bobby.

– Mda, a fost o zi lungă, a spus și el. Ne vedem dis-de-dimineață.

Bobby și Katherine s-au retras în corturi separate, în vreme ce Nygasi și ceilalți doi masai au plecat de lângă foc și au pătruns în beznă. Cecily îi vedea la perimetrul taberei, când și-a dat seama că rămăsese singură cu Bill.

– Cum ți s-a părut ziua asta? a întrebat-o, atâțând focul cu un băț.

– Ăăă..., păi a fost pur și simplu incredibil. Mă simt privilegiată, chiar dacă pe alocuri a fost înspăimântător. Mi-a crescut până la cer nivelul de adrenalină.

– Cecily, ești aventurieră? Bill o fixa cu privirea lui profundă. Sau preferi să te știi în siguranță?

– Să știi că nu sunt sigură. Adică venirea în Africa m-a schimbat deja. Poate încă nu am aflat cine sunt.

– Poate nici unul dintre noi nu află vreodată cine este cu adevărat.

– Tu sigur ești un aventurier.

– Poate nu aș fi devenit dacă nu m-ar fi schimbat viața. Mă pregăteam să devin avocat în Anglia și pe urmă, mă rog, a intervenit războiul – și dragostea –, iar viața mea s-a preschimbat irevocabil. Prin urmare, domnișoară Huntley-Morgan, ce faci de fapt aici, în Africa?

– Îmi vizitez nașa.

Cecily a ridicat din umeri, neputându-i întâlni privirea.

– Mi-e cât se poate de clar că fugi de ceva. Ai acea privire.

– De unde știi?

– Că și eu aveam aceeași privire când am venit aici prima oară. Întrebarea este dacă vei fugi înapoi.

– Habar nu am. Acum mă duc la culcare. Cecily s-a ridicat. Mulțumesc că m-ai luat și pe mine, Bill. Jur că nu voi uita niciodată. Noapte bună! A dat din cap spre el, s-a dus la cortul pe care-l împărțea cu Katherine și s-a târât înăuntru. Katherine sforăia deja ușor pe saltea, așa că Cecily și-a scos ghetele, a dat din degete ușurată și s-a întins complet îmbrăcată, trăgând pătura aspră peste ea, căci se lăsase frigul. Stătea și se gândea că, în ciuda grosolăniei și predilecției de a o stânjeni, Bill Forsythe avea ceva care o fascina. Neizbutind să mai rămână trează nici o secundă, s-a asigurat de două ori că avea picioarele bine acoperite cu pătura, în caz că se strecura vreo creatură peste noapte, a închis ochii și a adormit.

Cecily s-a trezit în zori cu gura uscată de sete. A luat o gură de apă din bidonul de lângă ea și s-a încălțat, străduindu-se să nu o trezească pe Katherine, care dormea dusă. A ieșit din cort, s-a întins și a ridicat ochii. Cerul era o mare de nuanțe suave de albastru, roz și purpură și avea senzația că se afla într-un tablou impresionist. Întorcând spatele spectacolului, s-a dus în căutarea unui loc intim ca să se ușureze.

După ce a făcut asta în iarba înaltă până la brâu, s-a întors încet, bucurându-se de miresmele proaspete ale naturii, înainte să audă un mârâit slab, ca un motor pornit. Numai că nu erau mașini în zonă.

Cecily s-a oprit brusc când a zărit un leu matur, ghemuit la câțiva metri în față, cu ochii aurii lipiți de ea. Leul s-a ridicat și a pornit spre pradă. Ea a

încremenit, cu inima bubuindu-i în piept. Leul a atacat.

– CECILY! LA PĂMÂNT!

Din instinct, s-a făcut mică și zorii s-au cutremurat la răsunetul glonțului. Leul s-a clătinat, dar nu s-a lăsat descumpănit. S-a mai auzit un glonț, apoi altul și leul a rămas inert, prăbușindu-se pe o parte.

– O, Doamne, a fost cât pe ce! Cecily? Ești bine?

A dat să răspundă, însă gura-i părea neputincioasă, picioarele refuzau să se clintească și lumea se învârtea.

– Cecily, mă auzi?!

– Au!

Cecily a simțit o palmă aspră peste obraz și a deschis ochii, văzându-l pe Bill cum o fixa cu privirea.

– Scuze, e cel mai rapid mod de a trezi pe cineva din leșin. Poftim, hai să te țin și să-ți dau o gură de brandy.

Cecily a simțit brațele puternice care o ridicau, apoi lichidul care i se prelingea în gură. În ciuda faptului că era să se înece din pricina tăriei, și-a revenit numaidecât. Își dorea să nu-l vadă pe Bill cum se înălța lângă ea. A roșit imediat.

– Îmi pare foarte rău. Nu știu ce m-a apucat.

– Poate faptul că ai văzut un leu gonind spre tine, a spus Bill. Am văzut bărbați în toată firea vomitând pe loc. N-ai nimic. Hai în tabără.

În drum spre corturi, i-a oferit sprijin. Cecily l-a văzut pe Nygasi în spatele lor și încă simțea mirosul prafului de pușcă.

– Cum... de unde ai știut? a întrebat, cu picioarele muiate sub ea.

– Că o să fii bleagă și o să te îndepărtezi? A ridicat din sprânceană. N-am știut. Nygasi văzuse urmele de leu și îl căutam. Tocmai îl văzusem când am dat cu ochii de tine. Noroc că eram acolo.

Cecily s-a făcut roșie până în vârful unghiilor, sperând numai că nu o văzuse pe vine în iarba înaltă, înainte să atace leul.

În timp ce se apropiau de tabără, Katherine a venit în fugă spre ei și a sprijinit-o pe Cecily din cealaltă parte.

– Ce-a fost cu împușcăturile alea? Ce s-a întâmplat? a întrebat.

– Doar un leu flămând, a răspuns Bill. M-am ocupat eu de el. Așa. Bill a lăsat-o pe Cecily pe mâinile lui Katherine, după care a vorbit cu Nygasi, care a încuviințat și s-a întors în direcția leului.

– Sigur e mort? a îngăimat Cecily.

– Da, a încuviințat Bill. Crede-mă, am împușcat mulți lei la viața mea. Hai să-ți dăm un ceai.

Cecily a lăsat-o pe Katherine să-i poarte de grijă, punând o pătură peste ea și ajutând-o să se așeze la foc cu o cană de tablă cu ceai și insistând să-l bea încet.

– Zău că n-am nimic, a insistat Cecily, dând să se ridice, mândria făcând-o să treacă peste fragilitatea fizică. Ce se va întâmpla cu leul?

– O să-l pună în camioneta lui Bill și o să se întoarcă acasă cu el. Se găsește un american bogat să cumpere capul și pielea ca trofeu.

– Sigur n-o să fiu eu aceea, a gemut. A fost numai vina mea. M-am dus prea departe.

– Sunt convinsă că în sinea lui, Bill este încântat. A avut o scuză să mai acapareze un trofeu. Poți să mergi până la camionetă? Cred că ai avut parte de suficiente emoții azi. Îl chem pe Bobby să ne ducă acasă. Tocmai umplea bidoanele cu apă.

Katherine a plecat de lângă ea și, cu cana în mână, Cecily s-a dus la marginea taberei, unde Bill și Nygasi cărau leul pe o bucată de pânză. I-a urmat până la camionetă, unde ei și ceilalți doi masai au aruncat pur și simplu animalul în spate și s-au apucat să-l lege cu frânghii.

De aproape, leul era imens și nici mort nu-și pierduse demnitatea. Coama bogată și aurie sclipea în soare și avea gura deschisă, cu colții galbeni la vedere. A observat că avea și cicatrice pe față.

– Este bătrân, a spus Bill. După cum arată, a trecut prin ceva înfruntări și flămânzea de o vreme, îi vezi coastele? Cel mai probabil a fost rănit și nu a mai fost capabil să vâneze o pradă decentă. Bine că nu a pus laba pe tine, Cecily.

Cecily a dat din cap, într-un gest mut de încuviințare, și s-a întors în tabără, unde Bobby scotea corturile și Katherine umplea coșurile de răchită.

– Katherine, ai împușcat vreodată un animal sălbatic? a întrebat-o Cecily.

– Da. Să mă ierte Dumnezeu, am făcut-o. Când ești crescut aici, înveți de mic copil să tragi la țintă. După cum ai văzut, este o iscusință care îți salvează viața. Nu am făcut-o niciodată ca sport, doar pentru autoconservare, dar nu uita că viața este complet diferită aici, Cecily. Primejdia este reală.

– Încep să-mi dau seama de asta.

– Gata de plecare? a întrebat Bobby, urcându-se la volan.

– Da, a spus Katherine ferm, ajutând-o pe Cecily să urce în spate și așezându-se lângă Bobby.

– Pa, Cecily. Îmi pare rău că primul tău safari a fost așa... plin de evenimente.

Bill apăruse lângă vehicul și se uita de sus la ea.

– A, nu, Bill, mie îmi pare rău că am fost o pacoste. Mulțumesc că mi-ai salvat viața, a răspuns Cecily.

– Nu-mi doresc decât să fiu pe plac. Drum bun!

– Nu vii cu noi?

– Nu. Eu cu Nygasi și ceilalți avem treabă aici. La revedere!

Cecily s-a uitat în spate în timp ce Bobby apăsa pedala de accelerație și ieșeau din tabără. Privindu-l pe Bill, care stătea acum cu Nygasi lângă trofeu, îl vedea în altă lume, uitând cu totul de ea.

După ce l-au lăsat pe Bobby la ferma lui Bill și au schimbat mașina cu DeSoto, care era mult mai confortabilă, pe măsură ce se apropiau de ferma Wanjohi, Cecily a zărit Bugatti-ul alb al lui Kiki parcat în față.

– Sigur ești în stare să faci drumul până la Naivasha în seara asta? a întrebat Katherine, oprind motorul și coborând. Poți să mai rămâi o noapte cu mine.

– Mulțumesc, dar a venit mașina și simt că trebuie să mă întorc. Îi duc grija nașei.

– Știu. Katherine a cuprins-o pe Cecily cu brațul peste umăr s-o liniștească. Nu uita totuși că nu este responsabilitatea ta.

– Da, dar... Cecily a ridicat din umeri. Mulțumesc pentru tot. S-au îmbrățișat. A fost într-adevăr o aventură.

– Cecily, te-ai descurcat de minune și dacă ai nevoie de mine, eu rămân la Alice până la nuntă. Nu-mi vine să cred că este într-o lună, a spus Katherine, în timp ce tăcutul Makena punea valiza lui Cecily în portbagajul Bugatti-ului.

– Păi, dacă pot să te ajut cu ceva, să-mi spui, a zis, urcând în spate.

– Bine. Pa!

– Pa, Katherine, și mulțumesc foarte mult, a strigat pe geam, în timp ce mașina intra pe drumul prost, cu șanțuri.

Făcându-i cu mâna prietenei ei, Cecily se întreba dacă faptul că fusese amenințată de un leu flămând era mai de apreciat decât întoarcerea la

atmosfera stranie care plutea asemenea unui nor negru asupra Mundui House.

Capitolul 25

– Scumpo, tu ești?

– Da, mamă.

Auzind glasul mamei pârâind la celălalt capăt al firului, lui Cecily i-au dat lacrimile.

– Ce faci? Ce face Papa? Și Mamie, desigur! A născut?

– Cecily, ia-le pe rând, a chicotit mama ei. De câteva zile încerc să dau de tine să-ți spun că da, Mamie a născut o fetiță tare dulce, pe care o cheamă Christabel. Papa nu se bucură, căci spera să fie băiat, ca să „lupte în colțul lui“, cum s-a exprimat, dar, o! Cecily, este cel mai frumos copilaș din lume!

– Și sunt bine amândoi?

– Sigur că da. Nașterea a fost floare la ureche din ce spunea Mamie, care tot întreabă de ce se plâng femeile de asta.

– Probabil că grație gimnasticii pe care a făcut-o, a spus Cecily. Transmite-i, te rog, toată dragostea mea și spune-i că abia aștept să-mi văd nepoata. Să-mi trimiți o fotografie cu ea, mamă, da?

– Sigur că da. Cum e în Kenya?

– E... este bine, mamă.

„Și așa de cald, de nu pot respira uneori, foarte ciudat și pustiu la Mundui House, tocmai era să fiu mâncată de un leu hămesit și mi-e foarte dor de tine.“

– Și când vii acasă? Papa spune că aici sunt toți îngrijorați din cauza războiului. Unii zic că este deja inevitabil.

– Știu, mamă, am auzit și eu, dar...

– Mă rog, mă întrebam dacă n-ar fi o idee bună să zbori în Anglia imediat ce poți, draga mea. Pe urmă cel puțin, dacă e să se întâmple ceva, ești doar peste Atlantic, la un drum cu vaporul. Audrey zice că s-ar bucura să te primească la Woodhead Hall până...

– După nunta lui Jack cu Patricia, a terminat Cecily în locul ei.

S-a cutremurat ușor, nu numai din pricina faptului că mama ei punea rușinea nunții fostului ei logodnic mai presus de siguranța fiicei, ci și la gândul de a mai pune piciorul vreodată la Woodland Hall.

– Zău, mamă, chiar dacă sunt disperată să mă întorc cât mai grabnic, mi-e foarte bine aici. Dacă izbucnește războiul, prietenul meu Tarquin jură că nu va afecta îndată Kenya. Așa că, ce-ar fi să-mi rezervi un bilet pentru mijlocul lui aprilie?

„Cu alte cuvinte, după ce se încheie ceremonia.“

– Sigur nu vrei să stai cu Audrey în Anglia?

– Absolut, a răspuns Cecily ferm.

– Bine, îi voi spune lui Papa să caute bilet. Vai, ce dor mi-e de tine, scumpo și noi toți...

Vocea Dorotheei s-a pierdut în pârâitul care se întețise. Cecily a pus receptorul demodat în furcă și, cu brațele la piept, a ieșit pe terasă și s-a uitat în zare.

Poate ar fi trebuit să se întoarcă acasă săptămâna următoare și la dracu’ cu nunta lui Jack!

– Cui îi pasă? i-a șoptit unui babuin care se holba la ea, întrebându-se dacă să riște să sară pe masa de pe verandă și să fure micul dejun pregătit de Chege, băiatul în casă cel mic, ajutorul lui Aleeki.

–Uș! A bătut din palme și s-a dus spre babuinul care nu se clintea și o privea cu șiretenie. Pleacă de-aici! a strigat și, în cele din urmă, acesta s-a retras.

Așezându-se la masă și bând o cafea fierbinte și tare, Cecily asculta croncănitul, ciripitul și strigătele deja familiare, care vesteau începutul zilei la Mundui House. Luase micul dejun singură în fiecare zi de trei săptămâni. La întoarcerea din safari, Chege îi înmânase o scrisoare.

– De la *memsahib* pentru *memsahib*, spusese.

Scrisoarea de la Kiki o informase că plecase la Nairobi să fie alături de Alice în suferința ei și îl luase pe Aleeki cu ea. Adăugase că urma „să se întoarcă mintenaș“, numai că în câteva zile, Aleeki venise să ia un cufăr cu haine pentru stăpână. Îi explicase că naș a ei avea să mai rămână la Nairobi și dispăruse curând după aceea.

Cecily știa foarte bine că Aleeki mințise. Doar ce se întâlnise cu Katherine cu o săptămână în urmă, când făcuse o excursie la Gilgil cu

Makena și Chege.

– Îmi pare foarte rău că nu am ținut legătura, se scuzase Katherine, dar, printre altele, nunta mă ține ocupată.

Când Cecily întrebase cum se simțea Alice și când se externa, Katherine păruse mirată.

– A, este acasă de două săptămâni. A insistat să plece neîntârziat din spital, așa că am grijă de ea la ferma Wanjohi. Se simte mult mai bine acum și vrea să plece în safari în Congo, deși, firește, o îngrijorează, ca pe noi toți, situația din Europa și felul în care ar putea afecta lucrurile în Africa. Vai! Mă mir că nu ți-a spus Kiki că Alice s-a întors.

– Nu am văzut-o pe Kiki de câteva săptămâni, îi explicase Cecily. Aleeki mi-a spus că este la Nairobi.

– O fi. Probabil stă la clubul Muthaiga, cu toate că trebuie să recunosc, nu-i frumos să-și abandoneze fina așa. Oricum, odată ce se termină cu nunta mea și ne mutăm în noua casă, ești perfect binevenită să stai cu mine și Bobby. Cred că te simți singură la Mundui, biata de tine.

– Ei, nu-i nimic, Katherine. Sigur se întoarce Kiki una-două.

– Bine, draga mea, mi-e teamă că trebuie să fug, trebuie să duc invitațiile la imprimat și prăvălia închide la prânz. Ne vedem săptămâna viitoare la nuntă.

– Da, succes! a strigat Cecily după ea.

La două zile după ce se întâlnise cu Katherine în Gilgil, Cecily tot nu primise nici o veste de la Kiki. Nimeni din personalul casei nu vorbea engleză și apoi nu ar fi fost drept să-i întrebe unde se dusese nașa ei.

Mai mult, era limpede, contractase un virus, căci în fiecare dimineață după micul dejun i se făcea greață și, până la două la amiază, abia își mai târa picioarele pe scări ca să tragă un pui de somn. Se aștepta să-i treacă, dar se înrăutățea pe zi ce trecea, a constatat oftând, după care a luat o bucată de pâine, s-a uitat la ea și i-a venit să verse.

Fiindcă avea toate șansele să vomite cafeaua, Cecily s-a ridicat și a traversat iute terasa. Conștientă că nu mai ajungea la baie la timp, a țâșnit în spatele tufișurilor și a vărsat în stratul de flori.

– Vai, vai! a gemut, ștergându-se la ochi. În ce hal ești, Cecily! S-a dus domol în casa răcoroasă și a urcat scara clătinându-se, a băut apă și s-a întins o vreme până a lăsat-o puțin răul. Of, Cecily! a mormăit. Ce te faci?

Muratha a sosit câteva minute mai târziu ca să-i facă ordine în cameră, după care s-a oprit mirată s-o vadă pe Cecily întinsă peste patul nefăcut.

– Bolnavă, *bwana*?

– Da, mi-e teamă că da, a recunoscut, prea stingherită să mai mintă.

– Poate malaria. Muratha a lăsat teancul cu cearșafuri și s-a dus la Cecily. A întins timid palma rece să-i atingă fruntea și și-a retras-o imediat. Nu fierbinte, *bwana*, deci bine. Chemăm doctor, da?

– Nu, nu încă. Poate mâine dacă nu mă fac bine.

– Bine, odihnești.

Muratha a dat din cap și a ieșit din cameră.

Cecily a ațipit și, până la prânz, s-a simțit suficient de bine cât să se ridice din pat și să mănânce puțină supă și niște pâine. A luat altă carte din bibliotecă și, mulțumită că nu vomitase masa de prânz, s-a așezat la locul ei pe șezlongul de la umbra smochinului. Câteva minute mai târziu a auzit râsul ca un clinchet de clopoței al nașei, care a apărut pe terasă cu căpitanul Tarquin Price și Aleeki după ea.

– Am ajuns, draga mea! a strigat peste peluză, observând-o pe Cecily. Iartă-mă că te-am lăsat singură atâta timp, dar acum ne-am întors, așa-i, Tarquin?

– Da, dragostea mea, da, a spus Tarquin, zâmbindu-i cu afecțiune.

– Haide să mă îmbrățișezi, Cecily! Kiki a deschis brațele larg, iar Cecily s-a dus la pieptul ei. Vai, ce trasă la față ești! Te simți bine?

– Cred că am luat un virus, dar mă simt mai bine deja.

– Cum așa? Ar fi trebuit să spui unui servitor și aș fi venit degrabă și l-aș fi chemat pe doctorul Boyle. Aleeki, haide să sărbătorim cu șampanie! Tarquin are permisie câteva zile, așa că am plecat de la oraș să iau aer curat.

Abia atunci i-a picat fisa – Kiki se uita adorator la Tarquin, care sigur avea cu măcar zece-cincisprezece ani mai puțin decât ea.

Zece minute mai târziu stăteau la masă pe verandă, Kiki fuma și turna șampanie cu nemiluita în ea împreună cu Tarquin, iar Cecily rămăsesetot cu ceaiul ei. Kiki povestea șotiile de la clubul Muthaiga, pe care Cecily îl considera acum infam și cum se distraseră la un meci de polo.

„Și eu, care-mi făceam griji pentru sănătatea ta, când tu sigur erai în cuibușorul de nebunii cu tânărul ofițer englez, delectându-te la Nairobi“, și-

a spus Cecily, făcându-i-se rău din nou. Că era din pricina micuței felii de tort ori a egoismului nașei, habar nu avea.

– Mă scuzați, Kiki, Tarquin, încă nu mă simt bine. Mă duc să mă odihnesc în camera mea.

– Desigur, a răspuns Tarquin. Să ne spui dacă vrei să-l chemăm pe doctorul Boyle, da?

La etaj, s-a întins, ascultând murmurul conversației de-afară. Cu toate că nu exista nici un motiv pentru care Kiki nu ar fi trebuit să se desfete în brațele altui bărbat – în fond era văduvă, nu o oprea nimic, Cecily se tot gândea cum îi făcuse Kiki cunoștință cu Tarquin de Revelion. În acele minute prețioase pe care le petrecuse în brațele lui pe ringul de dans, Cecily se întrebase dacă acest englez frumos și șarmant avea planuri cu ea. Dar nu, aproape sigur Tarquin era de pe-atunci amantul lui Kiki, adus în acea noapte ca o favoare pentru a-și feri fina de penibilul social.

Jack, Julius și Tarquin... în câteva săptămâni jucaseră cu toții un rol în pierderea completă a încrederii lui Cecily. Mama naibii! Era un eșec de femeie în toată lumea. Și se ura și mai mult că îi lăsase lui Doris adresa ei din Kenya ca să i-o dea lui Julius, chiar înainte să plece de la Woodhead Hall.

– Ești jalnică, Cecily, a murmurat, nefericită. „Mult mai jalnică, întrucât ai întrebat zilnic servitorii dacă sosise vreo scrisoare din Anglia.“

Fără astâmpăr, Cecily s-a dat jos din pat și s-a dus la fereastră, exact în clipa în care Kiki, îmbrăcată acum într-un costum de baie șic, în dungi, se îndrepta spre lac, ținându-se de mână cu Tarquin, care își etala trupul bronzat și suplu într-un șort.

Au sărit în apă râzând, apoi Tarquin a luat-o în brațe pe Kiki și a sărutat-o temeinic, cum ar fi descris Cecily. I-a venit în minte Bill Forsythe și mărturia că nu-i plăceau ființele umane.

Și se întreba dacă nu cumva era de acord cu el.

Din fericire, în următoarele zile, lui Cecily nu i-a mai fost așa rău. A renunțat la obișnuita ceașcă de cafea dimineața, descoperind că putea mânca puțină pâine. Alcoolul ieșea din discuție, lucru care părea s-o irite nespus pe Kiki.

– Doamne, parcă ți-ai pierdut cheful de viață de când am plecat. Nu vrei, te rog, să iei o gură? a sugerat Kiki a mia oară, când a venit Aleeki cu

martini.

– Kiki dragă, lasă biata fată în pace, a spus Tarquin, cerându-i scuze din privire lui Cecily. Încă nu și-a revenit de tot.

Cu toate că îi era recunoscătoare lui Tarquin că o domolea pe Kiki, se ferea din calea lor cât putea de mult, ceea ce nu era foarte dificil, având în vedere că rar se sculau înainte de prânz, când se vedeau puțin pe verandă, înainte ca ea să urce la somnul de amiază. Divanul de pe pervaz devenise locul ei preferat din casă. Se ghemuia acolo, unde briza creată de ventilatorul din tavan astâmpăra arșița de-afară, și studia cu binoclul sălbăticiunile ce apăreau și dispăreau în preajma lacului.

În acea zi, turma de hipopotami pe care-i botezase în mintea ei, își făceau consacratul somn de amiază, întinși pe o parte. În jurul lor, antilopele cu coarne mici ciuguleau frunzele dense de nuferi de la marginea lacului, neperturbate de toate creaturile imense care fornăiau lângă ele. Mai departe în apă, trunchiurile copacilor morți se întindeau spre cer și ofereau locuri de cocoțat confortabile tuturor păsărilor, de la pescărușii albaștri la pelicanii voinici.

– Cum de stau și văd ce văd cu asemenea triste̦e? s-a dojenit Cecily. Dacă era Mamie aici, sigur pleca, înota în lac, vâslea într-o barcă, trăia! „Ești inconsolabilă“ ar fi spus și...

Gândul la sora ei și la bebeluș, atât de departe, au făcut-o să caute gânduri mai optimiste, care îi scăpau din minte la fel de repede pe cum îi veneau.

A bătut cineva brusc la ușă și Muratha s-a ivit cu o rochie verde de mătase, pe care urma s-o poarte în câteva zile, la nunta lui Katherine cu Bobby.

– Frumoasă, *bwana*, a spus Muratha, agățând-o cu grijă în șifonier. Mâine facem bagaj, da?

– Da, mulțumesc, Muratha.

– Nu văzut Nairobi, oraș mare, a spus Murata. Tu noroc. Dau drum baie, da?

Până să apuce să răspundă, Muratha s-a făcut nevăzută, lăsând-o pe Cecily să se mustruluiască și mai abitir pentru faptul că se tăvălea neîncetat, întocmai ca un hipopotam, în mocirla nefericirii. Știa că Muratha ar fi dat orice să aibă viața pe care o ducea ea.

S-a dus la oglindă și s-a privit.

– Te vei duce la nunta asta și te vei distra, ne-am înțeles?

Și cu asta, Cecily s-a întors și s-a dus în baie.

– Vezi numai să-ți dea camera pe care o iau de obicei la club, da? Cu fața la grădină, nu la drum, a spus Kiki, atunci când s-a urcat Cecily în Bugatti. Doar i-ai sunat dinainte, așa-i?

Kiki s-a întors spre Aleeki, care stătea lângă ea în picioare.

– Da, *memsahib*.

– Bun, transmite toate cele bune lui Alice și celor de-acolo care nu mă urăsc, i-a spus Kiki lui Cecily, chicotind strident. Se vedea că o rănea lipsa invitației la nuntă. Și să te distrezi, bine?

– Da, promit, a răspuns Cecily.

– Între timp, ne distrăm și noi aici, nu-i așa, Tarquers?

– Cu siguranță, draga mea, a spus Tarquin, venind și pupând-o pe creștet. Pa, Cecily și spune-le celor în kaki pe care-i vezi că mâine-dimineață mă întorc să mă ocup de ei.

– Bine. Pa!

Cecily a făcut veselă cu mâna și a răsuflat ușurată când a ieșit mașina ușor din parcare.

În ciuda faptului că o stresa să înfrunte de una singură o mare de străini la nuntă, era entuziasmată și ea în vreme ce treceau pe lângă lac, în drum spre Nairobi. După atâtea săptămâni singură la Mundui House, poate avea să se veselească într-un oraș aglomerat. În plus, abia aștepta să ajungă la clubul Muthaiga, după ce auzise atâtea despre el. S-a mai privit o dată în oglindă înainte să plece și, în rochia de mătase verde ca smaraldul, cu pălăria asortată, cu banderolă albă din satin aranjată într-o fundă scrobită, considera că arăta cel puțin prezentabil. Și-a scos mănușile albe și lungi din satin și le-a așezat pe bancheta de piele lângă ea, iar pe drum îi venea chiar să-și scoată rochia care părea să fi intrat la apă de când o purtase ultima oară la cina de la Woodhead Hall.

– Ce vrei, Cecily? În afară de safari, nu te-ai urnit din cameră, a murmurat, promițându-și ca la întoarcere la Mundui să înoate în lac în fiecare dimineață.

Pe măsură ce se apropiau de Nairobi, Cecily s-a uitat nerăbdătoare pe geam, însă vedea numai crâmpeie din clădirile din centrul capitalei, care se întindeau în stânga, amestecate cu nenumărate cocioabe construite la întâmplare de-a lungul drumului.

– Numai Manhattan nu e, a chicotit, în timp ce Makena ieșea cu Bugatti de pe drumul principal prăfuit.

A oprit în fața unei porți și a scos capul să discute cu paznicul de serviciu. Poarta s-a deschis și au trecut pe lângă gazonul verde impecabil, plantat cu stejari, castani și acacia, care-i aminteau lui Cecily de un parc din Anglia. Au oprit în fața unei clădiri de culoarea somonului, pe două niveluri, cu un acoperiș elegant din țiglă roșie și cu obloane albe și curate la ferestre. Pe lângă ziduri creșteau palmieri și garduri vii frumoase, iar la intrare erau coloane dorice mici și grațioase. Cecily nu mai văzuse în Kenya o casă care să pună mai mult accent pe propria formalitate. A coborât din mașină și a fost întâmpinată la ușa dublă de un bărbat care părea versiunea mai tânără a lui Aleeki.

– Bună ziua, *memsahib*. Îmi puteți spune numele dumneavoastră?

– Sunt Cecily Huntley-Morgan, domnule.

– Ați venit la nunta domnului și doamnei Sinclair?

– Da, a răspuns Cecily, iar bărbatul a trecut stiloul de-a lungul unei liste lungi cu nume.

– Doamna Sinclair v-a înregistrat deja. Ali! Bărbatul s-a întors spre interiorul umbros și a pocnit din degete. Lângă el s-a ivit numaidecât un servitor. Te rog s-o conduci pe domnișoara Huntley-Morgan în camera dumneaei.

Ali a luat valizele ei de la Makena, care a salutat-o și s-a urcat în Bugatti. În timp ce-l urma pe bărbat prin recepția cu podele de lemn și de-a lungul unor coridoare înguste, Cecily auzea deja zumzetul vocilor de undeva din clădire.

– Aici, *memsahib*. Camera număr zece, a spus Ali.

Cecily a intrat într-o chilie spartană cu un singur pat îngust, o servantă cu chiuvetă deasupra și un șifonier care semăna cu un sicriu, vârât în colț.

– Bine, *memsahib*?

– Perfect, mulțumesc.

Ali a plecat închizând ușa și ea a clătinat din cap uluită. Își imaginase clubul Muthaiga un soi de Waldorf Astoria în versiune kenyană. Nu că-i păsa, era un loc în care petrecea o singură noapte, dar nu prea și-o putea închipui pe Kiki dormind într-o astfel de încăpere.

Și-a prins la loc pălăria în oglindă, s-a dat cu ruj și s-a uitat la ușa pe care urma să iasă ca să ajungă la petrecere. A tras aer în piept, a deschis-o și,

fără să aibă idee încotro s-o ia pe coridor, a decis să urmeze freamătul mulțimii. În cele din urmă, s-a trezit într-un salon pustiu, unde mesele erau împodobite cu trandafiri și ghirlande crem, iar argintăria lustruită până la refuz. Mese erau și pe verandă, dincolo de care se vedea o mulțime imensă de oaspeți care sorbeau șampanie. Parcă mergea printr-o grădină frumoasă, plină cu păsările exotice ale paradisului. Ei bine, cel puțin astea erau femeile, și-a spus, căci toate păreau să poarte mătăsuri colorate, iar bijuteriile scânteiau în soarele amiezii târzii. În ce-i privea pe bărbați, arătau ca un grup de pinguini, așa cum erau îmbrăcați în frac și cu veste și lavaliere albe. A ieșit de cealaltă parte a mulțumii, unde i-a zărit pe Bobby și pe Katherine, care purta o rochie simplă dar frumoasă din dantelă, strâmtă pe silueta generoasă și care-i scotea în evidență umerii goi de culoarea untului. Avea trandafiri albi în superbul păr roșu și Cecily a zâmbit, văzând în ea fericirea întruchipată.

– Șampanie, doamnă? a întrebat un ospătar în trecere.

– Apă aveți?

Cecily nu voia să riște. Nu avea de gând să vomite în tufișuri cu crema societății de față.

– Cecily, draga mea! Katherine i-a făcut cu mâna, iar în față i s-a aprins un bliț. Câteva fotografii doar și vin să te prezint tuturor.

– Nici o problemă! a strigat și ea, mulțumită să arunce o privire în jur cât aștepta.

Alice era îmbrăcată într-o rochie lungă de culoarea safirului, cu mărgele, care abia-i atingea trupul mult prea slab. Idina, pe care ultima oară o văzuse alergând despuiată în lacul de la Mundui, era acum îmbrăcată complet, cu o rochie de mătase cu ape și un turban asortat. Între cele două femei stătea un bărbat înalt și binedispus, cu păr blond și ochi albaștri. De la depărtare îi amintea – sau cel puțin pielea lui – de Jack. Pentru un bărbat mai în vârstă, era extrem de arătos, iar cele două femei păreau să-i soarbă fiecare cuvințel în parte.

– Dragă Cecily! Mulțumesc foarte mult că ai venit.

Katherine venise cu Bobby după ea.

– Ești frumoasă, Katherine.

– Așa-i?

Bobby a luat-o de umeri pe soția lui și a sărutat-o pe creștet.

Katherine a întins mâna stângă ca să-i arate verigheta.

– Uite, Cecily, chiar s-a întâmplat! După atâția ani în care l-am iubit de departe, mi s-a îndeplinit visul.

– Mă bucur enorm pentru amândoi, a spus Cecily franc. Dacă nici ei nu se potriveau cu adevărat în dragoste, cine? Cum a fost ceremonia ieri?

– Cât se poate de deosebită de asta, a răspuns Katherine. Am purtat o rochie de bumbac și tot tribul kikuyu al tatei au venit în robele de ceremonie, n-ai văzut așa giuvaiere extravagante! De fapt, a fost perfect, iar la sfârșitul slujbei ne-au cântat piesa tradițională de nuntă.

– Care mi-a plăcut mult mai mult decât „Mărețul har“, a întrerupt-o Bobby zâmbind.

– A venit și tatăl tău?

– Nu, zicea că-i prea mult de mers și, după cum știi, genul ăsta de eveniment nu-i este pe plac. Hai cu mine să te prezint celorlalți din vale, a zâmbit Katherine.

Până să strângă cel puțin douăzeci de mâini, Cecily uitase deja toate numele. Lordul ăla, nobilul celălalt, iar femeile aveau nume gen Bubbles, Flossy sau Tattie.

– Și desigur o cunoști pe draga de Alice, care s-a târât din pat ca să vină azi, a spus Katherine, conducând-o în alt cerc. O mai știi pe Cecily, Alice?

– Firește. Arăți foarte bine, Cecily. Nu-i așa, Joss?

Alice a ridicat privirea adoratoare la blondul frumos pe care-l văzuse Cecily mai devreme. Ochii lui de vultur s-au oprit întâi la chipul ei, apoi au măsurat-o din cap până-n picioare, cântărindu-i parcă valoarea în aur.

– Într-adevăr, a spus cu un ton profund englezesc. Și cine ești, mă rog?

– Fina lui Kiki Preston, normal! a spus Idina, care stătea în cealaltă parte a lui Joss. Nu-mi vine să cred că nu s-a găsit nimeni să te anunțe statistica precisă a celei mai noi – și mai tinere – sosite printre noi, a adăugat tărăgănat. Cecily, scumpo, el este Josslyn Hay, marchiz de Erroll, fostul meu soț.

„Așadar, el e bărbatul despre care vorbea Katherine…“ Joss i-a luat mâna și i-a dus-o la buze.

– Încântat, Cecily. Stai așadar la Mundui House?

– Da, a îngăimat Cecily aproape bâlbâindu-se, căci, în ciuda diferenței de vârstă, era un bărbat de vis, cum ar fi spus Priscilla.

– Mare păcat că nu mai locuiesc la palatul Djihn lângă lac, altfel te-aș fi invitat și, firește, pe nașa ta, la prânz sau la cină. Din nefericire, soția mea,

Molly, este foarte bolnavă și trebuie să stăm aproape de spital.

– Ah! Îmi pare tare rău să aud, a spus Cecily, neputându-și lua ochii de la el.

– Cât stai în Kenya? a întrebat-o el.

– Păi…

– Haide, Cecily, mai am mulți prieteni să-ți prezint și nu-l pot lăsa pe Joss să te monopolizeze toată seara.

Katherine a apucat-o ferm de braț și mai mult sau mai puțin a târât-o de-acolo. Cecily a aruncat fără să vrea încă o privire peste umăr și a observat că nici el nu-și luase ochii de la ea.

– Zău, Cecily, mă așteptam să nu cedezi în fața farmecelor lui Joss. Uită-te la tine, ești terminată! Katherine și-a dat ochii peste cap. Chiar nu înțeleg ce le face femeilor de li se înmoaie genunchii în preajma lui. Oricum, este un pic cam bătrân pentru tine. Katherine s-a întins spre paharul cu apă pe care i-l adusese ospătarul lui Cecily. Bea și vino-ți în simțiri! Are treizeci și șapte de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ca și Bobby al tău. Cecily își regăsise glasul. Oricum, acum înțeleg tevatura legată de el. Este devastator de frumos și de fermecător.

– Scumpo, a intervenit Alice. Pot să te răpesc o clipită? Vor să știe bucătarii la ce interval vrei felurile de mâncare.

– Scuze, Cecily, revin imediat. Vezi ce faci în lipsa mea, a strigat Katherine, plecând după Alice în mulțime.

Cecily a băut apa și, cu capul încins sub pălăria de mătase, s-a pitit la umbra unui tufiș generos, plin de flori roz superbe.

– Minunate, nu? a rostit o voce din adâncul tufișului. Hibiscus, să știi. Mereu îmi spun că dacă aș avea timp să fac o grădină, i-aș planta peste tot.

Bill s-a ivit lângă ea, complet stingher în costumul formal.

– Scuze că am apărut pe furiș, sincer să fiu, mă ușuram și eu în liniște.

– Am înțeles, a spus Cecily, roșind toată și întrebându-se dacă nu cumva îi plăcea s-o scoată din minți.

– Dacă-mi permiți, arăți cam bine.

Bill arăta spre rochie.

– Și tu, a răspuns.

– Ai trecut peste șocul că era cât pe ce să te înfulece un leu?

– Da, mulțumesc încă o dată că m-ai salvat.

– O plăcere, doamnă.

Conversația s-a poticnit și amândoi se uitau în mulțime.

– Parcă văd grupul de flamingo de la lacul Nakuru, cum se adună să bârfească înainte să migreze la loc, în cuiburile lor din dealuri, îmbuibați de mâncare și băutură, a spus Bill. Ți-ai dat seama, bănuiesc, că nu-i genul meu, dar Katherine și Bobby îmi sunt dragi, așa că am zis să-mi schimb obiceiul de-o viață, să-mi înăbuș disprețul și să vin. Cel puțin o oră.

– Azi nu ai venit cu Nygasi?

– Ba da. Păzește camioneta, este gata de plecare în caz de urgență.

– Așadar, nu l-ai invitat?

– Aș fi făcut-o, domnișoară Huntley-Morgan, zău că da, însă membrii au o politică strictă împotriva negrilor. De-a dreptul ridicol, nu zici? Având în vedere că aici muncesc și că ei sunt de sute de mii de ori mai mulți ca noi în țara asta. Colonialismul, nu? De unde atâta aroganță, mă întreb?

– S-ar putea ca regina Victoria a Angliei să fi avut de-a face cu asta.

– Cam așa ceva. Bill s-a uitat de sus la ea. Nu mă gândeam că le ai cu istoria, recunosc.

– Asta am studiat la Vassar, a spus Cecily și, pentru prima oară, i-a mulțumit tatălui ei că-i sugerase această materie ca fiind mult mai utilă decât economia.

– Nu zău? Măi să fie, ce chestie! Bill a întins mâna să ia un pahar de șampanie de la ospătar. Ce-ai de gând să faci cu studiile tale, dacă pot să te întreb?

– Nu mare lucru. Cecily a ridicat din umeri. Ce pot „face“ femeile cu educația?

– Chiar tu ai subliniat faptul că tot imperiul britanic a fost creat de o femeie, a protestat el.

– Din păcate, nu sunt împărătească. Și nici nu-mi doresc să fiu.

– Păi, stai să-ți zic eu, că ai multe „împărătese“ în față, cel puțin în mintea lor. Chiar și împărați. Dar e simplu să fii un pește mare într-o baltă mică, atâta vreme cât există plevuști – ăsta-i un peștișor, ca să înțelegi, draga mea – în jur, gata să ocupe locul al doilea. Iată, de exemplu. Bill arăta spre Joss Erroll, flancat de Idina și de Alice. Au învățat toți să împartă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Da, cred că da.

– Așa, n-aș vrea să-ți răpesc plăcerea celui mai mare eveniment social al anului. Deși, mă îndoiesc că vor fi și altele. Tocmai am auzit că Germania a

invadat Praga. Suntem în pragul altui război mondial. În locul tău, aș fugi în America înainte să fie prea târziu.

– Dumnezeule mare! Cecily s-a uitat îngrozită la Bill. De unde știi?

– Joss Errol îmi este prieten și, de fapt, el a fost cel care m-a convins să vin și să mă stabilesc în Africa. Mi-a spus mai devreme, între patru ochi. Este directorul adjunct al comisiei centrale pentru ocuparea forței de muncă și este responsabil pentru recomandarea și distribuirea personalului militar și civil. Evident că am jurat să nu spun nimic, nu vrea să afle fericitul cuplu tocmai în ziua lor specială, dar… mi-e teamă că situația este imprevizibilă. Declarația lui Chamberlain, „pace pentru epoca noastră“, a devenit o ironie. Așa că, acum că mi-am arătat mutra, o să plec și o să mă întorc la fermă, ca să calculez câte capete de vite o să-mi rechiziționeze armata britanică pentru efortul de război iminent, pentru că sunt al naibii de sigur că vine războiul. Noapte bună, Cecily!

Bill a făcut o mică plecăciune și a plecat pe unde venise – prin tufa de hibiscus.

O oră mai târziu, la cină, Cecily nu putea înghiți nimic. Fusese așezată la masă lângă un bărbat pe nume Percy, directorul companiei Shell Oil din Africa de Est. De cealaltă parte se afla Sir Joseph Careva, aparent fost guvernator-general al Kenyei până cu câțiva ani în urmă. Se vedea că se dusese vorba despre ce-i spusese Bill în secret, căci după câteva minute de politeți, cei doi bărbați au început să vorbească în șoaptă peste capul ei. Cel puțin Joss Erroll stătea în fața ei, așa că avea ce admira în timp ce era ignorată, dar el părea fascinat de vecina lui, Phyllis, care fusese prezentată ca fiind soția lui Percy, cel de la Shell Oil. Cu toate că în mod normal nu avea tendința de a fi mojică în privința înfățișării altor femei, Cecily se întreba fără să vrea ce Doamne iartă-mă îl impresiona pe Joss la ea. Mâinile-i rătăceau în permanență pe trupul ei, cu toate că era destul de banală și îndesată.

– Cum te acomodezi, draga mea?

O femeie mai tânără – cel puțin mai tânără decât majoritatea oaspeților – s-a întors spre ea când a început să cânte trupa și jumătate dintre oameni au dat fuga pe ringul de dans.

– A, bine, mulțumesc, a mințit Cecily.

– Eu sunt Ethnie Boyle și sunt măritată cu William. Poate că ai auzit de el, este medicul satului.

– Da, desigur. Are grijă de Alice, nu?

– Încearcă și el, da, dar, după cum sigur știi, nu-i ușor să ai grijă de ea. Îmi permiți?

Ethnie arăta spre scaunul eliberat de directorul companiei Shell Oil.

– Cum să nu!

– Katherine mi-a spus să am grijă de tine astă-seară. Poate fi destul de neplăcut într-o astfel de adunare, mai ales dacă ești singur.

– Da, mă străduiesc să țin minte numele tuturor, dar…

– Nu mai înțelegi nimic, mai ales că mulți dintre noi s-au căsătorit între ei, a chicotit. Ce face nașa ta? Am văzut-o aici acum câteva zile și era foarte binedispusă, ca de obicei. Într-un fel sau altul, nu a fost o experiență plăcută.

– Așa este.

Poate din pricina zăpușelii sau a cupei de șampanie pe care o băuse pentru a ciocni cu fericitul cuplu, ca să nu mai vorbim de cumplitele vești despre Cehoslovacia, Cecily avea o stare infernală. I se învârtea capul și a dat să-și ia poșeta ca să scoată evantaiul.

– Te simți bine, draga mea?

– Da, doar zăduful ăsta și…

– Hai înăuntru, bine? William! a strigat Ethnie la soțul ei peste masă. Ea este Cecily, fina lui Kiki și o dă gata zăpușeala. Ajută-mă te rog, dragul meu!

Spre rușinea ei, soțul și soția au ajutat-o să se ridice și au sprijinit-o până în salonul relativ răcoros. Ventilatorul sufla o briză rece deasupra ei când au așezat-o pe fotoliul de piele și doctorul Boyle i-a adus un pahar cu apă.

„Pesemne mă cred abțiguită bine“, și-a spus Cecily stânjenită, în vreme ce Ethnie îi făcea vânt și doctorul Boyle îi dădea să soarbă apă.

– Te simți mai bine, draga mea? a întrebat el.

– Puțin, da. Îmi pare rău pentru deranj.

– Nu fi prostuță, este de înțeles. Rămâi peste noapte sau îți chemăm șoferul să te ducă acasă?

– Rămân.

– S-a mai domolit pulsul un pic, a spus doctorul Boyle, luându-și degetele de pe încheietura mâinii ei. Fără îndoială, o să te simți mai bine după somn,

dacă oi putea dormi cu zarva asta. A zâmbit în timp ce trupa începea să cânte „Ain't She Sweet". Te duce soția mea în camera ta, iar eu trec să te văd dimineață.

– Sunt sigură că nu-i nevoie, a spus ea când a venit Ethnie cu cheia camerei.

A ajutat-o să se ridice și au ieșit din salon, îndepărtându-se pe coridor și lăsând în urmă bubuitul muzicii și hohotele de râs.

– Ai mai avut amețeli în ultimul timp? a întrebat Ehnie.

Cecily era prea indispusă și amărâtă ca să mintă.

– De câteva ori, da, însă trebuie să fie de la căldură.

– Ei bine, dimineață se întoarce soțul meu ca să se asigure. Paza bună trece primejdia rea, nu? Noapte bună, Cecily dragă! i-a urat atunci când s-au oprit în fața camerei ei și Ethnie a deschis ușa.

– Noapte bună și mulțumesc pentru bunătate.

S-a așezat pe pat, și-a desfăcut fermoarul lateral al rochiei și a răsuflat ușurată, cu senzația că respira pentru prima oară în acea seară. Cum și-a pus cămașa de noapte, s-a întins pe cearșaf și a închis ochii. Cu toate că trupa a cântat până în zori, Cecily nu s-a clintit.

S-a trezit când a bătut cineva la ușă. Cu mare dificultate, și-a venit în simțiri.

– Cine e?

– Doctorul Boyle. Pot să intru?

Înainte să apuce să răspundă, acesta a deschis ușa și a intrat cu geanta medicală.

– Bună dimineața, Cecily, te simți mai bine?

– Cel puțin am dormit bine, mulțumesc.

– Bravo, somnul face minuni. Așa, mă gândeam să vin să te văd înainte să plec.

– Zău, doctore, n-am nimic și…

– M-am întâlnit cu căpitanul Tarquin Price acum câteva minute. După ce s-a aflat despre Hitler ieri, are loc ditamai dezbaterea la barul domnilor. M-a întrebat dacă te-am văzut la petrecere și i-am zis că nu te simțeai bine. Căpitanul Price mi-a spus că asta se întâmplă de ceva vreme. Așa că hai să te consult, bine?

Oftând stânjenită, Cecily s-a supus împunsăturilor, palpărilor și a răspuns întrebărilor în lanț. Doctorul Boyle și-a scos stetoscopul din urechi și s-a uitat la ea.

– Draga mea, ești căsătorită?

– O, nu, am fost logodită înainte de Crăciun, dar logodna a fost ruptă.

– Înainte de Crăciun, zici?

– Da.

– Și când ai avut ultima menstruație?

– Păi… Cecily a roșit. În viața ei nu mai vorbise despre asta cu un bărbat. Nu prea știu.

– Ia gândește-te.

Nu avea ciclul regulat oricum, dar a făcut un efort să-și amintească.

– Cred că înainte să vin aici.

– Acum cât timp?

– Ultima săptămână din ianuarie. Prin urmare… am avut menstruația cu două săptămâni înainte de asta.

– Și suntem în șaisprezece martie. Cecily, dragă – doctorul Boyle a luat-o de mână –, având în vedere simptomele și după ce ți-am palpat abdomenul, sunt aproape sigur că ești însărcinată.

– Cum?

Cecily se holba la el.

– Cu copil. Doctorul Boyle a zâmbit șui. Totuși, având în vedere că logodna a fost ruptă înainte de Crăciun, nu mai înțeleg nimic. O s-o spun cât pot de delicat… Există vreo șansă să fii însărcinată?

– Aoleu…

Cecily a dus mâinile la față, cutremurându-se de șoc și întrebându-se dacă poți leșina când stai întins în pat.

– Draga mea, nu-i treaba mea să te interoghez, dar îmi pun cariera în joc că ești însărcinată în două luni. Îmi dau seama că te-am luat prin surprindere cu vestea asta.

– Da, a șoptit Cecily, cu mâinile peste față, prea îngrozită și rușinată să se uite în ochii doctorului.

– Vestea bună este că sigur nu ești bolnavă. Căpitanul Price credea că ai malarie.

– Doctore, aș fi preferat malaria, a mormăit Cecily. Te implor, te rog, juri să nu spui nimănui?

Își luase mâinile de pe față în cele din urmă și se uita la el.

– Confidențialitatea pacient-medic este garantată, draga mea. Cred, însă, că este important să spui cuiva despre… actuala stare în care te afli.

– Mai bine mor!

– Înțeleg, dar dă-mi voie să-ți spun, că locuiesc aici și am grijă de pacienții mei, nimic nu mă poate șoca și nici pe majoritatea celor din jur. Te sfătuiesc să-i spui nașei tale. Doamna Preston o fi în multe feluri, dar este femeie mondenă și, mai mult de-atât, are inimă bună.

Cecily a rămas tăcută. Cuvintele nu-i puteau reda groaza și rușinea.

– Și tatăl? Bănuiesc că este de prin părțile astea?

– Ăăă… nu, nu e. L-am cunoscut în Anglia. Și nu, nu ar… nu și-ar asuma responsabilitatea. Este logodit cu altcineva. Am aflat abia după ce…

Cecily nu putea ridica privirea la ochii compătimitori ai doctorului Boyle.

– Înțeleg șocul prin care treci, a spus el în cele din urmă, însă nu ești prima și cu siguranță nu vei fi ultima doamnă în această situație delicată. Sigur vei găsi o soluție. Ca majoritatea.

– Pot… cumva… aș putea face în așa fel încât să nu vină copilul?

– Dacă de avort mă întrebi, ți-aș spune că nu este doar ilegal, ci și foarte periculos. Aș zice că trebuie să accepți faptul că vei naște în șapte luni și, prin urmare, să te organizezi. Ai familie?

– Da, la New York.

– Atunci poate că ar trebui să te gândești să te întorci în America, cât de repede cu putință, mai ales având în vedere ce se petrece în Europa.

Cecily nu a spus nimic. Șocul o tulburase și nu putea gândi deloc, darămite să-și facă planuri de viitor.

– Te las, draga mea, dar, cum ziceam, te sfătuiesc să-i mărturisești nașei tale. În fond, cât ești aici, ea este *in loco parentis*. Și, vorba ceea, în câteva săptămâni tot află. Uite cartea mea de vizită. Sună-mă te rog dacă ai nevoie de ajutor, medical sau personal.

A pus-o pe noptiera de lângă ea.

– Mulțumesc. Cât vă datorez pentru… consultație?

– E din partea casei. Firește, dacă hotărăști să rămâi aici, te voi îngriji cu plăcere în timpul sarcinii. O zi bună, draga mea!

Cecily s-a uitat după el până a ieșit din cameră. S-a uitat lung la peretele din față, pe care vedea un tablou crunt cu un războinic masai înălțându-se lângă stârvul unui leu, cu sulița înfiptă în animal.

Îi înghețaseră mâinile, în ciuda căldurii din cameră. A dat cearșaful la o parte, a ridicat cămașa de noapte și a pus ușor mâna pe burtă. Ce ar fi trebuit să simtă? Habar n-avea. Poate s-o întrebe pe Mamie.

„Nu! Nu, nu…“

– O, Doamne! A clătinat din cap, făcându-se ghem cu spatele la ușă, ferindu-se, parcă, de alte vești proaste care-ar fi putut pătrunde pe ea. Ce-am făcut?

A mai bătut cineva la ușă și Cecily, cu privirea încețoșată de lacrimi, a rămas mută.

– Cecily, sunt Kiki. Pot să intru?

– Nu, a șoptit în sine Cecily, scuturând din cap, în timp ce auzea ușa deschizându-se și închizându-se încet.

– O, draga mea, bietul meu îngeraș… Ce s-a întâmplat?

– Te rog, Kiki, te implor, lasă-mă în pace.

– Ce ți-a spus doctorul Boyle? Ai vreo boală mortală? Tocmai l-am văzut pe hol când veneam la micul dejun. Mă duc să-l întreb chiar eu.

– Nu! Cecily s-a ridicat în șezut, ștergându-se la ochi. Te rog, Kiki, nu-i nevoie. Nu sufăr de – Cecily a înghițit în sec – nici o boală mortală sau care-mi pune viața în pericol.

– Bine. Kiki a mai făcut un pas spre ea. Deci nu ai malarie?

– Nu.

– Nici holeră?

– Nu.

– Nici cancer?

– Nu, Kiki. Jur, doctorul Boyle a confirmat că nu sunt bolnavă. Te rog să nu-ți faci griji, nu pățesc nimic.

– Cum să nu-mi fac griji, scumpa mea, ești fina mea iubită și sunt răspunzătoare pentru tine cât te afli aici. Nu prea m-am ocupat de tine în ultimul timp, așa-i?

Cecily, care încă ținea ochii bine închiși, o auzea pe Kiki răsuflând deasupra ei, iar parfumul ei i-a făcut pe loc greață.

– Așa deci, ce ți-a spus doctorul Boyle de te-a supărat așa tare?

Încă o dată, Cecily a scuturat din cap și nu a suflat o vorbă, lucru care a generat liniște din partea nașei.

– Așadar, ai amețeli și grețuri, a spus Kiki după o vreme. Și te simți extenuată mereu, da?

– Zău, Kiki, mă simt mult mai bine…

Kiki a pus blajin mâna pe brațul lui Cecily, care a simțit-o cum se așeza pe pat în spatele ei.

– Ți-a zis că ești însărcinată, nu?

Cecily a strâns din ochi și mai tare, ca să nu-i curgă lacrimile potop. Poate dacă nu zicea nimic, Kiki pleca și o lăsa în pace.

– Scumpa mea, pesemne că ești în stare de șoc, dar știi ce? Am trecut și eu prin asta. O fi înspăimântător, dar o să găsim o soluție împreună. Auzi ce spun? Cecily?

Simțea cum o zgâlțâia Kiki ușor și, amărâtă, a izbutit să încuviințeze.

– Bun, haide să plecăm de-aici. Aleeki este la mașină. Tarquin a fost chemat la Nairobi aseară, după cumplita veste despre Hitler și trebuie să rămână acolo ca să se ocupe de chestii militărești. Noi două ne întoarcem împreună la Mundui. Bine?

Cecily a ridicat din umeri, ca un copil răsfățat, când numai asta nu era. O auzea pe Kiki umblând prin cameră.

– Haide, draga mea, ți-am pregătit hainele. Îmbracă-te ca să mergem acasă.

– Mi-e foarte rușine, Kiki, a gemut ea. Dacă le-a spus doctorul Boyle tuturor? Poate toată lumea care contează știe deja.

– Îți jur că doctorul Boyle este discreția întruchipată. Nu a povestit nimănui lucrurile pe care le știa despre mine. Haide! Hopa sus, îmbracă-te.

Bunul-simț și-a spus cuvântul și, cu ajutorul lui Kiki, Cecily și-a pus bluza și fusta, și-a strâns lucrurile și, în timp ce Kiki vorbea cu Ali, Aleeki a venit la ușă și a condus-o la Bugatti. Cecily s-a scurs pe banchetă în jos, în caz că venea cineva să se uite pe geam.

– Suntem gata, hai să mergem, a spus Kiki, urcând în față cu Aleeki.

Cecily a tot ațipit în drum spre Mundui, anesteziată de șoc precum de un drog care-i atenua simțurile. Când au sosit, Aleeki a lăsat-o pe mâna Murathei, care a ajutat-o să urce scările și să se bage în pat.

După ce a tras storurile, Muratha a plecat. Cecily a închis ochii și a adormit.

Capitolul 26

Cecily a tresărit din somn și, preț de câteva clipe binecuvântate, nu și-a amintit ce aflase cu o zi în urmă. Apoi, când și-a dat seama, s-a dat jos din pat, s-a dus la fereastră și a deschis un oblon, lăsând să pătrundă lumina blândă pe care deja o recunoștea ca fiind soarele amiezii, ce încălzea peluza tunsă impecabil între acacia. A întors spatele peisajului și s-a așezat pe marginea patului.

– Ce naiba mă fac? a șoptit ea, instinctiv, ducându-și încă o dată mâinile la pântec.

Oare era posibil ca o singură împreunare cu Julius să fi creat o nouă viață în ea? Poate că doctorul se înșelase, nu vedea înăuntrul ei, nu putea dovedi că era însărcinată, și-a spus Cecily dintr-odată. Poate chiar avea o formă de malarie (mult mai preferabil, în acel moment) sau toxiinfecție alimentară, sau *orice* în afară de ceea ce spusese el.

Numai că, din câte vorbise cu Mamie, Cecily își dădea seama că avea fiecare simptom posibil. Observase în ultima săptămână că i se umflaseră sânii și că o cam gâdilau, că i se îngroșase talia, motiv pentru care nu se simțise confortabil în rochia de seara trecută, apoi că nu mai avusese ciclu de când plecase de la New York și mai era și greața…

A bătut cineva la ușă.

– *Bwana*? Trezit?

Ochii luminoși ai Murathei au apărut pe după ușă.

– Da, intră.

– Eu îmbrac la tine, pe urmă tu jos la ceai cu stăpâna, da?

– Mă îmbrac singură, mulțumesc. Cobor într-un sfert de oră, așa să-i spui lui Kiki.

Cecily era paranoică acum că oricine putea vedea burta crescându-i.

Kiki o aștepta în salon, un spațiu impunător, cu podele de lemn lustruite, plin cu obiecte de artă și fotolii comode așezate în fața unui șemineu al cărui scop Cecily nu-l putea pricepe.

– Intră, scumpa mea, și închide ușa după tine, a spus Kiki din fotoliul ei. Sunt sigură că putem bea singure ceaiul, nu? Bănuiesc că preferi să vorbim între patru ochi.

– Da, mulțumesc, a răspuns Cecily, uitându-se la suportul etajat din argint, încărcat cu sendvișuri delicate, brioșe și prăjituri, fiindcă i se făcea greață numai la vederea lor.

– Am cerut ceai de ghimbir pentru tine. Face bine la grețurile matinale. Șezi. Kiki a arătat spre scaunul din fața ei, înainte să toarne un lichid portocaliu pal într-o ceașcă de porțelan. Încearcă-l, mie mi-a salvat viața când eram gravidă.

Oricât de nefericită și de stânjenită era, Cecily era curioasă să afle ce avea Kiki de spus despre acel moment din viața ei. Știa că nașa ei avea copii cam de-o vârstă cu ea și totuși Kiki nu vorbise niciodată despre ei. A sorbit timid din ceaiul care a fript-o pe gât, dar îi plăcea gustul.

– Așa, draga mea, hai să vedem ce-i mai bine de făcut în cazul tău. Kiki a lăsat ceașca și și-a aprins o țigară. Să îndrăznesc să întreb cine este tatăl? Poate fostul logodnic?

– Nu, el… Cecily a înghițit în sec. Am…

– Ascultă-mă, Cecily, și ascultă-mă bine. Mi s-au întâmplat multe în viața asta și orice mi-ai spune, nu numai că va rămâne strict între noi, nici măcar nu mă va șoca. Am văzut mai multe decât vor vedea vreodată cei din Manhattan. Și încă câte! Înțelegi?

– Da.

– Așadar, cine e tatăl?

– Îl cheamă Julius Woodhead. Este nepotul lui Audrey, Lady Woodhead, prietena mamei.

– Ei bine, o cunosc de-o veșnicie pe Audrey. Ar fi făcut pe dracu-n patru să capete o coroană, a spus, cam vehement, Kiki. Sigur, mă ura pentru că… mă rog, îți spun altă dată povestea aia. Și l-ai cunoscut pe acest Julius cât ai stat în Anglia, la Audrey?

– Da, a… mă rog, am crezut că era îndrăgostit de mine. Eu eram până peste cap. Mi-a spus că aveam să ne logodim și…

– Și te-a sedus?

– Da. Te rog, Kiki, nu-mi spune că n-ar fi trebuit să-l cred, că am fost nătângă… Acum știu toate astea, dar atunci era foarte afectuos și, poate din pricina fostului logodnic care a rupt relația cu mine pentru altă femeie, eram…

– Vulnerabilă, a încheiat Kiki în locul ei. Cecily, am trecut cu toții prin asta. Englezii ăștia, atât de fermecători și de amuzanți, izbutesc să ne

ademenească în pat dintr-o singură șoaptă rostită cu accentul ăla minunat... Kiki a oftat. Mă simt responsabilă în multe feluri. Dacă aș fi fost cu tine la Woodhead Hall, aș fi observat semnele și aș fi avut grijă să nu se întâmple. Dar, oricum, s-a întâmplat. Acum, că știu faptele, care sunt foarte similare cu... situația în care m-am aflat eu, putem găsi o soluție ca tu să-ți vezi de viață mai departe. Presupun că nu există șanse ca Julius să fie alături de tine?

– Ha! a chicotit Cecily, cu amărăciune. Am descoperit chiar înainte să plec că era logodit cu alta.

– Scumpo, trebuie să treci singură prin asta, dar cel puțin mă ai pe mine, iar eu știu ce-i de făcut, ca să zic așa. Cu un zâmbet mânzesc, Kiki s-a ridicat. Cred că avem nevoie de ceva mai tare decât ceaiul. Kiki s-a dus la bufetul din colț și și-a turnat o cantitate impresionantă de burbon din decantor. Bănuiesc că nu vrei.

– Nu, mulțumesc.

– Presupun că mama ta nu știe nimic despre relația asta cu Julius.

– O, nu, nimic! Dacă ar fi fost adevărată, ar fi fost în al nouălea cer. Julius urmează să moștenească titlul și proprietatea Woodhead Hall de la unchiul lui.

– Ce i-ar mai fi plăcut! a hohotit Kiki, dând băutura pe gât. Sigur, ai putea să-i scrii și să-i spui în ce situație te afli. Mai mult, i-aș putea scrie eu lui Audrey ca s-o anunț.

– Nu! Te rog, mai bine mor decât să mă ploconesc în fața lui. Și apoi, nu se poate dovedi cine este tatăl unui copil, nu?

– Nu, altfel jumătate dintre căsătoriile din lumea asta s-ar fi sfârșit cu divorț.

Kiki a râs răgușit în timp ce își umplea iar paharul și se așeza.

– Firește că ai dreptate, ar nega, iar tu te-ai simți ca o neroadă. Ceea ce nu ești, aș putea spune. Cecily, draga mea, hai să-ți mărturisesc ceva, ca să te simți mai bine. A fost odată ca niciodată o fată de vârsta ta, care a cunoscut un prinț, unul adevărat, și încă unul din Anglia, al patrulea în ordinea succesiunii la tron. S-a îndrăgostit lulea de el, dar, din păcate, s-a trezit în aceeași situație ca și tine. Credea că el îi va sta alături, că va avea grijă de ea și că o va ajuta, că poate se vor căsători, iar ea va deveni prințesă. Așa că l-a sunat și i-a spus că trebuia să vorbească, fiindcă era gravidă cu copilul lui. El i-a spus că o va ajuta, dar că nu vor mai vorbi nicicând la

telefon. Nici una, nici două, un mare comis, adică un servitor regal, apropo, a apărut la ea acasă. Fetei i s-a recomandat să meargă la o clinică din Elveția și să rămână acolo până năștea. Ea s-a supus. Imediat după aceea, înainte să apuce să-și țină copilul în brațe, aceasta i-a fost luat. Și nu l-a mai văzut în veci.

Cecily vedea cum îi dăduseră lacrimile lui Kiki, în timp ce lua o duș că.

– Cred că știm amândouă cine era fata, nu-i așa, scumpo?

Cecily a încuviințat.

– Când spun că știu prin ce treci, crede-mă că știu. Partea bună este că în afară de tine, de mine și de doctorul Boyle, nu mai știe nimeni pe lumea asta. Iar dacă suntem deștepte, așa va rămâne. Nu trebuie să afle nimeni.

– Dar cum, Kiki? Unde să mă duc?

– În Elveția, ca și mine. Indiferent cum decurg ostilitățile în Europa, Elveția este neutră, așa că acolo ești în perfectă siguranță. Îi scriem mamei tale și îi spunem că mai rămâi o vreme în Kenya, iar aici toată lumea va crede că te-ai întors în America. Înțelegi? Este perfect!

Kiki bătea din palme, evident încântată de iscusința ei.

– Și după ce nasc?

– Păi, îl dai spre adopție. Clinica va găsi o familie cumsecade – probabil americană –, care îi va oferi copilului un cămin și o nouă viață, ca, pe urmă, tu să-ți vezi de a ta. Asta vrei, nu-i așa?

– A… așa cred, Kiki. Nu știu. Încă sunt în stare de șoc.

– Știu, draga mea, dar este foarte important să facem planuri cât de curând cu putință. Nu vrem să apară zvonuri care să ajungă până în Manhattan, da?

– Nu, evident.

– Nu văd alternativa. Tu?

– Nu. Cecily a clătinat din cap, cuprinsă încă o dată de disperare. Nu văd.

– Și, bineînțeles, vin cu tine la clinică, te ajut să te acomodezi. O să-mi facă bine aerul curat de munte. Dar va trebui să plecăm curând. Granițele se schimbă în mod regulat în toată Europa și nu vrem ca domnul Hitler să ne pună bețe-n roate, nu?

– Ești sigură că Elveția este la adăpost? Este al naibii de aproape de Germania.

– O, da, draga mea, este la adăpost, pentru că deține în bănci cea mai mare parte din averile vecinului celui mai apropiat, iar naziștii nu sunt dispuși să riște, a murmurat Kiki. Ar trebui s-o sun pe mama ta ca să-i spun

că mai rămâi aici o vreme? M-a sunat mai devreme, când dormeai. Ea și tatăl tău au aflat vestea și sunt desigur îngrijorați din cauza situației din Europa. Vorbeau să-ți rezerve numaidecât un bilet de avion spre casă, așa că trebuie să-i împiedicăm.

– Dar ce le spun?

Cecily își mușca buza, disperată la gândul de a fi departe de ei atâta timp.

„Tocmai când am mai mare nevoie de familie…“

– Mă gândesc eu la ceva, draga mea, nici o grijă, a spus Kiki. Mă pricep la asta.

Cecily și-a privit nașa, spunându-și că, deși Kiki era extrem de bună cu ea, părea întru câtva că pentru ea era un joc.

– Mai stai câteva zile. Trebuie să… mă rog, să mă gândesc puțin, a spus Cecily.

– Bine, draga mea, dar să știi că de data asta timpul nu este de partea ta. Ce altă opțiune ai? Dacă nu găsești un bărbat care să te ia de nevastă mâine, a chicotit Kiki disprețuitoare.

– Ei bine, mulțumesc că ești gata să mă ajuți. Este foarte frumos din partea ta, dar cum ziceam, am nevoie de puțin timp ca să mă gândesc la toate. Cecily s-a ridicat. Mă duc la plimbare, dacă se poate.

– Firește. Știu că este covârșitor, dar îi vei da de capăt. Crede-mă, ești mai puternică decât te crezi.

– Așa sper. Ne vedem mai târziu.

Cecily a ieșit din salon și s-a îndreptat spre ușă.

– Pălăria, *memsahib*! Aleeki a venit în fugă cu ea. Prea cald afară pentru dumneata.

Numai o fracțiune de secundă a coborât privirea la burta ei în timp ce vorbea, iar Cecily și-a dat seama că știa.

– Mulțumesc, Aleeki.

A dat din cap către el și a traversat peluzele până la banca ei preferată de la malul lacului, unde a încercat să rumege tot ce se petrecuse în ultimele ore.

Firește că nu putea, așa că a rămas pe loc, privind hipopotamii care se ridicau agale de la plajă ca să lunece în apă, pentru baia de la apus. Faptul că făceau același lucru zi de zi, atât de tacticos, era hipnotic și calma starea de agitație a lui Cecily. Nu și-ar fi imaginat vreodată că și-ar fi putut dori să

fie hipopotam – cel mai urât dintre animalele lăsate de Dumnezeu pe acest pământ – și totuși, ăsta era adevărul.

În cele din urmă, a încetat să mai chibzuiască și s-a întors în casă. La etaj, Muratha îi pregătea baia și s-a întins în cadă, întrebându-se dacă ghemotocul din burta ei era real sau imaginar.

– Madam întreabă dacă luați cina cu ea jos, a întrebat Muratha care apăruse în camera ei.

– Nu în seara asta, nu. Te rog să-i ceri scuze din partea mea, dar o să mănânc aici în schimb, a spus Cecily ferm, vinovată că o evita pe Kiki, care-i arătase doar bunătate, incapabilă să înfrunte maniera jovială cu care trata aceasta situația.

Precum Hitler care anexa Cehoslovacia, și ea fusese anexată unei mici creaturi, iar situația era gravă, într-adevăr foarte gravă.

După ce a izbutit să termine supa pe care i-o adusese Muratha, Cecily s-a trezit luând biblia pe care i-o dăduse mama ei la plecare.

Niciodată nu pusese la îndoială credința în care fusese crescută, până acum nu presupunea decât un drum la biserică în cele mai bune haine. Dar, în vreme ce răsfoia paginile, începea să aibă dubii.

Creștinii se debarasau de copii ca de un inconvenient minor? Cecily se gândea la sora ei, Mamie, genul declarat nematern, care, după câte se părea, se acomodase cu maternitatea precum rața în apă.

– Cum o să mă simt după ce te-am dus în burtă încă șapte luni de-acum înainte? a șoptit Cecily privindu-și abdomenul. Adică Maria a rămas însărcinată prin voia Domnului înainte să se cunune cu Iosif… Măi să fie! Asta înseamnă că întreg Noul Testament vorbește despre o femeie care i-a fost necredincioasă viitorului soț!

Această idee răvășitoare a făcut-o să se întindă pe perne, dorindu-și să fi fost mai atentă la predicile preotului de la biserica locală.

Mai târziu, după ce a stins în sfârșit lumina și s-a pregătit, nădăjduia, să stăvilească pentru câteva ore șirul gândurilor obositoare, a fost conștientă că nu avea răspunsuri și, în același timp, că trebuia să găsească soluție corectă.

Chiar dacă dormise, Cecily s-a trezit mai obosită decât se culcase. Cuprinsă de greață, a fugit la baie și a vomitat doar bilă în closet.

– *Bwana* iar bolnavă?

Muratha a dus-o pe Cecily în pat și a ajutat-o să se urce. Cecily a observat iar privirea spre burta ei și, după ce a plecat Muratha, s-a întors pe o parte și a gemut. Era limpede că tot personalul avea cunoștință de starea ei.

„Kiki are dreptate, trebuie să fac cum zice ea înainte să afle toată lumea aici“, și-a spus.

Cu greu, Cecily s-a îmbrăcat și a coborât la micul dejun. A primit ceai de ghimbir în loc de cafea și a făcut tot posibilul să ciugulească, nefericită cum era, din mâncarea copioasă întinsă pe masă.

– Bună dimineața, draga mea. Cum ai dormit?

– Bine, mulțumesc. Cecily s-a mirat s-o vadă pe Kiki trează așa devreme, îmbrăcată într-un capot purpuriu.

– Bun. Mă duc să înot, e prea cald să dorm, a spus, mergând spre lac. Ar trebui să vii și tu, mâlul din apă face miracole la ten.

Dornică să facă orice altceva, Cecily a urmat-o pe nașa ei până la malul lacului și s-a uitat cum și-a scos halatul și a rămas într-un costum de baie în dungi. Pentru o femeie în vârstă care născuse, Kiki arăta fabulos. Cecily s-a așezat pe bancă, sperând să-și păstreze și ea silueta după travaliul nașterii.

Kiki s-a bălăcit puțin, a luat prosopul de la Aleeki și a ieșit din apă.

– Rămân aici cu Cecily să mă usuc la soare, i-a spus lui Aleeki, care a încuviințat, i-a dat portțigaretul și le-a lăsat singure.

– Te-ai mai gândit? a întrebat-o Kiki, trăgând din țigară, iar lui Cecily i s-a făcut greață de la fum.

– Doar că ai dreptate. Nu găsesc alternativă, cu toate că nu suport gândul de a-mi da copilul spre adopție. Va trebui să trăiesc o minciună toată viața de dragul celorlalți.

– Știu, draga mea. Dar nu uita că o faci și pentru copil. Ca mamă necăsătorită, și tu, și copilul ați fi niște proscriși. Bașca rușinea pe care ar suporta-o familia ta. Vei avea alți copii, îți promit. Când vei găsi bărbatul potrivit, ăsta va rămâne un simplu vis oribil de care poți uita. Așa, eu am nevoie de o cafea după efort. Vii cu mine?

– Mai stau puțin aici, mulțumesc.

Kiki și-a pus capotul și s-a întors spre casă. Cecily s-a ridicat și s-a plimbat pe malul lacului până nu a mai zărit Mundui House. Privind valurile care dezmierdau țărmul, era tentată cumva să ia o sticla de burbon de la Kiki și s-o dea pe gât, după care să intre în apa ca oglinda și să nu se

mai oprească până când se termina pe veci cu harababura în care-și transformase viața.

– Of, mamă, de-aș putea vorbi cu tine. Dar nu pot, nu pot.

Cecily și-a luat capul în mâini și i se zguduiau umerii în timp ce luneca în josul trunchiului de salcâm dinapoia ei. Plângea necontrolat, așa că nu a băgat de seamă pașii ce se apropiau, până nu au ajuns lângă ea.

– Cecily, draga mea! Nașa ta zicea că ești la lac. Ce naiba s-a întâmplat?

Katherine stătea lângă ea, cu o expresie îngrijorată în ochii ei buni.

– Ah, nimic, nimic. Cecily și-a șters lacrimile dur. Ce faci aici?

– Când a trecut ieri pe la clubul Muthaiga, Bill a aflat de la doctorul Boyle că nu te simți bine. Mi-a spus dimineață și m-am îngrijorat așa de tare, că am insistat să mă aducă să te văd.

– A venit și Bill? Cecily era îngrozită cât de repede se dusese vestea indispoziției ei în toată comunitatea. O, ce drăguț din partea voastră, dar zău că n-am nimic.

– Cecily. Katherine s-a ghemuit lângă ea și i-a luat mâinile într-ale sale. Numai că „n-ai nimic“ nu pari. Ce naiba s-a întâmplat? Și te rog nu minți. După un drum de două ore și jumătate, merit măcar adevărul.

Îi veneau sute de alte răspunsuri în minte, dar Cecily era prea extenuată și înspăimântată ca să mai mintă.

– Sunt însărcinată! Asta s-a întâmplat, Katherine! Doctorul Boyle zice că o să nasc în șapte luni. Na!

Cecily s-a ridicat și a luat-o la sănătoasa pe marginea lacului, disperată să se îndepărteze cât mai mult de casă și de Katherine. De ce n-ar fi scris și în ziare? s-a întrebat cu amărăciune. Probabil s-ar vinde mai multe exemplare decât cele cu invazia lui Hitler în Cehoslovacia.

– O, Cecily, stai!

Katherine a fugit s-o prindă din urmă, dar ea nu s-a oprit.

– Nu! Nu o să mă supăr dacă nu mai vrei să mă vezi sau să vorbești cu mine vreodată! Sunt de ocară! Și se pare că toată lumea a aflat aici!

– Te rog, nu vrei să te liniștești puțin? Nu știe nimeni nimic. Și bineînțeles că mai vreau să vorbesc cu tine. Cecily, stai pe loc să putem vorbi, te rog.

– Nu avem ce discuta. Plângea în hohote. Kiki îmi aranjează să mă duc la o clinică din Elveția, unde să stau până nasc, pe urmă dau copilul spre

adopție și pe urmă îmi văd de viață ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Înțelegi? S-a hotărât totul!

– Cecily, știu că ești supărată, dar...

Cecily ajunsese la capătul terenului, unde lacul se curba și frunzișul devenea impenetrabil. S-a întors spre Katherine și a scuturat din cap.

– Te rog, vreau să fiu singură, bine?

– Din ce văd, este ultimul lucru de care ai nevoie. Putem să ne așezăm și să vorbim despre asta cu calm?

– După cum spuneam, nu este nimic de discutat, nimic!

– Cecily, te porți ca un copil isteric și capricios, nu ca o viitoare mamă. Dacă nu te liniștești, o să mă văd nevoită să te plesnesc ca să-ți revii.

Cecily gâfâia foarte tare, amețise și se simțea slăbită. S-a clătinat puțin și Katherine a prins-o.

– Dumnezeule mare, în ce stare ești! Haide, ține-te de mine și mergem în casă și în pat.

– Nu vreau în casă și nu vreau nicăieri, Katherine! Vreau doar să mor!

– Înțeleg că ești într-o încurcătură, draga mea, dar întotdeauna există soluții, a răspuns Katherine calm, luând-o de mijloc și plecând efectiv cu ea spre casă pe malul lacului.

– Ba nu există! Nu pot păstra copilul nici dacă vreau, nu? Poate că vreau, dar, o! Cred că o să...

Katherine a simțit toată greutatea corpului prăbușindu-se în brațele ei. Se pregătea să strige după ajutor când l-a zărit pe Bill în față, la câțiva metri de ele.

– Bill, slavă Domnului! Cecily a leșinat! a exclamat, timp în care Bill dădea fuga spre ea și a luat-o pe Cecily în brațele lui puternice. Ce cauți aici?

– Am venit după tine până la lac, nu o mai suportam pe femeia aia, gâfâia el, în timp ce pătrundeau în grădinile casei. Ia-o înainte și adu niște apă. Și-a pierdut cunoștința.

– Așa fac, a răspuns Katherine, iar Bill a așezat-o pe Cecily ușor pe banca de la umbra unui salcâm.

– Înainte să pleci, să înțeleg că Cecily este... însărcinată? Am auzit sfârșitul conversației când veneam după voi.

– Atunci jură să nu sufli o vorbă, a spus Katherine feroce. Reputația lui Cecily se bazează pe discreția ta.

Bill s-a uitat după Katherine care a fugit spre casă, după care a privit-o pe tânăra întinsă pe bancă. Și-a scos pălăria și a început să-i facă vânt cu ea.

– Te simți mai bine? a întrebat Katherine, în vreme ce Cecily zăcea în camera ei, jumătate de oră mai târziu.

– Da, mult mai bine. Îmi pare tare rău că am fost așa grosolană și nerecunoscătoare, când tu ai făcut efortul de a veni cu Bill până aici ca să mă vezi.

– Ei, nu-ți face griji, Cecily. E firesc în condițiile astea. Oamenii sunt ciudați la șoc.

– Mi-am dat drumul la gură și nu meritai. Katherine, iartă-mă, te rog.

– Jur că te iert.

– Și, serios, o să fie bine. Kiki are dreptate, va trebui să înfrunt problema – în fond, numai eu sunt de vină, proasta de mine, a spus Cecily, sorbind din ceaiul de ghimbir.

– Prin urmare, vinovatul nu a... profitat de tine?

– Nu, deși cumva aș vrea s-o fi făcut, fiindcă atunci nu m-aș mai simți atât de vinovată.

– Te rog să nu spui așa ceva, s-a cutremurat Katherine. Tata a avut grijă de multe tinere care, la doisprezece-treisprezece ani, au fost luate cu forța de așa-zișii lor bărbați. Mai rău de-atâta nu se poate.

– Ai dreptate, sigur că da, a confirmat Cecily. Nu o să-mi mai plâng de milă și o să fac ce trebuie. Cu toate că mă îngrozește gândul de a-mi da copilul.

– Deocamdată nu pot decât să-ți cer să nu te gândești la asta, a sfătuit-o Katherine. Important este să ai grijă de tine și de copil. Așa, știu că Bill abia așteaptă să scape, n-o prea suportă pe nașa ta.

– Da, sigur, te rog spune-i că-i mulțumesc din suflet că te-a adus la mine.

– A zis că vrea să vină să-și ia rămas-bun, așa că-i mulțumești tu. Bun. Katherine s-a ridicat de pe marginea patului. Te rog, Cecily, promite-mi că vii să ne vedem înainte să pleci în Elveția.

– Sigur că da. Crezi... că fac bine?

– Nu, nu pot spune că e „bine“, dar practic, până când lumea asta nu scapă de stigma ridicolă din jurul mamelor necăsătorite, fără nici o vină sau responsabilitate din partea taților, chiar nu văd ce alternativă ai. Îmi pare tare rău. Ținem legătura, da?

Katherine i-a strâns mâna.

– Da, salutări lui Bobby.

Katherine a plecat și Cecily s-a gândit că era singura persoană care i-ar fi lipsit după plecare. Câteva minute mai târziu a bătut altcineva la ușă.

– Intră.

S-a ivit Bill, care și-a scos pălăria când a intrat și a rămas stângaci la ușă.

– Bună, Bill, ia loc te rog, a indicat Cecily spre scaunul de lângă pat.

Bill a ignorat-o, s-a dus la capul patului și s-a uitat la ea.

– Mă bucur că ai mai prins culoare în obraji.

– Da, mulțumesc că m-ai salvat. A doua oară.

– Azi a fost doar o coincidență fericită. Sau nu, depinde cum o vezi.

Bill a început să se fâțâie.

– Bill, s-a întâmplat ceva?

– Absolut nimic. De fapt, Cecily, voiam să te întreb ceva.

– Păi, spune. Fac orice să te răsplătesc pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o de când am venit în Kenya.

– Ei bine, chestia e că... Bill se juca cu niște monede în buzunar. Se pare că m-am cam atașat de tine de când ai venit.

– Zău?

Cecily aștepta insulta care urma complimentului, ca de obicei.

– Da, zău. Așa că mă întrebam dacă, mă rog, ai vrea, mă rog, să te măriți cu mine?

– Ăăă... Cecily a ridicat ochii la el uluită. Te rog, Bill, nu-ți râde de mine. Mi-am pierdut simțul umorului. Ce vrei să-mi spui, de fapt?

– Exact asta. Adică a venit timpul să mă însor, ca să aibă cine se ocupa de gospodărie ca să zic așa, iar noi doi ne înțelegem destul de bine, nu?

– Ăăă... da, așa zic.

– Și am aflat de mica ta... problemă când vă căutam pe malul lacului. Și, în timp ce te vedeam întinsă pe bancă, fără cunoștință, m-am gândit că poate ajungem la o înțelegere benefică amândurora. Dacă înțelegi la ce mă refer.

Cecily îl privea complet șocată. Faptul că-i spunea că știa de sarcina ei și tot îi cerea mâna era peste puterile ei de înțelegere. Pe lângă toate astea, era vorba de Bill, eternul burlac.

– Știu că sunt cu câțiva ani mai în vârstă ca tine – fac treizeci și opt toamna asta –, iar casa mea este, mă rog, puțin spus rudimentară. Dacă ai

accepta, ți-aș face una ca lumea pentru tine și copil. Sigur, ar fi copilul *nostru*. Cel puțin asta trebuie să știe lumea.

– Ah! Înțeleg. Cred.

– Putem oricând să facem alții dacă vrem. Este cât se poate de normal, nu?

– Da, dar...

– Sunt sigur că ai multe „daruri“ și, fără îndoială, nu este cererea în căsătorie la care se aștepta o tânără ca tine, care visează cu ochii deschiși la viitorul ei. Dar... a suspinat Bill, suntem în situația asta, iar mie mi-ai lipsi dacă ar fi să fugi în Elveția și pe urmă în America. Nu-i o declarație de dragoste, dar de multă vreme nu am ajuns nici măcar în punctul ăsta. Cu toții avem răni din trecut și ar trebui să facem această... învoială cu ochii larg deschiși. Asta dacă ești de acord. Acuma te las să te gândești, dar în cazul în care crezi că este o posibilă soluție la dilema ta, atunci îți sugerez să anunțăm logodna cât de curând posibil, ca să înceteze bârfele și să-ți salvăm reputația. Mai trec mâine să te văd, iar până atunci sper să ai timp să cântărești propunerea mea. Deocamdată – Bill s-a dus lângă pat, i-a luat mâna și i-a sărutat-o –, îți spun la revedere.

Și, cu asta, Bill s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din dormitor.

Cecily nu a spus nimănui ce vorbise cu Bill, știa deja cât de intempestivă era Kiki. Dădea petreceri dintr-un impuls de moment, lua decizii fără să stea pe gânduri, iar Cecily avea nevoie de timp să chibzuiască de una singură. Orice ar fi hotărât, decizia avea să-i schimbe irevocabil cursul vieții, dar cel puțin acum avea de ales, ceea ce era mult mai bine și, în același timp, mult mai complicat.

Când a auzit la ușă pașii lui Kiki care se ducea la „siesta“, cum o numea, Cecily a coborât să stea pe bancă, la lac, cu hipopotamii ei.

– Aș putea trăi aici toată viața? i-a întrebat, uitându-se la apa calmă. În fond, este foarte frumos. Mai mult, aș putea trăi cu Bill? a suspinat.

S-a dus cu mintea la cocioaba de tablă și a încercat să se vadă acolo. Cel puțin îi promisese să-i construiască o nouă casă și i-ar fi plăcut să creeze o grădină minunată ca aceea în care se afla. Gândul de a avea casa ei o tenta nevoie mare. Iar Katherine și Bobby i-ar fi fost vecini.

Părinții ei ar fi fost încântați să afle că s-a măritat cu un englez dintr-un mediu bun – fratele lui Bill, maiorul, era în fond prietenul lui Audrey. Dar

cel mai important era că nu trebuia să-și dea copilul, pentru că Bill îi spusese că l-ar crește ca pe propriul copil. Da, sigur s-ar fi bârfit din pricina nunții grabnice și în consecință a nașterii premature a copilului lor, însă nu s-ar fi comparat cu renunțarea la copilul pe care l-ar fi dat spre adopție.

– Și Bill? i-a întrebat pe hipopotami. A spus clar că este o căsătorie de conveniență.

Pe de altă parte, nu toate căsătoriile erau într-un fel „de conveniență"? Un simplu contract?

„Și apoi, Cecily, ai zis că ai terminat-o cu dragostea și că nu te vei mai încrede în bărbați", și-a spus hotărât. „Așa că încetează o dată pentru totdeauna să mai tânjești după ea".

Ar fi vrut să-l întrebe dacă își dorea consumarea căsătoriei, ca să devină cu adevărat soț și soție, dar evident că nu se punea problema. Cecily a strâns din ochi și și-a imaginat cum ar fi fost s-o sărute. Nu o speria așa tare gândul. Urât nu era, chiar dacă avea cu cincisprezece ani mai mult ca ea.

Ori se putea duce în Elveția, să nască și pe urmă să se întoarcă în America, unde să-și reia viața. Adevărul era că știa că n-ar mai fi putut să-și privească părinții în ochi dacă ar fi păstrat secretul până la sfârșitul vieții.

Cecily s-a ridicat și s-a dus la marginea apei.

– Știți ce, hipopotamilor? Nu cred că am de ales, de fapt.

În seara aceea, Cecily stătea pe terasă cu Kiki, care bea martini, spre deosebire de ea, care bea ceai de ghimbir.

– Arăți mult mai bine, scumpo.

– Mă simt mai bine, a răspuns Cecily.

– Foarte bine, ești o curajoasă și îmi place curajul. Trebuie neapărat s-o sunăm pe mama ta și să-i spunem că nu te duci acasă. Pe urmă punem la cale plecarea în Elveția cât de repede posibil. Tarquin zice că războiul este inevitabil. Rămâne de văzut doar când devine oficial. Să nu-ți faci griji, scumpo, o să fii în siguranță în Elveția, este un loc extrem de frumos.

– De fapt, Kiki, nu mai este necesar să plec în Elveția.

– Și de ce, mă rog? Am căzut de acord că este singura soluție.

– Da, dar s-a mai ivit o oportunitate de când am vorbit ieri.

– Zău? Cum așa?

– Bill Forsyhte m-a cerut de soție.

Cecily s-a bucurat în sinea ei să observe privirea nedumerită a naşei.

– Vai, dar... Bill Fortsythe vrea să se căsătorească cu tine? a repetat Kiki precum un papagal.

– Da. Trebuie să-i dau răspunsul dimineaţă.

– Măi să fie! Kiki şi-a dat capul pe spate şi a râs. Surpriza-surprizelor ce eşti! De când durează relaţia?

– Ăăă...

Cecily şi-a dat seama dintr-odată că de-acuma trebuia să joace un rol şi să-şi mascheze adevărata natură a învoielii. Chiar dacă ştia adevărul despre sarcină, cel puţin încă se putea preface că ea şi Bill aveau sentimente unul pentru celălalt. Kiki era parte integrală din acea comunitate şi nu putea risca să bârfească după câteva cocktailuri.

– De când am fost la vânătoare cu el acum câteva săptămâni.

– Şi ce de nu mi-ai spus nimic, draga mea?

– Pentru că am crezut că Bill nu o să vrea să aibă de-a face cu mine după ce afla despre copil. Ce bărbat ar vrea, ştiind că... iubita lui este însărcinată cu copilul altuia?

– Unul cu totul deosebit, evident. Pesemne că Bill te iubeşte foarte mult dacă este pregătit să facă asta. Mi s-a părut tare ciudat ieri că a venit până aici să vadă ce faci. Bănuiesc că veţi spune lumii că este al vostru?

– Da.

– Şi Bill nu are nici o problemă cu asta?

Kiki se uita atent la ea.

– Nu. Altfel nu m-ar fi cerut de soţie.

– Aşa-i. În sfârşit, nu zic că sunt cea mai mare admiratoare a lui, nici el cel mai mare admirator al meu, dar îmi scot pălăria în faţa lui pentru atitudinea... degajată. Sper că îţi dai seama ce noroc ai, Cecily. Ai la picioare un adevărat cavaler, care a venit să te salveze.

– Ştiu. Zici că ar trebui să accept? I-am spus că voi discuta cu tine mai întâi.

– Cred că în locul tău aş primi fără ezitare. Serios, scumpo, sunt fericită pentru tine! Mai mult, asta înseamnă că rămâi cu mine în Kenya. S-o sun pe mama ta acum? O să fie în al nouălea cer că ţi-ai găsit un soţ englez, şi încă aristocrat. Mama lui Bill este o Onorabilă, să ştii.

– Ce-i aia?

– Înseamnă că a avut un titlu nobiliar înainte de căsătorie. Ce zici? Sunăm?

– Kiki, dacă nu te superi, aș prefera să discut mai întâi cu Bill și să-i spun că accept.

– Desigur, să sperăm că nu se răzgândește până atunci. Să curgă șampania!

O oră mai târziu, după ce a izbutit să scape prefăcându-se extenuată, Cecily a urcat și s-a oprit să se uite la fereastra de pe coridor, de unde se vedea apusul.

– Te salut, Africa! a șoptit. Se pare că mă voi statornici aici.

Capitolul 27

– Cum rămâne, Cecily?

Ea și Bill stăteau lângă lac. Era impresionată că făcuse efortul de a se îmbrăca elegant, cu o cămașă albă proaspăt călcată și cu pantaloni kaki imaculați, îl vedea cu totul atrăgător – și agitat.

– Te-ai gândit la propunerea mea?

– Da. Și… răspunsul este da. Îți accept generoasa propunere.

– Dumnezeule! Bine, atunci, a zâmbit el. Poate ar trebui să te sărut sau ceva? Sigur ne spionează careva de după perdele.

– Sigur că da, a consimțit Cecily.

Bill s-a aplecat și a sărutat-o timid pe buze. Spre uimirea ei, nu a deranjat-o defel. De fapt, și-ar fi dorit să nu se oprească.

– Mulțumesc, a spus sfioasă.

– Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, draga mea. Este un aranjament avantajos pentru amândoi și sunt sigur că ne va merge de minune.

– Salutare!

Amândoi s-au întors spre Kiki, care le făcea cu mâna de pe terasă, cu o sticlă de șampanie.

– Se cuvin felicitări?

– Așa zic, da, Kiki.

Bill și-a dat ochii peste cap și a făcut o grimasă la Cecily.

– Așadar… I-a oferit brațul și Cecily și-a strecurat mâna pe sub el. Începe circul.

*

– O să ce??

– Mă căsătoresc, mamă, a strigat Cecily în receptor. Pârâitul era mai enervant ca oricând și abia se auzeau. Mă căsătoresc.

– Vai! Te-am auzit bine? Te căsătorești? a repetat Dorothea.

– Da! a râs Cecily de absurditatea momentului. Da!

– Dar cu cine?

– Îți scriu detaliile, dar îl cheamă Bill și este englez! Familia lui o cunoaște foarte bine pe Audrey. L-am cunoscut pe fratele lui, care este maior, la cină la Woodhead Hall. Pârâitul devenise strident. Mă auzi, mamă?

Neprimind răspuns, Cecily a oftat și a închis. A decis că cel mai bine era să se ducă la Gilgil și să trimită o telegramă părinților cu detaliile. Mai devreme, când a deschis Kiki șampania, au discutat în trei ziua și locul în care urma să se țină nunta.

– Aici, de bună seamă. Și cât mai curând cu putință, nu credeți? insistase Kiki.

– Cum dorește Cecily, spusese Bill, privind-o întrebător.

Cecily era uluită de răbdarea de care dădea el dovadă cu Kiki. O trecuse dintr-odată un val de tandrețe că-l vedea încercând să-i înlesnească totul, în ciuda propriilor șovăieli în privința nașei ei.

– A-adevărul este că nu am avut timp să mă gândesc. Cum crezi tu că e mai bine.

– Sincer să fiu, nu cred că vrea vreunul din noi mare tămbălău, nu, Cecily?

– Nicidecum, Bill. Mie-mi convine ceva discret.

– Nu prea cred că valea cunoaște cuvântul „discret“, zâmbise Kiki. Aici ne place să sărbătorim, nu-i așa, Bill?

– Unora, da, răspunsese el înainte să se ridice. Eu trebuie să mă întorc la vitele mele. Vă las pe voi, fetele, să discutați detaliile ceremoniei, dar bine ar fi s-o facem înainte să vină ploile.

– Stai așa! protestase Kiki, uitându-se la mâna lui Cecily. Bill, de ce nu are Cecily inel de logodnă pe deget?

– A, da, desigur, încuviințase el. În ultimele zile am stat la clubul Muthaiga și nu am avut când să mă ocup de asta, dar o voi face negreșit.

Bill îi sărutase mâna lui Cecily, o salutase pe Kiki cu un gest al capului și plecase.

Nu-l văzuse deja de câteva zile, căci fusese ocupat cu vitele lui. Comunicaseră cu ajutorul telefonului, cu interferențe, și Cecily îi spusese pe scurt cum Kiki sugerase a treia vineri din aprilie, care întâmplător era ziua de naștere a fostului ei logodnic, o coincidență care i-a dat mare satisfacție lui Cecily. Astfel, aveau cu toții timp să organizeze ce trebuia organizat pentru nuntă. Nașa ei dorea cu disperare să țină recepția acasă, dar, în aceeași măsură, Cecily era perfect conștientă de sentimentele lui Bill față de Kiki.

A urcat să se aranjeze. Bill trebuia să vină la cină într-o oră. Cel puțin Kiki era în vizită la Tarquin în Nairobi în acea seară, așa că ea și viitorul ei soț puteau discuta pe față toată situația. Păcat că familia ei nu putea participa la nuntă, se gândea Cecily, uitându-se în șifonier și întrebându-se ce rochie mai putea încheia din pricina taliei care deja i se îngroșa, însă cel puțin se asigurase că vor avea un fotograf care să documenteze evenimentul.

Posibil s-o fi influențat entuziasmul contagios al nașei față de nuntă, dar până și Cecily simțea un fior de încântare la gândul că logodnicul ei venea la cină să discute planurile.

– Logodnicul meu.

A râs tare pe seama absurdității, însă orice noțiune romantică a relației s-a disipat în clipa în care a dat să tragă fermoarul rochiei albastre preferate și a nu a reușit.

„Să nu uiți, Cecily, este numai o învoială. Bill nu te iubește. Și apoi, cum să te iubească, când tu ești însărcinată cu altul?“

În cele din urmă, și-a pus o bluză de muselină crem și o fustă cu brâu elastic și a coborât. A intrat în bibliotecă să ia notițele făcute împreună cu Kiki.

– *Sahib* venit. Ceai de ghimbir, *memsahib*? a întrebat Aleeki.

– Beau apă în seara asta, mulțumesc, a răspuns, ieșind apoi pe terasă.

– Bună seara, Cecily. Îmi cer scuze dacă am întârziat.

– Nicidecum, a zâmbit Cecily când s-a apropiat Bill de ea.

– Și probabil put a vite. Am avut o problemă. Șase dintre ele au făcut boala somnului, așa că am stat trei zile să le consult pe celelalte.

– Înțeleg.

– Mă îndoiesc, probabil că nu vei înțelege niciodată, a oftat Bill, îndreptându-se spre masa aranjată pentru doi sub verandă, întinzându-se apoi spre șampanie, ca să-și toarne înainte s-o facă Aleeki. Animalele alea blestemate îmi conduc viața. Când vin ploile, vor coborî din munți și vrem să fie sănătoase tun pentru transhumanță. Cum ți-a fost săptămâna?

– Bună, mulțumesc. Am desigur câteva întrebări.

Cecily s-a așezat în fața lui.

– Sigur că da. Bill a luat o gură de șampanie. Și eu am câteva. A așezat un tub de carton pe masă și a desfăcut un sul de hârtie din el. Astea sunt planurile originale ale casei pe care intenționam s-o construiesc atunci când am venit în Kenya. Până acum nu au fost duse la îndeplinire, mi-a ajuns coliba. Aș vrea să arunci o privire ca să-mi spui dacă vrei să faci vreo schimbare. Pe urmă o să cer echipei să se apuce de construcție.

– Cum, aș fi încântată să le văd!

– O să stai acolo mai mult ca mine, așa că ar fi bine să ai un cuvânt de spus. Bill și-a mai turnat un pahar cu șampanie. Vai, cât urăsc asta! Aleeki, n-ai niște bere?

– Da, *sahib*!

Cum a dispărut Aleeki, Cecily a sesizat încordarea lui Bill.

– Deci, a spus el când a reapărut Aleeki cu sticla de bere, ai decis când facem anunțul?

– Păi, imediat ce știm data nunții, cred. Kiki sugera a treia vineri din aprilie.

– Sună bine, a încuviințat Bill. Sper să nu vină ploile până atunci. Și ceremonia în sine?

– Kiki vrea s-o țină aici.

– Mie îmi convine oricum vrei *tu*, Cecily. Asta te privește doar pe tine. Eu doar vin oricând și oriunde.

– Aș vrea doar să ne căsătorească un preot. În ochii lui Dumnezeu, a spus Cecily timid. Nu-i la fel dacă este doar cununie civilă. Katherine zice că știe un pastor în Nairobi care să țină slujba.

– Bun, foarte bine. Dacă este important pentru tine, n-ai decât, a răspuns Bill brusc.

– Deci nu crezi în Dumnezeu? l-a întrebat Cecily.

– Nu într-un zeu tradițional în sine, nu. N-ai observat că fiecare zeu este construit după imaginea culturii respective? Iisus era arab din Israel – oacheș, cu pielea închisă și totuși, în fiecare imagine cu el, are pielea albă ca zăpada din punctul de vedere al creștinului. Totuși, cred într-un creator magnific, cum îi zic eu. Cu alte cuvinte, ceva care a creat tot ce vedem în fața ochilor. Bill și-a desfăcut brațele arătând în jur. Pentru că-i un miracol că putem trăi în asemenea frumusețe, nu ți se pare?

– Creator magnific. Cecily a repetat cuvintele lui Bill, plăcut surprinsă de elocvența lui necaracteristică. Îmi place asta.

– Mulțumesc. Oi fi eu un biet țăran, dar am momentele mele, a răspuns Bill.

– M-mă întrebam unde ai făcut școală?

– Bănuiesc că vor să știe părinții tăi care-mi sunt prerogativele.

S-a uitat câș la ea, în timp ce Aleeki aducea mâncarea.

– Nu, dar simt că nu știu o sumedenie de lucruri despre tine și că ar trebui.

– Ei bine, am studiat la Eton, care, după cum știi, este o școală unde aristocrația britanică este făcută să capituleze și pregătită să conducă un imperiu. Un loc hidos. Bill s-a cutremurat. Am plâns cu lunile noaptea, ca un copil. Culmea este că Joss Erroll a fost cel care m-a salvat. Era în aceași an și cămin cu mine. Aparent deloc genul meu de om, dar din cine știe ce motiv ne-am înțeles bine și am rămas buni prieteni de-atunci. Din păcate, Joss a fost exmatriculat de la Eton, îți imaginezi că nu respecta el regulile. M-am dus la Oxford să studiez dreptul, dar apoi am fost recrutat în armată la optsprezece ani, spre sfârșitul Marelui Război. Am avut noroc că până atunci se știa deja rezultatul. Am rămas în armată câțiva ani, fără să am habar ce să fac cu viața mea. Pe urmă m-a părăsit logodnica și… – Bill a luat o gură de bere – mi-am cam pierdut direcția.

– Îmi pare tare rău, Bill.

– Te rog, Cecily, nu ai de ce. Ai suferit în aceeași manieră de curând și, de fapt, a fost o binecuvântare fără să știu. Deja renunțasem la ideea de a face dreptul, așa că Joss mi-a sugerat că guvernul britanic căuta tineri care să vină în Kenya și să pună bazele unei comunități, precum și să stabilească

ordine printre localnici, desigur. Ofereau teren ca mită. M-am tocmit și eu, mi-am luat mia de acri și am venit. Acum nici douăzeci de ani. Nu-mi vine să cred de când sunt aici, a oftat. Cam atât despre mine. Tu? Poate ar trebui să-mi spui măcar cine este tatăl, a adăugat, coborând tonul. Ca să fiu pregătit pe viitor. Bănuiesc că este de prin părțile astea?

– A, nu.

– Logodnicul tău atunci?

A ridicat din sprâncene, mâncând curry de capră cu orez.

– Nici el.

– Păi, cine atunci? Dacă este din Anglia sau America, tot nu contează pentru mine.

– Mi-e teamă că nu-i chiar așa, de fapt. S-a întâmplat atunci când am fost la Woodhead Hall și l-am cunoscut pe fratele tău la cină. Lordul și Lady Woodhead aveau un fiu pe nume Julius.

– Dumnezeule mare! Bill era șocat. Asta-i mai îngrijorător decât credeam. Sper că n-a ajuns la urechile fratelui meu, nu?

– O, nu, Julius urmează să se însoare cu altcineva. A fost doar o…Cecily a înghițit în sec, roșind toată.

Aventură.

– Și ți-a frânt inima? a întrebat-o Bill ceva mai blând.

– Asta, da. Am crezut că avea intenții serioase.

– Să n-ai încredere în englezi, după cum se zice. Păi, nu-ți pot promite mai mult de câteva mii de capete de vite, dar îți promit că sunt om de onoare. Măi, să fie, ce pereche mai suntem și noi!

– Cam așa ceva.

– Bun, atunci. Bill căuta în buzunar și a scos o cutiuță de catifea. Uite inelul. Ce-ar fi să-l probezi? L-am modificat de comandă, dar mi-e teamă că-i prea mare.

Cecily a deschis cutia și a văzut un inel frumos din diamante, cu o nestemată roșiatică în centru.

– O, ce frumos e!

– Rubin în formă de stea. L-a adus bunicul din Birmania pentru bunica. Și acum a ajuns în Kenya – gata să stea pe degetul tău american. Îți place? Când pică lumina direct pe el, se vede o stea deasupra.

– Este… magic, a spus Cecily, luminându-l sub felinarul de pe masă și văzând forma stelei sclipitoare. Mulțumesc, Bill.

Fiindcă el nu făcea nici un gest să i-l pună pe deget, Cecily l-a scos din cuibul de catifea și l-a așezat pe al patrulea deget al mâinii stângi.

– Cum ziceam, puțin cam mare, dar bijutierul din Gilgil îl modifică una-două. Acum că ne-am logodit oficial, o să trimit telegramă fratelui meu să pună anunțul logodnei noastre în *The Times.*

– Și aici?

– Ei, se duce vestea singură, a spus Bill. Poate ar fi bine totuși să nu zici nimic încă de… starea în care te afli. Când va fi public, cum se va întâmpla inevitabil, îmi voi asuma întreaga responsabilitate.

– Mulțumesc.

– Pentru nimic. Nu-ți face griji, Cecily, după ce ne căsătorim, nu-ți mai stau prea mult în cale. Vitele alea blestemate îmi cer toată atenția.

– Nu ai un administrator?

– Ba am și mă ajută și masaii, dar este nevoie de toți ca să facem treaba ca lumea. Adevărul este că îmi cam place să fiu nomad. Până acum nu prea aveam la ce să mă întorc acasă. Mă rog, a spus Bill în timp ce Aleeki și personalul strângeau vasele. Ce-ar fi să ne uităm la planurile astea ca să ne apucăm de casă?

O oră mai târziu, după ce modificaseră schițele, Cecily adăugând alte dormitoare, bănuind că urma să vină și familia ei, l-a urmat pe Bill la camionetă. Nygasi aștepta, răbdător. Bill i-a dat o sărutare cuminte pe obraz și i-a urat noapte bună.

– În următoarele zece zile o să fiu la șes, dar te rog ocupă-te de modificările planurilor casei și organizează nunta după cum dorești, a spus, urcându-se în mașină. Pa, Cecily!

– Pa, Bill!

Întorcându-se spre casă, Cecily a decis că-l plăcea din ce în ce mai mult pe Bill. Chiar dacă era incomod de sincer, lipsa totală a pretențiilor era atrăgătoare. Sus, s-a dezbrăcat, gândindu-se că avea doar trei săptămâni până să doarmă în același pat cu noul soț… sau cel puțin presupunea că asta și-ar fi dorit el. Spre mirarea ei, gândul o încânta, nu o îngrozea.

„Încetează, Cecily!“ s-a dojenit ferm, băgându-se în pat. „Trebuie să ții minte că este o cununie de conveniență și că dragostea nu are nimic de-a face cu ea“.

Chiar și așa, s-a culcat mai calmă și mai fericită decât în ultimele săptămâni.

Capitolul 28

Cecily urma să devină doamna William Forsythe pe 17 aprilie la prânz. Așa cum a promis, Kiki a chemat pastorul de la biserica din Nairobi să oficieze. De fapt, nașa ei se întrecuse pe sine cu pregătirile de nuntă: scaune acoperite cu mătase albă, așezate pe pajiște, iar la marginea lacului ridicaseră o boltă ornată cu trandafiri albi, sub care Cecily și Bill să-și declare jurămintele.

Stătea la fereastra camerei și se uita la pajiștea pe care Kiki întâmpina oaspeții, mulți dintre ei necunoscuți lui Cecily. Îl vedea pe Bill stând pe „banca ei“ cum o considera, la malul apei, cu Joss Erroll, cavalerul de onoare.

– Ești stresată? a întrebat Katherine, prinzând vălul lui Cecily și înmânându-i buchetul miresei, de trandafiri roz. Este perfect normal. Abia de-am îmbucat ceva în săptămâna în care m-am măritat cu Bobby.

– Cred că da, a înghițit în sec Cecily. S-a întâmplat foarte repede.

– Când e să fie, nu contează cât timp trece, a spus Katherine cu bunătate. Arăți de milioane! Hai să vezi.

A dus-o pe Cecily în fața oglinzii mari.

Chemaseră o croitoreasă care să-i facă o rochie frumoasă stil Empire, ale cărei falduri de satin crem cădeau de sub piept și ascundeau orice urmă de burtică. Soarele îi deschisese părul într-un blond suav și Katherine îi prinsese trandafiri pe o parte, chiar deasupra urechii. Se machiase, dar chiar și fără machiaj, Cecily își spunea că tenul ei arăta mai bine ca niciodată. Sclipea, iar ochii îi scânteiau.

– Hai să te vedem măritată, a spus Katherine.

Toată viața, Cecily își crease multe fantezii legate de cum ar fi trebuit să fie nunta ei. În veci nu și-ar fi închipuit că va avea loc fără ca familia ei să fie de față, în căldura dogoritoare din Kenya, în compania hipopotamilor.

Bobby o aștepta în capul scărilor. În locul tatălui, consimțise s-o conducă el la altar.

– Ești frumoasă, i-a spus, oferindu-i brațul.

Cecily l-a luat de braț și a auzit începutul marșului nupțial.

– Gata?

– Gata, a zâmbit ea.

A tras aer în piept și a ieșit cu Bobby pe terasă și au traversat pajiștea prin mulțime.

Bill stătea sub boltă. Singura lui obiecție fusese că nu dorise să poarte frac, ci alesese un costum negru pentru el și oaspeți. Cecily îl considera foarte frumos. Părul lui blond, răvășit în mod normal, era pieptănat, se bărbierise și ochii săi albaștri reflectau cerul pe pielea extrem de bronzată. Oricât de fermecător era Joss, care stătea lângă el, nu-și putea lua ochii de la viitorul ei soț.

Bobby i-a dat mâna ei lui Bill, care trona lângă ea și, când pastorul a început slujba, Cecily nu se putea uita decât în ochii lui Bill. Auzea păsările chemându-se una pe alta peste lac, de parcă sărbătoreau cu ea.

– Vă declar soț și soție. Poți săruta mireasa, a anunțat pastorul, iar Alice, care ședea în primul rând, a chiuit răsunător lângă Kiki, care evident băuse șampanie înainte de căsătorie – și au urmat aplauzele celorlați.

Bill a sărutat-o.

– Bună, doamnă Forsythe, i-a șoptit la ureche.

– Bună, a răspuns timid uitându-se în sus la el și au pornit printre oaspeții care stăteau de fiecare parte a lor în picioare.

Cu toate că Cecily era stresată din pricina festinului, a fost ușurată că grețurile matinale păreau să fi slăbit în intensitate și se putea bucura de ospățul minunat oferit de Kiki. Katherine, domnișoara de onoare, care stătea lângă ea la una dintre mesele rotunde pe terasă, a strâns-o în brațe.

– Ce mă bucur pentru tine, Cecily! Ești precum o rază de soare, ca și soțul tău, a șoptit, arătând spre Bill, care ședea de cealaltă parte a ei.

Și Cecily și-a dat seama că așa se și simțea. În ciuda subterfugiului pe care se baza cununia, era fericită în acea zi. Câteva minute mai târziu, Joss s-a ridicat și a ținut un toast amuzant despre felul în care apăruse Cecily din neant și furase inima eternului burlac din Happy Valley.

– Zău, Cecily, dragă, spunea Joss tărăgănat, mie să-mi mulțumești pentru fericirea asta, căci eu l-am convins pe Bill să vină în Kenya. Așa că sper să-mi arăți recunoștință pe viitor.

I-a făcut cu ochiul și Idina a chicotit la gluma lui.

Cu un ton mai afectuos, a citit apoi telegramele de la familia ei din New York. I-au dat lacrimile, dar știa că cel puțin făcuse ce trebuia să facă și îi cruțase de rușine.

Nu a avut timp să se afunde în dorul de casă însă, căci trupa a început să cânte „Begin the Beguine“ și Bill a luat-o pe ringul de dans din lemn, pregătit pe pajiște lângă lac. S-a mirat cu câtă dibăcie o conducea și, la lăsarea amurgului, a avut senzația că într-adevăr câștigase mâna unui burlac foarte potrivit.

Se făcuse miezul nopții când a venit Katherine lângă ea, pe când dansa cu Lord John Carberry, alt bărbat arătos de o seamă cu Bill, ale cărui mâini rătăcitoare încerca să le potolească.

– E timpul să te schimbi și să pornești spre hotelul Norfolk, draga mea, a spus Katherine, mai smulgând-o din brațele bărbatului.

Sus, Katherine a ajutat-o să-și scoată rochia de mireasă și să-și pună costumul de drum, croit din mătase de culoarea fisticului, cu tocă asortată.

– Așa, ești gata de plecare, a spus Katherine.

– Mamă, Doamne, ce stresată sunt! Nu știu la ce se așteaptă Bill în seara asta.

– Nu este cazul, draga mea. Bill oricum este un gentleman și te va trata ca atare, îți jur.

– Ești sigură că vrei să stăm cu voi până se construiește casa noastră? a întrebat Cecily, ridicându-se de la oglindă și întorcându-se spre prietena ei.

– Sigur, draga mea. Pentru ce altceva sunt camerele de oaspeți? Și tu, și Bill sunteți bine-veniți, chiar dacă nu-i tocmai Mundui House. Și să vezi ce repede o să fie gata casa voastră. Să sperăm că înainte să vină copilul.

– Da. Și nu uita…

– Cecily, îți jur, nu suflu o vorbă.

– Crezi că mai știe cineva?

– Dacă da, sunt foarte discreți. Nu am auzit nici o bârfă până acum.

– Slavă Domnului! Bun atunci. Cecily și-a aranjat jacheta al cărei nasture de jos stătea să sară de pe burta mare. Mă duc.

– Du-te, doamnă Forsythe.

Jos, oaspeții se adunaseră la ușă. Când a ieșit Cecily cu Bill alături, au aplaudat și au chiuit.

– Aruncă buchetul, doamnă Forsythe, a strigat Alice. Am nevoie de un soț nou, nu-i așa, Joss? I-a zâmbit, ridicând privirea la el.

Cecily l-a aruncat, dar Joss a fost cel care l-a prins.

– Uite cine ne strică bucuria, a spus Alice bosumflată, în timp ce oaspeții chicoteau stresați.

Molly, soția lui Joss, era aparent pe moarte.

– Haide, atunci, draga mea, să purcedem, a spus Bill.

Camioneta lui Bill fusese ornată de Joss și amicii lui. Nygasi stătea ca un rege în spate, printre baloane. Ataşaseră cutii de conserve de bara din spate.

– Doar nu intră cu tine în dormitorul hotelului Norfolk, nu, Bill? a strigat cineva din mulțime.

– Ce glumă bună... a răspuns Bill, urcând la volan.

– Felicitări, draga mea! i-a urat Kiki, venind să-și îmbrățișeze fina. Mama ta ar fi fost mândră astăzi. Bun venit în Happy Valley, scumpo, de-acuma ești cu adevărat de-a noastră.

Cecily a urcat lângă Bill, nu înainte să simtă o picătură de ploaie pe cap, apoi alta.

– Vai mie! Au venit ploile! a strigat cineva din mulțime.

– Toată lumea înăuntru! a strigat altcineva.

Mulțimea s-a retras și ploaia a început să cadă torențial, iar Cecily se simțea ca într-o vană cu apă caldă, în vreme ce Bill și Nygasi se străduiau să ataşeze prelata camionetei.

Nygasi a murmurat ceva și Bill a pornit motorul.

– Ce-a zis? a întrebat Cecily.

– A zis că ne e prielnică ploaia în ziua nunții.

– E de bine sau de rău? a întrebat Cecily.

– O, de bine, clar de bine.

Bill i-a zâmbit și au pornit la drum.

Cecily a adormit în drum spre Nairobi, extenuată nu doar de acea zi, ci de toate pregătirile dinaintea ei. Până să-și dea seama, Bill o scutura uşor.

– Am ajuns, draga mea. Ai putere să intri sau dormim toți în mașină?

– Sunt bine, Bill, mulțumesc.

Holul hotelului era pustiu la două noaptea și hamalul i-a condus în cameră. Cum s-a închis uşa în spatele lor, Cecily s-a uitat la pat și apoi la Bill și i s-a părut mult prea mic să încapă amândoi.

– Doamne, tot circul ăsta m-a obosit mai tare decât o vânătoare în brusă, a spus Bill, scoțându-și sacoul și cămaşa, apoi pantalonii.

Cecily s-a aşezat pe cealaltă parte a patului cu spatele la el și și-a scos afectată pălăria și jacheta. S-a trezit cu o mână pe umăr.

– Auzi, dacă nu ți-e pe plac, pot să dorm în camionetă.

– O, nu, nu este cazul.

Cecily s-a ridicat să-și deschidă valiza și să-și ia cămașa de noapte. A auzit patul scârțâind în spate când Bill s-a strecurat în așternuturi.

– Promit că nu mă uit, a spus el, întorcându-se cu spatele.

Roșind toată, Cecily și-a scos rochia, furoul și sutienul și și-a tras repede peste cap cămașa lungă de muselină.

– Doamne! Parcă ești scoasă din romanele lui Jane Austen, a remarcat, când s-a băgat lângă el. Patul era așa de mic, încât îi simțea căldura pe care o radia. Uite, Cecily... a adăugat el, întorcând capul spre ea. Având în vedere... situația în care te afli, nu cred că este bine să facem ce fac oamenii în noaptea nunții. Așa că o să-ți urez noapte bună, doamnă Forsythe, și somn ușor!

Bill a pupat-o pe frunte și s-a întors cu spatele la ea. În câteva clipe l-a auzit sforăind ușor. A rămas așa, ascultând ploaia care cădea pe acoperișul hotelului și în geamuri. Și își dorea să poată face ce fac oamenii de obicei.

Cecily s-a dezmeticit a doua zi simțind o mână pe umăr. A clipit și, într-o fracțiune de secundă și-a amintit ziua precedentă. A ridicat ochii la Bill și a zărit lumina trandafirie a zorilor strecurându-se printre perdelele din spatele lui.

– Bună dimineața, a spus el încet. Am cerut micul dejun în cameră. Hai să mănânci.

Cecily s-a ridicat și Bill i-a așezat cu grijă o tavă în poală.

– Știu că-ți place cafeaua fără lapte, a spus, arătând spre ceașca aburindă, lângă care erau trei triunghiuri de pâine prăjită și borcănașe de gem. Mănâncă tot și îmbracă-te ca să plecăm.

– Plecăm? a întrebat ea, luând cafeaua. Unde mergem?

– Surpriză, a spus el, intrând apoi în baie.

Cecily a auzit apa curgând la robinet și a mușcat din pâine, mai flămândă ca oricând.

Cum s-a îmbrăcat, Bill, deja în costumul lui kaki, a condus-o afară și la camionetă, unde aștepta Nygasi în spate. Se întreba unde dormise și considera că avea să se obișnuiască cu prezența lui, căci rar îl vedea pe Bill fără el.

Bill a deschis portiera și a ajutat-o să urce, după care a urcat lângă ea și a pornit motorul. Nu a făcut nici o aluzie la destinație, dar Cecily se bucura

de briza dimineții pe față în timp ce traversau aglomeratul Nairobi, fericită că ploile nopții nu se întorseseră și că soarele strălucea încă o dată pe cer.

– Fiindcă nu vom avea lună de miere, mai ales acum că au venit ploile și vitele își vor începe transhumanța, m-am gândit că meriți un cadou de nuntă. Și m-am întrebat ce să-ți ofer – am fost așa de mult timp burlac, că tot ce știu este Kenya și natura ei. Haide, vreau să-ți arăt ceva. Sper că nu ți-e frică de înălțimi, a adăugat.

A ajutat-o să coboare din camionetă și a condus-o pe o pistă către un biplan mic, lângă care stătea un bărbat în salopetă.

– Toate bune, Bill? a întrebat omul vesel, când au ajuns la el. Tânăra ta soție, așa-i? Încântat de cunoștință, doamnă Forsythe.

– Așijderea, a răspuns ea automat.

– Are plinul și service-ul făcut, a spus omul. Avionul, nu dumneata, doamnă Forsythe, a glumit el.

– Pune-ți astea, te rog. Bill i-a dat o jachetă groasă de piele și a ajutat-o să-și pună o pereche de ochelari, după care a urcat pe aripa inferioară a avionului și i-a întins mâna lui Cecily. Haide, a îndemnat-o.

I-a dat mâna și el a ajutat-o să urce pe aripă, după care într-una din cele două carlingi scobite, unde i-a pus centura de siguranță. S-a instalat și el în cea din spatele ei.

– Știi să pilotezi? a întrebat ea.

– Altfel ai avea ghinion, a spus sarcastic. Nu-ți face griji, dacă e ceva, scaunul se ejectează.

– Vorbești serios?

S-a răsucit să se uite la el, iar el i-a zâmbit.

– Cecily, ești în perfectă siguranță. Ai încredere în mine și bucură-te de priveliște.

Și cu asta, motorul avionului s-a trezit la viață și elicea a început să zbârnâie. Bill a pornit pe pistă, iar un minut mai târziu erau în aer și Cecily simțea goluri în stomac.

Pe măsură ce se înălțau și se obișnuia cu senzația, Cecily se uita sub ea fascinată. Distingea acoperișurile cenușii și străzile din Nairobi, mașinile și oamenii ca niște furnici printre ele, însă după câteva minute nu mai vedea decât peisajul rural ondulat, pajiști verzi și petice cărămizii de țărână, iar pe alocuri scânteia câte un râu leneș.

După jumătate de oră de zbor, Bill a bătut-o pe umăr și i-a arătat un loc la vederea căruia Cecily a icnit. Era Mundui House, ca o casă de păpuși perfectă la marginea lacului sclipitor.

Apoi, Bill a întors avionul spre nord, iar Cecily a recunoscut calea ferată care trecea prin Gilgil și a văzut întinderea întunecată a munților Aberdare în dreapta. În depărtare, s-a ivit un licăr roz cu bleu și Cecily a mijit ochii prin ochelarii de zbor ca să vadă mai bine.

– Lacul Nakuru, a strigat Bill la ea, abia făcându-se auzit de vuietul motorului.

Cecily a icnit când a plonjat avionul și norul roz pe care-l văzuse s-a cristalizat în fața ochilor ei: mii și mii de flamingo stăteau laolaltă liniștiți în apă. Când a trecut avionul peste ei, și-au desfăcut aripile ca o reacție în lanț, penele roz s-au reflectat în apa albastră și păreau un singur organism gigantic și uniform.

Când a cotit Bill în sfârșit spre sud, Cecily s-a uitat la Kenya care se întindea sub ea, minunându-se de noua perspectivă pe care se gândise soțul ei atent să i-o ofere. Acum asta era casa ei și în acea clipă nu-și putea imagina un loc mai frumos.

Când au aterizat, Bill a ajutat-o să coboare din avion și Cecily s-a clătinat. Și-a scos ochelarii, și-a scuturat părul răvășit de vânt și a ridicat ochii la el, neștiind cum să redea în cuvinte frumusețea celor văzute.

– Mulțumesc, a îngăimat. Nu o să uit nicicând clipa asta și ce am văzut.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Te mai duc după ce trec ploile. Acuma mi-e teamă că trebuie să mă întorc la treabă, a spus tăios, ajutând-o să urce în camionetă.

În vreme ce se îndepărtau de Nairobi către munții Aberdare și temporara locuință cu Bobby și Katherine – căci Bill refuzase pur și simplu să locuiască sub acoperișul lui Kiki până era gata casa lor – Cecily nu s-a putut abține să nu-i arunce o privire. Indiferent pe ce se baza căsătoria lor, nu numai că o făcea să se simtă în siguranță și protejată, ci o fascina independența lui. El și viața pe care urma s-o înceapă și ea nu erau ce ar fi ales în mod normal, dar, cum intrau pe proprietatea lui Katherine și a lui Bobby și hurducăiau pe câmpiile roșii care aveau în curând să se umple de vite ce coborau din munți, simțea că voia să facă totul pentru a îmbrățișa toate astea. Avea să facă tot posibilul să fie o soție bună pentru un bărbat care nu doar îi salvase viața, ci și reputația.

„Soțul meu este un bărbat aparte“, și-a spus în timp ce o străbătea un fior de dorință neașteptat.

– Bună! Katherine le făcea cu mâna de pe verandă când înaintau pe aleea plină de noroi către căsuța nou renovată. Cum a fost cu avionul? a întrebat-o pe Cecily, luând-o de braț și conducând-o spre intrare.

– A fost cu adevărat cea mai incredibilă experiență din viața mea, a zâmbit Cecily, timp în care Katherine o ajuta să se așeze pe un scaun de pe verandă.

– O, ce mă bucur! a zâmbit Katherine, așezându-se lângă ea. Bill m-a întrebat dacă o să vrei și evident că am spus da. Doar așa poți vedea cât de magică este Kenya. În răstimp, Bill venea cu valiza lui Cecily din camionetă. M-a luat și pe mine o dată și și-a zis să se dea mare cu noile scamatorii. Recunosc că am vomat în toată carlinga, a chicotit.

– Duc asta în camera de oaspeți, Katherine?

– Da, Bill.

– Aleeki zicea că trimite șoferul lui Kiki cu restul lucrurilor mele mâine, a spus Cecily, uitându-se la Bill, care intra în căsuță.

– Păcat că nu aveți casa voastră încă, dar o să facem tot posibilul să vă simțiți bine aici.

–Nici o grijă, sunt pur și simplu recunoscătoare că nu trebuie să mai stau la Mundui House. Atmosfera e tare ciudată acolo. Și apoi, aici este superb, Katherine.

Cecily a arătat de jur împrejur la veranda pe care se afla o masă pe care o făcuse Bobby din rebuturi de cherestea și căreia îi dăduse lustru perfect. Katherine plantase pe margini tufe de hibiscus și pasărea-paradisului, de un portocaliu cu albastru intens. Căsuța era comodă și plăcută, cu frumoase perdele înflorate pe care le țesuse Katherine și cu obloane albe și curate.

– E foarte primitor.

– Ei bine, Inverness House nu-i mare, dar este doar a noastră și asta contează. Vă aduc ceva de băut? a întrebat Katherine, când a ieșit Bill pe ușă.

– Eu nu vreau, Katherine. Mi-e teamă că trebuie să mă întorc la fermă.

– Da, Bobby a plecat dimineață.

– Atunci ne vedem acolo. Începe din nou viața reală și trebuie să cobor cu vitele la șes.

Cecily s-a străduit să-și mascheze dezamăgirea.

– Când te întorci?

– Sincer, nu știu. Cândva săptămâna viitoare ar trebui.

– Ah... Cecily a înghițit în sec. Mă descurc aici cu Katherine.

– Chiar așa, a confirmat aceasta, văzând-o pe Cecily necăjită și sărindu-i în ajutor. Și... Katherine a ridicat ochii la Bill, așteptând – mai ai un dar pentru soția ta, nu? Ce-ar fi să mă duc să-l aduc până vă luați rămas-bun?

Bill a încuviințat, iar Katherine a coborât de pe verandă și a dispărut în spatele casei, în timp ce Cecily s-a ridicat.

– Mulțumesc încă o dată pentru tot, Bill. Îți sunt foarte recunoscătoare.

– Cum am spus de la început, sunt sigur că o să ne înțelegem bine. Aș aprecia dacă ai supraveghea lucrările la casă în lipsa mea. Când pisica nu-i acasă...

– Sigur că da, o să-mi facă plăcere.

– Iată-ți mijlocul de locomoție! Katherine a reapărut cu o iapă roaibă cu părul lucios. Hai să faceți cunoștință.

– Calul este pentru mine?

– Sigur că da, a spus Bill. E cea mai simplă cale să umbli prin vecini.

– Vai, ce frumusețe!

Cecily a mângâiat botul calului, peste care părea că cineva scăpase o găleată de vopsea albă.

– Ar trebui să fie destul de potrivită ca dimensiune și pare și foarte cuminte, a adăugat Bill.

– O ador! Chiar este a mea?

– Da, sigur, deși trebuie să ai grijă în următoarele luni. Bill arăta spre burta ei. Doar nu vrem accidente.

– Așa-i, a roșit Cecily.

Katherine știa de existența copilului, dar era prima oară când vorbise Bill pe față despre el.

– Iapa nu are nume. Katherine a umplut tăcerea încă o dată. Să te gândești tu cum o botezi, Cecily.

– Musai. Bun, am plecat.

– Te conduc la camionetă, a spus Cecily.

– Nu, stai aici cu Katherine, ai avut două zile obositoare. Pa, Cecily!

I-a făcut cu mâna și a dat din cap, pornind spre răbdătorul Nygasi, care aștepta în camionetă.

„Nici nu m-a sărutat la despărțire“, și-a zis Cecily dezolată, urmând-o pe Katherine pe verandă. Bill, cu cadoul lui de nuntă perfect și cu zâmbetul minunat pe care i-l oferise înainte să decoleze o încurajase, dar acum...

– Te simți bine, draga mea? a întrebat Katherine.

– Da, doar puțin obosită.

– Normal. Păcat că trebuie să plece Bill așa repede, dar sunt sigură că se întoarce cât de curând poate.

– Da și nu ar trebui să mă simt prost sau să-l fac să se simtă vinovat, doar știam când m-a cerut că asta era învoiala.

– O, draga mea, tu chiar ții la el, așa-i?

– Așa cred, dar habar n-am ce simte pentru mine.

– Cecily, am știut dintotdeauna că Bill are sentimente pentru tine. Era limpede când am plecat în safari. De tine nu eram sigură.

– Cred că te înșeli. Parcă m-a cerut din bunătate.

Cecily simțea că-i dădeau lacrimile observând cum se făcea nevăzută camioneta lui Bill.

– Până de curând nici n-am știut că Bill are suflet, darămite unul bun, a zâmbit Katherine. Tu l-ai schimbat, Cecily, zău că da. Iar faptul că este în stare să-și asume... situația ta, demonstrează fără îndoială că ține la tine.

– N-nu știu.

– O să fie mai bine după ce vă mutați la casa voastră. Curând, să sperăm, dar o să încercăm să vă facem pe plac cât stați aici. Hai cu mine în bucătărie cât curăț legumele. Nu uita că și Bobby este plecat și putem să ne ținem companie.

Cecily a urmat-o pe Katherine pe coridorul de la intrare, care ținea loc și de sufragerie. În stânga era un hol îngust cu o încăpere de dimensiunea unui șifonier, care era biroul lui Bobby, iar dincolo de el, o chicinetă cu masă și două scaune din pin șlefuit. Sigur că sclipea de curățenie, ca tot ce se afla în jurul lui Katherine.

– Mă mir că nu ai făcut bucătăria în altă clădire, ca toate casele de pe-aici, a comentat Cecily, uitându-se la Katherine, care curăța cu dibăcie cartofii.

– Cum nu am personal să-mi gătească, era absurd să fac asta. Unul dintre momentele mele preferate este când se așază Bobby chiar unde stai tu acum, mâncăm și povestim pe unde am fost și ce-am făcut.

– Mi-e teamă că nu am învățat să gătesc, a mărturisit Cecily. Crezi că mă poți învăța?

– Firește, dar sunt sigură că Bill va angaja pe cineva pentru asta.

– Totuși, ar trebui să știu ce am de făcut ca să le dau indicații.

– Da, ai dreptate, deși mă îndoiesc că cei precum Kiki sau Idina au pus vreodată gem pe pâine singuri, darămite să facă o tocană de vită, a spus Katherine.

– Nu prinde rău să înveți, nu? Mi-ar plăcea.

– Bine atunci, a consimțit Katherine, dându-i niște morcovi și un cuțit lui Cecily. Prima lecție, a rânjit.

Capitolul 29

Fifth Avenue 925
Manhattan, New York 10021

30 aprilie 1939

Draga mea Cecily,

Eu, tatăl și surorile tale ne-am bucurat nespus să primim fotografiile de la nuntă. Ai fost foarte frumoasă, scumpa mea, iar Bill al tău este într-adevăr foarte arătos. Totuși, tatăl tău s-a minunat de vârsta lui, însă l-am asigurat că este bine că ai ales un soț mai matur.

După cum știi, Jack și Patricia sunt în luna de miere la Cape Cod. A trecut pe la noi Junie DuPont, care mi-a spus că Patricia nu a fost câtuși de puțin așa frumoasă ca tine și că avea părul un dezastru. Cică recepția a fost ca la Mardi Gras și cam crasă (ba recent se zvonește că banca familiei lui Jack este pe marginea prăpastiei. Cum zicea Mamie, se pare că ai scăpat la țanc!)

Christabel este o minune de copil și Mamie este o mamă perfect fericită. Trebuie să-ți spun marea veste. Și Priscilla este însărcinată! Eu și Papa sunt foarte fericiți că toate cele trei fiice ale noastre s-au măritat și poate în curând ne dai și tu vești despre un copil.

Cecily, chiar dacă zici că ești departe de războiul ce ar putea izbucni în Europa, ne facem griji în privința ta, scumpa mea! Aș vrea doar ca tu și Bill să veniți aici până se liniștesc lucrurile, însă înțeleg că îi place să-și ducă traiul în Kenya.

Scrie-mi degrabă și transmite-i salutări lui Kiki și proaspătului tău soț.

Cu drag,

Mama xx

Cecily a oftat din rărunchi citind scrisoarea mamei și s-a străduit să se bucure pentru Priscilla, însă a trecut-o un fior de neliniște în timp ce-i

răspundea mamei și îi spunea despre propria sarcină.

„Voi naște în decembrie“, a scris, cu toate că știa că le va trimite o telegramă mult mai devreme ca să anunțe nașterea.

– O să văd atunci, a murmurat, punând scrisoarea în plic.

Partea bună era că zilele la Inverness House au trecut mult mai repede decât la Mundui. Avea mereu treabă, ajutând-o pe Katherine să planteze grădina de legume din spatele casei și învățând să gătească și să facă prăjituri, care, după câteva tentative eșuate, au convins-o că patiseria nu era punctul ei forte. Dacă se trezea devreme, călărea cu Belle, frumoasa ei roaibă, până la ferma lui Bill la opt kilometri depărtare, ca să supravegheze muncitorii.

În consecință, Cecily cădea lată seara la culcare. Ploaia care bătea în acoperiș o liniștea întru câtva, numai că se temea pentru Bill care era la șes, unde râurile se umflau și exista riscul alunecărilor de teren din munți. Când ploua prea tare ca să stea afară, Bobby aprindea focul în micul șemineu și jucau cărți sau ascultau BBC la radioul fără fir care pârâia. Era o experiență de luciditate, întrucât știrile continuau să relateze situația politică din Europa. Mulți comentatori considerau că războiul era inevitabil, în ciuda diverselor pacte și alianțe formate.

În vreme ce tensiunile din Europa erau mereu în mintea lui Cecily, Katherine făcea tot posibilul ca ea să se simtă confortabil. Bobby era și el plecat cu vitele lui, dar cumva reușea să se întoarcă o dată la câteva zile ca să-și vadă soția.

În timp ce se îmbăia în vana de tablă care se afla împreună cu closetul într-o dependință din spatele casei, Cecily se gândea că măcar Bill urma să ajungă a doua zi. Nu-i venea să creadă că abia aștepta să-și vadă soțul. A doua zi, s-a dus cu Katherine la Gilgil la un salon de coafură, care în realitate era o cameră goală în spatele unei colibe. Cecily s-a strâmbat când femeia kikuyu i-a tuns părul.

– Așa, *bwana*, e bine?

Cecily a încercat să se vadă în ciobul de oglindă tulbure pe care i-l oferise femeia.

– Da, sunt sigură că e bine.

– Ce părere ai? Arăt oribil? a întrebat-o pe Katherine, care-i recomandase coafeza.

– Câtuși de puțin, a liniștit-o aceasta.

– Pare foarte scurt.

– Partea bună este că va crește la loc. Haide, trebuie să mergem acasă și să facem mâncare pentru băieții noștri.

Când s-a întors acasă și s-a văzut ca lumea în oglinda de pe perete, Cecily și-a acoperit fața și a țipat. Buclele îi fuseseră cumințite cu foarfeca și acum mai avea doar niște cârlionți lipiți de cap.

– Oribil! Absolut oribil! a spus Cecily, cu ochii în lacrimi.

– Mi se pare că-ți vine bine.

– Arăt ca un băiat, Katherine! N-o să-i placă deloc lui Bill, știu sigur!

– Nici nu va observa, a spus Katherine, dându-i niște agrafe. Bobby nu observă niciodată. Ia astea.

Bobby a ajuns la șapte seara și, într-adevăr, nu a remarcat că femeile se tunseseră.

– Cecily, ieri l-am văzut puțin pe Bill la șes. Îți cere scuze că va întârzia câteva zile, mi-e teamă. Din cauza ploilor, a durat mai mult decât trebuia să vaccineze vitele.

– Ah...

Cecily nu știa dacă era ușurată că nu avea să vadă în ce hal îi stătea părul sau dezamăgită. A hotărât că era dezamăgită.

– Hai să bem ceva, bine? Katherine a turnat gin din sticla pe care o cumpărase Cecily din Gilgil cu mulți bani ca să sărbătorească întoarcerea lui Bill. Să bem în cinstea sosirii iminente a soțului tău. Noroc!

A mai trecut o săptămână până să apară Bill pe neașteptate în pragul casei Inverness.

– Bună, Cecily, a spus, iar ea s-a ridicat iute, azvârlind ghemul de lână și andrelele în coșul de lângă ea.

– Bill! Nu te așteptam, a spus, mergând spre el.

El a întins mâinile.

– Te rog, nu te apropia de mine, Cecily. Duhnesc a vită și a noroi. Mă duc în spate și-l pun pe Nygasi să arunce niște găleți de apă pe mine cât mă săpunesc ca lumea.

– Știi că există vană... a strigat Cecily după el.

– Căzile sunt pentru fete.

I-a făcut cu ochiul în timp ce Nygasi s-a dus cu o găleată după el.

– S-a întors Bill, i-a spus lui Katherine, care pregătea cina în bucătărie.

– Bine. Atunci scoate ginul ăla.

Cecily s-a supus și a dat fuga în camera ei să-și perie hidoșenia de coafură și să se dea cu ruj. Un sfert de oră mai târziu, Bill a venit îmbrăcat cu o cămașă și cu pantaloni de in, mult mai relaxat.

– Gin? i-a oferit ea.

– Mulțumesc. Noroc! A dat pe gât jumătate de pahar. M-am întors la civilizație, i-a spus, privind-o. Te-ai tuns.

– Da, mare greșeală. Mi l-a măcelărit femeia din Gilgil.

– Mie-mi place. Cel puțin nu trebuie să te mai duci o vreme în oraș.

– Dacă știam că vii, făceam niște... aranjamente.

– Draga mea Cecily, pe mine nu m-a așteptat nimeni niciodată. Nu-i nevoie să fim formali la fiecare întoarcere a mea.

– Salut, Bill. Katherine a zâmbit ieșind pe verandă. Mai avem gin, Cecily?

În acea seară la cină, Bill și Bobby au discutat numai despre vite, iar Cecily ar fi vrut să fie doar cu Bill. Avea multe să-i spună.

– Așa, eu mă duc la culcare. Mă scuzați vă rog, a spus el căscând și bătând-o pe umăr pe Cecily. Noapte bună, draga mea!

Cecily l-a urmat în camera lor zece minute mai târziu, dar Bill sforăia deja ușor într-unul dintre paturi. Și-a pus cămașa de noapte, cu toate că până atunci dormise dezbrăcată, mai comod fiind și s-a urcat în patul ei, a stins lumina, a pus capul pe pernă și a încercat să doarmă.

Când s-a trezit a doua zi, Bill plecase deja.

– Unde s-a dus? a întrebat-o pe Katherine, care se trezea mult mai devreme ca ea.

– Nu știu, sinceră să fiu. El și Nygasi au plecat cu camioneta acum jumătate de oră.

– A spus când se întoarce?

– Mi-e teamă că nu. Uite, cred că trebuie să accepți faptul că Bill a fost de capul lui toată viața de adult. Este obișnuit să vină și să plece după voie, fără să dea socoteală. Sigur știai asta înainte să-l iei de bărbat.

– A, da, am știut, firește. Ai dreptate, a spus Cecily. Trebuie să accept.

– Asta nu reflectă sentimentele lui pentru tine. Pur și simplu, încă nu-i obișnuit să aibă soție, atâta tot. În plus, este sezonul ploios și fermierii sunt mereu ocupați.

– S-a purtat minunat cu mine când ne-am căsătorit. Aș vrea să petrec un pic mai mult timp cu el, a oftat Cecily.

– Nimic nu-i perfect în viață, Cecily și, așa cum mă tot bătea tata la cap, răbdarea este o virtute. Draga mea, s-a căsătorit cu tine spre surprinderea tuturor *și* în ciuda situației tale. Având în vedere în ce punct te aflai cu câteva săptămâni în urmă, cred că ar trebui să te socotești norocoasă și să nu fii prea pretențioasă. Mă duc să pun niște varză în grădină înainte să se deschidă iar cerurile.

Katherine a ieșit din bucătărie și Cecily s-a așezat, liniștită de cuvintele prietenei ei. Sigur că avea dreptate. Bill era un individ independent și trebuia să accepte asta.

Acest lucru s-a dovedit extrem de dificil când Bill nu a mai venit decât trei zile mai târziu, cu un leopard mort întins în papucul mașinii, cu labele imense legate cu funia de șasiu. Cecily și-a luat ochii, nedorind să vadă superba creatură fără viață.

– Îmi pare rău că am dispărut, Cecily, a spus Bill când a intrat în sufragerie, gonit de ploaia torențială. Trebuia să mă descarc puțin. Mă duc să mă usuc.

„Evident, să se descarce înseamnă să împuște animale sălbatice.“ Cecily nu îndrăznea să dea glas gândului.

– Și? Cum merge cu casa? a întrebat-o la cină, o oră mai târziu.

– Cred că bine. Șeful de șantier este băiat bun...

– Așa și trebuie, că mi-e prieten, a spus Bobby. O să facă treabă bună, altfel o să aibă de-a face cu mine.

– Poate mergem mâine să aruncăm un ochi, Bill? a sugerat Cecily.

– Da, sigur, a consimțit el. Am de făcut ceva în oraș mai întâi, dar putem merge pe la amiază.

– Acoperișul este aproape gata de când l-ai văzut ultima oară, așa că cel puțin nu o să ne plouă, l-a încurajat Cecily.

– Ce palpitant! a exclamat Katherine. Cu toate ideile lui Cecily, casa o să iasă minunat.

– Să sperăm, cu toate că la bugetul pe care-l am, numai Ritz n-o să fie.

Când a anunțat Bill că se ducea la culcare, Cecily s-a grăbit să-l însoțească. Ușa s-a închis după ei și Bill s-a apucat să se dezbrace și să se bage în pat.

– Te-ai mai împlinit, a remarcat, privind-o în cămașa de noapte.

– Așa se pare. Bill... a rostit, în timp ce el se pregătea să stingă veioza de pe noptieră.

– Da?

– Voiam să-ți spun că părinții mi-au trimis niște bani ca dar de nuntă. Pentru amândoi. Așa că pot contribui măcar la mobilarea casei și la costurile suplimentare.

– Adică ți-au dat zestre? Bill i-a zâmbit. Ce generos din partea lor! Ei bine, nu zic că nu ne prind bine, că ne prind. Uneori mă întreb de ce cresc vite ca mijloc de trai. Muncesc mult și câștig puțin, având în vedere cât timp le dedic.

– Poate pentru că îți place.

– Poate, a consimțit. Nu mă văd lucrând într-un birou de la nouă la cinci, asta-i clar. Joss zicea că dacă izbucnește războiul, vor vrea să înroleze cât mai mulți bărbați posibil. I-a dat prin cap să intre și el în regimentul Kenyei și cred că asta ar trebui să fac și eu dacă și când vine momentul.

– Nu ești prea în vârstă pentru front?

Cecily era îngrozită.

– Nici chiar așa, domnișoară, a mustruluit-o Bill.

– Chiar e musai să te duci?

– Da, cam așa zic. Nu-mi vine să stau să visez la cai verzi pe pereți împreună cu bătrânii satului, în vreme ce Bătrânul Albion și concetățenii mei sunt luați cu asalt, nu? Oricum, încă nu a început, așa că mai vedem. Bill s-a întors cu spatele. Noapte bună, Cecily!

Capitolul 30

La sfârșitul lui iunie, Cecily și Bill s-au mutat în sfârșit în noua lor casă. Poate din pricina instinctului de a-și face cuib, în ultimele săptămâni Cecily alesese culori pentru pereți, precum și materiale de draperii (chiar dacă din merceria amărâtă din Nairobi). S-a entuziasmat când a sosit Bill acasă la

începutul lui iunie și a spus că sosise un container de mobilă din America în Mombasa și că ajungea la fermă cu camionul săptămâna următoare.

Fiind foarte ocupată cu mobilatul, Cecily observase mai puțin absențele regulate ale lui Bill. Era fie plecat să vadă de vite și să le urce în munți la sfârșitul sezonului ploios, fie la vânătoare, fie dispărea să intre în comuniune cu prietenii masai.

– Cecily, trebuie să vin cu câțiva aici într-o zi, ca să te cunoască, îi spusese în trecere. Felul în care trăiesc ei este fascinant. Se duc unde se duc vitele lor și își reconstruiesc casele în fiecare nouă așezare.

– Atunci o să li se pară tare stranie ferma Paradisului, spusese ea.

Numele fermei fusese ales într-o seară, când se întorsese Bill pe nepusă masă și făcuseră o excursie la casa lor aproape gata. Cecily se așezase pe treptele verandei și suspinase privind valea ce se întindea sub ea.

– Aici este paradisul, zău așa, spusese.

– Ca în *Paradisul pierdut*, spusese Bill, venind să șadă lângă ea. Poemul meu preferat, scris de John Milton. Ai auzit de el?

– Nu, mi-e teamă că nu le am cu literatura engleză.

– Ei bine, de fapt sunt douăsprezece cărți și zece mii de versuri.

– Uau, dar ăsta numai poem nu este, ci ditamai narațiunea!

– De fapt, este o epopee biblică, reînchipuită de Milton. Tratează povestea Satanei, care este hotărât să distrugă noile creaturi preferate ale lui Dumnezeu: oamenii. Poate așa ar trebui să botezăm ferma, „Paradisul“. Pentru fiecare din noi poate însemna altceva.

– Ăăă, bine, dar sper să nu simți că paradisul este pierdut odată ce ne mutăm aici, spusese Cecily.

– Nici o grijă, poemul următor se numește *Paradisul regăsit*. Bill zâmbise. Haide! Întinsese mâna ca s-o ridice din pridvor. Hai să plecăm din paradis și să ne întoarcem în hruba noastră temporară.

Cecily ceruse atunci unui tâmplar să cioplească o tăbliță pe care să scrie „Ferma Paradisului“ și pe care s-o agațe la poartă, în caz că venea cineva în vizită.

– Rămân optimistă în privința asta, i-a spus Cecily lui Katherine, care o ajuta să pună draperiile în sufragerie.

– Negreșit vor veni oamenii în vizită, draga mea, sunt toți prea băgăreți ca să nu tragă cu ochiul.

– Atunci vor observa cât m-am făcut de mare pentru trei luni de sarcină.

Cecily și-a dat ochii peste cap.

– Posibil, dar vor presupune că nu v-ați putut dezlipi unul de altul înainte de căsătorie. Katherine a ridicat din umeri. Serios, dacă e să trăiești în vale sau la periferia ei, nu are rost să te temi de gura lumii. Măcar nu mai circulă zvonul că Bill juca la cealaltă echipă.

– Cum adică?

– Ei, știi tu, a spus Katherine, coborând tonul. Că ar fi homosexual.

– Nu se poate! Au zis asta doar pentru că nu era căsătorit?

– Cecily, în părțile astea, femeile au mult prea mult timp liber. Așa, sufrageria este gata, a spus Katherine coborând scara și admirându-și opera. Nu-i așa că începe să arate superb?

Perdelele se legănau în briza ventilatorului instalat în centrul tavanului înalt din salon și Cecily s-a uitat în jur la combinația surprinzător de plăcută pe care o crease din lumile Kenyei și New Yorkului. Le ceruse părinților să-i trimită toată mobila veche care strângea praf în pivnița casei din Fifth Avenue și mobilierul de mahon oferea o anumită solemnitate. Cecily așezase șezlongul și fotoliile de piele în fața șemineului, cu o carpetă orientală între ele. Pusese cărțile lui Bill pe rafturile de pe pereții din jurul camerei și aerul mirosea a lac.

A făcut tot posibilul să nu se uite la prețul din piele de leopard pus la intrare – contribuția lui Bill la toate astea –, făcut din animalul cu care venise acasă cu câteva săptămâni în urmă.

A împins unul dintre fotolii mai aproape de șemineu și și-a imaginat cum ar fi stat față în față cu Bill la foc, bând gin și povestind.

– Cecily! Katherine i-a pus ferm mâna pe braț. Nu este cazul să împingi nimic în acest moment, darămite un fotoliu greu.

– Sportul face bine femeilor gravide și până acum m-am descurcat. Cecily a ridicat din umeri. Sper să-i placă lui Bill, deși cred că este prea civilizat pentru el.

– Sigur o să-i placă, draga mea. Mie-mi place mult și te invidiez pentru baia interioară – Bobby mi-a promis că până la primăvară o să ne permitem și noi să instalăm una.

– Vino să folosești baia mea când vrei, a sugerat Cecily.

– Mi-ar plăcea, dar la întoarcere aș transpira și m-aș umple de praf.

Câteva zile mai târziu, s-a întors Bill acasă. Planul era să se ducă la Inverness House, ca de obicei, unde Katherine urma să-i spună că Cecily

era la ferma Paradisului și aranja mobila. Cecily s-a uitat printre perdele când a zărit camioneta lui Bill apropiindu-se și oprind în fața casei. A luat două pahare de șampanie, s-a dus la ușă și a așteptat să intre.

– Ești aici? a strigat când a deschis ușa.

– Sunt aici, Bill, chiar aici.

– Slavă Domnului! Bill era încruntat de îngrijorare. Nu puteam pricepe ce făceai singură la fermă la ora asta.

– Totul este în ordine, a spus, dându-i paharul de șampanie lui Bill. Bun venit acasă, la ferma Paradisului!

– Ce? Bill s-a uitat în jur la intrarea mobilată. Adică te-ai mutat aici?

– *Noi* ne-am mutat, da! Hai să vezi sufrageria întâi.

Bill a primit șampania și a lăsat-o pe Cecily să-i facă turul casei. În fiecare dintre cele patru dormitoare, pusese flori în vaze, fotografii și tablouri, ca s-o facă plăcută pentru locuit cu adevărat.

– Aici pot sta mama, tata și surorile mele, i-a spus când au intrat în cele două camere de oaspeți, unde făcuse paturile.

Baia principală sclipea și avea o vană cu picioare și robinet de alamă perfect lustruit, iar bucătăria din capătul casei era plină de mâncare.

– Măi să fie, arată ca o casă adevărată. Bill părea uluit în timp ce se ținea după ea. Trebuie să recunosc că ai făcut minuni aici. Singura problemă este că o să-mi fie frică să intru nespălat ca să nu murdăresc podelele lustruite.

– Ei, nu-ți face griji, i-a zâmbit Cecily, conducându-l în sufragerie și umplând din nou paharele cu șampanie. Mobila asta este foarte veche, mama se pregătea s-o arunce înainte să le cer s-o trimită aici. Ți-e foame?

– Cecily, știi că întotdeauna mi-e foame, a spus Bill, admirând tablourile de pe pereți. Cine e? a întrebat, uitându-se la portretul în ulei al unei fete.

– Cum, eu sunt! Cred că aveam patru ani. Mama a chemat un pictor să facă portretele fetelor ei pentru posteritate.

– Nu seamănă deloc cu tine, tu ești mult mai frumoasă. Așa, mergem să luăm cina cu Katherine și Bobby?

– Sigur că nu! Asta este casa noastră acum. Și am gătit pentru amândoi. Ce-ar fi să te speli, iar eu aduc masa în salon?

– Bună idee, a spus Bill, iar Cecily a zâmbit, ducându-se spre bucătărie. Bill părea fascinat, iar ea spera că era un semn bun. Atunci nu mă mai pot plimba în izmene, a spus Bill, în timp ce servea friptura la masa rotundă, perfect lustruită, pe care o așezase într-o nișă din colțul sufrageriei. Cred că

trebuie să mă duc în oraș să-mi fac la croitor niște haine mai formale dacă e să cinăm aici mereu. Cecily, arată extraordinar de bine. Habar nu aveam că știi să gătești.

– Multe nu știi despre mine, Bill, a spus ea, zâmbindu-i cochet.

Euforia de a se muta în sfârșit în casa ei și șampania îi dăduseră curaj.

– Sunt absolut sigur că ai dreptate. E delicioasă. În cinstea ta! Bill a ridicat paharul. Chiar ai creat ceva superb. Sunt tentat să vin mai des acasă pe viitor.

– Mi-ar plăcea, a răspuns ea. Ah! Și am uitat să-ți arăt biroul de pe hol. Nu este o încăpere mare, dar am pus acolo vechea masă a tatei și o bibliotecă, să ai locul tău în liniște și pace când lucrezi.

– La toate te-ai gândit, a spus Bill. Camera copilului unde o să fie?

Cecily a roșit ca de fiecare dată când vorbea el de copil. Camera copilului era micuță și se afla lângă dormitorul lor, pe care intenționat nu i-l arătase.

– Zău, Cecily, nu te rușina, te rog. Știam ce fac atunci când te-am cerut de nevastă.

– Știu, dar… ai fost tare bun cu mine și cred că este oribil pentru tine.

– Câtuși de puțin. Mi se pare un bonus. Cel puțin el sau ea îți va ține companie când sunt plecat. Cecily, te rog nu plânge.

Bill a lăsat cuțitul și furculița din mână, văzând că soției lui îi dăduseră lacrimile.

– Scuză-mă, sunt extenuată după atâta muncă.

– Iar eu mă simt foarte prost că nu am fost aici să te ajut mai mult. Poftim – Bill a scos din buzunar o batistă albă –, ia asta.

Gestul lui Bill i-a amintit lui Cecily de clipa în care Julius făcuse același lucru, motiv pentru care a pufnit-o plânsul.

– Haide, Cecily, nu ar trebui să plângi în prima noapte la ferma Paradisului, i-a spus blajin.

– Nu, dar… Și-a suflat nasul și a clătinat din cap. Ignoră-mă, n-am nimic. Spune-mi pe unde ai umblat în ultimele zile?

Mai târziu, după ce a ajutat-o Bill să strângă farfuriile în chiuvetă și după ce au decis să aducă o menajeră kikuyu ca s-o ajute cu treburile casei, Cecily a trecut prin toată casa și a stins luminile. A rămas în salonul întunecat și s-a uitat pe fereastră la șesul scăldat în razele lunii.

– Te rog, a șoptit, fă să fim fericiți aici.

De la un capăt la altul al lunii iulie, Cecily a simțit copilul lovind cu o forță care i-a străbătut toată burta. În ciuda efectului dramatic pe care-l provocase copilul asupra vieții ei, și-a dat seama că era din ce în ce mai nerăbdătoare să vadă copilul și să devină mamă. Cel puțin urma să aibă companie, pe cineva căruia îi aparținea și care îi aparținea. Avea foarte multă dragoste de oferit și, pentru prima oară în viața ei de adult, o putea face liber, fără teamă.

Kiki sunase recent ca s-o ia în safari cu ea.

– Antilopele gnu vor traversa râul Mara cu miile și crocodilii le vor aștepta la cotitură. Să vezi ce spectacol! îi spusese.

Cecily îi amintise blajin că era însărcinată în șase luni.

– O, draga mea, ce enervantă este sarcina asta! mormăise Kiki, înainte să închidă telefonul.

Bill făcuse un efort să stea mai mult pe-acasă, dar tot treceau zile în șir fără să-l vadă. Era mai ocupat decât de obicei, iar puținul timp liber îl petrecea în Nairobi la ședințe cu Joss și diverși oameni din armată. Vaietul războiului în Europa escaladase într-un răget care se auzea până la valea Wanjohi și în sinea ei era îngrijorată din pricina declarației lui Bill că îl va urma pe Joss în regimentul kenyan dacă izbucnea războiul.

În vreme ce își petrecea zilele singură, făcând curat într-o casă curată, tricotând jachetele, botoșei și căciuliță pentru bebeluș, încercase să se împace cu faptul că Bill o privea ca pe un companion și nu ca pe o soție sau iubită. De când se mutaseră la ferma Paradisului, Bill dormise într-una din camerele de oaspeți și nu cu ea, în dormitorul matrimonial. Cecily încercase să-și spună că asta avea de-a face cu sarcina și că era doar galant, dar nu izbutise să se convingă.

„Suntem două cunoștințe care locuiesc în aceeași casă“, și-a spus într-o noapte, când stingea lumina și se băga în pat.

În fond, după atingerea fugară a buzelor cu ocazia logodnei și a nunții, nu încercase niciodată s-o sărute în altă parte decât pe mână. Cecily se obișnuise să-și refuleze însăși dorința cea mai umană de a fi atinsă, spunându-și că ar trebui să fie recunoscătoare că se înțelegeau într-adevăr foarte bine. Avea de cele mai multe ori ce spune sau întreba. Era versat în tot soiul de domenii, mai ales când venea vorba de noua ei țară și de război.

– Părinții mei vor foarte mult să vină în vizită după ce se naște copilul, a oftat Cecily într-o seară la cină.

– Păi, nu ar trebui să se agite prea tare și nici tu. Serviciul secret de informații britanic spune că germanii se dau bine pe lângă rusnaci – adică ruși, Cecily. Ascultă ce spun, ceva se întâmplă acolo. Probabil decid cum să destrame restul Europei ca să-l împartă între ei.

– Când crezi că o să înceapă războiul la modul serios? a întrebat ea.

– Cine știe... a oftat el. Toate guvernele din Europa fac tot posibilul să-l stăvilească, dar deja se masează trupele la granița Germaniei cu Polonia.

– Mi-e tare dor de părinți, a suspinat, dându-și seama că nu-l întrebase niciodată pe Bill despre ai lui.

– Ei, sunt bine-mersi într-un comitat din Anglia pe nume Gloucestershire. Cel puțin deocamdată.

– Și dacă vine războiul și invadează Anglia?

– Să sperăm că nu se ajunge la asta, fată dragă, dar cum tata a fost colonel în celălalt război, sunt sigur că i-ar plăcea foarte mult să se simtă încă o dată important.

– Nu înțeleg de ce le place bărbaților așa mult războiul.

– Celor mai mulți nu le place când este vorba de crunta realitate, dar ideea în sine trezește patriotismul din tine. I-am întrebat pe mama și pe tata dacă ar vrea să vină să stea cu noi. Aici suntem oarecum în siguranță, deși începem să postăm trupe la granița abisiniană. Problema este că habar nu avem ce le va atrage atenția nenorociților. Se pare că Hitler recrutează soldați de câțiva ani, iar noi, restul, trebuie să-l prindem din urmă.

– Vorbești de parcă am pierdut înainte să fi început!

– Da? Îmi pare rău că sunt așa pesimist, dar toate informațiile militare care vin la sediul din Nairobi sugerează că Hitler este aproape gata să-și execute mărețul plan de dominare a lumii.

– Putem oricând să plecăm de-aici și să stăm la ai mei în New York, a sugerat Cecily din nou. Să plecăm cât mai putem.

– Cecily, știi foarte bine că nu pot pur și simplu părăsi corabia, ca să zic așa. Iar tu nu ai cum să zbori cu avionul, i-a amintit Bill. Cum te simți?

– Ei bine, mulțumesc, a spus ea, cu toate că, de fapt, de câteva zile o durea capul și avea glezne de elefant, nu de om. Îți dau desert?

August a sosit în Kenya cu o zăpușeală seacă și Cecily se ruga să vină ploile. Se mișca din ce în ce mai greu, ceea ce însemna că era blocată în casă, singură mai tot timpul.

Bill s-a întors într-o zi la amiază pe neașteptate și a găsit-o zăcând în pat, cu obloanele trase, ca să nu intre lumina puternică a soarelui.

– Aici erai. Am încercat să sun, dar nu ai auzit. Am venit cu oaspeți, a spus informal, înainte să iasă din dormitor, lăsând-o să se dezmeticească.

Când a intrat în salon, s-a speriat de priveliște. Trei bărbați înalți ca niște regi masai stăteau cocoțați pe marginea canapelei.

– O, Cecily! El este Leshan. Bill a arătat spre unul dintre bărbații burdușiți de bijuterii din argint cu mărgele, cu lobii urechilor alungiți și ornați cu un soi de colț masiv. Este șeful clanului Ilmolean și un prieten drag, a continuat Bill. Iar ei sunt moranii lui de încredere, a arătat Bill spre ceilalți doi, care stăteau pe canapea, cu sulițele sprijinite de peretele alăturat. Cei mai faimoși războinici din Kenya. Avem ceva de mâncare? Pregătesc un gin pentru toată lumea.

– Sigur. Cecily a ieșit și Bill a urmat-o în bucătărie, unde s-a întors spre el brusc. Bill, aș vrea să mă fi anunțat că vii cu oaspeți.

– Am încercat să sun, cum ziceam, dar dormeai. Nici o grijă, Leshan și oamenii lui nu au cine știe ce pretenții. Este o mare onoare că au vrut să ne viziteze.

– Desigur, a oftat ea și s-a pus să facă sendvișuri pentru musafirii stranii, în vreme ce Bill s-a întors în salon cu o sticlă de gin și cu cele mai bune pahare de cristal.

Cu tava de sendvișuri, Cecily s-a dus și ea, simțind cum o lua durerea de cap începând din găvanele ochilor.

*

Cinci zile mai târziu, Katherine a venit la ușa fermei Paradisului, dar nu a răspuns nimeni la ușă.

– Cecily? a strigat deschizând ușa și intrând în hol.

– Da, aici... s-a auzit glasul slăbit al lui Cecily din dormitor.

Katherine s-a dus pe coridor, a bătut energic la ușă și a deschis-o. Era beznă totală, obloanele nelăsând lumina să pătrundă. A dat să deschidă unul.

– Nu, te rog! Am cea mai cruntă durere de cap.

– Biata de tine. Azi te-a apucat?

– Mă tot apucă de vreo săptămână și se înrăutățește pe zi ce trece. O, Katherine, mă simt tare rău.

– Unde este Bill?

– Nu știu, a plecat ieri. Sau azi-dimineață? Aș vrea să nu-mi mai bubuie capul.

– Mda, mă duc să-l sun imediat pe doctorul Boyle. Să vină să te consulte.

– Te rog să nu te agiți... am luat mai multă aspirină și în curând sigur o să-și facă efectul.

Katherine a ignorat-o și s-a dus pe hol să-l sune pe doctorul Boyle. A răspuns Ethnie, soția lui și Katherine i-a explicat situația, după care a auzit un suspin prelung la celălalt capăt al firului.

– Crezi că poate fi ceva grav? a întrebat Katherine.

– Durerile severe de cap pot fi semn de tensiune mare, lucru foarte îngrijorător pentru o femeie care mai are câteva săptămâni până naște. I s-au umflat gleznele cumva? a întrebat Ethnie.

– Da. Le ținea într-un lighean cu apă rece ultima oară când am venit la ea.

– O să-l rog pe William să vină la ea, dar sincer, Katherine, ar fi mult mai bine dacă o poți aduce la Nairobi. S-ar putea să aibă nevoie urgent de tratament la spital.

– Nu știu cum să ajungem acolo. Katherine și-a mușcat buza. Am venit călare, iar camioneta este la Bill.

– Păi, vezi dacă are cine să-ți împrumute o mașină prin vecini și dă-mi de știre. O să vorbesc cu William să fie pregătit să vă primească la spital.

– Mulțumesc, Ethnie.

Katherine a sunat-o imediat pe Alice, care se întorsese recent din safari în Congo.

– O, Alice, slavă Domnului! gâfâia Katherine. Doctorul Boyle vrea s-o duc pe Cecily la spital în Nairobi cât se poate de repede și nu avem mașină. Ai DeSoto acasă?

– Da, îl trimit imediat pe Arap, șoferul meu. Sună-mă dacă te mai pot ajuta cu ceva.

– Mulțumesc, Alice!

– Biata de ea, transmite-i toate cele bune din partea mea.

– Așa o să fac.

Katherine s-a întors în dormitor, unde Cecily respira neregulat. A tras oblonul ca s-o vadă puțin măcar, s-a dus tiptil la pat și a văzut-o pe Cecily cu ochii închiși. A dat ușor la o parte cearșaful ud leoarcă și s-a uitat la gleznele ei. Fără îndoială, erau deosebit de umflate. A înghițit în sec ca să

nu intre în panică și s-a dus la șifonierul din colțul camerei pentru a lua schimburile din bumbac ale lui Cecily pentru maternitate și o pereche de încălțări, după care s-a dus la servantă să ia lenjerie curată.

Sertarul de sus era plin de căciulițe tricotate, jachețele și botoșei înveliți în hârtie. Toate făcute de Cecily. I s-a pus un nod în gât la vederea lor și a luat lenjeria din sertarul de jos, și-a privit prietena care se foia agitată cu capul pe pernă.

– Doamne, Dumnezeule! a șoptit Katherine, scoțând valijoara lui Cecily de sub pat. Fă să fie sănătoși atât ea, cât și copilul!

Capitolul 31

– Mi-e teamă ca este într-o stare foarte gravă, a spus doctorul Boyle trei ore mai târziu, când a ajuns la Katherine în sala de așteptare a Spitalului Civil Indigen. Putem să mergem și să vorbim în altă parte?

Doctorul Boyle a condus-o pe coridorul îngust. Căldura era înăbușitoare și a fost ușurată când a deschis ușa biroului, unde ventilatorul dat la maximum răcorea aerul.

– Doamne!

Lui Katherine i-au dat lacrimile. Nu că o luaseră prin surprindere vorbele doctorului, Cecily țipase de durere atunci când Katherine încercase s-o dea jos din pat ca s-o îmbrace și s-o urce în mașina DeSoto. În cele din urmă, îl pusese pe șofer s-o ia pe sus din pat așa cum era și s-o așeze pe banchetă cu mare grijă, unde Katherine întinsese o pătură și o pernă.

– Ochii, ochii... e prea puternică lumina... Cecily gemuse, așezându-și antebrațul peste ochi. Unde suntem? Ce se întâmplă? Unde-i Bill? întrebase, în vreme ce mașina hurducăia în drum spre Nairobi.

Katherine nu fusese nicicând atât de recunoscătoare să ajungă la destinație. Cecily gemuse de durere aproape tot drumul, spunându-i că îi exploda capul, că nu vedea bine și că avea dureri insuportabile de burtă.

– Ce are? a întrebat.

– Credem că este o afecțiune numită preeclampsie. Ai încercat să dai de Bill? a întrebat-o doctorul Boyle.

– Am sunat la clubul Muthaiga și la sediul militar britanic înainte să plec, dar mi s-a spus din ambele locuri că nu-l văzuseră azi. Doctore Boyle, poate fi oriunde pe șes. S-ar putea să nu se întoarcă zilele astea.

– Am înțeles. Atunci mi-e teamă că depinde de tine să decizi pentru prietena ta. Ca s-o salvăm pe Cecily trebuie s-o operăm numaidecât ca să scoatem copilul. După cum știi, a spus coborând tonul, Cecily mai are opt săptămâni de sarcină, iar riscul este enorm pentru viața copilului dacă îl scoatem așa devreme. Totuși, dacă nu o facem, atunci...

– Înțeleg ce-mi spuneți. Katherine și-a luat capul în mâini, plecat sub sabia lui Damocles. Care sunt șansele de supraviețuire ale copilului dacă nu îl scoateți?

– Și mama, și copilul vor muri fără îndoială. Cel puțin așa avem o șansă să-l salvăm pe unul dintre ei. Dar nu avem garanții și este important să știți riscurile.

– Atunci... sigur trebuie s-o operați.

Katherine a ridicat privirea când a intrat alt bărbat în birou, îmbrăcat în verde, ca un chirurg.

– Bun. Acesta este doctorul Stevens, proaspăt sosit de la spitalul Guy din Londra și este versat în asemenea proceduri.

– Încântat de cunoștință, a spus doctorul Stevens, venind să-i strângă mâna lui Katherine. Voi face tot ce pot pentru amândoi.

– Mulțumesc.

– Trebuie să mă apuc de treabă.

I-a zâmbit fugar și a ieșit.

– Doamne! Katherine a scuturat din cap. Ce alegere grea!

– Știu, draga mea. E timpul să crezi în Dumnezeul pe care-l îndrăgește tatăl tău. În locul tău, aș încerca să dau de Bobby. S-ar putea să dureze ceva până avem vești.

Așa a fost într-adevăr. Katherine s-a fâțâit în camera infimă, dintr-o parte în alta, pe diagonală, de sute de ori înainte să ajungă Bobby.

– Doamne! a exclamat, dând fuga în brațele lui. Ce mă bucur că ai venit!

– Gata, gata. Am venit îndată ce-am aflat. Ce face?

– Nu mi-a spus nimeni, a răspuns Katherine. De câteva ore nu știu nimic.

– Hai să stai jos.

Bobby și-a condus soția la un scaun, în timp ce ea îi plângea pe umăr.

– E tare bolnavă, Bobby, habar n-ai. Bill unde e? Cum de-a lăsat-o în halul ăsta? Și fără mijloc de transport?

– Poate că nu și-a dat seama că era bolnavă. Am văzut-o cu ochii mei acum câteva zile și arăta foarte bine.

– Totuși, Bill știe că mai are puțin până să nască, putea măcar să lase un bilet să spună unde se ducea!

– Da, dar amândoi știm că Bill nu are obiceiul de a spune nimănui unde se află. Și apoi, copchilul nu e...

– Viața copilului este mai puțin prețioasă doar pentru că el sau ea este ilegitim? Nu prea cred, Bobby, zău că nu.

– Gata, Katherine, știi că nu asta am vrut să spun și oricare ar fi situația, tânăra Cecily are nevoie de soțul ei alături.

– Doamne iartă-mă, știu, Bobby! Dar sunt disperată. Cecily este în sala de operații de aproape patru ore și nu știu nimic.

A mai trecut o oră până să apară doctorul Stevens în sală. Era complet extenuat.

– Ce vești ai, doctore? Katherine s-a ridicat cu sufletul la gură.

Bobby s-a ridicat și a strâns-o de mână.

– Situația a fost incertă, dar mă bucur să vă spun că am izbutit să salvăm măcar unul.

– Pe care din ei, doctore? Katherine plesnea în agonia suspansului.

– Mama este încă într-o stare gravă, a pierdut mult sânge, dar este în viață. Iar copilul... Doctorul Stevens a ridicat din umeri trist. Am scos-o și am făcut tot posibilul, dar mi-e teamă că a supraviețuit doar o jumătate de oră.

– Era fată? a întrebat Katherine, înghițind în sec cu lacrimi în ochi. Dumnezeu s-o odihnească!

– Da, fată. Următoarele douăzeci și patru de ore sunt cruciale pentru doamna Forsythe, dar cu puțin noroc, va răzbi.

– Știe...? l-a întrebat Katherine. Ce s-a întâmplat cu copilul?

– Doamne, nu, este încă sub efectul sedativelor și așa va rămâne o vreme. Nu aș recomanda să-i spuneți până nu trece primejdia.

– Înțeleg. Pot s-o văd?

– Nu în seara asta. O ținem sedată până mâine. Îmi pare foarte rău, am făcut tot ce-am putut pentru micuță, a suspinat doctorul Stevens.

– Nu mă îndoiesc. Mulțumesc, doctore!

– Vă sugerez să mergeți acasă, nu aveți ce face pentru ei aici. A dat trist din cap. La revedere!

Cum a închis ușa, Katherine s-a întors în brațele soțului și i-a plâns la piept.

– Cum o să-i spunem, Bobby? Va fi devastată. Câte a făcut ca să protejeze copilul... iar acum... iar acum...

– Știu, draga mea, știu.

Cecily visa că ieșea dintr-o groapă cu nisip mișcător, dar de câte ori izbutea să scoată capul la suprafață și să respire, era trasă în jos, într-o lume întunecată și înspăimântătoare.

– Te rog! a strigat. Dă-mi drumul!

– Nu-i nimic, draga mea, ești în siguranță cu noi.

Era o voce pe care Cecily nu o recunoștea, așa că a insistat asupra creierului să urmeze comanda de a deschide ochii ca să vadă cine era. I-a apărut o imagine încețoșată a unei figuri feminine, un chip alb și blând, cu bonetă peste buclele aurii.

„Poate-i un înger, am murit și am ajuns în rai.“

– Unde sunt?

Cecily vorbea răgușit și o durea gâtul.

– Cecily, ești în spital la Nairobi. Eu sunt sora Syssons și am grijă de tine. Mă bucur că ți-ai revenit.

Cecily a închis ochii iar, încercând să-și amintească ce se petrecuse. Da! O duruse capul cumplit, din ce în ce mai tare... Își amintea vag de Katherine, că a fost pusă în mașină, dar nimic după aceea.

– Nu te speria, una-două o să te faci bine, a adăugat glasul liniștitor al îngerului.

– Am... Cecily s-a lins pe buzele crăpate și amorțite, ca și cum nu i-ar fi aparținut. Ce s-a întâmplat?

– Ai ajuns într-o stare foarte gravă și doctorul Stevens te-a operat ca să te facă bine, a răspuns îngerul. Bea asta. Lichidele te ajută să te simți mai normal.

Cecily a simțit paiul în gură. Îi era îngrozitor de sete și a înghițit cât a putut.

– Ce-am pățit? Îmi amintesc durerea de cap, dar...

– Acum că te-ai trezit, mă duc să văd dacă-l pot găsi pe doctorul Stevens ca să-ți spună el tot. Stai cuminte până dau fuga după el.

– Dar... copilul? E bine?

Rugămintea ei nu a primit răspuns. Poate încă visa, și-a spus, ori poate urma un vis mai plăcut. Cecily a închis ochii și s-a prăvălit de bunăvoie în nisipurile mișcătoare ale inconștienței.

Când s-a trezit din nou, a deschis ochii aproape imediat, mult mai vigilentă. Era în spital, și-a amintit, uitându-se la zidurile spoite în alb și la ventilatorul care se învârtea pe tavan. S-a uitat în jos și a văzut că era acoperită cu un cearșaf. A ridicat brațul în care nu avea perfuzia, a pipăit sub cearșaf ca să se liniștească mângâind burta umflată, care, asemenea unui balon dezumflat, părea să fi intrat la apă.

– O, Doamne, o, nu, te rog... a scâncit, întorcându-se spre stânga și văzând niște figuri privind-o din ceață.

– Bună ziua, doamnă Forsythe, sunt doctorul Stevens, eu v-am operat ieri, spunea un necunoscut în halat alimba Erați foarte bolnavă, dar mulțumită prietenei dumneavoastră, Katherine, ați ajuns la timp să vă salvăm.

– Bună, Cecily, a spus Katherine, care stătea lângă medic. Cum te simți?

– Nu contează cum mă simt! Copilul meu este bine?

– Îmi pare foarte rău, doamnă Forsythe, mi-e teamă că nu am avut ce face. Am reușit s-o scoatem cu bine, dar din păcate a murit la scurt timp după aceea.

– Am... dar... ce avea? Și de ce sunt aici și ea... e fată? Vai, ce-mi doream o fiică!

– Dumneavoastră – și, astfel, copilul – ați suferit de preeclampsie. Dacă nu vă operam în acel moment, v-am fi pierdut pe amândoi. Îmi cer scuze că vă aduc vești proaste, dar nu știu cum să vi le dau altminteri. Vă las acum cu prietenii dumneavoastră.

Doctorul Stevens a dat din cap trist, compătimitor și a ieșit.

– Katherine? Cecily s-a întins spre mâna ei. Ce vrea să spună? Doar nu-i adevărat, nu?

– Draga mea, îmi pare tare, tare rău, dar da. Copilul era prea mic și prea slab să supraviețuiască, vezi tu, și...

– Dar de ce m-au salvat pe mine și nu pe ea?

– Nu cred că așa funcționează, a spus un glas mai profund lângă Katherine.

Cecily a ridicat privirea în ochii tulburați ai soțului ei.

– Bill... ai venit și tu.

– Da, normal, ești soția mea. Am venit imediat ce-am aflat.

– Dar cum adică „nu așa funcționează“? Preferam să mor, zău că da...

– Draga mea, copilul trebuia scos ca să vă poată salva viețile, a spus Katherine. Nu se dezvolta cum trebuia în tine, vezi tu, din pricina preeclempsiei. Avea mai multe șanse să trăiască dacă venea pe lume mai repede, dar era mult prea devreme, Cecily. Trebuie să înțelegi că nu te-au salvat pe tine în locul copilului. Dacă nu ar fi făcut nimic, ați fi murit amândouă, a repetat Katherine. Cred că ar fi bine să te las cu Bill.

Când a plecat, Katherine i-a aruncat o privire lui Bill și a dus degetul la buze, ca să nu-i dezvăluie mai multe.

– Aș... vrea... să fi murit... odată cu ea. Cecily scutura capul dintr-o parte în alta. Aș vrea să fi murit și eu, zău că da, o, Doamne, Doamne!

– Eu, unul, mă bucur foarte mult că nu ai murit, a spus Bill, așezându-se lângă ea și luându-i mâna într-a sa.

– Bill, doar nu vorbești serios. Probabil te bucuri că a murit copilul și nu te-aș învinovăți defel!

– Cecily, eu... Ei bine, m-au întrebat dacă vrei să-ți iei... să ne luăm rămas-bun de la copil.

– Nici nu am apucat să-i dau binețe... Îi curgea nasul și Cecily s-a scărpinat cu antebrațul. Nici nume nu am apucat să-i dau.

– Gândește-te.

– Înainte s-o bage în pământ?

Au început să-i șiroiască lacrimile pe obraji și Bill a plecat capul, înainte ca ea să strângă din ochi. Abia după câteva clipe a mai deschis soțul ei gura.

– Cecily, te rog, crede-mă, nu te-am luat de soție doar ca să-ți protejez reputația. Când am auzit... de asta... Ei bine, mi-am dat seama cât de mult țin la tine. Și îmi pare tare rău că ne-a murit copilul. Îmi pare foarte, foarte rău, draga mea. Dacă aș fi fost acolo... a șoptit Bill, cu tremur în glas. Ar fi trebuit să fiu cu tine. T-te iubesc.

Cecily a simțit o atingere blândă pe frunte. A deschis ochii și a văzut că Bill se aplecase s-o sărute.

– Cred că ar fi bine ca doamna Forsythe să se odihnească puțin. Sora cu bucle blonde, care așteptase la ușă, a năvălit înăuntru să se ocupe de ea. Puteți s-o vizitați mai târziu.

– Are dreptate, trebuie să te odihnești acum, i-a spus Bill blajin lui Cecily. Mă întorc diseară, a adăugat, strângându-i mâna înainte să se ridice și să iasă din cameră.

– Așa, o să-ți fac o mică injecție ca să nu mai ai dureri, a spus asistenta. O să te și relaxeze puțin.

Cecily a închis din nou ochii. Puțin îi păsa dacă îi injectau cianură, și-a spus, simțind înțepătura lângă cot. Prețiosul ei copil murise și indiferent ce spusese Bill, își imagina în continuare că o parte din el se bucura că scăpase de copil.

ELECTRA. New York. Iunie 2008

Capitolul 32

Bunica avea ochii închiși și mă întrebam dacă aținipise. Fusese interesantă povestea lui Cecily din Kenya și îmi părea rău că pierduse copilul, dar sinceră să fiu, nu-mi dădeam seama ce legătură aveau toate astea cu mine.

– Ce... trist, am spus cu voce tare, ca să văd dacă se trezea.

– Da, a răspuns Stella, deschizând ochii imediat. Pierderea copilului a afectat cursul vieții ei – ca și pe cel al vieții mele.

– Dar cum? Unde apari tu în poveste? Și unde m-am născut eu? Și...

Mariam a băgat capul pe ușă după ce a bătut ușor.

– Îmi pare rău că vă întrerup, doamnelor, dar a venit mașina să te ducă la aeroport, Electra.

– Bine, mulțumesc. M-am întors spre Stella. Deci?

– Se pare că trebuie să ai răbdare în continuare. Oricum sunt obosită, a spus, ridicându-se. Mi se pare traumatizant să povestești trecutul, mai ales pe cel propriu.

– Dar în cel fel este al tău? am insistat, urmând-o pe hol. Apari deja în poveste?

– Electra, ăsta nu-i un film la care te uiți. Este o poveste reală și trebuie să pricepi ce s-a petrecut înainte, ca să te împaci cu cele ce au urmat. Acum trebuie să pleci, ca și mine.

– Când mai vii să-mi spui restul?

– Weekendul ăsta sunt în Washington, D.C., dar mă întorc luni, așa că hai să ne vedem pe seară, ce zici? Pe la opt?

– Sigur, am răspuns, în timp ce intram amândouă în lift, eu iritată că trebuia să mai aștept patru zile ca să descopăr cine eram.

– Electra, sunt foarte mândră de tine, ai făcut mari progrese într-un timp foarte scurt. Ține-o tot așa, da, scumpo?

Am ajuns la parter și s-a întors să mă pupe pe obraji.

– O să încerc, am spus și am adăugat un „mulțumesc“ morocănos, amintindu-mi în ultimul moment că eram „eu, cea nouă“.

Am ieșit din bloc, iar șoferul a deschis portiera limuzinei care aștepta în față. Am sărit în spate.

– Poate data viitoare când ne vedem, îmi spui cine este acest Miles. Pa! a spus Stella, rânjind apoi cam nărăvaș.

– Bună, cum a fost călătoria? am întrebat, aplecându-mă pe geam când au ieșit Miles și Vanessa de la sosiri la JFK și veneau spre limuzină. O rezervasem special pentru Vanessa, sperând să creadă că era super tare.

– A mers strună, mi-a strigat Miles, în timp ce-l ajuta pe șofer să pună bagajele în portbagaj.

– Hei, Vanessa, hai lângă mine. Miles, poți sta în față, bine? am sugerat.

Vanessa s-a supus și, când șoferul a închis portiera, m-am uitat cât era de trasă la față, părea că slăbise și mai mult de când o văzusem ultima oară.

– Ce mai faci? am întrebat, în vreme ce își plimba degetele subțirele și lungi pe bancheta de piele.

– Ce tare-i mașina asta, ‘Lectra, a spus, ignorându-mi întrebarea. M-a luat și pe mine un client la un moment dat. M-a dus în suburbie și mi-a tras-o în parcare sub blocul lui. A venit nevastă-sa și m-a ascuns în portbagaj. S-a mai întors după trei ore. Am zis că mă sufoc acolo.

– Trebuie să fi fost înspăimântător, am spus afectată. Eu am fost încuiată în dulap de niște fete rele la școală și tot nu suport spațiile mici.

– Nu? A fost foarte nașpa, băi, nene, a încuviințat Vanessa.

Am făcut tot posibilul să mă gândesc la ceva optimist de spus, dar nu am reușit defel și s-a lăsat tăcerea.

– Hei, ai minibar?

Vanessa arăta spre cutia dintre scaunele din față.

– Da. Vrei suc?

Vanessa mi-a aruncat genul de privire care spune „știm amândouă ce vreau“.

– O să beau cola.

Am deschis micul frigider, am scos o cutie înainte să apuc să văd sticluțele aliniate frumos pe ușă și i-am dat-o.

– Mi-a zis Miles că te duci într-un loc foarte tare, am îndrăznit să zic.

Vanessa se uita pe geam și nu aveam ce să spun. Probabil ea avea senzația că se ducea la altă închisoare, dar cel puțin părea mai calmă și mai entuziastă decât la spital.

– Cât de departe este, Miles? am întrebat.

– Cam la jumătate de oră, lângă Dix Hills.

– I-am spus lui Miles că mi se potrivește numai bine adresa, a râs ea pe înfundate[36].

Treizeci de minute mai târziu, după ce am trecut printr-o suburbie rezidențială plăcută, am ajuns la o poartă. Miles a vorbit cu paznicul de serviciu, timp în care am observat că, deși din afară nu se vedeau decât tufe înalte de-a lungul perimetrului, în spatele lor se ridica un gard înalt cu sârmă ghimpată, iar în depărtare băteau luminile puternice de securitate. Chiar și cu mâinile întinse, lui Miles i-ar fi fost dificil să ajungă în vârf.

Am trecut prin grădinile îngrijite și, în cele din urmă, am zărit o casă albă și grandioasă.

– Vai, a făcut Vanessa, uitându-se pe geam, zici că stă președintele aici.

– De fapt, femeia care locuia aici a lăsat prin testament Landsdowne House și proprietatea instituției filantropice care deține centrul de dezintoxicare, a spus Miles. Și-a pierdut unicul fiu pe seama dependenței și a locuit izolată până acum zece ani, când a murit. Este foarte frumos, a comentat, uitându-se la coloanele dorice care străjuiau de fiecare parte a treptelor ce urcau până la ușa impunătoare.

– Aș fi venit în rochie de seară, dacă aș fi știut, a pufnit Vanessa disprețuitor, timp în care eu am zărit o femeie ieșind dintr-o mașină și venind spre noi.

– Rahat, e Ida! a zis Vanessa, făcându-se mică lângă mine, în timp ce femeia a bătut în geamul din spate.

Avea aceeași culoare de piele ca mine și purta un caftan cu imprimeu *tie-dye* violet, pe care mi l-am dorit pe loc.

– Asistenta socială a Vanessei, mi-a explicat Miles, coborând din limuzină ca s-o salute.

Deja mă avertizase să mă fac nevăzută la sosire și s-o las pe Ida s-o preia. Dacă apărea cu un supermodel celebru după ea, nu avea cum să se înțeleagă bine cu ceilalți internați.

– Arată super, i-am spus Vanessei, care tremura pur și simplu. M-a apucat de braț.

– Nu o cunoști. Este o vrăjitoare! Dacă știam că vine Ida, aș fi rămas în spital, a glumit Vanessa morocănoasă. Nu mă dau jos, nu mă poți obliga.

Am văzut cum căuta ceva în buzunarul hanoracului, a scos un pachet de țigări și o brichetă și și-a aprins o țigară.

– Știu că o să-ți fie greu, dar... M-am străduit să găsesc ceva potrivit de spus. Știi ce, Vanessa? Sunt de partea ta, ca și Miles, ca *și* Ida, care s-a zbătut să te aducă în cel mai bun loc. Ne pasă tuturor. Așa că intră și fă-te bine, iar eu vin în vizită imediat ce mă lasă, bine? După ce te faci bine, o să începem să ne distrăm împreună.

– Zici și tu așa... O să uiți de mine cum mă bagă acolo și o să-ți vezi de bogăția și celebritatea ta.

– Până acum n-am uitat de tine, nu? Ia!

Am băgat mâna în geantă și am scos o șapcă de baseball Burberry, pe care mi-o trimisese un stilist cu câteva luni în urmă. Eu nu aș fi purtat nici moartă așa ceva, dar m-am gândit că Vanessei i-ar fi plăcut.

S-a uitat la ea și a pipăit-o.

– E pe bune?

– Normal.

– Tare. Și-a așezat-o invers pe cap și, preț de câteva clipe, i-am văzut în ochi un licăr de copil. E a mea?

– Dap.

– Oricum n-o să creadă nimeni că-i originală. Și dacă da, o să creadă că am furat-o.

A stins țigara ridicând din umeri.

– Tu știi că este originală și asta contează. Hai, e timpul să te duci.

– Ăăă... A ridicat ochii la mine și lăcrima. Mbine.

– Îți promit că o să-ți stau alături la fiecare pas. Am deschis brațele și am îmbrățișat-o cât am putut de strâns.

A deschis portiera și s-a dus la Miles și la Ida, care a luat-o imediat în brațe, lucru care m-a făcut să mă simt ceva mai bine. Miles mi-a atras atenția și a dus la ureche un telefon imaginar.

– Te sun, a murmurat, iar cei trei au urcat treptele spre ușă.

– Gata, doamnă? a întrebat șoferul.

– Da, am încuviințat.

Limuzina a pornit cu spatele, iar eu am deschis geamul să iasă fumul de țigară. În acel moment, Vanessa s-a întors spre mine cu spaimă în ochii adânciți în orbite.

– Te iubesc, i-am spus, în timp ce pleca mașina.

Așa și era, mi-am dat seama. Am înghițit în sec cu lacrimi în ochi, ca o mamă care-și lasă copilul în prima zi la școală.

M-am bucurat că a doua zi aveam o ședință foto, căci toată experiența de la Dix Hills cu o seară în urmă îmi dăduse o senzație de déjà-vu și mă speriase de moarte. Totuși, orice citeam pe internet despre acel loc era favorabil, evaluat de toți profesioniștii ca fiind cel mai bun din statul New York pentru „dependenți tineri și neprivilegiați“, cum îi numise *New York Times.* Miles sunase să spună că Vanessa păruse calmă atunci când fusese prezentată tinerelor din secția ei.

– Partea bună este, adăugase, că au stabilizat-o la spitalul din Tucson, așa că a intrat direct în secția de terapie intermediară.

Mai simplu spus, scăpase de secția de dezintoxicare, despre care citisem online că avea camere capitonate.

În mod ironic, mi-a plăcut ședința foto, chiar dacă trecuse un an de când participasem la una, fără ca în prealabil să fi luat ceva stimulatoare.

Era acolo și Xavier, cunoscut ca „XX“, un creator de modă cu care lucrasem de câteva ori, inclusiv când făcuserăm o gamă în serie mică de echipament sportiv, cu un fulger auriu pe partea din față a hanoracului, care se vânduse în mai puțin de o săptămână.

– Ai chef să mai colaborăm curând? m-a întrebat.

– Poate, am spus, mergând pe platou.

Am trecut automat prin seria de poziții obișnuite, cu gândul la caietul meu de schițe. Îmi plăcuse să creez cât stătusem la clinică și mi se părea mai satisfăcător decât să-mi petrec viața cu scălâmbăieli de tot felul.

– Uau, Electra, se vede că ți-a prins bine vacanța! Ai fost explozivă în fața camerei azi. Miguel, fotograful (care sigur se născuse doar „Mike“), îmi vorbea cu entuziasm.

– Electra, a fost uluitor, a spus Mariam, care m-a căutat mai târziu în cabină. Nu te-am văzut mai radioasă.

– Ei, Mariam, i-am zâmbit. Miguel și XX m-au întrebat dacă vreau să luăm masa la Dell'anima dacă tot am terminat așa devreme.

– Electra, nu vreau să-ți stric cheful, dar...

– Nu-i nimic, am refuzat deja. Știu că este prea devreme. Le-am spus că am o întâlnire mai târziu, ceea ce-i adevărat. Dar mai întâi vreau să ajung undeva.

Când am oprit în fața salonului din intersecția Fifth cu East 57, m-am întors spre Mariam.

– Te duci să vezi dacă mă poate primi Stefano?

– O, dar… cred că nici pentru tine nu-i posibil, Electra. Știi că programările se fac cu câteva luni înainte și durează ore întregi să-ți îndrepte părul.

– Mariam… Mi-am dat ochii peste cap. Ai uitat discuția pe care am avut-o ieri la prânz cu Stella?

– Nicidecum, dar glumeai, nu?

– Ba deloc. Nici o grijă, intru și vorbesc eu cu el.

Am coborât din mașină înainte ca Mariam să mă poată opri. Am vorbit cu recepționera, care mi-a spus că Stefano era în pauza de prânz, dar, fiindcă era vorba de mine, poate avea timp să mă salute.

Pe Stefano l-am cunoscut demult, când venisem în New York și Susie mă trimisese la el înaintea primei ședințe foto. Având și el sânge african-american și italian, era obișnuit să se descurce cu tipul meu de păr. Priveam întâlnirile noastre ca pe o tortură necesară, dar îmi plăcea mult de el.

– E în spate? am întrebat-o.

– Da, dar…

Am pornit hotărâtă spre ușa pe care scria „Privat", unde eu și Stefano împărțiserăm nenumărate liniuțe ilegale în timpul procesului extrem de lung și de plictisitor de a-mi îndrepta părul rebel. Evident, era acolo și își „pudra nasul".

– Electra! *Cara*[37], ce cauți aici? S-a ridicat și m-a pupat pe obraji. Nu ai programare azi, așa-i?

– Nu, dar mă întrebam dacă ai să-mi dai o mașină de tuns…

Jumătate de oră mai târziu am ieșit pe ușa din spate cu un centimetru – dacă eram generoasă cu evaluarea – de păr pe cap. La început, Stefano refuzase să facă ce-i ceream, dar după ce l-am amenințat că o fac cu mâna mea, mi-a creat o tunsoare pierdută fantastică. Încercase s-o amețească folosind cremă și un pieptăn special, dar îi dădusem peste mână. Îl voiam natural.

– Vai! a făcut Mariam când m-am urcat în mașină lângă ea și și-a dus mâna la gură. Nu era o actriță bună și i se citea orice emoție pe față.

– Deci, în afară de șoc, ce părere ai de noua mea personalitate?

– …Serios?

– Serios.

Mariam m-a măsurat din priviri cu un ochi critic și perceptiv. În cele din urmă, a încuviințat și mi-a zâmbit cu toată gura.

– Arată de milioane! Am bătut palma.

– Îți dai seama câte ore din viața mea o să recuperez cu părul așa? Ore pierdute, Mariam. Îi spunem lui Susie că de-acum înainte, dacă va fi necesar, o să port doar peruci. Bun, am o ședință AA în treizeci de minute în Chelsea, așa că hai acolo și ne oprim la un restaurant să mâncăm.

După ședință, în drum spre casă, eram în mașină când Mariam s-a întors spre mine.

– Electra, este vreo problemă dacă mă duc acasă astă-seară? Trebuie să-mi… văd familia.

– Normal! Nu vreau să li te răpesc.

– Știi că mă găsești la telefon dacă ai nevoie de mine și ajung una-două la tine. Este doar un weekend.

Am încuviințat, vinovată că o ținusem departe de familie. Când am ajuns la mine, m-am bucurat că Tommy era ca de obicei acolo. Mariam a intrat direct cu un simplu salut, iar eu m-am oprit să vorbesc cu el.

– Bună, Tommy. N-am avut ocazia să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt că m-ai ajutat pe mine și pe Mariam în seara în care m-am… îmbolnăvit.

– Electra, știi că aș face orice pentru tine.

A zâmbit, dar îi citeam tristețea în ochi.

– Auzi, dacă pot face ceva – orice – pentru tine, Tommy, te rog să-mi spui, bine?

– Bine, mersi. Și apropo, îmi place mult noua coafură.

– Mersi, Tommy.

În lift, am decis să mă duc de-acuma doar în Chelsea la ședințele AA. Numai să-l pierd pe Tommy ca prieten nu-mi doream și știam că ar fi stânjenit să afle că îi auzisem confesiunea.

M-am așezat pe canapea în sufragerie și am văzut că mă sunase Miles, așa că l-am sunat și eu.

– Salut, ce face Vanessa? l-am întrebat.

– A sunat Ida mai devreme, cică Vanessa se acomodează deja.

– Super! Tu ce faci?

– Bine, e cam ciudat să mă întorc la muncă și să nu pot vorbi cu nimeni despre toată nebunia prin care am trecut și eu, și tu recent.

– Exact! Azi am avut prima ședință foto și a fost straniu să fiu așa de… prezentă, fără toate chestiile pe care le luam ca să rezist.

– Da, auzi, trebuie să închid. Am un client care trebuie să apară din clipă în clipă, iar în momentul ăsta am de recuperat la muncă.

Miles a închis, iar eu m-am ridicat și am ieșit pe terasă. M-am sprijinit de balustradă și am privit New Yorkul de sus. Pentru prima dată de când venisem acasă, m-am simțit deprimată. Poate pentru că se căsca weekendul ca o prăpastie în fața mea. În mod normal, aș fi fost undeva pe drum, lucru care mi se potrivea de minune, pentru că weekendurile erau momentul în care oamenii de succes plecau din oraș la casele lor de la țară, unde se bucurau de familii și prieteni.

– Bună, Electra, a spus Mariam din spatele meu. Am făcut mai devreme supă de linte și niște salată pentru cină, sunt în frigider.

– Mersi.

– A! L-ai sunat pe psihologul pe care ți l-a recomandat Fi?

– Da.

– Și?

– După Fi, nu-mi pare ce-mi trebuie.

– Înțeleg, Electra, dar trebuie să găsești pe cineva în Manhattan. Este al treilea pe care-l respingi. Poate ar trebui să te duci și să vorbești cu oricare dintre ei, să vezi cum sunt.

– Poate, doar că nu aș vrea să risc să fac o alegere greșită și să mă bulverseze, știi? În clipa asta mi-e bine, Mariam. Și am o grămadă de oameni cu care să vorbesc la nevoie.

– Bine. Nu vreau să te bat la cap, dar îmi pasă, Electra.

– Știu și ești fenomenală, Mariam.

– Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

– Nu. Du-te acasă la familie.

– Doar dacă ești sigură, pentru că…

– Sunt. Trebuie să învăț să trăiesc fără dădacă uneori, nu?

– Dacă ai nevoie de mine, mă suni la orice oră din zi sau din noapte. Promiți?

– Promit. Te rog, Mariam, du-te acasă.

– Bine. Mersi, Electra, pa!

– Pa!

Ușa s-a închis după ea și, pentru prima oară în cinci săptămâni, am rămas singură.

– Te duci la sală și ridici greutăți, iei cina, te bagi în pat și te uiți la un film, mi-am spus, încercând să-mi stăpânesc panica.

Așa că m-am dus la sală, am făcut un duș, am mâncat ce-mi lăsase Mariam pentru cină, m-am băgat în pat și am aprins televizorul. Era ceva cu conflicte între gangsteri și seriale cu spitale, ceea ce nu-mi convenea pentru prima seară singură. Am făcut tot posibilul să mă concentrez la o comedie romantică, apoi la un film franțuzesc, care în mod normal mi-ar fi plăcut, dar era atât de *noir*, încât mi-a pierdut atenția și am început să-mi verific e-mailul pe laptop. M-am bucurat să văd că aveam unul lung și suculent de la Tiggy. Scrisese în franceză, așa că m-am bucurat că văzusem patruzeci de minute din filmul *noir* ca încălzire.

Chère Electra,

Cât mă bucur să primesc scrisoarea ta (sau de fapt o scrisoare de la oricine în perioada asta), mai ales aici, în pustietate. Nu te poți baza pe semnal și mă simt izolată complet, ceea ce are și avantaje și dezavantaje, ca orice în viață, corect?

În sfârșit, azi am semnal bun, stau afară la o masă de picnic și mă uit la vale (aici îi zice „vâlcea"), care mulțumită tufelor de iarbă neagră se preschimbă într-un violet sublim.

În primul rând, voiam să-ți spun că sunt sora ta și, chiar dacă ești o scumpă că îmi ceri scuze, nu era deloc necesar. Nu știu să-mi fi făcut sau spus ceva care să necesite scuze – toată lumea zice că sunt o mimoză, așa că nu-i bai! – dar mă bucur enorm să aflu vești de la tine.

Mi-a spus Ma acum ceva timp că ai decis să ceri ajutor pentru problemele tale și, sincer, Electra, sunt tare mândră de tine. E incredibil de greu să ceri ajutor, nu? Dar este un pas important. Nu știu dacă ai ieșit – nu am vorbit cu Ma și nici cu Maia de ceva vreme, că am fost foarte ocupată – dar, oriunde ai fi, te îmbrățișez cu putere de departe și mă gândesc în

fiecare zi la tine și mă rog în stilul meu propriu, de tip „Tiggy“. Știu că nu te dai în vânt după „U-u“ cum îi ziceai, dar nu pot să spun decât că simt că ești extrem de bine protejată și că vei ieși din această experiență dificilă mai bună, mai puternică și mai frumoasă ca oricând.

În ce mă privește, nu cred că am fost mai fericită! Poate ți-a spus Ma că am avut niște probleme de sănătate recent și, cu toate că prea curând nu o să traversez înot lacul Geneva, atâta timp cât am grijă de mine și nu exagerez, o să duc o viață lungă.

Nu este uimitor cum de multe ori din ceva rău pare să iasă ceva bun? Ei bine, din problemele mele de sănătate (și un incident de vânătoare care sună mai dramatic decât a fost în realitate, dar despre asta îți povestesc altă dată), am cunoscut Iubirea vieții mele. E un clișeu, pentru că este medic specialist în inimi, adică organul care a avut de suferit în cazul meu. Îl cheamă Charlie Kinnaird și mi-e jenă să spun că încă este căsătorit, cu o femeie pogorâtă din iad. Oricum, este un personaj dificil, dar partea bună e că au o fiică pe nume Zara, pogorâtă din rai! Are șaptesprezece ani și este studentă la agricultură, pentru că într-o zi va moșteni patruzeci de mii de acri din cel mai spectaculos pământ scoțian (Charlie este nobil de fapt, care în Scoția înseamnă moșier, dar lui Charlie nu-i pasă de titluri). S-a mutat la alt spital ca să fie mai aproape de mine și de Zara și ca să se ocupe de moșie, care îi mănâncă mult timp și încă și mai mulți bani. Mă rog, în momentul de față e cam haos într-un fel sau altul, dar, în mod ironic, cum stau aici și mă uit peste vâlcea, sunt perfect mulțumită, pentru că știu că am găsit omul cu care vreau să-mi petrec restul vieții și sunt suficient de norocoasă s-o fac în cel mai frumos loc din lume.

Chiar, nu știu dacă ai deschis scrisoarea de la Pa Salt! Eu am deschis-o pe a mea și am cam picat prin vizuina iepurelui în trecut. Și, în sfârșit, să zicem că dacă tu mă crezi puțin cam „u-u“, ar trebui s-o cunoști pe Angelina, verișoara mea de șaptezeci de ani! Se pare că provin dintr-o familie de romi din Andaluzia, care explică cine sunt și lucrurile ciudate pe care le-am văzut și simțit. Când se mai liniștesc puțin lucrurile aici, am de gând să explorez mai mult această latură a mea, deja lucrez împreună cu veterinarul de-aici și pun în practică lucrurile pe care le-am învățat de la Angelina despre vindecarea naturală și tratarea animalelor. Până la urmă am decis să ajut și oamenii cu harul meu, dar deocamdată le iau pe rând.

În sfârșit, draga mea soră, sper că nu ai uitat de excursia noastră pe *Titan*, ca să punem o coroană în memoria lui Pa. Restul au confirmat toate, chiar și CeCe, care, poate ai aflat, s-a mutat în Australia. Instinctul îmi spune că este musai să fim toate acolo, dincolo de comemorare în sine. Poți să ne anunți pe mine, pe Ma sau pe Maia, că vii sigur? Nu-mi vine să cred că se întâmplă luna asta!

Ei bine, cam atât deocamdată, deși mi-ar plăcea să-mi mai dai de veste, dacă ai când să-mi scrii. Îți trimit e-mailul înainte să pierd semnalul.

Cu toată dragostea, Electra, abia aștept să te văd la Atlantis.

Tiggy xxx

Am zâmbit recitind e-mailul ca să mă asigur că nu pierdusem nimic și m-am bucurat enorm că Tiggy își găsise o viață care, evident, i se potrivea. Fiindcă aveam un weekend la dispoziție să-i răspund, am decis s-o fac dimineață, când aveam capul limpede. Nu mă pricepeam la scrisori

detaliate și la nimic scris în general –, dar e-mailul ei lung merita un răspuns decent.

Cu gândul la comemorarea care se apropia, mi-am amintit de sfera armilară care apăruse misterios în grădină la Atlantis după moartea lui Pa. Pe inele erau gravate numele noastre și niște cifre despre care Ally spusese că erau coordonatele locurilor în care ne născuserăm toate și fiecare dintre noi avea și un citat în greacă. Ally îmi dăduse detaliile într-un plic, dar nu izbuteam să-mi amintesc unde era.

Înainte să mă duc cu gândul mai departe, am zis s-o sun pe Ally. Atunci, tocmai când mi-am dat seama ca era două noaptea în Europa, a răspuns.

– Electra? Ce faci?

– Bună, Ally, sunt bine, foarte bine. Tocmai mă pregăteam să închid când mi-am amintit cât este ceasul în Norvegia.

– Nu-ți face griji, mai nou este totuna că-i noapte, că-i zi. Lui Bear îi dau dinții și sunt scursă de legendara mea energie.

– Îmi pare rău, Ally. Cred că este greu să crești singură un copil.

– Păi, chiar că da, a recunoscut Ally. Și mă simt și singură, mai ales noaptea.

Uau, mi-am zis, ridicând din sprânceană, fără ca ea să știe. Nu o auzeam prea des pe Ally să recunoască faptul că nu avea puteri supranaturale.

– Ei bine, iată, îți țin eu companie și vă îmbrățișez pe tine și pe Bear.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru asta, mersi, Electra. Mă gândeam să mă duc la Atlantis înaintea voastră. Mama m-a sunat să-mi spună că vine și ea mai devreme și am nevoie să mă ajute Ma, adică „bunica“, cu Bear. Zău că nu mai știu de când n-am dormit câteva ore la rând.

– E o idee foarte bună, Ally.

– În sfârșit – și-a dres glasul –, m-ai sunat să povestim?

– În parte. Am primit un e-mail de la Tiggy și mi-am amintit că voiam să te întreb dacă mai ai coordonatele din sfera armilară.

– Sigur că da. De ce?

– Cred că am pierdut plicul pe care mi l-ai dat și... mă rog, la clinică am avut timp să mă gândesc și...

– Ai hotărât că vrei să știi care îți este locul de baștină, a spus foarte blând Ally, în vreme ce s-a auzit un țipăt puternic în telefon. Stai așa, a spus, după care am auzit un foșnet și un sunet de supt. Așa, mă duc la laptop.

– Bine.

Mi-am dat seama că-mi crescuse pulsul cât așteptam.

– Așaaa... deschid fișierul... Bun, iată. Notezi?

– Da, sigur.

Ally a citit coordonatele și eu le-am notat, după care m-am uitat lung la seria de cifre.

– Mersi. Și acum ce fac?

– Bun, păi, intri pe Google Earth și în stânga ar trebui să găsești o căsuță de căutare. Introduci cifrele – reprezintă grade, minute și secunde – și mărești harta până în punctul indicat de coordonate.

– Super! Mersi!

– Electra, chiar ai de gând să le cauți acum?

– Da, de ce nu?

– Că... nu ți se pare că este un moment important când afli de unde ești? E cineva cu tine?

– Nu, dar... Atunci m-a izbit. Hei, Ally, tu știi de unde mă trag?

– Bineînțeles că nu! O simțeam defensivă. Niciodată nu aș accesa informația aia dacă nu mi se cere s-o fac.

– Bine, așadar, nu ești îngrijorată că dacă mă apuc să caut o să aflu ceva rău.

– Jur, Electra, habar nu am unde duc coordonatele tale. Sau ale celorlalte fete, dacă nu au ales ele să-mi spună.

– Cine ți-a spus?

– Păi, știu unde au fost găsite Maia și Tiggy și, bineînțeles, eu.

– Unde anume, dacă pot să întreb?

– Coordonatele mele duceau la un muzeu din Oslo, care se află în locul unui vechi teatru în care juca strămoșul meu. Se pare că eu și fratele meu, Thom, ne-am născut într-un spital din Trondheim, Norvegia. La ceva timp după aceea, am fost adoptată de Pa.

– Aha! Și nu știe nimeni de ce pe *noi* ne-a ales? Adică a spus că ne-a ales special.

– Nu, poate pentru că cineva trebuia să ne adopte și el voia să ne ofere un cămin. Ți-e teamă să afli unde te-a găsit, Electra?

– Dap.

Am încuviințat, am deschis laptopul, am intrat pe Google Earth și am urmat instrucțiunile lui Ally.

– Bănuiesc că este firesc să-mi imaginez că nici una dintre noi nu s-a născut într-un scenariu fericit, a spus Ally. Dacă era așa, nu am fi ajuns să ne dea familia spre adopție.

– Adevărat, adevărat, am zis, introducând coordonatele. Bun, ia să vedem...

– Vrei să stau la telefon sau să te las s-o faci singură?

– Stai cu mine dacă nu te superi, am rugat-o, știind că nu era momentul să prind curaj. Am urmărit roata morții care se învârtea pe monitor și am oftat. Scuze, nu știu de ce merge prost internetul noaptea. Bun! Iată... Văd globul, mă apropii și mă îndrept spre... N-am mai zis nimic, mă simțeam ca un reporter de la NASA. Globul s-a oprit la America de Nord și imaginea s-a mărit asupra orașului New York, după care pe Harlem. Cu inima strânsă, am văzut pixelii care se cristalizau în clădiri pe o stradă cu verdeață și un pin roșu s-a oprit pe una dintre ele.

– Doamne!

– Ce? Nu mă ține în suspans!

– Vai!

– Electra, vezi ceva?

– Da, am încuviințat în sine. Și ghici în ce locșor m-am născut...

– Poate undeva în Africa?

– Neh... Mai încearcă.

– Caraibe?

– Neh.

– Atunci nu știu.

– Se pare că m-am născut chiar în New York. Mai precis într-un loc numit Hale House, care, conform Google Earth, se află în Harlem și la... – am numărat repede – cincisprezece străzi de casa mea.

– Glumești!

– Zău că nu. Stai așa, să caut Hale House.

– Am citit cuvintele de pe monitor și am oftat din rărunchi.

– *Quelle surprise!*[38] M-am născut – sau cel puțin am fost găsită – într-un cămin de toxicomani și victime ale SIDA, pentru mame și copii. Te-ai prins?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Of, Electra, îmi pare rău. Nu te necăji din pricina asta. Și Maia a fost la orfelinat, eu am fost găsită într-un spital și... așa ne-a găsit Pa, ai uitat?

– Știu, dar... În sfârșit, Ally, este târziu și trebuie să te odihnești. O să închid. Mersi că ai stat cu mine, îți promit că n-am nimic. Noapte bună!

Am închis înainte să mai spună ceva și m-am uitat lung la pagina de Wikipedia, înainte să închid laptopul. Nu partea cu mama și copilul mă deranja – Ally avea dreptate să spună că din astfel de locuri proveneam mai toate –, ci faptul că eram destul de sigură că bunica îmi zisese că eram descendenta unui neam de prințese și, undeva în mintea mea, asta reținusem.

– Se pare că te-ai înșelat, buni. Am ridicat din umeri. Singurele gene pe care le-am moștenit sunt cele ale narcomaniei. Și poate cu garnitură de SIDA, ca să fie, am adăugat morocănos, știind că exageram cu figurile astea, dar considerând că meritam să-mi plâng puțin de milă. Cel puțin făcusem testul SIDA și știam că stăteam bine, dar nu despre asta era vorba, nu?

Răscolită cum eram, am hotărât să-mi sun singura soră care era pe aceași fus orar cu mine și care-mi putea oferi vorbe înțelepte ca să mă liniștească. Formând numărul Maiei, am așteptat să răspundă, dar mi-a intrat căsuța vocală în schimb.

– Bună, Maia, Electra sunt. Nici o grijă, sunt bine și nu te sun din panică sau ceva așa. Voiam doar să văd ce faci și să vorbim, știi? Apropo, mai ai traducerea citatului meu din sfera armilară? Aș vrea să știu ce scrie. Bine, pe curând, pa!

M-am uitat o vreme la telefon, sperând ca Maia să mă sune, dar nu a făcut-o.

Am luat din nou telecomanda și am început să schimb canalele ca să nu mă gândesc prea mult la ce descoperisem, însă mă cuprindea panica în timp ce vedeam parcă o sticlă de vodcă ce putea veni în câteva minute dacă sunam portarul și îi ceream să mi-o aducă. Mi-era clar că eram mult mai dependentă de alcool decât de droguri, dar una ducea la alta.

– Rahat!

M-am dat jos din pat, știind că eram în pericol și am căutat ceva să-mi distragă atenția. Eram în bucătărie și îmi făceam un ceai de ghimbir când mi-a sunat telefonul în dormitor. Am ajuns la el tocmai când s-a oprit. Era Miles. Am ascultat mesajul care zicea doar „sună-mă“, speriată că i se întâmplase ceva Vanessei, l-am sunat imediat.

– Salut.

A răspuns pe loc.

– E totul în regulă cu Vanessa?

– Din câte știu, da. N-am vești de azi-dimineață.

– Slavă Domnului, am spus dintr-o suflare. Atunci de m-ai sunat?

– Mi-a zis Mariam că este prima ta noapte singură.

– Și mă verifici?

– Dacă pui problema așa, atunci da, dar o fac pentru că știu că prima noapte este întotdeauna dificilă. Am trecut prin asta, ai uitat?

– Da, mă rog, puteam face multe astă-seară, dar am decis să stau acasă, am răspuns, brusc în defensivă.

– Și cum e?

– A, e... bine, am mințit. Să știi că nu-i mai nimic la televizor.

– Ai impresia că pică pereții pe tine?

– Cam da, am răspuns, care era puțin spus în clipa aceea.

– Electra, este normal. Și să știi că sunt alături de tine, la doar câteva străzi întâmplător, așa că dacă vrei să vorbim, trebuie doar să mă suni, vorba ceea.

– Da, mersi. Drăguț din partea ta să te gândești la mine.

– Într-un fel sau altul nu prea m-am mai gândit la altceva, a chicotit. Au fost trei săptămâni într-un mare fel, așa-i?

– O, da!

– Voiam să te întreb și dacă ai treabă mâine.

– Ăăă, nu. De ce?

– Pentru că aș vrea să te duc în Harlem ca să-ți arăt centrul de primire. Este sâmbătă și, din lipsă de fonduri, a trebuit să închidem ușile în weekenduri, dar cel puțin poți să vezi și tu cum arată.

– Uau, am exclamat, șocată de c

oincidență.

– Ce?

– Păi... tocmai am aflat ceva...

Mi-a pierit glasul, neștiind dacă voiam să-i spun sau nu.

– Aha...

– Adică astă-seară. Acum câteva clipe.

– Și...?

Electra, nu uita că trebuie să ai încredere...

– Tocmai am descoperit că tatăl meu adoptiv m-a găsit într-un loc numit Hale House. Care se află în Harlem.

– O știu. Toată lumea din Harlem o știe. Vai, Electra, cât de tare! Cine ți-a zis?

– Sora mea, Ally. Pa ne-a lăsat coordonatele ca, dacă vrem, să căutam locurile în care ne-a găsit.

– Bine. Știi ce era Hale House pe vremea aia?

– Da, un loc în care o femeie pe nume Mama Hale primea copii ai căror mame erau dependente de droguri sau aveau SIDA, am recitat din ce citisem mai devreme.

– Și ce părere ai despre asta?

– Nu știu în clipa asta. Și nu mai face pe psihologul! am zis, cumva în glumă.

– Scuze. Îmi fac griji pentru tine. Ușor n-are cum să-ți fie. Vrei să trec pe la tine să vorbim?

– Nu, dar apreciez.

– Sigur, Electra?

– Sigur.

– Atunci ce-ar fi să trec să te iau mâine la șapte dimineața?

– Bine. Îți dau adresa?

– Mi-a dat-o deja eficienta asistentă personală a ta, în caz că...

– Trebuia să dai fuga să mă salvezi dacă eram rangă și nu-mi aminteam unde stau?

Am zâmbit.

– Da, ceva de genul ăsta. Dar se pare că te descurci de minune, Electra. Pur și simplu, de minune. Cum ziceam, sunt aici dacă ai nevoie de mine, la orice oră. Stau cu telefonul lângă mine.

– Mersi, Miles. Ne vedem mâine atunci.

– Cu siguranță. Încearcă să dormi. Pa!

– Pa!

Încă zâmbeam când am închis telefonul. Aveam senzația că Miles chiar ținea la mine, lucru care mă făcea să mă simt foarte bine.

În timp ce-mi spuneam că nu-mi mai trebuia ceaiul de ghimbir, întrebarea era dacă să mă duc a doua zi și în locul în care mă găsise Pa. Habar nu aveam ce să fac.

Capitolul 33

Am dormit până la opt și m-am dus amețită în baie. Am țipat când m-am văzut în oglindă, fiindcă uitasem de transformarea coafurii.

– Iisuse, Electra! (Hotărâsem că puteam blestema uneori, când eram singură, chiar dacă puriștii ar fi zis că Iisus auzea tot). Ce naiba o să zică Miles? Am părul mai scurt ca al lui.

M-am dus să-mi fac cafea și m-am întors prin sufragerie pe terasă, ca să mă bucur de dimineața superbă de iunie, întrebându-mă dacă-mi păsa ce credea el.

După ce am băgat viteză în jurul parcului, m-am întors și am făcut un duș, ștergându-mi cu prosopul puținul păr pe care-l mai aveam pe cap. M-am dus apoi la șifonier neștiind ce naiba să port în cinstea întâlnirii amoroase – nu, a unei simple întâlniri – cu Miles. Fusesem numai de câteva ori în Harlem, și asta în trecere, în drum spre Washington Heights sau Marble Hill pentru o ședință foto.

După ce am probat aproape toate lucrurile oarecum adecvate din dulap, am ales cum voisem inițial, blugii, tenișii și un hanorac cu simbolul meu, fulgerul auriu. Nu mă dădusem peste cap să creez designul pentru XX, dar de câte ori îl purtam – și îl aveam în patru culori – mă simțeam încrezătoare.

M-am dat cu mascara și un pic de gloss, m-am așezat pe canapea și am așteptat să mă sune portarul ca să-mi spună că mă aștepta cineva jos. Mi-a sunat mobilul și am apucat să zăresc un „M“ înainte să-l pun la ureche. Am simțit un gol în stomac, făcându-mi curaj să aud că Miles anula întâlnirea.

– Salut.

– Electra, Maia sunt.

– Ah!

– Ce?

– Credeam că sună altcineva. Amândoi sunteți la M și numele tău este prescurtat „Mi“ și... Nu contează, am bolborosit.

– Bine. În sfârșit, îmi pare rău că nu ți-am răspuns aseară. Ce faci?

– Foarte bine, mersi. Tu?

– M-am trezit cu noaptea-n cap să mă duc la *fazenda*. Îți amintești că ți-am povestit despre un nou proiect? Petrecem weekendurile acolo cu copii din *favele* care nu au mai fost la țară.

– Sigur că îmi amintesc. M-am uitat la ceas și am văzut că era unsprezece și cinci. Hei, ce coincidență, și eu mă duc în Harlem cu un prieten acum, să vizităm un centru de primire pentru adolescenți dependenți unde oferă consiliere. Vreau să dau o mână de ajutor.

– Electra! Sună fantastic! Ce mândră sunt de tine, nici nu-ți pot spune! Și da, sigur că încă am citatul pe care ți l-am tradus de pe sfera armilară. Vrei să-ți spun ce zice?

– Da, te rog.

– Este scris de un celebru filozof danez, pe nume Søren Kierkegaard: „Viața nu este o taină ce trebuie dezlegată, ci o realitate care trebuie trăită“. Mi se pare frumos.

Am cugetat la acele vorbe și mi-am spus că Pa nu putea găsi ceva mai potrivit pentru mine. Mi-au dat lacrimile.

A sunat portarul în cealaltă parte a camerei. Fără să vreau, am răsuflat ușurată.

– Auzi, trebuie să plec, dar mă bucur că te-am auzit.

– Și eu, Electra. Hai să vorbim săptămâna viitoare, când suntem mai liniștite. Poate facem schimb de idei pentru proiectele noastre.

– Dap. Pa, Maia! Am închis și i-am răspuns portarului. Cobor acum.

*

– Salut.

Miles stătea în zona de așteptare și s-a ridicat când am ieșit din lift.

– Salut.

Mă simțeam ridicol de timidă.

– Părul...

– Știu.

Mi-am dus mâna protectiv la cap.

– Îmi place mult, mi-a zis, zâmbind larg. Îți stă bine.

– Mă simt cam expusă, am zis, în timp ce ieșeam pe ușă.

– Cu pometii tăi, nu cred că ai motive de îngrijorare.

– Mersi. Unde este mașina?

– Nu am. Oricum, cine vrea să conducă într-un asemenea oraș?

– Păi și cum te deplasezi? Cu limuzina?

– Nu, a răspuns Miles, ridicând mâna ca să oprească un taxi. A oprit unul cu scârțâit de roți și mi-a deschis portiera. Caleașca dumneavoastră, doamnă! Am urcat și m-am străduit să-mi înghesui picioarele în spațiul mic. Bun venit în lumea mea!

Miles a strigat adresa prin geamul despărțitor și taxiul a pornit.

– Bănuiesc că nu ai mai mers de mult cu așa ceva și ești onorată, draga mea, că eu le iau doar cu ocazii speciale, altfel merg cu metroul.

Am întors capul de la el și m-am uitat pe geam ca să nu-mi vadă rușinea. Sinceră să fiu, aveam numai șaisprezece ani când mă luase Susie pe sus și mă adusese la New York. Pa insistase de la bun început să merg doar cu mașina la orice întâlnire în oraș. De-atunci, lucrurile s-au schimbat și am mai luat câte un taxi galben cu alte modele cu care locuiam într-un apartament din Chelsea. Metroul a rămas lumea subterană în care nu am intrat niciodată.

– Știi, Electra, de ani și ani folosesc metroul și uite că n-am pățit nimic, a comentat Miles.

Mă enerva faptul că ghicea tot ce gândeam, dar îmi și plăcea întru câtva.

– Spune-mi deci despre centrul de primire, l-am rugat, în vreme ce goneam prin suburbii.

– Mulți dintre voluntari sunt fie părinți care și-au pierdut copiii din cauza drogurilor, fie foști toxicomani. Problema este că anul trecut ne-am pierdut finanțarea și, în consecință, centrul nu reușește să mai plătească facturile.

– Suntem în siguranță aici? am întrebat stresată, când am ajuns douăzeci de minute mai târziu pe o stradă plină de blocuri înalte fără lift și de clădiri cu fațade din gresie feruginoasă.

– Este mai bine decât înainte, da, a spus Miles. Încă există zone periculoase, dar mare parte au fost relocalizate și modernizate de Bloomberg. Harlemul devine o zonă șmecheră și scumpă deja. Cândva puteai cumpăra aici un apartament într-o casă dintr-astea cu numai un dolar. Ce-aș vrea să fi avut dolarul ăla, a rânjit Miles. Am ajuns.

Am coborât din taxi și am încercat să nu percep mirosul de cafea râncedă și de mâncare prăjită. Miles s-a dus la o ușă albastră năruită, între o bodegă și o clădire cu ferestrele bătute în scânduri, plină de graffiti. Deasupra ușii albastre se afla o tăbliță pictată de mână, pe care scria „Centrul de primire «Mâinile Speranței»“.

Miles a format codul și a deschis ușa. M-a condus pe un coridor întunecat, apoi într-o încăpere lunguiață și îngustă, în care vedeam mulțumită doar luminatoarelor. De jur împrejur erau mese de melamină și scaune de plastic.

– Asta e, a spus Miles. Vărul unui văr de-al meu ne-a lăsat să construim extensia asta în curtea lui din spate, doar cu prețul betonului necesar. Nu este nimic special, dar s-a văzut diferența. Vrei cafea? Miles a arătat spre mașinăria din oțel inoxidabil de pe tejgheaua din fundul camerei. Frigiderul s-a stricat și nu mai avem bani să-l reparăm, prin urmare fie asta, fie suc cald.

– Nu-mi trebuie, mulțumesc, am spus, simțindu-mă brusc privilegiată, ca un copil răsfățat ce fusesem.

– Mai mult, acum câteva luni am primit ordin de evacuare. Clădirea a fost cumpărată împreună cu alte cinci de pe stradă de un dezvoltator, a oftat Miles. Știu că nu arată cine știe ce, dar era un loc bun pentru copiii din zonă care veneau și primeau ajutor, sfaturi și o cană de cafea foarte proastă. Este un proiect mic, dar chiar dacă a salvat o singura viață, pentru mine merită.

– Și cât costă administrarea unui astfel de loc? am întrebat.

– Cine să știe? Eu îmi ofer serviciile gratis, ca toată lumea care lucrează aici, dar într-o lume ideală, am avea consilieri pregătiți, asistență telefonică nonstop, ca să poată vorbi copiii cu noi anonim, un medic profesionist și un avocat care să fie zilnic aici și să ofere consiliere la fața locului și destul spațiu cât să încapă toți.

– Aha... Păi, aș vrea să ajut dacă pot, am zis, dar trebuie să mă gândesc cum să strângem fondurile. Am bani, dar genul de loc despre care vorbești poate costa milioane de dolari.

– Nu îți cer să ne sponsorizezi, Electra, ci poate să-ți folosești statutul în scopul ăsta. Înțelegi ce spun?

– Cred că da. Îmi pare rău, Miles, nu am deloc experiență în domeniu, așa că trebuie să mă călăuzești.

– Speram să poți aduce televiziunea aici, a spus. Aș putea cere câtorva copii care au venit de-a lungul timpului aici să dea un interviu împreună cu tine, dacă sunt pregătiți și să spună cum au fost ajutați.

– O idee excelentă, am consimțit. Mă bag în orice de genul ăsta.

– Bun. Hai să mergem atunci. Locul ăsta mă deprimă acum.

Am ieșit și am auzit muzica rap la un radio zgomotos în bodega de alături.

– Deci, a zis, uitându-se la mine cum stăteam pe trotuar, vrei să mergem să arunci o privire la locul în care te-a găsit tatăl tău? Putem merge pe jos.

M-a cuprins agonia șovăielii.

– Uite, hai încolo, oricum este un loc pe care ar trebui să-l vezi cât ești în Harlem, m-a îndemnat.

– Bine.

Mi s-a urcat stomacul în gât și mi-a crescut pulsul la gândul ăsta.

Am pornit și am încercat să rămân calmă și să mă uit la străzile din jur. Chiar dacă erau clădirile în paragină, ferestrele acoperite cu carton și tomberoanele arhipline, era clar, după cafenelele de hipsteri pe lângă care treceam și după schelele ridicate în jurul locuințelor modificate, că zona se moderniza. Am trecut pe lângă o clădire mare, din cărămidă roșie și a trebuit să coborâm de pe trotuar în stradă, ca să ocolim mulțimea de-afară. Oamenii erau îmbrăcați formal, în costume colorate, rochii cu pălării asortate și, când am urcat la loc pe trotuar, am văzut o mașină decorată cu flori oprind în față.

– Sarah și Michael se căsătoresc, a comentat Miles. Ea este una dintre poveștile mele de succes. Am ajutat-o să obțină un apartament când locuia în adăpostul femeilor, a adăugat, în timp ce tânăra îmbrăcată într-o rochie de mireasă enormă, din satin alb lucios, ieșea cu grijă dintr-o mașină veche. Mi-am dat seama că era o biserică, la intrarea căreia s-au înșiruit cei din față, aplaudând și chiuind.

– Stai s-o strâng în brațe, a spus Miles și s-a întors iute la mireasă.

Femeia s-a răsucit și i-a zâmbit când a îmbrățișat-o.

– Îi cunoști pe cei de-aici? am întrebat când s-a întors.

– Sigur că da. M-am mutat aici acum cinci ani, după dezintoxicare. Asta este biserica mea, a adăugat, în timp ce ne uitam la un bărbat, pesemne tatăl miresei, care a luat-o de mână și a condus-o înăuntru. E super mișto să fii martorul unui final fericit, mă încurajează să-i ajut în continuare pe copiii ăștia, a adăugat Miles, care a mărit pasul, de a trebuit să fac eforturi să-l prind din urmă.

– Și ce fel de consiliere oferi? am întrebat.

– După facultatea de drept, m-a recrutat o firmă de prestigiu la serviciul de litigii judiciare – acolo se fac cei mai mulți bani – și am făcut bani cu

toptanul, pe care i-am cheltuit apoi una-două, trăgând pe nas și turnând pe gât. Stresul era uriaș. Pe urmă n-am mai luat droguri și, chiar dacă am primit un salariu semnificativ mai mic, am decis să mă transfer la o firmă mai mică, unde am mai multe ocazii să lucrez cu cazuri pro-bono.

– Care sunt acelea?

– Cum este cel al Vanessei, de exemplu. Simplu spus, firma mă lasă să mă ocup gratis de cazurile caritabile. Aș vrea să pot face mai multe, dar până și eu trebuie să plătesc facturi.

– Pari un om tare bun, Miles, am spus.

Drumul urca și mi-am zis că ne îndreptam spre Marble Hill.

– Încerc să fiu un om bun, dar o dau în bară mai mult decât am succes. Miles a ridicat din umeri. E bine chiar și așa. De când m-am întors cu fața spre Iisus, înțeleg că este în regulă să dai greș, atât timp cât faci un efort.

– Cum adică te-ai întors cu fața spre Iisus? l-am întrebat.

– Întreaga mea familie – de fapt, toată comunitatea mea din Philly – se învârtea în jurul bisericii. Era un soi de mare familie fericită și aveam o sumedenie de mătuși, unchi și veri care nu-mi erau rude de sânge, doar Iisus ne lega. Apoi m-am dus la Harvard, am intrat în lumea banului și am devenit arogant – m-am simțit superior familiei, bisericii și lui Dumnezeu. Am decis că nu aveam nevoie de nici unul dintre ei, că biserica era o conspirație a oamenilor de a menține omul umil și la locul lui – îl studiasem Karl Marx la Harvard. Miles a chicotit gutural. Eram un mare mitocan pe vremea aceea, Electra. În sfârșit, știi ce a urmat – până la urmă mi-am găsit calea înapoi la Iisus și la familie. Ai cântat vreodată într-un cor?

– Glumești? Nu am cântat în viața mea.

Miles s-a oprit pe loc.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da. Copil fiind, îmi foloseam coardele vocale ca să țip, nu ca să cânt, așa spuneau surorile mele.

– Electra – Miles a coborât tonul –, nu ai cum să fii femeie de culoare și să nu știi să cânți, chiar dacă un pic afon. De fapt, nu știu nici un tip sau tipă care să nu știe. Face parte din cultura noastră.

Miles a pornit din loc și l-am auzit fredonând molcom, numai trei note.

– Încearcă.

– Ce? Nici vorbă!

A fredonat cele trei note din nou.

– Haide, Electra, toată lumea cântă. Te face fericit. „Oh Happy Day“ a cântat Miles deodată, foarte tare, în perfectă armonie. M-am uitat în jur la trecătorii care nici n-au băgat de seamă că Miles cânta o melodie pe care până și eu o recunoșteam.

– Te fac de râs, nu? a rânjit.

– Dap. Ți-am zis, nu am crescut într-o casă cu tradiții ca ale tale.

– Nu-i niciodată prea târziu să înveți. Și, într-o zi, o să te duc la biserică și o să vezi ce ai pierdut în toți anii ăștia. Bun. Picioarele lungi ale lui Miles s-au oprit brusc în fața unei clădiri placată cu gresie feruginoasă. Asta este Hale House, unde te-a găsit tatăl tău.

– Ah, da…

– Iar acolo, a adăugat, arătând spre o statuie a unei femei cu un chip foarte cumsecade, care ținea o mână întinsă spre mine, se află Mama Clara Hale. Prin părțile astea este legendară. Te-ai născut în 1982, nu?

– Da.

– Eram curios dacă o fi fost Mama Hale pe vremea aia aici. Și da, sigur era.

M-am uitat la femeia asta care poate m-a ținut în brațe și am citit cuvintele gravate pe placa de lângă statuie. Clara Hale îngrijise la început de cei trei copii ai ei, după care a început să se ocupe și de copii de prin vecini. Până la urmă, începuse să aibă grijă de bebeluși ai căror părinți erau dependenți de narcotice și care aveau HIV. Aparent, în 1985, însuși președintele Ronald Reagan o numise o „adevărată eroină americană“.

M-am întors spre Miles.

– Așadar, faptul că m-a găsit aici… presupune că mama era toxicomană ori că a murit de SIDA? Adică primea și copii normali sau ce?

– Nu știu, dar da, toată lumea știa că îngrijea copiii toxicomanilor – mai ales dependenților de heroină – care sufereau de dependența moștenită genetic. Cu alte cuvinte, nici un copil nu era respins aici și sunt sigur că multe mame disperate băteau drumul până la ușa ei, că erau sau nu erau toxicomane.

Am ridicat ochii la Miles, întrebându-mă dacă doar voia să mă facă să mă simt mai bine.

– Uau, aha… Păi, să fac poză sau ceva? S-o pun pe Facebook și să le arăt fanilor mei locul în care am fost găsită?

Mi-am dat ochii peste cap pe seama ironiei, dar îmi dădeau lacrimile.

– Hei, vino încoace. Miles m-a tras în brațe și m-a strâns. În momentul ăsta nu ai nici o siguranță, așa că nu mai face speculații. Poate ar fi momentul să începi niște investigații despre familia de mult pierdută.

– Poate, am zis, fără să ascult de fapt, pentru că-mi plăcea în brațele lui.

– Draga mea, partea bună este că, indiferent de unde vii, ai devenit o reală poveste de succes. Și asta este cel mai important. Acuma… Miles s-a dezlipit de mine și s-a uitat la ceas. Cu riscul de a părea mojic, ce-ar fi să-ți chem un taxi? Am foarte multă treabă după ce-am dispărut trei săptămâni și nu are sens să vin în centru cu tine, doar ca să mă întorc din nou.

– Eu… bine, fie, am ridicat din umeri, timp în care Miles oprea un taxi.

– Mersi că ai venit, Electra, a zis în timp ce urcam în mașină. Te țin la curent cu Vanessa cum aflu ceva. Ai grijă și nu uita, sună-mă oricând ai nevoie.

Mi-a făcut cu mâna și a dispărut, iar mie mi s-a strâns inima. Sinceră să fiu, îmi imaginam că urma să luăm masa de prânz la una dintre cafenelele intime de hipsteri. Dincolo de toate, muream de foame.

Douăzeci de minute mai târziu am ajuns în fața ușii blocului meu și am observat că Tommy nu era la locul lui. Am intrat și am urcat în lift, simțind că mă pufnea plânsul. Văzusem șandramaua de beton care reprezenta puținul ajutor pe care-l puteau primi copii precum Vanessa și apoi adevărul tristei mele origini, plus faptul că mă simțisem una cu Miles când merseserăm prin Harlem împreună, doar ca să mă izbească cu picioarele de pământ și să mă arunce într-un taxi, de parcă puțin îi păsa de mine…

Am zis să nu mă gândesc la asta, așa că am luat o cola și un rest din supa de linte din frigider și m-am așezat să mănânc, dar mi s-a făcut imediat rău când m-a săgetat vinovăția asemenea fulgerului de pe hanoracul meu. Cum să stau în apartamentul meu de lux, cu un șifonier plin de haine și mai scumpe și să-mi plâng de milă, când nu departe exista atâta suferință?

Mi-am băut cola până la capăt și am luat alta, presimțind venirea norului cel negru, cel din cauza căruia mă „tratam“ cu alcool și droguri. M-am uitat la mobil și era trecut de unu și jumătate. Abia la cinci aveam ședința AA, așa că mai aveam de stat trei ore și jumătate în haosul din mintea mea.

– Rahat, am mormăit, știind că trebuia să vorbesc cu cineva. Am luat telefonul și am văzut că mă sunase Zed. Automat am dat să-l sun, după care m-am oprit la timp. Zed nu era de dorit, fiindcă venea încărcat cu toate

substanțele de care trebuia să mă feresc. Am intrat în lista de contacte și am ajuns la numărul lui Mariam. Chiar dacă nu voiam nicicum s-o necăjesc în prima ei zi liberă de când mă întorsesem, toată lumea din jur mă pistonase la cap să sun dacă simțeam că nu mai puteam. Am format numărul, a sunat și a intrat căsuța vocală. Am închis. Probabil că se distra de minune cu familia ei.

– Familia ei, am mormăit. A mea unde e? Unde mi-e locul? A, da… într-un cămin de copii nedoriți!

Măcar Stella să fi fost în oraș, ca să pot vorbi cu ea, să aflu cum de își lăsase nepoata să ajungă acolo. Din ce în ce mai enervată, știam că trebuia să fac ceva urgent. M-am ridicat și am ieșit prin sufragerie pe terasă, cu telefonul în mână, așteptând să mă sune Mariam. M-am uitat peste coroanele arborilor denși din Central Park și m-am așezat, cu gândul la Miles și la felul în care îmi dovedise în acea zi că aveam doar o relație profesională. Am decis să am o discuție imaginară cu Fi despre situația de față.

– Fi: Deci, Electra, ce simți față de Miles?

– Eu: Nu prea știu, am recunoscut.

– Fi: Și de ce crezi că nu prea știi?

– Eu: Pentru că, în ciuda faptului nu este CÂTUȘI DE PUȚIN genul meu, am subliniat, cred că îmi place de el.

– Fi: Bine. Îți place ca prieten sau vorbim despre un atașament emoțional, ce zici?

Am stat și m-am gândit.

– Inițial cred că l-am considerat prieten. Este primul om pe care-l cunosc cu care mă pot identifica. Este negru, crescut într-o familie de clasă medie, a studiat la Harvard și are o carieră de succes. Ah, da, și evident are o problemă cu drogurile.

– Fi: Îmi imaginez că a fost o experiență remarcabilă. Te-ai simțit mai puțin singură?

– Eu: Da, mult mai puțin. Poate din cauză că eram la dezintoxicare, nu mai trebuia să pretind că sunt altcineva. Mă simțeam… căutam în aer expresia potrivită – în apele mele cu el. Ca și cum nu era nevoie să-i explic nimic.

– Fi: Și când a devenit romantic sentimentul acela de prietenie?

Am făcut o grimasă când ea – mai degrabă eu – a spus asta, dar trebuia spusă.

– Eu: În noaptea în care a încercat Vanessa să se sinucidă. Eram la spital și a venit și Miles. M-a luat de umăr și am adormit la pieptul lui. Parcă eram… acasă.

În acel moment, Fi mi-ar fi dat cutia cu șervețele, dar nu aveam pe terasă, așa că mi-am șters ochii cu mâna și am apucat telefonul care suna ca pe vesta de salvare.

– Bună, Mariam.

– Electra? Sunt Lizzie, de la clinică, îți amintești?

– Sigur că da! Scuză-mă, Lizzie, așteptam să mă sune asistenta mea. Mă bucur să te aud. Ce mai faci?

– Răspunsul cinstit ar fi că nu fac bine. L-am părăsit pe Christopher.

– Dumnezeule! Cum așa? De ce?

– Uite, e poveste lungă, mă întrebam doar dacă ai treabă acum.

– Nu, deloc, te ascult, am spus, cu gândul că povestea despre gunoiul de soț al lui Lizzie avea să umple timpul până la ședința AA.

– Aș prefera de fapt să-ți spun în față. Pot să vin la tine?

– Ce? Din L.A.?

– Nu sunt în L.A., Electra, sunt în New York. Tocmai am descoperit că nenorocitul ăla a sunat la bancă ca să-mi anuleze toate cărțile de credit. Sunt la aeroportul JFK și nu am bani de taxi, darămite de cameră la hotel. Of!

Am auzit-o plângând.

– Of, Lizzie, nu, ce rău îmi pare! Ce cretin răzbunător!

– Știu. Fac pariu că s-a speriat că o să scot toți banii din bancă. Va trebui să vorbesc cu un avocat, dar… Scuză-mă că te sun, nu știam la cine să apelez.

– Lizzie, ia un taxi acum. Îi spun portarului să plătească la sosire. Ai adresa mea?

– Da, mi-ai dat-o când am plecat de la Ranch, nu? Îmi pare rău, Electra…

– Lizzie, nu-ți mai cere scuze, te rog. Vorbim când ajungi, bine?

– Bine. Pe curând.

M-am ridicat, m-am aplecat peste balustradă și am zbierat în aerul toxic al Manhattanului cuvinte deloc plăcute în numele lui Lizzie. Tocmai mă pregăteam s-o iau de la capăt cu o înjurătură savuroasă, când mi-a sunat telefonul.

– Electra? Mariam sunt. Gâfâia ușor. Toate bune?

– Da, n-am nimic.

– Îmi pare rău că nu am răspuns imediat, dar sunt în apropiere și pot să ajung în zece minute la tine.

– Nu, nu, e în regulă, Mariam, serios. Îmi pare rău că ți-am stricat ziua.

– Ah, ce bine! a chicotit. Păi, aici sunt dacă ai nevoie.

– Bine, mersi, Mariam. Ne vedem luni.

Am închis, mi-am luat portofelul și am coborât la portar să-i dau bani pentru taxiul lui Lizzie. Mă simțeam mult mai bine. Doar pentru că aveam o prietenă, o prietenă adevărată, care apelase la mine la nevoie, mă făcea să mă simt bine.

O oră mai târziu, ne-am instalat pe terasă cu „o ceașcă de ceai bun“, cum zicea Lizzie. Arăta deplorabil și, de data asta, eu eram cea cu sentimentele materne, nu ea.

– Of, Electra, ce clișeu! a suspinat sorbind din ceai. Chris are o aventură cu una dintre actrițele din noul lui film. Este destul de tânără să-i fie fiică și incredibil de frumoasă. Este braziliancă, are 1,80, când el are 1,70 și... Poate în timpul petrecut la clinică mi-am recuperat un minimum de încredere, însă pur și simplu... am explodat.

– Cum ai aflat?

– Pe lângă duhoarea de parfum exotic care-mi plutea în dormitor când am ajuns acasă? Pe lângă rujul roșu, produs de o firmă de la care nu aș cumpăra în veci, pe care l-am găsit pe noptiera mea? Pe noptiera *mea*! Îți vine să crezi? Lizzie scutura din cap. Parcă își marca teritoriul. Este limpede că voia să știu, iar bietul meu soț tâmp nici nu a observat.

– L-ai înfruntat?

– Da și iartă-mă că-ți spun, Electra, dar numai după ce am dat pe gât jumătate de sticlă din cel mai scump vin al lui. Adică știam de mulți ani că mă înșela, dar rujul ăla a fost așa de ostentativ, ca și cum puțin îi păsa ei că și-o trăgea cu un bărbat căsătorit care are doi copii, încât mi-am dat seama ce proastă am fost.

– A fost șocat? am întrebat, simțindu-mă exact ca Fi în acel moment.

– O, da, absolut, întru totul, da. Pe buzele stranii ale lui Lizzie a apărut un zâmbet. Mi-a servit obișnuitele mizerii cum că nu înseamnă nimic, că fuseseră în locație împreună, eu eram încă plecată la întoarcerea lor și dintr-

una într-alta... Știi ce? Nici măcar n-am chef să repet scuzele lui jalnice. A spus că o termină imediat, bla bla bla, dar mi-am înșfăcat geanta de voiaj pe care o pregătisem înainte să ajungă el acasă – întârziase la cină, evident – și am plecat cu mașina la aeroportul LAX. M-am urcat în primul avion spre New York – la clasa întâi, da? Mi-a făcut cu ochiul. Am aterizat și am aflat că mi-a blocat toate cardurile.

– I-ai spus că vrei divorțul? Adică vrei să divorțezi?

– Fără doar și poate. Omul ăla m-a luat de proastă cu anii, m-a tratat ca pe o dădacă și menajeră prețioasă, în timp ce el făcea maratosex în tot Los Angelesul!

M-au amuzat expresiile neobișnuite ale lui Lizzie, care tot părea foarte politicoasă când vorbea cu accentul ei englezesc.

– Și copiii?

– Așa cum ziceai, Electra, au crescut și au viața lor. Cel mai rău este că probabil știau ce fel de om este tatăl lor, a suspinat Lizzie. L-am sunat pe Curtis, fiul cel mare, de la aeroport. Cred că eram încă beată, că în taxi am terminat sticla de vin și m-a întrebat de ce a durat atât. Nu sunt sigură că Rosie, cea mică, are aceeași părere. A fost mereu lumina ochilor lui taică-su și răsfățată nevoie mare, dar cel puțin unul dintre ei este de partea mea.

Lizzie a cuprins cu privirea orizontul Manhattanului și mi-a stârnit un val de afecțiune.

– Știi ce, Lizzie?

– Ce?

– Sunt foarte mândră de decizia ta. Astăzi începe noua ta viață.

– Păi, mă cam îndoiesc, dacă mă lasă nemernicul ăla fără un sfanț.

– Ne descurcăm noi. Poate Miles – negrul înalt de la clinică – te poate ajuta sau știe pe cineva care să te ajute. E avocat. Poți sta aici cu mine cât vrei. Mi-ar prinde bine compania, sinceră să fiu.

– Ce cumsecade ești, Electra! Poate doar peste weekend, mai am niște bani într-un cont curent pe care l-am deschis când am locuit la New York înainte să-l cunosc pe Chris, așa că mă pot duce luni să-i ridic. O s-o scot la capăt măcar o lună-două până se rezolvă lucrurile.

– Lizzie, nu-ți face griji în privința banilor, nu te las eu să mori de foame.

– Chiar dacă sunt în bucluc, ador New Yorkul, a spus, plimbându-și privirea peste Central Park. De-asta am hotărât să vin aici, că este un loc unde mă simt ca acasă. Mă gândeam că poate îmi găsesc un loc de muncă, a

adăugat. Adică sunt conștientă că nu știu să fac mare lucru, dar mă pricep să lucrez la computer. Și apoi, că-i place ori nu șobolanului, voi obține cincizeci la sută din tot ce are. Sper doar să nu cedez și să mă întorc la el.

– Lizzie, nu te las eu să faci asta. Tu mă ajuți să nu iau droguri, eu te țin departe de soțul tău. Batem palma?

– Batem palma. Lizzie a zâmbit. Electra, nu știu cum să-ți mulțumesc că mă primești la tine. Chiar ești un om minunat.

– Nu sunt, dar mersi oricum. Lizzie a căscat ca un crocodil. M-am uitat la telefon să văd cât era ceasul. Ce-ar fi să-ți arăt camera ta să tragi un pui de somn? Eu trebuie să plec la ședința AA.

– Perfect, a spus Lizzie. Ne-am ridicat amândouă, ea și-a luat geanta din hol și a venit după mine în dormitorul în care dormise Mariam de curând. E mai ca lumea aici decât la hotelul la care voiam să mă cazez, a spus de lângă ferestrele înalte până în tavan.

I-am arătat pe ce butoane să apese pe telecomanda pentru obloane și am lăsat-o să se instaleze. Coborând cu liftul, mă gândeam ce bine era să am un om care părea să aibă nevoie de mine la fel de mult cum aveam eu nevoie de el.

Capitolul 34

– Mersi mult că ai venit, Miles! am spus, invitându-l în sufragerie luni seara.

– Cu plăcere, Electra, a răspuns, iar eu mai aveam un pic și leșinam de frumos ce era, așa îmbrăcat în costum cu cravată.

Îl sunasem mai devreme să-l întreb dacă avea timp să se vadă cu Lizzie. Spusese că nu, dar că putea veni după serviciu.

– Bună, Lizzie.

– Bună. Lizzie s-a ridicat și i-a strâns mâna. Ești tare amabil, Miles.

– Nu-ți face probleme. Orice prieten al Electrei este și prietenul meu.

– Vă las atunci, bine? Îți aduc ceva de băut, Miles? am întrebat.

Ne-am uitat amândoi la paharul cu vin alb pe care-l ținea Lizzie în mână. Eu îi cerusem lui Mariam să-l pună pe lista de cumpărături de la magazin. Nu puteam nega faptul că alcoolul avea să apară în mod regulat în viața mea de zi cu zi.

– Beau cola dacă ai. Mi-a zâmbit.

– O, am din plin, i-am zâmbit și eu, și am ieșit din cameră, întrebându-mă dacă acest schimb de replici putea trece drept flirt.

Mariam lucra la laptop în bucătărie. Am scos cola din frigider, nesigură dacă să-i dau și pahar lui Miles sau doar cutia. Am decis că, fiind la costum, mergea paharul.

– E timpul să te duci acasă, i-am spus, în timp ce turnam în pahar.

– De fapt, trebuie să vorbim câteva minute despre programul din următoarele zile. Azi a fost ca la gară aici.

I-am dus cola lui Miles și am lăsat-o pe masă, pentru că el și Lizzie începuseră deja să discute și m-am luat metaforic în brațe. Fusese aglomerat în casă, dar plăcut de aglomerat. Venise Susie la mine după ce auzise de noua tunsoare, pe care o declarase „fabuloasă!“ Pe urmă mi-a stricat ziua spunându-mi că toți clienții și fotografii vor găsi o cale să-mi acopere capul cu ceva. I-am spus că voiam ca Patrick, fotograful meu preferat, să facă o ședință doar pentru mine, complet *au naturelle* și făcusem programarea pentru săptămâna următoare.

Susie, englezoaică de fel, și Lizzie s-au înțeles de minune, au stat și și-au bârfit foștii după pofta inimii lor, în vreme ce eu mă uitam la hainele primite de la un creator de modă și le alegeam pe cele pe care voiam să le probez mai târziu ca să le port în ocazii speciale. Venise și Lizzie apoi și se minunase văzând un sacou pe care-l pusesem în mormanul celor care trecuseră testul. Având în vedere că avea în geanta de voiaj doar cosmeticele, produsele de machiaj și un schimb de lenjerie intimă, garderoba ei trebuia clar îmbunătățită.

– Așa, a spus Mariam când m-am întors în bucătărie. Să sperăm că nu ne deranjează nimeni. Ai chef să zbori la Quebec pentru *Marie Claire* în două săptămâni?

– Poți confirma.

– Super! A! XX mi-a trimis un e-mail în care mă întreabă din nou dacă poți crea altă colecție mică pentru el.

– Ăăă...

Nu am răspuns imediat. Aveam caietul plin de schițe pe care le puteam folosi pentru proiect, dar mi-am spus apoi că numele meu era suficient de cunoscut cât să-mi permită s-o fac de capul meu și nu să las pe altcineva să-mi ia din profit. Pe urmă... mi-am adus aminte de vizita la centrul de primire de sâmbătă și mi-a venit o idee.

– Spune-i că nu mă interesează, am spus ferm.

– Bine. Nu uita că diseară la opt vine bunica ta.

– Sigur, mersi.

M-am uitat la Mariam cum a închis computerul. Poate din pricina faptului că nu mai fusesem de mult impresionată de sentimentele altora – cel puțin de când o cunoscusem pe Mariam –, acum eram foarte impresionabilă, însă arăta și părea cumva diferită.

– Ești OK? am întrebat-o.

– Da, sigur. La fel ca întotdeauna, a răspuns, evident șocată de întrebarea mea.

– Bine atunci, ar trebui să te duci acasă. Lizzie a zis că se ocupă ea de gătit cât stă la mine, așa că cel puțin scapi de povara asta.

– Ei, chiar nu era o problemă, Electra. Știi că îmi place să gătesc.

Ori mi s-a părut, ori chiar i s-au umezit ochii în timp ce-și punea laptopul în sacul de piele și s-a ridicat.

– Noapte bună, Electra! a spus, ieșind din bucătărie.

– Pa, Mariam!

M-am așezat la masă și am deschis laptopul să-mi verific e-mailul. Am răspuns agentului de imobiliare care se ocupa de achiziționarea casei Hacienda Orchídea și am văzut că Tiggy trimisese un e-mail tuturor surorilor ca să ne reamintească de croazieră. Am aprins apoi televizorul mic ca să-mi țină companie, să nu mă gândesc la faptul că într-o oră venea Stella Jackson și ce sentimente îmi stârnise descoperirea locului în care mă găsise Pa. La CNN erau ca de obicei știrile și informații despre prețurile acțiunilor, când m-am strâmbat și am icnit la vederea unei figuri familiare pe ecran.

„Mitch Duggan a anunțat astăzi că va participa la Concertul pentru Africa, ce se va ține sâmbătă în Madison Square Garden. Vor participa muzicieni și vedete, printre care, se zvonește, senatorul Obama, candidatul prezidențial din partea Partidului Democrat.“

A apărut o imagine cu Obama și camera a schimbat imaginea la crainic.

„Stella Jackson, activistă pentru drepturile civile și avocata care lucrează cu Amnesty Internațional, este prezentă în studio ca să ne explice interminabila criză SIDA din Africa și felul în care va ajuta concertul acesta să le aducă la cunoștință oamenilor această chestiune.“

A apărut bunica mea, super relaxată, pe scaunul de lângă crainic.

„Mulțumesc, Cynthia. Tot ce pot să vă spun este că în acest moment este nevoie de ceva mai mult decât să sporim gradul de conștientizare“, a spus Stella. “Avem nevoie de fapte concrete și de ajutor din partea politicienilor noștri. HIV-ul și SIDA fac ravagii în Africa de est și de sud, iar în ultimul an, trei sferturi dintre decesele la nivel global cauzate de această boală au fost înregistrate în acele regiuni. Cel mai mare impact îl suportă copiii și tinerii care...“

Eram atât de șocată, încât nici nu am ascultat ce spunea, mă uitam doar cu gura căscată. M-am dus pe hol ca să-i chem pe Lizzie și pe Miles s-o vadă pe bunica la televizor, dar ușa sufrageriei era tot închisă. Până să mă întorc în bucătărie, interviul se terminase.

– Mama naibii, am mormăit.

Aveam nevoie să fac ceva până terminau ei de vorbit, așa că m-am dus în dormitor să probez hainele pe care le scosesem mai devreme de pe stativ. Totuși, mintea mea refuza să uite cine era Stella Jackson, adică „buni“.

– Domnișoara activistă pentru Super Drepturi Civile, care tot a reușit să-și piardă *propria* nepoată în Hale House la un moment dat, am mârâit, trăgând pe mine niște pantaloni strâmți din piele neagră, care mă făceau să mă simt ca o panteră prădalnică și se mulau perfect pe starea mea. Sunt sigură că i-ar fi plăcut reporterului să afle asta!

– Electra! Am terminat. Poți veni, m-a anunțat Lizzie de pe hol.

– Vin, am strigat și eu.

– Arăți uimitor, a spus Lizzie, trăgându-mă în sufragerie. Pleci undeva?

– Nu, probam chestiile pe care le-am primit azi ca să văd ce-mi vine.

– Păi, pantalonii ăștia de piele zici că sunt făcuți anume pentru tine. Nu, Miles?

M-am întors spre Miles, care avea o expresie extrem de satisfăcătoare. Chiar foarte satisfăcătoare, lucru care m-a înveselit pe loc.

A văzut că ne holbam amândouă la el și și-a luat ochii.

– Da, arăți minunat, Electra.

– Mersi. Nu o să vă vină să credeți pe cine am văzut la CNN – pe bunica! Habar nu aveam că este celebră.

Miles și Lizzie s-au uitat la mine zăpăciți.

– Cine-i bunica ta? a întrebat el.

– O cheamă Stella Jackson.

– Îmi sună cunoscut numele, a spus Lizzie.

– Ia stai așa! Zici că acea Stella Jackson este bunica ta? a făcut Miles.

– Ăăă, da, așa o cheamă. O cunoști?

– Ha! Miles s-a plesnit peste coapsa musculoasă. În lumea drepturilor civile, Stella Jackson este o zeiță de prim rang! La Harvard i se venerează numele. Era de față când a fost împușcat Malcolm X la Audubon Ballroom și la congresul din Washington, când Martin Luther King Junior a ținut celebrul discurs „Am un vis“. A venit să vorbească la Harvard cu studenții și recunosc că mi-au dat lacrimile. Este bunica ta? a întrebat din nou. Parcă nu aveai rude de sânge, Electra!

– Recent am dat de ea, am spus, vinovată că nu-i spusesem despre ea.

– Măi, să fiu al naibii! a blestemat Miles, deci era mare lucru. Uau! Uau! Uau! Și nu știai cine e?

– Nu, nu mi-a spus niciodată, am răspuns, văzând că Miles o diviniza ca pe o eroină.

– Umblă vorba că, dacă Obama câștigă președinția, ea va fi consilier. Fată, ce gene ai moștenit! Și acum că mă uit la tine, ești bucățică ruptă din ea, mai ales cu noua tunsoare, a adăugat.

– Nu-i tare să știi că bunica ta este o femeie puternică? a spus Lizzie, simțindu-mă încordată. Mă duc să-mi pudrez nasul după conversația asta lungă și stresantă, a adăugat, ieșind prin stânga spre baie.

– Cum a fost discuția cu Lizzie? l-am întrebat, hotărâtă să schimb subiectul, în timp ce încercam să mă așez în pantalonii strâmți.

– Așa și așa. Miles a ridicat din umeri. Am făcut tot posibilul, dar va avea nevoie de cineva din California s-o reprezinte. Aici este foarte diferită legea divorțului, dar i-am dat numele unui avocat bun pe care-l cunosc. Mi se pare că soțul ăla ar ei ar zidi-o în perete dacă ar putea. Partea bună este că legea este de partea ei și nu are ce face în privința asta, în afară de a tărăgăna procesul. Lizzie are nevoie de bani și de casă rapid. E minunat că o ții la tine, Electra. Ești un om bun, a adăugat. Având în vedere pe cine moștenești, nu mă mir. Sunt încă șocat.

– Ei bine, când o văd pe Stella, o s-o întreb cum am ajuns la Hale House. M-am uitat câteva clipe la el și am știut că a priceput implicația. Mă rog, ce face Vanessa?

– Foarte bine. Ida zice că până la sfârșitul săptămânii ar putea primi oaspeți. Așa, ar trebui să plec acasă. E nebunie acum la muncă. Dacă te vezi cu bunica ta, spune-i că sunt mare admirator. Te sun în legătură cu Vanessa cum aflu ceva. Noapte bună, Electra!

– Noapte bună, Miles, și mersi! a strigat Lizzie, apărând pe hol cum a închis ușa după el.

Am oftat din rărunchi.

– Ce-i cu tine?

Lizzie mă privea cu mâinile în șolduri.

– Nimic, nimic.

– Ceva clar este. Are legătură cu Miles?

M-am foit agitată prin sufragerie. Faptul că Lizzie își turna un pahar de vin alb din sticla de pe masă nu mă ajuta cu anxietatea și iritarea.

– Haide, Electra, ce te roade? a întrebat Lizzie, luând o gură sănătoasă de vin.

– Una, alta.

Am ridicat din umeri, știind că dacă nu aveam grijă, fierbeam de furie ca un vulcan și nu voiam s-o traumatizez pe biata Lizzie.

– Sigur are legătură cu Miles. Sunteți împreună?

– Ce? Doamne, nu! Ha!

– Bine, Electra, ușurel! Lizzie a rânjit la mine. E limpede din privirea lui că se uită la tine de parcă-ți răsare soarele din fund.

– Mda, ce tare, dar... Auzi, Lizzie, nu i-am zis nimic lui Miles mai devreme pentru că am zis că nu mai scap de el, dar trebuie să apară bunica. Și chestia e că... – m-am uitat dur la ea – pe ea sunt ofticată rău.

– Aha... Lizzie a mai luat câteva guri de vin și a încuviințat. Mă fac nevăzută, bine? Central Park e superb în serile de vară.

A sunat portarul și m-am dus să răspund.

– Da, să urce.

– Baftă, Electra! Ne vedem mai târziu, draga mea, a spus Lizzie, luându-și poșeta și pornind spre ușă.

Ușa s-a trântit după ea și am izbutit să mă abțin să nu dau pe gât restul de vin din paharul ei ca să mă calmez. În schimb, am tras aer în piept de câteva

ori și mă adunasem până să sune Stella Jackson la ușă.

M-am dus să deschid și purta același sacou de tuid pe care-l purta mai devreme la televizor. Probabil venise direct de la studio.

– Bună, Electra, ce faci?

– Bine, mersi, Stella. Tu? i-am zâmbit printre dinții încleștați.

– Bine, mulțumesc, draga mea. Am fost foarte ocupată, dar a fost un weekend productiv.

– Atunci este... ăăă... bine. Am încuviințat și m-am uitat cum se ducea spre fotoliul ei preferat să se așeze. Vrei să-ți aduc niște apă?

– Mulțumesc, scumpa mea, ar fi minunat. Vai, ce pantaloni strâmți ai, a comentat, în timp ce turnam apă în paharul pe care i l-am dat. Apropo, îmi place coafura ta. De-acum nu se mai îndoiește nimeni că suntem rude.

– Nu. M-am așezat ușor pe canapea, dorindu-mi să-mi fi schimbat pantalonii aia nenorociți înainte să apară ea.

– Cum ți-a fost weekendul, Electra?

– ...Interesant. Am aprobat din cap. Da, interesant.

– Pot să te întreb în ce fel?

– Ah, am descoperit unde m-a găsit tata.

– Zău?

– Dap.

– Unde anume?

M-am holbat la ea cu asprime, întrebându-mă dacă se făcea că nu știa sau juca vreun joc ciudat ale cărui reguli nu le cunoșteam.

– Doar știai.

– Da, da, voiam să văd dacă știi cu adevărat.

– Ah, știu cu adevărat, am încuviințat, mușcându-mi buza inferioară ca să nu explodez de furie. La Hale House din Harlem, locul unde erau îngrijiți copiii toxicomanilor și bolnavilor de SIDA.

Am fixat-o cu privirea și eram mulțumită că și-a luat ochii de la mine prima.

– Prin urmare, știai unde am fost găsită? am întrebat.

– Nu atunci când ai fost dusă acolo, dar am știut pe urmă. Mi-a spus tatăl tău.

– Bine. Și zici că nu ai știut că eu, nepoata ta, eram într-un cămin de tineri toxicomani și bolnavi de SIDA?

– Da, asta spun.

– Adică tu, cea pe care am văzut-o mai devreme la televizor vorbind despre criza SIDA din Africa, tu, marea luptătoare pentru drepturi civile în țara asta, tu nu ai știut că propria nepoată a fost abandonată într-un asemenea loc?!

M-am ridicat atunci, în parte pentru că nu mai suportam să stau jos în pantalonii ăia, dar și pentru că mă simțeam puternică, mai înaltă decât bunica, prăvălită pe scaun, uitând de ținuta elegantă pe care o avea în mod normal. Am observat că părea dintr-odată bătrână și că avea o privire anume în timp ce se uita pe lângă mine în depărtare. Era o privire înspăimântată.

– Da, sunt sigură că presa ar mânca povestea pe pâine, nu? am continuat. Mai ales cu statutul meu. Fac pariu că nu ți-ar plăcea, nu, draga mea bunică?

Mai că scuipam cuvintele.

– Ai dreptate, nu mi-ar plăcea, pentru că da, mi-ar distruge reputația. Dar, în locul tău, aș crede că asta merit. Și poate că așa și este.

Am început să mă fâțâi prin cameră.

– Întrebarea arzătoare este unde dracu era mama în acest timp? Cine a fost? Și de ce, dacă eram într-o situație atât de gravă, nu ai fost alături de ea? Și de mine?! Cum poți să minți în halul ăla la televiziune, să te creadă toată lumea o zeiță a mărinimiei...? Aoleu, Stella! Cum te suporți?

– Ăăă... Stella a oftat prelung. Cum ziceam, nu știam pe vremea aceea.

– Nu știai că fiica ta era dependentă de droguri, victimă a SIDA sau că avea o fetiță?

– Nu, nu știam.

– Atunci unde dracu’ erai?!

– Eram în Africa pe vremea aceea, dar este o poveste lungă și nu poți înțelege până nu îți spun ce s-a întâmplat înainte să se nască mama ta.

– Contează cum s-a ajuns acolo? Asta nu va schimba faptul că nu mi-ai fost alături, nici tu, nici mama, când am avut nevoie de voi, nu?

– Nu, și ai tot dreptul să fii supărată, Electra, dar te rog, te implor, ascultă-mă până la capăt. Altfel nu vei pricepe.

– Sincer, Stella, nu cred că voi pricepe vreodată, dar fie, am suspinat. O să încerc. Asta doar dacă îmi juri că apărem în poveste eu, mama, tu sau oricare altă rudă nenorocită!

– Jur că da, a confirmat.

A scos batista din poșetă – genul pe care doar regina Angliei o mai avea – și i-a tremurat mâna puțin. Mi s-a făcut imediat milă de ea. În fond, era bătrână.

– Ascultă, mă duc să-mi schimb pantalonii ăștia ridicoli și îmi pun unii mai comozi, bine?

– Bine. Îți place ciocolata caldă? m-a întrebat.

– Da, Ma – un fel de mama mea – îmi făcea înainte de culcare.

– Ei bine, eu fac cea mai bună ciocolată caldă din tot Brooklynul. Dacă ai ingredientele, o să fac o cană pentru fiecare.

– Am. Bine, fie.

Zece minute mai târziu, stăteam din nou în sufragerie cu – trebuia să recunosc – o ciocolată super bună în mână. Încă încercam să-mi potolesc furia, dar se disipase cumva, ceea ce era cam ciudat, pentru că în mod normal mă pricepeam al naibii de bine să port pică.

– Bine, îți aduci aminte că ultima oară ți-am spus că Cecily își pierduse copilul?

– Da. De data asta devine în vreun fel relevantă pentru mine povestea asta?

– Electra, jur, asta este partea care ți se va părea de necrezut...

Numele Dorotheei Dix, reformator social, deschizător de drumuri în reforma închisorilor și tratamentului bolnavilor mintali
Dragă (în limba italiană în original)
Ce surpriză! (în limba franceză în original)

CECILY. Kenya. Septembrie 1940

Colier cu mărgele tradițional purtat de femeile masai

Capitolul 35

Cecily s-a dat în spate, și-a șters broboanele de sudoare de pe frunte, a înfipt hârletul în țărână, după care s-a îndreptat și a intrat în casă, unde și-a turnat o limonadă rece din frigider. A ieșit pe verandă s-o bea și să-și admire munca. Grădina începea deja să prindă formă. Pajiștile verzi ce coborau valea erau mărginite de straturi de hibiscus și ciorchini de crăciuniță albă și roșie.

L-a auzit pe Wolfie lătrând din cotețul de lângă casă și a ieșit de la umbra verandei ca să-i dea drumul.

– Bună, dragule, a spus, lăsându-se în genunchi, iar câinele enorm a lins-o bucuros pe față.

Era să-și piardă echilibrul când s-a ridicat să-și așeze labele mari pe umerii ei. A zâmbit amintindu-și cățelușul pe care i-l adusese Bill la câteva zile după ce o înmormântaseră pe Fleur, fiica ei.

– Avea nevoie de cineva să-l îngrijească, îi spusese când îi dăduse ghemotocul blănos, care nu avea stare. Este o corcitură de husky și alsacian, din ce mi-a zis proprietarul. Cu alte cuvinte este loial și te poți bizui pe el, dar la nevoie poate fi și agresiv.

Wolfie, botezat astfel fără pic de imaginație doar pentru că semăna cu un lup, nu era nicidecum frumos, cu petele acelea alb cu negru, ca să nu mai vorbim de un ochi albastru și altul căprui, numai că nimeni nu se îndoia de afecțiunea lui față de stăpână. La început, copleșită de durere și pierdută în

nepăsare, pe Cecily o enerva scâncitul lui noaptea târziu și dimineața devreme, până descoperise că dormea liniștit dacă îl primea în camera ei. De multe ori, se trezea dimineața cu el întins lângă ea cu burta în sus, imitându-i poziția capului pe pernă. Oricât își dorea să nu iubească puiul, Wolfie era în aceeași măsură hotărât să ceară iubirea ei. Și, încet-încet, cu firea lui adorabilă și cu giumbușlucurile care o făceau până și pe mohorâta Cecily să zâmbească, câștigase.

Wolfie țopăia în jurul ei, în timp ce ea se întorcea pe verandă să-și termine limonada. Cățelul avea prostul obicei de a scoate răsadurile din pământ și trebuia izolat cât se ocupa de grădinărit, dar în rest, era mereu la piciorul ei.

– Numaidecât te duc la plimbare, i-a spus. Șezi cuminte acum.

Cecily a terminat limonada și și-a zis că avea mai multe conversații cu Wolfie – chiar și monologuri cum erau – decât cu orice altă ființă umană. În Europa izbucnise războiul la numai câteva săptămâni după ce o pierduse pe Fleur și era încă în spital la vremea aceea. Când se întorsese în sfârșit acasă, negura densă a devastării o ținuse așa de bine în ghearele sale, încât nici nu băgase de seamă scânteia conflictului. Nu însemna decât că Bill era plecat și mai mult decât înainte, cu toate că, în realitate nu-i prea păsa. În ciuda faptului că trupul ei avusese timp să se vindece, sufletul mai avea de tras.

Își amintea ziua în care venise Kiki s-o vadă la ferma Paradisului și se pitise în spatele obloanelor trase, implorându-l pe Bill să spună că era prea bolnavă să-și vadă nașa. Coșurile cu șampanie și borcanele cu caviar ale acesteia, nemaivorbind de veselia ei forțată, erau o pacoste pentru Cecily. Singura persoană pe care o mai suporta era Katherine, care fusese bună și răbdătoare cu ea. Cu Katherine alături, se refugiase la ferma Paradisului, care-i oferea confort și siguranță, în vreme ce restul lumii pleca la război. Mama și tatăl ei fuseseră disperați s-o aducă acasă, la adăpostul Americii, dar până să-și revină destul încâtsă-și pună problema, chiar și Bill recunoscuse că era o călătorie prea periculoasă.

– Îmi pare rău, drăguțo, nu vrea nimeni să riște să te arunce în aer vreun bombardier sau submarin german. Mi-e teamă că va trebui să rămâi o vreme aici până se liniștesc puțin lucrurile.

„Lucrurile“ nu se liniștiseră, dar cel puțin se putea ascunde aici, să grădinărească și să devoreze vasta bibliotecă a lui Bill. Dacă ar fi fost în

New York, știa că mama ei s-ar fi dat peste cap s-o scoată din starea aceea plimbând-o pe la diverse evenimente, gând care o îngrozea. Totuși, la un an după tragedie, începuse să se dezmorțească un pic și simțea lipsa familiei. Nu că era prea mult cu gândul la ei sau la orice îi provoca emoții, căci învățase că viața trebuia îndurată, nicidecum nu era făcută să te bucuri de ea. Orice relație de iubire încercase să dezvolte în afara familiei se încheiase foarte, foarte rău.

– Mai puțin cea cu tine, dragă Wolfie, a spus, pupându-l pe creștet.

În afară de el, Cecily știa că era singură. Cu toate că Bill îi fusese alături și o ținuse de mână când coborâseră micul sicriu al lui Fleur în pământul roșu, i se păruse că era ușurat că nu trebuia să se mai înhame să crească progenitura altuia. Sau orice progenitură de fapt. Doctorii îi salvaseră într-adevăr viața, dar i-o și distruseseră douăzeci și patru de ore mai târziu când o anunțaseră că nu mai putea avea copii. Bill păruse sincer întristat la auzul veștii și, dacă era cinstită față de el, insistase să rămână acasă cu ea până când îl alunga războiul la Nairobi. Cecily era sigură că gestul provenea dintr-o conștiință încărcată – doctorul Boyle se scăpase că Bill fusese de negăsit când căzuse ea la pat. Era la vânătoare și venise la spital numai după ce îl găsise Bobby într-un sfârșit.

În acea perioadă, nici nu mai dădea ascultare explicațiilor lui Bill, unde se ducea când pleca, cum putea fi găsit în caz de nevoie. Era amabilă cu el când era acasă, dar nu-și mai dorea s-o ia în brațe sau să doarmă în același pat cu ea. Că putea ori nu să aibă copii era irelevant, având în vedere că nici măcar nu încercaseră să facă.

Cecily era mulțumită că venea Katherine în seara aceea la cină și la o vorbă. Nici ea nu se bucura de prezența lui Bobby, care fusese încorporat. Din pricina astmului, își făcea serviciul militar într-o instituție administrativă la Oficiul agriculturii din Nairobi.

– Slavă Domnului că o am pe Katherine! a oftat. Haide, Wolfie, mergem să pregătim cina.

*

– Servește-te, te rog, arătă Cecily spre vasul aburind pe masă.

– Mulțumesc. Arată delicios. Cel puțin nu avem rații ca în Europa, a spus Katherine, tăind pâinea proaspătă pe care o făcuse Cecily. Apropo, m-a

rugat Alice să te invit la o petrecere pe care o dă la ferma Wanjohi. Se simte tare singură. Vii?

– Nu prea cred.

– Cecily! Nu ai ieșit de un an! Ți-ar prinde bine să vii să te distrezi un pic.

– Nu-mi trebuie genul de distracție de care se bucură Alice și prietenii ei, dar mersi oricum.

– Aoleu, ce năzuroasă pari! Doar pentru că tu ai uitat cum e să te distrezi, nu înseamnă că trebuie să-i urăști pe cei care încearcă să țină minte cum se face.

Rănită de vorbele prietenei ei, Cecily a plecat ochii și și-a uns pâinea cu unt tăcută.

– ...Of, iartă-mă, te rog. Înțeleg că încă suferi și că tocmai ai comemorat un an de la moartea lui Fleur, dar... ai numai douăzeci și patru de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Mai ai de trăit și nu vreau să văd cum îți irosești viața.

– Sunt perfect fericită așa cum trăiesc acum. Ce face Bobby? a întrebat Cecily, schimbând iute subiectul.

– Plictisit de turele pe care trebuie să le organizeze la recoltă, ar vrea să se ocupe doar de vitele noastre.

– Bill zicea că o să vadă de ele când se duce la șes săptămâna asta. A primit o permisie de câteva zile.

– Așa am auzit. Slavă Domnului că pot avea grijă unul de altul. Mă întrebam, a adăugat Katherine jucându-se cu mâncarea, de ce nu te duci cu el?

– Pentru că nu m-a chemat.

– Cred că a renunțat să te întrebe dacă zici mereu nu.

– Ce-ar fi să nu mă mai bați la cap și să mănânci ce-am gătit?

– Adevărul este că îmi este cam rău. Of, Cecily, mă tot țin să-ți zic de o lună, dar ești cea mai bună prietenă a mea și de la mine ar trebui să afli. Eu și Bobby o să avem un copil. În mai, o să nasc. Îmi pare foarte rău, dar trebuia să-ți spun.

Katherine lăcrima când a întins mâna peste masă.

–Ce veste minunată! Mă bucur foarte mult pentru voi, a îngăimat Cecily.

– Ești sigură? Mi-a fost teamă să-ți spun. Nu voiam să te necăjesc.

– Să mă necăjești? Cum, chiar mă bucur pentru voi!

– Sigur-sigur?

– Absolut. De fapt, ar trebui să desfacem șampania de la Kiki.

– Ei, n-o irosi pe mine. Numai ideea de alcool îmi face greață. Voiam să te întreb și dacă ai fi pregătită să fii nașa micuțului. Ești cea mai potrivită.

– Ce drăguț din partea ta! Sigur că aș fi onorată, Katherine, zău că da!

– Minunat! Și ești cea mai apropiată vecină, sigur o să mă rog de tine să-mi mai ții uneori copilul.

– Nici o problemă, a zâmbit Cecily.

Mai târziu, i-a făcut cu mâna lui Katherine de pe verandă. Cum au dispărut farurile camionetei pe alee, Cecily s-a așezat la masă, și-a luat capul în mâini și a izbucnit în hohote de plâns, de parcă i se frângea inima încă o dată.

Cecily tocmai freca dușumeaua din bucătărie când a sosit Bill acasă trei zile mai târziu. Cu toate că insistase ca ea să aibă servitori, Cecily refuzase. Îi plăcea solitudinea și apoi avea ceva de făcut.

– Bună seara, a spus, văzându-și soția în patru labe.

– Bună, i-a răspuns ea, aruncând peria în găleată și ridicându-se. Ce fac vitele?

– Se împuținează pe zi ce trece.

– Ah... Pun imediat masa. Nu știam la ce oră vii.

– Nu. Scuze. Cecily, putem vorbi?

– Cum nu? Sper că nu s-a întâmplat nimic.

– Nu, cel puțin nu cu mine. Avem gin? Mi-ar prinde bine un pahar.

– În bufetul din sufragerie.

– Atunci hai să vorbim acolo, bine?

Cecily l-a urmat pe hol și în sufragerie, unde el a turnat două degete de gin în fiecare pahar și i-a oferit și ei unul.

– Noroc!

A ciocnit cu ea.

– Noroc! Cecily a sorbit. Ce-i, Bill?

– Îți amintești de prietenul meu, șeful de trib Leshan, cu care am venit aici mai demult?

– Sigur că da. De ce?

– A auzit că sunt la șes și a venit după mine. A dat de necaz, știi? Și mă întrebam dacă nu cumva îl putem ajuta. După cum știi deja, masaii au o ierarhie tribală complexă. Leshan este căpetenia clanului Ilmolean, unul

dintre cele mai puternice din zonă, din care face parte și Nygasi. Bill a tăcut și a sorbit din gin. Fiica cea mai mare a lui Leshan a fost de mult promisă fiului căpeteniei clanului Ilmakesen, din pilonul de Dreapta, ceea ce înseamnă că se pot căsători cu cei din pilonul de Stânga al lui Leshan.

Cecily a încuviințat, deși nu prea pricepea nuanțele. Își imagina doar că era ca și cum cei din puternica familie Vanderbilt s-ar fi căsătorit cu cei din Whitney.

– Fiicele lui Leshan sunt echivalentul prințeselor din țara masailor. Cea mare devine majoră acum, la treisprezece ani și dintre toate surorile, este considerată cea mai frumoasă, a continuat Bill. Dar tatăl ei a descoperit că s-a... împreunat cu un *moran*, un războinic, din propriul clan și, în consecință, a rămas însărcinată, ceea ce este strict interzis. Dacă află viitorul soț, ar putea izbucni un război între clanuri. Cel puțin Leshan ar fi obligat să-și alunge fiica la mila hienelor și șacalilor.

– O, nu! Ce îngrozitor! Cum pot fi așa barbari?

– Nu prea poți pretinde că barbaria este mai atroce decât cea din Europa, Cecily, dar cert este că Leshan își iubește fiica și, în pofida situației dificile în care se află, nu vrea s-o vadă vătămată.

– Lesne de înțeles, dar ce are asta a face cu noi?

– M-a întrebat dacă vreau – dacă vrem s-o ținem o vreme la noi, până naște. Odată ce naște, o ia din nou în clan, în speranța că nu bagă nimeni de seamă.

Cecily se uita inexpresiv la soțul ei.

– Vrei ca fata asta să vină să locuiască *aici?* Și este însărcinată?

– Pe scurt, da. Având în vedere prin ce ai trecut, poate mă crezi insensibil să-ți sugerez așa ceva, dar omul m-a ajutat de foarte multe ori în ultimii ani. Și apoi, dacă nu-i ajutăm, biata fată nu are unde se duce. Pe teritoriul masai, Leshan nu poate fi văzut oferindu-i ajutor, dar noi o putem face. O cunosc pe fata asta de când era mică și, dacă-mi permiți, este într-o situație similară cu cea în care te aflai când te-am cunoscut. Poate găsești puterea de a-i oferi adăpost undeva pe proprietatea noastră.

– Păi, dacă pui problema așa, atunci nu am de ales. Cât mai are?

– Leshan nu știe sigur. A ascuns sarcina o vreme și a văzut maică-sa numai când a prins-o dezbrăcată în timp ce se spăla. Maică-sa zice că mai devreme de două luni nu naște. Când se apropie vremea, va fi și mama ei aici cu ea.

– Vorbește vreuna engleza?

– Nu, dar Nygasi știe câte ceva și nu durează mult până se stabilește comunicarea. La mine n-a durat. L-aș lăsa aici s-o păzească și să-i aducă mâncare. O să găsească un sălaș undeva prin pădure. Nici n-o să știi că-i aici.

– Bine. Cecily era ușurată că cel puțin fata nu avea să locuiască în casă cu ea. Dacă nu facem decât s-o lăsăm să stea pe teritoriul nostru, iar mama ei o va ajuta când îi va veni sorocul, atunci nu-i problemă. Când sosește?

– Este deja aici. Am ascuns-o sub pătură în fundul camionetei. Acum este Nygasi cu ea, caută un loc în pădure.

– Am înțeles. Cecily și-a dat seama că totul fusese deja aranjat. Fără îndoială, vei vrea să te duci fără întârziere să-i dai o mână de ajutor.

– Nu, dar mă duc să-i spun lui Nygasi că ești de acord ca ea să rămână aici. Cecily, te implor încă o dată, să nu spui nimănui – absolut nimănui – că este aici. Nici măcar lui Katherine. Gata, mă întorc la cină.

Uitându-se după Bill care ieșea din casă și se îndrepta spre pădure, Cecily a oftat și a intrat în bucătărie să se apuce de gătit.

– Asta să-mi fie pedeapsa, nu doar să pierd copilul, ci și să fiu înconjurată de femei însărcinate? a murmurat, amestecând sosul și punându-l pe aragaz la fiert.

Bill a intrat în bucătărie patruzeci de minute mai târziu, când ea tocmai lua curry-ul de pe foc.

– Miroase bine, Cecily. Gătești foarte bine, să știi.

– Nu te da bine pe lângă mine, Bill, doar pentru că vrei fata masai aici, a spus Cecily mai în glumă, căci în sinea ei se bucura de compliment. Aduci tu farfuriile?

La masă, Cecily se uita la Bill care înfuleca.

– Și? Ați… așezat-o în tabăra ei? a întrebat în cele din urmă.

– Nygasi construiește adăpostul și, după cum spuneam, o să-l las cu ea când plec la Nairobi.

– Măi să fie… Sigur te descurci fără el? Nu l-ai lăsat niciodată să aibă grijă de mine când eram gravidă, i-a reproșat Cecily, punând-o pe seama ginului ce-i dezlegase limba.

– Așa este și o să regret toată viața. A privit-o în timp ce lăsa furculița și cuțitul din mână. Știi că nu pot spune la nesfârșit cât de rău îmi pare. O să mă ierți vreodată că nu am fost alături de tine, Cecily?

– Sigur că te iert. Oricum nu era copilul tău. Cum o cheamă pe fata ta?

– Nu e „fata mea“, eu doar o… protejez, până naște. O cheamă Njala. Înseamnă „stea“, a murmurat el. Fiecare nume masai are o relevanță. Ca orice lucru pe care-l fac ei.

Nu era prima dată când Cecily se întreba dacă Bill ar fi preferat să se fi născut masai. Cu siguranță prefera compania lor și nu a ei ori a altcuiva din grupul lor.

– Ei bine, Nygasi să-mi spună dacă fata are nevoie de ceva.

– Îți mulțumesc. Îi voi spune. Este foarte speriată, Cecily.

– Nu mă mir. Nu-mi vine să cred că au voie să rămână gravide așa tinere…

– Sunt considerate partide bune pentru *morani* imediat ce devin fertile, a răspuns Bill. Așa stau lucrurile la șes.

– Bill, este doar un copil, mi se pare obscen.

– Sunt sigur că și ei consideră obscen stilul nostru de viață, a protestat el.

S-a așternut liniștea și Cecily a luat în sfârșit cuvântul.

– Am văzut-o pe Katherine acum câteva zile.

– Da? Și ce face?

– Bine. Și naște în mai.

– Știu, mi-a spus Bobby. Mă bucur pentru amândoi. Tu?

– Evident! Vor fi părinți extraordinari. Bun, dacă ai terminat, mă apuc de strâns.

Cecily s-a ridicat brusc, a luat farfuriile și s-a dus în bucătărie călcând apăsat. Scrâșnea de furie când a dat drumul la robinet la maxim. Omul ăsta chiar nu avea un dram de empatie pentru suferința ei?

Bill a plecat dis-de-dimineață, iar Cecily s-a apucat de grădinărit, apucând buruienile de cap și trăgându-le din țărână ca pe un făt smuls din uter. Chiar dacă nu-i văzuse nici pe Nygasi, nici pe fata ce locuia acum pe proprietatea lor, parcă le simțea prezența în pădurea din apropiere.

Cum a terminat, s-a așezat cu Wolfie pe verandă, gustând din limonada ei obișnuită și răcorindu-se odată cu arșița zilei. După ce a pregătit o cină ușoară cu supă de legume, în mod straniu, Cecily nu mai avea stare și nu se putea apuca de citit, ca de obicei. A ridicat ochii spre cer și a văzut că mai era o oră până să se lase întunericul.

– Haide, Wolfie, să facem o vizită noii noastre vecine.

Luând o lanternă și o sticlă cu apă în sacul de pânză, Cecily a pornit cu câinele spre pădure. Nu mai intrase până atunci, doar dăduse roată la marginea pădurii când se ducea călare la Katherine. Se așezaseră la deal, cam la opt sute de metri de casă și se lăsa deja amurgul când a ajuns la marginea proprietății.

Wolfie adulmeca în fața ei, în vreme ce înaintau în umbra arborilor gigantici. Nu-și dăduse seama până atunci că pădurea era așa densă și spera ca Wolfie să găsească drumul spre casă. Se făcuse aproape beznă și Cecily se pregătea să se întoarcă, când Wolfie a lătrat dintr-odată și a țâșnit înainte. Știind că mirosise el ceva, cel mai probabil mâncare, Cecily a aprins lanterna și a urmat câinele care gonea.

– Sper că știi unde mergi, Wolfie, a spus ea, străduindu-se să țină pasul.

Curând însă, până și ea a simțit aroma sublimă a cărnii pe foc și câteva clipe mai târziu, cei doi au pătruns într-un mic luminiș.

Când Cecily a luminat adăpostul mic și rotund, întărit frumos cu noroi și îmbrăcat cu piei de animale, a avut senzația că se trezise într-o versiune africană suprarealistă din *Hansel și Gretel.* În fața adăpostului, deasupra focului, era o frigăruie cu o halcă de carne.

– *Takwena*, Cecily. Nygasi a apărut prudent în fața ei.

– Bună, Nygasi. Am… am venit s-o salut pe… Cecily arăta spre colibă. E aici?

– Nu. Aude câine. Fuge. Frică.

– Ah… Poți să-i spui că am venit s-o văd?

– Da. Vii pe soare, a arătat Nygasi spre cer.

– Bine.

Nygasi a tăiat cu un cuțit ascuțit o bucată de carne de pe frigăruie și i-a aruncat-o lui Wolfie.

– *Oldia*. Câine, a spus.

– *Oldia*, a repetat Cecily, mângâindu-l pe Wolfie.

– *Etaa sere*, a mai zis, înainte să se încline și să-i întoarcă spatele.

Cecily a pornit spre casă. S-a așezat pe verandă cu o lampă cu gaz ca să citească și și-a dat seama că era prima dată când vorbise direct cu Nygasi. Fiindcă se obișnuise să-l vadă mereu cu soțul ei, trebuia să recunoască faptul că se temea puțin de el, dar astă-seară păruse destul de prietenos.

Când s-a băgat în pat jumătate de oră mai târziu, Cecily a decis să se întoarcă a doua zi în tabără ca s-o cunoască personal pe prințesa masai.

– E aici? l-a întrebat pe Nygasi când s-a întors în luminiș a doua zi.

– Acolo, a arătat Nygasi spre adăpost.

– Îi spui că aș vrea s-o cunosc?

Nygasi a încuviințat și s-a dus spre adăpost, a dat la o parte o piele de vită și a vorbit repede în limba maa cu cea dinăuntru.

– Vine. Stai? a făcut el semn către o piele pusă pe jos la foc.

Cecily s-a așezat și a văzut ușa din piele dată la o parte și doi ochi speriați privind afară. Nygasi a rostit câteva cuvinte, pesemne menite s-o liniștească, fiindcă fata s-a arătat mai mult. Cecily s-a uitat fascinată la tânăra care a ieșit din adăpostul scund și s-a desfășurat cât era de lungă. Îl considerase mereu pe Nygasi înalt, numai că femeia care stătea acum lângă el era și mai înaltă. Cecily a tras aer în piept la vederea creaturii incredibile din fața ei. Pielea ei neagră sclipea ca abanosul în soarele care se strecura printre arbori, picioarele ei lungi erau imposibil de subțiri, gâtul îi părea interminabil, chipul sculptat impecabil, cu buze pline, pomeți înalți și ochi căprui limpezi. Avea părul ras frumos pe scalp și bărbia ușor ridicată în timp ce o privea pe Cecily cu un aer de trufie. Purta o fustă din piele de miel, cu un șal roșu pe trunchi. De urechi îi atârnau feluriți cercei de argint, iar gâtul și încheieturile mâinilor erau ornate cu brățări și coliere rigide cu mărgele multicolore.

Cecily se așteptase să vadă o copilă, însă la treisprezece ani, aceasta era femeie în toată regula și avea ținuta regală a prințesei din ea. Atât de uluitoare era, încât Cecily nu putea îngăima o vorbă, doar se holba la ea.

S-a ridicat încet și s-a dus s-o salute pe tânăra care se înălța mult deasupra ei.

– Eu sunt Cecily Forsythe, soția lui Bill. Mă bucur să te cunosc, Njala.

A întins mâna, iar fata a primit-o regește, dând din cap.

– Nu engleză, i-a explicat Nygasi.

– Nu-i nimic. Voiam doar să știe că dacă apar probleme, sunt… o ajut.

Nygasi a încuviințat și i-a vorbit fetei în maa. Aceasta i-a șoptit și ea ceva.

– Mulțumește pentru adăpost la casa ta.

– O, nici o problemă, s-a bâlbâit Cecily, sub privirea fascinantă a Njalei. Îmi plac brățările tale. Cecily arăta spre mâna fetei. Foarte frumoase. Bine atunci, ar trebui să plec. Mă bucur că te-am cunoscut, Njala. Pa! Haide, Wolfie!

Cecily s-a întors și a ieșit din luminiș. Abia la jumătatea drumului spre casă și-a dat seama că fusese atât de copleșită de frumusețea femeii, că nici nu aruncase un ochi la burta ei ca să-și dea seama cât de înaintată era sarcina.

După ce a petrecut ziua în grădină și a gătit altă cină singuratică, Cecily a intrat în sufragerie, a aprins lumina și s-a dus la bibliotecă să ia una dintre cărțile lui Bill despre masai. A aprins focul în șemineu, pentru că seara se lăsa răcoarea, și s-a așezat în fotoliu să citească.

Narațiunea era a unui vânător alb de animale mari, care fusese capturat de un clan pe când se afla pe teritoriul lor. Izbutise să negocieze și să scape cu viață, oferindu-le pușca și, până la urmă, se împrietenise cu ei. Cel mai șocant lucru pentru Cecily era modul barbar în care își tratau femeile.

Pur și simplu se albise citind despre „ceremonia“ de circumcizie a femeilor descrisă în carte și, pe alocuri, fusese nevoită să lase cartea din mână ca să-și revină. Ameța la gândul că cineva i-ar fi putut maltrata astfel părțile intime.

A stins lumina să se ducă la culcare, cu gândul la falnica femeie-copil care dormea în cortul din piei și, pentru prima oară în ultimul timp, s-a considerat norocoasă să fie atât de privilegiată.

A doua zi, înarmată cu dicționarul lui Bill cu cuvinte maa de bază și cu cartofi, morcovi și alte alimente ce se puteau face în oală la foc, Cecily și-a croit încă o dată drum prin pădure. Nygasi parcă i-a zâmbit imperceptibil și s-a înclinat ușor când a zărit-o în luminiș.

– Bună, Nygasi. Uite, am adus câte ceva de mâncare și niște lucruri pentru Njala, a spus Cecily cu mâna în sacul de pânză. Este aici?

Nygasi a încuviințat și s-a dus s-o aducă pe Njala, în timp ce Cecily etala lucrurile.

– *Takwena, Njala*, a salutat-o, din nou fascinată de frumusețea fetei care se apropia de foc. Luându-și cu greu ochii de la chipul ei, i-a privit burta acoperită încă de faldurile șalului lung și roșu, care mascau sarcina. Nu era mare, dar, și-a spus Cecily apoi, la înălțimea Njalei de peste 1,80, era mai mult loc pentru un copil, decât fusese în trupul ei.

– Uite, ți-am adus o pernă.

Elegant, Njala a ridicat din sprânceană nedumerită.

– Îți arăt. Cecily a pus perna pe jos lângă ea și și-a așezat capul. Pentru dormit. Încerci? Cecily i-a întins perna și Njala a primit-o, de parcă Cecily ar fi fost servitoarea reginei.

– Și niște cartofi și morcovi. Cecily a scos unul din fiecare să-i arate.

Nygasi dădea din cap aprobator venind să le ia.

– O întrebi tu pe Njala dacă mai are nevoie de ceva? i-a cerut Cecily lui Nygasi.

Acesta s-a supus, dar fata a clătinat din cap.

– Astăzi aduc vacă. Nygasi arăta spre animalul placid care rumega sub un copac, legat cu o funie lungă. Bun pentru copil, a adăugat.

– O, da, chiar că, a confirmat Cecily. Doar să-mi spui dacă mai aveți nevoie de ceva. *Etaa sere.*

S-a bâlbâit puțin încercând să-și ia rămas-bun.

– *Etaa sere*.

Njala a fost cea care a răspuns, cu un ton infantil, deloc pe măsura fizicului de femeie.

Cu un zâmbet timid și dând din cap către cei doi masai, Cecily a ieșit din luminiș.

Capitolul 36

Toată luna următoare, Cecily a fost fermecată de femeia care trăia în pădure. În loc să rătăcească pe câmpiile care ofereau priveliști superbe asupra văii, cum se potolea dogoarea, ea și Wolfie porneau spre tânăra lor vecină. Noiembrie a venit cu ploi torențiale neașteptate, ce au făcut-o pe Cecily să se îngrijoreze pentru sănătatea Njalei, care însă era în perfectă siguranță în micul ei adăpost, căci Nygasi fusese destul de precaut să-l construiască deasupra unei movile, ca să nu se inunde.

La început, Njala stătea doar în spatele lui Nygasi când scotea Cecily darurile din sac. Găinile pe care le obținuse Bill de la un kikuyu făceau ouă și avea destule cât să-i dea și ei.

Prima dată când îi dusese ouă, Njala se strâmbase de scârbă și îi șoptise ceva lui Nygasi.

– Zice că vine din fund de pasăre, tradusese el solemn, iar Cecily își înăbușise râsul.

– Spune-i că ouăle fac bine copilului. Uite, îți arăt.

Cecily a luat tigaia de la foc, a amestecat două ouă cu puțin lapte, cald încă, din ugerul vacii, punând sare și piper din pachețelele de hârtie pe care le adusese.

– Așa, gustă, îi oferise Njalei când a fost gata. Fata clătinase, ferm, din cap.

– Vezi? Fără furculiță sau lingură, Cecily mâncase ouăle prăjite cu degetele. Bun. *Supat*.

Njala se uitase la Nygasi, care o încurajase dând aprobator din cap, iar ea făcuse un pas în față și băgase degetele lungi în tigaie. Cu o expresie care sugera că se pregătea să ia otravă, gustase amestecul.

– Vezi? *Supat*.

Cecily se freca pe burtă.

Njala se întinsese să mai ia și Cecily îi oferise tigaia, iar fata se pusese în sfârșit în genunchi și mâncase mulțumită.

După aceea, Cecily i-a dus musafirei ouă în fiece zi și i se părea că Njala chiar începea să se bucure s-o vadă. Ar fi vrut doar să comunice mai bine cu ea și să-i spună că înțelegea prin ce trecea. Astfel, începuse să ducă tăblița pe care o ținea în bucătărie ca să noteze cu cretă liste de alimente pe care trebuia să le cumpere.

– Njala știe să scrie? îl întrebase pe Nygasi, arătând cu creta.

El scuturase din cap.

– Ah... atunci poate o învăț eu. Uite...

Cecily o chemase pe Njala mai aproape, scrisese numele ei cu litere mari pe tablă și desenase o stea. Îi arătase fetei literele, arătând spre ele, apoi spre Njala.

– Njala – tu. Îi arătase apoi și numele ei și, în cele din urmă, după multe semne, fata păruse să priceapă.

– Njala. Arătă spre ea, apoi spre femeia albă. Cecily.

– Da, eu!

Cecily bătuse din palme încântată și zâmbise și Njala, arătându-și frumoșii dinți albi.

De-atunci, după ce mânca ouăle, Cecily scria cuvinte simple, precum „bună“ pe tablă. Consulta dicționarul maa și îi cerea lui Nygasi să-i corecteze pronunția. Cecily repeta cuvântul maa, iar Njala îl spunea timid pe cel în engleză. După câteva săptămâni, nu numai că Njala știa să formuleze o propoziție simplă în limba engleză, dar Cecily observase că fata o aștepta nerăbdătoare în luminiș. Cecily nu prea știa cum să descrie senzația, însă între ele se crea o legătură afectuoasă. Într-o dimineață, Njala s-a strâmbat și s-a apucat de burtă.

– Lovește copilul?

Cecily mima, lovind cu piciorul, iar Njala a încuviințat.

– Pot să ating?

A întins mâna spre ea, care i-a luat-o și i-a așezat-o pe burtă.

– Vai! a icnit Cecily simțind mișcarea sub pielea de abanos. Îi venea să plângă de bucurie și, în aceeași măsură, de durere. El sau ea este puternic! Puternic! a repetat, flexând mușchiul brațului și au chicotit amândouă.

– Pari foarte veselă și plină de vervă astă-seară, a comentat Bill, în timp ce Cecily pregătea cina.

Nu venise acasă de trei săptămâni, neputând părăsi biroul departamentului de război din Nairobi. Cecily nici nu băgase de seamă de când cu recenta prietenie cu Njala.

– Mersi, a spus. Așa mă și simt.

– Pesemne ești singura din Kenya toată care se simte așa, a suspinat Bill. La Nairobi lucrurile nu stau deloc bine, îți zic, mai ales de când cu întreruperea curentului. Orașul este un furnicar de soldați.

– Dar nu au fost bombardamente, nu?

– Unul singur, luna trecută pe coasta din Malindi, dar de când a declarat Mussolini război, au început conflictele între Aliați și armata italiană în Kenya. Toată lumea se pregătește de invazie la granița abisiniană. Nu poți trece prin oraș fără să te împiedici de un sac cu nisip.

– Ce îngrozitor! a exclamat Cecily distrasă, în timp ce punea masa și se așeza în fața lui Bill.

– De fapt, mi s-a cerut să preiau comanda unui batalion dintre Pușcașii africani ai regelui[39].

Cecily a ridicat privirea la el atunci.

– Asta înseamnă că vei lupta?

– La început voi supraveghea recrutarea și organizarea trupelor, dar, dacă se ajunge acolo, al naibii să fiu dacă nu o să lupt alături de oamenii mei. Oricum, deocamdată mă bucur să fiu acasă, și încă foarte tare.

– Vrei să termini ginul, cât mai e? l-a întrebat Cecily, brusc vinovată că nu-i dăduse atenție defel.

– De ce nu? a răspuns el, iar ea s-a ridicat să-l aducă. Până și vechiul club Muthaiga moare de sete la fluxul de soldați care trec pe-acolo. Ar fi bine să reiei relația cu nașa ta. I-a zâmbit firav, primind paharul de la ea. Aparent, pivnița ei nu seacă. Noroc!

– Noroc!

Cecily a ciocnit cu el.

– Și ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

– Ei, am grădinărit, normal. Nu știam ce pretențioși sunt morcovii și varza. Dar am fost și la Njala în fiecare zi.

Bill s-a uitat uluit la ea.

– Serios?! Măi să fie! Ce mai face?

– Foarte bine, de fapt. Vai, dar ce frumoasă e, nu?

– Este, da.

– I-am dus ouă și am învățat-o puțină engleză, iar eu am învățat să vorbesc ceva maa.

– Bravo ție! Bill și-a privit atent soția. Cine-ar fi zis?

– Ce anume?

– Că tu și fata masai veți fi prietene.

– Nu știu de ce pari așa mirat, având în vedere că tu petreci mai tot timpul cu ei.

– Din păcate, nu mai este cazul, dar înțeleg ce zici.

– Bill...

– Da?

– Știi... ai idee cum a rămas Njala însărcinată?

– Păi, îmi imaginez că așa cum este firesc.

– Adică... de bună-voie?

Cecily a roșit.

– Întrebi dacă a fost o relație dorită sau dacă a forțat-o cineva?

– Da.

– Nu știu să-ți spun, dar din experiență, fiica unei căpetenii, mai ales dacă este frumoasă, este un bun prețios și bine păzit. Așa că-mi închipui că

însăși Njala și-a pregătit... întâlnirea.

– Iubea pe altcineva decât cel menit?

– Poate, dar cine știe? Bill a oftat. Din păcate, calea unei femei masai este rareori cea pe care și-o alege.

– Înțeleg. Pe lângă ea, mă simt binecuvântată, a spus Cecily.

– Exact. Întotdeauna există cineva care suferă mai mult ca noi. Acuma, având în vedere că pari mai sociabilă în perioada asta, mă întrebam dacă te-ar deranja să-l aduc pe Joss aici în weekend? De când a murit Molly, soția lui, a pus lacăt la palatul Djinn de pe malul lacului. Nu-și mai permite să țină casa aia blestemată și este prizonier în bungaloul din oraș, implicat ca noi toți în efortul de război. E disperat să ia o gură de aer curat, după cum îți imaginezi.

– Bine, de ce nu? a consimțit Cecily. Nu am mai avut oaspeți de când... Mă rog, de când ne-am mutat.

– Nu, și cu tendințele mele de sihastru, a cam venit timpul. Mai este un cuplu nou în oraș, Jock Delves Broughton și tânăra sa soție, Diana. S-au mutat aici din Anglia, ca să fugă de război. Nu că în acest moment poți fugi de el, dar zic că măcar vremea este mai bună aici. Bill a ridicat din umeri. Joss zicea să-i invităm și pe ei. Diana nu-i mai mare ca tine și poate ți-ar prinde bine cineva de seama ta.

– Bine, deși va trebui să aduci niște carne, că la măcelărie nu prea se mai găsește.

– Doar poți tăia o găină de-ale tale.

– Nici vorbă! Cecily părea îngrozită. Toate au nume. Și apoi, ne dau ouă zi de zi.

– Știam eu. Bill și-a dat ochii peste cap. Bine, fie, o să vorbesc cu Nygasi ca să văd ce poate face, iar weekendul următor îi învit pe Joss și pe familia Broughton la ferma Paradisului.

În ciuda faptului că a doua zi s-a trezit cu o sudoare rece, întrebându-se cum de căzuse de acord să primească oaspeți în weekend, Cecily chiar s-a bucurat să se pregătească pentru sosirea lor. În afară de Katherine și de Bobby, nu mai venise nimeni la ei de când se mutaseră. Petrecerea de casă nouă pe care o puseseră la cale fusese amânată pe seama tragediei lui Cecily. A frecat până a sclipit totul, iar în vazele de pe suprafețele lustruite a pus flori din grădina din ce în ce mai prosperă. O invitase și pe

Katherine – Bobby nu primise permisie, lucru convenabil, întrucât era un număr egal de bărbați și femei, ceea ce mama ei considerase mereu important pentru un dineu.

În vinerea în care trebuiau să sosească oaspeții, Cecily a scos ultimele sticle de șampanie din coșurile primite de la Kiki, în speranța că o să dea avânt petrecerii, și le-a pus la răcit în frigider. Cum nu o văzuse pe Njala de câteva zile, a pornit apoi cu Woolfie spre pădure. Pe când se apropia de luminiș și a zărit fata ieșind imediat din adăpost, Cecily a observat că fetei îi crescuse burta. Nu o mai acoperea, în schimb purta o țesătură pe post de fustă prinsă chiar sub burtă. Cecily presimțea că nu mai avea mult până să nască.

– *Supai*, Nygasi, a spus, apropiindu-se. Ce face?

– Copil vine, a spus, îndreptându-se cu ea spre Njala.

– Dar se simte bine?

Nygasi a încuviințat.

– Când trimiți după mama ei?

– Mama vine curând, a răspuns el.

– Bună, Cecily, a zâmbit Njala când au ajuns la ea.

S-a întors apoi spre Nygasi și, asemenea unei regine care-și trimite pajul la plimbare, l-a izgonit cu un gest. Nygasi a încuviințat și a ieșit din luminiș.

– Ce faci?

Njala se ținea de burtă și și-a dat ochii peste cap expresiv.

– Da, știu.

Cecily și-a atins fruntea și și-a trecut mâna peste ea, sugerând oboseala.

Njala s-a dus într-o parte a luminișului și i-a făcut semn lui Cecily s-o urmeze la adăpostul pâlcului dens de copaci. S-a întors apoi și i-a luat mâinile într-ale sale. Avea ochii plini de groază.

– Tu, ajutor, a spus. Și-a luat mâinile, arătând spre burtă, apoi legănând brațele ca pe copil.

– Ajutor? Cu nașterea?

Cecily i-a imitat legănatul brațelor.

– Da. Ajutor. Rog.

– Njala, vine mama ta să te ajute, a pronunțat ea cadențat.

– Nu! Ajutor copil! Rog, Cecily!

Ca o umbră, Nygasi a apărut în spatele Njalei. I-a vorbit în maa, cerându-i să se întoarcă în luminiș.

– Acum mergi acasă, i-a cerut ferm lui Cecily.

Njala s-a întors spre ea, cerindu-i din priviri ce nu putea grăi.

– Rog ajutor copil, a murmurat, în timp ce Nygasi o trăgea după el.

Când a venit Bill acasă pe la amiază, Cecily încă se gândea la Njala și la felul în care putea interpreta rugămintea ei.

– Casa arată minunat, draga mea, ca și tine. I-a zâmbit când a ieșit din dormitor în rochia verde, gata să facă ultimele pregătiri pentru cină. Îți stă bine cu părul mai lung. I-a luat o buclă căzută sub nivelul umerilor și i-a răsucit-o pe deget.

– A crescut pentru că nu mai rămas nimeni de încredere să mă tundă.

– Mie îmi place și ar trebui să-l lași liber mai des. Mă duc să mă îmbăiez, cum rar fac. În perioada asta, la clubul Muthaiga apa este pe rație, că suntem înghesuiți rău, doi oameni în cameră în momentul ăsta și știi cât de mici sunt camerele alea, a adăugat, întorcându-se și pornind spre baie.

– Ah! Bill?

– Da.

– Azi am văzut-o pe Njala, părea supărată... aproape înspăimântată. Parcă mi-a cerut s-o ajut cu nașterea. I-am explicat că vine mama ei s-o ajute, dar nu sunt sigură că a înțeles. Nu mai are mult. Să-l întrebi pe Nygasi când vine mama ei, bine?

– Sigur că da. Njala știe că mama ei va veni când va sta să nască. Probabil că ai înțeles greșit.

– Probabil.

Dar cum a închis Bill ușa și a auzit apa curgând, Cecily și-a dat seama că nu interpretase greșit frica din privirea Njalei.

Oaspeții au sosit cu o oră mai târziu decât trebuia. Joss Erroll, așa extenuat cum părea, era la fel de arătos ca întotdeauna, iar Jock, cunoscut și ca Sir Henry John Delves Broughton, s-a dovedit a fi un englez în vârstă, înalt, cu ditamai burdihanul și cu părul grizonant subțiat.

– Draga mea, spune-mi Jock, te rog. Nevastă-mea, Diana. Nu că-i ca lumea să ai pe cineva de vârsta ta cu care să te joci? La Nairobi, Diana este înconjurată de octogenari.

– Sunt sigură că Cecily este de acord că n-am mai rămas mulți sub treizeci de ani prin părțile astea, nu-i așa? a răspuns soția lui.

– Ăăă... nu, nu prea, a zâmbit ea, neputându-și lua ochii de la blonda superbă din fața ei.

Diana Delves Broughton era ceea ce se numea o „frumusețe“ și lui Cecily nu-i trecea prin cap ce căuta o asemenea femeie cu un bărbat suficient de bătrân să-i fie tată sau chiar bunic.

– Ce încântător! a exclamat Diana când i-a condus Cecily în sufragerie, unde Katherine deja deschidea șampania. În momentul ăsta, suntem cazați la clubul Muthaiga.

– Draga mea, știi că este o soluție temporară, în câteva zile ne mutăm în vila din Karen, i-a reamintit Jock.

– O scârboșenie întunecată în suburbia din Nairobi, a mormăit Diana în barbă.

– Diana, ea este Katherine Sinclair, buna mea prietenă și vecină, a spus Cecily repede.

– Drace! Se vede că aici locuiesc tinerii deștepți. Diana s-a întors spre soțul ei. Dragule, nu putem construi mai bine o casă aici? Ca să am și eu companie grozavă.

– Șampanie? a întrebat Katherine, turnând în șase pahare.

– Cam da, a spus Jock, zâmbind grupului din jur. Seamănă mai mult cu Kenya pe care o știam. Noroc!

– Noroc! și-au urat toți în cor.

– Și bun venit în Happy Valley, Diana! a adăugat Joss, cu ochii lipiți de noua recruta blondă.

– Mulțumesc, Joss, sunt încântată să mă aflu aici, a spus Diana, privindu-l drept în ochi.

Până și Cecily a recunoscut mai târziu că seara – și Diana – au distrat-o. După cină, Diana a întrebat-o pe Cecily dacă avea un gramofon.

– Cum să nu! Și mama mi-a trimis unele dintre cele mai recente discuri din America.

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, pune-le! Or fi fost populare cele de la clubul Muthaiga în anii ’20, dar s-au învechit, a spus Diana tărăgănat.

Cecily s-a supus și a dus gramofonul pe verandă, în vreme ce bărbații mutau masa și scaunele ca să improvizeze un ring de dans.

– Este foarte romantic să dansezi sub stele, nu, Cecily? a spus Diana visătoare, din brațele soțului ei, în timp ce în fundal Glenn Miller cânta „Moonlight Serenade“.

– Diana, dansezi cu mine? a întrebat Joss, întinzând brațele.

– Dacă insiști, a zâmbit Diana, desprinzându-se de Jock.

– Atunci, Cecily, îmi acorzi acest dans? a întrebat Jock.

Nu avea de ales decât să accepte. Uitându-se peste umăr în toiul dansului, Cecily l-a văzut pe Bill dansând cu Katherine, dar nu-și putea lua ochii de la Diana și Joss, care se legănau într-un colț întunecat. Jock îi punea tot soiul de întrebări politicoase lui Cecily, în vreme ce ea răspundea plictisită. Când s-a terminat piesa, s-a scuzat ca să pună alt disc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, pune ceva mai săltăreț, a șoptit Katherine, răscolind printre discuri. Uite, Count Basie merge numai bine.

Totuși, Diana și Joss continuau să se legene languros pe „Lester Leaps In“, în vreme ce Cecily și Katherine se țineau de mâini și țopăiau pe verandă, chicotind. Bill vorbea cu Jock la masă, dar Jock părea să nu observe comportamentul soției sale.

– Bobby zice că la clubul Muthaiga circulă deja bârfe despre ei, a șoptit Katherine când s-au așezat pe trepte, extenuate în urma efortului.

– Mai puneți una, fetelor, a strigat Joss. Aveți „Blue Orchids“?

– Mă duc să văd, s-a oferit Katherine, ridicându-se. Stai aici, Cecily, ai stat toată seara în picioare.

– Așa-i, a zis Bill, venind cu Jock la ea.

– Minunată petrecere, dar sunt cam terminat. Cred că mă duc la culcare. Bill a spus că mâine ne duce la vânătoare cu masaii lui. Noapte bună, draga mea!

Cecily și Bill l-au urmărit cu privirea pe Jock, care intra în casă clătinându-se, timp în care orchestra lui Glenn Miller răsuna la gramofon.

Bill i-a întins mâna lui Cecily.

– Dansezi cu mine?

– Ăăă... bine.

L-a luat de mână și l-a lăsat s-o ridice de pe trepte. A trecut-o un fior de dorință când a cuprins-o în brațe, dar l-a ignorat imediat. Știa că Bill nu o plăcea în acel fel, așa că în schimb s-a distrat privind doi oameni care, în mod evident, se plăceau foarte tare. Se vedea din felul în care li se legănau trupurile împreună și după cum se uita Diana în ochii lui Joss.

– Sunt un cuplu frumos, nu? a spus Bill, coborând tonul.

– O, da! Păcat că Diana este măritată.

– Asta nu l-a oprit nicicând pe Joss. Oricât țin la el, felul în care se poartă cu femeile... Bill a suspinat. Atât despre el. Trebuie să spun că arăți superb în seara asta, Cecily.

– Mulțumesc.

– Și acum... Bill i-a dat drumul când s-a terminat discul. Trebuie s-o conduc acasă pe Katherine, după cum am promis. M-aș culca în locul tău, i-aș lăsa în pace, a șoptit, dând din cap spre Diana și Joss. A pupat-o pe frunte. Ne vedem mâine.

Cecily s-a trezit auzindu-l pe Bill a doua zi. Deja își punea cămașa și pantalonii kaki.

– Cât este ceasul?

– Puțin după șase. E timpul să te dezmeticești, că plecăm în expediție de vânătoare.

– Trebuie să vin și eu? Știi că nu mă pasionează. Nu-mi place să văd bietele animale murind.

– Ți-aș fi recunoscător. Ai văzut aseară ce se petrece între Joss și Diana și am nevoie de tine să le distragi atenția.

– Cui? Dianei sau lui Jock? Sau lui Joss, de fapt? cugeta cu voce tare, dându-se jos din pat.

– Tuturor, dacă se poate. Diana și Jock s-au căsătorit acum mai puțin de-o lună. Chiar și pentru Joss este de neconceput.

– Pe Diana nu pare s-o deranjeze atenția pe care o primește, așa că nu poți da vina doar pe Joss. Este destul de frumoasă, nu zici?

– Are o anume alură cred, dar are ochii reci, iar rujul roșu pe care insistă să-l poarte mereu este cam vulgar.

– Zău?

Cecily era încântată în sinea ei.

– E destul de evident ce se petrece, nu? a continuat Bill. O tânără ca asta, care se mărită cu un bărbat ca Jock, miroase de departe a arivistă. O fi Jock plictisitor, dar nu merită să fie tratat astfel de soția lui. Nu mă mir că Joss era așa dornic să-și aducă „noii prieteni“ – mai bine zis „prietena“ peste noapte. Așa, i-am cerut lui Nygasi să pună proviziile în camionete, ca de obicei. Când tu și Diana sunteți gata, plecăm. Ne vedem afară.

– Bine.

Cecily s-a dus la șifonier să-și ia ghetele de safari, minunându-se că soțul ei nu picase în mrejele Dianei. Ori poate protestase prea mult...

În vreme ce Nygasi și amicul masai s-au urcat în camioneta cu provizii și arme, Cecily s-a trezit înghesuită în spatele celeilalte camioneta cu Joss și Diana, iar Jock stătea cu Bill în față. S-a întors să admire peisajul, încercând cu tact să nu se uite în dreapta, unde mâna lui Joss se strecura în interiorul coapsei Dianei. Când Joss a început să-i amușine gâtul fără jenă, Cecily trăia agonia suspansului că Jock urma să se întoarcă să-i surprindă.

Când au sosit la locul ales, Nygasi și masaii au început să pună tabăra.

– Njala nu pățește nimic singură?

Cecily s-a dus drept la el.

– Mama Njala venit noapte trecut. E bine. Treabă pentru femei acum, a spus Nygasi, în timp ce descărca scaunele, mesele pliante și coșurile.

– Care mi se potrivește mai mult? Diana venise lângă ei și luase o pușcă. Poate asta? A ridicat-o pe umărul zvelt. Da, e perfectă. Nu-ți place la nebunie să tragi, Cecily?

– De fapt, nu. Era să fiu mâncată de un leu în prima expediție, dar m-a salvat Bill.

– Cât de romantic! Eu am fost în safari doar de câteva ori de când am ajuns aici și a trebuit să-l salvez eu pe bietul de Jock de leu, nu-i așa, dragule? A râs cu un clinchet de clopoțel. Să sperăm că ne distrăm azi.

Cecily nu-și dorea decât să rămână în tabără la umbra copacilor, cu celălalt masai de pază, în timp ce Nygasi pleca în brusă cu restul grupului. A zărit un șarpe mare strecurându-se la câțiva metri de ea. Ridicând tăcută picioarele pe scaunul pliant, s-a uitat după el. Se gândea cum, în urmă cu numai un an, ar fi țipat de frică la vederea lui, dar, cum trecea impasibil pe lângă ea, și-a dat seama cât o schimbase timpul petrecut în Kenya. Șerpii erau peste tot și învățase de la Bill și de la Katherine să-i deosebească pe cei inofensivi.

Privea câmpia ce se întindea în fața ei, întâlnind cerul de azur la orizont. O turmă de antilope gnu zburdau în depărtare. În urma ploilor înverzise totul, animalele se înghesuiau oriunde era iarbă sau apă, însetate după îndelungatul sezon secetos.

– Asta este casa mea, a spus, minunându-se brusc. Trăiesc în Africa. Cine-ar fi zis?

Și, în acea clipă, a privit magnifica frumusețe a naturii ce o înconjura și a simțit că începea în sfârșit să-și revină.

S-au întors și ceilalți târziu să ia cina cu șampanie și carne proaspătă de antilopă, pe care Nygasi o gătise la proțap ca un expert.

– Cum a fost în expediție? a întrebat Cecily politicos, cu toate că se vedea că fusese un succes, având în vedere zebra și gazelele Thompson cu care se întorseseră.

– A fost o zi superbă, a spus Bill, în timp ce deasupra lor zbârnâia un avion. O misiune de recunoaștere care se întoarce de la graniță, a comentat. Doar ca să nu uităm că este război.

– A naibii imagine, mai bine aici decât din Albion, vă zic eu, a spus Jock, mânjit la gură cu sucurile cărnii. Mă îndoiesc că mai prindem ceva azi dacă sperie ăștia animalele. Unde au dispărut Diana și Joss?

– S-au dus să caute elefanți, a răspuns elegant Bill. Nygasi zice că a zărit o turmă ieri.

– Doar nu caută fildeș, nu? și-a întrebat Cecily soțul.

– Nu, Diana avea chef să vadă un elefant, până acum nu a avut norocul ăsta.

– Magnifice creaturi, a spus Cecily, deslușind o mișcare subită în tufișuri.

Diana și Joss se întorceau, ținându-se ostentativ de mână și chicotind.

– Ai văzut ceva, draga mea? a întrebat-o Jock atunci când au ajuns în tabără.

– Din păcate, nu, a răspuns ea. Ce-ar fi să ne întoarcem la fermă? Nu cred că ne mai distrăm azi, nu?

Cecily a observat cum i-a făcut cu ochiul lui Joss și și-a mai încheiat o dată un nasture care stătea aproape descheiat la bluză.

La ferma Paradisului, Diana a declarat că era disperată să se întoarcă în oraș și să danseze la clubul Muthaiga.

– Ce distracție este sâmbătă seara, nu-i așa? Mai ales cu atâția soldați în oraș.

– Eu sunt complet epuizat după vânătoare, dar ia-o înainte cu Joss și ne vedem mâine la club, bine? a sugerat Jock.

– Of, dragule, ce scump ești cu mine! a izbucnit Diana, pupându-și soțul pe obrazul rumen. Nu te grăbi să ajungi la Nairobi de dragul meu, bine? La oraș sigur nu mă mănâncă nimic... Mă rog, cel puțin nu animalele sălbatice,

a râs ea. Cecily, pot să împrumut o oglindă să mă aranjez puțin înainte de plecare?

– Sigur. Cecily a condus-o pe Diana pe coridor. Va trebui s-o folosești pe cea din camera mea. Am tot zis că pun și în camerele de oaspeți, dar până acum nu am prea avut oaspeți aici.

– Știu. Mi-a spus Bill că ți-ai pierdut copilul anul trecut. Ce ghinionul naibii, biata de tine... O, ce frumos! a exclamat Diana, uitându-se prin cameră. Ai gusturi foarte bune, ceea ce nu pot spune despre Jock. Vila din Karen zici că-i mausoleu victorian. Mi-e și groază să mă mut acolo, maro peste tot. Urăsc culoarea maro, tu nu? Diana s-a așezat la măsuța de toaletă a lui Cecily și a deschis trusa cu care venise. Bill este o dulceață și se vede că-i nebun după tine.

– Ah, nu prea cred, adică...

– Se vede pe el. E limpede că aveți o căsnicie fericită. Atât de diferită de a mea cu Jock. Noi încă nu am petrecut nici o noapte în același pat și mă îndoiesc că se va întâmpla vreodată, a chicotit, periindu-și părul blond ondulat și prinzându-l cu iscusință la spate, cu două agrafe cu ștrasuri. Vii des în oraș?

– Nu, nu prea.

– Atunci, e musai! Nu știam cum va fi, dar la Nairobi te distrezi mai ceva ca la Londra, cu toate că a ajuns și aici nenorocitul ăsta de război. Mă distrez de minune, a adăugat, dându-se cu ruj roșu aprins pe buzele pline. Trebuie neapărat să vii după Crăciun în săptămâna curselor – Joss zice că atunci este cea mai tare distracție din tot anul. Sper că nu te superi dacă mai rămâne Jock o noapte la voi, nu? Drumul este anevoios și pare epuizat după ieșirea de azi. Dându-se generos cu parfum pe gât și decolteu, Diana s-a ridicat. Bun, am terminat cu fața și părul și pe drum îmi schimb rochia. E praf peste tot, așa-i? A aruncat o ultimă privire în oglindă. Mulțumesc foarte mult pentru cina minunată de aseară și sper să ne revedem curând.

A pupat-o pe Cecily pe obraji și a ieșit din dormitor, lăsând o dâră de parfum puternic după ea. Cecily s-a așezat pe pat și a clătinat din cap. Noua Lady Delves Broughton era ceva de pomină.

După ce a pregătit cina pentru cei trei rămași, Cecily s-a scuzat imediat și i-a lăsat pe Bill și pe Jock să vorbească. În pat, a încercat să se concentreze la carte, dar nu putea uita comentariile Dianei despre faptul că Bill era

înnebunit după ea. A hotărât în cele din urmă că Diana fusese doar amabilă, căci era sigură că Bill nici nu o privea ca pe o femeie.

A doua zi, Jock și Bill au plecat la Nairobi după masa de prânz. Chiar dacă lui Cecily Jock i s-a părut plictisitor și arogant, în mare parte îl privea cu simpatie.

– Când te întorci? l-a întrebat pe Bill când i-a dat teancul cu uniforma militară curată.

– Mi-e teamă că nu știu, dar te anunț imediat ce pot. Și, draga mea, este timpul să-ți iei ajutor în casă. Bill a făcut semn spre rufele lui. Tot weekendul ai tras la jug.

– Mă mai gândesc, a spus, surâzând.

– N-a fost rău cu oaspeți, nu?

– Deloc.

– Ai grijă de tine, bine?

– Și tu, a spus Cecily în timp ce Bill o pupa politicos pe obraji.

I-a urmat pe cei doi pe verandă și a observat că Nygasi era deja la locul lui în camionetă. Dacă pleca împreună cu Bill, însemna că mama Njalei era în pădure și o îngrijea.

Cecily le-a făcut cu mâna destul de melancolic, cu gândul că-i plăcuse să joace rolul gazdei în weekend și să-i admire oamenii casa. Săptămâna ce urma era complet lipsită de perspectivă. Înainte să devină sentimentală, s-a întors în bucătărie ca să spele mormanul de oale și ulcele.

Capitolul 37

Abia marți dimineața și-a făcut Cecily curaj să se ducă la Njala. Habar nu avea care erau ritualurile nașterii la masai ori dacă Njala născuse deja, însă un straniu instinct îi spusese să nu se apropie de ea. Poate de teama de a nu afla că se întâmplase vreo nenorocire, ca în cazul ei. În sfârșit, nemaiputând de curiozitate și griji, ea și Wolfie au pornit spre pădure.

Era o zi însorită de decembrie și, după ploaia cu tunete de cu o noapte în urmă, aerul era curat. Cecily fredona „Blue Orchids“ și se gândea că Bill avea dreptate: trebuia să angajeze servitori în casă, mai ales că venea Crăciunul. O sunase mama ei să-i spună că trimisese o cutie plină cu bunătăți de Crăciun, dar, din pricina haosului provocat de război, Cecily nu aștepta pachetul prea curând. Totuși, abia aștepta anotimpul festiv, ba chiar se gândea să se ducă la curse cu Bill în Nairobi în săptămâna Crăciunului.

– Chiar te simți mai bine, și-a spus, intrând în luminiș.

A clipit, întrebându-se dacă nu cumva o luase Wolfie prin altă parte cât visa ea la curse. Era pustiu în luminiș. Cecily s-a dus acolo unde fusese adăpostul și a observat că singurele semne ale existenței sale erau movila de lut și câteva buruieni pârlite de foc.

– Măi să fie! S-a uitat uluită în jur. Poate că ne-au spus că pleacă, Wolfie. Ce păcat! a oftat. Aș fi vrut să văd copilul și să-mi iau rămas-bun... Hai acasă!

Numai că Wolfie nu își asculta stăpâna. Ieșise din luminiș în direcția opusă casei.

– Wolfie! Treci înapoi!

Câinele continua să alerge printre copaci, până s-a făcut nevăzut. Cecily a pornit spre casă, știind că la un moment dat se va duce după ea, când, dintr-odată, l-a auzit lătrând în depărtare.

– Câine blestemat! a mormăit Cecily, luându-se după sunet. Wolfie! Aici!

Lătratul continua, iar Cecily nu avea de ales decât să pătrundă în adâncul pădurii după el. Dincolo de luminiș, pădurea era densă și întunecată și Cecily s-a trezit făcându-și loc printre rugii care-i zgâriau picioarele goale.

În cele din urmă, l-a văzut pe Wolfie din spate, cu botul într-un desiș, așa că s-a dus să vadă ce-i stârnise curiozitatea.

– Ce-ai găsit, băiete? Niște oase vechi, pesemne. Hai, la o parte, stai să văd.

Cecily a tras câinele și s-a afundat în desiș, zgâriindu-se pe față și pe brațe. Nu vedea pe jos decât un morman de frunze moarte. Le-a dat ușor la o parte ca să se uite dedesubt și a dat cu degetele de ceva cald.

– Ah! a țipat Cecily, trăgând mâna brusc și dându-se înapoi, cu părul încâlcit într-o rămurică.

Era fără îndoială un soi de animal, însă după temperatură, era în viață. Și-a descâlcit părul, a rupt una dintre ramurile din spate și, cu inima bubuind, a

dat la o parte restul de frunze. Atunci s-a ivit un mic petic de piele cafenie.

A auzit apoi un mieunat slab, ca de pisoi nou-născut. Dând frunzele la o parte cu totul, Cecily a tresărit deslușind un picioruș ieșind din mormanul ce se micșora.

A înghițit în sec, dându-și seama ce fel de creatură era și motivul pentru care lătrase Wolfie.

– O, Doamne, Dumnezeule!

Cecily a căzut în genunchi și a scormonit în frunzele rămase. Și iată: o fetiță nou-născută, mărunțică, dar perfectă. Avea ochii închiși și singurul semn de viață era „o“-ul alcătuit din buzele trandafirii, care sugeau involuntar.

Incapabilă să priceapă ce se petrecuse, Cecily s-a aplecat și a luat copilul în brațe. Era plin de praf și de țărână, iar ciotul cordonului ombilical supura puroi galben. Cecily îi vedea coastele micuțe prin piele, burtica umflată nefiresc și piciorușele ca de broască.

– Dar este în viață, a șoptit Cecily. O, Wolfie! I se încețoșaseră ochii de lacrimi. Tocmai ai salvat o viață. Haide, să mergem cu micuța acasă cât putem de repede.

Copilul nici nu s-a clintit în brațele ei pe drum și respira atât de superficial, încât Cecily nici nu o simțea. Când a ajuns acasă, a pus copilul pe o pătură în bucătărie și l-a lăsat pe Wolfie să-l păzească.

– Stai aici și nu te miști, bine? a dat fuga afară, apoi în hambarul pe care-l foloseau în loc de cămară.

Bill adunase acolo toate lucrurile copilului, înainte să se întoarcă Cecily de la spital. Unele nici nu fuseseră despachetate din cutiile lor și a căutat printre ele biberoane și scutece din prosoape flaușate. A înșfăcat șalul la care tricotase cu săptămânile, înainte să se întoarcă în casă, cu gândul că putea să ia ce mai avea nevoie mai târziu. Deocamdată, copilul avea nevoie urgent de lapte.

– Numai Dumnezeu știe de când zăcea biata de ea acolo, i-a spus gâfâind lui Wolfie, care nu se clintise de la locul lui și o privea cu ochi triști. Să sperăm că nu-i prea târziu. A înșfăcat urciorul cu lapte din frigider, l-a încălzit într-o oală, după care a fiert sticla înainte s-o umple.

– Hai la mine, i-a spus pruncului, înfășându-l în șal și așezându-l pe braț. I-a pus tetina în gură și a legănat-o ușor. Hai, suge, copilule, l-a încurajat. O să te simți mult mai bine ca acum.

Nu s-a întâmplat nimic, iar Cecily și-a amintit că atunci când era gravidă citise un sfat într-o carte.

În cazul în care copilul nu reacționează la tetină, încercați să-i picurați lapte pe buze.

Cecily așa a făcut și a așteptat reacția cu sufletul la gură. În sfârșit, a observat că sugea ușor și i-a băgat repede tetina în gură.

– Așa! Cecily nici nu-și dăduse seama că își ținuse respirația până când nu a expirat.

La început bebelușul sugea slab și părea că îi curgea laptele din gură, dar apoi a prins avânt și Cecily vedea pe gâtul copilului că înghițea.

– Slavă Domnului!

Cecily a izbucnit ușor în plâns și tocmai atunci copilul a vomat mare parte din laptele pe care izbutise să-l înghită.

Tânăra s-a întins spre o cârpă, s-a șters și pe ea și pe copil cât de bine a putut. Copilul a mieunat ușor, o tentativă jalnică de plâns.

– Sigur i-a rămas puțin în stomac.

Și, în câteva minute, i-a ieșit pe fund o dâră de lichid verde-închis.

– Cel puțin sistemul funcționează. Dumnezeu știe de când zăceai acolo când te-a găsit Wolfie.

În cele din urmă, fetița extenuată, care nici nu deschisese ochii, a dat ușor drumul tetinei și a expirat.

– Ai adormit? a șoptit Cecily, aplecându-și capul ca să-i asculte respirația.

Îi vedea pieptul ridicându-se și lăsându-se. Cu ea adormită în brațe, Cecily era disperată, neștiind ce să facă. Știa că ar fi trebuit să-l sune pe doctorul Boyle să vină și să consulte bebelușul. Probabil că după ce stătuse atâta în pădure, era deshidratat și cine știe ce alte boli mai avea, despre care Cecily nu avea habar. Dar o găsise la umbră și răcoare. Cecily i-a atins fruntea. Copilul nu avea febră, nu era nici prea rece, nici prea cald.

– După culoarea fecalelor, aș zice că nu s-a născut acum câteva ore. Și apoi, a adăugat, privind copilul adormit, doctorul Boyle va insista să te ia și să te bage într-unul din orfelinatele cumplite, precum cele pentru care strânge mama fonduri.

Cecily probabil ațipise, epuizată de panică, fiindcă la trezire se lăsa amurgul, iar copilul scâncea în brațele ei.

– Bine, bine, hai să-ți mai dau niște lapte.

Cum a terminat de mâncat, Cecily i-a scos biberonul din gură și a observat că băuse mai bine de 30 de mililitri și încă nu vomitase.

– Îmi pare rău, copile, dar trebuie să te spălăm. Te pun într-un lighean și te spăl la chiuvetă.

S-a pus pe treabă cu o cârpă moale curată și un săpun, iar până l-a spălat bine, Cecily era mai udă decât copilul. Avea un straniu strat cerat pe piele, dar făcuse tot posibilul să țină cordonul ombilical uscat, că așa scria în cartea de copii. Fetița urlase în tot acel timp, dând din mâinile și din picioarele micuțe, ceea ce o încuraja pe Cecily să creadă că era sănătoasă.

După ce a șters-o cu un prosop uscat și a așezat-o ușor pe jos în dormitor, Cecily s-a întors afară cu lanterna ca să umple coșul împletit – încă învelit în celofan – cu lucruri de care avea nevoie peste noapte. Înăuntru, s-a străduit să-i pună ca lumea scutecul, după care a pus fetița în coșul de pe pat, sperând că i-l prinsese corect. Copilul a adormit din nou, așa că Cecily a profitat de ocazie să-și facă repede un sendviș și să dea fuga în dormitor, cu alt biberon cu lapte, când a auzit-o plângând iar. De data asta a băut 60 de mililitri, cu toate că pe urmă i-a fost puțin rău. Cecily i-a schimbat scutecul și a îmbrăcat-o cu cămașa de noapte din bumbac pe care i-o trimisese mama ei de la Bloomingdale cu un an în urmă. După ce i-a pus și boneta tricotată, Cecily a chicotit, întrebându-se ce ar fi zis mama ei la vederea mutriței negre.

– Copilule, tare mi-ar plăcea să-ți văd ochii curând, a spus, ridicând-o încă o dată și așezând-o în coș.

După ce a mai pregătit un biberon, pe care l-a pus în frigider, în caz că se trezea peste noapte, Cecily a încuiat casa, a stins luminile și s-a băgat în pat, asigurându-se că micuța respira în coșul de lângă ea.

L-a auzit pe Wolfie scâncind la ușa dormitorului, dornic să intre. Cecily a zâmbit la gândul că voia să-și apere descoperirea.

– Stai acolo, băiete, am eu grijă de copil. Noapte bună!

Cecily a stins veioza și a pus capul pe pernă. Și-a amintit conversația pe care o avusese cu Bill când el o întrebase dacă Njala putea rămâne acolo și cât de ambiguu fusese când încercase să afle ce urma să se întâmple cu copilul după naștere. Rațional vorbind, Cecily bănuia că nu erau prea multe alternative. Njala se ascunsese pentru că nu trebuia să se afle că era însărcinată, altfel căsătoria s-ar fi anulat și ar fi fost izgonită. Știuse prin urmare că fetița nu se putea întoarce și ea?

Ajutor copil.

– Dumnezeule!

Dintr-odată, a priceput tot. La ultima ei vizită, Njala nu voia ca Cecily s-o ajute cu nașterea, spusese exact de dorea.

Șocată, Cecily a sărit cât colo.

– *A vrut* ca eu și Wolfie s-o găsim.

Copilul a scâncit în somn lângă Cecily. Aceasta s-a întins spre ea și a luat-o în pliul brațului.

– Șșștt, micuțo. Acum ești în siguranță. Am eu grijă de tine.

Capitolul 38

Cecily și-a spus zi de zi, timp de o săptămână, că ar trebui cel puțin să-l sune pe Bill ca să-i spună ce s-a întâmplat, dar, de fiecare dată când forma numărul departamentului de război de la Nairobi, lăsa receptorul în furcă. Era sigură că i-ar fi cerut să ducă pruncul la un orfelinat. Zilele treceau, iar instinctele ei materne refulate începeau să se reverse și gândul că cineva ar fi putut să se atingă de un fir de păr de pe capul ființei atât de dependente de ea o făcea să lăcrimeze. Cu toate că era extenuată fiindcă trebuia s-o hrănească noaptea – micuța, care abia avusese cu câteva zile în urmă energie să sugă, era deja vorace și avea un țignal care putea trezi leii pe câmpie –, Cecily nu fusese nicicând mai fericită și mai mulțumită. Aranjase camera fetei acolo unde ar fi trebuit să fie inițial cea a copilului ei și scosese tot din hambar ca s-o mobileze. Acum, încăperea care zăcuse pustie, mirosea delicios a pudră de talc cu care tampona fundulețul Stellei. Învățase din carte cum să se ocupe de cordonul ombilical, care se usca frumos și care urma să cadă în câteva zile. Nu mai avea timp de grădinărit. Dormea când dormea copilul, apuca o felie de pâine prăjită între mesele fetiței.

Numele de „Stella“ îi venise când ațipise și se trezise în fața unor ochi mari și limpezi, cu irisul negru precum bobul de cafea, care o priveau

intens. Erau identici cu ochii Njalei și își amintise că-i spusese Bill că numele ei însemna „stea“ în limba engleză.

– Stella, spusese Cecily, știind de la lecțiile de latină din școală că tot „stea“ însemna. Și apoi, nu putea să-i spună mereu „copilul“. Așadar, Stella va fi numele tău, cel puțin deocamdată, suspinase Cecily.

Cu două zile în urmă, auzise un vehicul care venea pe alee. Dăduse fuga la geam și o zărise pe Katherine oprind camioneta. Știind că ușa era încuiată, Cecily se făcuse mică sub fereastră cu Stella în brațe cât bătuse Katherine și o strigase, înainte să dea roată casei ca să se uite pe ferestre, evident nelămurită de lătratul vehement al lui Wolfie din interior. Katherine știa că acesta fie era lăsat afară când se duce Cecily la cumpărături, fie pleca de la fermă cu ea. După ce s-a îndepărtat suficient camioneta, Cecily se ridicase cu copilul în brațe simțindu-se cam neroadă, dar în acel moment nu voia să intervină nimic în lumea plăcută pe care o crease împreună cu Stella și cu Wolfie.

Totuși, când s-a trezit după încă o noapte obositoare, a auzit telefonul sunând. S-a gândit dacă să răspundă sau nu, dar până la urmă a coborât din pat.

– Bill sunt, a spus el prin legătura distorsionată de pârâituri, precum cea cu New Yorkul. Cum merge?

– Foarte bine, Bill. Toate bune. Tu ce faci?

– Să zicem că situația în Europa și probabil și aici este din ce în ce mai sumbră. Totuși o să vin acasă în Ajunul Crăciunului.

– Când vine asta?

– În trei zile, Cecily, cum așa? Te simți bine?

– Absolut, mai bine ca oricând, Bill. Am… fost la cumpărături, dar nu prea era carne în piață și în general nu era mare lucru, a mințit.

– Nu-ți face griji, mă întorc acasă încărcat cu bunătăți, chiar dacă mă costă jumătate din salariu. Katherine și Bobby vin la noi de Crăciun, ca anul trecut?

– Nu i-am invitat. S-o fac?

Cecily și-a mușcat buza, știind la fiece vorbă a lui că zilele senine de singurătate cu Stella se apropiau de sfârșit.

– Nu-ți face griji, draga mea, vorbesc eu cu Bobby. Sigur te simți bine? Bobby zicea că a trecut Katherine pe la tine și că nu te-a găsit.

– Cum umblă vorba... Sigur eram în Gilgil, nimic mai mult.

– Important este să fii bine, a spus el. Ne vedem în ajun. Va trebui să mă întorc după Crăciun la birou, dar speram să vii cu mine la Nairobi ca să vedem cursele. S-ar putea să-ți placă.

– Vorbim când vii acasă, a spus brusc, auzind un scâncet. Pa, Bill!

Cecily a închis cu inima grea și s-a întors încet în dormitor, unde Stella dormea în coșul ei, cu brațele ridicate deasupra capului, cu genele lungi fluturând în somn, întruchiparea relaxării.

Cecily s-a așezat lângă ea.

– Of, micuțo, ce naiba ne facem când ajunge tati acasă?

Atunci când dormea Stella, Cecily dădea fuga să cumpere lapte proaspăt de la femeia masai care vindea la tarabă în drum spre Gilgil, altminteri nu făcea practic nici o pregătire de Crăciun. Din când în când, se întreba ce-i va spune lui Bill, dar în cele din urmă a decis că va găsi ea o soluție.

În ajun de Crăciun, a pus un disc cu colinde la gramofon, cu gândul că-i venea greu să simtă spiritul Crăciunului când termometrul arăta douăzeci și unu de grade. S-a băgat în cadă, s-a spălat pe cap, și-a lăsat părul să se usuce natural – Bill spusese că așa îi plăcea –, prinzându-și buclele rebele cu câteva agrafe. Și-a pus o bluză nouă și o fustă crem, a hrănit-o, a schimbat-o și a pus-o în coș pe Stella, în camera copilului. Și-a pregătit apoi un gin tare cu puțin vermut și s-a așezat în sufragerie să-și aștepte soțul.

Auzind mașina pe alee, i s-a pus un gol în stomac.

„Nu-i nimic, Cecily, îi spui pur și simplu că nu-l lași sub nici o formă s-o ducă la orfelinat.“

– Bună, a salutat-o Bill când a ajuns în hol, cu un pom mare, care, în ciuda frunzelor de forma acelor, nu semăna cu pomii de Crăciun pe care și-i amintea din New York. Ia uite ce-am luat de pe drum! Numaidecât îl pun într-o găleată și poate vrei să-l decorezi.

– Ăăă... bine.

– Am reușit și să fur și câteva chestii delicioase de mâncat. Le aduc imediat, a adăugat, pupând-o pe obraz. Crăciun fericit, Cecily!

S-a minunat văzând neobișnuita bună-dispoziție a soțului. Încerca, dar nu izbutea să-mi amintească felul în care fusese Bill la ultimul Crăciun, care trecuse neobservat din pricina tragediei, drept pentru care uitase de el, așa că se bucura să-l vadă așa vesel. Poate avea să meargă bine discuția.

– Ah! Era să uit, Kiki ți-a trimis prin Aleeki un coș la club. A rămas în camionetă și sunt sigur după miros că este și niște somon afumat, care trebuie mâncat repede.

– Sendvișuri cu somon afumat, ce bunătate! a zâmbit Cecily, iar Bill a dat fuga să-l aducă.

Ea a turnat gin și vermut pentru amândoi, iar Bill punea pământ într-o găleată și așeza pomul ca să-l poată decora.

– Ne descurcăm cu ce avem, dar ce contează? Trebuie să te bucuri de Crăciun cum poți.

– Îți place Crăciunul? a întrebat Cecily, un truism.

– Îl ador. Dintotdeauna, de când eram mic. Poate nu mi se potrivește ca fire, dar îmi place faptul că toată lumea este bine-dispusă. Nici măcar părinții mei nu se certau de Crăciun. Așa, cred că mai avem decorații de anul trecut în hambar. Mă duc să le aduc.

Bill a dat să iasă pe ușă.

– Stai! Ăăă...

– Ce-i?

– A, sunt puțin obosită. Nu putem să le punem mâine?

– Cecily, mâine este ziua de Crăciun și trebuie să fie făcut deja. Nu durează mult să le aduc și decorez eu pomul dacă ești prea obosită.

Bill a și ieșit, iar Cecily a rămas fără a mai avea scuze să-l oprească. În van nădăjduia ca el să nu observe lucrurile care lipseau din hambar. S-a întors una-două cu o cutie cu decorațiuni.

– Au dispărut toate lucrurile pentru copil. Pot să te întreb ce ai făcut cu ele?

– Ah... Îți spun mai târziu. Hai să decorăm pomul, a sugerat, dând gin pe gât și conducându-l pe Bill în sufragerie.

– Știi, Cecily, este remarcabil cât te-ai schimbat față de Crăciunul trecut. Ai stat în pat atunci, îți amintești? a întrebat-o, în timp ce se apucau să decoreze pomul cu globuri.

– Mi-e jenă să spun că nu-mi aduc aminte.

– Nu erai deloc în apele tale...

Dincolo de salon s-a auzit brusc un țipăt.

– Doamne, Dumnezeule! Ce naiba să fie?

– N-nu știu. Cecily a roșit toată. Țipătul s-a auzit din nou, crescând în intensitate până când ajunsese un urlet în toată regula. Lui Cecily i s-a

strâns inima. Sperase să-i poată povesti lui Bill ce se petrecuse înainte să i-o prezinte pe Stella, dar era prea târziu.

– Se aude de undeva din casă. O fi rămas vreo sălbăticiune închisă pe-aici?

– Nu, ăăă...

Bill, însă, o luase înainte, pe coridor, ca să găsească sursa larmei.

Cecily l-a urmat, neliniștită, în timp ce el își vâra capul pe ușa fiecărui dormitor. În cele din urmă, a deschis ușa cămăruței dintre ele. S-a aplecat deasupra coșului, iar apoi a sărit într-o parte, șocat.

– Mama naibii! Ce-i asta? a întrebat el întorcându-se spre ea.

Cecily și-a făcut loc pe lângă el și a luat-o în brațe pe Stella, ca s-o ferească în caz că Bill ar fi încercat să-i facă cine știe ce. A ieșit din cameră cu copilul în brațe și a intrat în bucătărie, de unde a luat un biberon pe care l-a pus la încălzit într-o oală cu apă.

– Cecily?! Pentru numele lui Dumnezeu, îmi explici ce dracului se întâmplă?

Bill stătea în ușa bucătăriei.

– Stai s-o hrănesc ca să se liniștească și îți povestesc.

– Mai vreau un gin...

Cecily l-a văzut plecând după sticlă, apoi s-a așezat cu copilul la masă. Plânsul s-a potolit și Stella s-a liniștit, sugând cu poftă.

– Așa...

Bill s-a întors. A luat o gură de băutură și s-a așezat în fața ei.

Copilul a încetat să mănânce, iar Cecily a dus degetul la buze.

– Să nu îndrăznești să mă faci să tac, a spus Bill, și Cecily a văzut că tremura de furie, dar cel puțin a coborât tonul.

– E foarte simplu, Bill. La scurt timp după ce ai plecat la Nairobi, m-am dus în tabăra Njalei. Cu toate că nu mai era nimic acolo, Wolfie a adulmecat ceva și a dispărut în pădure. A lătrat și nu venea când îl chemam, așa că m-am dus după el. Wolfie a fost cel care a găsit-o îngropată într-un morman de frunze moarte în pădure. Aș fi zis că se născuse de câteva ore. Era limpede că o lăsaseră să moară acolo, așa că am făcut ce ar fi făcut orice creștin sau orice ființă umană care are o inimă. Am luat-o și am adus-o acasă. De-atunci, este aici.

– Doamne!

Bill și-a dus mâna la frunte și cotul pe masă.

– Crezi că am greșit?

– Nu, sigur că nu.

– Ai... știut că vor lăsa copilul să moară?

– Evident că nu. Nu *voiam* să știu nimic, a suspinat Bill. Mi s-a cerut doar să ofer pe proprietate un adăpost fiicei prietenului meu până-i venea sorocul. Sigur mi-a spus Leshan că vor avea grijă de copil. Nu-mi vine să cred că l-au lăsat în pădure.

– Ei bine, era îngropată atât de adânc, încât am avut mare noroc că a găsit-o Wolfie. În câteva ore ar fi murit. Era tare mititică.

Avea lacrimi în ochi privind-o pe Stella.

– Trebuie să recunosc că sunt furios că și-au lăsat rufele murdare pe seama noastră. Și...

– Să nu îndrăznești să vorbești așa despre copilul ăsta! Nu este nici o rufă murdară, ci o ființă umană, ca și noi!

– Iartă-mă, Cecily, a fost urât și îmi cer scuze, dar te rog să pricepi că sunt în stare de șoc. M-am întors acasă de Crăciun, abia așteptam să am câteva zile de liniște și pace departe de haos, ca să găsesc un sugar negru în camera copilului.

– Contează așa tare culoarea pielii ei, Bill? Tu ești cel care petrece jumătate din viață ca un masai.

– Nu, evident că nu contează în sensul ăla, Cecily, dar asta înseamnă că imediat ce se termină Crăciunul, trebuie să ducem copilul la Nairobi să...

– Nu! Nu dau copilul nici unei misiuni sau orfelinat unde nu va primi îngrijirea adecvată. Dumnezeu știe ce soartă ar avea și nu pot risca să i se întâmple ceva.

– Doar nu sugerezi s-o păstrăm noi, nu? a întrebat Bill, după o clipă de tăcere.

– De ce nu? Nu avem și nu vom avea copii. De ce să nu o adoptăm?

Bill se holba la Cecily de parcă-și pierduse mințile.

– Vorbești serios? Chiar te gândești s-o creștem aici ca pe copilul nostru?

– Da! Avem casă, destui bani... Și apoi, se vede treaba că Njala știa ce urma să se întâmple. M-a rugat să-i ajut copilul în puținele cuvinte în engleză pe care le-a învățat de la mine. Sunt convinsă că de-asta a lăsat copilul în apropiere. *Voia* ca eu să-l găsesc.

– Îmi pare rău, Cecily, dar asta este închipuirea ta. După cum spuneai, câinele a găsit-o întâmplător când vă plimbați prin pădure.

– De două luni făceam plimbarea aia. Wolfie știa mirosul Njalei, care probabil este similar cu al Stellei...

– I-ai dat nume? Bill era livid de extenuare.

– Trebuia să-i spun cumva, nu? Gata, a râgâit și doarme. Vrei s-o ții?

– Nu, Cecily, nu vreau. Bill și-a prins puntea nasului între degetul mare și arătător. Îmi pare rău, dar chiar nu o putem păstra.

– De ce?

– Pentru că...

– Da?

– Este negresă. În lumea noastră nu poți adopta un asemenea copil, nicăieri în lume, de fapt.

– Măi, măi, domnul Forsythe, marele luptător pentru drepturile masailor, care are unul de fiecare parte oriunde se duce. Dincolo de toate astea, ai aceleași prejudecăți, ca toată lumea! Păi, stai să-ți spun ceva, dacă pleacă acest, copil, plec și eu! I-am făcut o promisiune bietei fete și nu-i alung copilul, auzi ce spun?!

Cecily s-a ridicat cu Stella în brațe, s-a dus ca o furtună spre dormitor, a trântit ușa și a încuiat-o. Punând copilul lângă ea pe pat, Cecily a izbucnit în hohote de plâns.

– Nu-ți face griji, micuțo, a sughițat ea, prefer să mor decât să te las de izbeliște, jur!

Cecily s-a trezit auzind o bătaie în ușă. S-a uitat la ceas și a văzut că era trecut de miezul nopții. Copilul se mișca lângă ea cu degetul în gură, sugerând că-i era foame.

– Cecily, pot să intru?

Cum Stella trebuia oricum să mănânce, fără tragere de inimă, Cecily a descuiat ușa cu copilul în brațe. Nici o privire nu i-a aruncat lui Bill când a trecut pe lângă el să aducă biberonul. După ce l-a încălzit, s-a așezat pe un scaun în bucătărie ca s-o hrănească.

– Iartă-mă, Cecily, a spus el din ușa bucătăriei. Nu ai greșit cu nimic.

– Bineînțeles că nu am greșit, a șuierat Cecily. Oricine zice asta este un om demn de dispreț.

– De acord, a spus Bill, așezându-se pe același scaun pe care stătuse mai devreme.

– Vorbesc serios. Dacă mai sugerezi o singură dată să ducem copilul la orfelinat, îmi fac bagajele și plec cu fata. Înțelegi?

– Înțeleg foarte bine. Dar cert este că societatea nu s-a dezmeticit în privința adopției interrasiale, nici de-o parte, nici de alta, a adăugat ferm. Poate într-o zi nu va mai fi cazul și mă rog să fie așa.

– Puțin îmi pasă ce zice societatea, nici nu credeam că ți-ar păsa tocmai ție!

– Cecily, crede-mă, dacă îmi păsa de regulile societății, nu m-aș fi căsătorit cu tine și sigur nu am fi avut această discuție. Ți-aș fi smuls copilul din brațe și l-aș fi dus la Nairobi. Așa că te rog să-mi dai crezare. Totuși, toți trei trebuie să trăim în societate oricât am vrea să încălcăm regulile. Iar un cuplu de albi care adoptă un copil negru este pur și simplu de neconceput.

– A...

Cecily a dat să spună ceva, însă Bill a ridicat mâna.

– Ascultă-mă până la capăt, te rog. Se vede că te-ai atașat emoțional de copil. Ceea ce este de înțeles, având în vedere că ți-ai pierdut copilul. Abia de câteva ore știu care este situația, așa că iartă-mă dacă fac eforturi să-i dau de capăt. Chestia este Cecily, că și dacă pleci cu copilul, nu ai unde te duce.

– Ba bine că nu! Katherine sau Kiki sigur ne-ar primi...

– Inițial, fără îndoială, dar ar proceda ca mine. Nu poți fi mama unui copil negru. Nicăieri în lumea asta nu ar fi acceptabil. Și te rog, nu-mi spune că te duci să trăiești cu masaii, fiindcă nici ei nu te-ar vrea, a spus Bill, încercând cumva să glumească. Cecily, auzi ce spun? Lumea fantastică pe care ai creat-o de când am plecat nu poate exista. Doar știi asta, nu?

Cecily și-a mușcat buza, știind că ceea ce spunea soțul ei era într-o oarecare măsură adevărat.

– Dar nu o pot lăsa, Bill. Mi-a fost dată în grijă. Și apoi, asta este doar vina ta. Dacă nu o lăsai pe Njala să stea aici, pe proprietatea noastră, nu am fi acum în situația asta.

– Știu, Cecily, și blestem ziua în care am acceptat. Hai, dă-mi-o s-o țin în brațe, a spus Bill, întinzând mâinile peste masă.

– Juri că nu fugi peste noapte cu ea la Nairobi?

– Promit. Hai... a încurajat-o.

Șovăitoare, Cecily i-a dat-o pe Stella în brațe.

– Bună, mititico, i-a spus, privind-o. Ești ca mama ta, extrem de frumoasă.

Bill a întins un deget și mâna micuță a Stellei l-a apucat și l-a ținut bine. Lui Cecily i-au dat lacrimile.

– Vai, doamnă Forsythe, multe zile fripte mi-ai făcut de când ne-am căsătorit. I-a zâmbit slab. Și eu care veneam spre casă gândind că s-a domolit furtuna de când te simți mai bine.

– N-ai decât să divorțezi dacă asta vrei.

Cecily a ridicat din umeri defensiv.

– Cecily, dacă vrei s-o scoatem la capăt, va trebui să te porți ca un adult, nu ca un copil răsfățat. Știe cineva de prezența Stellei aici? De exemplu, Katherine?

– Nimeni, de-asta nu i-am deschis ușa zilele trecute.

– Ești sigură?

– Absolut.

– Măcar atât. Bill s-a uitat la copil. Lasă-mă să mă gândesc în liniște ce-i de făcut ca să fie bine pentru toată lumea...

– Dar...

Bill a dus degetul la gură.

– Cecily, ajunge pentru seara asta. Am auzit ce-ai avut de spus. E timpul să dormim cu toții. Sunt extenuat.

Bill s-a ridicat, i-a dat-o înapoi pe Stella și a sărutat-o pe Cecily pe frunte.

– Crăciun fericit, draga mea soție! Ce mai dar mi-ai oferit...

*

Spre uimirea ei, Stella nu a trezit-o pe Cecily până la cinci. De teamă să nu-l trezească pe Bill cu plânsul, a luat-o și s-a dus în bucătărie s-o hrănească.

– Crăciun fericit, draga mea! i-a urat, privind pe fereastră răsăritul glorios care se ivea la orizont. Nici o grijă, o să lupt cu tot ce am pentru tine, orice-ar fi.

Cu Stella hrănită și adormită în coș, Cecily și-a pus șorțul și a copt pâine pentru somonul afumat, după care a folosit pâinea veche de două zile din cămară, ca să facă umplutura pentru puiul adus de Bill. După ce totul a fost gata, și-a pus rochia preferată de culoarea smaraldului, și-a acoperit cu pudră cearcănele profunde și obrajii palizi cu puțin roșu, după care s-a

întors în bucătărie să curețe niște legume. Anul următor, grădina avea să fie îmbelșugată și le putea culege proaspete.

S-a privit. De ce era așa veselă? Era foarte posibil ca Bill să se trezească și să spună că Stella trebuia să plece, adică și ea și-ar fi făcut bagajele.

– Bună dimineața, a spus Bill, ca și cum l-ar fi chemat cu gândul. Pari foarte veselă și bine-dispusă. Pot să te rog să-mi faci un ceai?

– Sigur.

Cecily a pus apa la fiert.

– Cum ai... și *a* dormit?

– Foarte bine, mulțumesc. Nu prea se agită noaptea.

– Dar se trezește cu noaptea-n cap, nu? Mulțumesc, a spus, primind ceaiul de la Cecily. Bine atunci, Bobby și Katherine ajung pe la prânz, așa că mă duc să mă primenesc și ne vedem pe urmă în salon. Cecily, trebuie să vorbim.

Un sfert de oră mai târziu, Cecily ședea în salon, cu pulsul ridicat, când s-a întors Bill îmbrăcat și s-a așezat în fotoliul din fața ei.

– M-am gândit foarte mult azi-noapte ce-i de făcut, a început Bill. Îmi dau seama că sunt perfect răspunzător pentru această... situație dificilă în care ne aflăm. În fond, eu am fost de acord s-o primim aici pe Njala.

– Știu sigur că ar fi păstrat copilul dacă i s-ar fi permis, dar nu a fost cazul, de-asta mi-a cerut ajutorul.

– Draga mea, cred că trebuie să fim pragmatici. Înțeleg că te simți responsabilă pentru copil, dar știi că în realitate nu ar trebui să te simți deloc vinovată. Totuși, accept în aceeași măsură că te-ai atașat emoțional de ea și că mi-ai spus că dacă insist să plece, vei pleca și tu.

– Da, Bill, îmi pare rău, dar...

– Cecily, poți să mă scuteși de dramatismul ăsta și să mă asculți până la capăt? Ți-am spus aseară că este de neconceput ca tu și, prin asociere, eu, să devenim părinții copilului. Mi-e groază când mă gândesc ce-ar zice părinții tăi dacă ai apărea la ușa lor cu Stella. Așa că trebuie să fii realistă. Am găsit o soluție, care sper să ne facă pe mine, pe tine și desigur pe Stella fericiți. Ești gata să auzi ce am de spus?

– Da.

– Bun. Mai știi când am plecat la Nairobi și ți-am spus că ar trebui să găsim ajutor în casă?

– Da.

– Sugestia mea este să găsim prin intermediul lui Nygasi o femeie căreia să i se aducă la cunoștință situația și să vină să locuiască cu noi ca bucătăreasă și menajeră. Deja am repartizat o parte din hambar ca locuință pentru servitori și foarte curând se va putea sta acolo. Când sosește femeia, vom spune tuturor că avem o servitoare nouă care a venit cu copilul sau poate nepoata, în funcție de vârstă. Așa, Stella va rămâne cu noi la ferma Paradisului și va crește sub protecția noastră. Nu este ceva neobișnuit ca servitorii să vină cu copiii la muncă. Înseamnă și că Stella va crește de ochii lumii în propria cultură. Nu uita te rog că este important și pentru ea.

– Zici că Stella va trebui să locuiască într-un hambar? Cecily era îngrozită.

– Sincer să fiu, Cecily, nu detaliile mă îngrijorează. Ne ocupăm de ele mai târziu. Mă preocupă mai mult felul în care te poți ține de cuvânt față de Njala, să știi că ți-ai făcut datoria creștină și că Stella nu pleacă nicăieri.

– Dar Bill, vreau s-o cresc eu... să-i fiu mamă.

Cecily și-a mușcat buza.

– Și din toate punctele de vedere, când nu este nimeni de față, exact asta vei fi.

– Iar servitoarei nu i se va părea ciudat că o femeie albă, stăpâna casei, dorește să petreacă atâta timp cu un copil negru?

– Servitoarele nu sunt plătite să decidă ce-i ciudat la angajatori și ce nu. Faci cum vrei atâta timp cât Stella rămâne cu servitoarea atunci când avem oaspeți.

Cecily s-a uitat în pământ mută.

– Înțeleg că nu este ideal, a spus Bill blând, dar mai mult nu știu gândi. Până și eu am limitele mele, Cecily, și crede-mă că în ultimul an mi le-am depășit. Dar înțeleg că este cu neputință să fii despărțită de Stella, cum și s-o creștem ca pe copilul nostru. Așa că, de dragul tău și al ei, sunt pregătit să-i accept prezența sub acoperișul nostru, atâta timp cât tu ești pregătită să accepți compromisul meu. Deci?

Cecily tot în pământ se uita. Bill a suspinat.

– Te-am rugat aseară să nu te porți ca un copil răsfățat și te mai rog o dată. Eu atât pot face. Accepți?

Cecily a ridicat în sfârșit ochii la Bill.

– Accept.

– Foarte bine. Poate acum ne putem bucura de Crăciun. Bill a arătat spre pom. Uită-te sub el.

Cecily s-a ridicat și s-a dus la pomul sub care se afla un pachețel.

– Îmi pare rău că nu am avut timp să-l împachetez frumos. Sper să-ți placă.

– Of, Bill, mă simt prost, cadoul meu pentru tine era în pachetul pe care l-au trimis părinții din State, dar nu a sosit încă.

– Serios, nici o grijă, draga mea. Hai, deschide-l.

Cecily s-a întors cu cadoul la scaun și a scos șnurul și hârtia maro din jurul unei cutii de catifea. A deschis capacul și a văzut un lanț de aur delicat, cu un smarald pătrat deosebit înconjurat de diamante.

– Vai, Bill! Ce frumos e! Nu trebuia. N-nu-l merit. Pe tine nu te merit...

– Vrei să ți-l pun eu? Se asortează cu rochia ta verde. Am de mulți ani piatra, mi-a dat-o un flăcău sud-african când i-am făcut o favoare și decât să zacă într-un sertar, m-am gândit... mă rog... că ți-ar sta bine. Așa! Ce-ar fi să te uiți în oglindă?

Cecily s-a ridicat cu ochii în lacrimi și s-a dus să se uite în oglinda prinsă deasupra șemineului.

– Este perfect. Mulțumesc, Bill, mulțumesc tare mult. Și mulțumesc că o lași pe Stella să rămână.

– Treci încoace, prostuțo! Bill a luat-o în brațe. Nu ne-a fost ușor de când ne-am căsătorit, i-a spus, în timp ce ea își ținea capul pe umărul lui. Pe urmă războiul, noul membru al familiei și sigur nu ne oprim aici. Dar sper ca acest Crăciun să reprezinte o nouă eră pentru noi doi. I-a ridicat bărbia s-o privească. Ce părere ai, fată dragă?

– Cred.. cred că mi-ar plăcea foarte mult.

– Foarte bine.

Bill s-a aplecat și, pentru prima oară de la nuntă, i-a căutat buzele. Trecuse așa mult de când fusese sărutată, că Cecily uitase cum se face, dar a cuprins-o o căldură în tot corpul când i-a desfăcut buzele cu gura.

Din camera copilului s-a auzit un mieunat și Cecily s-a desprins șovăitoare de el.

–Doamne, Dumnezeule! Știi de când așteptam asta? Și acum suntem întrerupți!

Bill i-a zâmbit.

– Haide, fugi la copilul tău! a strigat Bill după ea.

Capitolul 39

Cecily știa că nu va uita în veci acea zi de Crăciun. Nu se bucurase deloc să-l vadă pe Nygasi plecând în pădure și făcându-se nevăzut cu Stella, mai ales după ce observase șocul lui atunci când ea și Bill îi dăduseră copilul și suficiente biberoane cât să reziste câteva ore. Bill o asigurase că Nygasi nu se va atinge de un fir de păr din capul ei.

– I-am spus că dacă pățește ceva, îi raportez și pe el, și pe Njala autorităților că au abandonat un nou-născut, o liniștise Bill, trăgând-o pe Cecily în casă. Doar înțelegi că nu trebuie s-o vadă nimeni înainte să vină noua servitoare, nu?

– Da, înțeleg. Mulțumesc, Bill, mulțumesc foarte mult. Îți promit că nu te va deranja și…

– Știi foarte bine că nu-i adevărat, dar apreciez intenția. Bill a clătinat din cap, închizând ușa. Câte fac pentru fericirea ta... Bine, mă duc să deschid șampania, iar tu ar fi bine să mergi în bucătărie. Katherine și Bobby vor sosi imediat.

Ziua a trecut ca în transă. Lui Cecily nu-i venea să creadă nu doar că Bill o sărutase mai devreme, ci și că fusese de acord să-i ofere cel mai minunat dar: s-o păstreze pe Stella. Nu s-a mai uitat cu invidie la burta mare a lui Katherine, căci avea și ea un copil pe care să-l iubească. Era trist că nu se putea în mod tradițional, dar în acel an cumplit, nici că putea visa mai mult. Katherine i-a admirat colierul și a urmat-o în bucătărie ca s-o ajute la servitul mesei.

– Ești un miracol, ai pregătit toate astea singură când îți permiți fără probleme servitori, Cecily, a comentat Katherine întorcând cartofii, garnitura pentru friptura englezească tradițională.

– De fapt, eu și Bill am decis că a venit timpul să angajez cât de curând o fată în casă.

– Foarte bine! Sper doar să avem destui bani din salariul lui Bobby și din ce obținem de la fermă ca să angajez și eu când vine copilul. Cecily, trebuie să spun că arăți formidabil astăzi, a spus Katherine, privindu-și prietena. Ai ieșit în sfârșit din negură și mă bucur să vă văd așa fericiți. Ce mi-ar plăcea să se uite și Bobby așa visător la mine, dar ne cunoaștem de o

veșnicie și uneori parcă încă mă vede copila enervantă care se ținea după el.

– Katherine, ai printre cele mai fericite căsnicii din câte cunosc.

– Nu știu dacă o să mă mai vrea după ce mă trădează corpul în urma nașterii. Sincer, Cecily, cred că deja mi-am dublat greutatea. Până să nasc, o să fiu cât una din vițelele lui prețioase.

După un prânz copios, au jucat cărți până să spună Katherine că era momentul să plece acasă.

– Sunt complet epuizată, dar a fost o zi minunată. Mulțumesc foarte mult. La anul vă invităm la noi, promit! a spus, în timp ce ea și Bobby își îmbrățișau gazdele la plecare.

A fost nevoie ca Bill să-și țină soția bine de umeri când a dispărut camioneta de pe alee.

– Cecily, stai câteva minute. N-ai de unde știi, poate a uitat Katherine ceva și se întoarce.

Cum s-au făcut zece minute, Cecily a și ieșit, strigându-l pe Nygasi.

– Chiar trebuie s-o aduci imediat pe Stella? a strigat Bill după ea. Mi-ar fi plăcut să te am puțin doar pentru mine.

Cecily însă era prea departe să mai audă.

Mai târziu, când Stella dormea în camera ei aparent extenuată după ziua petrecută cu unchiul Nygasi, Bill a făcut focul, nu doar pentru că se răcise pe înserat, ci ca să fie și mai intens sentimentul de Crăciun.

– Povestește-mi despre sărbătorile din copilărie, i-a cerut Cecily, ghemuindu-se pe scaunul din fața lui.

– Foarte englezești. Ciorapii de Crăciun dis-de-dimineață, mers prin omăt la biserică… Sigur n-a nins în fiecare an, dar eu așa-mi amintesc Crăciunul. Foarte diferit de cel de-aici. A suspinat și s-a uitat la ea. Cecily… am impresia că am pornit pe picior greșit de la bun început.

– Adică?

– Cred că ai presupus că te-am cerut de soție doar ca să-ți salvez reputația și să capăt o nevastă care să se ocupe de casa pe care nu am avut-o niciodată. Cu alte cuvinte, o „învoială“ care să ne pice bine amândurora.

– Da, Bill, asta ai spus. Am înțeles greșit?

– Nu întru totul, nu. Ăăă… Ei bine, m-am simțit atras de tine de cum te-am văzut prima oară. Mă fascinai pentru că nu erai asemenea femeilor de-aici, erai *neprefăcută* și nu-ți păsa ce haine purtai sau la ce petreceri trebuia

să fii văzută. Mai erai evident inteligentă și plăcută la vedere, a zâmbit el. Și apoi ne-am căsătorit și, cu cât am ajuns să te cunosc mai mult, ți-am observat tenacitatea mută și faptul că nu aveai pretenții de la mine, ci mă acceptai așa cum eram. Te-am îndrăgit, ei bine, și mai tare. Mi s-a părut nepotrivit să începem o… relație fizică atât cât ai fost însărcinată, dar vreau să știi că nu din pricină că nu voiam. S-a înroșit ușor pe gât. Pe urmă, desigur, a venit potopul și nu ți-am fost alături când aveai nevoie de mine. Cecily, sunt de neiertat că te-am lăsat singură aici, aproape de soroc, mai ales fără să spun unde eram. Și când am ajuns în sfârșit la spital și te-am găsit sedată, atârnând de un fir de păr, mi-am dat seama nu doar ce egoist nesimțit am fost, ci și că… te iubeam. Cecily, am stat lângă patul tău în ziua aia și am plâns. Și nu mai făcusem asta de la Jenny, fata care mi-a frânt inima când a anulat logodna. Bill a tăcut, cu chipul răvășit de angoasă. Era deja prea târziu atunci, erai atât de bolnavă și devastată și credeai că nu dau doi bani pe tine. De ce ai fi crezut altfel? Te-am luat de nevastă și am trăit la fel ca înainte să apari tu în viața mea. Pe urmă a venit războiul și, cu toate că nu am vrut să rămâi singură aici, nu am avut de ales. Și apoi, am înțeles că nu mă voiai aproape. Chiar dacă, în pofida stângăciei mele, am făcut tot posibilul să-ți arăt că-mi pasă, nu ai observat, așa-i?

– Nu, Bill, nu am crezut că mă iubești vreun pic.

– Eram negreșit în impas și, sincer să fiu, nu vedeam să apară vreo schimbare. Iar atunci, când a venit Njala aici, norul negru ce te înconjura a părut să se ridice. Te-am văzut zâmbind uneori, iar în seara în care i-am primit pe Joss, Diana și Jock, ai fost cu totul sublimă. Când am dansat împreună, am început să cred că am putea avea un viitor. Crezi că este posibil, Cecily?

– C-cred că amândoi ne-am izolat de lume în feluri diferite.

– De acord. Asta am făcut. Și mai mult, unul de altul. Cea mai importantă întrebare este desigur dacă ai avut… ai sentimente față de mine.

– Bill, nu știu dacă am îndrăznit. Cecily a clătinat din cap nedumerită. Ca și tine, am învățat să mă descurc singură. N-nu vreau să mai sufăr. După tot ce s-a întâmplat, m-ar termina definitiv.

– Înțeleg, firește. Poate s-o luăm de la început? Bill avea ochii sticloși și părea că-i dădeau lacrimile. Vreau să încerc să fiu mai bun pentru tine.

– Și pentru Stella.

– Și pentru Stella, a încuviințat el. Ce zici? I-a întins mâna. Vrei să încercăm?

După o scurtă pauză, Cecily l-a luat de mână.

– Cu siguranță.

– Vino.

Bill s-a ridicat și a tras-o spre el, apoi a luat-o în brațe și a sărutat-o.

Cecily s-a trezit dimineață într-un zgomot de plâns în toată regula. A deschis forțat ochii și l-a văzut pe Bill lângă ea, cu Stella în brațe.

– Cred că este bolnavă. Am vrut să-i dau biberonul, dar l-a tot scuipat. Ce să fac?

Cecily s-a ridicat în șezut și și-a dat seama că era goală.

– Dă-mi-o mie, a spus, întinzând brațele să ia bebelușul necăjit. Pff, duhnește. Zici că nu a vrut să mănânce?

– Nu, am scos biberonul din frigider, dar a refuzat să sugă.

– L-ai încălzit înainte?

– Nu… Ah, de-aia n-a vrut.

– Îmi dai capotul?

Bill l-a luat din cuiul de pe ușă. Cecily a întins-o pe Stella pe pat și s-a ridicat să se îmbrace, cu cea mai stranie senzație de a fi dezbrăcată în fața soțului ei. Bill s-a aplecat și a sărutat-o pe un omoplat, înainte să-și bage nasul în gâtul ei.

– Noaptea trecută a fost minunată, draga mea.

– Da, dar trebuie să hrănesc copilul ca să nu mai zbiere, a zâmbit ea, legându-și capotul și luând fetița în brațe.

Bill a urmat-o până în bucătărie și s-a uitat cum punea biberonul în oala cu apă ca să-l încălzească. Cum s-a potolit copilul mâncând, Bill s-a așezat în fața ei. Purta doar un șort și la vederea pieptului lui lat și gol, Cecily s-a înfiorat toată.

– Arăți absolut superb azi.

– Nu prea cred, a spus ea, dându-și ochii peste cap. Nici nu m-am pieptănat.

– Și după mine nici n-ar trebui s-o faci vreodată. Îmi place cum îți cade părul așa sălbatic pe umerii goi.

– Bill! a chicotit Cecily.

– În sfârșit, doamnă Forsythe, am de gând să te răvășesc din nou imediat ce se poate, dar voiam să te întreb dacă vrei să vii cu mine la Nairobi ca să mergem la curse. Cred că a venit timpul să ne arătăm la clubul Muthaiga. Va veni toată lumea și, cu tine alături, s-ar putea să-mi placă.

– Ah, dar ce naiba să facem cu Stella?

– Eu și Nygasi credem că am găsit pe cineva potrivit.

– Așa repede?

– Da. Sigur ai cunoscut-o pe femeia care vinde lapte proaspăt pe drumul spre Gilgil.

– Sigur că da.

– Ei bine, Nygasi a fost cel care a ajutat-o când a fost în aceeași situație ca Njala. E verișoara lui și el m-a întrebat dacă nu-i dau vreo două vite să le mulgă, ca să vândă laptele unora ca noi. Are un fiu de vreo zece ani cu care locuiește în coliba de pe drum, trăind la limita sărăciei de când l-a născut. Nygasi jură că este femeie cinstită, ba mai are și avantajul că vorbește ceva engleză pe seama conversațiilor cu locuitorii albi care cumpără lapte de la ea.

Cecily încerca s-o vizualizeze.

– Câți ani are?

– Nu sunt sigur, probabil douăzeci și ceva. Și firește, și-a crescut singură copilul, așa că știe cum să îngrijească un bebeluș.

– Vine și fiul ei să locuiască aici cu ea?

– Da, normal. Te poate ajuta cu grădinăritul. Nygasi a vorbit deja cu ea și înțelege situația cu Stella.

– Și nu va spune nimănui, da?

– Nu, normal că nu! Deja te consideră o sfântă că ai salvat copilul. Și chiar ești, draga mea. Sunt rușinat și îngrozit că poate te-am făcut să simți altceva.

– Bine, stai s-o spăl pe Stella, mă îmbrac și o primim, a consimțit Cecily.

O oră mai târziu stătea în salon cu Bill. Nygasi adusese o tânără incredibil de slabă, pe care Cecily o recunoștea, și un băiat a cărui greutate sugera că era subnutrit pentru vârsta lui. Mama și fiul stăteau în salon și se uitau în jur uluiți.

– Vă rog, a arătat Cecily spre canapea, luați loc.

Amândoi păreau îngroziți la acest gând, dar Nygasi le-a spus ceva și s-au cocoțat șovăitori pe marginea canapelei.

– Ei sunt Lankenua și fiul ei Kwinet, a spus Bill. Ea este soția mea, Cecily, a spus în maa celor doi de pe canapea.

– Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc. *Takwena*, Lankenua, a adăugat Cecily.

– Așa, poate ar fi mai bine ca eu și Nygasi să traducem întrebările pe care le ai pentru Lankenua, a sugerat Bill.

– N-nu știu ce să întreb.

Cecily o măsura din cap până-n picioare pe tânăra din fața ei. Avea ochii speriați ca ai unei căprioare care ar fi zbughit-o la cel mai mic zgomot. Nu era deosebit de frumoasă, părul îi era ras pe cap, nasul prea mare pentru chipul ei, iar dinții galbeni și strâmbi. Fiul ei era mult mai frumos, avea semeția strămbunilor masai.

– Lankenua știe ce are de făcut și este fericită, foarte fericită să se ocupe, a repetat Bill. Poate cel mai simplu este s-o aduci pe Stella ca să vezi cum interacționează cu ea.

– Bine, a spus Cecily, ridicându-se. Întorcându-se cu copilul câteva clipe mai târziu, i l-a dat tinerei care s-a luminat la față văzând-o pe Stella. A murmurat ceva încet și a zâmbit, a gângurit la Stella care stătea calmă în brațele ei.

– Ce zice? l-a întrebat pe Nygasi.

– Copil frumos, ca o prințesă.

– Ceea ce și este în lumea masailor, firește, a adăugat Bill.

– Mama Lankenua tămăduitoare, a intervenit Nygasi. Foarte inteligentă.

Stella a început să plângă și Cecily s-a dus după biberon.

– Las-o pe Lankenua s-o hrănească, draga mea, a spus Bill.

Cecily s-a supus și copilul a primit biberonul de la Lankenua fără tevatură.

– Știe să gătească? a întrebat Cecily.

Nygasi i-a tradus în maa.

– Zice nu mâncare om alb, dar învață repede.

Cecily se uita la Kwinet, băiatul care stătea aplecat deasupra Stellei, îmblânzindu-se la chip și zâmbindu-i fetiței.

– Și mai sunt rufele. Și treabă pentru băiat în grădină, a spus Cecily.

– Băiat îngrijește vaca. Puternic, a explicat Nygasi.

Lankenua i-a spus ceva lui Nygasi, care a încuviințat.

– Ce-a zis?

– Zic tu femeie bună. Lankenua a pronunțat cuvintele lent, zâmbindu-i lui Cecily. Place lucrez pentru tine.

Bill s-a uitat întrebător la Cecily.

– Ce zici?

Cecily încă nu-și luase ochii de la Lankenua.

– Bine, a răsuflat. Și eu vreau să lucrezi pentru mine.

La lăsarea serii, Lankenua, fiul și cele două vaci sfrijite ocupau deja capătul hambarului.

– Știi, chiar nu cred că-i cazul să-l transformăm, a comentat Bill. Oricum vor dormi acolo doar în sezonul ploios. Par foarte fericiți în noua lor casă.

– Bill, au nevoie cel puțin de o toaletă și un robinet. Sigur putem avea încredere în ei?

– Absolut. Și apoi, Nygasi rămâne aici să-i supravegheze cât suntem plecați la Nairobi.

– O, Bill, nu pot pleca mâine. Vreau să văd cu ochii mei că are grijă ca lumea de Stella.

– Instinctul îmi spune că este un suflet de încredere, care a trecut prin multe greutăți. Eu sugerez s-o lăsăm pe Stella în camera ei cu Lankenua și să ne retragem devreme. I-a zâmbit. Vedem dimineață cum s-a descurcat.

– Bine.

Cecily a priceput și a încuviințat sfioasă. Cu brațul lui Bill peste umeri, s-au îndreptat spre casă.

Capitolul 40

Și așa a început o nouă eră pentru Cecily. Văzând că Lankenua o iubea deja pe Stella, s-a dus cu Bill la cursele de la Nairobi. Puțin îi păsa că hainele i se demodaseră de doi ani și că nu era tunsă după ultima modă, căci Bill îi spusese că oricum era frumoasă, iar după nopți lungi și calde de amor în cămăruța lui cât o celulă de la clubul Muthaiga, se simțea la fel de superbă ca Diana, a cărei relație cu Joss era cunoscută de toată lumea. Cecily și Bill

au luat cina cu ei într-o seară, iar Jock stătea lângă ea – încornoratul, cum îi spunea Bill – și se îmbăta încet, dar sigur. Nimeni nu părea să bage nimic de seamă.

– S-au obișnuit toți cu Joss și cu metehnele lui, draga mea, i-a explicat Bill, ridicând din umeri. Cecily adora când îi spunea „draga mea".

A convins-o să rămână de Revelion și s-a întâlnit cu nașa ei la marea petrecere de la club.

– Vai, scumpa mea! Cât de radioasă ești! Kiki a învăluit-o într-un nor de parfum și de fum. Dar trebuie să-ți înnoiești garderoba, i-a șoptit la ureche. Îți dau adresa unui locșor care vinde cele mai fabuloase rochii, copiate după ultimele parade ale modei din Paris. Și trebuie să-i cunoști pe Fitzpaul și pe prințesa Olga de Iugoslavia, stau la mine pe vreme de război. Vino într-un weekend să dăm petrecere!

Cecily a consimțit, știind că probabil Kiki va uita de invitație. Oricât afișa acea *joie de vivre* și în ciuda machiajului perfect, ochii superbi ai nașei erau greu încercănați și mâna îi tremura când ducea portțigaretul la gură.

– Chiar trebuie să te duci acasă? a întrebat-o Bill pe Cecily pe când stăteau goi în pat și ascultau sunetele petrecerii care continua la primele ore ale anului 1941.

– Știi că da, Bill. Nu am văzut-o de câteva zile pe Stella. O să uite cine sunt.

– Atâta timp cât sunt hrăniți și schimbați, copiilor nu le pasă cine o face, a comentat el. Cel puțin asta îmi spunea mie dădaca.

– Nu mă îndoiesc că dădaca ta avea dreptate într-un fel, dar cred că Stella îmi va simți lipsa. În fond, tu te întorci la muncă și eu ce să fac toată ziua aici?

– Adevărat. Ei bine, a spus, pupând-o pe frunte, fugi la copilul și la verzele tale și vin și eu când pot.

Cecily a plecat a doua zi de dimineață, cu camioneta lui Katherine plină ochi de haine de gata, pe care le cumpărase de la buticul din Nairobi recomandat de Kiki.

– Nu că a fost distractiv? a căscat Katherine când ieșeau din Nairobi, cu burta lipită de volan.

– Katherine, nu vrei să conduc eu?

– Vai, nu, oricum e mai mult grăsime decât copilul în sine, a spus. Trebuie să recunosc că mă bucur să mă întorc acasă. M-au epuizat toate petrecerile astea. Și Bill părea să se distreze. În general, parcă are un băț în fund la astfel de evenimente. E limpede că vă înțelegeți de minune. Soțul tău arată ca o pisică în fața castronului cu smântână. Când ai intrat în viața lui a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat.

– Și eu simt la fel despre el, a zâmbit Cecily. O să-mi lipsească până vine.

– E prima oară când te aud că spui asta și sunt extrem de fericită pentru voi.

Și, într-adevăr, odată ce a lăsat-o Katherine cu toate cumpărăturile la ferma Paradisului, după ce i-a făcut cunoștință cu Lankenua, Kwinet și Stella, la care gângurise neîncetat, Cecily, cu copilul în brațe, i-a făcut cu mâna lui Katherine și și-a spus că mai fericită nici că putea fi.

În următoarele săptămâni, Bill a făcut tot posibilul să ajungă cât mai des acasă, uneori sosind noaptea târziu și plecând în zori. În acele nopți, Cecily le instala pe Lankenua și Stella într-una dintre camerele de oaspeți, căci în ruptul capului nu voia ca Stella să doarmă în hambar, ca ea și Bill să nu fie deranjați.

Cu cât o cunoștea mai bine pe Lankenua, care avea probabil aceeași vârstă ca ea, cu atât prindea mai multă încredere în ea și o plăcea mai mult. Învăța repede și, în mai puțin de o lună, știa deja să facă o decentă friptură de pui cu curry (cu toate că, din greșeală, luase gâtul uneia dintre prețioasele găini ale lui Cecily, în loc să ia din frigider). Kwinet era și el util în grădină, unde Cecily îl învăța să îngrijească diverse varietăți de plante și legume. O singură dată l-a certat, când a ieșit pe verandă și a văzut cele două vaci schiloade care pășteau în mijlocul peluzei ei. Una peste alta, era un scump, iar hrana pe care o primea în mod regulat îi bucălase obrajii scofâlciți. Lankenua era incredibil de blajină cu Stella și Cecily prinsese încredere să se ducă uneori la Nairobi, când nu putea veni Bill.

În ultima săptămână din ianuarie, Lankenua a trezit-o pe Cecily bătând la ușă.

– Hai, doamna Cecily.

Lankenua se prefăcea că ținea receptorul la ureche. Cecily și-a pus capotul și s-a dus pe coridor să răspundă.

– Bună, draga mea, Bill sunt, s-a auzit printre pârâituri vocea soțului. Voiam doar să-ți spun că ajung târziu diseară. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

– Ce?

– Joss a avut un accident de mașină lângă casa Dianei și a lui Jock, în Karen. Aparent și-a frânt gâtul. Doamne, Cecily, Joss a murit!

– O, nu! Cecily și-a mușcat buza. Știa că Bill îl adora pe Joss, în ciuda șocantei atitudini pe care o avea cu femeile. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Trebuie să mă ocup de treburile lui până se lămuresc toate. Mă duc la morgă acum să… îmi văd fostul prieten și să-mi iau rămas-bun, a adăugat Bill, gâtuit.

– Of, dragul meu, ce rău îmi pare! Poate ar fi mai bine să vin cu tine?

– Orice s-ar întâmpla, vor aranja destul de repede înmormântarea. Știi tu, așa trebuie aici. Mă rog, dacă ești sigură că vrei să vii, ne vedem mai târziu la club. Ai grijă la condus, Cecily.

A lăsat receptorul și s-a dus în bucătărie să-și facă o cafea tare. Sorbind din ea, s-a uitat pe fereastră la încă o dimineață glorioasă, o dimineață pe care Joss, cândva atât de plin de viață, nu avea s-o vadă. Și-a amintit de vechiul proverb pe care-l spunea tatăl ei, ceva despre cei care dacă ridică sabia, trebuie să fie pregătiți să moară de sabie. Pentru prima oară înțelegea Cecily însemnătatea proverbului. Joss petrecuse toată viața fără oprire și acum pierise.

Lankenua a apărut în bucătărie cu Stella în brațe.

– Bine, doamna Cecily?

– Trebuie să plec la Nairobi, a spus Cecily. Ai grijă de Stella, da?

– Bine.

Cecily și-a luat în bagaj o rochie și o pălărie neagră și, puțin după prânz, a pornit cu camioneta de rezervă a lui Bill spre Nairobi. Cu toate că la început era puțin stresată să conducă singură, învățase să se bucure de libertatea de a se mișca fără ajutorul altora.

Puțin spus că atmosfera de la Clubul Muthaiga era una mută. A văzut pe geamul mic că bărbații se adunaseră la barul domnilor, unde beau whisky și vorbeau încet. Câteva femei stăteau pe terasă, ridicând paharul în memoria lui Joss. Prăfuită după călătorie, Cecily s-a dus în camera ei să se schimbe, dar imediat a auzit ușa deschizându-se în urma ei.

– Bună, draga mea, mi-au spus că ai sosit. Bill era mohorât și ostenit, parcă îmbătrânise zece ani de când nu-l mai văzuse. Cecily s-a dus la el.

– Îmi pare tare, tare rău. Știu cât însemna pentru tine.

– În pofida defectelor lui, viața nu va mai fi la fel fără el. Dar nu-i doar asta, Cecily. M-am dus la morgă și am vorbit cu directorul Poppy. Până nu anunță parlamentul mâine, nu trebuie să afle nimeni, dar se pare că amărâtul a fost ucis.

– Ucis? Doamne, Bill! Ce s-a întâmplat?

– A fost împușcat în cap. Aparent glonțul i-a trecut în linie dreaptă din ureche până în creier. Nu a avut nici o șansă.

– Dar cine să-l vrea mort pe Joss? Toată lumea îl iubea! Nu?

Cecily își privea soțul în așteptarea unei reacții, după care și-a dat seama.

– Ah… a șoptit.

– Da, mi-e teamă că asta crede toată lumea, mai ales că s-a petrecut foarte aproape de casa lui Jock și a Dianei. Se pare că Joss o lăsase pe Diana și… Dumnezeu știe ce s-a întâmplat, dar nu-i de bine pentru Jock Broughton.

– Sinceră să fiu, Bill, cu toate că știu cât ai ținut la Joss, nu l-aș învinovăți pe Jock dacă l-ar fi împușcat.

– Știu, draga mea, știu. Bill a oftat și s-a așezat pe pat. Evident că nu trebuie să se afle, înmormântarea se va ține mâine, iar pe urmă îl va interoga poliția pe Jock.

– Tu crezi că a făcut-o?

– Cum zici și tu, sigur era îndreptățit. Oricum, deocamdată nu suflăm o vorbă. Am vrut doar să-ți spun. Trebuie să mă întorc la birou ca să încerc să rezolv problemele de-acolo. Te descurci?

– Sigur că da, a încuviințat Cecily.

– Mă întorc la cină.

Trist, Bill i-a făcut semn cu mâna și a ieșit din cameră.

Înmormântarea lui Josslyn Victor Hay, cel de-al 22-lea marchiz de Erroll, a avut loc a doua zi la biserica Sf. Paul din Kiambu, lângă Nairobi. Cecily, alături de Bill în prima strană, s-a uitat în spate și a observat că venise toată crema societății, numai pe Diana n-o vedea. Cu o seară în urmă, Bill îi spusese că numai cu câteva ore înaintea morții lui Joss, Jock consimțise să divorțeze de Diana ca să se poată mărita cu Joss. Ciocnise în cinstea lor la clubul Muthaiga în fața tuturor.

– Nu uita te rog că doar poliția știe că Joss a fost ucis. Toți cred că a fost un tragic accident de mașină, a avertizat-o înainte să plece la înmormântare.

Și totuși, în timpul priveghiului la clubul Muthaiga, șușotelile erau evidente. Atât Alice, cât și Idina păreau devastate și puține cuvinte amabile se auzeau la adresa Dianei. A venit și Jock, cam beat și amărât, dar l-a luat pe loc amica lui, June Carberry, înainte „să se facă de râs“, după cum îi șuierase lui Bill.

– Zici că-i sfârșitul unei ere, a spus Bill, ajutând-o pe Cecily să urce în camionetă mai târziu. Happy Valley însemna Joss și, chiar dacă șotiile lui erau deplorabile, lumea va fi mai tristă fără el. Te rog să ai grijă pe drum și să mă suni când ajungi, bine?

– Da.

La plecare, Cecily nădăjduia cu ardoare ca lovitura morții celui mai bun prieten al lui Bill să nu aducă nori care să amenințe noua și minunata lor relație.

Jock Broughton a fost arestat trei săptămâni mai târziu pentru uciderea lui Joss Erroll. Scandalul a ajuns în toate ziarele lumii, că până și Dorothea a sunat să afle detalii.

– Îl cunoșteai pe acest Joss personal? a întrebat pe nerăsuflate Dorothea.

– Da, este... a fost cel mai bun prieten al lui Bill. El, Diana și Jock au petrecut un weekend la noi în decembrie.

– Vai! A urmat o tăcere de uimire. Chiar ai cunoscut-o pe Diana? Este așa frumoasă cum arată în ziare?

– Da, e foarte frumoasă.

– Crezi că Sir Jock l-a împușcat?

– Mamă, nu știu, dar Joss și Diana nu se fereau să-și arate relația în fața lui.

– Nu pot să cred că ți-au fost oaspeți.

Cecily a zâmbit fără să vrea, căci mama ei părea complet fascinată, oricât de mare era grozăvia.

– Se iubeau, cum scrie în ziare? a întrebat Dorothea.

– O, da. *Sau mai degrabă se pofteau*, și-a spus Cecily. Oricum, trebuie să închid, a spus, auzind-o pe Stella plângând de foame. Salutări celorlalți.

– Stai, se aude un copil în fundal?

– Da, Stella, fiica servitoarei mele. E foarte scumpă, mamă.

– Păi, dacă se mai termină războiul ăsta, mă urc pe vapor și vin la tine, iubito. Kenya pare un loc foarte interesant.

– O, interesant este cu siguranță, a confirmat Cecily. Pa, mama!

Știrile despre război, care dominaseră conversațiile atâta vreme, fuseseră uitate temporar în favoarea bârfei delicioase din jurul investigației crimei. Cu toate că Cecily își vedea fericită de Stella, inima ei tânjea după soțul care stătea mai mult la Nairobi, nu doar ca să facă treaba pe care o avea Joss, ci și să rezolve diverse probleme personale ale prietenului lui.

Katherine suna în mod regulat la ferma Paradisului. Își petrecea timpul cu Alice la ferma Wanjohi, străduindu-se să aline suferința lui Alice pe seama morții lui Joss.

– Mă îngrijorează, îi mărturisise Katherine lui Cecily. Și tatăl ei a murit recent și este complet distrusă de moartea lui Joss. Nu se simte bine, Cecily, nu știu ce să fac.

Procesul lui Jock Broughton a început în sfârșit la tribunalul central din Nairobi, la sfârșitul lui mai.

– Sincer, parcă a venit lumea la teatru, draga mea, a suspinat Bill când a sunat la sfârșitul primei zilei. Toată Happy Valley este aici, în haine de duminică, evident și au venit reporteri din toată lumea. Cel puțin Diana a făcut și ea ceva și a angajat un avocat cu har pentru bietul ei soț. Îți zic că a venit la tribunal dimineață îmbrăcată în negru și gata să joace rolul văduvei. Nu-mi place să zic nimic rău de nimeni, dar parcă-i place atenția.

Quelle surprise, și-a spus Cecily.

– Hai în oraș dacă vrei, dar este un circ sinistru, mai ales cu războiul ăsta.

– Cred că rămân aici, a spus Cecily, știind ce dezamăgită ar fi fost mama ei că rata unul dintre cele mai senzaționale procese de crimă ale timpurilor moderne.

Voia mai mult să se ocupe de Stella, care avea deja șase luni. Bebelușul sfrijit devenise dolofan și adorabil și fiecare mișcare o încânta pe Cecily. Stella era extrem de atentă și Cecily o punea pe o pătură în grădină, la umbra unui acacia și se uita la ochii ei mari, identici cu ai mamei sale, cum urmăreau deplasarea norilor și păsările care cântau vesele printre ramuri. Wolfie o adora și stătea noaptea la ușa ei.

– Pare că petreci extrem de mult timp cu Stella, a comentat Katherine, care stătea să nască de pe o zi pe alta și care venise în vizită, cum rar se mai întâmpla. Cecily stătea pe verandă, cu Stella pe genunchi.

– Lankenua este foarte ocupată cu casa, cineva trebuie să aibă grijă de ea. Și este prea grea s-o car în marsupiu, i-a explicat Cecily repede.

Katherine s-a uitat atent la ea.

– Stella nu prea sună a nume de masai, nu?

– Njala o cheamă de fapt, înseamnă stea. Nu că-i frumos? Stella este numele latinesc, a mințit Cecily lejer.

– Vezi doar să nu te atașezi prea tare de ea și să ajungi s-o îngrijești tot timpul. Altfel, dai o treabă pe alta, nu?

– Nu mă deranjează. În fond, este mai bine decât să frec dușumele, a zâmbit Cecily.

– Așadar, juriul s-a dus să delibereze, i-a spus Bill soției la telefon două luni mai târziu. Sincer să fiu, în momentul ăsta nu-mi prea mai pasă. Este ditamai circul și o să răsuflu ușurat când se va termina.

– Ce verdict crezi că vor da? a întrebat Cecily, în timp ce îi dădea Stellei piure de măr și ținea receptorul la ureche în același timp.

– Probele sunt împotriva lui, dar Morris, avocatul său, a avut o pledoarie finală spectaculoasă. A meritat toți banii plătiți de Diana. În orice caz, te sun imediat ce se dă verdictul și poate răposatul Joss se poate odihni în sfârșit în pace.

– Sper, a murmurat Cecily, închizând telefonul. Și ca Bill să-și găsească liniștea.

*

– Nevinovat! Bill a sunat încă o dată la zece seara. Aparent nu-l mai duc la eșafod.

– Măi să fie! Credeam că majoritatea se așteptau să fie găsit vinovat.

– Așa-i, dar… sincer să fiu, după ce am auzit toate argumentele, nu mai știu nici eu ce să cred. Mă bucur doar că s-a terminat și, draga mea, îmi pare rău, dar mi-e teamă că nu pot veni acasă weekendul ăsta. Trebuie să ajung la un lagăr de concentrare din Mombasa.

– Aoleu, sper că nu dai de bucluc acolo.

– Deloc. Trebuie doar să mă asigur că prizonierii de război sunt tratați bine. Te sunt imediat ce pot. Fruntea sus, nu mai durează mult.

Cecily a închis și a ieșit pe verandă. Chiar dacă era senin, umiditatea era neobișnuită pentru o seară de iulie și aerul era încărcat cu aromele florilor

din grădină. Nu-i venea în minte decât noaptea în care Joss și Diana dansaseră chiar acolo…

S-a întors în casă și a decis să-i dea vestea mamei a doua zi. Chiar dacă în sinea ei credea că Jock era vinovat, se bucura că nu sfârșea cu ștreangul de gât. Strecurându-se în pat, Cecily își dorea cu ardoare să se încheie războiul. Îl văzuse prea puțin pe Bill în ultimele luni. Dacă nu ar fi avut-o pe Stella, și-ar fi pierdut mințile.

Cel puțin Katherine era în aceeași situație și putuse veni la ferma Paradisului odată ce se născuse fiul ei, Michael, la sfârșitul lui mai. Împreună, ea și Cecily împleteau ciorapi și cagule pentru soldații de pe front, cu Stella și Michael pe carpeta din fața lor. Stella, care ședea în fund deja, se uita solemn la micul Michael.

– Să se termine odată războiul ca să fiu și eu cu Bill o pereche normală, a oftat Cecily, întinzând mâna să stingă lumina.

Capitolul 41

Mai, 1945

Abia patru ani mai târziu s-a îndeplinit dorința lui Cecily și fuseseră cei mai lungi patru ani din viața ei. Când primise vestea că Pearl Harbor fusese atacat și că Statele Unite intraseră în război, Cecily o strânsese pe Stella la piept și plânsese, îngrozită pentru familia ei din New York. În vreme ce mâncarea se împuțina din ce în ce mai tare, Cecily era recunoscătoare că grădinița ei dădea roade și că aveau ouă și lapte de la vaci. Belle, frumoasa ei iapă, fusese dată pentru efortul de război și, în ziua în care îi luase Bill calul, Cecily își spunea că nu mai avea lacrimi de vărsat.

Cu toate că ferma Paradisului nu fusese afectată, trăia constant cu teamă pentru viața lui Bill. Comandant al Puștașilor africani, Bill se ținuse de cuvânt și luptase alături de soldații lui când fusese necesar. La începutul războiului erau puține misiuni, dar în 1943, spre groaza lui Cecily, Bill și Divizia 11 fuseseră transferați să lupte în Birmania. Cecily trăise în agonia

suspansului cum nu aflase veşti de la el cu săptămânile, doar câteva scrisori scurte în care-i povestea despre arşiţă şi umiditatea junglei şi câteva propoziţii înnegrite de cenzori. Venise puţin la ferma Paradisului, tras la faţă şi bântuit, doar ca să plece iar pe front.

Telefonul şi telegramele deveniseră singura legătură cu lumea, în vreme ce se pregătea de criză şi încercând în acelaşi timp să creeze o atmosferă plăcută pentru Stella, care se făcea o fetiţă dulce şi precoce.

În timpul unei ploi torenţiale de mai în 1945, a sunat telefonul. Era Bill, cu veşti care-i făceau inima să tresalte când a închis.

– S-a terminat, chiar s-a terminat! Lankenua, s-a terminat! a strigat, alergând pe coridor spre bucătărie, unde Stella, de patru ani, desena la masă, iar Lankenua făcea curat. S-a terminat!

A râs şi a luat-o în braţe pe biata fată speriată.

– Ce terminat, doamna Cecily?

– Războiul! Chiar s-a terminat! S-a dus s-o ia în braţe pe Stella, care era deja mai înaltă cu un cap decât Michael, cu toate că între ei era o diferenţă de doar şase luni. S-a terminat de tot. Acum poate să vină şi Bill de tot acasă şi să fim o familie.

– De ce plângi, dacă eşti fericită? a întrebat-o Stella.

– O! Pentru că este minunat! Te pot duce în sfârşit acasă, să vezi New Yorkul şi… multe alte lucruri. Mă duc la Nairobi. Se pun la cale tot soiul de petreceri. Lankenua, iei te rog rochia albastră cu fundiţe s-o calci la abur? Ah, şi va trebui să mă mulţumesc cu pălăria de paie.

– Pot să vin cu tine? a întrebat Stella plângăcios.

– Nu astăzi, o să fie prea aglomerat în oraş şi nu vreau să te pierzi. Data viitoare, promit.

– Dar îmi place să mă uit la magazine cu tine şi Yeyo.

– Ştiu, draga mea, dar n-a mai rămas nimic în ele. Se vor umple însă curând şi o să mergem să-ţi cumpărăm multe rochii frumoase. Haide – Cecily a întins mâna –, ajută-mă să mă îmbrac.

Stella s-a aşezat pe pat, în timp ce Cecily îşi prindea părul cu agrafe.

– De ce avem părul diferit? a întrebat Stella.

– Mulţi oameni din multe locuri au alt fel de păr.

– Dar noi suntem de-aici, a insistat Stella.

– Păi, eu vin de fapt din Statele Unite ale Americii, îți aduci aminte că ți-am arătat în atlas? Se află peste oceanul cel mare. Tu și Yeyo sunteți din Kenya.

Ea și Bill hotărâseră că era mai bine ca Stella să creadă că Lankenua era mama ei. De când începuse să vorbească Stella, îi spusese „Yeyo“, cuvântul masai pentru mamă, iar lui Cecily „Kuyia“, de la „Nakuyia“, care însemna „mătușă“. Stella vorbea repede în maa cu Lankenua, cu „fratele“ ei Kwinet, care devenise un tânăr superb și care muncea neîncetat îngrijind grădina lui Cecily, și cu unchiul Nygasi. Adoptase accentul din Upper East Side al lui Cecily când vorbea engleză, ceea ce-l amuza pe Bill când venea arareori acasă.

– Nu-mi place părul meu, a spus Stella, trăgându-se de codițele făcute împletite de Lankenua cu o zi înainte. E prea sârmos. Al tău este moale și neted. Și de ce te vopsești pe față? Eu arăt ca o toantă dacă mă pictez, a comentat Stella, în timp ce Cecily își punea roz în obraji.

– Pentru că am tenul alb și palid, pe când al tău este frumos și nu are nevoie de artificii. Așa, a făcut Cecily, punând cosmeticele și alte lucrușoare în mica trusă. Mă poți ajuta dacă îmi dai cămașa de noapte de culoare piersicii din sertar.

Stella a deschis sertarul de sus și a scos în schimb un sutien.

– De ce porți asta? Yeyo nu poartă. O să port și eu când mă fac mare?

– Da, dacă vrei. Unde-i cămașa de noapte? Trebuie să ajung de îndată la Nairobi.

Lankenua și Stella i-au făcut cu mâna, iar Cecily a promis să se întoarcă a doua zi. În drum spre Nairobi, s-a așezat la coada de mașini pline de oameni care aflaseră și ei vestea și se duceau să sărbătorească. Cecily se gândea la discuția pe care o avusese cu Stella de dimineață. Fără îndoială, fata o adora pe „Yeyo“, dar mai nou nu înțelegea motivul pentru care ea dormea într-una din camerele de oaspeți, pe care Cecily o transformase într-un mic paradis pentru fetițe, pe când Yeyo dormea afară cu Kwinet. În aceeași măsură, de ce Lankenua se îmbrăca simplu, iar Stella avea numai rochii frumoase. În vreme ce Kwinet nu își arăta interesul pentru lecții și prefera să lucreze afară, Stella știa deja să scrie și să citească. Cecily o învăța în fiecare dimineață și aparent învăța foarte repede.

– Până la zece ani se duce la universitate, draga mea, îi spusese Bill, glumind doar pe jumătate într-un weekend în care avea permisie. Ai grijă să

nu-i dai mai multe idei decât este cazul.

Comentariul stârnise una dintre cele mai aprige certuri între cei doi, Cecily acuzându-l pe Bill că discriminează și asigurându-l că în SUA, femeile negre puteau merge la facultate.

– Tot ce se poate, dar trăim în Africa, unde Stella nu are aceleași oportunități.

– În cazul ăsta, o duc la New York, nu? urlase la el.

Bill își ceruse scuze, dar în ultimele săptămâni, Cecily începea să-i înțeleagă îngrijorarea. Stella nu își înțelegea identitatea, impas peste care Cecily nu știa cum să treacă.

– Nu o rezolv azi, a murmurat, oprind lângă Nairobi la coada de mașini care claxonau și de pasageri care chiuiau, dornici să intre în oraș.

Cerul se luminase ca prin farmec și traficul pe bulevardul Delamere se poticnise. Cecily auzea instrumentele de alamă care cântau în toiul paradei victoriei. Fără a mai trage speranță să-l găsească pe Bill, Cecily a lăsat mașina pe loc și a pătruns în mulțimea care aplauda soldații victorioși ce mărșăluiau mândri alături de tovarășii lor.

Abia o lună mai târziu s-a întors Bill acasă. Cecily îl pusese pe Kwinet să decoreze fațada casei cu steagul Marii Britanii, pe care-l furase la parada victoriei. Katherine, Bobby și Michael veniseră și ei, iar Stella dansa de bucurie în jurul „unchiului Bill“. Lui Cecily i se părea că Bill îmbătrânise, avea părul încărunțit și o privire torturată, cum nu avusese înaintea războiului.

– În cinstea reuniunii prietenilor, a ciocnit el, și a celor care ne lipsesc și nu mai sunt printre noi.

– În cinstea celor care ne lipsesc, au spus toți.

Cecily știa că Bill nu se gândea doar la tovarășii căzuți, ci și la Joss și la Alice, care se împușcase acasă cu numai câteva luni după ce Jock Broughton fusese declarat nevinovat de uciderea iubitului ei Joss. Unii mai șopteau că poate chiar Alice fusese răspunzătoare, pe de altă parte, apăruseră multe alte posibile nume de vinovați. Cecily învățase să nu dea ascultare bârfelor și jelise moartea lui Alice.

– Pentru începutul unei noi ere! a spus Bobby, aruncându-i o privire soției și trăgând-o mai aproape. Să trăim în pace până la sfârșitul vieții!

– Așa să fie! au strigat toți în cor.

– Doamne, ce mă bucur să stau întins pe o saltea moale americană, a zâmbit Bill mai târziu, când stăteau în pat.

Cecily s-a dus în brațele lui.

– Bună, soția mea.

– Bună, soțul meu, a spus Cecily, dându-i o șuviță de păr deoparte. Sper să te poți odihni săptămâna care vine și să petrecem timpul împreună, a șoptit ea.

– Să mă odihnesc? Dragă fată, nu știu ce înseamnă asta, cum nu știe nimeni care are o pâine de câștigat. Acum că s-a terminat blestematul ăsta de război, trebuie să mă duc după vite. Dumnezeu știe câte capete lipsesc de când nu s-a ocupat șeful de ele. Mă duc mâine să aflu.

– Nu poți să ne acorzi mie și Stellei măcar o zi? Nici nu te cunoaște. Vreau să petreci puțin timp cu noi.

– Înțeleg, dar nu are sens să stau în casă și să-mi fac griji din cauza vitelor.

– Când te întorci?

– Nu știu, dar sper că înțelegi că trebuie să plec.

Mereu trebuie să pleci undeva… Cecily și-a mușcat buza și a înghițit în sec. Nu voia să plângă în prima noapte a lui Bill acasă.

– Mă gândeam că poate facem o excursie să-mi văd părinții în America. Nu ai fost niciodată la New York. Ar fi drăguț, mai ales cu Stella, să vadă și ea.

– Cecily, știu că abia aștepți să te duci, dar înțelege că eu trebuie să încep să mă ocup iar de fermă. Asta ne oferă pâinea de zi cu zi. În ultimii ani, nu a intrat nimic în cont. Ce am vândut guvernului a produs foarte puțin și riscăm să facem datorii dacă nu lămuresc lucrurile.

– Am niște bani, Bill, știi că am. Nu o să murim de foame, asta este cert.

– Eu sigur nu vreau să trăiesc pe banii nevestei. Expresia lui Bill se mohorâse. Sunt fermier, nu un gentleman venit la distracții, precum cei de-aici. Doar pentru că s-a terminat războiul, nu înseamnă că mă retrag, stau în fund și beau gin tot restul vieții. Abia aștept să ajung la șes… S-a întors spre ea. Poate săptămâna viitoare vii cu mine în expediție?

– Poate, a răspuns Cecily fără entuziasm.

– Doamne, cât de obosit sunt! A sărutat-o pe frunte. Noapte bună! Somn ușor!

S-a întors și în câteva clipe sforăia deja. Cecily a stins veioza de lângă ea și, pe mutește, a dat drumul lacrimilor înăbușite. Nici nu mai știa când făcuseră dragoste ultima oară.

Zilele frumoase de acum patru ani, dinaintea morții lui Joss, când Bill își lăsase sufletul în Birmania, erau doar o amintire.

– Viața este crudă, a șoptit Cecily ștergându-și lacrimile cu mâna. Slavă Domnului că o am pe Stella!

Pe toată durata următorului an, Cecily avea senzația că nu se schimbaseră prea multe după război. Fusese mai mult singură și se agăța de prezența Stellei. Era mai rău decât să fie singură. Îl avea din nou pe Bill în pat, însă nu el era neapărat prezent, nici măcar nu era Bill pe care și-l amintea. Era tăcut și vizibil rece cu ea, iar pasele lui proaste stricau atmosfera de la ferma Paradisului. Stellei nici nu-i dădea atenție.

Mama ei o suna lună de lună, nerăbdătoare să afle când se întorcea fiica ei acasă, dar ori de câte ori discuta Cecily cu Bill despre asta, el spunea că nu era momentul și că nu-și putea lăsa vitele până nu aveau din nou parte de prosperitate.

– Dă-mi douăsprezece luni să pun lucrurile pe picioare și mă gândesc, spusese.

Cecily și-a dat seama că nu-și văzuse familia de șase ani. Tânjea din toată inima să se ducă acasă.

Capitolul 42

Era noiembrie 1946 și ploile preschimbaseră grădina lui Cecily într-un paradis tropical luxuriant. Katherine a sosit miercuri dimineața, ca de obicei, cu Michael după ea. Avea șase ani și o adora pe cea mai bună prietenă a lui, Stella. Cecily o învăța pe Stella aritmetică la masa din bucătărie. Fetiței îi plăceau numerele și, cu toate că Cecily știa că nu exista o legătură genetică pe seama căreia s-o pună, se bucura să-i cultive

afinitatea. Dar cum l-a văzut Stella pe Michael, a scos un chiot și a dat fuga să-l strângă în brațe.

– Drace, a zâmbit Katherine, în vreme ce Michael alerga precum avionul de jur împrejurul grădinii revene ca s-o prindă pe Stella care chiuia, eu nu pot nici să-l țin la masă să mănânce pe fiul meu, darămite să se concentreze la matematică.

– Dacă Michael vrea să vină la lecții, îl învăț bucuroasă.

– S-ar putea să-ți accept oferta, a spus Katherine, în timp ce beau limonadă pe verandă. Ții foarte tare la Stella, nu-i așa?

– Firește. A crescut sub acoperișul meu, a spus Cecily apărându-se.

– Păi, m-ar ajuta foarte mult să-l mai iei din când în când pe Michael în următoarele câteva luni. Am rămas în sfârșit însărcinată din nou.

Katherine a ridicat din sprânceană.

– Uau, ce veste minunată! Te bucuri?

– Ei, sigur o să mă bucur după naștere, da. Doar că nu îmi place prea mult sarcina în sine.

– Bobby se bucură?

– Nu știu. Este foarte rece de când s-a întors de pe front. Una peste alta, mă mir că am ajuns să facem un copil. Nu-l mai interesează defel partea asta în ultimii ani.

– La fel și Bill. Cecily a roșit când a fost nevoită să recunoască. Și, de cele mai multe ori, este cumplit de urâcios.

– Tot sper ca Bobby să-și revină în timp, a oftat Katherine. Cred că pe toți i-a afectat imaginea oamenilor făcuți zob în fața lor. A trecut totuși un an și pur și simplu îl vreau înapoi pe Bobby pe care-l iubesc.

– În cazul ăsta, mă bucur că nu doar soțul meu este așa.

– Parcă s-a schimbat totul, nu, Cecily? Chiar și în Happy Valley. Cred că mulți dintre nativii care au fost obligați să se înroleze în timpul războiului, ca datorie față de rege și țară, au crezut că lucrurile se vor schimba la întoarcere. Dar desigur, pentru *ei* nu s-a schimbat nimic, nu? De fapt, având în vedere că nu a avut cine îngriji de ferme așa cum ar fi trebuit, a rămas și mai puțină muncă decât înainte.

– Și eu care credeam că va fi mai bine.

– Nu-i rău să fii optimist. Numai așa am răzbit. Trebuie să recunosc, a adăugat Katherine, în parte sunt foarte tentată să mă întorc acasă, în Albion. Spitalele sunt moderne și aș putea să-mi văd de cariera de veterinar. Aici

este imposibil. Fermierii văd că sunt femeie, își iau vacile bolnave și pleacă una-două. Până și la ceață visez, a chicotit.

– Știu exact ce simți. Katherine, vreau să mă duc acasă de Crăciun. Nu mi-am văzut familia de șapte ani.

– Atunci musai du-te. Neapărat.

– Dar dacă Bill refuză să vină?

– Atunci îl lași aici. Katherine a ridicat din umeri. Ce naiba, dacă aș avea ocazia să plec din Africa puțin și să văd America, n-aș sta pe gânduri.

– Te-aș invita, dar… Cecily a dat din cap spre sarcina vizibilă a lui Katherine. Nu se poate, nu?

– De data asta nu, dar invită-mă după ce se naște copilul și sigur voi accepta. Cecily, du-te și sărbătorește ca lumea Crăciunul cu familia în Manhattan. Ia și servitoarea cu tine, dacă nu vrei să te duci singură.

– Și pe Stella, desigur.

Katherine s-a uitat ciudat la ea.

– Desigur.

Când s-a întors Bill acasă de la șes câteva zile mai târziu și, știind că trebuia luată o decizie rapid, căci se apropia luna decembrie, Cecily i-a făcut tocănița lui preferată de vită cu găluști și a desfăcut ultima sticlă de vin. După ce a mâncat și a băut, Cecily și-a luat inima-n dinți:

– Bill, aș… aș vrea să merg acasă la părinți de Crăciun.

– Serios?

– Da. Și mi-ar plăcea să vii cu mine. Am răbdat un an, cum mi-ai cerut. Știu că este nevoie de tine la fermă și că trebuie să reconstruiești tot ce ai pierdut în timpul războiului. Dar… A tras aer adânc în piept. *Trebuie* să-mi văd familia. A trecut prea mult timp. Și, când vine vorba de cei dragi, nu putem pierde o clipă din prețiosul timp pe care-l mai avem pe pământ.

Bill a golit paharul și l-a umplut din nou. Cecily asculta ploaia care bătea în acoperiș, în timp ce Bill a luat o gură de vin și a privit-o peste masă.

– Înțeleg perfect că vrei să-i vezi, dar sub nici o formă nu pot pleca de la fermă acum. Totuși, nu vreau să te opresc. Mergi, neapărat.

– Vorbești serios?

– Foarte serios.

Îi dădeau lacrimile și s-a ridicat să-l sărute.

– Mulțumesc, dragul meu. Nu vreau să călătoresc singură, sper că nu te deranjează dacă le iau pe Lankenua și pe Stella cu mine.

– Chiar este necesar? Nu se mai întoarce nimeni acasă care să te poată însoți?

– Am întrebat și nu vine nimeni. Kiki este deja la New York, iar în perioada asta nu au rămas prea mulți americani.

– Atunci trebuie s-o iei pe Lankenua, firește.

– Sunt sigură că Nygasi se poate ocupa de casă cât suntem plecate. Și îl ai pe Kwinet pentru grădină și pământ…

– Nu-ți face griji pentru mine, Cecily. Mă descurcam foarte bine înainte să apari tu în viața mea.

– Bill. Cecily i-a luat mâinile într-ale sale. Te rog, mereu vorbeai despre Crăciun și cât de mult îți place. În Manhattan o să fie zăpadă, lumini, ba chiar și curcan. Nu vrei să vii măcar două săptămâni?

– Poate altă dată, Cecily. Nu uita că nu am plecat din Africa, cel puțin social, de mulți ani. Nu sunt sigur că știu să mă port politicos. Du-te tu, draga mea, și lasă-ți în urmă soțul trist și istovit.

Cecily regreta că deschisese vinul, îl făcea pe Bill mai sentimental decât de obicei.

– Bill, te iubesc, te rog nu spune asta. Îmi doresc cu disperare ca părinții mei să-și cunoască ginerele.

– Îmi pare rău, Cecily. Te rog, du-te cu binecuvântarea mea. Acuma – Bill s-a ridicat în picioare – trebuie să dorm.

Cecily s-a uitat după el și i s-au umplut ochii de lacrimi.

Capitolul 43

– Ne apropiem de America, Kuyia? a întrebat Stella, uitându-se încântată prin hubloul cabinei.

– Da, draga mea, a răspuns Cecily, în timp ce Lankenua strângea în cufăr ultimele lucruri. Cecily a sunat clopoțelul să cheme stewardul. Urcăm

imediat pe punte și o să vezi Statuia Libertății. E celebră și de-acolo întâmpină călători din toată lumea.

Stewardul a sosit imediat să le ia bagajele și Cecily i-a dat bacșiș, după care s-a asigurat că are toate documentele în poșetă.

Organizase plecarea în mare grabă. Lankenua și Stella aveau nevoie de tot soiul de acte pentru intrarea în portul din New York: certificate de naștere, pașapoarte și declarații de sponsorizare din partea oficialităților britanice, iar Cecily nu putea decât să se bucure că Bill avea cunoștințe la Parlament. După ce s-au consultat cu Nygasi, le-au ales un nume de familie potrivit pentru a trece fără probleme granița.

– Am intrat pe râul Hudson, doamnă, și Statuia Libertății se va vedea în aproximativ zece minute, a spus stewardul.

– Haide, le-a îndemnat Cecily pe Lankenua și pe Stella, hai să urcăm s-o vedem!

– Eu rămân aici.

Lankenua a clătinat din cap, tremurând numai la gând, cu toate că purta haina groasă de tweed a lui Cecily.

– Bine. Cecily i-a întins mâna Stellei. Noi mergem.

Pe puntea de la clasa întâi, puțini îndrăzniseră să iasă la temperatura scăzută până la îngheț, deși, când s-a uitat Cecily în jos, vedea brațe întinse și auzea chiote pe punțile inferioare.

– Uite-o!

Arăta spre stânga, în ceața grea care învăluia portul.

– Unde? N-o văd, a exclamat Stella.

– Acolo…

Cecily arăta spre statuie și i-au dat lacrimile la vederea ei, dar le-a șters iute, înainte să-i înghețe pe piele. Chipul binevoitor al zeiței Libertății primea călătorii osteniți, cu făclia ridicată în ceață. Cecily s-a bucurat nespus s-o vadă. Stella a ridicat ochii la ea.

– Dar este foarte mică! Mi-ai spus că în America totul este mult mai mare.

– Ei bine, ea este specială, mai mult un simbol decât orice altceva, a oftat Cecily. Cum se ridică ceața, o să vezi zgârie-norii.

– Ce-i asta?

Stella a întins mânuța ca să prindă fulgii de nea în palmă.

– Cum, e zăpadă! Îți aduci aminte pozele pe care ți le-am arătat? Asta se întâmplă când vine Moșul și aici o să vezi multă zăpadă.

– Moș Crăciun trăiește aici, în Manhattan? a întrebat Stella cu ochii mari.

– Nu, dar de Crăciun trimite zăpadă de la Polul Nord ca să aterizeze sania bine pe ea și să lase daruri pentru copiii cuminți.

– Ooo, ce frig e! Stella și-a masat nasul. Putem intra?

– Sigur, draga mea. Dar îți promit, o să-ți placă Manhattanul, a spus, iar Stella a luat-o de mână și s-au întors în cabină.

Cecily era recunoscătoare pentru privilegiul de a fi călătorit la clasa întâi și nu la a treia. Când au debarcat și a înmânat documentele ofițerului de imigrări, a zâmbit fluturând din gene.

– O! Ce mă bucur să mă întorc acasă, domnule! Nu am mai fost de șapte ani, i-a spus, în timp ce acesta studia actele.

– Și cât rămâneți, domnișoară Huntley-Morgan?

– Am venit doar în vizită. În februarie mă căsătoresc cu logodnicul meu în Kenya, a repetat cum fusese învățată, având în vedere că în pașaport era femeie necăsătorită.

– Așadar, doamna Ankunu și fiica ei Stella se întorc în Africa împreună cu dumneavoastră?

– Firește. După cum vedeți, avem documentele și pentru întoarcere. Doar nu aș uita să-mi las servitoarea și pe fiica ei în urmă? a chicotit Cecily drăgălaș.

– Nu, sigur că nu, doamnă, a spus ofițerul, uitându-se la Lankenua și la Stella. Vorbesc engleză?

– Nu bine, a spus Cecily repede. Dar le va plăcea în Manhattan, nu?

– Sigur. Ofițerul a pus ștampila pe pașapoartele lor. Bun venit în Statele Unite și un Crăciun fericit tuturor!

Cecily a răsuflat ușurată când a ieșit din baracă, uitându-se iute înapoi, la coada nesfârșită de oameni care stăteau în frig începând de pe pasarelă.

– Bun, a spus când au ajuns în sala de sosiri. Am reușit! Doamne! Ce încântată sunt! A râs văzându-i pe mama, tata și șoferul Archer, care le făceau cu mâna. Haideți să-mi cunoașteți familia!

Nici mama, nici tatăl nu păreau să fi îmbătrânit vreun pic și, după o reuniune emoționantă pe chei, Archer i-a condus spre mașină.

– Cine-i asta? a întrebat Dorothea, văzând-o pentru prima oară pe Stella, care se ascundea timid în spatele lui Lankenua.

– Stella, prietena mea specială, nu-i așa, draga mea?

Cecily i-a zâmbit.

– Nu știam că mai ducem pe cineva acasă, a spus Dorothea. Servitoarea poate sta în față, lângă Archer, dar copila asta…

– Stă pe genunchii mei, mamă, avem loc trei și jumătate în spate, a spus Cecily cu fermitate, luând-o de mână pe Stella.

În drum spre casă, Cecily a ignorat atitudinea dezaprobatoare și înțepată a mamei și s-a uitat pe geam cu Stella, arătându-i diverse clădiri, în timp ce fetița se minuna la zgârie-nori.

Acasă, pe Fifth Avenue, Cecily a fost întâmpinată de întreaga familie, adunată în salon. Priscilla stătea lângă soțul ei Robert, cu Christabel în vârsta de șapte ani alături. Hunter o ținea de gât pe Mamie, care avea în brațe un copil mic și alți doi ascunși în spatele părinților. Un brad imens, decorat cu lumânări și globuri, se înălța mândru, iar ciorapii roșii de Crăciun ai familiei erau atârnați deasupra șemineului.

– Mary, mergi cu servitoarea și cu copila în camera lor, ca domnișoara Cecily să rămână cu familia, i-a ordonat Dorothea menajerei.

Șovăitoare, Cecily i-a dat drumul mâinii Stellei, dându-și seama că ar fi trebuit să-i spună mamei că Stella dormea la același etaj cu ea, numai că nu știuse să-i explice.

– Cecily!

Mamie și Priscilla au venit s-o strângă în brațe și să-i prezinte pe micuța Christabel, Adele, „Tricks“ și Jimmy. Cecily i-a luat pe rând în brațe și, în vreme ce fetele păreau fascinate de misterioasa mătușă, Jimmy, cel de trei ani, era mai concentrat asupra jucăriilor împrăștiate pe covor.

– Arăți extraordinar, Cecily! a spus Priscilla pe un ton aprobator. Te-ai făcut o frumusețe de când ai plecat.

– Adică nu eram și înainte? a chicotit Cecily.

– Nu-mi pune cuvinte în gură. N-ai știut niciodată să primești complimente, nu-i așa, Mamie?

– Nu.

Cecily s-a uitat la Mamie, care, palidă la față, cu ruj roșu și păr negru scurt, arăta ridicol de modern. Priscilla era la fel de frumoasă și de sănătoasă ca întotdeauna, poate ceva mai dolofană decât înainte.

– Ce mai faceți? le-a întrebat.

– Ne plictisim de moarte având grijă de copii, dar ce-i de făcut? Mamie vorbea tărăgănat în timp ce-și aprindea țigara din portțigaret. Nu mă mai satur de blestematele astea.

– Glumește, Cecily, nu-i așa? a spus Hunter, venind lângă soția lui.

– Ai vrea tu, a suspinat Mamie teatral.

– Ia loc aici și povestește-ne absolut tot ce ai făcut în ultimii șapte ani, a spus Priscilla, ducând-o pe Cecily spre canapea.

– Nu sunt sigură că o să pot astă-seară, a spus ea. A fost drum lung, dar o să fac un efort să încep.

– Sigur că nu poate, a spus Dorothea. Draga mea, trebuie să recunosc că mă surprinde că nu te-ai întors cu aceeași culoare pe care o au servitoarea și copilul ăla al ei din pricina soarelui.

– Am purtat o pălărie mare, atâta tot. Cecily s-a strâmbat în sinea ei la cuvintele mamei.

– Mă rog. Dorothea a luat un pahar de șampanie de pe tavă. Bun venit acasă, draga mea! Ne-ai lipsit tuturor, nu-i așa?

– Cu siguranță, a încuviințat Walter, luând și el un pahar. Și data viitoare când ne spui că pleci pentru câteva săptămâni într-un loc îndepărtat, nu te mai lăsăm.

– Nu a fost vina mea că a început războiul, nu? a protestat Cecily.

– Evident că nu. Ați avut probleme cu mâncarea acolo? a întrebat Walter.

– Da, dar aveam grădina mea de legume, așa că am mâncat bine.

– Grădină de legume? Priscilla s-a uitat uluită la sora ei. Scoteai singură morcovii și varza din pământ?

– Exact, cu ajutorul lui Kwinet, fiul lui Lankenua. Și pe urmă, dacă rămâneam flămânzi cu adevărat, ne duceam la capătul grădinii, împușcam o antilopă și o puneam la proțap.

Zece mutre au privit-o șocate. Chiar și Jimmy a lăsat mașinuța de jucărie.

– Glumești, nu? a întrebat Priscilla.

– Ei bine, nu, poate nu chiar la capătul grădinii mele, dar dacă mergeam cu Bill în safari, asta se întâmpla. Bill este un vânător dibace. O dată m-a și salvat de un leu.

– Bam-bam! a strigat Jimmy de pe covor.

– Da, Jimmy, exact așa sună, doar că în realitate se aude mai tare, a zâmbit Cecily, distrată de expresiile lor fascinate.

– Îți râzi de noi, nu-i așa, Cecily? a întrebat Priscilla.

– Nu prea mult, a chicotit ea. Și, evident, mai sunt șerpi, vipere mari și sclipitoare și cobra care îți intră noaptea în cameră. Am multe fotografii să vă arăt.

– Partea bună este că pe Fifth Avenue nu o să găsim șerpi și că cina se va servi fără să fi fost nevoiți să ucidem ceva înainte, a spus Walter sec.

– Am invitat-o pe Kiki, a spus Dorothea. Bănuiesc că ai aflat de moartea fiului ei pe front.

– Da. Am trecut atunci pe la Mundui House, dar Aleeki, servitorul ei, a zis că nu voia să vadă pe nimeni, a spus Cecily sobru. S-a mai întremat?

– Am vorbit cu ea doar la telefon. Stă la Stanhope cu mama ei și cu Lillian, companioana sa. Nu părea prea bine, a oftat Dorothea, dar cine ar fi bine, după toate tragediile prin care a trecut ea? Prietena ei, la care ținea așa tare, Alice…

– Da, aveau amintiri comune, iar Kiki a fost devastată când s-a sinucis Alice. Toți am fost, a spus Cecily.

– Am citit că a făcut-o din cauza superbului marchiz de Errol, dragostea vieții ei, a intervenit Priscilla. Chiar ai dansat cu el la nunta ta, Cecily? Chiar era așa sublim cum spun ziarele?

– Era cu siguranță foarte frumos și fermecător, da. Cecily considera că noua ei poziție, de a fi cea mai interesantă din încăpere, era copleșitoare. Haideți, spuneți ce s-a mai întâmplat aici!

Mai târziu în acea seară, Cecily s-a scuzat după cină și cafea și efectiv s-a târât la etaj, în camera ei. Kiki nu venise până la urmă, lucru care nu a surprins-o câtuși de puțin pe Cecily, știind cât de imprevizibilă era nașa ei. S-a oprit pe coridor în drum spre camera ei și a ridicat privirea spre scara ce urca în mansardă.

Și-a scos pantofii formali cu toc, pe care acasă, în Kenya, nu-i purta niciodată și a urcat treptele. Sus, s-a ferit de cornișe în drum spre camera în care dormeau Lankenua și Stella.

A auzit-o pe Lankenua tușind când a bătut la ușă. Biata femeie răcise de când urcaseră la bordul vaporului în Southampton spre New York. În cameră era cumplit de frig și Cecily s-a cutremurat în bluza subțire de mătase, care era perfect adecvată la parter, în camerele încălzite.

– Kuyia? s-a auzit o șoaptă dintr-un pat îngust de fier. Tu ești?

– Da, eu. Cecily s-a dus tiptil pe podeaua tare spre Stella. Cu toate că fereastra era închisă în mansardă, trăgea curentul. Te simți bine? a întrebat Cecily.

Stella era ghemuită sub o pătură subțire.

– Mi-e f-f-frig. Fetița tremura. Este frig în acest New York și Yeyo zice că nu se simte bine.

– Hai să te țin în brațe, a spus Cecily, luând-o la piept.

– Unde ai fost?

– Jos, am luat cina cu mama, tata și surorile mele.

– Mâine pot să iau și eu cina cu voi? Am primit doar un sendviș și pâinea nu era așa bună precum cea pe care o faci tu acasă.

– Poate, a spus Cecily, care și-a dat seama că Stella era obișnuită să mănânce o masă serioasă pentru copii când nu era Bill acasă, adică în mare parte din timp.

– Și nu-mi place în acoperiș, a continuat Stella. Mi-e frică.

– Nu-ți face griji, draga mea, mâine le rezolvăm pe toate, îți promit. Deocamdată, ce-ar fi să mergem tiptil și să dormim în patul meu? Să nu faci gălăgie, căci domnul și doamna Huntley-Morgan dorm și se supără dacă îi trezim, bine?

– Bine.

A luat pătura Stellei și a învelit-o pe Lankenua să-i țină mai cald, după care a luat fetița de mână și s-a întors pe coridorul îngust și pe scară, ținându-și respirația în caz că dădea peste părinți. Ajunsă în camera ei, a răsuflat ușurată.

– Așa, bagă-te în pat până mă pregătesc și eu de culcare.

– Bine, Kuyia. Îmi place mai mult aici, jos, a declarat Stella din mijlocul patului mare. E cald și frumos.

– Aici dormeam când eram mică, a spus Cecily, băgându-se lângă ea și stingând lumina. Stella a ridicat brațele s-o îmbrățișeze. Mai bine? a întrebat Cecily luând-o în brațe.

– Mai bine.

– Somn ușor, draga mea!

– Somn ușor, Kuyia!

A doua zi, după ce pusese alarma să se trezească și s-o ducă pe Stella sus ca s-o îmbrace înainte să vină Evelyn cu micul dejun, Cecily a ajuns în mansardă, unde a găsit-o pe Lankenua cu febră mare. A dat fuga în bucătărie să caute comprese ca să le ude și să i le pună pe frunte să se răcorească.

– Unde naiba te duci și ce faci cu alea, scumpa mea? a întrebat Dorothea când a trecut pe lângă fiica ei pe coridor.

– Servitoarea mea este bolnavă, mamă, tușește de când am plecat din Anglia, iar azi are febră mare. Trebuie s-o ajut să-i scadă.

– Doar se pot ocupa Mary sau Evelyn de ea, Cecily, nu? Probabil că a răcit.

– Păi, nu mă mir că-i bolnavă, este ger în mansardă.

– Ceilalți servitori nu s-au plâns niciodată.

– Ceilalți servitori nu au venit din Africa, mamă. Roagă pe cineva să aducă o căldare cu cărbuni, ca să facem focul acolo.

– Ce are Yeyo? a întrebat Stella.

Cecily o tampona cu comprese reci pe Lankenua, care asuda și tremura. Tușea profund și gutural și mormăia ceva de nedeslușit.

– O să-i treacă, scumpa mea. Dacă nu se face mai bine până diseară, chem doctorul s-o consulte. Nu-ți face griji, a liniștit-o Cecily pe Stella, care stătea pe pervazul ferestrei și se uita la zăpada ce se așternea din belșug.

Cecily îi pusese un pulover de lână de-ale ei ca să-i țină cald.

– Sper, Kuyia. O iubesc foarte mult.

– Și eu, draga mea. Și jur că se va face bine, și atunci poate vrei să mergem împreună la cumpărături. Trebuie să-ți cumpărăm haine noi de iarnă – ah, și la magazinul de jucării, desigur, apoi putem face o plimbare cu trăsura trasă de cai în jurul parcului.

– Ca Moș Crăciun cu sania trasă de reni? Stella s-a luminat la față. Cel puțin are zăpadă pe care să aterizeze. A bătut din palme fericită, în timp ce Cecily punea cărbuni în focul care ardea deja în mica vatră. Mai sunt… Stella număra încet pe degete – cinci zile până vine!

– Exact, a răspuns Cecily, amintindu-și ce nefericit fusese Bill că-i spusese Stellei povestea cu Moș Crăciun.

– Nu face parte din cultura ei și acum o să aștepte cadouri pe horn toată copilăria, spusese el.

– Și ce-i rău în asta? Africanii au voie să creadă în Iisus, nu? Și din ce în ce mai mulți o fac.

– Lucru cu care nu sunt deloc de acord, ripostase Bill. Cecily, e foarte rău să distrugi culturi indigene de sute de ani, nu ți se pare?

Sigur că era de acord, dar fiindcă era primul an în care Stella era capabilă să priceapă conceptul de Moș Crăciun, entuziasmul și bucuria de pe chipul

ei îi fuseseră îndeajuns cât să nu se simtă vinovată. Era un basm ca oricare altul și nu vedea nici un rău în el. Și apoi, Bill era departe, în Kenya.

– Mamă, vreau să chemi doctorul s-o consulte pe Lankenua. Nu-i scade febra și mi-e teamă că a făcut pneumonie, a spus Cecily după-amiază, năvălind în salon, unde Dorothea lua ceaiul cu o prietenă.

– Maud, scuză-mă o clipă, te rog, i-a spus femeii, scoțând-o pe Cecily din salon pe hol.

– Dă-mi te rog numărul și îl sun eu, a insistat Cecily.

– Draga mea, nu chemăm doctorul pentru servitori. Dacă sunt bolnavi, se pot duce la clinica gratuită să fie consultați.

– *Eu* chem doctori pentru personalul meu, mamă, mai ales că eu am adus-o pe Lankenua aici. Este responsabilitatea mea, nu înțelegi?

– Cecily, te rog, mai încet! Maud este o văduvă foarte bogată pe care încerc s-o atrag în comitetul nostru pentru negrotei orfani.

– Păi, mamă, s-ar putea să ai un orfan în casa ta, dacă nu chemi doctorul chiar acum!

– Bine, bine… numărul doctorului Barnes este în agenda de pe biroul tatălui tău.

– Mersi. Și nu-ți face griji, plătesc eu, a strigat după Dorothea, care se întorcea iute la înstărita văduvă.

Vorbind la telefon cu secretara doctorului Barnes, Cecily a omis să menționeze că servitoarea pentru care-l chema era negresă. Când i-a deschis ușa o oră mai târziu, a fost ușurată să vadă că era un doctor Barnes mai tânăr, probabil fiul său, și că avea o figură mai cumsecade.

– Mulțumesc din suflet că ați venit, domnule doctor. Vă conduc imediat la pacientă.

Trei etaje mai sus, Cecily a împins ușa mansardei.

– O cheamă Lankenua și a sosit acum câteva zile cu mine din Kenya, a spus Cecily, urmărind expresia medicului.

– Bine, atunci, s-o consultăm.

Cecily a luat-o pe Stella de mână și s-au dat din calea lui, ca doctorul Barnes s-o examineze pe Lankenua.

– Înainte s-o ating, trebuie să vă întreb dacă este tuse măgărească. Recent au apărut numeroase cazuri, bănuiesc din pricina numărului mare de imigranți care intră în oraș.

– A, nu, sigur nu-i tuse măgărească, doctore. E o răceală urâtă în piept și mi-e teamă că s-a transformat în pneumonie.

– Se pare că știți despre ce vorbiți când vine vorba de boli, domnișoară Huntley-Morgan, a zâmbit el.

– Doamna Forsythe, de fapt. Păi, trebuie, dacă stai departe de singurul medic care se ocupă de o zonă de dimensiunea Manhattanului, a spus ea. Lankenua m-a învățat despre plantele cu care se înzdrăvenesc semenii ei. Mama ei era tămăduitoare și pare-mi-se remediile ei funcționează.

– Nu mă îndoiesc, doamnă Forsythe, a spus doctorul Barnes, scoțând stetoscopul din servietă și ascultând pieptul fetei. Așa, mă ajutați s-o ridic, să-i pot asculta și spatele?

– Sigur. Știți, mă așteptam să vină tatăl dumneavoastră.

– Tata s-a pensionat și lucrez eu în locul lui. Îmi pare rău că vă dezamăgesc…

– O, câtuși de puțin! Cecily clătina din cap. Cum se aude pieptul ei?

– Hârâie prea urât pentru gustul meu. Cred că diagnosticul este corect, doamnă Forsythe. Servitoarea dumneavoastră mai avea un pic și făcea pneumonie. Bine că m-ați chemat la timp.

– Aveți ce-i da?

– Absolut. Este un nou medicament-minune, se cheamă penicilină, practic se găsește doar în spitale și se injectează. Am avut doi pacienți cu aceleași simptome ca servitoarea dumneavoastră și am cerșit câteva de la spital. Ambii își revin foarte bine.

Doctorul Barnes a băgat din nou mâna în servietă și a scos un flacon și niște seringi.

– Trebuie administrat de patru ori pe zi, timp de cinci zile. Ați făcut injecții vreodată, doamnă Forsythe?

– Ba bine că nu. Soțul meu, Bill, a fost zgâriat rău de un ghepard acum câțiva ani și doctorul i-a prescris morfină. M-a învățat să-i fac injecții să-i atenueze durerile până se făcea bine.

– V-a lăsat să administrați singură morfină?

Doctorul Barnes era șocat.

– După cum ziceam, când trăiești în pustietate, înveți să te descurci, a spus Cecily. Sunt perfect capabilă să fac injecții.

– Este de mare ajutor, a zis doctorul Barnes. Posteriorul e cel mai bun loc pentru asemenea tratamente. Voi supraveghea prima dumneavoastră injecție

și pe urmă procedați la fel de patru ori pe zi. Veți observa schimbarea în patruzeci și opt de ore. De asemenea, aduceți castroane cu apă caldă, o ajută la respirat.

Doctorul Barnes a ajutat-o să pregătească doza potrivită și s-a uitat cum i-a făcut injecția lui Lankenua. A dat din cap aprobator.

– Foarte bine, doamnă Forsythe. Sunteți o soră medicală excelentă. Mă întorc s-o consult mâine.

– Vai, dar nu trebuie.

– Ei, cu asta mă ocup și în fond ne-am bucura ca tu să fii sănătoasă cu ocazia primului tău Crăciun în Manhattan, nu-i așa? s-a adresat fetei, care a dat din cap la el slăbită. Bun, pe mâine!

Doctorul Barnes le-a zâmbit și a ieșit din încăpere.

– Mâine mă duc cu Stella să cumpărăm niște haine groase și să-l vedem pe Moșul la Bloomingdale, a spus Cecily. S-a plictisit dacă mama ei zace la pat.

– N-are decât să se ducă la bucătărie să se ocupe servitorii de ea. Pari cam atașată de copil. Dorothea s-a uitat atent la ea. E fiica servitoarei, nu ți-e rudă.

– Dorothea, poate în Africa lucrurile stau altfel, a intervenit Walter.

– Poate, dar nu cred că am mai văzut la Bloomingdale o femeie albă cu un copil negru. Tu?

– Vremurile se schimbă, dragă, a spus Walter. Deunăzi citeam în *New York Times* că este în creștere numărul bărbaților negri care intră și la Yale, și la Harvard.

– Și femeile? a mormăit Cecily în barbă.

– Ce-ai zis, scumpo? a întrebat Dorothea.

– Ei, nimic. A pregătit Mary camera de oaspeți de lângă a mea pentru Stella? Dacă nu, o mă ocup eu.

– Camera de oaspeți este mereu pregătită, după cum bine știi, Cecily. Deși, nu înțeleg de ce este necesar s-o muți cu un etaj mai jos.

– Din cauza riscului infecției, mamă. Doctorul Barnes mi-a spus s-o țin pe Stella departe de mama ei până se face bine, a mințit Cecily. În sfârșit, vă rog să mă scuzați, mă duc să văd cum se simte Lankenua. Cecily s-a ridicat de la masă. Ah! Și mă gândeam să sun la hotelul Stanhope unde stă Kiki. Vreau să-i duc un cadou de Crăciun.

– Am sunat azi, dar mama ei spune că tot nu vrea să primească musafiri.

– Aș putea cel puțin să-i las cadoul la recepție. Noapte bună, mamă, tată!

Cecily s-a ridicat de la masă și a urcat în mansardă, unde s-a bucurat s-o vadă pe Lankenua dormind liniștită, cu fruntea mai rece. Urma s-o trezească la ora zece pentru următoarea doză.

Stella, pe care Cecily o lăsase în camera ei pe durata cinei adulților, stătea pe patul lui Cecily în cămașa de noapte, cufundată într-o carte veche ilustrată, numită *Noaptea de dinaintea Crăciunului*.

– Ce face Yeyo? Fetița a ridicat ochii neliniștită.

– Se face bine, scumpa mea. Hai să te ducem în camera ta acum.

Cecily i-a întins mâna și a condus-o pe Stella în camera alăturată, unde îi ceruse lui Mary să facă focul, astfel că era numai bine de cald. În pat cu tine, a spus Cecily, învelind-o pe Stella.

– Poate să vină și Yeyo aici când se face bine?

– Mai vedem. Acuma vrei să-mi citești o poveste? a arătat ea spre cartea veche în timp ce se așeza pe pat.

Lankenua se simțea mult mai bine a doua zi. O lăsase febra și, chiar dacă încă tușea urât, Cecily s-a bucurat să vadă că bea măcar o gură de apă.

– Pare rău, doamna Cecily, eu mare povară, a suspinat Lankenua.

– Nicidecum, a liniștit-o Cecily. Mă întorc să-ți fac injecția la amiază. Între timp, o duc pe Stella la cumpărături.

– Eu bine, a încuviințat Lankenua. Voi duceți.

– Odihnește-te, a spus Cecily, punând cărbuni pe foc. Ne întoarcem mai târziu să-ți povestim cum a fost.

Cecily și Stella s-au oprit prima oară la raionul copiilor de la Bloomingdale. Stella a făcut ochii mari la vederea rochiilor și sarafanelor din care putea alege la discreție. O vânzătoare – care se uitase ciudat când o abordase Cecily – le urma îndeaproape pe culoare, în timp ce ele luau haine la probat.

– De milioane arăți! a zâmbit Cecily, când a făcut Stella o piruetă în fața oglinzii, într-o rochie de un portocaliu pal, cu multe falduri de tul. Este perfectă pentru Ziua de Crăciun și îți vine de minune la culoarea pielii! Cecily a bătut din palme, fără să-i pese de mutra disprețuitoare a vânzătoarei. Acum hai să luăm și niște haine mai practice și mai groase, bine?

După ce a aranjat să-i fie trimise la Archer, la mașină, cele două sacoșe mari cu haine noi, Cecily și Stella, care purta acum un mantou roșu Harris Tweed cu guler de catifea și butoni sclipitori de alamă, cu o beretă asortată, s-au îndreptat spre magazinul de jucării. Coada la Moș Crăciun era lungă și se părea că toți părinții din Manhattan avuseseră aceeași idee.

– Uite, mamă! a exclamat un băiețel din fața lor. E neagră ca un pui de arap!

Băiatul arăta spre Stella.

– Jeremy! Te rog, nu-i frumos!

Mama și-a dojenit fiul, dar tot s-a întors să se uite lung la Cecily și la Stella.

– Și tu ești alb precum Kuyia, a spus Stella, arătând și ea cu degetul la el, câtuși de puțin afectată.

Câteva clipe mai târziu, mama și fiul au plecat de la coadă. Cecily era cu răsuflarea tăiată așteptând alte comentarii, în vreme ce Stella se distra arătând spre păpușile de pe rafturi și spre ursul de dimensiuni reale, rezemat de o coloană, cu căciula lui Moș Crăciun pe cap.

– Uite! a exclamat Cecily. Un leu, precum cei de-acasă!

Stella a luat-o la fugă spre jucărie.

– Nu mușcă, nu? a întrebat, apropiindu-se de el cu Cecily după ea. Nu este adevărat, nu?

– Sigur că nu, a răspuns Cecily, iar Stella a luat leul mare în brațe.

– O! Întotdeauna am vrut să iau în brațe un leu, a chicotit Stella, în timp ce mamele și copiii de la coadă se uitau ca la circ.

– Știi ce, scumpa mea, hai să nu stăm la coada asta lungă să-l vedem acum pe Moșul. Hai să mergem să cumpărăm cadouri pentru Lankenua, mama și tata, pe urmă mergem acasă și îi trimitem scrisoarea Moșului pe horn, ca de obicei, bine?

Stella s-a uitat cu jind la bărbatul îmbrăcat în roșu și alb, care stătea pe scenă, și a suspinat.

– E cam lungă coada, a spus.

Cecily nu s-a uitat în spate să vadă toate privirile care le-au însoțit până la ieșire.

Ajunse mai târziu acasă, Stella a scris cuminte o scrisoare Moșului, timp în care Cecily își nota în minte dorințele ei. În cap de listă se afla leul cel

mare și blănos.

– Nu prea știu cum o să-l bage pe horn, draga mea, a spus Cecily când stăteau în fața șemineului din dormitor și făceau *s'more* – sendviș de biscuiți din graham cu ciocolată și bezea topită –, care deveniseră desertul preferat al Stellei.

– Adevărat, a spus ea, luând o bezea lipicioasă din furculița pe care i-o întindea Cecily și strivind-o între ciocolată și biscuiți, cum îi arătase. Dar Michael mi-a spus că anul trecut Moșul i-a adus bicicletă.

– Să-ți spun un secret, întâmplător știu că există un leu adevărat în Central Park, a șoptit Cecily.

– Serios? Cred că-i este frig în zăpadă, a răspuns Stella, ridicându-se și ducându-se la fereastră.

– Nu pățește nimic, are o casă doar pentru el. Așa, ce-ar fi să mă ajuți să împachetăm cadourile în hârtia asta frumoasă?

După ce a spălat-o pe Stella, Cecily a urcat să-i administreze încă o doză de penicilină lui Lankenua. Știa că fata se simțea mai bine, întrucât făcuse mare tevatură pe seama locului în care trebuia să intre acul.

– Așa, am terminat, a spus Cecily, trăgându-i în jos cămașa de noapte, după care s-a dus după Stella și a adus-o în mansardă.

– Scumpa mea, ies puțin să mă văd cu o prietenă, i-a spus Cecily Stellei. Nu durează mult, dar poți rămâne aici cu Yeyo să-i ții de urât până mă întorc? Poate îi citești din cartea nouă despre Winnie the Pooh.

– Ce idee bună! Stella a încuviințat bucuroasă. Să nu stai mult, Kuyia, a strigat după Cecily care ieșea din cameră.

Se oprise în sfârșit ninsoarea când a ieșit Cecily din casă și a urcat în Chryslerul familiei. Cum înainta mașina pe Fifth Avenue, zgomotul traficului era înăbușit de covorul dens de omăt care acoperea trotuarele și străzile și care se topea acolo unde ieșea aburul de la metrou prin gurile de canal. La hotelul Stanhope, Cecily i-a cerut lui Archer s-o aștepte când a coborât din mașină.

– Nu durează mai mult de treizeci de minute, a strigat, dispărând sub marchiza verde de la intrarea hotelului.

Auzea deja muzica trupei de jazz din bar când s-a dus la recepție și a cerut s-o anunțe pe Kiki Preston de sosirea ei. Se aștepta ca aceasta să fie indispusă, astfel că s-a minunat când i-au spus să urce direct în

apartamentul ei. Cecily a luat liftul până la etajul cinci, a bătut la ușă și i-a deschis o femeie pe care nu o cunoștea.

– Bună, Cecily, sunt Lillian Turner, prietenă cu nașa ta. Intră, te rog. Kiki nu este în apele ei astă-seară, dar a spus că vrea neapărat să te vadă, a șoptit, conducând-o în grandiosul salon, unde Kiki stătea întinsă pe divan la foc.

Era una dintre puținele ocazii în care o vedea pe nașa ei nemachiată. Cu toate că era cumplit de palidă și își lăsase liber părul negru și încărunțit, era încă foarte frumoasă.

– Draga mea Cecily! Iartă-mă că nu mă ridic să te întâmpin, dar nu mai sunt la fel de puternică săptămânile astea. Kiki a întins o mână spre Cecily, în timp ce stingea țigara cu cealaltă. Ce mai faci, scumpa mea?

– Bine, mulțumesc, mă bucur că m-am întors la Manhattan! După o veșnicie!

– Iar eu tânjesc după Kenya în orașul ăsta mohorât și deprimant. De-aici nu se vede cerul, a suspinat ea. Lillian, oferă-i te rog ceva de băut musafirei noastre. Ce dorești să bei, Cecily? Șampanie?

– Nu, nu vreau să te deranjez dacă nu te simți bine. Am venit să-ți las un cadou de Crăciun.

– O! Cât de frumos din partea ta să te gândești la mine! Uneori am impresia că New Yorkul întreg m-a dat uitării. Pot să-l deschid acum?

– Da, sigur, dar poate vrei s-o faci de Crăciun.

– O, îngerul meu! Kiki a așezat mâna tremurândă vizibil pe brațul lui Cecily. Singurul lucru pe care l-am învățat este că nu trebuie să amâni niciodată lucrurile deosebite, căci nu se știe dacă mai apuci ziua următoare. Kiki avea ochii umezi de lacrimi. Hai să vedem ce mi-ai adus.

– Ei, nu-i ceva mare, m-am gândit că...

– Știi bine că nu mărimea contează.

Kiki i-a zâmbit strengar lui Cecily, cum numai ea făcea și dintr-odată și-a arătat firea de odinioară. A scos cutia dreptunghiulară și a deschis-o.

– Este o fotografie cu mine și cu tine la Mundui House, înainte să plec să mă mărit cu Bill. A făcut-o Aleeki cu aparatul meu, i-a explicat Cecily.

Kiki s-a uitat la fotografia făcută la apus, cu lacul Naivasha în spatele lor.

– Vai! Ce dar frumos mi-ai oferit! Kiki a mângâiat fotografia. Și ce tinere eram... A zâmbit și încă o dată i-au dat lacrimile. Mulțumesc foarte mult, Cecily! Ești o scumpă, iar eu, ca întotdeauna, te îndrăgesc enorm. Poftim,

Lillian, așază-o pe policioară s-o văd. Lilian s-a supus și Kiki a luat-o de mână pe Cecily. Ești fericită, draga mea?

– Da, așa cred.

– Ei bine, ascultă-mi sfatul acum și jură să te ții de el: fă orice ca tu și cei dragi să fiți fericiți, căci până să te dezmeticești, viața ta și a lor se scurge. Nu o risipi, Cecily, bine? Vezi ce și cine-i important și ține cu dinții de ei. Îmi promiți?

– Firește că da, Kiki. Sigur te simți bine? Cunosc un doctor foarte bun.

– O, nu-ți face griji pentru mine. Hai să-ți îmbrățișezi nașa!

Cecily s-a aplecat în brațele lui Kiki, iar ghearele lungi și roșii ale nașei i-au pătruns în coaste.

– Crăciun fericit! i-a urat Kiki, dându-i drumul, cu ochii în lacrimi. Să fii fericită, bine?

– Da. Crăciun fericit, Kiki!

Lillian a condus-o pe Cecily la ușă.

– Sigur nu are nimic? Cecily vorbea încet ieșind în hol. Pare... indispusă.

– E deprimată din pricina fiului ei, a șoptit Lillian. Și urăște Crăciunul. Îi amintește de toată lumea care nu mai este printre noi să sărbătorească. Nu-ți face griji, sigur își revine după Crăciun. Pa!

– Pa!

Capitolul 44

Dimineața următoare, Cecily și-a amintit cu încântarea unui copil că era Ajunul Crăciunului. S-a mirat să găsească o invitație adresată ei pe tipsia de argint din hol.

DOAMNA TERRENCE JACKSON ARE PLĂCEREA DE A O INVITA PE
DOAMNA BILL FORSYTHE LA REUNIUNEA DE LA VASSAR.
ACASĂ, MARȚI, 3 IANUARIE 1947
RSVP
STRADA JORALEMON 18
BROOKLYN

Cecily s-a mirat. Rosalind fusese una dintre fetele cu care discuta politică și cultură în loc să-și împartă rujul la cămin. Cecily avea impresia că Rosalind se învăluise dintotdeauna într-un aer rezervat și nu își dorise niciodată să facă parte din clica ei.

– Vai! Ce onoare pe capul tău! Seratele date de Rosalind și soțul ei sunt considerate printre cele mai râvnite din oraș. Aparent, la ultima a participat chiar doamna Roosevelt, a spus Mamie, care apăruse pe coridor ca să lase o sacoșă mare cu cadouri. Este o mare feministă, după cum se spune, a adăugat. Ar trebui să te duci.

– Știi ce, Mamie? Este foarte posibil s-o fac, i-a zâmbit Cecily, înainte să urce ca să-i facă injecția lui Lankenua.

După ce a lăsat-o pe Stella în bucătărie cu Mary și cu Essie, bucătăreasa, care făceau tot soiul de delicatese de Crăciun, Cecily s-a închis în camera ei ca să pregătească ciorapii de Crăciun pentru Lankenua și Stella și să împacheteze un leu precum cel de la Bloomingdale, doar mai mic, pe care-l comandase cu o zi înainte. Și-a propus să-l sune pe Bill, care spusese că va petrece Ajunul Crăciunului la clubul Muthaiga împreună cu camarazii lui din armată și s-a tot frământat să găsească o cale prin care să-și convingă părinții ca Stella să ia masa de Crăciun cu ei și nu în bucătărie cu servitorii.

O bătaie în ușă a smuls-o din reverie.

– Cine e? a întrebat.

– Mama ta, și trebuie să vorbim numaidecât!

– Intră!

Mama ei a intrat în stare de șoc.

– Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat? Zici că ai văzut un strigoi!

– Dumnezeule, Doamne, Cecily! Dorothea a tras aer în piept. Kiki... a murit!

– Cum așa? Nu se poate, mamă! Aseară am fost la ea și părea în regulă, poate puțin tristă... Ce s-a întâmplat?

Dorothea s-a dus la fotoliu și s-a prăvălit în el.

– A sunat mama ei acum câteva minute. Au găsit-o lată într-o curte din spatele hotelului Stanhope. A... Dorothea a înghițit în sec. Aparent a sărit pe geam. Era în pijama când au găsit-o.

– Vai, vai! Sigur era Kiki?

– Normal că e sigur! Doar Helen își recunoaște propria fiică, nu?

– Iartă-mă, mamă, sunt doar șocată.

Oare era, însă? s-a întrebat Cecily, luându-și în brațe mama care plângea. Era ca și cum, cu o seară în urmă, Kiki își luase rămas-bun.

– Cât este Crăciunul nu vor sufla o vorbă, dar una-două vor afla ziarele și reporterii își vor băga nasul în viața lui Kiki, ca toată America să citească la micul dejun despre scandalurile în care a fost implicată! Vai, Cecily! O adoram. Avem amintiri multe împreună, iar cu tine a fost tare bună, nu-i așa?

– Da, mamă, da, a spus Cecily, disperată să-și stăpânească lacrimile.

– Mai rău este că pe *mine* nu voia să mă vadă, pe una dintre prietenele ei cele mai vechi. Să fi știut cât de deprimată era, aș fi făcut orice, orice ca s-o ajut, hohotea Dorothea.

– Mamă, o să sun să ne aducă Evelyn niște brandy, ca să ne liniștim puțin.

– Of, Cecily, cum să mai serbez Crăciunul când ea nu mai este?

– Știi cum, mamă? Kiki așa ar vrea. Era una dintre cele mai petrecărețe fete din oraș. Iar aseară mi-a spus că trebuie să aflu ce mă face fericită și drumul acela să-l iau. Așa că mâine ne îmbrăcăm pentru ea cu cele mai bune haine și – Cecily a înghițit în sec – petrecem în cinstea vieții ei. Bine?

În cele din urmă, Dorothea a încuviințat, a luat batista lui Cecily să-și șteargă lacrimile și s-a ridicat. S-a dus la ușă ca prin vis.

– Acum, a suspinat, trebuie să mă duc să-i spun lui taică-tu.

Cecily s-a culcat în acea seară cu gândul că nu era momentul să-i ceară mamei s-o primească la masă pe Stella. După o noapte agitată, plină de vise stranii în care Kiki, în pijama, îi vorbea de pe un nor și îi cerea să decidă ce era mai important, s-a trezit tresărind în ziua de Crăciun și îi dădeau lacrimile amintindu-și nenorocirea care avusese loc cu o zi în urmă. A mai stat zece minute să se întremeze, după care s-a dat jos din pat și și-a pus capotul. A zâmbit forțat ca să poată intra în camera Stellei, unde fetița sugea o acadea și era mânjită la gură de ciocolată găsită în ciorapul de Crăciun.

– A venit, Kuyia! Stella a ridicat privirea fericită la ea și a arătat spre leul de pluș pe care-l ținea în poală. Cred că Moșul l-a micșorat ca să intre pe horn. Oare o să crească dacă a ajuns aici? a întrebat, cu ochii mari.

– Nu știu, poate e un leu magic.

– Am hotărât să-l numesc Norocosul, pentru că așa sunt eu, a chicotit, întinzându-se s-o ia în brațe pe Cecily, care a strâns-o cu putere la piept.

– Au, Kuyia! Mă strivești! Stella a ridicat ochii la ea. De ce plângi? Ești tristă?

– N-am nimic, draga mea. O să-l sun pe unchiul Bill să-i urez Crăciun fericit. Mi-e dor de el și de casa noastră.

– Și mie, dar îmi place și aici foarte mult, a spus Stella, înainte să-și îndrepte atenția spre Norocos.

În capot, brusc disperată să vorbească despre Kiki cu soțul ei, Cecily a coborât în biroul tatălui și a sunat la Clubul Muthaiga, unde a răspuns Ali. Cecily a zâmbit când a auzit familiarul glas profund.

– Bună, Ali, doamna Forsythe la telefon. Domnul Forsythe este acolo?

– Crăciun fericit, doamnă Forsythe! i-a urat Ali. Cu toate că ar trebui să vă ofer condoleanțe. Am aflat despre moartea doamnei Preston.

– Mulțumesc, Ali, a spus Cecily. Era șocată că deja se dusese vestea. Trebuie să vorbesc cu domnul Forsythe. Îl poți chema, te rog?

– Mi-e teamă că nu pot, domnul Forsythe a plecat în expediție de vânătoare acum câteva ore.

Lui Cecily i s-a strâns inima.

– Păi, când se întoarce, spune-i te rog că a sunat soția lui care trebuie să vorbească neapărat cu el. Are numărul meu de la New York. Mulțumesc, Ali, și Crăciun fericit!

A închis și s-a așezat pe scaunul de piele al tatălui, încercând să se adune. Încă o dată, când avea cu adevărat nevoie de soțul ei, el era de negăsit.

La prânz, exact înainte să vină surorile ei, Cecily a dus-o pe Stella în bucătărie, unde servitorii pregăteau masa.

– O, ia ti uită! Ce frumușață aveam aicea! a făcut Essie, bucătăreasa, care nu mai putea după Stella. Hai s-o ajuți pe tușa Essie cu plăcintili aistea.

Stella, îmbrăcată complet neadecvat pentru bucătărie în rochia de tul portocalie, s-a dus veselă s-o ajute pe Essie.

– Crăciun fericit, tuturor! le-a urat Cecily. Îi duce cineva o supă servitoarei mele? Azi a declarat, în sfârșit, că îi este foame.

– Nici o problemă, a încuviințat Essie. Și stai fără griji, domnișoară Cecily, îi dăm noi de mâncare fetii aicea, nu, Stella?

– Eu așa trag nădejde, Essie, a răspuns Stella.

– Vai di mini! Tu să nu vorbești de parcă ești albă ca ei! a râs Essie.

*

Oricât a încercat Cecily s-o convingă pe mama ei să sărbătorească în loc să jelească, ziua de Crăciun a fost una tăcută. Mamie și Priscilla au venit cu familiile lor, au făcut schimb de daruri, au mâncat și au făcut tot posibilul ca s-o înveselească pe Dorothea cea amărâtă.

După prânz, Dorothea s-a retras în camera ei.

– Mama este complet devastată, i-a spus Mamie lui Cecily.

– Este firesc, Kiki era cea mai veche prietenă a ei.

– Se poate, dar o vedea numai o dată la câțiva ani. Tu ai locuit cu ea când te-ai dus în Africa și ai văzut-o în seara în care a murit. Cum te simți?

– Sigur că sunt foarte tristă, dar, mă rog... mă gândesc că nu mai trăgea nădejde deloc. Iar când nu mai ai nici asta...

– Știu, a spus Mamie. Nu mai ai nimic. În sfârșit, e timpul să plecăm și să culcăm monștrii ăștia mici.

Odată ce și-a luat rămas-bun de la surori și de la familiile lor și Walter s-a retras în birou să tragă un pui de somn, Cecily s-a întors în salon. A ridicat privirea la enormul pom de Crăciun, decorat cu atât de multe globuri, încât nu se mai vedea un ac verde în el. Parcă-l vedea pe Bill în lunca africană și imaginea lui nu-și avea defel locul în acel salon frumos din Manhattan.

„Asta să fie casa mea sau locul îmi este în Kenya cu Bill?“ s-a întrebat. Adevărul era că Cecily habar nu avea.

A doua zi după Crăciun, când Dorothea stătea închisă în camera ei, prea tulburată să iasă, Cecily a decis s-o plimbe pe Stella prin New York. Mai întâi s-au oprit în Central Park, unde Cecily i-a cumpărat o pungă cu castane coapte, a învățat-o să le curețe și să mănânce miezul fierbinte. La grădina zoologică, Stella i-a făcut cu mâna leului din țarc, vorbindu-i în maa.

– În fond, este limba lui, i-a spus lui Cecily, care se abținea să nu râdă.

Archer le-a dus apoi pe străzile aglomerate ale orașului și Stella se uita cu gura căscată la luminițele strălucitoare din Times Square și a ascultat complet fascinată, în timp ce Cecily îi arăta arhitectura clădirilor Chrysler și Empire State Building. La amurg, s-au delectat cu ciocolată caldă cu

frișcă, înainte s-o ducă Cecily la patinoarul de la centrul Rockefeller. Ținându-se una de alta, au patinat prin mulțime, pierzându-și echilibrul, derapând și chicotind.

Prin ochii Stellei, Cecily începea să vadă orașul altfel. S-a îndrăgostit de el și de atmosfera magică încă o dată. Poate pentru că știa că aveau să plece la sfârșitul lui ianuarie, era hotărâtă să profite la maximum.

Văduvită de cultură cum fusese la ferma Paradisului, s-a dus cu surorile ei la cele mai recente spectacole pe Broadway. I-a plăcut atât să-și înnoiască garderoba, cât și s-o poarte. Surorile i-au spus că „s-a maturizat“,iar după ce s-a tuns la stilistul lui Mamie, până și Cecily începea să creadă că nu era tocmai rățușca cea urâtă cum se văzuse cândva.

– Întoarce lumea capul după tine pe stradă, a spus Priscilla, cu un pic de invidie în glas.

Un grup de bărbați arătoși și-au lungit gâtul, vorba Priscillei, după Cecily, pe bulevardul Madison. După ce se pitise cu anii în Africa, Cecily se simțea precum leul scăpat din captivitate.

Singura tristețe după o săptămână foarte frumoasă a fost înmormântarea lui Kiki. Nu a venit multă lume, în mare parte, elita New Yorkului se afla în vacanță, departe de oraș și apoi Kiki trăise cu anii în străinătate. Cecily și-a ajutat tatăl s-o sprijine pe Dorothea la ieșirea din biserică și mai apoi la priveghi, unde mama ei s-a abțiguit vizibil. Cecily avea senzația că moartea lui Kiki era sfârșitul unei ere, nu doar pentru mama ei, ci și pentru ea.

Cecily s-a întors într-o zi la amiază de la galanterie, unde fusese să-și ia pălării noi și a auzit un râs pițigăiat în biroul tatei. A bătut la ușă și l-a găsit pe tatăl ei cu Stella în brațe.

– Bună ziua, Cecily, a spus Walter. Eu și Stella ne uitam la harta lumii în atlasul meu. Eu răgeam ca un leu cât puteam de bine, dar mi-a cerut să fac ca zebra, așa că am făcut și eu ce-am putut, dar evident, nu ai fost impresionată, nu, domnișoară?

Walter i-a zâmbit Stellei care s-a dat jos de pe genunchii lui și a dat fuga la Cecily.

– Nu l-ai deranjat pe domnul Huntley-Morgan, nu-i așa, Stella?

– Deloc, a spus Walter. Am găsit-o aici, căuta cărți pe rafturi și ne-am distrat de minute. Apropo, i-am cerut să-mi spună pe nume, nu-i așa?

Stella a încuviințat timid.

– Este tare deșteaptă copila asta, Cecily. Oare o dă mama ei la școală în Kenya?

– Acolo nu sunt școli pentru copii ca Stella, dar fac tot posibilul s-o învăț să scrie și să citească.

– Mă învață aritmetică, a adăugat Stella, cu o mutră serioasă.

– Foarte bine, hai să jucăm un joc pe care-l jucam cu Cecily, bine? Cât fac doi plus doi?

– Patru.

– Trei plus patru?

– Șapte.

– Opt plus cinci.

– Treisprezece, a răspuns Stella fără ezitare.

– Sunt impresionat, a zâmbit Walter. Cred că trebuie să-i dau ceva mai greu.

Douăzeci de minute mai târziu, Walter a ridicat mâinile în semn că se preda, în vreme ce Stella îl implora s-o mai testeze.

– Scumpa mea, nu mai știu cum, ești foarte pricepută. Excepțională, a spus, aruncându-i o privire lui Cecily. Acuma trebuie să plecați amândouă. Aștept un oaspete.

– Îmi place de Walter, a spus Stella, în timp ce se duceau în bucătărie, unde Lankenua se ghemuise lângă sobă. Cel puțin îmi place mai mult de el decât de doamna Huntley-Morgan. Stella a ridicat din umeri, uitându-se la tortul de ciocolată de pe masă. Dar aia îmi place cel mai mult, a chicotind, arătând spre prăjitură.

– Cum te simți, Lankenua?

– Bine, a dat fata din cap. Când plecăm acasă, doamna Cecily?

– În câteva săptămâni, a răspuns ea, întorcându-se spre Mary. Crezi că putem lua cafeaua în camera mea? La cinci plec și trebuie să mă schimb.

– Sigur, doamna Cecily.

În camera ei, Cecily stătea în fața oglinzii încercând să decidă ce să poarte la reuniunea colegiului Vassar. Își amintea că Rosalind nu ținuse niciodată la modă, așa că a hotărât să poarte o rochie simplă neagră. A terminat cafeaua și i-a cerut lui Mary să-l cheme pe Archer cu mașina în fața casei. Pe drum, Cecily a fost stresată, neștiind motivul pentru care o invita Rosalind. Ea locuia în Brooklyn, adresă care, aflase de la Priscilla, devenise

populară în rândurile tinerilor. Dorothea comentase că era plin de irlandezi, ale căror familii nu plecaseră după construirea podului Brooklyn.

– O grămadă de case vechi și frumoase în cartierul ăsta, a spus Archer înaintând pe străzi. O vreme, a fost o ruină, dar oameni ca prietena dumneavoastră se mută aici pentru că plătesc puțin pentru ditamai spațiul. New Yorkul se schimbă mereu, nu-i așa, domnișoară Cecily?

Mașina a oprit în fața unei fațade frumoase din gresie feruginoasă, parte dintr-un șir de case mai dărăpănate și Cecily a coborât.

– Nu cred că stau mai mult de-o oră, i-a spus lui Archer și a urcat treptele.

– Cecily! Ce mă bucur că ai venit!

Rosalind, cu părul brunet tuns bob, la fel ca Mamie, i-a zâmbit și a condus-o într-o sufragerie plăcută, plină de tinere, din care majoritatea purtau pantaloni. Cecily s-a simțit îmbrăcată odios și prea elegant.

– Bere sau sherry? a întrebat Rosalind, conducând-o spre căruciorul cu băuturi.

– Sherry, te rog. Cunosc pe cineva aici?

– Sigur că da. În afară de câțiva, restul au fost toți la Vassar. Deci? Bârfa newyorkeză spune că locuiești în Africa? a întrebat Rosalind. Abia așteptăm să ne povestești totul, nu-i așa, Beatrix?

O negresă cu ochi mari și calzi a măsurat-o din priviri pe Cecily.

– Așa este, Rosalind, având în vedere că de-acolo ne tragem.

Cecily s-a uitat nedumerită la cele două.

– Nu-ți face griji, Cecily, a chicotit Rosalind. Mai nimeni nu își dă seama că sunt negresă. A existat fără îndoială un alb undeva în arborele meu genealogic, dar, ca și Beatrix, sunt get-beget negresă. La universitate nu au aflat decât după ce mi-am luat diploma, știi cum sunt oamenii ăia, Cecily. Dacă ar fi după ei, noi am freca dușumele, nu am sta în amfiteatre cu cei ca voi. Vezi tu, lucrurile se schimbă încet-încet. Au fost convinși prin ocară s-o primească pe Beatrix în 1940, cum celelalte facultăți aveau mult mai mulți studenți de culoare. Așa că iat-o, oficial prima absolventă negresă de la Vassar.

– Și sper să fiu prima dintr-un șir lung, a zâmbit Beatrix. Acum sunt studentă la Medicină la Yale și provocarea acolo nu este doar culoarea pielii, ci și faptul că sunt femeie. De două ori mai rău, nu, Rosalind?

– Păi, cum nu? Rosalind a arătat spre un colț mai liniștit din fundul camerei. Așa, Cecily, hai să ne spui despre Africa. În Kenya locuiești, nu?

La început, Cecily a povestit ca la orice petrecere despre safari, lei și șerpi letali, dar Rosalind a oprit-o.

– Spune-mi, într-o țară colonială, negrii au drepturi? Există partide activiste?

– Din câte știu eu, nu.

– Așadar, deși Kenya este o societate predominant de negri, aceștia, în propria țară, sunt conduși în continuare de câțiva bărbați albi în uniformă? a întrebat Beatrix.

– Da, mi-e teamă că așa stau lucrurile. Cu toate că știu asta de când cu războiul, când mulți dintre ei s-au înrolat ca să lupte pentru rege și țară...

– Pentru țara lor, dar nu pentru regele lor, a întrerupt-o Beatrix.

– Da, normal, a spus Cecily iute, li s-a spus că vor duce o viață mai bună dacă luptă. Pe urmă, s-au întors și nu s-a schimbat nimic. De fapt, soțul meu spunea de curând că lucrurile stau și mai rău ca înainte.

– Crește tensiunea adică? a întrebat Rosalind.

– Da, a răspuns Cecily, cu gândul la discuțiile avute cu Bill din ultimele luni. Kikuyu, cel mai mare trib din Kenya, pur și simplu refuză condițiile sinistre și munca sclavagistă pretinse de stăpânii albi. Nu au nici un fel de drept la sănătate, nu știu decât un spital pentru colorați în apropiere și acela finanțat de o organizație de caritate. În ce privește educația...

– Mie-mi spui... Rosalind și-a dat ochii peste cap. Nici în SUA nu-i mai bine pentru copiii noștri, deși cel puțin educația este disponibilă atât pentru albi, cât și pentru negri și, spre deosebire de Sud, nu există segregare. Dar sunt mai mulți copii albi decât ai noștri și predomină prejudecățile, mai ales din partea profesorilor. Știu asta pentru că eram în minoritate la liceu.

– Eu am făcut tot posibilul s-o învăț pe fiica menajerei mele matematică și să scrie și să citească... este uluitor de deșteaptă.

– Măi, măi... Rosalind a ridicat din sprânceană la Beatrix și s-a întors spre Cecily. Am o fată de cinci ani și nu vreau să treacă prin ce am trecut eu ca să termin școala. Vreau să învețe într-un mediu neprimejdios, care acordă sprijin, unde se simte prețuită, nu disprețuită și batjocorită de colegii de clasă sau tratată injust de profesori. Așadar... urmează să pun bazele unei mici școli chiar aici, la mine acasă. Eu și Beatrix am selecționat câțiva copii negri deștepți pe care îi cunoaștem și pe care avem de gând să-i educăm, în speranța ca unii să ajungă în cele din urmă la facultăți de prim rang.

– Copiii noștri au pur și simplu nevoie de modele exemplare la care să aspire. Trebuie să aibă încredere că sunt apți și de noi depinde să le arătăm că se poate, a adăugat Beatrix, cu ochii sclipind de fervoare.

– Și zici că o educi pe fiica menajerei tale? a întrebat Rosalind.

– Da. Stella, așa o cheamă, absoarbe ca un burete tot ce-i predau.

– Ai vrea s-o aduci aici s-o cunoaștem? a întrebat-o Rosalind. Ar putea fi o candidată bună pentru școala noastră. Iar dacă te interesează, mi-ar prinde bine încă un profesor. Beatrix este mult prea ocupată cu medicina la Yale, așa că trebuie să mă cam descurc singură.

– Sună incredibil, Rosalind, a spus Cecily pe nerăsuflate. Nu credeam că Stella ar putea avea o asemenea șansă.

– Ei bine, ne-am bucura să te avem și pe tine printre noi. Ai făcut istoria, nu?

– Da, dar pasiunea mea este economia și, chiar dacă eu sunt cea care o spune, mă duce mintea la numere.

– Iar Rosalind se ocupă de științe umaniste, așa că voi două și, cu ceva ajutor din partea mea când am timp, puteți pune bazele științelor, a chicotit Beatrix. Trebuie doar să rețineți că orice este posibil în țara celor liberi, atâta timp cât *noi* facem totul posibil.

– Și când s-o aduc pe Stella la tine?

– Imediat ce poți. Oficial, semestrul începe săptămâna viitoare, așa că ce părere ai de vineri? a sugerat Rosalind.

– Perfect.

Beatrix și Rosalind au condus-o la ușă și, în vreme ce își luau rămas-bun, Rosalind s-a uitat întrebător la ea.

– Cecily, ai veni cu noi la un protest?

– N-nu știu. De ce protestăm?

– Situația locuințelor din Harlem este cumplită. Negrii stau ca în ghetou, într-o aglomerare înfiorătoare, ca să nu mai spun de forța excesivă folosită de poliție pentru „a ține lucrurile sub control“. Primarul O’Dwyer este un prieten bun al comunității noastre.

– Doar ca să obțină voturile noastre! a intervenit Beatrix.

– Chiar și așa, a făcut niște promisiuni și nu ne lăsăm până nu se ține de cuvânt. Urmează să vorbească la biserica baptistă abisiniană săptămâna viitoare și mergem să-i reamintim care-i miza, a continuat Rosalind. Ar fi

minunat dacă ai veni și tu, Cecily, reprezinți un mare avantaj în grupul nostru.

– Stați să mă gândesc puțin, bine?

– La ce să te gândești? a făcut Beatrix. Este o chestiune de bine și de rău, de viață și de moarte. Tu ar trebui să știi asta mai bine ca oricine, doar trăiești în Africa. Te rog, Cecily, luptă alături de noi. Avem nevoie ca albii să ne susțină cauza.

– Bine, a consimțit. Voi veni. Acum chiar trebuie să mă duc acasă. Pa!

– Te anunțăm unde ne întâlnim! a strigat Rosalind.

Archer a deschis portiera și Cecily a urcat în mașină.

– Scuze că am stat atât.

– Nici o problemă, domnișoară Cecily. Cum a fost seara? a întrebat-o în timp ce se întorceau peste podul Brooklyn spre Manhattan.

– A fost... ei bine, complet uluitoare! a răspuns Cecily.

Capitolul 45

Miercurea următoare, așa cum i se ceruse, Cecily a îmbrăcat cea mai simplă ținută. A lăsat-o pe Stella în grija lui Lankenua, care părea mult întremată și i-a cerut lui Archer s-o ducă în Harlem.

– Poftim, domnișoară Cecily? a spus el, ajutând-o să urce în Chrysler.

– Ai auzit bine, Archer: Harlem, la biserica baptistă abisiniană, West 132 cu strada 138, a citit Cecily adresa pe care o notase când vorbise cu Rosalind.

– Părinții dumneavoastră știu că mergeți acolo? a întrebat el după o clipă.

– Firește, a mințit Cecily, iritată că, și femeie măritată fiind, Archer o trata ca pe un copil.

– Cum doriți, domnișoară Cecily.

S-a uitat pe geam în timp ce se îndreptau spre Harlem, unde, în ciuda bravadei afișate atunci când îi dăduse adresa lui Archer, nu mai fusese. În vreme ce zgârie-norii de pe Fifth și Madison se făceau din ce în mai mici, iar ei urcau lent pe bulevardul Lenox, a observat că figurile de pe străzi erau

mai degrabă negre sau cafenii decât albe. Dintr-odată, s-a simțit ca peștele pe uscat în propriul oraș. Pe prispele caselor dărăpănate ședeau copii negri care se uitau după Chrysler, ferestrelor multor prăvălii erau baricadate cu scânduri, iar la colțurile străzilor se aduna gunoiul, revărsându-se din tomberoane. În ciuda faptului că erau în 1947, aici părea că Marea Criză nu se sfârșise.

Archer a oprit mașina. De-a lungul străzii, Cecily vedea o biserică gotică impunătoare, unde deja se adunase o mare mulțime de protestatari. A coborât să-i deschidă portiera.

– O să parchez la capătul străzii, la colț cu bulevardul Lenox, vizavi, i-a explicat, arătându-i. Dacă dați de bucluc, veniți fuga și vă aștept, bine? Sigur vreți să vă duceți?

– Da, Archer, mulțumesc, mă întâlnesc cu niște prietene, a spus ea, cu mult mai multă încredere decât avea, îndepărtându-se de el și îndreptându-se spre mulțime.

S-a uitat la cei care, în mare parte, țineau pancarte cu sloganuri precum „DREPTURI EGALE“ și „LOCUINȚE PENTRU TOȚI“. Cu inima strânsă, Cecily s-a dus șovăitor spre marea de oameni care stăteau cu fața spre podiumul pregătit asemenea unei scene pe trotuarul din fața bisericii.

– Aici erai! Vocea familiară a lui Rosalind a străbătut vacarmul. Cecily s-a întors spre noua ei prietenă care se apropia, îmbrăcată în pantaloni și cu pardesiu bărbătesc. Ce mă bucur că ai venit! a exclamat Rosalind. Ceilalți făceau pariuri dacă vii sau nu. El este soțul meu, Terrence, a spus, făcând semn spre bărbatul înalt și negru de lângă ea.

– Încântat de cunoștință, Cecily, a spus el, strângându-i mâna și zâmbindu-i cu căldură. Îți apreciem sprijinul.

Cecily nu s-a mirat să vadă că era unul dintre puținii albi, dar a fost întâmpinată cu zâmbete de către protestatarii care s-au dat politicos din calea ei. Unii aveau termosuri cu cafea să se încălzească, iar Cecily a zărit o femeie cu copilul legat cu un brâu de piept.

– Cam cât durează? i-a șoptit lui Rosalind.

– Aproximativ o oră, a răspuns aceasta vesel. Au venit foarte mulți. Beatrix face minuni prin felul în care motivează oamenii. Uite-o!

Beatrix s-a ivit lângă ele, cu ochii înflăcărați și părul negru prins în codițe lipite de scalp.

– Cecily! Ce bine că ai venit! Am...

Vocea lui Beatrix nu s-a mai auzit în vuietul care a răzbit din mulțime, în timp ce trei bărbați urcau pe podium. Cecily l-a recunoscut pe primarul O'Dwyer din fotografiile din *New York Times*. Era flancat de alți doi albi, unul îmbrăcat în uniformă de șef al poliției și uitându-se urât la pancarte.

– Harlem! Ce onoare să mă aflu aici! a început primarul O'Dwyer cu puternicul accent irlandez, iar mulțimea a izbucnit în urale.

Cecily s-a uitat la figurile din jur și, dintr-odată, s-a simțit inspirată. Aici se aflau oameni pasionați de crearea unei lumi mai bune. Nu mai simțise atâta euforie și speranță de când sărbătoriseră Ziua Victoriei în Nairobi. Beatrix i-a dat o pancartă pe care scria „HARLEMUL NU ESTE GHETOU!", pe care Cecily a ridicat-o cu mândrie. A ascultat discursul primarului O'Dwyer, care promitea reforma locuințelor și o mai bună finanțare pentru școli și a clipit în fața blițului unui fotoreporter din apropiere.

În vreme ce oamenii se îngrămădeau să vadă mai bine, a primit un cot și Rosalind s-a întins s-o țină. În ciuda aerului rece, Cecily asuda la ceafă și și-a dat seama în ce învălmășeală se afla.

Șeful poliției s-a dus la microfon, timp în care mulțimea a fost străbătută de un val de panică și Cecily s-a cutremurat. Și-a lungit gâtul să vadă cât de departe se întindea marea de oameni de fiecare parte a ei și a fost șocată să observe cordonul de polițiști, cu bastoanele pregătite în mână și privirile impenetrabile sub chipiele albastre.

– De ce a venit poliția? a întrebat-o în șoaptă pe Rosalind.

– Stai pe lângă mine și Terrence și o să fii în siguranță, i-a șoptit Rosalind.

– Criminalii! a scuipat Beatrix. Polițiștii ăia l-au atacat pe Robert Bandy, l-au împușcat, neînarmat, când încerca doar să salveze viața unei femei. Porci nenorociți!

În jurul lor, din mulțime, s-a iscat un val de furie și Cecily a icnit când ofițerii de poliție au strâns și mai abitir cordonul, înghesuindu-i și mai tare. Cecily nu mai auzea discursul de pe podium, doar țipetele de spaimă ale femeii de lângă ea, al cărei prunc a început să plângă în marsupiu, în vreme ce se străduia să-l ferească de a fi strivit.

Oamenii s-au apucat să țipe. Un bărbat a împins-o ca să scape de un polițist care venea spre el cu bastonul ridicat. Bărbatul a ridicat pancarta ca pe un scut, dar a fost doborât și lăsat lat în strada murdară, protejându-și

capul de loviturile necontenite. Cecily a auzit un șuier strident și nechezatul cailor și a observat că poliția călare înainta spre protestatarii care deja dădeau să fugă.

– Cecily! Nu te îndepărta!

Beatrix a apucat-o de mână și a tras-o spre breșa din cordonul poliției. Cecily a urmat-o orbește, cu inima bubuind, ferindu-se de alți protestatari care căutau adăpost. A încercat să ignore țipetele de durere și bufniturile sinistre la impactul bastoanelor cu trupurile umane. O mișcare bruscă și Cecily s-a trezit la pământ, de unde a ridicat ochii spre Beatrix, pe care o încătușau doi polițiști. Se lupta ca o panteră în timp ce o târau de-acolo și buclele i se desprindeau din codițe.

– Nu! Beatrix! a strigat Cecily, încercând să se ridice, numai că durerea îi sfredelea glezna. Stați! N-a făcut nimic!

A stat și s-a uitat în jur, șocată și zăpăcită. Ceea ce începuse ca o adunare liniștită și organizată se transformase în haos.

– Archer, a murmurat, încercând să-și amintească unde spusese că o aștepta. A dat să se ridice, dar i-a cedat glezna, în timp ce un noul val de protestatari se îndrepta spre ea călcându-se în picioare.

Tocmai când credea că urma să fie ucisă pe loc, a auzit o voce bărbătească deasupra ei.

– Poți merge?

A ridicat ochii la un bărbat alb care se înălța lângă ea.

– Glezna.

– Ia-mă de mână.

Cecily l-a luat și el a ridicat-o în picioare. A ținut-o cu un braț și a condus-o prin mulțime.

– Șoferul meu… mă așteaptă pe Lenox, la capătul străzii, a îngăimat când și-a mai revenit puțin.

– Atunci hai acolo cât se poate de repede, se pare că aici devine din ce în ce mai neplăcut.

De jur împrejurul lor se iscau bătăi, căci protestatarii se aliau și ripostau.

Când s-au apropiat de West 138 și Lenox, Cecily a văzut Chryslerul și a arătat spre el.

– Uite-l pe Archer! a strigat în haos. Bărbatul a luat-o pe sus și a fugit cu ea la mașină, deschizând portiera din spate.

– Slavă Domnului că sunteți în siguranță, domnișoară Cecily! a strigat Archer, pornind motorul. Să plecăm de-aici!

– Aveți grijă, doamnă, a spus bărbatul așezând-o pe banchetă.

Când a închis portiera, Cecily l-a oprit, văzând doi polițiști cu bastoane venind spre mașină.

– Archer, stai! Urcă, *acum*! a strigat la bărbat, cu ultima fărâmă de putere, întinzându-se spre brațul lui și trăgându-l înăuntru, tocmai când dădeau polițiștii să pună mâinile pe el. Hai, Archer! Dă-i drumul!

Archer a accelerat și mașina a țâșnit din loc. Pe măsură ce se îndepărtau de scena de coșmar, cei trei ocupanți au răsuflat ușurați în cor.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ajutor, a început Cecily.

– Pentru nimic. Eu ar trebui să vă mulțumesc.

Bărbatul stătea sprijinit, cu ochii pe jumătate închiși.

– Vă putem lăsa undeva? Unde locuiți? l-a întrebat.

– Mă puteți lăsa la cea mai apropiată stație de metrou.

– Tocmai ajungem la cea de pe strada 110, a intervenit Archer.

– E numai bine, a spus bărbatul.

Archer a tras pe dreapta.

– Îmi spuneți măcar numele dumneavoastră? a întrebat Cecily.

Bărbatul a șovăit o clipă, a băgat mâna în buzunar și i-a dat o carte de vizită, înainte să coboare și să trântească ușa.

Capitolul 46

Două zile mai târziu, la trezire, încă îi zvâcnea glezna de durere, oricâtă gheață pusese pe ea peste noapte. La întoarcerea de la protest, murdară și șchiopătând, Cecily îl pusese pe Archer să jure că nu va dezvălui nimic. Promisese șovăitor că nu le va spune nimic părinților ei.

– Dacă-mi permiteți să vă sfătuiesc, domnișoară Cecily, poate ar fi o idee bună să nu vă mai implicați în astfel de lucruri, spusese el sincer îngrijorat, în vreme Cecily se aduna în fața casei.

– Mulțumesc, Archer, dar sunt destul de matură să știu ce fac, i-o tăiase. Și cineva trebuie să lupte împotriva inegalității, nu?

– Doar să aveți grijă, domnișoară Cecily. Dar aia nu-i lupta dumneavoastră. Dumneavoastră sunteți elevată.

Dorothea s-a speriat când a văzut-o, iar Cecily a clocit iute o minciună complexă cum că s-ar fi împiedicat într-un grilaj la metrou, după care a urcat cătinel până în mansardă, la Stella și Lankenua. Stella i-a fugit în brațe și Cecily a strâns-o la piept.

– De ce ești așa murdară, Kuyia? Unde ai fost?

– Nu contează, draga mea, spusese Cecily, zâmbindu-i. Mă bucur să te văd.

A bătut cineva la ușa ei și Evelyn a intrat cu o tavă cu cafea și pâine prăjită. I-a așezat-o în poală și s-a uitat la glezna ei sprijinită pe o pernă.

– Arată mult mai bine, domnișoară, a constatat.

– Mulțumesc, Evelyn, a spus Cecily, uitându-se cu alți ochi la ea. Evelyn?

– Da, domnișoară?

– Îți place să lucrezi pentru familia mea?

– Cum așa, ce întrebare, domnișoară Cecily! Fac asta de când eram mică.

– Da, știu, Evelyn, dar nu ți-ai dori alte oportunități?

A urmat o pauză și Evelyn a spus vesel:

– Sunt foarte recunoscătoare că am *această* oportunitate. Am servit familia cu bucurie, domnișoară Cecily. Nu sunteți mulțumită de munca mea?

– Ba sigur că sunt! Îmi pare rău, a continuat Cecily neputincioasă. Doar că... Of, nu-ți face griji, Evelyn, vorbesc aiurea.

– Mă sunați dacă vă trebe ceva, domnișoară Cecily.

Evelyn a ieșit din cameră și Cecily și-a lăsat capul pe pernă. De când cu sinistrele evenimente de la protest, întreaga perspectivă asupra lumii i se schimbase radical. Vedea în fața ochilor figurile îngrozite ale protestatarilor luați cu forța de poliție și nedreptatea pură și scandaloasă a întregii conjuncturi. Măcar sunase Rosalind ieri să-i spună că Beatrix și încă vreo doisprezece-treisprezece protestatari fuseseră eliberați din închisoare.

– Au cerut ditamai cauțiunea, dar avocatul nostru a vorbit cu judecătorul și le-a obținut o înțelegere bună. Beatrix este la a doua abatere, așa că trebuie să aibă mai multă grijă pe viitor.

– Putea fi Stella cea atacată, doar din cauza culorii pielii. În ce fel de lume trăim? se întreba Cecily în șoaptă acum.

O lume care este în avantajul tău, i-a răspuns un gând. De ce anume? Doar pentru faptul că era înstărită, privilegiată și *albă*.

Te rog, luptă alături de noi, o rugase Beatrix.

Cecily se uita pe fereastra camerei, de unde vedea stratul alb și pufos de zăpadă ce acoperea Central Park. În această zonă a New Yorkului, totul părea liniștit, dar acum că i se arătase o altă latură a sa, una marcată de suferință și opresiune, nimic nu avea să mai fie la fel. Își amintea când văzuse imaginile din lagărele de concentrare germane eliberate de către soldații americani la sfârșitul războiului și udase ziarul cu lacrimi de uimire și groază, neputând pricepe asemenea cruzime. Și totuși, acum știa că, exact ca în Kenya, la scurtă distanță de ușa ei, viețile oamenilor erau compromise zi de zi de o injustiție similară.

– Lumea crede că asta este țara celor liberi și totuși nu facem nimic să îndreptăm nedreptățile celor care ajung aici, a șoptit.

În timp ce mânca pâinea prăjită, a simțit în piept o bulă de tensiune și a apucat-o disperarea de a vorbi cu Rosalind și Beatrix. Nu-și imagina cum ar fi putut dezbate chestiunile astea cu surorile ei, darămite cu tatăl sau, mai rău, cu mama ei. S-o fi văzut-o Dorothea la protest, umăr la umăr cu „negroteii“... – pentru ai căror copii se zbătea să strângă bani, dar care nu erau mai bineveniți în casa ei ca oaspeți decât șobolanii grăsani de prin canale.

– Dar adevărul este că nu fac parte dintre ei, și-a amintit pe când își bea cafeaua.

Și atunci de ce era așa înflăcărată, de unde venea nevoia asta de a lupta pentru dreptate din pricina celor la care fusese martoră în Harlem cu două zile în urmă?

„Fiindcă o iubești pe copila pe care o numești fiică“, i-au răspuns simțurile. „Și trebuie să lupți pentru ea și pentru alții ca ea, căci ea nu poate...“

Mai târziu, Cecily a făcut șovăielnic câțiva pași și a descoperit că glezna îi putea ține greutatea. Mama ei își făcea somnul de la amiază, care se lungise pe zi ce trecea după moartea lui Kiki, iar Cecily a îmbrăcat-o pe Stella în camera ei și a lăsat-o pe fetiță să se admire în oglinda mare.

– Unde mergem, Kuyia? a întrebat Stella, potrivindu-și gulerul mantoului roșu.

– La o școală, cu mulți alți copii la fel de deștepți ca tine. Vrei să-i cunoști?

– Da! a chiuit Stella. Pot să-l iau și pe Norocos să-i cunoască pe toți?

L-a apucat pe leuț de coamă.

– Sigur că da, a răspuns Cecily.

*

Archer a oprit mașina în fața casei lui Rosalind. Tocmai se oprise ninsoarea și încă nu apucase să se transforme în zloată, așa că Stella a râs de bucurie făcând pași mici și perfecți până la ușă.

– Mulțumesc, Archer!

– Pentru nimic, domnișoară Cecily! O să aștept până sunteți gata, a spus, făcându-i cu ochiul.

Părea că secretul îi legase strașnic.

Cecily a ridicat-o pe Stella ca să bată cu ciocănelul greu de bronz. Rosalind a deschis și a primit-o pe Cecily cu brațele deschise.

– Bun venit, sora mea! i-a șoptit la ureche. Probabil tu ești Stella, a spus, așezându-se pe vine și întinzând mâna.

Extrem de intimidată, Stella s-a ascuns după Cecily.

– Nu-i nimic, scumpa mea, a încurajat-o Cecily. Rosalind este o prietenă și îți va face cunoștință cu ceilalți copii.

Șovăitoare, Stella a luat-o de mână pe Rosalind și s-a lăsat condusă până în spatele casei mari, unde au intrat într-o cameră mare cu uși glisante, ce dădeau spre un mic petic de grădină. Fusese transformată într-un soi de școală, cu tablă și cinci băncuțe de lemn în față. Pe o latură, rafturile erau încărcate de caiete și abecedare, papetărie și jucării, pe când alt perete era dedicat tablei înmulțirii, hărții New Yorkului și imaginilor cu animale desenate de mâini puerile.

– Cine-i prietenul tău, Stella? a întrebat Rosalind.

– Norocosul, a spus ea, ridicând leul.

Rosalind a mângâiat blana admirativ.

– Este foarte frumos, sunt onorată că l-ai adus. Ai mai fost la școală până acum?

– Nu, dar mă învață Kuyia. A ridicat ochii la Cecily, care a încuviințat încurajator. „Kuyia“ înseamnă „mătușă“, i-a explicat lui Rosalind, care a condus-o apoi pe Stella într-un colțișor de lectură, cu perne împrăștiate pe o rogojină de joacă și s-au așezat împreună.

Cecily se uita mândră la Stella care prinsese avânt în timp ce Rosalind îi punea întrebări, după care s-a întins spre una dintre cărțile ilustrate de pe raftul alăturat. Stella a început să citească cu voce tare pasajele pe care i le indica Rosalind.

Cecily s-a așezat la una dintre băncile mici, în vreme ce Rosalind a trecut cu Stella prin bazele aritmeticii și întrebărilor de logică, la care fetița răspundea fără probleme. După treizeci de minute, Rosalind a sugerat ca Stella să-i cunoască pe ceilalți copii și ea a sărit în sus de bucurie. Au coborât într-o bucătărie mare, unde patru copii mâncau unt de alune și sendvișuri cu peltea la o masă mare din stejar.

– Copii, salutați-o pe Stella! a strigat Rosalind, iar băieții și fetele s-au ridicat timizi s-o primească printre ei.

Cecily se uita la Stella care zâmbea cu toată gura și s-a dus să se așeze la masă, lângă fiica lui Rosalind. Aceasta îi fusese prezentată ca Harmony, avea părul aranjat în codițe buclate prinse cu funde și i-a dat jumătate din sendvișul ei.

– Deocamdată am fi doar noi două ca profesoare, i-a spus Rosalind încet lui Cecily, în vreme ce priveau copii care chicoteau la masă. Dacă are succes, sper să se extindă școala. Mă gândesc s-o finanțez cu ajutorul prietenilor negri mai înstăriți, care își doresc o educație decentă pentru copiii lor, bani care ne-ar permite să primim copii inteligenți, ai căror părinți nu își permit să plătească.

– Este un plan excelent. Te-ai gândit la toate, a spus Cecily, cuprinsă de admirație pentru noua ei prietenă.

– Ei bine, dacă tot stau acasă cu Harmony, aș putea foarte bine să-mi pun în practică diploma. Așa că mai spune-mi despre Stella. E limpede că îi merge mintea și că te adoră.

Cecily s-a asigurat că fetița era ocupată și i-a sugerat cu un gest să se ducă și să discute un pic mai departe.

– De fapt, am găsit-o când abia se născuse de câteva ore, abandonată în pădure, lângă ferma mea din Kenya. Am luat-o acasă și, mă rog, a suspinat Cecily, mi-e greu să-ți explic, dar a fost dragoste la prima vedere. Soțul

meu a fost șocat când am spus că vreau să am grijă de ea, s-o cresc ca pe copilul nostru, dar s-a obișnuit cu ideea și am pus la cale un plan ca să ne putem ocupa de ea.

Cecily i-a explicat cum intrase Lankenua în viața lor și cum Stella credea că ea era mama ei.

– Sigur, nu mai știe nimeni adevărul, Rosalind. Mama ar muri pur și simplu dacă i-ar ajunge la urechi adevărata relație, dar facem ce putem.

– Înțeleg, a spus Rosalind. Cecily a văzut că avea lacrimi în ochi. Pot să te iau în brațe?

– Sigur că da! a spus Cecily, iar Rosalind a strâns-o la piept.

– Mi se pare că ce ai făcut pentru copila asta este cel mai frumos lucru de care am auzit. Și vreau să te ajut să-i oferi Stellei tot ce merită și încă pe-atât.

Și lui Cecily i-au dat lacrimile, pentru că era prima oară de când o luase în brațe pe Stella ca bebeluș când fusese în stare să împărtășească adevărata situație oricui, în afară de Bill și Lankenua.

– Și soțul tău? Te așteaptă curând în Kenya? a întrebat Rosalind, privind pătrunzător în ochii lui Cecily.

– Da, ăsta este adevărul, dar poate amân puțin, ca să văd cum se acomodează Stella – și eu – aici. Ca și tine, am nevoie de un scop, să-mi pot folosi creierul. În Kenya, în afară de casă și grădină și, evident, de Stella, nu am nici un scop. Iar pentru ea nu există nici un viitor în Africa în momentul ăsta.

– Bine, copii, cine vrea afară în zăpadă? i-a întrebat Rosalind, întorcându-se.

– Eu! Eu! au strigat toți.

Cecily și Rosalind au ieșit după ei din bucătărie și cele două femei i-au ajutat să-și pună hainele și ghetele de iarnă.

– Nu m-am mai jucat în zăpadă, i-a spus Stella încet lui Cecily. Nu știu ce să fac.

– Îți arăt eu, a intervenit Harmony. Facem un om de zăpadă!

A luat-o de mână și au fugit în grădină, unde au chiuit, au râs și s-au bătut cu bulgări, înainte să construiască împreună un om de zăpadă. Privind din ușa glisantă, Cecily o vedea pentru prima dată așa încrezătoare și fericită – de fapt, nu o văzuse nicicând pe Stella să se joace cu atât de mulți copii. De nevoie, lumea ei fusese mică și ermetică, Michael fiind singurul copil de

vârsta ei. Aici ar fi putut fi un copil normal, printre copii ca ea. Instinctiv, a știut că acela era locul potrivit pentru Stella și că avea să sacrifice orice era necesar ca s-o vadă în continuare fericită pe fetiță.

– M-aș bucura să vă am pe amândouă în școala mea, a spus Rosalind, pe când stăteau în pridvor mai târziu. Mai știu și că nu-i deloc o decizie ușoară, așa-i?

– Absolut.

– Atunci mă anunți când știi?

– Da.

În timp ce cobora treptele cu Stella, lui Cecily îi venea să plângă văzând cum le făcea cu mâna noilor ei prieteni.

– Pa, pa, pe curând! striga Stella.

Pornind cu mașina, Cecily a știut că va face tot posibilul să se asigure că exact asta avea să facă iubita ei fiică.

A doua zi, Cecily s-a trezit, cu o durere de cap și de inimă din pricina unui vis cu Bill. S-a îmbrăcat repede și a coborât tiptil, ca să nu trezească toată casa. Era încă întuneric afară, abia se iveau primele crâmpeie ale zorilor pe cer, s-a înfofolit bine în mantou, și-a pus etola de blană și s-a îndreptat spre Central Park. Încă o durea puțin glezna, dar a dat zăpada de pe o bancă, doar cât să se așeze cu fața la celebra statuie a lui Alice în Țara Minunilor, într-o rochie albă de chiciură. În parc era liniște, doar câțiva porumbei zgribuliți piguleau mocirla în van.

Cecily s-a cuprins cu brațele, cu senzația că ea însăși picase în văgăuna iepurelui de când se întorsese în Manhattan. Își privea aburii respirației în aerul înghețat, o noutate după atâta vreme petrecută în arșița Africii. Aici, Cecily-din-Manhattan mai că uitase dogoarea, pe când Cecily-din-Kenya părea un sine dintr-un vis, o impostoare. Se întreba ce făcea Bill, dacă mai era în safari. Când suna, nu răspundea niciodată la telefonul de-acasă și de la Clubul Muthaiga, iar Ali zicea că nu-l văzuse pe *sahib* de la Crăciun.

Destinul Stellei aici era, simțea asta din străfundul sufletului. Totuși, dacă rămânea cu ea în New York, trebuia să-l lase pe Bill în urmă, în Kenya. Casa ei și tot ce presupunea... Ferma Paradisului, Wolfie, Katherine... Oare Lankenua ar fi ales să rămână cu ea? Nu-i putea cere unei mame să-și abandoneze fiul.

Poate, așa cum îi spusese lui Rosalind, nu îi rămânea decât să-i explice lui Bill că își amâna întoarcerea o vreme, nu prea avea de ce se plânge după anii petrecuți în izolare în Kenya și nici nu făcea vreun efort să țină legătura cu ea. Cel puțin o ședere prelungită le-ar fi dat șansa să vadă dacă le convenea noua lor viață fără să ia decizii ferme.

Acasă, Cecily s-a ascuns în biroul tatălui. Auzea pași în bucătărie și pe coridoare în timp ce Evelyn le ducea părinților cafeaua și aprindea focurile. Cecily a luat un toc și hârtie de pe masă și a început să scrie.

Dragul meu Bill,

La mulți ani! Sper că ai sărbătorit noul an, oriunde ai fi fost. Îmi pare rău că nu am fost împreună. Cum ați petrecut Crăciunul la clubul Muthaiga? Am sunat să vorbesc cu tine de Crăciun, dar Ali a spus că erai în safari. De fapt, am încercat să te sun de nenumărate ori la fermă și la Muthaiga de-atunci, așa că am decis să-ți scriu. O să consider absența ta un semn bun, că ești ocupat și nu te irosești în sihăstrie în lipsa mea.

Ce fac Bobby și Katherine? Merge bine sarcina? Stellei îi este foarte dor de Michael.

Aici, Crăciunul a fost sumbru din pricina morții lui Kiki. Nu mă pot gândi la Mundui House pustie, fără Kiki.

M-am consolat să-mi cunosc nepoții și nepoatele și să-mi revăd surorile. M-am distrat și explorând Manhattanul cu Stella și adevărul este că zilele au zburat și aș vrea să mai rămân puțin. În fond, am fost plecată șapte ani! Sper că nu te superi, Bill. Drumul este tare lung și habar nu am când m-aș mai putea întoarce. De bună seamă, ești binevenit oricând dorești. Mama și Papa s-ar bucura să te cunoască și mi-ar plăcea să-ți arăt orașul meu, la fel cum mi-ai arătat tu Kenya.

Te anunț când rezerv biletul de întoarcere.

Sper că totul merge bine la fermă și te rog transmite tuturor salutări și dragostea mea, mai ales ție, desigur. Mi-e dor de tine.

Te rog să-mi scrii și tu. Sunt îngrijorată!

Cecily xx

În timp ce scria adresa destinatarului, s-a deschis ușa biroului și a intrat tatăl ei.

– Bună, Cecily, te-ai trezit devreme, draga mea.

– Da, voiam să-i scriu lui Bill.

– Ah, desigur. Îți e dor de el, dar în câteva săptămâni vă revedeți, nu?

– De fapt, a spus ea, plesnind plicul de palmă, am decis să mai rămân o vreme în New York, dacă nu vă deranjează pe tine și pe mama, firește.

– Nici nu se pune problema, a spus Walter radiind. O veste minunată. Hai să luăm micul dejun și să facem împreună rebusul din *New York Times*.

Stella a început școala lunea următoare, purtând rochia ei preferată din stofă ecosez, cu părul prins în codițe ca noua ei prietenă, Harmony. Archer le-a dus în Brooklyn, iar Stella a țâșnit din mașină și a urcat treptele. Cecily îi dăduse vechiul ei ghiozdan din piele, pe care îl umpluse cu creioane și gume de șters, precum și cu fursecuri cu ciocolată făcute de Essie pentru ea și colegi.

Rosalind le-a băgat în clasă și Stella a dat fuga s-o ia în brațe pe Harmony, care i-a oferit banca alăturată. Cecily a rămas în fundul clasei și a urmărit-o pe Rosalind care începea să predea. Stella îi sorbea cu nesaț vorbele lui Rosalind.

Din acel moment, a început o anume rutină. În fiece zi a săptămânii, Archer le ducea pe Cecily și pe Stella în Brooklyn la ora nouă, când începea școala. Cecily și Rosalind făceau cu rândul și predau diverse materii sau pregătind lecții și notând lucrările copiilor la parter.

Lui Cecily îi plăcea la nebunie să predea, a căpătat iute încredere, dar imediat după aceea, copiii au reacționat la stilul ei ferm, dar blând. După ce le ducea Archer acasă, Cecily se ducea cu Stella prin Central Park, unde fetița povestea veselă tot ce învățase în ziua respectivă. Seara, se ghemuiau în patul lui Cecily și citeau o carte, iar când adormea pe umărul ei, Cecily o lua în brațe și o băga în pat în camera alăturată.

Printre altele, hotărâse să sune la numărul de pe cartea de vizită primită de la cel care o salvase la protest, ca să-i mulțumească. Îi răspunsese o femeie cu accent franțuzesc, care îi dăduse receptorul soțului. Cecily insistase să-i invite pe amândoi la masă. Cei trei petrecuseră două ore foarte interesante la The Waldorf. Familia Tanit erau călători prin lume și fusese o inspirație să discute cu un cuplu de oameni care trăiseră pe timpul războiului în Europa. Și-a dat seama cât de limitați erau americanii. Din păcate, familia Tanit se întorsese de-atunci în Anglia, însă Cecily căuta din ce în ce mai mult compania lui Rosalind și a lui Beatrix, cercul lor de prieteni fiind mult mai antrenant decât cel al femeilor de la interminabilele gale de caritate ale mamei ei. Lumea se schimba repede și Cecily voia să facă parte din viitor, nu să rămână blocată într-un trecut care pălea repede.

Lankenua se împrietenise cu Evelyn și reîncepuse să meargă la slujba de duminică la biserică. Nu se mai vorbea despre întoarcerea în Kenya, iar Cecily se bucura să vadă că se acomoda din nou în New York. Acum că

trecuse sezonul Crăciunului, Walter își petrecea zilele la bancă și serile la clubul lui și, spre ușurarea ei, Dorothea plecase la Chicago, ca în fiecare an, să-și viziteze mama. Când era acasă, Walter o lua pe Stella în biroul lui, unde jucau jocuri matematice din ce în ce mai sofisticate și, de mai multe ori, Cecily fusese tentată să-i mărturisească adevărata lor relație.

De la Bill nu primise de veste, nici în scris, nici la telefon, nici după ce trimisese o telegramă la clubul Muthaiga. Ali a asigurat-o că *sahib* era bine, la șes cu vitele lui, lucru confirmat de Katherine.

– Poate a uitat deja de mine, a mormăit închizând telefonul, după ce nu-i răspunsese din nou.

Până să-și dea seama, venise sfârșitul lui martie și primăvara alunga iarna lungă din New York. Își amintea din ce în ce mai rar de ferma Paradisului și, cu toate că izbutise în sfârșit să-l prindă de două ori la telefon pe Bill, răceala din glasul lui nu o putea pune pe seama distanței geografice. Până și Stella încetase să mai întrebe când se întorceau „acasă“. Singurul lucru care le strica vesela rutină era că Dorothea se întorsese de la Chicago și adusese cu ea o atmosferă de tensiune și nervi.

O ultimă furtună de zăpadă răvășea străzile New Yorkului și zguduia geamurile. Cecily și Stella erau băgate în pat, în cămăși de noapte, cu ciocolată caldă și cu cartea *A Tree Grows in Brooklyn* deschisă în poala Stellei. Citea cu voce tare, pe tonul ei subțire și răspicat, dar tremura de câte ori se zgâlțâia casa.

– Mi-e frică, Kuyia, a șoptit. Dacă ne ia vântul cu totul?

– În casă toată lumea este în siguranță. Casa asta este de foarte, foarte mult timp aici și a rezistat în fața a sute de furtuni de zăpadă. Vrei să mai citești sau să te culci?

Ca în fiece seară, Stella continua încăpățânată, dar Cecily vedea că-i picau ochii și, în cele din urmă, a ațipit. I-a văzut pleoapele fluturând delicat pe pielea neagră, complet împăcată. S-a întins să-i mângâie părul și a închis și ea ochii, intrând cu Stella în lumea viselor.

A bătut cineva la ușă și Cecily a tresărit, dezorientată. A zărit lumina zilei strecurându-se pe ferestre, s-a uitat la Stella care dormea lângă ea și și-a dat seama că adormiseră.

– Intră, a strigat, bănuind că venise Evelyn cu micul dejun.

Nu era Evelyn la ușă, ci Dorothea.

– Cecily, voiam să-ți spun că azi mă duc la...

Mama ei a încremenit văzând capul mic și negru al Stellei pe perna lui Cecily. A dus mâna la gură și a țipat de groază.

– Ce caută în patul tău?

– Am... îi era frică de furtună, s-a băgat în pat și am citit o poveste și...

Dorothea a traversat în goană camera și a smuls plapuma de pe Stella. A apucat-o feroce de braț pe fetița încă adormită și a dat-o jos din pat.

– Vii cu mine în clipa asta, domnișoară! În pod, unde-ți este locul! M-am săturat de comportamentul ăsta ridicol, Cecily! Iar asta – să bagi în patul tău copilul negrotei al servitoarei – întrece orice măsură!

– Te rog!

Stella a țipat încercând să scape din strânsoarea Dorotheei.

– Mă doare!

– Mamă, dă-i drumul!

Cecily coborâse din pat și trăgea de brațul mamei ca să-i dea drumul Stellei.

– Nici vorbă! Puțin îmi pasă ce faci în casa ta, în țara aia uitată de lume, „acasă“, cum îi zici, dar sub acoperișul meu, negroteii murdari stau în pod, unde le este locul!

– Cum îndrăznești să spui că Stella este murdară! Este la fel de curată ca mine! a zbierat Cecily. Aseară i-am făcut baie!

– I-ai făcut *tu* baie?! Doamne, Dumnezeule, Cecily! Ți-ai prăjit creierul în soare? Este progenitura cioroaică a servitoarei tale!

– Dacă o mai faci o dată cioară, jur că o să...

– Au! a țipat Dorothea, când dinții mici și albi ai Stellei au pătruns în carnea moale a mâinii, și i-a dat drumul în sfârșit.

Stella a dat fuga la Cecily, care a luat-o în brațe protector.

– Copila asta este o sălbatică! Uite! Dorothea a întins mâna. Mi-a dat sângele! Jur, Cecily, vreau ca ea și maică-sa să iasă din casa mea imediat ce-și fac bagajele. Trebuie să chem doctorul, sigur mi-a dat vreo boală!

– Nu fi ridicolă, mamă! Stella este la fel de sănătoasă ca mine și ca tine.

– Ți-am spus, vreau ca ea și maică-sa să iasă din casa mea azi!

– Fie! Atunci plec și eu. Și apoi, nu mai suport să stau în casa asta și să aud prejudecățile dezgustătoare și remarcile tale rasiste! Stella este un copil, mamă, ca oricare dintre iubiții tăi nepoți!

Zarva i-a atras atenția lui Walter, care a ieșit în pijama din dormitorul mare.

– Ce, Doamne iartă-mă, se petrece aici?

– Fiica ta a dormit în pat cu cioara asta, a declarat Dorothea. Este obscen!

– Până aici!

Cecily a luat-o în brațe pe Stella și a urcat calm cu ea în mansardă, unde Lankenua stătea neliniștită în capul scării.

– Îmbracă-te, te rog, îmbrac-o și pe Stella și fă bagajele. Plecăm acum!

Lankenua s-a uitat nedumerită de la Cecily la Stella, dar s-a supus. Cecily s-a întors în cameră, s-a îmbrăcat și a aruncat niște lucruri în geanta de voiaj. S-a întâlnit cu Lankenua și cu Stella pe coridor și a coborât cu ele la intrare.

– Ce naiba faci? a spus Walter din capul scărilor, văzând cum îi punea Stellei paltonul, ghetele și pălăria.

– Mama a zis că Lankenua și Stella trebuie să plece de-aici, așa că plec cu ele, Papa!

Preț de o clipă, s-au privit și lui Cecily îi bubuia inima în timp ce aștepta să vadă dacă le lua apărarea. Dar, fiindcă tatăl ei nu spunea nimic, s-a întors cu spatele și a suspinat de tristețe.

– Mary, adu-l pe Archer numaidecât. Te rog, strânge-mi toate lucrurile în cufăr. Îl voi trimite pe Archer să le ia mai târziu, i-a cerut servitoarei, care stătea în apropiere, cu ochii cât cepele de șoc.

– Da, domnișoară Cecily!

Îmbrăcându-se și ea cu mantoul, Cecily s-a întors spre părinți. Mama ei era roșie de furie și se ținea de încheietura mâinii vătămate. Tatăl și-a plecat privirea.

– Să-ți fie rușine, Papa, a murmurat, când a apărut Archer la ușă. Ia-le pe Stella și pe servitoarea mea, du-le la mașină și așteaptă-mă afară, i-a cerut lui Archer.

– Da, domnișoară Cecily!

Archer a întins mâna și a chemat-o pe Stella. Cei trei au dispărut dincolo de ușa deschisă.

– Așadar, asta este alegerea ta? Le alegi pe *ele* în locul nostru? a întrebat Dorothea tranșant.

– Dacă asta îmi dai de ales, atunci da, le aleg pe ele.

Ștergându-și lacrimile, s-a dus la ușă. Fără să se uite peste umăr, Cecily a ieșit în aerul rece și a părăsit casa copilăriei.

King’s African Rifles, regiment colonial britanic

ELECTRA. New York. Iunie 2008

Capitolul 47

– Și nici că am mai călcat în casa aceea.

Stella a întors capul spre fereastră și cerul New Yorkului. La un moment dat se lăsase amurgul, apoi noaptea, dar nici una dintre noi nu băgase de seamă.

– N-nu știu ce să spun, am șoptit, ridicându-mă. Ore în șir, cât ascultasem, pusesem o pernă sub cap și mă întinsesem pe canapea. Vedeam în lumina slabă conturul bunicii, profilul ei semeț, vag vizibil în multitudinea difuză de lumini ale orașului ce se revărsau în cameră.

Am încercat să-mi închipui fetița de pe vremuri, copila salvată de o străină de la moarte sigură și adusă la New York. Îmi venea greu să le văd ca fiind una și aceeași persoană.

– Unde v-ați dus după ce te-a luat Cecily de-acolo?

– La Rosalind, desigur. Și știi ce? Chiar dacă eram speriată din cauza strigătelor și injuriilor pe care nu le pricepeam atunci, Archer m-a luat de mână, m-a dus la mașină și m-a pus în spate. Mi-a dat o acadea și mi-a spus să stau acolo, că totul va fi bine. Și l-am crezut. Stella a surâs. Am stat câteva luni cu Rosalind și cu soțul ei, Terrence – Dorothea i-a blocat conturile, așa că o vreme am fost leftere. Kiki Preston a fost cea care ne-a salvat.

– Cum adică?

– I-a lăsat moștenire finei ei acțiuni și bani lichizi, care până la urmă ne-au permis să cumpărăm un apartament la o stradă distanță de Rosalind, în Brooklyn. Nu se compara cu locuințele cu care era obișnuită Cecily și,

când mă uit în urmă, cred că viața i-a fost tare grea. În acea zi, și-a pierdut întreaga familie – din cauza mea.

– Cred că te-a iubit foarte mult.

– Da, a încuviințat Stella. Și eu o adoram. S-a dovedit foarte talentată ca profesoară și, cu ea și cu Rosalind, mica școală pe care au creat-o a devenit din ce în ce mai bună. Până am făcut eu zece ani, reușiseră să adune suficienți elevi cât să închirieze o clădire cu totul. Și până să plec, aveau optzeci de elevi – ba chiar câțiva albi – și șase profesori cu normă întreagă.

– Și-a găsit misiunea în viață.

– O, da! A fost o femeie incredibilă și îmi lipsește zi de zi.

Voiam să pun prea multe întrebări și nu știam ce răspuns voiam mai întâi.

– Și servitoarei pe care ai crezut-o mama ta?

– Lankenua? O, a rămas cu noi la New York. A cunoscut un bărbat prin biserica ei și s-au căsătorit la un an după ce am părăsit casa din Fifth Avenue. S-au mutat într-un mic apartament aici, în Brooklyn și a continuat să lucreze pentru Cecily, având grijă de mine.

– Și fiul ei?

– Kwinet avea aproape șaisprezece ani când am plecat din Kenya. Lankenua l-a întrebat dacă voia să vină și el, dar a refuzat. S-a mulțumit să se ocupe de ferma Paradisului.

– Au murit?

– Din păcate, da, a suspinat Stella. Majoritatea, în afară de Beatrix. Are optzeci și cinci de ani și încă se ține bine. Mi-ar plăcea să-ți fac cunoștință cu ea într-o zi. Ai putea aprinde lumina?

– Sigur.

M-am întins spre veioza de pe masa de lângă canapea. Fasciculul parcă a rupt vraja și ne-a teleportat în prezent.

– Vai, e trecut de două noaptea, a spus Stella, uitându-se la ceas. Trebuie să mă duc acasă.

– Îți chem un taxi.

– Mulțumesc, draga mea. Ești foarte amabilă.

M-am dus la telefonul portarului și i-am cerut să cheme mașina în timp ce Stella s-a ridicat și s-a dus cam amețită spre baie. M-am dus să iau niște apă din bucătărie și am văzut ușa camerei lui Lizzie închisă. Probabil că se întorsese tiptil la un moment dat.

Stella a ieșit din baie și s-a dus la scaun să-și ia poșeta.

– Te descurci singură în noaptea asta? m-a întrebat blajin. Pot rămâne…

– Nu pățesc nimic. Este o prietenă la mine, dar mersi de ofertă.

– Electra, știu că avem multe de vorbit, că vrei, și ai nevoie, și ai tot dreptul să știi totul despre mama ta. Dar sper că înțelegi de ce era așa important să afli cum am ajuns în America. Nu este o scuză pentru ce s-a întâmplat mai târziu, dar…

– Înțeleg, Stella. Mergi acasă și odihnește-te.

– Când vrei să mă întorc? Am treabă, dar jur că tu ești prioritatea mea acum.

– Pot să te sun dimineață, după ce îmi fac somnul?

– Sigur. Noapte bună, draga mea, îmi pare foarte rău că te-am necăjit.

– Nu-i nimic, am spus, în timp ce-i deschideam ușa. Cel puțin am aflat un lucru care m-a înveselit.

– Care anume?

– Că mă trag într-adevăr din neam de prințese, i-am zâmbit. Noapte bună, Stella!

– Ați vorbit ceva, a comentat Lizzie când am intrat dimineață în bucătărie, ametită de parcă trăsesem pe nas și golisem o sticlă de Goose cu o noapte în urmă.

– Cam da, am răspuns, ducându-mă la cafetieră să-mi iau o doză tare.

– Și ai lămurit lucrurile cu bunica ta?

– Nu aș pune problema așa, dar cred că da, începem să ne înțelegem.

– Bine, foarte bine. Știi că nu mi-aș băga nasul, dar sunt aici dacă ai chef să vorbești despre asta, Electra.

– Știu, Lizzie, mersi.

– Mă duc la bancă – sper să fi găsit formularele pe care trebuie să le semnez ca să-mi pot accesa fondurile. Pe urmă scapi de mine.

– Lizzie, serios, chiar mă bucur că stai cu mine. De fapt, m-aș și supăra dacă ai pleca acum. Căutând să mă regăsesc, mi-am dat seama că nu-mi convenea să stau singură. Ce-ar fi să te muți de tot aici?

– Of, Electra, aș profita de ocazie, dar pur și simplu nu îmi permit o chirie așa exorbitantă.

– În primul rând, știi că banii nu sunt o problemă la mine și, în al doilea rând, mă tot gândesc că poate mi-ar plăcea să mă mut în altă parte. În câteva

luni expiră contractul. Am fost în Harlem cu Miles alaltăieri, unde este o atmosferă de comunitate. Aici, sus, ai putea fi oriunde, nu?

– Dacă te referi la faptul că este impersonal, ca la hotel, atunci da, ai dreptate. Harlem cu Miles, hm? Lizzie a rânjit la mine. Nu mi-ai mai spus aseară cum stă treaba cu el. Adică e limpede ce simte el, dar tu?

– Lizzie, ai înțeles greșit. Eu și Miles sunt doar prieteni buni. O ajutăm pe Vanessa și lucrăm împreună la un proiect. Chiar dacă a avut o sumedenie de ocazii, nu a încercat să… mă rog, să nimic.

– Poate este timid, Electra, sau copleșit. Până la urmă tu ești oficial una dintre cele mai frumoase femei din lume. Probabil are senzația că năzuiește prea sus, a spus Lizzie, ridicându-se și ducându-se la blat. Ai chef de avocado pe pâine prăjită? Dacă nu pot mânca eu, mă bucur să fac pentru cine poate.

– Da, de ce nu?

– Oricum, a continuat, asta cred eu despre Miles. O fi el ditamai zdrahonul, dar nu prea este genul de miliardar sau celebritate cu care te combini de obicei, nu?

– Nu, slavă Domnului! Știi ce? Nu mi-am pus problema așa.

– Poate ar trebui. A! Și, în altă ordine de idei, aseară când m-am dus în bucătărie să vă las singure, sper că nu te superi, dar m-am uitat în caietul tău cu schițe. Lizzie arăta spre el. O parte dintre ele sunt foarte, foarte bune.

– Mersi, mâzgălesc și eu. Ai uitat că m-am apucat la clinică?

– Electra, ar trebui să faci ceva cu ele. Eu sigur le-aș cumpăra. Îmi place aspectul ăla etno.

– De fapt, la asta mă gândeam ieri. Poate să obțin materiale provenite din surse etice, iar profitul colecției să ajungă la centrul de primire. În fond, eu nu am nevoie de bani, nu?

– O, ce mi-ar plăcea să fie și cazul meu. Cred că este o idee fabuloasă, a spus, în timp ce punea o lingură de avocado pe pâinea de secară.

Cum a plecat Lizzie la bancă și a sosit Mariam, am făcut un duș și m-am întrebat dacă eram în stare s-o primesc pe Stella și azi. Am decis că da. Sau cel puțin trebuia să fiu. Trebuia să *știu.*

Viața nu este o taină ce trebuie dezlegată, ci o realitate care trebuie trăită…

Citatul lăsat de Pa pentru mine pe sfera armilară plana în mintea mea. Poate îl alesese pentru că știa că Stella avea să ia legătura cu mine și că îmi va spune până la urmă povestea vieții mele. Dacă el a simțit că era ce-mi trebuia, atunci trebuia să am încredere că așa era. În fond, mă iubise mai mult ca oricine pe lumea asta…

Gândul ăsta mi-a dat avânt, am sunat-o pe Stella, care a răspuns imediat și am rugat-o să treacă pe la mine mai târziu.

– Sigur, ori poate vrei să vii tu la mine? Să vezi unde am locuit cu Cecily.

– Stai în același apartament?

– Da, nu s-a schimbat mult de-atunci, a chicotit Stella.

– Bine, vin eu la tine. La ce oră?

– La trei e bine. Puteam bea ceai din serviciul de porțelan al lui Cecily.

Am notat adresa, am închis și m-am dus în bucătărie la Mariam.

– Neața, i-am zâmbit.

– Bună dimineața, Electra. Cum te simți azi?

– Bine. După-amiază mă duc la bunica și probabil că mă întorc târziu.

– Bine.

M-am uitat la capul său acoperit și la degetele mici și frumoase care zburau peste tastatură în timp ce scria. Ceva în limbajul trupului ei îmi spunea că avea o problemă. Poate nu era treaba mea să mă bag.

– Câteva lucruri, am spus, scoțând o cola din frigider. Crezi că ai putea căuta bumbacul produs din Africa? Preferabil din Kenya?

– Sigur că da, a răspuns Mariam. Pot să întreb de ce?

– Pentru că mă gândesc să creez o colecție. Vreau ca toate profiturile să ajungă la centrul de primire pe care încearcă Miles să-l țină deschis.

Mariam, ca și Lizzie, a avut o reacție pozitivă și, timp de jumătate de oră, am cercetat piața de potențiale surse.

– Ar fi minunat dacă te-ai putea duce acolo să cunoști femeile care produc aceste materiale, a comentat Mariam.

– Poate o voi face într-o zi. Strămoșii mei vin din Kenya.

– Da? Asta ți-a spus bunica ta?

– Da, și vreau ca azi să aflu mai multe. Îmi poți rezerva o mașină să mă ducă în Brooklyn la trei?

– Normal.

– Super! Mă duc să alerg.

Nici de data asta nu era Tommy la locul lui când am traversat strada în fugă. Era ciudat, cineva să joace un rol în viața ta și totuși să nu ai habar unde locuiește sau cum să iei legătura cu respectivul dacă dispare pe neașteptate.

Pierdută în gânduri, nu i-am văzut pe cei doi bărbați până nu m-au atacat, unul apucându-mă de gât din spate, celălalt smulgându-mi Rolexul de la mână și micul lanț cu diamant de la gât. Până să apuc să țip sau să mă zbat, se făcuseră nevăzuți, lăsându-mă paralizată de șoc. M-am aplecat și lumea s-a învârtit cu mine, după care am auzit o voce lângă mine.

– Ați pățit ceva, doamnă? Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta, dar aveau cuțit.

Am ridicat ochii la un bătrân cărunt, aplecat aproape încă o dată pe cât eram eu, însă din cauze naturale.

– Uitați o bancă, haideți să vă ajut, s-a oferit.

M-a cuprins cu brațul de mijloc, remarcabil de ferm și calmant în timp ce mă conducea spre bancă.

– Așa, stați un pic să vă reveniți, mi-a zis, ajutându-mă să mă așez.

– S-scuze, sunt șocată. Îmi revin imediat, am gâfâit.

– Luați niște apă. E o sticlă nouă, nu am apucat s-o desfac.

– Mersi.

– Nu ar trebui să alergați singură în parc. Tipii ăștia sunt profesioniști. Sigur v-au văzut cu bijuteriile înainte și știau unde să vă aștepte.

– Da, este vina mea, în mod normal îmi scot ceasul, dar…

– De-asta o iau pe Poppet cu mine. O fi ea mică, dar are un fetiș pentru glezne, a chicotit bătrânul.

M-am uitat în jos la micul terier cu fundă pe cap, șezând la picioarele stăpânului și uitându-se în sus la mine. M-a făcut să zâmbesc.

– Locuiți în zonă, nu? a continuat bărbatul.

– Da, vizavi de Central Park West. Am arătat în direcția casei.

– Atunci suntem vecini, a spus. Stau chiar acolo, pe Fifth. Arăta spre un bloc. De optzeci și ceva de ani – acolo m-am născut.

– Bunica a locuit pe Fifth o vreme, în casa aia frumoasă cu fațada arcuită.

– Nu se poate! La numărul 925? Casa în care a locuit pe vremuri familia Huntley-Morgan?

– Așa cred, da, am spus, pentru că eram încă amețită de șoc.

– Măi să fie, ce povești v-aș putea spune despre ei. Dorothea aia… ce hoașcă maniacă și crudă era, a chicotit bătrânul. După ce a murit soțul ei, a trăit singură acolo cu anii. Eu eram mic, dar mă înspăimânta, stătea la fereastră, îmbrăcată toată în negru și se uita ca mama din *Psycho*. O dată n-am văzut pe cineva s-o viziteze.

Eram prea zăpăcită să răspund.

După o clipă, a adăugat:

– Știu cine sunteți, v-am văzut pe panouri publicitare. Mă mir că nu aveți bodyguard să alerge cu dumneavoastră. Dacă vreți să nu mai pățiți așa ceva, poate ar trebui să angajați unul.

– Da, știu, dar îmi place spațiul și…

Mă pregăteam să spun că sunt în stare să am singură grijă de mine, dar având în vedere circumstanțele, nu prea era adevărat. Mi-am atins ceafa, mă durea acolo unde îmi smulseseră lănțișorul. Mi-l cumpărasem cu primul mare cec și nu-l prea scosesem. Mă simțeam straniu de goală fără el. Aveam sânge pe vârfurile degetelor.

– Mai bine mergeți la doctor cu rana aia. Să chem pe cineva?

– Nu, n-am nimic, ajung imediat acasă, am spus, încercând să mă ridic în picioare.

– Vin cu dumneavoastră.

Și, împreună cu noul meu înger păzitor și cu terierul micuț, ne-am îndreptat spre casă. Mi-a și oferit brațul când așteptam să se facă verde la semafor, ca să traversez strada.

– Mulțumesc foarte mult, am spus, în fața blocului.

– Pentru nimic, doamnă. A fost o plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, nu se întâmplă prea des în orașul ăsta. Ar trebui să sunați la poliție să depuneți plângere. Mă ofer bucuros ca martor.

– Ce să facă polițiștii? am mormăit, în timp ce el scotea o carte de vizită din buzunar, pe care mi-a oferit-o.

– Eu sunt, Davey Steinman, la serviciile dumneavoastră. Să veniți să vă povestesc într-o zi despre familia Huntley-Morgan. Mama îi ura. Vedeți dumneavoastră, noi eram evrei și, cu toate că erau de mult vecinii noștri, niciodată nu au petrecut o zi cu noi.

– O să vin. Mulțumesc pentru ajutor, Davey, am zâmbit și i-am făcut cu mâna lui și lui Poppet, înainte să intru șontâc.

– Vai! a făcut Mariam când am ajuns în bucătărie și m-am prăvălit pe scaun. Ce s-a întâmplat, Electra?

– Am fost jefuită. Am ridicat din umeri. N-am nimic. Vreau să te uiți la ceafă, că nu văd rana.

Mariam se ridicase deja și a luat trusa de prim ajutor din dulap.

– Nu mi-a plăcut niciodată că alergi singură în parc, Electra. Este periculos, mai ales pentru cineva așa celebru ca tine. Hai să vedem ce ai acolo.

– Poate doar când ți se întâmplă îți dai seama că ceea ce faci este periculos. Dar îmi place să fiu singură când alerg, știi? Au! M-am strâmbat când m-a usturat ceafa.

– Scuze, trebuie să curăț rana. E foarte mică, doar acolo unde ți s-a înfipt lănțișorul în piele când l-au smuls. Ar trebui să chemi poliția.

– La ce bun? Nu o să-i prindă, am mormăit.

– Ca să primești dovada pentru compania de asigurări pentru bijuteriile furate și ca să te asiguri că nu o vor păți și alții.

– Bine atunci. Am cunoscut un bătrânel simpatic, care zice că probabil m-au urmărit, ceea ce este cam sinistru, am zis, în timp ce Mariam îmi punea tifon pe rană.

– Așa este, a spus ea vehement.

– Bătrânul zice că ar trebui să angajez un bodyguard.

– Păi, sunt de acord cu el, Electra.

– Poate vrea Tommy, am spus, ridicându-mă și căutând un analgezic în trusa medicală. Chiar sunt îngrijorată în ce-l privește, nu l-am mai văzut de ceva timp. Tu l-ai văzut?

– Nu.

– Ai cumva numărul lui de mobil?

– Nu, de ce l-aș avea? m-a întrebat Mariam brutal.

– Pentru că am crezut că ținești legătura… În sfârșit, să sperăm că apare în următoarele câteva zile. Așa, trebuie să fac un duș, să mănânc și să mă duc la buni.

I-am zâmbit lui Mariam, care stătea cu spatele la mine și punea trusa în dulap.

– Bine, ai sushi în frigider. Îl scot eu.

– Mersi.

În timp ce traversam Podul Brooklyn în drum spre Stella, m-am gândit la Mariam și la subtila transformare pe care am perceput-o în atitudinea ei, de obicei calmă și controlată. Se petrecea ceva cu ea, știam instinctiv, așa că am decis s-o întreb în seara aceea despre ce era vorba. Dacă eu eram de vină, trebuia să știu, fiindcă nu aș fi suportat s-o pierd.

Am ajuns la Sidney Place, am coborât din mașină și am văzut fațada frumoasă din gresie feruginoasă și câteva mai noi, din cărămidă roșie. Trotuarul era mărginit de arbori și plutea o atmosferă calmă de prosperitate subestimată. Am urcat treptele unei clădiri cu jardiniere frumoase la ferestre, am sunat la interfon unde scria „Jackson“ și în câteva secunde bunica era la ușă.

– Bine ai venit, Electra! a spus, invitându-mă pe hol și apoi într-un spațiu mare și aerisit, cu ferestre opuse, ce dădeau spre casele din față și în spate, spre grădina de jos. Am observat mobila demodată: o canapea acoperită cu creton și două fotolii de piele uzată în fața unui șemineu mare.

– Ce frumos! am exclamat.

Și vorbeam serios, chiar dacă aveam senzația că mă întorsesem în alt secol. Era cumva reconfortant că arăta de parcă dintotdeauna fuseseră toate lucrurile astea aici.

– Scuzați decorul, nu m-a pasionat designul interior, a spus Stella, mutând un vraf de hârtii de pe canapea pe măsuța deja plină cu maldăre de dosare. Îți aduc ceva de băut?

– O cola mi-ar plăcea, dacă ai.

– Sigur. Vii cu mine să vezi restul casei?

– Bine, am consimțit când a deschis ușa din fundul camerei și am coborât câteva trepte spre bucătărie.

Avea ușă dublă spre grădina frumoasă. Pereții aveau o culoare galbenă stranie, probabil de la trecerea timpului și crăpături care traversau tavanul în zigzag. Masa era din pin, mare și de modă veche, plină și ea de hârtii și dosare, iar aragazul parcă era dintr-un film din anii ’50 pe care tocmai îl văzusem. La perete erau rafturi pline cu ulcele de ceramică colorate.

– Tot cam așa era și când eram eu copil.

– Mama mea a locuit aici cu tine?

A tăcut câteva clipe înainte să răspundă.

– Da. Cecily a cumpărat apartamentul cu moștenirea de la Kiki pe nimica toată când era foarte ieftin în zonă. Când ne-am mutat, viața era grea aici,

dar în timp a devenit casa noastră, a tuturor, mulțumită eforturilor ei, iar acum, mă rog, agenții imobiliari consideră zona „dezirabilă“. La etaj era un dormitor pentru Cecily, unul pentru mine și altul pentru Lankenua, până s-a mutat cu soțul ei. Vrei să mergem în grădină? La ora asta bate soarele.

– Sigur, am spus, iar Stella m-a condus pe terasă, unde se afla o masă veche din fier forjat, cu două scaune care fuseseră vopsite în alb cândva, acum ciobite și înverzite de licheni.

– Mă străduiesc să am grijă de asta, a zis, arătând spre grădina arhiplină de tot soiul de flori pe care nu le cunoșteam. Când o îngrijea Cecily, era mândria și bucuria ei. Prietena ei, Katherine, din Kenya, îi trimitea butași, dar când a rămas în grija mea, au năpădit-o buruienile. Sunt așa de mult plecată că nu am nici timp, nici nu mă pasionează.

– Cecily s-a mai întors în Africa? Dar tu? am întrebat.

– Da și da. Știu că ai sute de întrebări, Electra, dar mă gândeam înainte să vii că este mai bine să-ți spun povestea în ordine cronologică.

– Bine, un singur lucru te mai rog, Stella. Mama trăiește? Nu poate fi așa bătrână și…

– Îmi pare foarte rău, Electra, dar nu mai trăiește. A murit cu mulți ani în urmă.

– Ah… bine.

Stella a pus timid mâna pe a mea.

– Vrei să te mai las puțin înainte să-ți spun ce s-a întâmplat după ce am plecat din Fifth Avenue?

– Nu. Adică n-am cum să jelesc un om pe care nu l-am cunoscut, nu? Voiam doar să știu.

– Poți jeli ideea în sine.

Am înghițit în sec, pentru că bunica avea dreptate. Era sfârșitul oricărei fantezii că mi-aș fi putut cunoaște mama naturală. Mă gândeam mult la ea în copilărie, când dădeam de necaz cu Ma că nu eram cuminte. Mi-o închipuiam (cum fac majoritatea copiilor adoptați) ca pe o prezență angelică care s-ar fi pogorât din cer, m-ar fi luat în brațe și mi-ar fi spus că mă iubește necondiționat, chiar dacă nu fusesem cuminte.

– E în regulă, am încuviințat, acum vreau să aflu totul, ca să merg mai departe. Când ai aflat că Lankenua nu era mama ta naturală?

– Când a vrut să se mărite. Lankenua își începea o nouă viață și nu mă duceam cu ea, așa că mi-au mărturisit împreună.

– Ai fost supărată când ai aflat adevărul?

– Nu, pentru că, deși mă iubea, fusese mereu în umbra lui Cecily. Ai putea spune că mi-era dădacă. Kuyia – Cecily – era cea care mă crescuse și pe care o priveam ca pe mama. Problema era că Cecily și-a dat seama dintr-odată că eu și Lankenua intraserăm în Statele Unite cu o viză pe care nu o reînnoiserăm, așa că practic eram străini ilegali amândouă. Lankenua o scotea la capăt, căci se mărita cu un cetățean american și, pe vremea aceea, devenea și ea automat. Eu rămâneam problema. Cecily voia să mă adopte legal, însă atunci nu numai că era de neconceput, ci și imposibil ca o femeie albă să adopte un copil negru. Cum Lankenua își vedea de viață, au decis în cele din urmă ca Rosalind să mă adopte oficial. Soțul ei, Terrence, era avocat și, prin intermediul activismului lor, aveau prieteni sus-puși. Pe vremea aceea, mai simplu nici că se putea. Așa că am devenit Stella Jackson și până la urmă am obținut cetățenia și un pașaport american, cu toate că am continuat să locuiesc aici, cu Cecily.

– Jackson… Desigur! Până atunci nu făcusem legătura între nume. Această Rosalind era o femeie dată naibii.

– O, da! Și a avut o mare influență asupra mea toată viața. Ție îți este greu să-ți imaginezi cum era să crești ca negresă în anii ’50, când, dacă știi ceva istorie americană, știi și că a fost cea mai incredibilă perioadă de schimbări pentru oamenii negri din toată America.

– Stella, trebuie să recunosc, nu știu o iotă despre nici o istorie americană. Am făcut școala în Europa, unde ne-au învățat doar istoria noastră.

– Înțeleg, dar până și tu ai auzit de Martin Luther King Junior, nu?

– Sigur, am auzit de el.

– Ei bine, până am obținut eu bursa la Vassar în 1959, așa cum plănuiseră Cecily și Rosalind, aici, în State, era haos. Declarația Universală a Drepturilor Omului fusese adoptată de ONU în 1948 și a reprezentat primul pas pentru încetarea segregării. M-am dus la facultate într-o vreme când în Sud protestele împotriva ei erau în toi. Și, evident, crescând cu Rosalind și Beatrix ca mentori, m-am avântat cu tot sufletul în vâltoarea cauzei. Încă îmi amintesc cum au sărbătorit împreună cu Cecily în 1954, când Curtea Supremă a SUA a decretat că segregarea rasială în școlile publice era neconstituțională. Asta înseamnă că segregarea… Știi ce înseamnă, nu, Electra?

Stella se întorsese brusc spre mine.

– Da, separarea negrilor de albi.

– Exact. Ei bine, hotărârea Consiliului pentru Educație se aplica practic doar în școli, dar a deschis poarta protestelor care susțineau că în orice alt loc ar trebui să devină ilegală segregarea. Și atunci Dr. King a început să devină celebru. A organizat un boicot în Sud, după ce o tânără activistă pe nume Rosa Parks refuzase să cedeze locul în autobuz unui pasager alimba Boicotul presupunea că nici un individ negru nu va mai urca în autobuze până nu se suprima segregarea, lucru care a pus în genunchi companiile de autobuze din Sud.

– Uau! am exclamat, încercând să văd amploarea celor ce-mi povestea.

– Chiar dacă asta se petrecea în Sud, studenții de aici, din Nord, au organizat proteste în sprijinul lor. O, Electra, a oftat Stella, mi-e greu să explic unei persoane așa tinere ca tine, care își ia drepturile de bune, dar pe-atunci, ne mâna pe toți o cauză mai presus decât oricare dintre noi.

Stella a tăcut și a privit spre grădină, iar eu am zărit licărul din ochii ei, care sugera că retrăia zilele de glorie.

– Ai fost vreodată arestată când protestai? am întrebat.

– Da, de câteva ori și sunt mândră să-ți spun că bunica ta are cazier. M-au acuzat de încăierare împreună cu șase colegi de facultate – brutalitatea poliției era ceva… Dar nu-mi păsa, nici mie, nici prietenilor mei, pentru că luptam pentru ceva care conta mai mult – libertatea unei națiuni întregi și dreptul de a fi tratat egal cu concetățenii albi. Când toate aceste activități au culminat în primăvara anului 1963, eram în ultimul an la Vassar. Atmosfera era uluitoare: două sute cincizeci de mii de am mărșăluit pe străzile Washingtonului și ne-am adunat în liniște să ascultăm celebrul discurs al doctorului King.

– „Am un vis“, am murmurat. Până și eu am auzit de asta.

– Exact, acela. Un sfert de milion și nici unul nu a dat dovadă de violență față de altul. A fost… Stella a înghițit în sec – un moment fundamental în viața mea, în multe feluri.

– Nu mă îndoiesc, am încuviințat, dornică în egoismul meu să termine lecția de istorie. Și pe urmă ce-ai făcut?

Stella a chicotit.

– Am ales calea evidentă și m-am înscris la facultatea de drept la Columbia, chiar aici în New York, cu un singur gând: să devin cel mai mare avocat și activist al drepturilor civile din lume. Simțeam că însuși

Dumnezeu mă trimisese în America și îmi oferise toate oportunitățile cu un singur scop: să-i ajut pe alții ca mine, care nu avuseseră norocul meu. Totuși, nu merge totul în viață conform planului, nu?

– Adică?

Stella m-a privit o clipă.

– Știi, cred că e timpul să-ți dau ceaiul promis. Am adus și biscuiți pufoși, îți plac?

– Ăăă, sunt un fel de brioșe cu stafide? Cred că menajera noastră mai făcea uneori, că îi plăceau lui Pa.

– Într-un fel. Cecily și prietena ei, Katherine, erau înnebunite după ele. Ia loc și pregătesc eu tot.

Așa că am așteptat ca bunica să-mi servească ceaiul la amiază, cu senzația clară că își făcea curaj să se adune ca să-mi dezvăluie ceva. Soarele era deja destul de puternic și florile roz, exotice, înfășurate și încâlcite pe spalier, emanau un miros hipnotic. Am închis ochii și am încercat să procesez ce-mi spusese Stella, vinovată că nu știam nimic despre lucrurile pe care femei precum ea și Rosalind le făcuseră ca eu să mă bucur azi de egalitate și de libertate.

„Istoria“ era o chestie pe care o asociam cu turniruri, cavaleri călare și efigii ale femeilor pe morminte în criptele bisericilor pe care ne punea Pa să le vizităm când ne opream prin orășele medievale în vacanțele de vară. Istoria pe care mi-o releva Stella era recentă, dintr-o perioadă pe care *ea* o trăise. Ea și prietenele ei își riscaseră viețile ca eu să am libertatea de a fi eu însămi. Asta mă făcea să mă simt meschină și foarte egoistă că îmi imaginasem vreodată că *eu* aș fi avut probleme.

– Așa, a spus Stella, venind cu o tavă încărcată cu un ceainic frumos de porțelan, două cești cu farfurioare și un urcior cu lapte.

– Torni tu până aduc biscuiții?

– Da, normal.

Cu toate că nu mă pasiona ceaiul, am luat o chestie care semăna cu o mini-sită și m-am prins că era pentru frunze. Apoi am pus lapte.

– Este Darjeeling, a spus Stella când s-a întors, ceaiul meu preferat.

– Cum de ai prins atâtea obiceiuri englezești, când Cecily era de fapt americancă? am întrebat, sorbind încet din ceai.

Pentru prima oară chiar îmi plăcea gustul.

– Pentru că pe vremea aceea, Kenya era colonie britanică și prietena ei, Katherine, după cum știi, era englezoaică, nemaivorbind, desigur, de Bill. Ia un biscuit. Cu smântână și gem sunt perfecți.

Am luat de dragul ei. Aveau un gust bogat, dulce și cleios în același timp.

– Electra, ce urmează să-ți spun îmi vine foarte greu. Sper doar să înțelegi. Mi-e rușine să-ți spun.

– Stella, având în vedere trecutul meu, o să înțeleg fără doar și poate. Mă îndoiesc că puteai face ceva mai rușinos decât să fii țăndări din pricina alcoolului, drogurilor și somniferelor, înainte să vomiți pe tine.

– Ei, asta e cu totul altceva, o altfel de rușine, mult mai cumplită și mă rog să mă ierți.

– Bine, promit. Dă-i drumul, am îndemnat-o nerăbdătoare.

– Știi când ți-am spus despre marșul din Washington și discursul lui King, zi semnificativă pentru mine?

– Dap.

– La vremea aceea, ieșeam – adică mă vedeam – cu un tânăr pe care-l cunoscusem la un protest. Nu avea facultate, dar era pasionat de cauză și ținea cele mai înălțătoare și incredibile discursuri. Chiar dacă nu era educat, era foarte deștept și carismatic și, ei bine… m-am îndrăgostit de el. În acea seară la Washington, după discursuri, când toată lumea era euforică – nu-ți poți imagina sentimentul – ei bine, eu și el… am făcut dragoste. Sub un copac din parc.

– Asta-i tot? Pe bune, Stella, nu mă șochează deloc, jur. În fond, om ești și toți am făcut chestii din-astea, am liniștit-o.

– Mulțumesc, Electra. Stella părea ușurată. Este de-a dreptul jenant ca o femeie de șaizeci și opt de ani să fie nevoită să-i mărturisească nepoatei așa ceva.

– N-am nici o problemă, nu-ți face griji. Și pe urmă ce s-a întâmplat? am întrebat, deși cam bănuisem răspunsul.

– M-am trezit însărcinată câteva săptămâni mai târziu, a spus ea. A fost un mare șoc – adică toată lumea se aștepta să termin prima din an facultatea, iar locul meu la Facultatea de Drept la Columbia era asigurat. Îmi amintesc cum am venit aici, știind că trebuia să-i spun lui Cecily ce se întâmplase. Nu cred că am fost vreodată mai speriată ca atunci.

– Credeai că te va dezmoșteni?

– Nu, nu de asta, mai mult din cauză că eu irosisem tot ce muncise și sacrificase pentru mine. Nu suportam ideea de a o dezamăgi.

– Cum a reacționat?

– Știi că a fost remarcabil de calmă? Asta m-a făcut să mă simt și mai prost – aveam impresia că meritam să-mi țină predici și să-mi facă scandal. Întâi m-a întrebat dacă-l iubeam pe tată și, cum deja mă gândisem de mult la asta de când… cu întâmplarea, am spus că nu cred. Că mă lăsasem dusă de val pe seama emoțiilor din acea seară. Apoi m-a întrebat dacă voiam copilul și i-am spus sincer că nu. E groaznic să recunoști așa ceva, Electra?

– Aoleu, nu! Am scuturat din cap. Adică sunt mai mare decât erai tu atunci și aș simți la fel. Ai făcut avort?

– Avorturile erau ilegale în anii ’60, cu toate că Cecily zicea că se interesase discret și aflase de un chirurg bun care făcea în secret. Așa că da, se poate spune că mi s-a oferit opțiunea. Dar nu am ales-o.

– De ce nu?

– Fiindcă prin Cecily, Rosalind, Terrence și copiii lor, crescusem creștinește. Credeam în Dumnezeu și cred încă. Să iei altă viață, când viața aceea nu are un cuvânt de spus și s-o arunci la gunoi, doar pentru că nu îmi convenea momentul, era de neconceput. M-am oferit să mă căsătoresc cu tatăl, dar Kuyia – Cecily – a spus că nu ar trebui s-o fac dacă nu-l iubeam, că o să ne descurcăm noi. A sugerat să amân facultatea un an și ea era pregătită să se ocupe de copil în locul meu, ca eu să-mi continui educația.

– Pare să fi fost o ființă incredibilă, am spus. Și vorbeam serios.

– Așa era Kuyia mea. M-a iubit și o veneram. Stella a ridicat din umeri. Așa că asta s-a întâmplat. Am amânat școala și șapte luni mai târziu am născut-o pe mama ta.

– În ce an?

– 1964. Anul Legii Drepturilor Civile.

– D…

În sfârșit, o să aflu despre mama, mi-am spus.

– Cum o chema?

– Am botezat-o Rosa, după Rosa Parks, femeia care a pornit totul. Și Rosalind, desigur.

– Ce nume frumos, am zis.

– Era un copilaș tare scump, Doamne, ce scumpă era! a zâmbit Stella, cu ochii în lacrimi. Iartă-mă, Electra, tu ai de jelit acum, nu eu. Nu știu ce m-a

apucat, nu prea plâng de obicei.

– Nici eu. Dar recent am început să bocesc mai tot timpul. Cred că face bine să dai afară.

– Așa este. Și mulțumesc că ai privit cu atâta maturitate tot ce ți-am povestit până acum.

– Hei, am senzația că încă nu a venit partea cea mai urâtă.

– Mi-e teamă că ai dreptate.

– Și? am întrebat, în timp ce-mi turnam ceai din nou, doar ca să fac ceva. Mă exaspera suspansul.

– Păi, am terminat dreptul în vreme ce Cecily avea grijă de Rosa, mi-am găsit de lucru în New York și am lucrat pentru o asociație de locuințe pentru populație și încercam să conving primăria și pe cine puteam pentru a găsi condiții mai bune pentru locatari. Mă ocupam de mici dispute, apăram femei cu patru copii, care locuiau într-o singură cameră fără baie… dar ceea ce-mi doream cu adevărat să fac era din liga mare. Mi s-a oferit apoi șansa de a mă alătura NAACP – asociația națională pentru promovarea oamenilor de culoare – în echipa de avocați. Lucram cu avocați din toată țara, făceam consiliere pentru modul de abordare a încălcării drepturilor omului.

– Poftim? Ce înseamnă asta?

– Să zicem că un bărbat negru era arestat și era evident că probele împotriva lui au fost inventate de polițiști, noi investigam și oferam consiliere avocatului apărării. O, Electra, era o slujbă la care visasem cu anii și îmi mânca tot timpul. Trebuia să umblu în toată țara ca să informez avocații care preluau cazurile.

– Adică nu prea erai pe-acasă.

– Nu, dar Cecily mă încuraja, niciodată nu m-a făcut să mă simt vinovată că ea stătea acasă și avea grijă de Rosa, în timp ce eu îmi vedeam de carieră. Totul mergea bine și am început să devin cunoscută în lumea drepturilor civile. Apoi, când Rosa avea cinci ani, totul s-a schimbat...

CECILY. Brooklyn, New York. Iunie 1969

Enkang – casă. Așezare pentru o familie de masai

Capitolul 48

– Pa, pa, să fii cuminte, bine? a spus Cecily, făcându-i cu mâna Rosei, înainte să iasă din clasa înaltă, pe care ea și Rosalind o zugrăviseră în galben aprins, ca să fie veselă și primitoare.

Astăzi nu preda, așa că s-a întors acasă, unde rămăsese în urmă cu munca. Când o născuse Stella pe Rosa, Cecily își limitase zilele de predare, ca să stea acasă cu copilul. Ținea contabilitatea, ca liber profesionist putea s-o facă de-acasă și aducea o sursă de venit în plus, care era folositoare.

Cecily a ajuns ostenită acasă. Poate din cauza vârstei – în anul acela împlinea cincizeci și trei de ani – ori poate din pricina Rosei, care era mai pretențioasă decât Stella. Totul era o luptă, până și să se încalțe putea deveni o ceartă, dacă Rosa nu avea chef s-o facă.

– Poate am uitat cum e să ai cincizeci de ani, a oftat, intrând în casă și zărind dezastrul pe care, în toana ei de mai devreme, îl crease Rosa în sufragerie.

După ce a strâns jucăriile în coș și le-a pus deoparte, a coborât să spele vasele. Lankenua plecase din Brooklyn cu doi ani în urmă, când ea însăși împlinise cincizeci de ani. Soțul ei se descurcase bine, mecanic la început, reușise să economisească suficient cât să-și deschidă propriul atelier în New Jersey. Cecily spera că motivul pentru care plecase era că nu mai avea nevoie de serviciu și voia să petreacă timp acasă, ocupându-se de soțul ei. Bănuia totuși că și Lankenua se chinuise cu Rosa, și apoi, nu-i putuse oferi

decât un salariu neînsemnat. Știa că Lankenua rămăsese cât rămăsese din devotament.

– Doamne! a oftat Cecily, întrebându-se dacă să lase oalele pe seama femeii de serviciu care trebuia să sosească, însă era prea mândră.

Vasele murdare erau un semn că lucrurile scăpau de sub control. După ce a terminat cu ele și i-a deschis ușa femeii plătită cu ziua, dar pe care și-o permitea o dată pe săptămână, Cecily și-a făcut o cafea tare și s-a dus în grădină să șadă câteva minute înainte să se apuce de muncă. S-a uitat la buruienile care, lăsate de izbeliște în căldura lui iunie, ca de obicei, își făceau de cap. Și-a spus că se va ocupa mai târziu de ele. Se calma când săpa în pământ, cu toate că peticul de grădină era o nimica toată prin comparație cu magnifica ei grădină din Kenya.

A auzit că suna cineva sus, dar nu a reacționat. Probabil era poștașul și îi deschidea femeia dacă venea vreun pachet. Soarele o încălzea așa bine, încât aproape ațipise când a auzit o voce în spate.

– Bună, Cecily.

Era un glas profund și familiar, pe care nu-l știa distinge însă. A deschis ochii și a observat o siluetă care obtura soarele. A ridicat privirea spre aceasta și, preț de o clipă, i s-a părut că halucinează, căci îl vedea pe soțul ei, Bill, cu soarele în spate, asemenea unui înger împrejmuit de aură.

– Vai! a făcut, cum nu știa ce altceva să spună. Ce, Doamne iartă-mă, faci aici?

– Mai întâi și mai întâi, cred că practic tot soția mea ești. În al doilea rând, de-a lungul anilor, m-ai invitat de nenumărate ori la New York, a spus Bill. Am decis în sfârșit că era timpul să-ți accept oferta.

– Nu vrei să te dai din soare? Nici nu-ți văd chipul.

– Scuzele mele, a spus Bill și s-a dus să tragă un scaun de cealaltă parte a mesei din fier forjat. Abia acum vedea că părul lui, încă des, era aproape complet alimba Chipul său frumos era brăzdat de riduri adâncite de prea mult soare și de stresul unei vieți trecute prin două războaie mondiale. Părea mai bătrân, da, și-a spus Cecily, însă când a coborât privirea la trupul încă musculos, l-a văzut la fel de viguros ca întotdeauna.

– Nu cumva ai o bere rece? a întrebat el.

– Nu am. Doar limonadă de casă.

– Și asta-i bună, mulțumesc.

Cecily s-a ridicat și a intrat să aducă limonada din frigider. Oricât de calmă rămânea la vedere, stătea să-i sară inima din piept. Bill, soțul ei, era la New York, pe terasa ei, o idee atât de suprarealistă, încât s-a plesnit singură peste obraz, ca să vadă dacă nu cumva visa.

– Poftim, a spus și i-a așezat paharul în față.

El l-a luat și l-a dat pe gât dintr-o înghițitură.

– E bună. I-a zâmbit. Am venit direct de la aeroport. Nu-i uimitor cum s-au schimbat vremurile? Înainte călătoreai cu săptămânile ca să ajungi la New York. Acuma, o escală-două și-ai ajuns, iată! Lumea se face din ce în ce mai mică pe zi ce trece.

– Fără îndoială, a spus Cecily, simțindu-i privirea. Ce? Sunt murdară pe față?

– Nu, mă uitam că nu prea te-ai schimbat de când te-am văzut ultima oară. Pe când eu… a oftat – am îmbătrânit.

– Au trecut douăzeci și trei de ani.

– Zău? Cum zboară timpul… Am aproape șaptezeci de ani, Cecily.

– Și eu cincizeci și trei, Bill.

– Tu nu-i arăți defel.

S-a așternut tăcerea în timp ce priveau peticul de grădină, neștiind nici unul ce să spună.

– De ce ai venit, Bill? a întrebat Cecily în cele din urmă. Apari pur și simplu, de parcă ieri ne-am luat rămas-bun. Cel puțin puteai să mă anunți că vii, în loc să mă sperii de moarte.

– Îmi cer scuze, draga mea. Ai uitat că nu mă înțeleg bine cu telefonul, dar ai perfectă dreptate. Ar fi trebui să te avertizez că vin. E foarte liniște aici, nu? a continuat. Întotdeauna mi s-a părut că New Yorkul este un loc frenetic.

– Așa și este dacă mai mergi câteva străzi spre centru.

– Văd că ai adus un pic din Africa în Brooklyn. Bill arăta spre hibiscusul care pusese stăpânire pe spalier.

– Da, mi-a trimis Katherine lăstari și, ce să vezi, miracol, câțiva au izbutit să supraviețuiască drumului și să prindă rădăcini. Ce mai face?

– S-a întors la fermă, la fel ca întotdeauna. Bill a ridicat din umeri. Bănuiesc că ai citit despre răzmerița Mau Mau.

– Da, mi-a scris să-mi spună ce se petrece. Ea și Bobby au plecat cu copiii în Scoția, la adăpost, în acest timp.

– Ca mii de coloniști albi. Toată lumea se temea de ce era mai rău, deși am auzit că știrile despre uciderea albilor de către foștii angajați au fost mult exagerate în presă. Cu totul, au murit doar treizeci și cinci dintre noi în timpul cumplitului măcel. A mai fost incendiată câte o fermă, dar mare parte din vărsarea de sânge s-a petrecut chiar între membrii tribului kikuyu. Dumnezeu știe câți au murit când s-au ucis frate pe frate pentru putere. Și nici guvernul nostru nu a ajutat – au abordat foarte brutal presupușii făptași Mau Mau. Au spânzurat mulți nevinovați. Totuși, bănuiesc că știi, Kenya și-a câștigat în sfârșit independența în 1963. Nu mai există regim colonial.

– Și ai rămas acolo pe toată durata revoltei? M-am gândit de multe ori la tine și m-am întrebat asta. Ți-am scris de câteva ori la clubul Muthaiga, dar nu am primit răspuns. Sinceră să fiu, habar nu aveam dacă mai trăiești.

– Iartă-mă, Cecily. Chiar dacă nu ți-am primit misivele – îți imaginezi ce haos era la vremea aceea –, privind în urmă, ar fi trebuit măcar să te sun și să-ți spun că eu – și Wolfie atunci, precum și Kwinet – eram în perfectă siguranță.

– Când a… cum a murit Wolfie?

A cuprins-o vinovăția la gândul companionului loial și al felului în care îl abandonase.

– De bătrânețe, în somn. După ce ai plecat, s-a atașat de Kwinet și se ținea vesel după el.

– Și ferma Paradisului?

– A rămas neatinsă, cu toate că o parte din mobila ta este plină de praf. După cum știi, nu sunt prea harnic în casă.

Bill i-a zâmbit slab.

– Și ce se mai întâmplă acolo?

– De fapt, după crizele de la sfârșitul anilor ’50 și începutul anilor ’60, Kenya a înflorit. Președintele Kenyatta a ținut un discurs impresionant la scurt timp după câștigarea independenței, îndemnând fermierii albi să rămână și să ajute la reconstruirea economiei – și mulți am făcut-o. Unii, desigur, au decis să vândă nou createi Land Bank, dar investițiile curg în momentul de față și avioanele aduc zilnic turiști care vin în safari.

– Atunci, cel puțin, cu banii disponibili, noul regim oferă asigurarea de sănătate și educație propriilor oameni?

– N-aș merge până într-acolo. Bill și-a dat ochii peste cap. Adevărul este că nu s-a prea schimbat nimic pentru nimeni. Mie mi se pare că săracii tot

săraci sunt, drumurile alea nenorocite sunt la fel de impracticabile ca întotdeauna, iar în ce privește educația… Mă rog, este încă devreme și trebuie să ne păstrăm speranța că lucrurile se vor îmbunătăți pentru următoarea generație de tineri, ai căror părinți au fost gata să-și dea viața pentru cauză.

– Pare-mi-se că amândoi ne-am confruntat cu revoluțiile noastre în țări diferite, a spus Cecily sarcastic. Și da, trebuie să tragem nădejde că viitorul va fi unul luminos. Altfel, ce rost are toată suferința?

– Cam așa. Spune-mi, ce-ai mai făcut în ultimii douăzeci de ani? Ce face Stella?

– O, e uluitoare, a zâmbit. Este avocat apărător al drepturilor civile. Lucrează pentru NAACP – asociația națională pentru promovarea oamenilor de culoare și toată ziua bună-ziua zboară în toată țara să ofere consiliere în privința prejudecăților rasiale evidente. Sunt foarte mândră de ea și ai fi și tu, fără îndoială.

– Dumnezeule, jos pălăria, Cecily! Cine-ar fi zis că micuța masai abandonată de mamă va deveni o luptătoare pentru libertatea maselor oprimate?

– Ea a ales calea asta și o face cu pasiune, Bill. A fost dintotdeauna foarte deșteaptă.

– Într-adevăr. În plus, i-ai oferit niște oportunități.

– Știi cât am iubit-o.

– Așa este.

Au tăcut din nou.

– M-am întrebat adesea… a spus Bill în cele din urmă.

– Ce anume?

– Dacă m-ai părăsit pe mine sau ai venit pentru ea. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nu am avut niciodată intenția să te *părăsesc*, Bill, dar da, ce avea New Yorkul să-i ofere Stellei a fost un mare stimulent. Mai ales că ție nu părea să-ți pese prea tare dacă mă mai întorc sau nu.

– Of, Cecily, a protestat Bill numaidecât. Nici o clipă nu am vrut să sune a critică. Te rog, nu îți asuma vina. Recunosc de bunăvoie că nu am fost un soț atent. După ce s-a terminat războiul, am fost mult prea pierdut în calvarul meu egoist ca să fiu oricui de folos.

– Nu a fost vina ta, deși recunosc că cinci ani am tot sperat degeaba ca după terminarea războiului să ne putem liniști și să fim o familie fericită.

– Dacă lucrurile… dacă *eu* aș fi fost altfel, ai fi rămas? Chiar dacă ar fi însemnat ca Stella să nu aibă parte de educația pe care ți-o doreai pentru ea?

– O, Bill… a oftat Cecily, nu știu să-ți răspund.

– Nu, normal. Mă uit adesea înapoi la noi și mă gândesc că, de câte ori ni se întrezărea fericirea, se întâmpla ceva care să ne-o ia. Zic că-i ghinion și lipsă de sincronizare, nu?

– Da, așa pare.

– Cecily, unul dintre motivele pentru care am decis să vin să te văd este că mi-am spus că a venit timpul să îngropăm securea războiului, dacă există vreuna. Vreau să știi că nu-ți port pică și nici nu ți-am purtat vreodată. În ce privește faptul că m-ai părăsit, o, Doamne! Cea mai mare parte din căsnicia noastră am petrecut-o pe drumul care pleca de la ferma Paradisului, lăsând o dâră de fum în urmă.

– Bill, ăsta erai și am știut asta înainte să mă mărit cu tine.

– Îți vine să crezi că încă suntem căsătoriți? a chicotit Bill. Ceea ce mă face să cred că nu ai fost tentată să mai încerci cu altcineva, decât dacă ești bigamă, desigur.

– Nu și nu, a zâmbit ea.

– Dar sigur ai avut și alți parteneri de-a lungul timpului.

– Nici vorbă, am fost mult prea ocupată cu Stella, cu școala și contabilitatea ca să mă gândesc la asta.

– Asta mă surprinde, a spus, privind-o întrebător. Mă așteptam să mă întâmpine un zdrahon american care să se prezinte ca fiind iubitul tău. Acum că a crescut Stella, bănuiesc că ai timp să te distrezi și tu.

– Nu prea. Cecily și-a dat ochii peste cap. Stella are și ea un copil, care locuiește cu noi. O cheamă Rosa.

– Măi, să fie, a cugetat Bill, asta mă face să mă simt și mai bătrân. Aș putea spune că Rosa este nepoata pe care nu o va avea nici unul dintre noi.

– Da, cel puțin eu așa o văd. Îmi zice „buni“ de fapt.

– Câți ani are?

– Cinci. E simpatică și deșteaptă ca maică-sa, dar ne cam dă de furcă. Chiar azi-dimineață îmi spuneam că nu mai am anii să mă ocup de ea.

– Să întreb unde este tatăl?

– Nici eu, nici Stella nu știm. A ales să nu-i spună – l-a cunoscut la un protest acum câțiva ani. Locuia în Sud și când s-au domolit apele, nu au mai avut motive să se vadă.

– Aha... Și tu stai acasă cu copilul, ca să zic așa?

– Da.

– Doar poți să găsești pe cineva pentru asta, nu?

– Nu, Bill, mi-e teamă că nu pot. Bănuiesc că nu ți-am spus niciodată motivul real pentru care a trebuit să plec din Fifth.

– Nu, mi-ai trimis doar noua adresă, dacă-mi amintesc bine. Ce s-a întâmplat?

– Mama a intrat într-o dimineață în camera mea și m-a găsit dormind cu Stella alături. Se iscase o mare vijelie și îi era frică. Mama a fost scandalizată și dezgustată că dormisem cu un copil negru. Bill, nu cred că o să uit vreodată ce i-a ieșit pe gură în ziua aia. A insistat ca Lankenua și Stella să plece, zicând că m-am purtat „obscen", așa că nu am avut de ales decât să plec cu ele. Am stat toate trei la o prietenă care locuiește chiar pe strada paralelă. Mama mi-a tăiat fondurile începând din ziua aceea, dar din fericire, Kiki, nașa mea – ți-o amintești?

– Cum să nu! Cine o poate uita pe Kiki? a chicotit Bill.

– Ei bine, mi-a lăsat o moștenire generoasă și așa am reușit să mă descurc și să cumpăr casa asta. Pe lângă venitul obținut din acțiunile de la Kiki, se mai adaugă salariul Stellei și ce câștig din școală și din contabilitate.

Bill se uita la ea cu gura căscată.

– Doamne, femeie toantă! De ce naiba nu mi-ai zis ce s-a întâmplat? Doar știai că te-aș fi ajutat!

– E foarte frumos din partea ta, Bill, dar nu uita că atunci aveai conturile descoperite cât timp ai reîntregit turma de vite.

– Adevărat, dar la scurt timp după aceea, lucrurile s-au schimbat. Am început să cultiv pământul și de-atunci mi-a mers foarte bine din punct de vedere financiar. Știi că te-aș fi ajutat, Cecily, dacă mi-ai fi cerut.

– Bill, oricum o dai, eu te-am părăsit, a spus blând. După asta, nu mă puteam aștepta la ajutor financiar, nu?

– Măi, măi, mut mă lași – mă rog, nu așa mut. Și eu care stăteam liniștit în Kenya crezând că trăiești în lux și voie bună la New York. Eram – sunt –

soțul tău, Cecily, orice s-ar fi întâmplat între noi. Ar fi trebuit să apelezi la mine.

– Nu am făcut-o și cu asta, basta. Oricum am supraviețuit cumva.

– Și? Ai depășit vreodată conflictul dintre tine și părinți?

– Nu, niciodată. Am aflat de la Mamie, sora mea, care și-a părăsit soțul acum câțiva ani și a rămas singura din familie care mai vorbește cu mine, fiindcă mama le spune prietenelor ei că am contractat din Africa un virus care m-a lăsat cu sechele psihice.

– Și tatăl tău? Ziceai mereu că e om bun.

– Nu era... *nu este* om rău, nu, doar slab. Dar, în acea dimineață, a văzut ce se petrecea și s-a uitat cum am plecat toate trei fără să-i spună o vorbă mamei în apărarea noastră, cu toate că știu că ținea la Stella și la mine. Mi-a scris la ceva timp după aceea să-mi spună să mă duc la el dacă am nevoie de ajutor vreodată. Mi-e teamă că sunt prea orgolioasă ca să accept, chiar și în cele mai grele momente financiare.

– Nu te-ai gândit să te întorci acasă, în Africa?

– Timpul trecea, Bill, și îmi construiam o viață cu Stella aici.

– Îți lipsește? a întrebat brusc.

– Kenya?

– Da. Bănuiesc că nu ți-a lipsit nici în trecut, nici acum. În fond, nu aveai nici un motiv să nu vii în vacanțele Stellei.

– Bill, vorbești de parcă suntem prieteni vechi, ca și cum nu am ținut unul la altul, a spus Cecily. A-aveam nevoie să-mi văd de viață. Să încerc să uit Africa... *și* pe tine. Mi-am dat seama că nu m-ai iubit niciodată, altfel ai fi venit la New York ca să mă convingi să mă întorc acasă. Am scris, ți-am cerut destul de des să vii. Nu ai făcut-o, așa că, de dragul sănătății mele mintale, a trebuit să-mi văd de viață.

– Nu mi-am imaginat nici o secundă că voiai să fac asta. De-aș fi știut...

– Ce, Bill? a făcut Cecily, disperată. Nu era evident că te iubeam? Genul ăla de sentiment nu trece doar pentru că mă urc într-un vapor sau avion și ajung în altă țară. După ce a murit Kiki, eram disperată să vorbesc cu tine. Era Crăciunul, am sunat la clubul Muthaiga, doar ca să aflu că erai în safari. Aveai numărul părinților din New York, de ce nu ai sunat?

– Cine știe? a oftat Bill. Pe vremea aia, simțeam că mă lăsaseși baltă. Poate din mândrie.

– Sau mai degrabă ai uitat, pur și simplu. Să știi că putem vorbi pe șleau. În fond, ne știm de douăzeci și trei de ani. Nu-mi mai poți face rău.

– Doamne, Cecily, ce babilonie... a gemut Bill, trecându-și mâna prin părul des.

Era un gest așa familiar, că Cecily s-a abținut să nu pună mâna pe a lui.

– Serios, Bill, de ce ai venit?

– Pentru că... am simțit că era timpul ca eu – și tu – să cădem oficial la o învoială. Eu nu întineresc, după cum vezi, și doctorul zice că am ceva la inimă. Chiar dacă nu mor din asta, mi s-a spus că trebuie s-o iau mai ușor. Așa că mă gândesc să vând ferma Paradisului și să-mi cumpăr ceva mai ușor de administrat. Cum încă suntem căsătoriți, zic măcar să-ți cer permisiunea s-o fac. În fond, Cecily, nu doar casa, ci și grădina au devenit ale tale și tot ce se află în casă-ți aparține. Le vrei înapoi?

– Aoleu, Bill, mai lasă-mă cu mobila aia, pentru numele lui Dumnezeu! Ce zicea doctorul că ai la inimă?

– N-ai de ce să-ți faci griji. Când am fost în Anglia, m-a consultat un specialist din strada Harley[40]. Mi-a dat un medicament revoltător să-mi pun sub limbă ca să mai lase angina. Partea bună este că pare să funcționeze. Dar nu despre asta e vorba, Cecily. Te întreb ce părere ai, vindem sau nu ferma Paradisului? Așa cum spuneam, situația se îmbunătățește în Kenya mă tot gândesc să găsesc pe cineva care s-o cumpere și să aibă grijă de ea.

Cecily a închis ochii și s-a dus cu gândul la frumoasa ei casă și grădină. Era ca și cum deschidea o carte ce stătuse multă vreme închisă pe raft, cu toate frumusețile sale uitate. Cecily s-a auzit icnind în timp ce retrăia priveliștea apusului de pe verandă și a zâmbit.

– Am iubit casa aia, am fost foarte fericită acolo, oricât de singură eram, a adăugat sec.

– Păi, nu trebuie s-o vindem, evident, mă gândeam doar că aș face-o dacă nu mai vii niciodată acasă. Altă întrebare ar fi dacă ar trebui să divorțăm. Sunt pregătit să primesc orice citație necesară. Pentru abandon cel mai probabil, nu zici?

Cecily s-a întors spre Bill, care, oricât protesta că era bătrân, părea mai tânăr decât orice chelios și burtos din Manhattan de vârsta ei. I-au dat lacrimile pe nepusă masă.

– Dumnezeule, ce-am mai zis de te-am supărat?

– I-iartă-mă, din pricina șocului, ai apărut ca o himeră din neant. Nu pot răspunde acestor întrebări acum, Bill. Am nevoie de timp să mă obișnuiesc cu ideea că ai venit. Bine?

– Sigur. Iartă-mă, Cecily, iar am dat cu bâta-n baltă. M-ai cizelat o vreme, dar am avut tot timpul din lume să regresez, a spus, mult mai blajin. Uite, dacă îmi sugerezi un hotel aproape decent în apropiere, plec și te las în pace. Nu am dormit de câteva zile, nici nu m-am spălat și probabil duhnesc de la o poștă.

– Nu-i nimic, Bill, am o cameră liberă. Este a Stellei, dar e plecată la Montgomery în următoarele zile, așa că ești binevenit să stai în ea.

– Ești sigură? Mi se pare că am dat buzna în viața ta din senin.

– Bill, niciodată nu te-ai conformat, nu? Unde îți e bagajul? a întrebat, ridicându-se.

– Iată-l, a spus, arătând spre geanta de voiaj. Mă cunoști, nu car bagaje mari.

– Ei bine, hai să-ți arăt unde-i dușul.

Mai apoi, Cecily s-a întors afară și s-a așezat, complet istovită. În ciuda *tuturor* celor întâmplate, sentimentul care prinsese rădăcini în sufletul ei atunci când pusese prima oară ochii pe Bill și care crescuse ca un lăstar fragil pe măsură ce-l cunoscuse nu pălise nici după atâta timp.

– Blestemat să fii, Bill Forsythe! a mormăit, auzind dușul curgând și imaginându-și corpul viguros gol sub apă.

– Ce hoașcă amărâtă și singuratică ești, și-a zis ferm.

Trecuseră douăzeci și trei de ani de când avusese ultimul contact intim cu un bărbat. Sigur, ceea ce simțea era dorul fizic neîmplinit atâtea decenii. Bill era bătrân acum și nicidecum de vis și totuși ea însăși se ofilea pe seama vârstei.

– În ce cameră dorm?

Bill a apărut în spatele ei, cu prosopul la brâu.

– Îți arăt, a spus Cecily, încercând să ignore bustul lui gol, care suportase excepțional de bine trecerea timpului. Aici. A deschis ușa de la subsol. E camera Stellei.

– Și asta este Stella? Bill arăta spre o fotografie de la absolvire. Vai, ce splendoare!

– Știu, identică mamei ei.

– Și toate astea... Bill a făcut semn spre camera frumoasă – sunt aici pentru că eu ți-am cerut s-o primim pe – cum o chema?

– Njala.

– Pe Njala pe proprietatea noastră.

– Da, dar jur, Bill, nu ai de ce să te simți vinovat. Stella este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Iubirea pentru ea mi-a schimbat viața, m-a schimbat pe mine, a adăugat. Te las să te odihnești acum. Trebuie s-o iau pe Rosa la trei de la școală, dar dacă te trezești în lipsa mea, ia ce vrei din frigider.

– Nu-ți face griji pentru mine, mă descurc, a spus Bill, dând pătura la o parte și dărâmându-l pe Norocos, iubitul leu de pluș al Stellei, pe jos.

– Știu, dar acum ești în jungla urbană, a zâmbit Cecily. Somn ușor!

– Așadar, ea este Rosa, a spus Bill, care arăta mai bine după ce se bărbierise, dormise și se schimbase.

– Încântată de cunoștință, domnule, a spus fetița, întinzându-i mâna.

– Și eu, Rosa, a spus Bill.

Rosa s-a întors spre Cecily.

– Cine-i omul ăsta? a întrebat poruncitor.

– Îl cheamă Bill și este un vechi prieten.

– Bine. Pot să mă uit la televizor puțin?

– După ce îți faci temele, Rosa.

– Of, dar nu pot să mă uit întâi la televizor? Începe *Mister Rogers* curând. Și îmi fac pe urmă temele.

– Rosa, draga mea, știi regulile. Șezi la masă cuminte și apucă-te de adunări.

– Nu! Rosa a bătut din picior și s-a bosumflat. Vreau să mă uit la *Mister Rogers*!

– Nu se poate și cu asta, basta. Șezi.

– Nu vreau!

– Rosa, știi ce se întâmplă dacă o mai ții așa. O să stai în camera ta, fără mâncare, până ieși și îți faci temele.

– Dar vreau să mă uit la *Mister Rogers*! s-a milogit.

– Bine, treci în camera ta! Cecily a apucat-o ferm de mână și a pornit cu ea pe coridor. A deschis ușa și a băgat înăuntru copilul care se zbătea,

așezând-o pe pat. Ce alegi? Stai aici singură sau îți faci temele și pe urmă mănânci sendvișuri cu unt de arahide și gem la televizor?

– Vreau să mă uit acum la *Mister Rogers*!

Cecily a închis ușa după ea, a încuiat-o și s-a pregătit de țipetele care urmau să se audă imediat din camera fetei. S-a întors în bucătărie, s-a uitat la Bill și a suspinat.

– Îmi pare rău de zarvă, ți-am zis că nu-i simplu cu ea.

– Da, aud, a spus Bill, în timp ce țipetele străbăteau pereții.

– Se calmează imediat, așa face de obicei, a spus Cecily, mai încrezătoare decât era în realitate. Uneori țipă cu orele. Ți-am cumpărat niște bere în drum spre casă, apropo. E la rece, în frigider.

– Mulțumesc. S-a dus la frigider să scoată o sticlă. Chiar ești foarte ocupată, așa-i? a întrebat Bill, în toiul țipetelor.

– Așa se pare, dar ori aveam grijă de ea, ori Stella trebuia să renunțe la muncă și s-o crească singură. Sunt sigură că într-o zi va cunoaște alt bărbat și își vor vedea toți trei de viață.

– Zău? Mă îndoiesc că și-ar dori vreunul un copil care face asemenea scandal.

– Rosa este o scumpete dincolo de asta, doar că acum e foarte încăpățânată, a răspuns Cecily, brusc în defensivă. Am făcut o tocăniță de vită cât ai dormit, știu că era printre preferatele tale.

– Tocăniță de vită... Bill adulmeca. Doamne, ce amintiri! Mi-e teamă că acasă mănânc doar conserve.

– Asta nu-ți face prea bine, nu? a spus Cecily, ducându-se la cuptor să verifice carnea. E gata. Vrei?

– Sincer, sunt complet hămesit și aș putea mânca o vită Boran dintr-odată.

Până la urmă, zbieretele din dormitor s-au potolit. În timp ce mânca Bill, Cecily i-a dat drumul Rosei din camera ei.

– Ești gata să-ți faci temele acum? a întrebat-o.

– Da, doamnă.

– Și ce-i spui bietului musafir, care a venit tocmai din Africa, doar ca să te audă urlând? a întrebat Cecily, luând-o de mână și ducând-o în bucătărie.

– O să-mi cer scuze, buni, a spus Rosa. Îmi pare foarte rău, domnule, a adăugat, așezându-se la masă. Cecily i-a pus cărțile în față. Când vine mama? a întrebat, scoțând creionul din penar.

– În weekend, draga mea.

– Bill, tu o cunoști pe mama? l-a întrebat. E foarte frumoasă și foarte deșteaptă și are o slujbă foarte importantă, de-asta nu-i aici, i-a explicat, în timp ce copia migălos niște cifre, apăsând cu putere creionul pe hârtie.

– Chiar o cunosc, domnișoară. Am cunoscut-o când era bebeluș, nu-i așa, Cecily?

– Da, Bill, da, a confirmat Cecily.

– S-a născut în Africa, să știi, a zis Rosa.

– Știu, când era mai mică, locuia în casa mea. În casa *noastră*, s-a corectat, uitându-se la Cecily.

– Casa ta este în Africa?

– Da.

– Și vezi mulți lei?

– O, da, foarte mulți.

– Mami adoră leii, nu, buni?

– Într-adevăr.

– Aș vrea să văd Africa într-o zi.

– Așa o să faci, domnișoară.

– Rosa, gata cu vorba, fă-ți tema.

După ce a căpătat cu greu două povești de la Cecily înainte de culcare și după ce a insistat ca Bill să se ducă să-i spună noapte bună și o poveste despre toate animalele sălbatice văzute de el în Africa, Rosa s-a culcat, în sfârșit. Cecily și-a turnat un pahar cu vin, obicei la care știa că trebuia să renunțe, dar abia aștepta momentul, căci îi sugera faptul că Rosa dormea în patul ei. I-a propus lui Bill să urce împreună în sufragerie.

– Cât de des vine Stella acasă? a întrebat Bill, așezându-se pe un scaun lângă șemineu.

– O, depinde de săptămâna de lucru. De obicei, muncește în Baltimore, la trei ore cu trenul de-aici, așa că dacă nu ia avionul undeva, pleacă duminica după cină și se întoarce vineri seara târziu.

– Prin urmare nu-și prea vede fiica.

– Nu, domnule, nu prea, a suspinat Cecily.

– Chiar te-a lăsat pe tine să plătești oalele sparte, așa-i?

– Nu aș numi-o tocmai „oală“ pe Rosa, Bill. Din toate punctele de vedere, este nepoata mea și fac ce ar face orice bunică în condițiile date.

– Asta văd, dar înseamnă să rămâi blocată cu anii în situația asta. Nu se poate să nu vrei mai mult.

– Aș fi zis că tu, dintre toți, Bill, ai învățat, ca și mine, că viața nu este cum vrei tu. Dar da, ai dreptate. În ultimul timp mă simt ca în cușcă, a recunoscut.

– Pare-mi-se că ai sacrificat totul aproape pentru Stella, a spus Bill încet. Familia, casa, banii, chiar și căsnicia… și acum, orice speranță la a trăi cum dorești până se face Rosa mare.

– A meritat orice sacrificiu, a spus Cecily în apărarea ei. Faci tot ce poți pentru cei dragi, Bill, dar mă îndoiesc că înțelegi asta.

– Te rog, Cecily, încă o dată, iartă-mă, nu am nici un drept să vin aici să-ți spun ce să faci cu viața ta. Și… indiferent ce s-a întâmplat între noi, tot îmi pasă de tine și aș vrea să te ajut cum pot.

– Ești foarte amabil, Bill, dar nu văd cum m-ai putea ajuta.

– Pentru început, prin a-ți da niște bani ca să ai grijă de copil. Sincer, Cecily, pari extenuată și disperată după o vacanță.

– De mult n-am mai avut una, a confirmat ea. Dar nu pot accepta banii, Bill. Nu ar fi drept.

– Nu uita, te rog, eu te-am adus în situația asta, în casa ta – a noastră. Acum pot măcar să te ajut să suporți consecințele. Ești soția mea în fond și, întâmplător, am destui bani la dispoziție. Pe lângă faptul că ferma o duce foarte bine, fratele meu mai mare a murit anul trecut și mi-a lăsat tot ce avea familia mea în Anglia. Am trecut pe-acolo în drum spre New York, este aproape de casa aia oribilă unde l-ai cunoscut pe mojicul și bădăranul de la care a plecat totul… cum îl chema?

– Julius, a răspuns Cecily, cutremurându-se.

– Poate că o să te bucuri să afli, mi s-a spus că a plecat de pe lumea asta acum câțiva ani, după ce a trecut printr-o sumedenie de neveste și vedre de brandy, fără nici un moștenitor. Oricum, agentul imobiliar local zice că a găsit un cumpărător avid pentru proprietatea mea mult mai mică. Ar trebui să câștigăm ceva de pe urma lui – aparent un pop star a vrut să facă studio de înregistrări în pivnița de vinuri. Ce părere ai de băieții ăștia, Beatles? Numai asta dădeau la radio cât am stat în Anglia și se pare că e la fel și în America.

– Stella îi adoră, evident. Și mie îmi place muzica lor. Te prinde.

– Nu-i tocmai muzică de giugiuleală, nu? Îți amintești seara cu Joss și Diana, când erau îndrăgostiți la disperare, iar bietul Jock stătea și se uita la ei din colț? a întrebat Bill, visător.

– Da.

– Noi doi am dansat pe Glenn Miller. Mă gândesc de multe ori la noaptea aia. O luam de la capăt după ce o pierduserăm pe Fleur. De n-ar fi venit războiul…

– Dar a venit. Și uite unde suntem, a adăugat Cecily.

Noaptea aceea fusese de maximă importanță pentru ea și se minuna că și Bill își amintea de ea.

– Zilele de glorie, a murmurat el. De ce ne dăm seama doar când este prea târziu? Mă rog, Cecily, că îți place sau nu, voi pune o sumă în contul tău și o să te ajut apoi să găsești o dădacă sau cum s-or chema în America – să se ocupe de Rosa. Și nu vreau să mai aud un cuvânt. Ce faci mâine?

– Ce fac întotdeauna – o duc pe Rosa la școală, vin acasă, țin contabilitatea și pe urmă…

– Ce-ar fi în schimb să mă duci în oraș, să-mi arați New Yorkul? Dacă tot am bătut atâta drum, aș vrea să văd ce-i toată tevatura asta. Ce zici, Cecily?

Bill s-a aplecat și a pus mâna peste a ei.

– Sună bine, a consimțit, încercând să ignore fiorul care i-a străbătut brațul la atingerea lui. Scuză-mă te rog, trebuie să dorm.

– Sigur. Ne vedem dimineață. Mulțumesc încă o dată pentru găzduire.

– Nu uita, Bill, și tu ai făcut asta cândva pentru mine. E același lucru. Noapte bună!

Capitolul 49

În ciuda unei nopți nedormite, în care se întorsese pe toate părțile fără să izbutească să priceapă câtuși de puțin ce era în mintea și în sufletul ei legat de brusca întoarcere a lui Bill în viața ei, Cecily s-a distrat de minune cu el în oraș. Nu mai fusese de mult prin Manhattan, așa că au început cu o

plimbare cu caleașca pe lângă Central Park, unde i-a arătat casa familiei, pitită între două blocuri rezidențiale gigantice.

– Zgripțuroaica de soacra-mea mai locuiește acolo? a întrebat Bill.

– O, da, cu toate că Mamie zice că o tot doare câte ceva, de jură că moare și face tărăboi.

– Și tatăl tău?

– Ei, o suportă ca întotdeauna. Cecily s-a cutremurat ușor când s-a îndepărtat caleașca de casă. S-au plimbat apoi pe Fifth Avenue, unde, cu ani în urmă, se filmase *Mic dejun la Tiffany* și se îngrozise să descopere că el nu văzuse filmul.

– Dar, Bill, trebuie să-l fi văzut! Mă îndoiesc că mai există vreun om pe planeta asta să nu-l fi văzut.

– Poate pe Planeta America, Cecily. Nu uita că mă simt mai bine cu o cârpă pe mine și cu sulița în mână, decât în maldărul ăsta copleșitor de beton vertical.

S-au dus apoi la Empire State Building, unde Bill s-a aplecat în jos și s-a speriat.

– Dumnezeule mare! Mi se învârte capul. Am amețit. Și îți spune asta un bărbat care a urcat muntele Kenya fără să zăbovească să-și tragă sufletul. Du-mă îndată jos, cu picioarele pe covorul solid al pământului!

A urmat o plimbare pe Hudson, la Statuia Libertății și Bill s-a declarat extrem de dezamăgit de toată povestea.

– Este al naibii de mică, s-a plâns, și prefer de departe lacul Naivasha și populația de hipopotami în locul iazului mâlos pe care-l aveți aici.

– Bill, nu te mai plânge! Devii un bătrân morocănos.

– Știi foarte bine că și în tinerețe eram morocănos, așa că nu m-am schimbat prea mult, așa-i?

Rosalind consimțise cu amabilitate s-o ducă pe Rosa acasă după școală și să-i dea să mănânce. Știa totul despre Bill, desigur, dar când s-au dus s-o ia pe Rosa, Cecily s-a sfiit să i-l prezinte.

– Bună, Bill, l-a salutat Rosalind, privindu-l cu suspiciune și curiozitate.

– Mă bucur foarte tare să te cunosc, Rosalind. Cecily mi-a povestit că i-ai fost o adevărată prietenă de-a lungul anilor.

În câteva minute vorbeau ca vechi prieteni, iar accentul britanic al lui Bill o cucerise pe Rosalind, cu toate rezervele ei. De la un pahar au ajuns să ia cina când a venit Terrence acasă. Au culcat-o pe Rosa la parter, iar Terrence

și Rosalind au ascultat avizi tot ce spunea Bill despre noua Republică Independentă a Kenyei.

– Nu mă așteptam să vină, a șoptit Rosalind, în timp ce strângea farfuriile de deșert împreună cu Cecily. Știe ce zice și este *sexy* pentru un om în vârstă, draga mea, a chicotit. Îmi amintește de Robert Redford, nu zici?

Amândouă se duseseră să vadă *Butch Cassidy și Sundance Kid* când apăruse și leșinaseră, ca întreaga Americă, la vederea lui Robert Redford și a lui Paul Newman.

– Și știi ce? Soțul tău chiar știe să folosească arma și să călărească, a chicotit Rosalind.

A insistat ca Rosa să rămână peste noapte, așa că Cecily și Bill s-au întors singuri acasă.

– Trebuie să recunosc că New Yorkul nu-i așa înspăimântător cum mi-am imaginat, a spus Bill, în vreme ce se plimbau pe stradă în aerul călduț de iunie.

– Asta mă face foarte fericită.

– Nu zic că aș putea sta aici prea mult înainte s-o iau la sănătoasa către spațiile deschise, dar, pentru câteva zile, este un oraș suportabil.

– Cât stai, Bill?

– Nu m-am gândit serios la asta – am hotărât și să vin și m-am suit în avion. De ce? S-a oprit și s-a întors spre ea. Ți se pare dificilă situația asta? Cu mine? Pot să mă mut la hotel.

– Nu, câtuși de puțin. Au mers puțin în liniște, înainte ca Cecily să adauge: Mi-ai spus adevărul despre problema cu inima, Bill? Sau e mai serios decât zici?

– Pentru a mia oară, draga mea, Cecily, jur că încă nu dau ortul popii. Totuși, prezența unei slăbiciuni în fizicul meu de titan de odinioară m-a încurajat să vin să te văd, da. Cu toții murim la un moment dat și angina mi-a amintit doar că sunt într-adevăr muritor, ceea ce, după cum știi, uneori uit. Mă bucur că am venit, Cecily, serios. A trecut mult de când nu mi-am luat o zi liberă și nu m-am distrat cu o doamnă. Care mai este și soția mea, a adăugat. Asta-mi amintește motivul pentru care te-am plăcut de la bun început.

– Da?

– Da. Ești cu siguranță unică. Am știut-o atunci și o știu și acum. Dincolo de sfiiciune, ești o tigroaică.

– Nu uita că nu există tigri în Africa, a zâmbit Cecily.

– Ei bine, acum că ai plecat, nu mai sunt. Ai devenit o femeie straşnică, dacă-mi permiți. Pe când eu nu m-am prea schimbat.

– Așa-i, a spus Cecily. Deși pari mai... degajat.

– Explică-mi, te rog.

– Păi, se pare că nu ești chiar așa nefericit, a chicotit. Și, desigur, în acest moment ești captiv pe teritoriul meu, pe când în Kenya, eu eram cea captivă pe teritoriul tău.

– Bine spus. Da, sunt pe mâinile tale aici la Brooklyn. Ce vrei să facem mâine?

– Am ore la școală, așa că te descurci, i-a spus, urcând treptele și deschizând ușa casei.

– Nu mă mir că ești așa extenuată. Contabilitate, școală, Rosa, un minut nu ai pentru tine.

– Mai bine să fiu ocupată. Și apoi îmi place să predau, plus că trebuie să fac și eu un ban.

– După cum spuneam, fii bună și dă-mi contul ca să-ți transfer niște bani. Nu! Bill a pus degetul pe buzele lui Cecily, care dădea să protesteze. Să nu mai aud un cuvânt. În ultimii douăzeci și trei de ani nu am cheltuit un sfanț cu tine. Ia-o ca pe o restanță la mâncare, haine, benzină – și desigur gin –, pe care nu ți le-am oferit.

Cecily a chicotit, nevenindu-i să creadă ce bine se simțea cu el imediat, după o separare de atâția ani.

– Mai ales pentru gin. Apropo, vrei? Mai am trei degete într-o sticlă jos.

– Bea tu gin și eu beau bere, a spus Bill. Stai aici și ridică-ți picioarele, mă duc eu să aduc – cum le ziceți aici?

– Băuturi spirtoase, a strigat Cecily, în timp ce el cobora scările spre bucătărie.

S-a așezat pe canapea, și-a azvârlit pantofii cu toc din picioare și a închis ochii o clipă, bucurându-se că îi pregătea cineva băutura. Ce lucru simplu, dar uitase cum era să aibă cineva grijă de ea.

– Poftim, doamnă. Un gin cu ceva pe nume sifon, căci nu e nici tonic, nici bitter lemon.

– Mersi, măcar să încerc, a spus, fără să-i pese ce gust avea, pentru că în seara asta se simțea mai liberă decât în ultimul timp.

– Apropo, ce mai face Lankenua? Îmi amintesc că mi-ai spus acum câteva luni într-o scrisoare că s-a măritat.

– Da, și este foarte fericită, din toate punctele de vedere.

– Aș vrea s-o văd, dacă se poate. Am o fotografie cu Kwinet, cu soția și copilul, mândru în grădina de la ferma Paradisului.

– O, aș vrea să văd și eu fotografia. Am muncit mult cu el în grădina aceea.

– Cecily. Bill i-a luat paharul din mână, l-a pus pe masă și i-a luat mâinile. Ce-ar fi să te întorci cu mine în Kenya? Doar o vacanță. Kwinet s-a ocupat douăzeci de ani de prețioasa ta grădină, în speranța că într-o zi te vei întoarce s-o vezi. I-ai putea vedea pe Katherine, Bobby, pe copiii lor și, desigur, Kenya.

– O, Bill, mi-ar plăcea, dar cum s-o fac? Trebuie să am grijă de Rosa.

– Sigur se poate ocupa și Stella. Poate să-ți iei câteva săptămâni libere.

– Bill, nu înțelegi. În State nu-și ia nimeni vacanța meritată, mai ales dacă ești o tânără avocată negresă, hotărâtă să devină celebră. Etica muncii aici este cu totul diferită de alte țări. Hedonismul era fundamentul vieții în Happy Valley, dar aici, acum, pentru cineva ca Stella, înseamnă să muncești până îți dă sângele pe nas ca să ajungi departe.

– Sigur că înțeleg, dar nu-i drept, Cecily, a oftat Bill. Aș vrea să te gândești la asta. Mi-ai spus că nu ți-ai luat o zi liberă de când ai venit aici! Cred că îți trebuia o vacanță demult. Te rog, măcar gândește-te. O să fac tot posibilul să te conving, dar poate când vei vedea ferma Paradisului din nou, mă vei putea ajuta să decid ce să fac. Ce să *facem*.

– E o idee minunată, dar nu o pot lăsa pe Rosa. Oricum – Cecily a căscat –, trebuia să mă culc și am băut mult prea mult. Mâine-dimineață am o clasă întreagă de copii de șase ani. S-a ridicat și i-a zâmbit. Mulțumesc pentru această zi minunată. A fost ca o vacanță și mi-a plăcut foarte mult. Noapte bună, Bill.

– Noapte bună, Cecily.

După ce a plecat Cecily, Bill a coborât să-și mai ia o bere din frigider, după care s-a dus în grădinița în care Cecily adusese un petic din Kenya în Brooklyn și a început să pună țara la cale.

Vineri, Stella a ajuns după miezul nopții istovită, ca de obicei după o săptămână lungă și dificilă în Alabama. Cecily îl trimisese pe Bill la culcare

și a așteptat-o ca întotdeauna să vină acasă, cu ciocolata caldă cu frișcă și fursecuri de casă, de care să se bucure în timp ce povestea despre cazul la care lucra.

– Este pur și simplu evident că autoritățile au scornit dovezile – am găsit că martorii nu se puteau afla acolo unde ziceau că se aflau ca să-l vadă pe Michael Winston împușcându-l pe acel tip... Facem ce putem, dar nu știu dacă-l putem salva de la execuție. Juriul din Alabama este notoriu pentru pedeapsa capitală.

– Faci ce poți, a spus Cecily, ca întotdeauna, văzând flăcările furiei și pasiunii în ochii Stellei și știind că era parțial răspunzătoare pentru că o influențase în acest sens. Odihnește-te. Mi-e teamă că în seara asta dormi cu Rosa, fiindcă am un musafir.

– Zău? Pe cine?

– Poate nu-ți mai amintești de el, pentru că ultima oară când l-ai văzut aveai doar cinci ani. Îl cheamă Bill și când te-am găsit, eram măritată cu el.

– Bill... Stella s-a scărpinat la nas. Da, cred că-mi amintesc de el. Era blond și înalt?

– Da, cu toate că acum a albit, a spus Cecily zâmbind. El a fost cel care m-a convins s-o las pe mama ta să poposească la ferma noastră cât era însărcinată cu tine. Tot el a venit cu planul de a o aduce pe Yeyo la noi, ca să te pot păstra și crește.

– Chiar a cunoscut-o pe mama mea biologică? Stella era uluită.

– Da, a cunoscut-o pe Njala și era prieten cu bunicul tău, care era căpetenia clanului.

– Păi și unde a fost până acum, Kuyia? De ce n-a venit cu noi la New York?

– Pentru că avea o fermă mare de vite în Kenya și pentru că... locul lui Bill este în Africa.

– Și l-ai lăsat acolo?

– A fost necesar, ca să-ți pot oferi ție un viitor. L-am implorat de multe ori să vină, dar nu a vrut.

– L-ai părăsit pentru mine?

– Nu, Stella, te rog... Cecily a dat să-și retragă cuvintele, dându-și seama ce spusese. Aveam... *el* avea tot soiul de probleme cu căsnicia noastră atunci. Viitorul nostru era aici, dar nu și al lui. Pur și simplu.

– Mai ești măritată cu el?

– Da. Nu avea rost să divorțăm.

– Doamne! Ce ciudat trebuie să fie – să apară soțul tău din senin după douăzeci de ani.

– Da și nu, Stella. M-am întrebat adesea ce aș fi simțit dacă venea după mine, dar acum este ca și cum ultimii douăzeci de ani nici n-ar fi existat. Nu-mi poartă ranchiună defel și nici eu lui.

– Kuyia! Stella a zâmbit. Ești cam visătoare. Îl mai iubești? Așa pare.

– Nu știu. Mi-a plăcut compania după atâta singurătate. Și ne-am înțeles bine dintotdeauna.

– Ce romantic, să vină să te caute după atâția ani...

– De fapt, a venit să lămurim niște chestiuni. Unul dintre primele lucruri a fost să mă întrebe dacă vreau să divorțăm! Și dacă mă supăr dacă vinde ferma Paradisului, unde locuiam în Kenya. Are aproape șaptezeci de ani, o afecțiune cardiacă, așa că nu-i taman Făt-Frumos pe cal alimba

– Pare că așa îl vezi, a tachinat-o Stella, înainte să caște. Mă duc să mă culc, sunt foarte obosită.

– Rosa doarme pe patul pliant, ai patul la dispoziție. Noapte bună, draga mea.

– Noapte bună. Stella a luat-o în brațe pe Cecily, înainte să-și ia valiza și să coboare ostenită scările.

Cecily s-a gândit la ce-i spusese Stella, în timp ce luau toți patru micul dejun a doua zi. Stella și Bill s-au înțeles de minune, ea ascultându-i fascinată poveștile despre locul în care se născuse și cunoștințele despre legăturile cu tribul ei ancestral de masai. Până și Rosa părea captivată și, văzându-i pe toți trei laolaltă, ca însăși întruchiparea familiei, lui Cecily i s-a pus un nod în gât. La amiază, s-au dus toți la cinema și au văzut *The Love Bug*. Rosa se prăvălea de râs și i-a molipsit pe toți și, cu toate că Bill a ațipit la jumătatea filmului, ziua a fost considerată un succes. S-au dus la restaurant, ca Bill să mănânce primul burger american.

– Îmi place combinația de chiflă cu brânză, dar vita asta nu se compară cu Boranii mei din Kenya. Iar aia – Bill arăta dezgustat spre hot dogul Rosei – n-are decât porumb și firimituri de pâine.

În seara aceea, Cecily le-a urat noapte bună și i-a lăsat pe Stella și pe Bill să vorbească în sufragerie, iar ea s-a dus la culcare, în dormitorul ei din fundul apartamentului, care dădea spre grădină. S-a dezbrăcat și s-a întins

pe așternuturile răcoroase, minunându-se de schimbarea pe care o declanșase sosirea lui Bill în familie. Rosa era mult mai plăcută, Stella era și ea fermecată de el, iar ea... După ce fusese singură atâta timp, până și faptul că se afla un bărbat sub acoperișul ei o liniștea enorm. Micile lucruri pe care le făcuse, cum ar fi să toarne gin, să ungă balamalele ușii din bucătărie care scârțâiau oribil și chiar să smulgă buruienile, fuseseră ca un balsam pentru sufletul lui Cecily, în mod normal independent.

– Bill, nu-i nevoie. Doctorul a zis s-o iei ușurel.

– Nu cred că dacă smulg trei urzici din grădinița asta o să-mi vină de hac. Oricum, știi bine că nu pot să stau degeaba.

Mai mult, Cecily se desfătase cu râsul – în trecut, când era în formă, Bill o făcuse mereu să râdă cu remarcile lui istețe.

– O, ce m-aș mai întoarce în Kenya, a oftat ea, scoțând *Dealurile verzi ale Africii*, cartea lui Ernest Hemingway pe care tocmai o cumpărase, cu gândul că mai aproape de ea nu mai putea ajunge.

Duminică, după ce declarase Bill că mai avea puțin și o lua razna, Cecily a hotărât să meargă cu toții într-o excursie la plaja Jones, lucru pe care Rosa l-a primit cu chiote de bucurie, căci o dusese o singură dată acolo, cu Stella, să înoate prima dată în ocean.

Era o zi înăbușitoare de iunie și plaja era aglomerată, dar Cecily stătea pe șezlong și se uita la Bill, Stella și Rosa, care se jucau în apă. Pe urmă au luat prânzul la Boardwalk Café, de unde aveau cea mai frumoasă priveliște asupra oceanului.

– Îți este pe plac? l-a întrebat Cecily pe Bill, care stătea în picioare pe terasă și se uita la Atlantic.

– N-aș zice că sunt nisipurile albe impecabile și pustii ale plajei din Mombasa, dar e suficient de bine, da.

În acea seară, Cecily i-a făcut baie Rosei și a băgat-o în pat, după care Bill i-a spus fetiței altă poveste despre suricatele din Africa, în timp ce Stella își făcea bagajul, gata să plece la gară ca să ia trenul spre Baltimore. După masa de prânz nu era nimeni flămând, așa că Cecily a pregătit o farfurie cu sendvișuri și un ceainic și s-au așezat să mănânce înainte de plecarea Stellei.

– Kuyia, trebuie să vorbim, a spus Stella, uitându-se neliniștită la Bill. Bill zicea că au trecut douăzeci și trei de ani de când nu ți-ai luat vacanță.

A trecut prea mult timp fără o zi liberă.

– Sincer – Cecily se uita feroce la amândoi – mă simt perfect, mulțumesc foarte mult, și am destul timp liber acum că Rosa se duce la școală.

– Ascultă-ne, te rog, a spus Stella. Nu ai mai fost în Kenya, iar eu și Bill credem că ar trebui să te întorci cu el să stai o vreme la ferma Paradisului.

– Sună foarte bine teoretic, a spus Cecily, dar ce facem cu Rosa?

– Bill s-a oferit să plătească o dădacă să aibă grijă de ea în timpul săptămânii, cât ești tu plecată. Eu vin în weekenduri și ne descurcăm cumva.

– Dar...

–Nici un „dar“, Kuyia. Să-l văd pe Bill după atâta vreme mi-a amintit câte ai făcut pentru mine și dacă e să merite cineva o vacanță, tu ești aceea. Așa că o să-mi iau câteva zile de concediu – mi se datorează destule – și o să caut pe cineva potrivit să stea cu Rosa până vii.

– Zău, chiar nu am nici un cuvânt de spus?

– Nu, mi-e teamă că nu. Nu întinerești. Dacă nu te întorci acum, s-ar putea să nu te mai întorci niciodată. Te rog, Kuyia, a spus Stella, întinzându-se peste masă spre mâinile lui Cecily. Acum este rândul tău.

– Dar cât de lungă să fie vacanța? Știu că-i mai ușor să ajungi în Kenya acum, dar nu-i tocmai genul de loc în care te duci doar o săptămână, nu?

– Noi ne gândeam la două luni, a spus Bill.

– Două luni?! Și școala? Grădina?

– Am vorbit mai devreme cu Rosalind la telefon, și ea este de părere că ar trebui să te duci. Știu că nu vrei să te gândești la asta, dar îți găsim locțiitor, a spus Stella calm. Rosalind are pe cineva nou și extraordinar cu jumătate de normă care abia așteaptă să muncească mai mult.

– În ce privește grădina, a intervenit Bill, am contactat deja o agenție pentru a găsi o menajeră care să se ocupe și de casă, și de grădină.

Cecily s-a așezat la loc pe scaun.

– Aoleu! Voi chiar v-ați gândit la toate.

– Exact, și măcar o dată în viață trebuie să lași pe altcineva să ia hățurile în mână, bine?

– Bine, a spus Cecily. Dar aș vrea s-o cunosc pe cea care va avea grijă de Rosa. Știi cât de dificilă poate fi, Stella, dar nu vreau ca o zgripțuroaică să...

– Este copilul meu! Chiar crezi că aș lăsa-o cu o zgripțuroaică? a făcut Stella. Am douăzeci și opt de ani și o carieră care se bazează foarte mult pe evaluarea personalității. Crede-mă, te rog, bine? Trebuie să plec să nu pierd trenul. Stella s-a ridicat și a pupat-o pe Cecily pe creștet. Nu uita, te iubim cu toții și a venit timpul să te relaxezi și să apuci fericirea de-un picior. Ne vedem vinerea viitoare, a spus, luându-și valiza și ieșind din bucătărie.

– Gin? a sugerat Bill, când s-a închis ușa după Stella. Fără să aștepte răspuns, s-a ridicat. Am fost la ceea ce se cheamă prăvălia de băuturi spirtoase și am refăcut stocul, a spus, ridicând mâna cu o sticlă nouă din dulap. Noroc! i-a urat, după ce a adăugat tonic și gheață în pahare și a așezat unul în fața lui Cecily.

– Noroc, zic... a răspuns și ea, luând o gură sănătoasă. Și? Nu am nimic de spus în chestiunea asta?

– Din păcate, nu.

– Mă simt de parcă sunt răpită! Și dacă nu vreau să merg?

– Ba eu cred că vrei, a spus Bill cu un zâmbet pe care Cecily îl considera condescendent. O văd în ochii tăi ori de câte ori vorbesc despre Kenya.

– Mă îngrijorează Rosa...

– Așa cum spunea Stella, este femeie matură și, până la urmă, răspunzătoare pentru fiica ei. Ai spus că nu petrece suficient timp împreună, poate asta le va ajuta să dezvolte o legătură mai strânsă.

– Dacă nu sunt eu aici, vrei să spui.

– Cam așa. Bill a ridicat-o pe Cecily lângă el și a ținut-o de mâini. Două luni, Cecily. Atâta tot. Două luni ca să descoperi dacă există vreo șansă să rămânem căsătoriți și în alt fel decât legal, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Da, a răspuns Cecily, roșind de la gât spre față.

– Recunosc, când am sosit aici, nu mi-a dat prin minte că am avea vreun viitor. Dar, mă rog, m-am simțit bine cu tine și mi-e groază să te las în urmă. Am trecut prin multe și cred că ne suntem datori unul altuia cu ceva timp. Mai puțin dacă, desigur, aceste ultime câteva zile au fost iadul pe pământ pentru tine și abia aștepți să plec. Caz în care, da, ar fi bine să-mi spui, dar dacă nu...

Cecily a plecat privirea în pământ.

– Nici vorbă.

– Foarte bine. Atunci rămâne stabilit. Recunosc că venirea mea a fost cea mai bună decizie din lume.

Bill s-a aplecat apoi spre soția lui și a sărutat-o pentru prima oară în douăzeci și trei de ani.

Stradă londoneză dedicată clinicilor și cabinetelor medicale

ELECTRA. Brooklyn, New York. Iunie 2008

Capitolul 50

– Și, când au găsit dădaca și menajera potrivite, Bill a luat-o pe Cecily cu el în Kenya, a încheiat Stella.

– Ăsta da final fericit și pare că îl merita, am spus. Mai ales după ce avusese de-a face cu mama. Nu-mi place să recunosc, dar așa eram eu în copilărie.

– Nu știu, Electra, că nu am fost acolo să te văd crescând și nu o să mă iert nicicând pentru asta. Nici pentru faptul că nu am fost alături de Rosa așa cum ar fi trebuit.

– Erai mamă singură și aveai o slujbă, trebuie să-ți fi fost foarte greu.

– O, da, dar milioane de femei din lumea asta izbutesc s-o scoată la capăt. Din păcate, nu și eu.

– Bill și Cecily s-au mai întors? am întrebat, voind să știu răspunsul înainte să trecem mai departe la ape mai negre, din ce vedeam în expresia Stellei.

– Nu.

– De ce nu?

– La început, nu aveau nici un motiv. Era limpede din clipa în care s-a întors Cecily în Kenya că era mai fericită ca niciodată. Și că ea și Bill au reușit în sfârșit să găsească momentul potrivit să înceapă să se bucure unul de altul. Din păcate, ca orice altceva, s-a dus și asta.

– A murit Bill de inimă?

– În cele din urmă, da, dar mai întâi am pierdut-o pe iubita mea Kuyia. Și-au prelungit șederea cu șase luni și au călătorit prin Africa. Erau în Sudan,

în drum spre Egipt, căci Cecily își dorise dintotdeauna să vadă piramidele, când a început să se simtă rău. Trusele medicale și celelalte provizii le fuseseră furate și erau în pustietate. Până a izbutit Bill s-o ducă la spital, a fost prea târziu. A murit câteva zile mai târziu.

– O, nu! M-am strâmbat văzând-o pe bunica mea cu ochii în lacrimi. Din ce cauză?

– Malarie. Dacă ar fi reușit s-o trateze mai repede, nu mă îndoiesc că ar fi supraviețuit, dar... Stella a înghițit în sec. A murit în brațele lui Bill. I-a cerut să-mi spună cât de mult m-a iubit... Am... Scuze...

M-am uitat la bunica mea, copleșită de durere, chiar și după atâta timp.

– Când am aflat vestea, nu m-am putut gândi decât că vreau să mor și eu, a continuat Stella. Nu-ți pot spune ce a însemnat femeia asta pentru mine. Singurul lucru care m-a liniștit a fost că era cu Bill și că petrecuseră șase luni minunate împreună. A murit unde își dorea să fie, cu bărbatul pe care îl iubea.

Chiar dacă nu o cunoscusem pe această femeie remarcabilă care ne afectase dramatic viețile amândurora, mi s-a pus și mie un nod în gât.

– Bill s-a întors o vreme în State și împreună i-am împrăștiat cenușa la Statuia Libertății, pentru că s-a născut în Manhattan și făcuse foarte multe pentru libertatea mea, așa că mi s-a părut adecvat. A rămas cu noi o vreme. Îmbătrânise foarte mult în ultimele câteva luni, dar nu se putea acomoda în Brooklyn, așa că s-a întors în Kenya, a vândut ferma Paradisului și a cumpărat o căsuță lângă lacul Naivasha. Cinci ani mai târziu am primit o telegramă în care mi se spunea ca murise și el și că îmi lăsase moștenire tot ce avea. Testamentul zicea că așa ar fi vrut Cecily.

– Cred că avea dreptate, am spus, total de acord. Să-ți mai aduc o ceașcă de ceai, poate?

– Nu, n-am nimic, mulțumesc, draga mea.

N-am zis nimic cât a stat să se adune. Și, în timp ce o priveam, am înțeles lecția pe care o învățam din suferința ei: că dragostea maternă nu trebuia să fie neapărat biologică. De câte ori nu o făcusem cu ou și cu oțet pe Ma – îmi aminteam când eram la un moment dat în toiul unei crize și țipam la ea că nu are dreptul să-mi spună să mă duc în camera mea, pentru că nu era mama mea bună. Totuși, am înțeles acum că orice mamă „reală“ ar fi reacționat la fel în fața comportamentului meu inacceptabil. M-a cuprins

dintr-odată dragostea față de Ma, care nu-mi arătase decât infinită răbdare și compasiune.

– Iartă-mă, Electra, acum sunt gata să continui, dacă ești și tu.

– Sigur, doar dacă te simți în stare. Pot să mă întorc altă dată.

– Cred că prefer să continui, dacă nu te deranjează. Suntem foarte aproape de sfârșitul poveștii. Stella a tras aer adânc în piept. Nu s-a schimbat mare lucru în viața mea în cei cinci ani după moartea lui Cecily. Rosa a avut o succesiune de dădace, dar toate plecau după câteva luni. Nu se descurcau cu un copil atât de dificil. Pe urmă, când mi-a lăsat Bill moștenirea, am avut de ales dacă să stau acasă și să am grijă de Rosa. Spre rușinea mea, știam că nu voi putea face asta. Diminețile cu cafea și ședințele cu părinții… Având în vedere lucrurile cu care aveam eu de-a face, am știut că nu o s-o pot face. Adevărul este, Electra, că nu aveam instinctul matern în mine. Nu că mă folosesc de asta ca scuză: multe femei nu-l au, dar se obișnuiesc și am făcut tot posibilul s-o scot la capăt.

A tăcut puțin și m-am întrebat dacă *eu* aveam instinct matern. Era o întrebare pe care nu mi-o pusesem până în acel moment. Nu simțisem niciodată impusul de a avea un copil, dar m-am gândit apoi la Bear, nepotul meu, și la cât îmi plăcuse mirosul lui și greutatea sa în brațele mele și mi-am zis că poate aveam totuși acel instinct.

– Electra? Te simți bine?

– Da, scuze, eram cu gândul în altă parte.

– Când vrei să ne oprim, te rog să-mi spui.

– Nu, este în regulă, am zis.

– Situația s-a înrăutățit mai ales când mi-a spus Rosalind că nu o mai puteau ține pe Rosa la școală. Era o influență perturbatoare, incapabilă să stea locului și să se concentreze la nimic. Chestia asta m-a dat gata. Rosalind era nașa Rosei și, dacă ea își pierduse speranța în ea, atunci știam că aveam o problemă serioasă.

– Ei, din ce ziceai, era o școală academică. Poate nu i se potrivea mamei mele, am spus, luându-i brusc apărarea Rosei. Știu, pentru că am trecut și eu prin asta.

– Asta a spus și Rosalind, așa că i-am găsit altă școală, ceva mai holistică, mai relaxată. Stella a chicotit. Rosa a dus lipsa regulamentului la extremă. Îmi amintesc că am ajuns acasă într-un weekend și noua ei dădacă mă aștepta îmbrăcată la ușă, cu valiza lângă ea. Aparent, Rosa stătuse toată

săptămâna acasă, se uitase la televizor și mâncase cereale. Îi spusese dădacei că nu era necesar să se ducă la școală săptămâna respectivă și, când au sunat de la școală, Rosa le-a recitat una dintre regulile lor: că elevii erau acolo de bunăvoie să învețe și că nu se aplicau pedepse dacă nu se duceau la ore.

– Este din ce în ce mai clar că semănam. Aș fi făcut același lucru, am rânjit.

– Diferența, Electra, este că tu ai crescut într-o structură familială și, din ce-am auzit, ai avut o figură maternă iubitoare și una paternă care să aibă grijă de tine. Rosa nu a avut așa ceva, în parte din pricina circumstanțelor, dar și din cauza mea. Când a murit Cecily, m-am simțit și mai motivată să devin femeia de succes la care visase ea dintotdeauna. Iar când mi-a lăsat Bill moștenirea, mă aflam pe o traiectorie din care nu puteam – Stella s-a corectat apoi – sau nu voiam să mă opresc. Rosa avea zece ani atunci. Avusese nu știu câte dădace și schimbase patru-cinci școli. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi iau o lună de concediu și să stau acasă cu ea ca să-i organizez învățătura, dar am crezut că-mi pierd mințile, iar Rosa o luase razna. Am discutat cu Rosalind și mi-a sugerat că cel mai bun lucru era s-o trimit la internat. Am găsit un loc ca lumea în Boston, unde primeau copii precum Rosa.

– Adică rebuturi?

– Nu, Electra, ei numesc asta „tulburări comportamentale“. Rosei părea să-i placă ideea la început – eu simțeam că-mi pierd mințile, dar ea se săturase să stea acasă cu un singur profesor și cu mama ei, singur companion. În timpul interviului acolo, i-au testat tot soiul de lucruri, inclusiv coeficientul de inteligență. Și, desigur, era mult peste limită. Mi-au spus de la școală că este o trăsătură a copiilor perturbatori. Au creat un program de predare accelerată pentru ea și, astfel, s-a dus la Boston. În primii trei ani a fost fericită. Școala îi oferea stabilitatea și siguranța de care avea nevoie și și-a făcut prieteni. În același timp, am primit un telefon din senin de la ONU. Citiseră o lucrare pe care o scrisesem pe tema aparteidului din Africa de Sud când eram la Columbia. Creau ceea ce numeau ei Centrul Națiunilor Unite împotriva Apartheidului. Am fost chemată la interviu – îți dai seama cât de entuziasmată am fost, Electra, gândul de a fi în centrul celei mai puternice organizații mondiale pentru drepturile omului era visul vieții mele. Acest nou departament punea laolaltă statistici și

dovezi concrete ale efectelor apartheidului. Căutau o echipă care să scrie o lucrare cu aceste date, pe care apoi s-o publice. Într-un fel, nu era exact ce făceam eu, dar în altul, știam că-mi va deschide ușa unei noi lumi. Și asta s-a și întâmplat. Acei ani au fost relativ tihniți. ONU avea sediul în Manhattan, ceea ce însemna că în vacanțele Rosei eram acasă să-i gătesc cina seară de seară. În sfârșit, totul părea mai calm, până când, firește, a ajuns la pubertate.

– Mda, mizeria aia. Scumpica ta fetiță devine un sac turbat de hormoni, am încuviințat, amintindu-mi nu numai cum se repornise criza mea, ci și că depășise orice acces de furie din copilărie.

– Hai să zicem doar că întreaga casă se cutremura când bătea Rosa din picior, urla și izbea ușa camerei ei. Aflu apoi de la școală că a dispărut – o prietenă de-a ei zicea că din pricina unui băiat din oraș, pe care-l cunoscuse la o ieșire în grup. Până la urmă a fost găsită, fuma și bea burbon în parc. Băiatul avea aproape douăzeci de ani, dar mama ta era probabil și mai frumoasă ca tine, dacă-mi permiți. Avea niște ochi incredibili, captivanți pur și simplu, care ademeneau ca prin farmece vrăjitorești orice derbedeu din cartier. Arăta și se îmbrăca de parcă avea optsprezece, nu paisprezece ani. Nu mult după aceea, mi-au scris de la școală ca să-mi spună că nu o mai puteau controla și că a fost trimisă la New York. nici una dintre școlile bune nu o mai primea pe seama istoricului, așa că nu am avut de ales decât s-o trimit la liceul local. Evident, s-a înhăitat cu cine nu trebuia – i-au plăcut dintotdeauna băieții răi.

– Ca nouă, tuturor… Mi-am dat ochii peste cap.

– Când a împlinit șaisprezece ani, am pierdut controlul complet. Nu se mai ducea la școală, stătea mai tot timpul în Brooklyn cu noii ei prieteni. La început mi-am zis că fuma iarbă când venea euforică acasă, dar pe urmă a început să stea afară toată noaptea. Habar nu aveam unde se ducea. Am început să observ că pierdea în greutate – începuse să apară cocaina pe străzi. Electra, jur, am făcut tot posibilul să vorbesc cu ea despre droguri, dar nici nu voia să audă.

– Înțeleg, am spus încet. Uită-te la mine, nici eu n-am vrut să aud.

– În sfârșit, de câteva ori a fost adusă acasă de polițiști și până la urmă acuzată de infracțiuni minore – fura din magazine și vindea pe stradă, ca să facă rost de bani. I-am plătit cauțiunea și am găsit un avocat care s-o reprezinte. Amenințarea cu închisoarea a domolit-o o vreme și a stat acasă.

A continuat să bea, dar parcă nu a mai luat droguri o vreme. Primise avertisment și amenințarea cu centrul de reeducare pentru minori dacă mai intra în bucluc. Și pe urmă…

Stella s-a oprit, frângându-și mâinile, cu o suferință de nedescris în privire.

– A dispărut. La o săptămână după audiere, a ieșit într-o noapte și nu s-a mai întors. A fost ultima oară când am mai văzut-o.

– Ai căutat-o?

– Evident că am căutat-o! Stella s-a întors spre mine mânioasă. Am răscolit tot Brooklynul și Manhattanul în căutarea ei! Îi arătam fotografia la fiecare secție de poliție, în fiecare cartier am lipit afișe de stâlpii de iluminat. Am fost în toate ghetourile, văgăunile cu drogați, toate locurile blestemate în care pierdeau vremea boschetarii orașului. Până în Boston am căutat-o, cu gândul că s-o fi întors la unul dintre foștii ei, dar nimic. Absolut nimic. Pur și simplu a dispărut. Am căutat-o mai bine de doi ani, lucrând ziua la ONU și noaptea bătând străzile. Pare imposibil ca cineva să dispară cu adevărat de pe fața pământului, dar exact asta s-a întâmplat cu mama ta. Și jur, Electra, am răscolit pământul în lung și în lat.

– Nu-i nimic, Stella, te cred. Și – știam că ne îndreptam spre deznodământul poveștii și mi-am luat inima în dinți – când ai aflat că a murit?

Stella a înghițit în sec.

– Acum un an, ăsta este adevărul, când tatăl tău a luat legătura cu mine și mi-a cerut să ne întâlnim la New York. Mi-a spus că încercase să-ți găsească familia biologică, fiindcă știa că era pe moarte și voia să-ți poată lăsa o scrisoare în care să-ți spună care îți erau originile. Se întorsese la Hale House, unde te găsise și vorbise cu fata Clarei Hale, care-l pusese în legătură cu una dintre femeile care lucraseră pe vremea aceea acolo. Se pare că ea fusese cea care te primise în noaptea aceea. A izbutit să găsească registrul care documenta sosirea ta. Ca întotdeauna, nu existau detalii despre mamă, dar aparent femeia își amintea bărbatul care te adusese. Îl văzuse prin cartier și știa că era un drogat. Așa că tatăl tău a cerut numele lui și femeia a zis că parcă i se spunea Mickey. Tatăl tău a căutat peste tot și, în cele din urmă, a reușit să-l găsească prin biserica baptistă abisiniană din Harlem. Aparent era un reformat care-l găsise pe Dumnezeu și era predicator laic la biserică. Nu uita, Electra, pe vremea aceea habar nu

aveam, a clarificat Stella. Oricum, Michael, cum i se spune acum, i-a povestit tatălui tău ce își amintea de mama ta.

– Acest Michael era tatăl meu? am întrebat disperată.

– Nu, întâmplător locuia în același cuib de drogați când era mama ta însărcinată cu tine. Poliția făcea raiduri constant, așa că toxicomanii schimbau mereu văgăunile în clădiri abandonate de prin Manhattan. Era acolo când te-ai născut, pare-se praf de drogat cu cocaină, dar cică țipai de mama focului, lucru care ar fi alertat poliția, așa că te-a luat și te-a dus la Hale House.

– Și… – am înghițit în sec – ce s-a întâmplat cu mama?

– A… Bunica s-a întins spre mâna mea și mi-a strâns-o aprig. Ai răbdare, Electra, și iartă-mă că îți spun ce urmează. Mickey a spus că atunci când s-a întors, Rosa sângera de moarte. Era clar că murea, așa că el și ceilalți… au plecat. A spus că s-a dus într-o cabină telefonică și a sunat anonim la salvare, dar bănuia că Rosa ar fi murit înainte să ajungă ei. Să mă ierte Dumnezeu că trebuie să-ți spun asta… și că nu am fost alături de iubita mea fiică atunci când ar fi trebuit.

– Dar nu știai unde era, Stella.

– Mulțumesc pentru mângâiere, Electra, dar, când mi-a povestit tatăl tău, jur că am fost devastată. Gândul că fetița mea a murit singură și abandonată…

– Mda… Am tăcut o vreme amândouă. Așadar – am șoptit în cele din urmă –, se pare că povestea asta nu s-a terminat cu bine.

– Pentru Rosa nu, dar sper – chiar sper – că ne va alina puțin faptul că noi două ne-am putut întâlni din acest motiv. Îmi pare rău doar că am fost nevoită să-ți împărtășesc povestea asta, într-un moment în care numai asta nu îți trebuia să auzi.

– Dar cum a aflat Pa că erai rudă cu mine?

– De la Michael. A locuit câteva săptămâni cu Rosa. În primul rând, își amintea numele ei și că îi vorbise despre mama ei, care avea o slujbă importantă la ONU. Parcă o chema Stella – își amintea din pricina berii lui preferate. Mi-a zâmbit cu ochii în lacrimi. Și, astfel înarmat, tatăl tău a început căutările. Știa anul nașterii tale de la Hale House și a sunat la ONU în New York și le-a cerut să caute în registre o anume Stella care lucrase pentru ei în 1982. O să-i mulțumesc o viață lui Cecily că mi-a dat un nume

relativ neobișnuit – eram doar două înregistrate și una murise. Deja îmi știa numele de familie, m-a căutat online și mi-a scris. Restul îl știi.

– Dar… Un singur lucru *nu știam* și, cu toate că nu-mi venea defel să întreb, trebuia. Când au găsit-o și… – am înghițit în sec – au dus-o unde se duc morții, probabil că au încercat să-i caute rudele.

– Electra, pe vremea aceea, tot Manhattanul era presărat de cadavrele tinerilor toxicomani. Legal vorbind, autoritățile sunt obligate să păstreze cadavrul doar patruzeci și opt de ore. Dacă nu vine nimeni după el, îl pot îngropa.

– Aoleu, așa repede?! am icnit. Și unde a fost îngropată?

– Eu și tatăl tău am fost la oficiul stării civile din strada Worth ca să aflăm. Știam data morții Rosei pentru că era cea în care te născuseși tu și era înregistrată la Hale House. Evident, funcționarul ne-a confirmat că trupul unei tinere negrese neidentificate fusese transferat la morgă în acea noapte. Fiindcă… fiindcă nu o găsisem până atunci, politica statului New York era să îngroape trupurile neidentificate pe insula Hart în Bronx. Nu mi-am făcut curaj să mă duc încă.

– Aha… Nu știam dacă-mi venea să plâng sau să vomit, dar știam că nu mai suportam. Stella, te superi dacă chem mașina să mă duc acasă? Am nevoie… am nevoie să chibzuiesc la toate astea o vreme.

– Firește, a spus, în timp ce scoteam telefonul să sun. Te descurci?

– Da, trebuie, nu? Cel puțin acum știu.

– Orice, orice pot face… să-mi spui, te rog.

– Bine. Încă ceva: ai zis că erai în Africa atunci când m-am născut și m-au dus la Hale House.

– Da. Eram invitată să fac parte dintr-o misiune de anchetă secretă în Africa de Sud. Trebuie să înțelegi că deja Rosa lipsea de peste doi ani. Electra, jur, dacă aș fi știut, i-aș fi fost alături, evident pentru tine. Dar trebuia să-mi văd de viață și… am plecat.

– Bine, am încuviințat în timp ce suna șoferul la ușă.

– Hai să ținem legătura, te rog, să-mi spui când ești pregătită să ne vedem. Înțeleg că este copleșitor și că ai nevoie de timp, dar vreau să-ți fiu alături, este important să știi asta, a adăugat, urcând în spatele meu spre ușă. Numai să-mi spui când.

– Așa o să fac.

A întins brațele spre mine, dar m-am întors și am deschis ușa. Aveam nevoie să respir aer curat și să mă întorc în prezent.

– Pa, Stella, am spus, coborând în fugă treptele spre mașina din fața casei.

Capitolul 51

Când am ajuns acasă, Mariam și Lizzie stăteau în bucătărie.

– Salut, am spus obosită.

– Electra, te simți bine? S-au ridicat amândouă imediat, ținându-se după mine până în dormitor.

– Da, mă simt bine, trebuie să dorm.

Le-am trântit ușa în nas ca o mojică, dar nu mai puteam sta în picioare nici o secundă. Am reușit să-mi scot tenișii și blugii, am căzut pe pat, am folosit telecomanda ca să cobor storurile și am închis ochii.

– Electra?

Am auzit o voce cunoscută și am mormăit trezindu-mă din cel mai profund somn, după cum mă simțeam.

– Da, am murmurat.

– Lizzie sunt. Voiam să văd cum te simți.

– Bine, doar… somnoroasă.

– Bine atunci. Dar să știi că e unsprezece.

– Noaptea?

– Nu, dimineața. Ai dormit în jur de paisprezece ore, iar eu și Mariam ne-am îngrijorat.

– Zău că n-am nimic, am subliniat, când mi-am dat seama că își imaginau că mă droghez din nou.

– Vrei să te las în pace sau îți aduc niște cafea? Am luat covrigi și somon afumat de la magazin.

Cum stăteam așa, mi-am dat seama că eram flămândă.

– Sună bine, Lizzie, mersi.

Am deschis storurile și am clipit în lumina puternică a soarelui. În viața mea nu cred că dormisem atât de mult. Poate era un mod al creierului de a pune frână, ca să-mi dea pace după toate cele auzite cu o zi înainte. În mod surprinzător, mi-am dat seama evaluându-mi reacția că nu mă simțeam așa de rău cum mă așteptasem. De fapt, mă simțeam straniu de ușurată că știam în sfârșit adevărul. Chiar dacă era de rahat acel adevăr. Mă gândeam și cât de norocoasă eram că nu trăiam într-o vreme în care culoarea pielii mele mi-ar fi trasat întru totul viitorul și, cumva, că cineva mă salvase ca să nu apuc calea mamei mele.

În timp ce cugetam la moștenirea mea genetică și la faptul că citisem că dependența era ereditară, mi-a venit în minte Stella, care fusese dependentă doar de munca ei: străduindu-se să facă lumea mai bună. M-am gândit la puterea ei, la calmul și la echilibrul de care dădea dovadă și speram să am și din genele ei. Și, cu toate că aveam multe trăsături comune cu mama, în sufletul meu îmi dorisem dintotdeauna să fiu un copil cuminte, nu rău. Adevărat, îmi stătuse în cale temperamentul pătimaș, așa că poate eram o combinație între mama și bunica, ceea ce-mi convenea.

În ce-l privea pe bărbatul care își oferise sămânța necesară pentru crearea mea… probabil nu aveam să aflu vreodată cine era, dar nu era nici o problemă. Era din ce în ce în evident că de la bun început avusesem un tată extraordinar, un om care aparent petrecuse o grămadă de timp încercând să-mi găsească rudele de sânge, ca să am cu cine rămâne la urmă. Și izbutise.

– Poftim, micul dejun la pat, doamnă, îl meriți, a spus Lizzie, intrând cu tava cu cafea fierbinte în cafetieră, o ceașcă și doi covrigi cu cremă de brânză și somon afumat.

– Serios? De ce?

– Bunica ta a sunat de vreo zece ori aseară și de trei ori azi-dimineață. Sigur că nu mi-a dat detalii, dar zicea să am grijă de tine. Părea foarte îngrijorată, Electra.

– Da, a trebuit să-mi povestească niște lucruri destul de grave despre mama și alți străbuni, am suspinat.

– Ei bine, a zis Lizzie turnându-mi cafea în ceașcă, știi că sunt alături de tine dacă vrei să vorbim. Covrig?

– Imediat, dar ce-ar fi să iei și tu? Nu-i pot mânca pe amândoi.

– Nu, poate îl mănânci totuși. Eu sunt nesătulă. Mi-a făcut cu ochiul. Apropo, Mariam zicea că ai fost jefuită ieri în parc. Ai sunat la poliție?

– Ce rost are? Puțin le pasă dacă fata bogată și-a pierdut Rolexul, nu? Probabil că tot ei îl cumpără de la hoți la o sutime din valoare.

– Electra, eu zic să angajezi neapărat un bodyguard. Ai o figură cunoscută, ești vedetă. În L.A., cei ca tine nu ies din casă neînsoțiți. Nu-mi place că vorbesc ca o mamă, dar cred că ar trebui să te gândești la asta. Oricum, te las să mănânci în liniște. Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi.

Mi-am băut cafeaua în pace și, în ciuda protestelor mele, am izbutit să mănânc ambii covrigi. Îmi plăcea să am colegă de cameră, dar Lizzie era caldă și maternă, motiv pentru care mă simțeam în siguranță și îngrijită. Speram să nu mai plece, fiindcă îmi plăcea să locuiesc cu ea. M-am gândit la ce mi-a spus și avea dreptate. Susie îmi spunea de câțiva ani că îmi trebuia un bodyguard, numai că mă îngrozea să am veșnic un străin pe urmele mele. Mi-am amintit apoi ideea de mai devreme, așa că am făcut un duș, mi-am pus pantalonii sport și un tricou și m-am dus în bucătărie. Mariam lucra la laptop.

– Bună dimineața, Electra, sau mai bine zis bună ziua, m-a salutat zâmbind. Să-mi spui când putem vorbi. Mi-a răspuns femeia care conduce cooperativa de materiale provenite din surse etice. Este foarte încântată de perspectiva de a colabora cu tine.

– Super! Apropo, am spus, în timp ce intra Lizzie cu tava mea, l-a văzut cineva pe Tommy azi-dimineață?

– Nu, a răspuns Lizzie, nu era nimeni afară când am fost la magazin.

– Mă îngrijorează – nu-i stă în fire să dispară. Nu l-am văzut de o săptămână și trebuie să vorbesc cu el, pentru că vreau să-i ofer o slujbă.

– Ce fel? a întrebat Lizzie.

– De bodyguard. În fond, cam asta face acum și cred că i-ar plăcea să fie plătit. Este veteran, în formă și...

Am tăcut când Mariam s-a ridicat brusc și a fugit pe hol în baia de oaspeți, unde a trântit ușa după ea. M-am uitat șocată la Lizzie.

– Ce-am zis?

– Ăăă… oi fi zis ceva.

Lizzie părea să-mi ascundă ceva și să se simtă prost.

– Ce?

– Nimic, adică mai bine vorbești cu Mariam despre asta. Nu-i treaba mea. Așa, mă duc în sufragerie să aștept telefonul avocatului pe care mi l-a recomandat Miles. Ne vedem imediat.

M-am uitat nedumerită pe geam, dar apoi mi-a picat pisa în sfârșit.

– Electra, ce toantă ești! mi-am zis când mi-am dat seama. Confesiunea pe care o auzisem la AA și crezusem că se referea la mine… Cam plină de tine, nu? am șoptit, dându-mi ochii peste cap. Răspunsul brusc al lui Mariam când am întrebat-o de numărul lui Tommy acum câteva zile și felul în care se purtase de-atunci când mi-era clar că era ceva în neregulă…

M-am dus la baie și am bătut ușor la ușă.

– Mariam, Electra sunt, am spus încet. Îmi pare rău că am fost insensibilă. Ar fi trebuit să-mi spui. Poți ieși să discutăm despre asta?

Până la urmă, a deschis ușa și am văzut-o cu lacrimi pe față.

– Te rog, iartă-mă, Electra. Reacția mea nu a fost deloc profesională. Promit să nu se mai întâmple. Mi-am revenit, a spus, trecând pe lângă mine și întorcându-se în bucătărie.

– Mariam, doar e limpede că nu-i așa. De când ai o relație cu Tommy? am întrebat-o, așezându-mă la masă în fața ei.

– Ei, o nimica toată, s-a terminat oricum… A înghițit în sec și se vedea că o umfla plânsul. Scuze.

– Te rog nu-ți mai cere scuze, eu ar trebui să fac asta. N-am dat nimănui atenție în afară de mine și nu am văzut pădurea de copaci.

– Zău că nu aveai ce vedea. Ne-am apropiat după ce te-ai internat în clinică, mi-a mărturisit Mariam, scoțând un șervețel din mânecă și suflându-și nasul. E un om tare bun și ține mult la tine, așa că ne-am… împrietenit. Eu veneam să lucrez aici și, chiar dacă tu nu erai, tot îșI făcea apariția. Zicea că-i plăcea rutina lui. Și am început să ne plimbăm prin Central Park, să stăm pe bancă și să luăm masa împreună. Și dintr-un într-alta… ne-am dat seama că ne plăcem.

– Mariam, dar asta este minunat, nu? Adică e clar că nu-l cunosc pe Tommy cum îl cunoști tu, dar știu că este un tip ca lumea, care a trecut prin multe.

– Nu, Electra, nu e minunat. Tommy este cu zece ani mai în vârstă ca mine, are un copil și o fostă soție. A fost alcoolic, doar știi, și trăiește din pensia de veteran pentru că are sindrom de stres posttraumatic și – Mariam a înghițit în sec –, pe lângă toate astea, are altă religie.

– Parcă mi-ai spus o dată că tatăl tău zicea să te adaptezi țării în care te-ai născut.

– Așa-i, și vorbea serios. Dar sentimentul acela nu presupune că mă pot căsători în afara credinței mele. Pentru femeile musulmane este interzis să se căsătorească în afara religiei lor.

– Da? N-am știut.

– Da. Chiar dacă bărbații musulmani se pot însura cu femei ne-musulmane. Viața nu-i dreaptă, nu-i așa?

– Tata zicea mereu că toate textele biblice au fost scrise de bărbați, Mariam, ca să poată face ei cum vor, știi? Am ridicat din umeri, încercând să destind atmosfera. Nu vă puteți căsători civil?

– Electra, sunt cea mai mare fiică din familie. Toată viața noastră, comunitatea noastră se bazează pe credință. O căsătorie civilă nu este recunoscută – ar fi împotriva tuturor principiilor cu care am crescut dacă m-aș mărita cu el.

– Pff, am făcut. Nefiind o credincioasă a religiilor organizate, îmi venea greu să-mi dau cu părerea, dincolo de faptul că știam cât conta pentru Mariam. Nu ar putea Tommy să se convertească la ai tăi – adică la religia ta?

– Poate, da, dar nu uita că a luptat în Afganistan, Electra și, chiar dacă nu a spus-o pe față, știu că a văzut atrocități comise de extremiștii musulmani. I-au murit prieteni de mâna lor, aruncați în aer de mine sau de bombe. Of, ce complicat e totul!

– Așa-i dragostea, nu? am suspinat. Nu o fi tocmai o soluție, dar poate puteți trăi în păcat.

– Nu, niciodată, Electra. Ar fi cel mai mare păcat dintre toate, a spus Mariam ferm.

– Și Tommy ce a spus?

– Nimic. Așa cum ziceam, acum o săptămână am hotărât s-o terminăm.

„Cam când l-am auzit vorbind la ședința AA“, mi-am zis.

– De-asta n-a mai venit?

– Da.

– Și știe de ce?

– Într-un fel.

– Dar l-ai întrebat dacă s-ar converti la islam? Dacă asta este singura opțiune, vreau să zic.

– Evident că nu. Doar nu m-a cerut de soție, însă având în vedere ce ți-am spus, nu văd un viitor împreună, așa că am decis că este mai bine s-o

închei.

– Înțeleg că este puțin complicat, am răspuns ca o regină a eufemismelor, dar, of, Mariam, știu de ceva vreme că este ceva în neregulă. Trebuie să-ți mărturisesc și că – în fine, trebuie să încalc una dintre regulile de confidențialitate de la AA – l-am auzit vorbind la o ședință săptămâna trecută. A povestit tuturor că este îndrăgostit, dar că cea pe care-o iubește nu poate fi în veci a lui. În orgoliul meu suprem, am crezut că la mine se referea, am zâmbit. Sigur, despre tine era vorba. Te iubește, Mariam, cu adevărat. Și dacă-l iubești și tu, sigur există o cale, numai că trebuie să vorbiți despre asta. Trebuie să-i spui și lui ce mi-ai spus mie.

Mariam a tăcut, cu ochii la peretele din față.

– Oricum, mă îngrijorează. Dă-mi cel puțin numărul lui ca să văd ce face.

– Bine. L-am șters din telefonul meu, ca să nu fiu tentată, dar mi-l amintesc.

Am notat numărul și m-am uitat insistent la ea.

– Uite, nu sunt în locul tău și, având în vedere istoricul meu în materie de bărbați, nu o să-ți dau sfaturi. Dar mi-a rămas în minte un lucru pe care mi l-a spus bunica. Femeia asta – Kiki Preston o chema – i-a spus unei… rude de-ale mele că trebuie să-ți dai seama cine contează mai mult pentru tine și să ții cu dinții de acela. Trebuie să faci tot posibilul să fii fericită și să-i faci și pe cei dragi fericiți, pentru că până să-ți dai seama, trece viața pe lângă tine. Și cred că are dreptate. Eu asta încerc să fac.

– Iartă-mă, Electra, mă simt groaznic că te împovărez cu problemele mele când știu prin ce treci acum. Niciodată, în toată cariera mea, nu am avut vreo situație în care viața personală să interfereze cu cea profesională. Dacă vrei să-l angajezi pe Tommy ca bodyguard, nu am nici un drept să te opresc. Am să mă adaptez, desigur, a adăugat.

– Hei, cred că am depășit stadiul de relație profesională când am făcut criza dinaintea internării. Te-ai purtat minunat cu mine, Mariam și nu aș face nimic care să-ți pericliteze fericirea sau relația noastră pe viitor. Promit.

– E foarte amabil din partea ta, dar sunt o profesionistă și nu-i nevoie să ții seama de sentimentele mele. Hai să discutăm despre proiectul de design, a spus, cu cel mai luminos zâmbet.

Cutremurată de experiența de ieri în parc, am decis să mă duc la sală. În timp ce alergam pe bandă, mă gândeam cum mi se schimbase viața în ultimele săptămâni. Înainte călătoream de la o ședință foto la alta. Acum aveam una la zece zile, iar între timp viața îmi deborda de probleme personale. Și, oricât de dure erau unele, știam că o să mă descurc, pentru că izbutisem să mă împresor de oameni extraordinari. Unul dintre ei îmi era rudă de sânge și restul păreau să țină cu adevărat la mine.

Lucru care mi-a amintit brusc de Miles. Îmi lipsea. Nu de genul „nu te-am văzut de mult“, ci tânjeam permanent în sufletul meu cu o senzație de nedescris. Era ca și cum în lipsa lui nu eram întreagă, ceea ce părea ciudat *și* grav. Poate că Lizzie avea dreptate și era prea intimidat de mine ca să spună ceva ori poate nu-i arătasem eu ce simțeam față de el.

Dar și eu eram speriată, pentru că *îi arătasem* lui Mitch ce simțeam. De fapt, fusesem atât de dornică de atenție, încât îmi venea să vomit când mă gândeam cum fusesem în relația cu el. Nu-mi permiteam să mai ajung acolo.

Mai târziu, în mașină, în drum spre ședința AA, i-am cerut dintr-un capriciu șoferului să mă ducă la clădirea Flatiron, la o ședință din apropiere. Dacă Tommy avea necazuri – și consideram că ăsta era cazul –, bănuiam unde-l puteam găsi.

Și chiar acolo era, câteva rânduri mai în față, șapca roșie de baseball scoțându-l în evidență. De data asta, nici el, nici eu nu am luat cuvântul – după ziua de ieri, dacă începeam, nu m-aș fi oprit și aveam nevoie de timp să cuget la tot ce aflasem încet, în ritmul meu. Când s-a terminat ședința, am hotărât să mai rămân în spate și să aștept să treacă pe lângă mine.

– Hei, Tommy! l-am strigat. Ia te uită cum ne întâlnim!

– Ah, bună, Electra. Ce mai faci?

Era palid, cu ochii roșii, de parcă nu dormise de câteva zile. Partea bună era că nu simțeam urmă de alcool când mi-a vorbit.

– Nu te-am mai văzut în fața casei, am spus vesel. Unde ai fost?

– Ei, pe ici-colo. A ridicat din umeri.

– Vrei să bem o cafea? l-am întrebat. Nu cafeaua aia, am spus, arătând spre urnă.

– Pe bune? s-a uitat el mirat la mine.

– Da, de ce nu?

– B-bine.

Am găsit o cafenea după colț și ne-am așezat.

– Ce faci, Tommy? l-am întrebat.

– Sincer să fiu, a spus suflând în espresso, nu-mi merge prea bine în momentul ăsta.

Am hotărât că nu era cazul să mă învârt în jurul cozii.

– Știu ce s-a întâmplat. Cu Mariam.

– Serios? Părea șocat. De unde?

– Pe scurt, ieri am fost jefuită în parc și toată lumea îmi sugerează să-mi iau bodyguard. Așa că m-am gândit imediat la tine și i-am spus lui Mariam, care a început să plângă și s-a încuiat în baia de serviciu. Pe urmă a ieșit totul la iveală.

– Of, Electra, îmi pare rău că-ți dau de furcă. Apoi a ridicat ochii la mine și am zărit un licăr de speranță în privirea lui. S-a încuiat în baie și a plâns?

– Dap, așa a făcut. Te iubește, Tommy, și se pare că și tu pe ea. Te-am auzit săptămâna trecută la ședința AA. Stăteam în spate. Nu știam că la Mariam te refereai, dar…

– Mda, mă rog, s-a terminat deja. M-a părăsit.

– Dar știi de ce te-a părăsit?

– Nu prea. Pot doar să presupun. Uită-te la mine, Electra, cine m-ar vrea? Sunt vai de capul meu, a spus, înainte să-i dea lacrimile.

– Mariam, am spus ferm. Tommy, asta nu are de-a face cu sentimentele pe care le are față de tine. Te consideră minunat. Are de-a face doar cu faptul că este musulmană. Și aparent, o femeie musulmană nu se poate mărita cu un bărbat care nu este. Pur și simplu.

– Glumești. Tommy se uita la mine de parcă picasem de pe altă planetă și nu înțelegeam oamenii. Nu mi-a spus asta niciodată.

– Așa cum mi-a zis acum câteva ore, nu ai cerut-o în căsătorie, așa că s-a gândit că ar fi straniu să menționeze, dar jur că ăsta este motivul.

– Vrei să spui că dacă aș fi musulman s-ar căsători cu mine?

– Da, mâine dacă s-ar putea, având în vedere în ce stare era azi-dimineață. A încheiat relația pentru că nu vedea un viitor. Noi doi nu putem pricepe asta fiindcă nu suntem musulmani, dar toată viața ei, familia, prietenii, totul se învârte în jurul religiei. Știe și că ai un copil și, mă rog, cu toate cele, simte că este foarte complicat.

– Bine, am o fiică, dar fosta mea soție a cunoscut pe cineva care vrea s-o ia în California ca să locuiască împreună cu ei. Alt motiv pentru care m-am

întors la AA. Fără fiica mea sau Mariam… Of, Electra, în momentul ăsta mi-e foarte greu.

– Evident, Tommy. Bine, hai să fim sinceri: dacă ar trebui să te convertești la credința ei ca să fii cu ea, ai face-o?

– Greu de zis. Vorbești cu cineva care a luptat în Afganistan. Atrocitățile la care am fost martor erau comise în numele lui Allah. Aș călca pe cărbuni încinși ca să fiu cu ea și înțeleg că acolo erau extremiștii, dar să devin de-ai lor… Tommy a clătinat din cap. Nu prea știu.

– Mariam știe prin ce-ai trecut acolo. S-a gândit la toate, de-asta nu ți-a putut menționa. De ce naiba e viața așa complicată?

– Mie îmi spui, Electra… Cunosc și eu o fată care mi se potrivește din toate punctele de vedere și na…

– Auzi, eu sunt doar mesagerul și acum de voi doi depinde ce faceți în continuare. Îți înțeleg dilema, dar nu este rostul dragostei să întreacă limitele? Până la urmă, ea e femeie, tu bărbat. Cel puțin știi adevăratul motiv pentru care te-a lăsat baltă. Și poate că e într-adevăr complicat, dar voi trebuie să dezlegați ițele. Ar trebui să plec. Și, apropo, am spus, ridicându-mă, chiar vreau să te angajez ca bodyguard. Dar, evident, nu ar fi în regulă până nu vă lămuriți voi între voi, nu?

– Nu, dar mersi.

– Ținem legătura, Tommy. Îmi fac griji pentru tine.

– Mersi pentru cafea, Electra. Și că ți-ai făcut timp să-ți pese, a adăugat.

L-am lăsat singur, aplecat peste ceașcă.

În timp ce mă întorceam cu mașina prin New York, m-am uitat pe geam la cei de pe trotuare, cu gândul că fiecare în parte avea drama sa despre care restul, în trecere, nu aveam habar. Mă liniștea puțin gândul ăsta. Era prea simplu să ai impresia că toți au o existență perfectă (și asta îți arăta presa zi de zi – nu trebuia decât să mă gândesc la interminabilele imagini cu mine intrând și ieșind din limuzine îmbrăcată de milioane, în drum spre cine știe ce petrecere cu vedete) când realitatea era cu *toootul* alta.

Ei bine, mi-am spus, făcusem tot posibilul să fac pe zâna bună cu cei doi preferați ai mei și acum era treaba lor să se descurce mai departe.

– Electra?

– Bună, Stella, am spus la telefon, băgându-mă în pat pe seară.

– Am sunat să văd ce mai faci.

– Bine.

– A-am fost îngrijorată de când ai plecat. Ce ți-am spus ieri era destul să traumatizeze pe oricine, darămite pe cineva care taman ce-a ieșit din clinica de dezintoxicare. Nu aș fi suportat ideea de a-ți fi împiedicat procesul de recuperare.

– De fapt, am impresia că a-mi cunoaște trecutul face parte din procesul de recuperare. Sigur că a fost tulburător, dar nu am cunoscut-o pe mama și, chiar dacă nu suport gândul că a murit cum a murit, îmi vine mai ușor. Serios, am adăugat, căci deslușeam spaima și grijile în glasul bunicii.

– Ai o atitudine incredibilă, Electra și sunt… I s-a frânt glasul înghițind în sec – foarte, foarte mândră de tine. Voiam să știi asta.

– Mersi, am spus, știind că mai aveam un pic și plângeam și eu.

– E prea devreme dacă vin mâine la tine? Vreau să te întreb ceva. Pot trece pe seară, poate pe la șapte?

– Bine, ne vedem atunci.

Cum stăteam în pat, mi-am dat seama nu doar că mi se diminuase evident nevoia de vodcă, ci și că, din tonul ei, bunica ținea cu adevărat la mine. Și îmi plăcea mai mult de ea acum că își arătase latura vulnerabilă. Mă gândeam că dacă aveam nevoie de un model în viață, o aveam la îndemână. O căutasem pe internet și părea că era purtător de cuvânt pentru toate cauzele și vizitase toate țările ca angajat al Amnesty International. Câștigase tot soiul de premii și distincții și, simțind că ațipeam, mi-am dat seama că zilele mele ca fotomodel erau pe sfârșite. Voiam și eu să fac ceva semnificativ. Moțăiam deja când a sunat telefonul.

– Electra?

– Bună, Miles, s-a întâmplat ceva? am întrebat somnoroasă.

– Aoleu, te-am trezit? Tocmai m-am întors de la muncă și voiam să-ți spun că Vanessa poate primi vizite în weekend.

– Fantastic! Tu ce mai faci? am întrebat.

– Ei, îngropat în muncă… Mă gândeam astă-seară că a venit timpul să fac o schimbare. Nu-mi mai place ce fac.

– Ciudat, că exact la asta mă gândeam și eu.

– Aha… ei bine, e timpul să fac o pauză. Ai treabă mâine-seară?

– Nu, doar să comand de mâncare acasă cu Lizzie.

– Nu vrei în schimb să iei cina cu mine?

– Ba da, sigur, de ce nu?

Simțeam cum îmi bătea inima ca la nebuni.

– Super, atunci te iau pe la opt, bine?

– Sigur, perfect, ne vedem mâine.

– Noapte bună, Electra.

– Noapte bună, Miles.

Am închis ochii și numai că n-am sărit în sus de bucurie, înainte să adorm, încă zâmbind.

Capitolul 52

Niciodată nu mi-a luat atât de mult să-mi aleg ținuta pentru o întâlnire despre care nici măcar nu știam dacă era amoroasă sau nu. Habar nu aveam dacă urma să mă ducă la cel mai apropiat restaurant sau în centru, la unul sofisticat. Îmi părea rău că la ultima lui vizită purtasem pantalonii de piele, așa că, până la urmă am decis să mă îmbrac *vintage* cu niște pantaloni Versace de un portocaliu aprins și o bluză de mătase care îmi dădea un aer elegant. Mi-am pus niște mărgele portocalii etnice grele la gât și m-am pregătit pentru orice urma să vină.

– Arăți minunat, Electra, a spus Lizzie, intrând în dormitor să mă vadă. Îmi plac la nebunie pantalonii, cu toate că pe mine ar arăta hilar.

– Spune-mi ce părere ai despre schițele cu care m-am jucat azi, am rugat-o, în timp ce îndesam mormanul de haine probate în șifonier și lăsând ordinea pe seama menajerei care venea a doua zi.

– Unele dintre ele sunt extraordinare, a spus Lizzie admirativ. Te apuci de treabă?

– Da. Toate încasările se vor duce la centrul de primire. O să chem PR-ul lui Susie în câteva zile să pregătească niște interviuri. Mariam a găsit o companie care îmi poate transforma schițele în haine reale, pentru că nu aș ști cum s-o fac. Avem materiale din surse etice și sunt foarte entuziasmată.

– Un nou proiect, a spus Lizzie, zâmbind. Dacă ai nevoie de contabilitate, mă pricep la cifre, așa că să îmi zici.

– S-ar putea să te angajez.

– Știi ce, Electra? În seara asta, ești perfect… luminoasă. Îmi place ce văd.

– Este noua mea personalitate și mă adaptez, am spus, în timp ce suna la ușă. A venit Stella. Îi deschizi tu, te rog?

Lizzie a ieșit, iar eu m-am dus la baie să mă uit pentru ultima oară în oglindă. Mă simțeam *cool* și în apele mele când am traversat sufrageria spre bunica. M-a luat imediat în brațe și mi-a făcut complimente ca și Lizzie și, cumva, oricât mi se spusese cât de frumoasă eram, când o auzeam de la prietena și de la bunica mea însemna foarte mult.

– Nu cred că trebui să te întreb cum te simți, Electra, a spus Stella, așezându-se pe scaunul ei, în timp ce-i turnam apă.

– Bine. Conform unui citat pe care mi l-a lăsat Pa, viața nu este o taină ce trebuie dezlegată, ci o realitate care trebuie trăită.

– Chiar dacă am avut o singură dată plăcerea de a-l cunoaște, era limpede că tatăl tău era foarte înțelept. Mi-a dat senzația că văzuse multe la viața lui.

– Ei bine, eu și surorile mele am vrea să știm *ce* anume a văzut. Era o mare enigmă. Nu știam cu ce se ocupa sau unde se ducea când pleca sau de ce ne-a cules din prin toată lumea. Și nu vom ști niciodată, pentru că a murit.

– Îți e dor de el?

– Da, foarte tare. Acum, că nu mai sunt furioasă.

– Oriunde ar fi, știu că ar fi mândru de tine. Apropo, aș vrea să-ți propun ceva. Știi că m-ai văzut la televizor în seara în care am vorbit despre criza SIDA din Africa?

– Cum să uit?

– Mi s-a cerut să merg la Concertul pentru Africa din Madison Square Garden ca să vorbesc publicului, să le spun ce am văzut în lume. Și… ei bine, aș vrea să vii pe scenă cu mine, să vorbești publicului – vor fi milioane în toată lumea – despre epidemia dependenței de droguri printre tineri, și cea de aici, din New York City, și din lume. Acele seringi refolosite reprezintă una din cauzele majore ale contaminării cu HIV și știu că Obama este un mare simpatizant al campaniei. Ai vrea? Ai putea?

– Ăăă…

Eram așa de șocată, că deschideam și închideam gura ca un pește.

– Eu? Stella, sunt doar fotomodel. Nu am ținut un discurs în viața mea. Port haine, nu am glas…

– Ba ai, Electra. Și povestea ta, felul în care era cât pe ce să te distrugă drogurile, ar fi un mesaj extrem de puternic pentru tinerii din întreaga lume, fiindcă le-ar demonstra că se poate întâmpla oricui, înțelegi?

– Uau! am exclamat, simțind cum mă lua amețeala..

– Cât am fost în Africa lunile trecute, am văzut traficanții, peștii cu prostituatele lor, prea drogate să știe ce naiba făceau și cu cine. Jumătate dintre femeile alea – unele de zece-unsprezece ani – vor sfârși contractând virusul HIV și murind lent, în dureri cumplite. Multe lasă copii în urmă. Electra, fă-o pentru mama ta, pentru sfârșitul crunt pe care l-a trăit…

M-am uitat în ochii bunicii, înflăcărați de pasiune și mi-am dat seama cum de devenise un asemenea simbol. Mai avea un pic și mă convingea să vorbesc în fața a milioane de oameni despre dependența mea.

– Dar este un Concert pentru Africa, Stella. Și apoi…

– Da, este! Și de unde sunt străbunii tăi, Electra? Eu de unde vin? Oamenii aceia – femeile în special – nu au platforma noastră. Suntem aici ca să vorbim în numele lor, nu înțelegi?

– Bine, bine, Stella, ho… Am tras aer în piept de câteva ori. Stai să mă gândesc puțin, bine? Nu sunt sigură că sunt pregătită să vorbesc lumii despre… problemele mele, știi? Dacă o fac, voi fi expusă pe veci.

– Înțeleg, Electra, dar, în aceeași măsură, ar putea însemna să primești genul de publicitate și bani pentru centrul tău de primire cum nici nu visezi. Ocaziile astea apar din an în Paște.

Dintr-odată, ideea mea de a crea haine a început să-mi pară meschină în comparație cu ce sugera Stella.

– Pot să mă mai gândesc? Te rog, Stella?

– Sigur că da. Și îmi pare rău că îți cer așa ceva astăzi, după trauma suferită în urma poveștii despre mama ta, dar dacă este s-o facem, trebuie să-i anunț, ca să te includă în program.

– Când are loc?

– Sâmbătă seara.

– Rahat! Scuze că înjur, dar e prea devreme.

– Așa-i, tocmai de-asta am nevoie de răspuns până mâine.

– Astă-seară mă văd cu Miles – tipul de la clinică. Mă rog, nu era internat, era vindecat deja, dar oricum, poveste lungă.

– Probabil este un tip special – radiezi în seara asta, draga mea, a zâmbit Stella, repetând vorbele de mai devreme ale lui Lizzie.

– Mersi. Hei, Stella, tu nu ai găsit niciodată pe cineva să te facă să radiezi?

– Nu așa cum crezi tu, dar nu-ți face griji pentru mine, scumpa mea, m-am descurcat când am avut nevoie de companie. Oricum, hai să nu mai vorbim despre asta, pentru că voiam să-ți mai spun că mi-ar plăcea ca la un moment dat să te duc în Kenya, să-ți arăt unde m-am născut și unde trăiesc străbunii tăi, masaii. Știu că m-ai auzit vorbind despre asta, Electra, dar până nu vezi cu ochii tăi, nu poți aprecia frumusețea. De mulți ani mă gândesc să mă mut acolo când ies la pensie, încă am casa lui Bill la lacul Naivasha – dar nu pare că mă mai pensionez vreodată. Și, firește, nu pot pleca nicăieri până după alegerile din noiembrie. Va fi cel mai mare moment de mândrie din viața mea dacă ajung să văd un președinte negru.

– Da, o să fie uimitor, am spus, înțelegând brusc rezonanța și magnitudinea unui asemenea eveniment pentru fiecare individ negru din lume. Am… vrut să te întreb ceva.

– Ce anume, scumpa mea?

– Am cumpărat o casă acum câteva săptămâni – în Tucson – și, pentru că am ajuns să pricep câtă suferință, sărăcie și abuz există în lume, am început să mă simt vinovată că am cumpărat-o.

– Nu, Electra, nu ar trebui. Viața nu are cum să fie dreaptă – întotdeauna vor exista bogați și săraci –, până și Iisus a recunoscut asta în Biblie. Așa că bucură-te de averea ta, dar fii pregătită să folosești privilegiile tale pentru a-i ajuta pe cei care nu au fost la fel de norocoși. E clar că nu te lăcomești la lucruri materiale oricum.

– Da?

– Da. De exemplu, cât din apartamentul ăsta te reprezintă? Stella arăta în jur. Fac pariu că nici nu prea te-ai atins de bani, nu?

– Sinceră să fiu, nu, până nu am cumpărat casa luna asta.

– Iată… Pentru că nu te interesează dimensiunea lui.

– Poate m-ar interesa, dacă nu l-aș avea, am răspuns și bunica a râs.

– Adevărat. Sunt impresionată, fato…

A zâmbit, în timp ce suna telefonul portarului.

M-am uitat la ceas și am văzut că Miles sosise cu zece minute mai devreme.

– Cine e?

– Miles, dar va trebui să aștepte până terminăm.

– Invită-l sus, pentru numele lui Dumnezeu. Nu lăsa bietul om singur, mi-a cerut.

Am oftat și l-am lăsat să urce, știind că voi fi nevoită să-l văd super entuziasmat în fața bunicii și să nu ajungem la timp la restaurant.

– Bună, Miles, l-am salutat când a intrat. Ce faci?

– Mai bine, muncesc să dau de capăt dosarelor și…

Miles s-a oprit în mijlocul propoziției în timp ce-l conduceam în sufragerie, văzând cine se afla acolo. Stella s-a ridicat să-l salute.

– Bună seara, sunt Stella Jackson, bunica Electrei. Și dumneata ești Miles…?

– Miles Williamson, s-a prezentat el, acoperind din doi pași spațiul generos cu picioarele lui lungi și strângând mâna Stellei. O onoare să vă cunosc, doamnă. V-a auzit vorbind la Harvard pe vremuri. Ați făcut lucruri uluitoare și, pentru mine personal, sunteți o inspirație.

„Aoleu, zici că stă să plângă“, mi-am spus.

– Vai, mulțumesc, Miles, dar sunt sigură că știi, ceea ce fac eu este numai o picătură într-un ocean.

– Nu, reprezintă mult mai mult, doamnă. Sunteți ambasadorul celor care nu se fac auziți și nu vă pasă cui vă adresați.

– Asta așa-i, a chicotit Stella. Mi-am făcut la fel de mulți dușmani pe câți prieteni în viața asta, dar trebuie să deschizi gura ca să te faci auzit, nu?

– Absolut și, în numele meu și al generației mele, vreau să profit de ocazie să vă mulțumesc personal pentru asta.

– Eu și Electra tocmai discutam o propunere pe care i-am făcut-o, nu, Electra?

Stella se uita drept la mine.

– Da, dar nu sunt sigură…

– Nu vreau să vă rețin prea mult, dar nu vrei să iei loc, Miles? Ne-ar prinde bine părerea ta despre sugestia mea.

– Sigur. Miles s-a dus și s-a așezat pe scaunul din fața Stellei, în timp ce eu stăteam cu brațele la piept și mă uitam urât la bunica.

– Nu putem discuta altă dată?

– Îmi pare rău, Electra, dar Miles este prietenul tău și poate are o părere întemeiată.

„Mda, sigur… Se duce și pe lună, dacă-i ceri tu…“

Stella i-a prezentat planul ca eu să vorbesc la concert. Mi-am luat inima-n dinți, așteptând entuziasmul lui Miles și, în consecință, încercarea de a mă convinge să particip.

– Aha… a făcut el când a terminat Stella. Apoi s-a întors și s-a uitat la mine. Înțeleg de ce ești nehotărâtă, Electra. Ai trecut prin multe recent și a face așa ceva – să-ți dezgolești sufletul în fața a milioane de oameni – necesită mult curaj. Ai nevoie de timp să te gândești, nu?

– Da, am afirmat cu patos.

– Așa cum îi spuneam Electrei, nu prea avem timp. Până mâine trebuie să dau răspunsul, ca să fie inclusă în program, a spus Stella.

– Cred că numai de presiunea asta nu are nevoie Electra, dacă nu vă supărați, doamnă. Acum o s-o scot la cină pe nepoata dumneavoastră și o să discutăm despre asta. Miles s-a ridicat. Ești gata, Electra?

– Dap.

Apoi mi-a întins mâna. M-am dus spre el, i-am dat mâna și mi-a strâns-o. S-a întors spre Stella.

– A fost o plăcere să vă cunosc și sper că putem vorbi curând. Noapte bună.

Și cu asta, m-a condus afară.

Poate din pricina liftului care cobora, dar am simțit în stomac fluturii pe care-i numim dragoste. Până am ajuns la parter, aveam în ochi lacrimi pe care nu le puteam explica.

– Am fost oare mojici? l-am întrebat, în timp ce m-a condus de mână afară, în noaptea caldă de iunie.

– Ei, nu pățește nimic, a rânjit la mine, oprind un taxi.

– Unde mergem?

– Într-un loc special. S-a uitat pieziș la mine. Nici dacă voiai, nu te puteai îmbrăca mai bine.

Nu am vorbit prea mult pe drum. Nu ne mai țineam de mâini, dar mi-aș fi dorit. Am văzut că ne îndreptam spre Harlem. Am coborât în fața unui restaurant pe strada principală și am intrat.

– Bun venit la La Savane! Mi-am zis că este timpul să-ți prezint bucătăria africană.

Mâncam pește la grătar, ceva pe nume plantane și cușcuș, timp în care i-am povestit pe scurt ce-mi dezvăluise Stella despre mama și oribila ei moarte.

– Uau, Electra, ăsta nu-i puțin lucru. Sigur nu te-a dărâmat?

– Sigur. Nu știam ce voi simți, dar pare că mintea mea a trecut foarte serios prin curățenia de primăvară – am scăpat de toate rahaturile pe care le gândeam.

– Zici că ai fost botezată în apă sfințită și o iei de la capăt ca altă persoană.

– Dap, dacă vrei o metaforă religioasă, atunci despre asta este vorba. Mă așteptam să mă tulbure mai mult povestea mamei – mai ales cumplitul ei sfârșit – dar, după cum îi spuneam și Stellei, nu am cunoscut-o și, față de ceea ce simt în privința morții lui Pa, nu m-a afectat așa de tare. Am decis că nu vreau să mă duc pe insula Hart. Am citit despre ea pe internet și pare un loc îngrozitor. Au îngropat corpuri neidentificate într-un mormânt comun.

M-am cutremurat.

– De acord, dar poate vorbești cu Stella să-i marcați cumva moartea.

– Da, mișto idee, așa o să fac. Mă gândeam că spermatozoidul, cum îi zic tatălui meu biologic, ar putea fi în viață.

– Poate, da, și poate într-o zi o o să dai de el. Testarea ADN progresează rapid și sigur vor construi o bază de date în care să-ți găsești rudele de sânge. Dar nu încă.

– Nu. Apropo, mersi că m-ai scos din apartament așa cum ai făcut-o.

– Am văzut că te presa bunica ta și era ultimul lucru de care aveai nevoie. E neobosită, nu? Nu se lasă când vrea ceva, dar probabil că doar așa a obținut totul. Nu clintești munții din loc, dacă nu spui ce vrei.

– Ce părere ai despre ideea ei ca eu să-mi spun povestea în public?

– Electra, nu este treaba mea.

– Știu, Miles, dar trebuie să cer păreri, nu?

– Înțeleg de ce vrea s-o faci: ești persoană publică și un simbol pentru tinerii din toată lumea. Stella o fi de o mie de ori mai experimentată, dar orice discurs ar ține, nu va primi atenția care li s-ar acorda câtorva cuvinte ale tale.

– Dar reprezint o figură, nu o voce.

– Da, și dacă așa preferi să rămâi, atunci nu o face. Întrebarea este ce îți dorești, Electra?

– Da… nu… of, nu știu, Miles, am oftat. Ți-am zis aseară că mă gândeam să fac niște schimbări. Nu-mi mai doresc meseria asta de supermodel. Și

da, poate îmi stă în gene, dar vreau să fiu o forță pentru bine și să ajut copii ca Vanessa. Dar este o mare diferență între câteva interviuri în presă despre centrul de primire – un mic pas înainte – și prima apariție ca activistă în fața a milioane de oameni.

– Da, înțeleg perfect.

– Adică, poate dacă aș mai lua droguri, mi-aș face curaj să urc pe scenă, dar…

– Nici să nu te-aud, Electra. Nu poți risca să faci nimic din ce ar pune în pericol recuperarea ta.

– Și dacă aș face ceva care să strângă milioane de dolari pentru centru și poate pentru altele în toată America?

I-am zâmbit șui.

– Ar fi tare, recunosc, dar nu cu riscul sănătății tale mintale. Și dacă nu te simți pregătită pentru un moment atât de important ca acesta, ține arma în teacă până vei fi gata.

– Problema este că nu mă pricep să aștept nimic și dacă tot e să încep campania asta – ceea ce se întâmpla oricum – atunci nu ar fi o nebunie să refuz o asemenea ocazie?

– Nu, pentru că tu ești cea mai importantă și ce poți fi pe viitor. Tot încerc să-ți spun să nu uiți că ești tânără.

– Ei bine, cel puțin cred că am găsit un loc în care să canalizez toată flama și pasiunea din mine. Trebuie s-o folosesc să-i ajut pe alții, nu s-o stăvilesc cu vodcă. Adică să-mi folosesc furia ca forță pozitivă și să mă enervez în numele altora.

– Absolut. Scuză-mă, a spus Miles și l-am văzut cu ochii în lacrimi.

– Rahat! Ce-am zis?

– Nimic rău. Sunt doar al naibii de mândru de tine, atâta tot.

– O, Miles, mă faci și pe mine să plâng. Mi-am făcut vânt în timp ce o tânără negresă a venit la masă și m-a privit timid. Bună, i-am zâmbit, bucuroasă de distragerea atenției.

– Bună, Electra. V-vreau să spun că… mă rog, sunt fan. Adică ești negresă și ai succes și toate alea, mă inspiri pe mine și pe prietenii mei.

– Hei, mersi, apreciez.

– Și îmi place foarte mult tunsoarea afro. Poate o încerc și eu – scurt, că io și gașca mea nu ne permitem toate soluțiile de întreținere a părului creț, știi?

– Da, încearcă, scumpo, este cea mai bună decizie pe care am luat-o.

– Pot să fac o poză cu tine?

– Normal. Hai lângă mine și prietenul meu o să facă onorurile.

Miles s-a supus și fata a plecat de la masă rânjind cu toată gura.

– O, ce drăguț, am spus. Poate ar trebui să mai fac o ultimă ședință cu tunsoarea afro ca să încurajez copiii să scape de tirania coaforului.

– Ei bine, dacă aveai nevoie de vreo dovadă că ești un model în viață, Electra, și că orice faci se va vedea și se va auzi printre tinerii din lume, cred că asta e, a spus Miles.

– Atâta timp cât nu le spune paparazzilor că tocmai ne-a văzut împreună, altfel o să-ți ajungă poza în ziare.

– Mda, nu știu cum suporți asta. Nu aș putea.

„Dacă am fi împreună, poate ai fi nevoit…“

– În sfârșit, hai să vorbim despre altceva, bine? am spus brusc. Am o situație pe care voiam s-o discut cu tine. Are de-a face cu asistenta mea personală și mă întrebam ce părere ai.

I-am explicat scenariul cu Mariam și Tommy, iar Miles a ascultat atent.

– Mda, cam greu, a spus, fiind de acord cu mine. Ea cu credința ei, el veteran din Afganistan… Miles a scuturat din cap. Ce-i cu noi, oamenii? Mereu ne îndrăgostim de cineva care ne pune față în față cu diverse dileme.

– Dar se iubesc. Vor să fie împreună și, dacă reușesc, în egoismul meu cred că aș avea echipa perfectă. Tommy este un super tip, Miles. Și știi cât de încântătoare este Mariam. Adică tu ești religios, dacă ai cunoaște, să zicem, o femeie musulmană sau chiar o necredincioasă, te-ar opri asta să continui relația?

– Electra, aici sunt două chestiuni. Una este faptul că în Biblie nu scrie nimic specific despre faptul că femeilor li se interzice căsătoria mixtă. În religia lui Mariam, este interzisă. A doua, și pentru mine este cel mai important lucru, este chestiunea socială și culturală. A face parte dintr-o religie, oricare ar fi ea, îți oferă o identitate, o comunitate de oameni care cred în aceleași cod moral ca și tine. Iar într-o lume în care moralitatea pare să se ducă pe apa Sâmbetei, aș fi zis că ideea de a aduce un intrus în „clubul“ ei este o problemă la fel de mare precum faptul că îi este practic interzis să se căsătorească cu el. Și pe urmă mai e Tommy și experiența lui dificilă din Afganistan, ca să nu mai vorbim despre Turnurile Gemene și ura care persistă pe seama asta. Răspunsul este că nu știu. Este o situație

dificilă. Auzi, ce-ar fi să vorbim cu el? Poate să-i explic puțin despre educația lui Mariam. Cunosc un pic religia musulmană, cel puțin părțile bune, vreau să zic, și sunt multe. Poate ar trebui să le afle cât de curând.

– Ai vrea, Miles? Ar fi fantastic. Mersi!

S-a lăsat apoi o tăcere stranie, de-a dreptul incomodă. Miles se uita la peretele din spatele meu, iar eu mă jucam cu șervetul, simțind schimbarea atmosferei.

– Ascultă, Electra. Poate nu-i momentul să vorbim despre asta, dar… A înghițit în sec. Am… vorbit cu pastorul înainte să vin, m-a sfătuit s-o spun verde în față. Așa că iată: poate ai observat că îmi place mult compania ta. Și adevărul este că – în ciuda eforturilor mele de a mă opune – am sentimente față de tine. Ideea este că de obicei, așa cum sigur ai aflat la clinică, o relație între doi toxicomani nu-i cel mai tare lucru. Iar tu abia începi să-ți revii, ceea ce este și mai periculos. Întotdeauna există riscul să ne tragem unul pe altul înapoi în latrina aia. Și mai e și faptul că tu ești un superstar internațional și eu un avocat amărât care abia câștigă destul cât să supraviețuiască în orașul ăsta înnebunitor de scump în care trăim. O să fiu sincer cu tine și o să-ți spun că nu sunt sigur că m-aș putea adapta vieții tale de vedetă. Și chiar dacă ți-aș spune că nu m-ar afecta faptul că tu câștigi de un milion de ori mai mult ca mine, s-ar putea să nu fie așa, pentru că bietul meu orgoliu bărbătesc nu ar suporta. Și mai e faptul că, acum că am spus toate astea, s-ar putea să nu te mai intereseze nici o relație altfel decât platonică, ceea ce ar face oricum discuția asta nulă și neavenită.

În acel moment, stătea aplecat spre mine ca să nu tragă alții cu urechea. Vedeam că așteptа un răspuns.

– Bine, mersi că mi-ai spus, cum se zice la AA. Da. Am încuviințat. Înțeleg ce zici.

– Și?

– Și ce? Haide, Miles, vrei s-o spun cu voce tare? Doar e clar că îmi place de tine.

– Da, știu că-ți place de mine, dar credeam că doar ca prieten, din pricina legăturii create prin Vanessa.

– Da, și asta, dar este... am înghițit în sec – mai mult de-atât.

– Aha, bine, nu știu dacă asta mă face fericit sau mă sperie de moarte. Miles s-a rezemat, ușurat.

– Chiar vorbești serios că nu știai? Ce simt pentru tine?

– Da, fato, asta spun, a zâmbit. Adică uită-te la tine! Ești celebră, bogată, cu lumea la picioare. Ai putea avea pe oricine, ai avut pe cine ai vrut…

– Hei! Nici chiar așa, am protestat indignată.

– Mă referam la superstaruri ca Mitch Duggan și mondenul ăla cu nume stupid…

– Zed Eszu, adică.

– Da, el. Scuză-mă că spun, dar arată ca un nemernic.

– Păi și este, dar asta-i altă poveste. Și este adevărat, nu am fost vreo neprihănită, iar dacă asta vrei, nu-mi bate mie la ușă.

– Nu-ți judec moralitatea, Electra, ești celibatară și liberă să faci ce vrei. Deși, dacă am fi împreună și m-ai înșela, ăla ar fi sfârșitul.

– E bine de știut. Mi-am dat ochii peste cap. Uau, Miles, vorbești ca un adevărat avocat, expui cu liniuță de la capăt potențialele probleme ale ipoteticei noastre relații, înainte s-o începem. Prin urmare, ai de gând să mă târăști în biserica aia a ta să-mi juri credință veșnică?

– Da, normal. Asta, într-o lume ideală, a rânjit. În sfârșit, ce-mi spui despre Mariam și Tommy face toate grijile mele să pară nesemnificative prin comparație. Pe scurt, îmi place să fiu cu tine. Îmi luminezi ziua, abia aștept să vorbesc cu tine.

– Și eu, am spus. Am stat și ne-am zâmbit unul altuia.

Apoi, Miles a întins mâna peste masă și i-am strâns-o.

– Ideea este că, în ciuda rezervelor, cred că suntem o pereche potrivită, nu, Electra?

– Da, știu sigur că da, am răspuns.

Capitolul 53

M-am trezit sâmbătă dimineața neștiind dacă voiam să deschid storurile și să îmbrățișez lumea întreagă pentru fericirea pe care o trăiam sau să fug la baie să-mi vărs stomacul. Am ales prima variantă, doar pentru că era foarte întuneric și trebuia să ridic storurile ca să văd ceva. După ce am mulțumit lumii și forței superioare că mi l-au dat pe Miles, am simțit cum mi se

întorcea stomacul pe dos din pricina consimțământului pe care mi-l dădusem pentru ziua de azi. Îmi tremurau mâinile când am luat discursul pe care el și Stella mă ajutaseră să-l scriu ieri. Cu hârtia în față, am închis ochii și am încercat să-l recit, dar mai mult am scâncit de emoție.

– Băga-mi-aș picioarele!

Mi-am tras pătura peste cap și am rămas așa, cu gândul să-i cer lui Mariam să-mi rezerve un zbor oriunde, cât mai departe de New York. În viața mea nu fusesem așa înspăimântată ca acum.

M-am sculat cu un gol în stomac, cu inima bubuind și m-am dus să-mi iau cafea. Lizzie stătea în bucătărie, cu chipul desfigurat nemachiat.

– Neața, Electra. Ai dormit bine?

– Nu. Altă întrebare.

Am scos cafetiera din suport și am turnat într-o cană.

– Serios, o să te descurci de minune, sunt sigură.

– Lizzie, nu-i adevărat și aș vrea să nu mă fi învoit niciodată. Probabil o să fug de pe scenă de frică, și asta dacă izbutesc să ajung mai întâi acolo și… Am înjurat cu glas tare și am lovit în masă. Cum de-am permis să mă las convinsă? am mormăit.

– Pentru că în sinea ta, dincolo de toată frica asta de înțeles, vrei s-o faci. Pentru mama ta, pentru bunica și pentru toți copiii care trebuie să te audă vorbind în numele lor, a spus Lizzie cu înțelepciune.

– Asta dacă pot să vorbesc… Am încercat să trec prin discurs și abia dacă pot deschide gura. Rahat, Lizzie, ce-am făcut? M-am așezat la masă cu capul în mâini.

– Dragă Electra, vom fi cu toții alături de tine și știu sigur că nu o să ai probleme. Ce-ar fi să te duci la alergat ca să-ți limpezești gândurile cât pregătesc eu micul dejun?

– În primul rând nu mă lăsați nici unul să alerg în parc de când am fost jefuită și apoi, sigur o să vomit toată mâncarea pe care mi-o dai.

– Electra, îmbracă-te și coboară. Te așteaptă cineva la parter. Va avea el grijă de tine, bine?

– Zău? Cine?

– Ai răbdare să vezi. Hai, fuga! m-a gonit cu cel mai matern ton.

M-am supus, încercând să-mi dau seama cine mă putea aștepta jos. Poate Miles… deși când mă sărutase aseară de noapte bună (un sărut lung și minunat), spusese că urma să vină cu Stella să mă ia la ora trei.

Nu era nimeni în holul de la intrare, așa că am fugit afară și era să fac infarct când m-a bătut cineva pe umăr. Era clar că mă traumatizase atacul.

– Bună, Electra. Aoleu, îmi pare rău că te-am speriat. Tommy! Ce cauți aici?

– Păi, tu mi-ai oferit postul de bodyguard și mi-am zis să-ți ofer o testare gratuită ca să vezi dacă sunt bun de ceva.

– Dar…

– Hei, știu că ai treabă azi, hai să alergăm și vorbim, bine?

– Bine.

Am pornit, iar Tommy ținea pasul cu mine fără probleme. Mi-a spus că-l contactase Miles, se văzuseră la o cafea cu câteva zile în urmă și Miles îi vorbise despre Coran, o carte frumoasă de fapt, plină de înțelepciune și milostenie, dar, ca în orice organizație religioasă sau politică, întotdeauna vor exista extremiști care scot cuvintele din context și le întorc în favoarea scopului lor, iar dacă voia să aibă o relație cu Mariam, nu ar fi fost cel mai rău lucru din lume să se convertească.

– Adică încă încerc să înțeleg, a spus, le întorc pe toate părțile, dar am cumpărat cartea și Miles are dreptate, este frumoasă. Vezi tu, este foarte lungă și io nu-s cel mai avid cititor, așa că probabil o să mor înainte s-o termin, a chicotit.

M-am bucurat să-l aud râzând. Pe urmă mi-a spus că a sunat-o pe Mariam și s-au întâlnit, după multă muncă de convingere din partea lui.

– Și i-am spus că știu de ce a încheiat relația și, dacă e să ajungem în punctul în care orice căsătorie e necesară – a roșit aici când mi-a zis că ea trebuie să rămână castă până atunci –, îmi voi pune problema convertirii. Așa că deocamdată o luăm încetișor, știi? Să vedem cum merge. Iar dacă încă vrei să-mi oferi postul de agent de pază, eu și Mariam o să fim destul de des unul în preajma celuilalt, ceea ce va fi un test bun, zic.

– Adevărat, și ați face bine să vă înțelegeți, că nu am chef de certuri domestice în echipă, am spus, încântată în sinea mea.

– Electra, jur, orice chestiuni intime între mine și Mariam o să le rezolvăm între noi, nu pe timpul tău.

– Și Mariam ce părere are despre asta?

– Cred că este fericită. Adică mai durează până rezolvăm problema asta mai întâi, dar știi ce? Amândoi am căzut de acord că, așa cum ai spus și tu, mâine am putea muri și nu are rost să privim spre viitor și să fim nefericiți

în prezent. În timp o să mă prezinte familiei – uau! a icnit. În seara aia o să-mi doresc să mă apuc de băut ca să trag o duș că înainte să-i întâlnesc, știi?

– Ei, normal, Tommy, am răspuns, cu un gol în stomac la gândul serii ce urma. Oricum, mă bucur pentru voi. Ce-ar fi să începi cu un contract de trei luni? Îi dau datele tale directorului financiar, ca să pregătească terenul pentru plata salariului.

– Sună minunat. Serios, Electra, nu știu cum să-ți mulțumesc, nici ție, nici lui Miles. Mi-ați salvat viața. Eram pe marginea prăpastiei acum câteva zile și acum, ei bine, am senzația că pot avea un viitor, a spus Tommy în timp ce ieșeam din parc și așteptam la semafor să trecem strada spre blocul meu.

– Sunt foarte încântată că o să am cu cine alerga în fiecare zi de-acum înainte. Chiar am nevoie de acest timp pentru mine.

– Nici o problemă. Ne vedem mai târziu.

– Ce? l-am întrebat când s-a oprit în față. Urcă și tu, Tommy. În primul rând trebuie să faci un duș și pe urmă trebuie să te prezint oficial celei mai noi membre ale echipei mele și prietenei mele, Lizzie.

– Ești sigură, Electra?

– Bineînțeles. Și nu știi niciodată, poate mă așteaptă careva în lift și am nevoie de protecția ta, am rânjit, în timp ce intra mândru alături de mine.

– Ce scump e, a zis Lizzie după ce i l-am prezentat pe Tommy, care se dusese să facă duș în baia oaspeților.

– Știu, e super și mă bucur pentru el și Mariam. Dar trebuie să fac ceva în privința hainelor lui, dacă e să vină cu noi diseară ca bodyguard, îi trebuie un costum, nu?

– Cam da.

– Lizzie, te superi dacă te duci tu la cumpărături cu el? Poartă același hanorac de când a apărut aici acum câteva luni. Spune-i că sunt pentru muncă și cumpără-i ceva de la Saks' sau vezi tu de unde, bine? Are nevoie de o garderobă completă și de o tunsoare decentă.

– Bine, șefa, mă bucur că te pot ajuta. M-a salutat militărește și știam că se bucura într-adevăr. Să petreacă dimineața pe Fifth Avenue echipându-l pe Tommy era ideea ei de perfecțiune. Și apoi, voiam – aveam nevoie – de timp singură.

După ce-am făcut duș și am trecut prin crunta decizie asupra ținutei de seară – voiam să arăt profesional, dar și să fiu eu însămi, așa că, în final, am ales pantalonii oranj și bluza de mătase pe care le purtasem la cina cu Miles –, am ieșit să stau pe terasă în liniște.

Se întâmplaseră atât de multe începând din cumplita noapte în care mă plimbase Tommy aici de colo-colo și îmi salvase viața și viitorul, încât îmi era peste mână să înțeleg. Parcă fusesem suspendată în timp cu anii, orbecăind de pe-o zi pe alta în ceața drogurilor și băuturii. Numai om nu fusesem, mi-am spus, ci un biet spectru. Și, cu toate că suferința prin care trecusem păruse insuportabilă la un moment dat, cumva, cu ajutorul celor care mă iubeau – da, mă *iubeau* – izbândisem. Și iată-mă, de cealaltă parte a baricadei, perfect conștientă că viața mă putea împinge oricând pe buza prăpastiei, dar suficient de încrezătoare acum să știu că aș fi capabilă să-mi adun puterile ca să mă împotrivesc.

– Sunt mândră de tine, Electra, mi-am spus. Da, chiar sunt.

M-am ridicat, m-am dus la marginea terasei și m-am uitat spre cer.

– Și sper, mamă și Pa, oriunde ați fi, că și voi sunteți mândri de mine.

– O, Doamne! Băga-mi-aș picioarele! am înjurat în barbă, auzind răgetul mulțimii la câțiva metri de mine.

Mai fusesem la concerte la Madison Square Garden – am stat în loja VIP când cântase Mitch și chiar în culise –, dar nu privisem nicicând populația întregului New York parcă, bătând din picioare, strigând și chiuind în fața mea. El (da, Mitch) cânta cu trupa pe scenă.

Nu-i de mirare că starurile rock trebuie să ia droguri, mi-am spus – în clipa aceea, îmi bătea inima nedrogată ca la nebuni.

– Hei, ia uite peste cine am dat, a spus Miles, bătându-mă pe umăr, în timp ce mă retrăgeam de lângă scenă.

M-am întors și am văzut-o pe Vanessa cu șapca mea Burberry pe cap și cu Ida alături.

– Dumnezeule mare! Nu știam că poți ieși, i-am spus, luând-o în brațe.

– Păi, este o seară specială, nu-i așa? a spus Ida. Ne-am gândit că ți-ar plăcea să fie și Vanessa de față.

– Ce mai faci? am întrebat-o, observând că pielea ei superbă nu mai avea acea culoare bolnăvicioasă, iar ochii – cât cepele – îi erau luminoși și atenți la tot ce se petrecea dincolo de culise, pe scenă.

– Mama naibii, ’Lectra, am ajuns în Kansas sau ce? Cred că am văzut patru dintre rapperii mei preferați în culise.

– Nu ai ajuns în Kansas, ești aici, cu mine, Vanessa, și mă bucur, am spus, ridicând privirea la Miles și zâmbindu-i. Stella? am strigat la bunica, să acopăr vuietul mulțimii. Hai s-o cunoști pe prietena mea, Vanessa. Ea este motivul pentru toate astea, nu-i așa, Miles?

– Fără îndoială, a încuviințat el.

Stella s-a întors dinspre bărbatul cu mapă care organiza procedurile și a venit la noi. Era calmă și elegantă în costumul negru cu pantaloni și dichisită cu nelipsita eșarfă la gât. Era cu adevărat cea mai frumoasă femeie, chiar și la vârsta ei și mă simțeam norocoasă să-i fi moștenit genele.

– Bună, Vanessa, am auzit multe despre tine. Ce faci?

Aerul firesc autoritar al Stellei a făcut-o pe Vanessa să încremenească, dar tot a îngăimat câteva vorbe.

– Ei bine, tot ce se întâmplă aici în seara asta este pentru tine și pentru cei ca tine, a spus Stella.

– Trei minute! i-a strigat tipul cu mapa Stellei, timp în care Mitch și trupa lui cântau cea mai faimoasă piesă a lor, motiv pentru care mulțimea striga și bătea din picioare atât de tare, încât se cutremura pământul sub noi.

– Te simți bine? m-a întrebat Miles, arătând spre starul rock de pe scenă.

– Știi ce? Foarte bine, i-am răspuns.

– Foarte bine, că nu vreau competiție pentru afecțiunea mea, da?

– Știu, am spus, în timp ce mă lua de umeri ca să mă strângă în brațe.

Îmi plăcea la nebunie că era mai înalt ca mine și mă făcea să mă simt ca un copil protejat.

– Două minute! i-a strigat omul cu mapa Stellei, iar mulțimea continua să urle cât îi țineau plămânii.

– Cum te simți, Electra? a întrebat Mariam, apărând de cealaltă parte a mea cu Tommy, elegant și ferchеș la costum și cu noua tunsoare.

– Fac pe mine de frică, după cum mă așteptam. Acum că sunt aici, abia aștept să se termine.

– Nu o să ai probleme, Electra, știu eu. Și suntem toți aici.

– Așa-i, a confirmat Lizzie.

Și, în timp ce Mitch ieșea de pe scenă și se îndrepta spre mine, cum stăteam sub brațul lui Miles, protejată de mica familie de pribegi pe care

aparent o creasem, chiar asta simțeam.

– Hei, salut, Electra, a spus Mitch, oprindu-se în fața noastră și luând un prosop de la unul dintre tehnicieni ca să-și șteargă sudoarea de pe față. Ce mai faci?

– Foarte bine, mersi, Mitch. Tu?

– Da, super. Mă bucur să te văd, a spus, aruncând o privire superficială superbului tip care mă ținea pe după umeri și care se înălța lângă silueta lui măruntă și transpirată. Ne mai vedem.

– Sigur, am răspuns, iar când a trecut mai departe, în sinea mea am dat din coadă de bucurie.

– Bine, Stella, treizeci de secunde și intri.

Stella s-a întors spre mine.

– Așadar, îmi țin discursul și apoi explic cum mi-am regăsit recent nepoata demult pierdută, după care intri tu pe scenă…

– Și toată lumea sare în sus, a spus din spatele ei omul cu mapa. Bine, zece secunde.

– Succes! mi-a zâmbit Stella. Sunt mândră de tine, Electra.

– Acum! a spus omul cu mapa.

Stella a fost primită decent de mulțimea care încă scanda pentru Mitch. Apoi, când a început să vorbească, s-a lăsat o liniște mormântală. Nu că auzeam ce spunea, căci creierul nu-mi mai răspundea la comenzi și fiecare celulă din mine mă îndemna s-o iau la fugă.

– Nu pot, pur și simplu nu pot… i-am spus lui Miles la ureche.

– Ba poți, Electra. Pentru că mama ta și Pa Salt, ca să nu mai zic de Dumnezeu, se uită acum la tine din cer. Ei te-au adus până aici, deoarece cred în tine și în omul care ai devenit. Acum du-te și fă-i mândri de tine.

– Bine, bine.

– Treizeci de secunde, Electra.

Mica mea ceată se strânsese în jurul meu și mă încurajau în șoaptă.

– Zece secunde. Face anunțul acum…

– Băga-mi-aș… am șoptit.

– Gata, Electra, e rândul tău!

– Te iubesc, mi-a șoptit Miles la ureche, înainte să mă împingă foarte suav în față.

Și am ieșit pe scenă.

MAIA. Atlantis, lacul Geneva. Iunie 2008

Capitolul 54

– *Mon Dieu!* Claudia! Ally! am țipat dând fuga pe hol. Veniți repede! Este Electra la televizor!

Am luat telecomanda și am apăsat pe butonul de înregistrare, ca în cazul în care nu coborau la timp, să putem revedea. Am rămas fascinată și înmărmurită când sora mea mai mică a urcat pe scenă lângă femeia care se pare că îi era bunică.

Un mare vuiet de uimire a izbucnit în mulțime. Nimeni nu era mai surprins ca mine.

– Ce-i? a întrebat Claudia, venind în fugă cu Ma.

– Uite! E Electra! am răspuns, în timp ce intrau Ally și Bear.

– Doamne! a făcut Ally. Nu este Concertul pentru Africa?

– Da, taci, s-o ascultăm!

Ne-am uitat toate la bătrâna elegantă care a pupat-o pe Electra pe obraz și care a coborât de pe podium ca să poată urca nepoata ei. Poate fiindcă o cunoșteam așa bine pe sora mea îi citeam spaima în ochi, în vreme ce camera se apropia de fața ei.

– Bună seara, doamnelor și domnilor, copiilor și tuturor celor care ne privesc în toată lumea, a spus cu un ton slab, aproape imperceptibil.

– Mai tare, Electra! a spus Ally.

– Așa cum spunea bunica mea, mă aflu aici pentru că tocmai am aflat că îmi am originile în Africa. Majoritatea mă cunosc după chip. De fapt, probabil că nu m-ați auzit vreodată vorbind. Și nu știu dacă mă pricep, dar o să încerc oricum.

În urma unui val de râsete încurajatoare, Electra s-a relaxat puțin.

– Vreau să vă povestesc despre o experiență dificilă pe care am trăit-o curând. În seara asta, ați auzit multe despre droguri și despre efectul lor asupra celor din Africa, dar ele nu se află doar acolo, ci pretutindeni. Și… am căzut și eu pradă dependenței. Numai mulțumită oamenilor din jur, care m-au iubit, dar în egală măsură banilor, cu care am obținut ajutorul necesar, mă aflu acum în fața voastră.

Din public s-au auzit chiote de încurajare și, văzând că Ma lăcrima, am luat-o de mână.

– Aș vrea ca de ajutorul de care am avut eu parte să beneficieze fiecare individ care se confruntă cu dependența. Noi – *voi* – sunteți următoarea generație care într-o zi va lua hățurile în mâini și vor duce lumea spre viitor. Nu putem face asta decât dacă, așa cum s-a spus mai devreme, guvernele lumii se reunesc și formează o politică de „toleranță-zero“ împotriva cartelurilor de droguri care ne contaminează copiii. Și, în doilea rând, trebuie să ne asigurăm că, dacă un copil pică pradă dependenței, instituțiile sunt dispuse să-i ofere acelui copil sprijinul necesar.

A urmat un ropot de aplauze și am simțit cum îmi creștea inima de mândrie pentru curajul surioarei mele de a face ce făcuse astă-seară.

– Eu, singură pe această scenă, nu pot rezolva problema. Este nevoie ca fiecare dintre noi, în fiecare oraș și orășel din lumea asta, să acționeze. În Africa este o cauză cunoscută pentru transmiterea SIDA și a altor boli, prin intermediul seringilor folosite la comun, lucru care trebuie să înceteze. Aici, pe străzile din Manhattan, nu prea există locuri în care copii ca Vanessa, o prietenă pe care am cunoscut-o la clinica de dezintoxicare, să ceară ajutorul. Astfel încât, în această seară, încep o campanie pentru înființarea centrelor de primire în toată țara, locuri în care copiii să primească ajutor și consiliere atunci când nu mai au unde se duce. Guvernele lumii trebuie să-și aducă și ele contribuția, punând bazele instituțiilor adecvate și gratuite pentru copii din orice mediu social. Am aflat recent că mama a murit singură într-un cuib de toxicomani din Harlem.

În acel moment, Electrei i s-a frânt glasul și bunica ei s-a dus lângă ea și a cuprins-o cu brațul de umăr.

– A avut o moarte oribilă, nedemnă și singuratică, iar scopul meu de-acum înainte va fi să mă asigur că nici o persoană tânără ca ea nu mai are parte de asemenea suferință. Vă rog, faceți lobby pe lângă guvernele

voastre să acționeze, scoateți bani din buzunar și oferiți-i Proiectului pentru Centrul de Primire Rosa Jackson – numele mamei mele, apropo, a adăugat Electra, în aplauzele și uralele care escaladau. Pentru că numai împreună putem pune capăt acestei crize umanitare interminabile. Mulțumesc.

Eu, Ally, Claudia și Ma lăsam lacrimile să ne șiroiască pe față. Eram atât de copleșite, mândre și triste în același timp, încât nu zicea nimeni nimic. Ne uitam la mulțimea care se ridica în picioare și scanda pentru curajoasa și incredibila mea soră, care împărtășise propria poveste lumii largi. Bunica ei a luat-o în brațe și mi s-a părut că i-a șoptit „te iubesc“, iar eu am murmurat odată cu ea același lucru.

Apoi, dintr-o parte a scenei, a apărut o siluetă care s-a îndreptat spre Electra și bunica ei. Mulțimea a izbucnit în urale, iar bărbatul a luat-o în brațe pe Electra și a strâns mâna Stellei.

– Nu este senatorul Obama? a întrebat Ally. Toată lumea consideră că are șanse mari să fie următorul președinte al Americii.

– Așa-i, a confirmat Ma.

A continuat să discute cu Stella și Electra cu microfonul închis, după care cele două l-au lăsat să ia cuvântul.

– Mulțumesc, a început el, dar mai important, mulțumesc Electrei, care a venit cu atâta curaj în fața lumii să-și spună povestea. Reiterez și sprijin tot ce v-a spus ea și vă rog să donați generos pentru cauza ei.

Din acel moment, nu am mai ascultat și ne-am așezat toate extenuate pe canapea și pe scaune. Claudia ne-a dat o cutie cu șervețele de la una la alta și ne-am suflat toate nasul tare, mai puțin Bear, care nu știa ce se petrece și gângurea vesel.

– Măi, să fie, a spus Ally, în timp ce-l punea pe Bear pe jos între picioarele ei, dându-i o jucărie pe care copilul a băgat-o imediat în gură. A fost incredibil. Cred că surioara noastră tocmai s-a ales cu o nouă carieră de activistă.

– De-ar fi fost tatăl vostru aici să vadă, ar fi fost tare mândru, a spus Ma, încă în lacrimi.

Ședea lângă mine pe canapea și i-am strâns mâna.

– Și-a găsit vocea, am șoptit și sunt tare mândră și eu de ea.

Toată lumea a încuviințat.

– Cred că ar trebui să-i trimitem un mesaj, nu? a sugerat Ally. Să-i spunem cât de uimitoare a fost.

– Bună idee, a spus Ma, care s-a ridicat să aducă telefonul din bucătărie.

– Înaintea ei nu a cântat cumva fostul ei prieten? a întrebat Ally.

– Ba da, am răspuns. Mă bucur tare mult că o să vină și Electra curând la Atlantis, ca să-i spunem personal cât de mândre suntem de ea. Ce răsturnare de situație, am adăugat, cu gândul la Rio, când o văzusem complet lipsită de control. Și are perfectă dreptate să convingem guvernele să ofere ajutor, am spus înfocată. În Rio văd problema drogurilor la fiecare colț de stradă.

Ma a adus telefonul, eu am luat numărul Electrei din mobilul meu și am sunat. Am spus toate câteva cuvinte în mesaj, apoi Ally a căscat.

– Cred că mă duc la culcare. Sunt extenuată, chiar dacă Bear nu este.

– Mergi sus, Ally. Eu, din pricina diferenței de fus orar, pot să rămân o vreme cu el și îl aduc mai târziu.

– Mersi, Maia, a spus, luându-l în brațe și dându-mi-l.

Sosisem la Atlantis cu câteva ore în urmă de la Rio și, cum hotărâsem să profit la maxim de întoarcerea în Europa după aproape un an, am petrecut timpul cu Ma, Claudia, Ally și noul meu nepot. Floriano și Valentina urmau să ajungă înainte să pornim spre insulele grecești pentru a depune coroana lui Pa. Era prima oară când eram departe unul de altul mai mult de două nopți și era tare ciudat. Tocmai atunci a sunat cineva la ușă și am tresărit toate patru.

– Cine, Doamne iartă-mă, să fie la ora asta târzie? a întrebat Ma neliniștită. Christian nu a scos barca astă-seară, nu-i așa? a întrebat Claudia.

– Nu, nu cred, dar mă duc să văd.

Apoi a sunat telefonul fix din mâinile lui Ma și am tresărit din nou cu toatele.

– *Allo?* a răspuns în franceză. *Ah, bien.*[41]

A închis și s-a dus spre ușă.

– Cine e? a întrebat Ally suspicioasă.

– Georg Hoffman.

Eu și Ally am ridicat din sprânceană, în timp ce Ma a intrat în hol și i-a descuiat ușa.

– Îmi cer scuze că v-am speriat, a spus avocatul elegant, cărunt, intrând în sufragerie. Aș fi sunat mai devreme, dar mi-am spus că este mai simplu să vin personal cât se poate de repede.

– Ce s-a întâmplat, Georg? am întrebat. S-a întâmplat ceva?

– Da, dar vă rog să nu vă speriați. Este, de fapt, o veste incredibilă, motiv pentru care am vrut să vorbim urgent. Pot să mă așez?

– Desigur. Ma a arătat spre scaun și Georg s-a așezat și a scos un plic din buzunarul sacoului.

– Am primit acest e-mail acum o jumătate de oră acasă. Ally, Maia, cred că ar trebui să-l citiți.

– Are de-a face cu Pa? S-a întâmplat ceva cu una dintre surorile noastre? a întrebat Ally, uitându-se la scrisoare, de parcă avea dinamită ce putea exploda la prima atingere.

– Nu, nu. Vă rog să mă credeți că nu s-a întâmplat nimic rău.

– Atunci spune-ne și gata, i-a cerut Ally.

– Fetelor, nu știți, dar timp de mulți ani, eu și tatăl vostru am făcut o investigație care ne-a plimbat prin toată lumea, prin orice văgăună și capăt de linie. Apoi, anul trecut, exact înainte să moară tatăl vostru, a primit niște informații pe care mi le-a transmis. În sfârșit, astă-seară, am primit vești care cred că sunt reale.

– Despre ce anume? a întrebat Ally, vorbind în numele tuturor.

– Ei bine, trebuie să citiți e-mailul, dar am motive să cred că, după tot acest timp, este posibil s-o fi găsit pe sora care lipsea...

Nota autoarei

Am știut dintotdeauna că povestea Electrei va constitui cea mai mare provocare în cariera mea de scriitoare. Pe lângă povestea străbunilor ei, care se petrece la mijlocul secolului XX – perioadă crucială de schimbare pentru afro-americani –, Electra însăși este cu siguranță cea mai complexă și mai dificilă dintre surori. Și fiindcă toate narațiunile le scriu holistic – știu doar cu ce încep și cu ce termin – momentele de răscruce din *Sora soare* au fost la fel de șocante și de edificatoare pentru mine ca și pentru Electra. În veci nu m-am simțit atât de implicată sau emoționată precum am fost în fața curajului, umanității și purei determinare a oamenilor incredibili, atât din trecut, cât și din prezent, ca pe care i-am cunoscut în timp ce scriam cartea.

Este important de reținut că *Sora soare* este ficțiune biografică, susținută de cercetare faptică și istorică. Multe dintre personajele care apar în poveste sunt reale, altele nu. Astfel, informațiile și ajutorul ce mi s-a oferit cu multă generozitate stau atât în propria interpretare a faptelor, cât și în imaginația mea, iar orice greșeală îmi aparține întru totul.

Pentru a mă asigura că obțin informații cât mai precise despre lucrurile cu care se confruntă Electra și străbunii ei în acest roman, am de mulțumit multor oameni. Mai întâi, ca întotdeauna, micii mele echipe uluitoare: Olivia Riley, care ține fortăreața în picioare și care în timpul liber se ocupă de micul nostru magazin online *Seven Sisters*, care trimite toate profiturile instituției filantropice „Mary's Meals". Ella Micheler, asistenta mea în cercetare, tenace și pasionată, care se descurcă de minune cu munca sub presiune (și este destulă) și Susan Moss, cea mai bună prietenă a mea și un mare sprijin în momente de criză (și sunt foarte multe și acestea!), care ordonează dictările mele, este meticuloasă până la ultima și cea mai mică greșeală. Jacqueline Heslop, care este pur și simplu femeia care reprezintă mână mea dreaptă și mâna mea stângă, Leanne Godsall și Jessica Kearton, care au venit la bord pentru a-mi simplifica drumul haotic al vieții mele de la apariția Celor șapte surori.

În Kenya: Be și Iain Thompson, Chris și Fi Manning, Don Turner, Jackie Ayton, Caro White și Richard Leakey, oameni generoși care mi-au acordat din timpul lor și mi-au împărtășit povești de viață din Kenya din timpul erei „Happy Valley " și nu numai. Masa pe care am luat-o cu locotenentul Colin Danvers și încântătoarea sa soție Maria la infamul Club Muthaiga, care rămâne ca o capsulă a timpului la periferia capitalei Nairobi, a fost esențială. Rodgers Mulwa, șoferul nostru îndrăzneț, care ne-a dus în pustietate, pe urme aproape inexistente, în căutarea primei Happy Valley și care a ajuns cu noi în mijlocul lacului Naivasha, într-o bărcuță de plastic, printre hipopotami, fără să cârtească o dată.

În New York: le mulțumesc cel mai mult lui Tracy Allebach Dugan și încântătorului ei soț, Harry. Pe parcursul acestei cărți, a devenit neoficial asistenta mea în cercetare pentru tot ce ține de America și nu știu cum să-i mulțumesc îndeajuns. Lui Doris Lango-Leak de la centrul Schaunberg, ale cărei tur și informații despre trecutul și prezentul Harlemului sunt neprețuite, lui Allen Hassel și reverendului Alfred Carson de la Biserica Mother Zion AME, a cărui slujbă de duminică dimineața a fost momentul

esențial al celor șase luni de cercetare. Lui Carlos Decamps, fantasticul șofer din Manhattan, care mi-a oferit o sumedenie de informații locale, în ciuda faptului că a fost tras pe dreapta de poliție și a primit amendă pentru *kerb-crawling*[42] în Harlem, ca să văd eu tot ce aveam nevoie. De asemenea, pentru ajutorul primit prin intermediul lui Jeannie Lavelle, care mi-a explicat detaliat tot parcursul pe care trebuia să-l urmeze Electra la clinica de dezintoxicare. Lui Adonica și lui Curtis Watkins, care mi-au oferit o perspectivă importantă nu numai în cultura afro-americană, ci, în aceeași măsură, asupra provocărilor cumplite și perfide pe care le înfruntă tinerii toxicomani când încalcă legea pentru a-și plăti drogurile. Totodată, și din adâncul sufletului meu, mulțumesc părinților care și-au pierdut neprețuiții copii din pricina drogurilor și care au fost dispuși să-mi depene poveștile lor, în speranța că îi vor ajuta pe cei care se confruntă cu probleme similare.

Ca întotdeauna, fantasticilor directori ai editurilor din toată lumea, care mi-au tolerat ideea nebună pe care le-am prezentat-o cu șase ani în urmă. Îmi vine greu să cred că ne apropiem de sfârșitul unui proiect de o asemenea amploare.

Julia Brahm, Stefano Guiso, Cathal și Mags Dinneen și „băieții“, Mick Neish and Dom Fahy, Melisse Rose, Lucy Foley, Tracy Rees, Pam Norfolk, Sean Gascoine, Sarah Halstead, Tracy Blackwell, Kate Pickering, James Pascall, Ben Brinsden, Janet Edmonds and Valerie Pennington, Asif Chaudry, și fiica sa, Mariam (al cărei nume mi s-a permis cu amabilitate să-l împrumut pentru unul dintre personajele romanului), care în ultimul an m-au sprijinit, fiecare în felul său, cu stoicism. Jez Trevathan, Claudia Negele, Annalisa Lottini, Antonio Franchini, Alessandro Torrentelli, Knut Gorvell, Pip Hallam, Fernando Mercadante și Sergio Pinheiro – toți editori, dar mult mai important în această perioadă, prieteni. Ah! Și mențiune specială pentru Sander Knol, care a reușit cumva să convingă întreaga Olandă să citească seria „Cele șapte surori“!

Familiei mele: soțului, agent și stânca de care mă sprijin, Stephen (cumva ne pregătim să sărbătorim douăzeci de ani de conviețuire, muncă, luptă și râs!), Harry, Isabella, Leonore și Kit: este prima dată când nu am cuvinte să-mi exprim dragostea și mulțumirile pentru sprijinul pe care mi l-au oferit în ultimul an. Fără voi toți, nimic nu are rost.

Și în sfârșit, *vouă*, cititorilor mei. Chiar dacă aș continua să spun poveștile pentru mine, în cazul în care nu ar vrea nimeni să le audă, faptul

că voi le citiți este extraordinar, pentru că simt că fac parte dintr-o „gașcă“. Pornim împreună la drum – râd, plâng (mult!) și mă frustrez odată cu personajele, la fel ca voi, atunci când par să facă greșeli enorme. Așa că vă mulțumesc că îmi țineți companie în nopțile lungi de scris și în aceeași măsură pentru sprijinul și marea voastră generozitate față de Mary's Meals: magazinul online Seven Sisters va aduna suficienți bani anul acesta pentru a sponsoriza *două* școli africane, oferind o masă pe zi fiecărui copil, ceea ce încurajează atât elevii, cât și părinții să vină fără doar și poate.

Povestea Electrei m-a lăsat smerită și îngrozită când m-am trezit printre probleme despre a căror existență aveam cunoștință, dar de care nu mă apropiam deloc. Ca romancieră, sunt conștientă că datorită originilor mele irlandeze de femeie albă europeană (cu toate că, în urmă cu mai puțin de o sută de ani, aș fi făcut parte dintr-o minoritate etnică) am în acest moment un avantaj în sfera editurilor, unde multe voci etnice sunt sub-reprezentate. Îi rog stăruitor pe editori să-și lărgească spectrul autorilor, ca lumea să poată citi mai multe narațiuni din culturile pe care le reprezintă. Într-o lume în care actualul climat politic pare să se apropie periculos de mult de vremurile întunecate din trecut, este cel mai important moment pentru a face asta. Deocamdată sper doar că i-am făcut dreptate Electrei și celor ale căror povești le reprezintă ea.

Alo? A, bine (în limba franceză în original)
Mers lent cu mașina pe lângă trotuar în zone cunoscute pentru prostituție ilegală

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*

Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*
Lucinda Riley, *Secretul Helenei*
P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*
Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*
Gill Paul, *Soția secretă*
Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*
J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*
Kristin Hannah, *Un nou început*
Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*

Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*
Carolyn Brown, *Secrete și speranțe*
Jodi Picoult, *Povestitorul*
Kristin Hannah, *Grădina de iarnă*
Kerry Lonsdale, *Viața pe care am visat-o*
Elin Hilderbrand, *În seara asta, vorbește-mi de iubire*
Rosie Nixon, *Stilista*
Beth O'Leary, *Dragoste în contratimp*
Elin Hilderbrand, *Paradisul de la malul mării*
Lucinda Riley, *Cele șapte surori. Povestea Maiei*
Jodi Picoult, *Nouăsprezece minute*
Chiara Gamberale, *Caruselul iubirii*
Lauren Willig, *Soția engleză*
Kate Quinn, *Rețeaua Alice*
Miranda Beverly-Whittemore, *Vacanță în paradis*
Tatiana de Rosnay, *Anotimpul ploilor*
Helen Simonson, *Dragostea târzie a doamnei Ali*
Martha Hall Kelly, *Trandafirii pierduți*
Lori Nelson Spielman, *Mâine e o nouă zi*
Roxanne Veletzos, *Fetița pe care au lăsat-o în urmă*
Kristin Hannah, *Dincolo de stele*
Jessica Shattuck, *Văduvele de la castel*
Jojo Moyes, *Bazarul visurilor*
Jodi Picoult, *O scânteie de viață*
Nora Roberts, *Eclipsa*
Katherine Pancol, *Ochii galbeni ai crocodililor*
Gill Paul, *Fiica pierdută*
Jojo Moyes, *Dragoste într-o zi ploioasă*

Katherine Pancol, *Valsul lent al țestoaselor*
Nina George, *Mica librărie de pe Sena*
Kristin Hannah, *Drum în noapte*
Deborah Harkness, *Cartea pierdută a vrăjitoarelor*
Deborah Harkness, *Școala Nopții*
Deborah Harkness, *Cartea vieții*
Deborah Harkness, *Fiul timpului*
Kim Liggett, *Anul de grație*
Jojo Moyes, *Darul stelelor*
Pam Jenoff, *Fetele dispărute din Paris*
Emily Giffin, *Tot ce ne-am dorit*
Lucinda Riley, *Sora furtună. Povestea lui Ally*
Kristin Hannah, *Culorile vieții*
Jojo Moyes, *Vara în care te-am întâlnit*
Lucinda Riley, *Grădina cu lavandă*
Sylvia Day, *Aripi de brumă*
Santa Montefiore, *Primăvară în Toscana*
Sarah Jio, *Toate florile Parisului*
Nora Roberts, *Profeția*
Sofia Lundberg, *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă*
Ana Johns, *Femeia cu chimono alb*
Pam Jenoff, *Povestea unui orfan*
Kristin Hannah, *Frontul de acasă*
Beth Morrey, *Dragostea lui Missy*
J.P. Monninger, *Șapte scrisori*
Kate Clayborn, *Dragostea e scrisă în semne*
Imogen Kealey, *Eliberare*
Rachel Winters, *Caut suflet pereche*

Lucinda Riley, *Sora umbră. Povestea lui Star*
Meg Waite Clayton, *Ultimul tren spre Londra*
Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*
Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *Între surori*
Alyson Richman, *Soția pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *Îngerul de la Marchmont Hall*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respirație în doi*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopții*
Lucinda Riley, *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *Întoarcerea acasă*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*
Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiți*
Ellen Alpsten, *Țarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei și a războiului*
Leila Meacham, *Trandafiri*
Jenny Ashcroft, *Întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*
Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*
Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*
Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*

Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni și Margot*
Nicholas Sparks, *Dragă John*
Tracy Rees, *Misterul fetei de zăpadă*
Trish Doller, *În derivă*
Jojo Moyes, *Dans în arenă*
Santa Montefiore, *Farul cu secrete*
Lucinda Riley, *Sora lună. Povestea lui Tiggy*
Kristin Hannah, *Un moment magic*
Pam Jenoff, *Soția diplomatului*
Emily Henry, *Două cărți și o vacanță*
Kristin Harmel, *Ultima geană de lumină*
Eva Carter, *Inimă salvată*
Lucinda Riley, *Fata de pe stâncă*
Mary Ellen Taylor, *Parfumul dulce al verii*
Nicholas Sparks, *Mesaj de departe*
Gill Paul, *Jackie și Maria*
Madeline Martin, *Ultima librărie din Londra*
Jane Coverdale, *Grădina cu iasomie*
Martha Hall Kelly, *Florile soarelui*
Kristin Hannah, *Țărmuri îndepărtate*
Kristin Harmel, *Cartea copiilor pierduți*
Nicholas Sparks, *Dorința*
Mary Ellen Taylor, *Conacul cu amintiri*
Jenny Ashcroft, *Insula de la răsărit*
Santa Montefiore, *Florile uitării*
Renée Rosen, *Cele două grații*

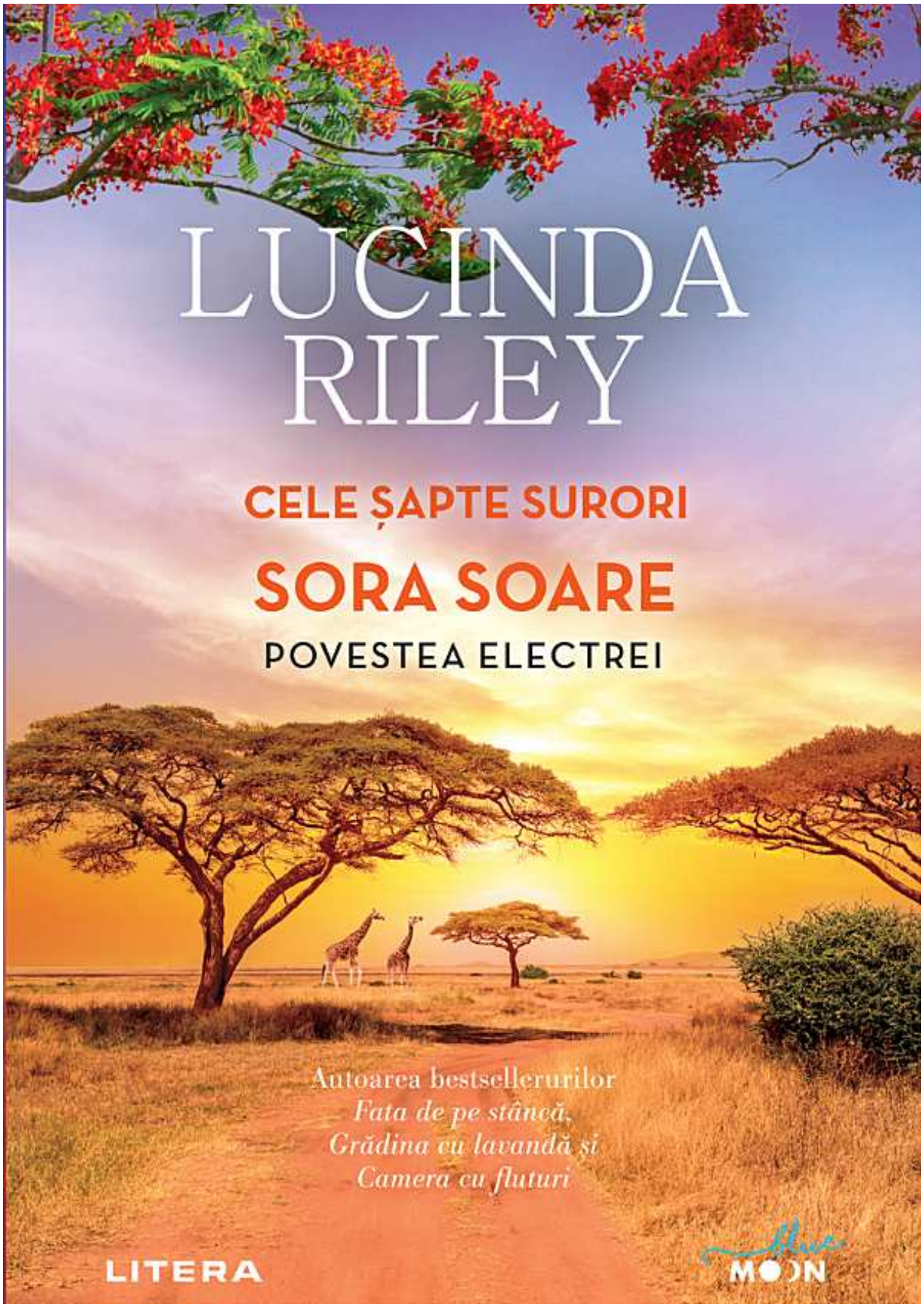
LUCINDA
RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA SOARE
POVESTEA ELECTREI
Autoarea bestsellerurilor
Fata de pe stâncă,
Grădina cu lavandă și
Camera cu fluturi
LITERA
Blue MOON